

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I
S A M O S A T E N I
O P E R V M

Tomus III.

Cum

GILBERTI COGNATI

E T

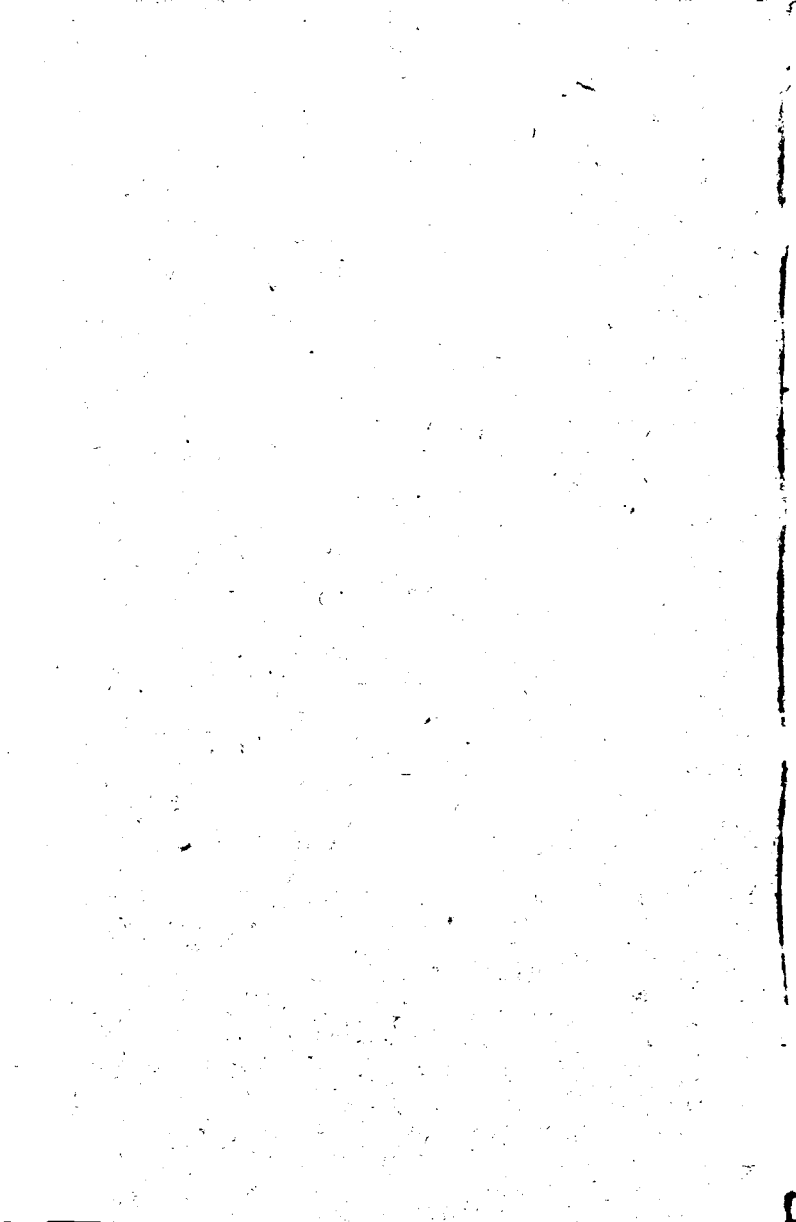
IOANNIS SAMBVCI

Annotationibus:

Quas ad calcem vniuscuiusq; **DIALOGI**
adjectas, castigatiores & ditio-
res deprehendes.

B A S I L E A E.

D E O R V M

Dialogi.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑ-

νυμέδης

ΙΟΥΙΣΕΤ ΓΑ-

νυμέδης.

Iacobo Micyllo interprete.

I V P I T E R.

Γα, ὦ Γανύ-
μεδης, ἡ κομὴ
ᾗ ἔνθα ἴ-
χλιω, πάλιν
σὸν με ἤδη,

ὅπως ἀδύς ἐκτι γάμοφ θά-
νυλον με ἔχοντα, ὅδ' ὄνυχας
ἐξῆς, ὅς περὰ, οἷος ἰφαινόμην
ἐκ πλυνθὲς ἐν δολιχῷ. Γα. ὅν-
θρωπος, ἐκ αὐτὸς ἀρτὶ ἤδη, καὶ
καταπλάμπος ἡρπασάς με ἀφ'
μὲος ἔποιμνις, πῶς ἐν τὰ μὴ
ἡδὲ ἰκάνει ἐκ ἐξ ἑρδύει, σὺ
δ' ἄν θ' ἤδη ἀναπύκνεις. Ζ.
ἀν' ὅτι ἄνθρωπος, δὲ ὅρῃς, ὅ
μυράκιον, ὅτι αὐτὸς. ὅ δ' ὅ πάν-
των βασιλεὺς τῶν θιωρῶν
τός ἐμι, πῶς τὸν παρὸν ἀλ-
λάξας ἰμαυλόν. Γα. τί φῆς;
σὺ ᾗ ὁ Πάρις ἰκάνει; ἔτα
πῶς σέβειν ἐκ ἔχεις, οὐδὲ κί-
αις τὴν Πάρις ἐκ δεῖν quomodo fistulā nō habes, neq̃ cor-

Ge ὁ Gany-
medes (perue-
nimus. n. quod
oportebat) οἷ-
sculare me ἰά-

ut videas nō amplius rostrā
aduncū me habere, neq̃ vna-
gues acutos, neq̃ alas, qualis
videbar tibi modò cūm von-
lucris esse apparebā. G A N.
Mi homo, annon aquila mo-
dò fuisti, ac deuolans rapu-
isti me à medio ouili? Quo
pacto igitur alæ illæ ablætæ
tibi sunt, tu verò ipse alius
quispiā subito apparet. IVP.
Sed neq̃ homo quē vides, ἀ-
dolescentule, neq̃ aquila, sed
omnium rex deorū ego ipse
sum, q̃ meipsum ad ἱεῖπος ita
transformaui. G A N. Quid

ρατα, οὐδ' ἄλῃσι. Ὁ δὲ τὰ σέ-
 λη; Ζ. μόνον γὰρ ἐκείνον ἵ-
 γῆθιον; Γα. ναί. καὶ θύομεν
 γὰρ αὐτῷ ἐνορχίῳ πύλον ἐπὶ
 τὸ σπάλαρον ἄγοντες, ἔνθα ἔ-
 σκη. σὺ δὲ ἀνδραποδιστὴς τις
 εἰνῶ μοι δοκῇ. Ζ. ἅπῃ μοι,
 Διὸς δὲ οὐκ ἤκεας ὄνομα, οὐ-
 δὲ βωμὸν εἰδὼς ἐν τῷ Γαρ-
 γάρῳ τὸ ὄντ', καὶ βροντῶν-
 ζος, καὶ ἀστράπης ποιουῶν;
 Γα. οὐ, ὅ βέλτεται, φῆς αἶν', ὅς
 πρόβῳ κατέχεται ἡμῶν πλὴν
 ποτὶ τὸν χάλαζον, ὃ οἰκῆν ἡμῶν
 ἀνω λυγρόμεν, ὃ ποτὶ τὸν ἦ-
 φον, ὃ τὸ κειδὸν ὃ πατὴρ ἔθνη-
 σιν; ἅτα τί ἀδικήσονται με ἀ-
 νήρατος, ὃ βασιλεὺς τῶν θεῶν;
 τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λυκοὶ
 διηρπάξουσιν ἡδὴ, ἱερέμοις ἐ-
 πιπιδόντες. Ζ. ἔτι γὰρ μέλα-
 ροι τῶν πεθεῶν ἀθανάτων
 γιγνημενός, καὶ ἐνταῦθα σω-
 ζόμενος μετ' ἡμῶν; Γα. τί
 λέγεις; ὃ γὰρ κατὰ ξας με ἡδὴ
 ἐς πλὴν ἰδὼν τέμνεις; Ζ. οὐ-
 δαμῶς ἰπὼν μάτῳ ἀντὶς αἶ-
 λων ἀντὶ θεοῦ γιγνημενός. Γα.
 οὐκ ἔστι

nua neq; hirsutus es crura?
 IVP. Solum enim illum exi-
 stimas Deum? GA. Etiam:
 atq; adeò sacrificamus ipsi,
 coleatum hircum ad spelun-
 cam agentes, in qua ipse pos-
 situs est. Tu verò plagia-
 rius quispiam videris mihi
 esse. IVP. Dic mihi, Iouis
 verò nomen non audisti? ne-
 que etiam aram vidisti il-
 lius in Gargaro, pluentis
 scilicet atq; tonantis, & ful-
 gura facientis? GAN. Tu
 te, optime vir, ais esse, qui
 paulo antè effudisti nobis
 copiose grandinem, qui ha-
 bitare supra nos diceris, fa-
 ciens strepitum, cui arietem
 pater sacrificavit? Demique
 quidnam improbè tentan-
 tem me sursum rapuisti rex
 Deorum? Iam verò & oues
 fortassis lupi diripuerunt,
 desertas illas inuadendo.
 IVP. Adhuc enim cura est
 tibi ouium, immortalī factō,
 & hīc conuersaturo nobis-
 cum? GAN. Quid dicis?

An' non deduces me tandem in Idam hodie? IVP. Nequa-
 quam, quoniam frustra aquila fuisset pro deo factus, GAN.

Igitur

οὐκ ἔρ' ἐπὶ ζητήσῃ με ὁ πατήρ,
 καὶ ἀναγκάσῃ με ἐνέειπ' ὡρ,
 καὶ πλεονέξῃ ὑπεροχὴν λήψομαι,
 καταλιπὼν τὸ ποίμνιον. Ζ.
 πῶς γὰρ ἐκείν' ὁ φησὶ ταῦτα; Γα.
 μηδ' αὖτως. ποθὲν γὰρ ἡδὴ αὖ=
 τὸν. ἀλλ' ἀπαξίς με, ὑπισχνῶ=
 μαί σοι καὶ ἄπορον παρ' αὐτῷ κείδ' ὡρ
 τυθῆσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ.
 ἔχομεν. διὰ τὸν τεκεῖν τὸν μί=
 γαν, ὅς ἐκείν' αὖτε πάλιν νο=
 μίλῳ. Ζ. ὡς ἀφελῆς ὁ πῶς
 εἶπ' ὡρ, καὶ ἀπολοικὸς, καὶ αὐτὸ
 διὰ τῶν, πῶς ἔστι. ἀλλ' ὁ Γα=
 νυμμεδὸς, ἐκείν' ἡ πάντα χά=
 σεν ἑα, καὶ ἐπὶ τὰς αὐτῶν,
 ἢ ποιμνίον, καὶ τῆς ἰδίας. σὺ δ'
 (ἡδὴ γὰρ ἐπερσέναι ὅτι) πολε=
 λὰ ὑπομένεις ἐν τῷ θέν καὶ ἢ
 πατέρα, καὶ πάλιν πατερίδα,
 καὶ ἀντὶ μὲν τυρῶ καὶ γάλακτος
 τῷ ἀμβροσίῳ ἔδῃ, καὶ νικ=
 τῶν πίν. τῶν μὲν τοι καὶ τοῖς
 ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς πρῆξας
 ἐγγίειν, τὸ δὲ μίγιστον, ἐκείν'
 ἀνθρώπῳ, ἀλλ' ἀθανάτος γί=
 νῆσθαι καὶ ἀείρεσθαι ἐν φάινει
 ποίμῳ ἡμέτερον, καὶ ὅλως δι=
 δάμωρ

Igitur inquiret me pater, &
 indignabitur non inueniens,
 verberaq; postea capiam, res
 linquens ouile. IV P. Vbi il=
 le videbit te? GAN. Ne=
 quaquam? desidero verò iam
 ipsum. Quòd si verò dimit=
 tes me, promitto tibi, & a=
 lium hircum ab ipso immo=
 latū iri, redemptionis precii
 prome videlicet. Habemus
 autem trietnem illū, & ma=
 gnū, qui præit cæteris in pas=
 scua. IV P. Quàm simplex
 hic puer est, & minimè ma=
 lus: atque id ipsum solum,
 puer adhuc. Verūm, ὁ Ga=
 nymedes, illa quidem omnia
 valere sine, & obliuiscere
 ipsorum ouilis videlicet, &
 Idæ. Tu autē (iam enim cæs=
 lestis es) multa benefacies
 hinc & patri & patriæ. Ac
 pro lacte quidem & caseo
 Ambrosiam edas, & Nestar
 bibas. Hoc tamē & alijs no=
 bis ipse infundendo prabe=
 bis. Quod autem maximum
 est, non ampliùs homo, sed
 immortalis eris, atque etiam

⁊ sydus tuum apparere faciam pulcherrimum. & omnino fe=
 lix

Δαίμων ἴσθι. ΓΑ. ἦρ δὲ παύ-
 ξαι ἰσιθυμίσω, τίς συμπαίξ-
 τά μοι; ἴρ ᾧ τῇ ἰδίᾳ πομποὶ ἡ-
 δικιωτάα ἤμψ. Ζ. ἔχεις ἑξῆς
 ταῦθα τὸν συμπαίξοντα ὅσον
 τῶν ἑρωτά, καὶ ἀσραζάλλες
 μάλα πομπές. θάρρα μόνον, καὶ
 παύσθαι ἰδίᾳ, καὶ μηδὲν ἐπὶ πό-
 θα τῶν ἑατώ. ΓΑ. τί δὲ ὕ-
 μιν χρῆσιμι; ἄρ' ἡγοίμην; ἢ
 ποιμαίνεσθαι δεινὰ ἑξῆς ταῦθα;
 Ζ. οὐκ. ἄν' οἰνοχοῦσας, καὶ
 ἐπὶ τῇ νίκτῳ τῇ ἰδίᾳ, καὶ ἐπὶ
 μελήσῃ τῇ συμποσίῳ. ΓΑ. τῶ
 ᾧ ἑξαλίπνον. οἶδα ᾧ ὅτι καὶ
 ἑξαλίπνον τὸ γάλα, καὶ ἀναδύνα-
 σθαι τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ. Ζ. ἰδὲ παλιν
 οὐτ' ἑξαλίπνον; μνημονεύει,
 καὶ ἀνθρώποις ἀποκονήσασθαι
 οἶται. ταυτὶ δ' ἑρπύς δα, καὶ
 σίνον, ὥστε ἑξῆς, τὸ νίκ-
 τας. ΓΑ. ἡδίστον, ὦ Ζεῦ, ἢ γὰρ
 πακτ'; Ζ. ἔστι μετ' ὀλίγον,
 καὶ γὰρ ἑξῆς ἑξῆς ἑξῆς πομπ-
 σὺς τὸ γάλα. ΓΑ. τοῖς με-
 μοι; πῶς νυκτὶς, ἢ μετὰ τῇ
 ἑξαλίπνον ἑρωτά; Ζ. ἔκ. ἀλ-
 λὰ δὲ τὸτό σι ἀνέρετα, ὥς
 ἄμα

lix eris. G A N. Si verò
 ludere cupiam, quis collu-
 det mecum? in Ida enim
 multi coetanei eramus. IVP.
 Habebis & hic collusorem
 tibi hunc Cupidinem, & as-
 stragalos valde multos. Con-
 fide solū, & letus sis, &
 nihil desideres inferiorum.
 G A N. Quid verò vobis
 utilis ero? An oves pasce-
 re oportebit & hic? IVP.
 Non, sed ministrabis vinum,
 & ad nectar paulò post or-
 dinaberis, & procurabis
 convivium. G A N. Hoc
 quidem non difficile. scio eni-
 nim ut oporteat effundere
 lac, & coronare poculum
 pastorale. IVP. Vide, rursus
 hic lactis meminit, &
 hominibus se ministrare pu-
 tat. Hoc verò cælum est,
 & bibimus (quemadmodum
 dixi) nectar. G A N. Dul-
 cius, ὦ Iupiter, lacte? IVP.
 Scies post pusillum: & cum
 gustaveris, non amplius des-
 siderabis lac. G A N. Porro
 vò ubi dormiam nocte? An
 cum coetaneo Cupidine? IVP. Non, sed ob hoc te rapui, ut
 simul

ἔμα καθάδοιμῃ. Γα. μὲν
 οὐκ οὐκ ἂν δυνάσαιο, ἀλλ' ἔ-
 σιόν σοι καθάδοιμ' ἐμῇ.
 Ζ. νὰ μὴ τῷ ζῶντι, οἷον
 εἰ σὺ, Γανυμήδε, ἔτω' ἡσ-
 λός. Γα. τί γάρ σι πῶς τὸν
 ὕπνον ὀνείσει τὸ κατὰ; Ζ.
 ἔλα τί βέλγητορ ἔδω, καὶ μα-
 λακώτερον ἰπάγα αὐτόν.
 Γα. καὶ μὲν ὅτι πατήρ ἤχ-
 θιτό μοι συγκαθόδαντι, καὶ
 διηγῶτο ἔαθ' ὡς ἔφ' ἔλοιμ' αὐ-
 τῷ τὸν ὕπνον σπυρόμεν, καὶ
 πάντις ὧρ, καὶ τι φθιγγόμεν
 μὴ αἰεὶ ὀπότε καθάδοιμι, ὡ-
 σι πρὸ τῶν μητέρων ἐπιμνή-
 μι λοιμυθισόμεν τὰ ποικί-
 ῶρα δὲ σοι, εἰ δὲ τῷ, ὡς φῆς,
 ἀνὴρ πασάς με, καταθένα
 αὐθις ἐς τὴν γλῶττιν, καὶ πρῶτα
 ἔλας ἀρυπνῶν. ἰνοχλήσω
 γάρ σι συνηθὺς σπυρόμεν.
 Ζ. τῷ αὐτῷ μοι τὸ ἡδιστὸν
 ποιῶν, αἷς ἀρυπνέσασμ' ἐμ-
 τὰ σοῦ. φιλῶν γὰρ ἡσυχίαν
 ποικίλεις, καὶ πρὸς ἡδονήν.
 Γα. αὐτὸς ἂν εἰδῶς, ἰνὸν

simul dormiremus. GAN.
 Solus enim non possis, sed
 suavius dormire tecum? I-
 V P I T. Profectò, cum
 tali qualis es tu Ganyme-
 des, sic pulcher. G A N.
 Quid enim te ad somnium
 iuuabit pulchritudo? I V-
 P I T. Habet quoddam in-
 citamentum suave, & faci-
 lius inducit ipsum. GAN.
 Atqui pater meus indignas-
 batur mihi condormienti,
 & narrabat manè quomodo
 turbarem ipsius somni-
 um, volutatus per lectum,
 calcitrans, & aliquid lo-
 quens interea quando dor-
 mire: quapropter ad ma-
 trem remittebat me dormi-
 turum sæpiusculè. Quare
 si ab hoc, ut ais, rapuisti
 me, tempus tibi est, ut me
 demò in terram deponas,
 vel molestia afficeris ni-
 hil dormiendo. Turbabo
 enim te continuè, hinc at-
 que illuc me reuoluens. I V-
 P I T. Atqui hoc ipsum suas-

uissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor e-
 nim interea te cò sæpius, & amplectar. GAN. Ipse videris, ego

ἢ κοιμήσασθαι, ὅν λατρεῖν
 τῷ. Ζ. εἰσόμεθα τότε τί
 πρακτέον· νῦν δ' ἅπασι αὖ-
 τόν, ὃ Ἑρμῆ, καὶ πίνοντα τῆς
 ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοῦ-
 ῶντα ἡμῖν, διδάσας πρό-
 τιον ὥς καὶ ὀρίγαν τὸν
 σκύφορ.

verò dormiā te deosculante.
 IVP. Videbimus tunc quid
 agendum. Nunc verò abduc
 ipsum, Mercuri, & postea-
 quam de immortalitate bi-
 berit, duc ut ministret nos
 bis, docens prius quemad-
 modum oporteat porrigere
 scyphum.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

α AGE, ὃ Ganym.] *Ganymedes fuit Trois regis Darda-
 norum filius, & ob admirandam pulchritudinem à Ioue in for-
 ma aquilæ raptus, quem Iupiter pincernam suam fecit, amota
 Hebe Iunonis filia, eò quòd dum Ioui apud Aethiopas comes-
 santi ministraret, cadens, corporis sui obscena omnibus superis
 monstravit. Xenophon in Symposio docet, Ganymedem in cæ-
 lum à Ioue perlatum, non corporis, sed animi gratia, etsi Io-
 uem pungat Lucianus. Silius Italicus ad Ganymedis & Euro-
 pæ fabulas respicit, quum sic loquentem voluptatem introdu-
 cit lib. 15:*

Illa ego sum, verti superum quæ sæpe parentem

Nunc auis in formam, nunc torua in cornua tauri.

β Plagiarius.] *Qui liberum hominem pro seruo vendit, vel
 seruum alienum tanquam suum. Xenoph. ἀνδραπόδους ἑαυτῷ
 ἐπιπράττει τὸς λαμβάνοντες τὸν ὁμιλίας μετὸν ἀφ' τοῦ ἀναγ-
 καίου αὐτοῖς ἔσται ἀφ' ἐλέσθαι· πῦρ ὅν ἀν' ἐλέσθαι τὸν μετὸν, id
 est, suæ libertatis venditores vocat, &c. c Aram vidisti in
 Gargaro.] *Græci Iouem ἑμβροον venerati sunt, ut testa-
 tur Strabo, & Pausanias: & οἶνον, ut Arrianus & Phurnu-
 tus, Latini Pluuium verterunt. Tibullus:**

Arida nec pluuiio supplicat herba Ioui.

*Seneca lib. natur. quæst. 4. hoc carmen Onidius tribuit. d Sy-
 dus*

duſ tuum.] *Aquarium* notat, quem *Ganymedem* eſſe perehibent. Licet ἀσπονδυέως ſit, non ἀσῆρ, *aquarius*.

ΗΡΑΣΚΑΙ

ΔΙΘ.

ΙΥΝΟΝΙΣ ΕΤ

ΙΟΥΙΣ.

Iacobo Micyllo interprete.

ΙΥΝΟ.

Εξ αὐτὸ μαρμαριον τῷ
το, ὃ Ζεῦ, τὸ φρυ-
γιον ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρ-
πάζεις, διῦρο ἀνέγαγες, ἔ-
λαττόν μοι πεσέχας τὸν
νοῦν. Ζ. καὶ τοῦτο γὰρ, ὃ
Ἡρα, ἰγλοτύπῃς, ἥδη ἀφί-
λις οὕτω καὶ ἀλυπώτατον, ἐν
δ' ὥμῳ τῶς γυναιξὶ μόναις
χαλιπῶσι εἶναι, ὅπως οὐκ ἂν
ὁμιλήσωσιν ἡμοί. Ἡρ. οὐδ'
ἡμῶν μὴ εἴπωσις, οὐδ' ἀπεί-
ποντα σκαυθῶ, ὅς ἀπαυτῶν
θεῶν δισπότης ὢν, ἀπαιπῶν
ἡμῖν τὸ νόμον γαμήτιον, ἐπὶ
τῷ γλῶσσοι μοιχῶσθαι,
ῥυσιον δ' ταῦτα γυνόμην.
πῶς ἂν ἡμῶν μὴ σοι
ἡμῖν γὰρ μέντοι, τὸ δ' Ἰδαί-
ον τῷ παιδίῳ ἀρπάζεις,
ἀνί-

ΕX quo adolescentulū
hunc Iupiter, Phry-
gium istum dico, ab
Ida raptum huc adduxisti,
minus aduertis mihi ani-
mum. IVP. Etiam ob hunc,
Iuno, zelotypa iam es, sim-
plicem adeò, & minimè mor-
lestum? Ego verò putabam
mulieribus solis difficilem
te esse quæcumq; conuersans
tur mecum. IVN. Neque
illa quidem rectè facis, nec
conuenientia tibi ipsi, qui o-
mnium deorum dominus ex-
istens, relinquens me legis-
timam uxorem, in terram
descendis, ibiq; adulteriâ ex-
erces in aurum vel taurum
conuersus. Veruntamen illæ
mulieres tibi in terra ma-

nent: ideo autē hoc puero raptο, etiam in cælum subuolāsti,

ἀνέστης, ὃ ἄνυσσάτατι θεῶν,
 καὶ σωοικῆ νῦν ἐπὶ λεφαλιῶ
 μοι ἱπαχθεῖν, οἶνοχοῶν δὲ ὧ
 λόγῳ. ὅτως ἀπόρρως οἶνοχέων; καὶ
 ἀπηγορεύουσι μὲν ἄρα ἥτις Ἡβὴ
 καὶ ὁ Ἥφαιστος, ὁ δὲ ἀκονέμενοι
 σὺ δὲ καὶ τῶν κλυτὰ οὐκ ἄρ
 ἄκως λαβοῖς παρ' αὐτῶν, ἢ ὡς
 ἀλλῶς πρότερον αὐτὸν, ἀπάν-
 των ὁρῶντων, καὶ τὸ ἐλκυσσά-
 σθαι ἡδίστον τῷ νέκτρῳ. καὶ ὁ δὲ
 ἦ οὐδὲ διψῶν ποταμὸς αἶ-
 τῆς πιεῖν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀρ-
 γουσάμενος μόνον, ἔδωκεν
 ἱκέειν. καὶ πίνοντες ἄλλα-
 βῶν τῶν κλυτὰ, ὅσον ἰατροῖς
 πορὶν αὐτῶν, πίνεις, ὅθην καὶ
 αὐτὸς ἔπει, καὶ ἔκθα πεισί-
 μοι τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης
 ἅμα καὶ ἐλκῆς. πρὸς τὸν δὲ βα-
 σιλεὺς, καὶ ἀπαύτων πατέρ,
 ἀφ' ἑμῶν τῶν αἰγίδων, καὶ
 τὸν ἱεραυτὸν, ἱκέειν ἑσθ-
 γαλίον μιν αὐτῶν, πᾶσι
 τηλικῶν καθάμην. πάν-
 τα οὖν ὁρῶν τῶντα, ὥς μὴ
 οἷε λαμβάνειν. Ζ. καὶ τί δας
 νόμ,

Deorum generosissime : &
 nunc ille nobiscum habitat,
 ante oculos mihi adductus
 quasi æmulus, scilicet ut po-
 cillaretur tibi, sic enim a-
 iunt. Itane verò carebas
 pocillatoribus? aut defessi
 adeo sunt & Hebe & Vul-
 canus ministrando? Tu ve-
 rò etiam calicem non aliter
 ab eo accipis, quam simul
 & osculatus fueris ipsum
 antea; omnibus aspicienti-
 bus: & deosculatio ista suas-
 uior tibi est ipso ^b Nectare.
 Atque ob id sæpenumero ne-
 que sitiens petis bibere. In-
 terdum autem etiam ubi de-
 gustasti solum, porrigere is-
 psi soles: deinde bibente is-
 pso arripis calicem, & quan-
 tum in illo reliquum restat,
 omne ebibis, ea etiam par-
 te, unde ipse bibit, & ubi
 applicuit labia, ut & bibas
 simul & osculeris. Nuper
 verò rex ille atque omnium
 pater, depositis ægide ac
 fulmine, sedisti talis luden-
 do cum illo, barbam ipse tantam & tam promissam habens.
 Omnia igitur video hæc: quare ne te putes latere. **IV P.** At
 quid

πυράραρ ἀπτιβίφορ, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακ-
 τυλῶν λαμβάνει ἡμᾶς τὴν
 λύλικα, καὶ ἐπίσκαθ' ἡμῶνς ἐ-
 λῦσαι μεταξὺ, ὅρ' οὐδ' ἂν ἡ
 μήτηρ σὺ ἰδίως ἐλίσσας,
 ἐπὶ τ' ἀσθέως λατρεῖσθαι μένον
 τὸ πρόσπορον ἰδίως ταῦτα. οὐ
 γὰρ καὶ πρὸ πολλοῦ ὁ οἶνοχόῃ ἐ-
 κᾶν ὅτι ἐμπρίπτει τῷ συμποσίῳ
 τῶν θεῶν, ὁ Γανυμήδης δ' ἐλα-
 ταιεμπρὶς ὁ αὐθις ἐς τὴν Ἰ-
 δίαν λαβὼς γὰρ καὶ ῥοδόδ' ἀπ-
 τυλῷ, καὶ ἐπισπινόμενος ὁρῶ-
 ντα τὸ ἔκπομα. καὶ ὅτε λυπᾷ
 μάλα, καὶ ἐλὼν ἔλθοι τ' ἐν-
 ται. Ἡρα. νῦν καὶ χω-
 ρὸς, ὃ Ζεὺς, ὁ Ἡφαιστῷ, καὶ οἱ
 δάκτυλοι αὐτ' ἀναξίῳι τ' οὖν
 ἐλὼν, καὶ ἀσθέως μετὰς δεῖ.
 καὶ ναυτιᾶς ὁρῶν αὐτόν, ἐξό-
 τε τὸν καλὸν κομήτην τῶν
 ἡ Ἰδὴ ἀνέθριψεν. πάλαι δ' ἔχ-
 ῖσθας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆ-
 ρες, οὐδ' ἡ ἐλὼν ἀπ' ἐπὶ
 πορ σὲ μὴ ἐχέειν παρ' αὐτῷ.
 Ζ. λυπᾶς, ὃ Ἡρα, σάυτ' ἰδὼν ἔχ-
 ῖσθας, καὶ μοι ἐπιλέγεις τ' ἔρωτα
 ἡλ-

deposito paulò antè forcis
 pe, & ab illis ipsis digitis ac-
 cipere nos calicem, atque
 etumq; ipsum interea oscu-
 lari: quem neq; mater tu lis-
 benter osculata fueris, præ
 fuliginè quasi tota illius ex-
 usta facie. Nimirum suavia
 hæc, adeoque multum etiam
 pocillator iste cohonestat
 deorum conuiuium, nonne?
 Ganymedes autem hic item
 rum in Idam hinc ablegans
 dus est? quippe purus ac
 candidus est, & digitos ha-
 bet roseos: etiam scitè por-
 rigit poculum: & quod te
 omnium mordet maximè,
 osculatur dulcius ipso nea-
 clare. I V N. Nunc tibi &
 claudus, ὃ Iupiter, Vulca-
 nus est, & refertus fuliginè,
 atq; nausea afficeris cùm as-
 spicis ipsum, ex quo formo-
 sum & capillatum istum Ida
 enutrit. Olim autem non vi-
 debas ista, neq; tum fauilla,
 neq; fornax ipsa absterrea-
 bat te, quò minus biberes il-
 lo porrigente. I V P. Aegri-

tudine, Iuno, te ipsam afficis, nihil aliud, & mihi amorem
 ἐὸ μα-

ἡλοτυπῶ. ἃ δὲ ἄλθῃ παρὰ
 παλῶς ὥραιοι διχομνήσῃ ἐκ-
 πομα, τοῖ μὲν ὁ ὕδρ οἰνοχοῖται.
 σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδης, ἡμοὶ μά-
 ρα ἀναδίδου τὴν ὑψηλὰ, καὶ
 ἐφ' ἡκᾶς, δὲς ὅλῃ μιν, καὶ ὅτι
 πύρρ' ἐρίγῃς, καὶ αὐθις ὁπό-
 τ' παρ' ἡμῶν ἀπλάμβανοις.
 τί τὸ δακρύεις; μὴ δίδου
 οἰμώξεται ὅρ', λῦ τίς σε λυ-
 πᾶν ἰθὺν.

metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

eo magis incendis, quia xe-
 lotypaes. Quod si verò gra-
 uaris à puero formoso ac-
 cipere poculum, tibi qui-
 dem filius ministrat potum.
 Tu verò Ganymèdes mihi
 soli imple calicem, & cum
 quolibet bis osculare me, &
 cum plenū porrigis, & cum
 rursum à me illum accipis.
 Quid ita lachrymaris? Ne

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a HEBB.] Dea pubertatis ac iuuentutis, & vt Hesiod. in
 Theogon. scribit, vxor Herculis ex Iunone & Ioue prognata.

b Nectare.] Νέκταρ, à νε particula, quæ priuationem signi-
 ficat, & κτέω, interficio. Potus est Deorum, de quo Hom. Il. α.
 Erat item vini nomen in Lydia Olympo ex fauis permixtis, &
 floribus odoratis concinnati, vide in Chil. Erasmi. Nectaris flos.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ

VENERIS ET

Eρωτος.

Cupidinis.

Erasmo Roterodamo interprete.

VENV S.

Ω Τίκνον Ερωτος, ὅρα,
 οἷα ποιεῖς. ὅτ' ἂν τῷ
 γῆ λίγῃ, ὁπότ' τὸς
 ἀνθρώπους ἀναπάσῃς, καὶ αὐτ'
 ἢ καὶ ἀπ' ἡλίου περιγᾶσθαι. ἀπὸ
 καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅς τ' μὲν
 τὸν de his ago, quæ apud superos quoq; designas, qui quidem

C Vpido gnate, vide
 quæ facis flagitia.
 Nō iā de his loquor,
 quæ te impulsore mortales in
 terra, vel in se quisq; vel in
 uicē alij in alios faciunt: ves
 tūm

a Iouem

Δία πολυμορφον ἐπιδιδυν-
 δς, ἀπαίων ἐς ὅ, τι ἄν σοι ἐπι-
 τῆ καρδία δοκῇ. τὴν σελήνῃ δὲ
 καθαρῆς ἐν τῇ ἑρανῷ, τῇ ἡλιον
 ἢ πρὸ τῆ Κλυμένης βραδυῶσιν
 ἐνίστη ἀναγκάσας ἐπιληλῆσας
 μέσος τῇ ἰπασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς
 ἐμὴ τὴν μητέρα ὑβεῖς, θάρ-
 ρῶν ποιεῖς. ἀπὸ δὲ σὺ, ὦ Ζην-
 ρότα, καὶ τὴν Πρίαμ αὐτὴν
 γράφῃς ἡδύ, καὶ μητέρα Ζεὺς
 τῶν θεῶν, ἀνιπῶς τοῦ δα-
 σῆρ, καὶ τὸ φρύγιον μέγα κλον
 ἐκείνο ποθεῖν. καὶ νῦν ἐκείνη μὲν
 μέγας ἔσθ' οὐδ', καὶ ἰσχυρὰ τὴν
 λείοντας, πρὸ λαβῆς καὶ τὴν Κο-
 ρυβαντας, ἄρτι μανικὸς καὶ αὐ-
 τὸς οὐκ ἔστιν, ἄρα καὶ κατὰ τὴν Ἰ-
 δέα πειπολοῖσιν. ἢ μὲν ὅλον δὲ
 ἴσθ' ἐπὶ τῷ Ἀττῇ, οἱ Κορυβαντες
 ἢ, ὃ μὲν αὐτὸν τῇ μιν, ἔξισθ' ἢ πρὸ
 χιῶν, ὃ δὲ ἀνὴρ τὴν ἰόμην, ἴσθαι
 μιν μὲν δὲ δὲ τὸ ὄρωρ. ὃ δὲ αὐτὴν
 τῷ κίρατι, ὃ δὲ ἐπιβομβῇ τῷ
 τυμπάνῳ, ἢ ἐπὶ τυμπάνῳ τῷ
 βάλῳ, καὶ ὅπως, θόρυβος καὶ μα-
 νία τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἀπαντὰ ἔστι.
 Ἰδῇ τοίνυν ἅπαντα. Ἰδῇ
 coma p montes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympa-
 no tonat, alius cymbalo pstrebit: breuiter, omnis vnde quaq̃
 Ida tumultus atq̃ insania plena est. Proinde cūcta timeo: me-

^a Iouem ipsum cogis variat
 assumere formas, in quoda-
 cunq; tibi pro tēpore visum
 fuerit, eū vertens. Tum Luo
 nā ē cælo deuocas. Quin
 Solē aliquoties cōpellis len-
 tum apud Clymenē cessare,
 aurigandi muneris oblitum.
 nam quicquid iniuriæ in me
 matrē etiam cōmittis, audas
 eler ac tanquam tutō facis.
 Verū tu quidē, ὦ deorū omi-
 niū confidentissime, ^b Rhedā
 insuper ipsam id annū, præ-
 terea deorum tam multorum
 parentē, ed pepulisti, ut puz-
 sionē adamet, atq̃ in Phry-
 gium illum adolescentulum
 depereat: ac tua iam opera
 insanit, iunctisq̃ leonibus,
 adhibitis itē Corybantibus,
 (quippe qui
 ipsi furore
 quodam sunt afflati) per Idā
 montem sursum ac deorsum
 oberrat, ipsa quidem Attis a-
 more eiulans: ceterū Cory-
 bantū alius suum ipse penem
 ense defecat, alius demissa
 tuo

ὅς τὸ τοῖόν ἐστί, καὶ τὸ μέγα σὲ κατα-
 κτείνῃ, καὶ ἀφαιρήσας
 ποιεῖ Ρέα, ἢ καὶ μάλλον ἔτι ἐν
 αὐτῇ ἔσται, καταλύσει τὰς Κορυ-
 βαντας συνταβόντας σὲ δια-
 σπασέσθαι, ἢ τοῖς λέγουσι παρα-
 βαλεῖν, ταῦτα δὲ σφαιροειδῶς
 οὐτά σ' ὀρώσται. Εἰ. θάρρα
 μήτηρ, ἢ καὶ τοῖς λέγουσι αὐ-
 τῷ ἔσται ξυνόχης ἄμει καὶ πολ-
 λάκις ὑπερβαῖς ἐπὶ τὰ νῦν
 τα, καὶ τῆς κόρης καθόρυπος,
 ὡς ἡ κόρη αὐτῆς. οἱ δὲ σάουσι
 με, καὶ πᾶσι χεῖρα ἀνέχονται.
 ἐς τὸ σῶμα περιερχομένη
 εἰμι, ἀφαιρήσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ
 ὅς ἐστι Ρέα, πόθεν ἐνέμεναι σχο-
 λῶν ἀνέμεναι ἐν ἐμῇ, ὅς δὲ
 ἐν τῷ Ἀφροδίτῃ τί ἐστιν ἄλλο
 καὶ, ἀνέμεναι τὰ κατὰ οἶα ὅσα
 ὑμεῖς δὲ καὶ ἐφίεσθαι τῶν κα-
 τὰ, καὶ τοῖς ἐμῇ αὐτῇ αὐτῇ
 εἶναι. ἢ θύλας οὐ, ὡς μήτηρ,
 αὐτῇ μενεῖ ἐν ἐμῇ, μήτηρ σὲ
 τοῦ Ἀφροδίτῃ, μήτηρ ἐν ἐμῇ
 οὐ, Ἀφροδίτῃ. ὡς δὲ αὐτῇ ἔσται, καὶ
 ἐφ' ἧς ἀποδύσθαι ἀπὸ με-
 νῆος

tuo ne tale quid accidat,
 quandoquidem te produxi,
 ut si quādo resipiscat Rheas,
 vel potius si pergat insanire,
 Corybantibus imperet, ut te
 correptum discerpant, aut
 leonibus obijciant. Hic me
 sollicitat metus, quod videam
 tibi periculum imminere.
 C V P. Ocioso animo esto
 mater: siquidem leonibus en-
 tiam ipsis iam familiaris sum
 factus, ita ut saepenumero
 conscensis eorum tergis, pre-
 hensaq; iuba, equitis ritu in-
 fidens illos agitem. At verò
 illi interim mihi caudis ab-
 blandiuntur, ac manum ori
 insertam receptant, labuntq;
 deinde mihi reddunt inno-
 cuā. Porro Rheas ipsi quan-
 do tandem vacauerit ut me
 ulciscatur, quum in Atte sit
 tota? Postremo quid ego
 pecco, quum res pulchras, ut
 sunt, offero ac demonstro?
 Vos ne appetite res pul-
 chras, quare his de rebus ne
 in me crimen conferte. Num

vis ipsa tu mater uti neq; tu posthac Martem ames, neque ille
 te? V E N. Ut es perniciosa, nulla in te non superas? Atta-

men

ἡσυχίαν μου ποτὶ τῶν λόγων. *men horum quæ dixi, alis
quando memineris.*

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

Eiusdem scilicet argumenti Dialogus sequitur Veneris quoque & Cupidinis, quem poëta Martis & Veneris filium, atque ingentis potentia amoris esse deum voluerunt. Pingitur imberbis, alatus, cæcus, & facem gestans atque sagittas, de eo extant carmina Marulli & Pij pontificis.

a IOVEM ipsum cogis varias assumere formas.] Erasmus noster *Chiliad.* 1, *Centuria* 3, *adagio primo*: *Aut regem aut fatuum nasci oportet: Quis nepos, inquit, quis balatro unquam nugatius est nugatius, aut nequius nequam fuit, quam Iupiter, cui regnum mundi dederunt poëtae. Technis falsit uxorem, nunc cygnus, nunc taurus, nunc aurum factus, infidias struit mulierculis. Subornat Ganymedes, ac colum nobis implet. Hactenus Erasmus. Amoris impatientia se vertit in cuculum, in aquilam, in olorem & Satyrum, in Amphitrionem, in ignem, in pastorem, in serpentem, ut scribit Ovid. in 6. *Metamorph.* b Rheam.] Hoc nomine Cybele vocata est. Hanc poëta Iouis, & aliorum plurium deorum matrem dixerunt, eique quadrigam à quatuor leonibus tractam assignauerunt & capiti eius turritam coronam & sceptrum manibus addiderunt. Et cum incederet, sacerdotes dicti Galli & Corybantes, sacro correpti furore, præcedebant cymbala pulsantes, alios item ad similem agerent rabiem.*

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ
Ερμῆ.

APOLLINIS ET
Mercurij.

Eodem interprete.

APOLLO.

Τι γὰρ ὧς, ὦ Ερμῆ; Ερ.
ὅτι γιγνόμενα, ὦ Απ.
ποκορ, εἶδον. Απ.
ἐπὶ ἔμ, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκῶς
ἔχω ξυγχεῖν. Ερ. ἢ ἀφροδίτη
ξυῶς; ὦ Αρσ κατεῖναι,
καὶ ὁ Ηφαιστος ἔδωκεν αὐτὸς
ξυκαθῆναι. Απ. πῶς; ἰδὲ γὰρ
τί ἐρεῖς τοιαύτας. Ερ. ἐκ πολλοῦ
καὶ, αἶμα, ταῦτα εἶδον. ἰδὲ
ρῶν αὐτὸς, καὶ πρὶ τῷ ὄντι
πρὶν ἀφανῆ δις μὲν πρὶν αὐτῶν, ἔρ
γάστρῳ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῷ κάμι-
νον, εἶτα ὁ μὲν Αρσ ἐστὶν ἔρ-
ται καθῶν, ὡς ὦν, καθῶν δὲ
αὐτὸν ὁ κλῖς, καὶ λίγῃ πῶς
τὸν Ηφαιστον, ἐπὶ ἡ ἐπὶ τῷ
τῷ λίγῃ, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ ὄντι, καὶ
ἐπὶ τῷ γιγνόμενῳ τῷ ἀφροδίτῃ,
πρὶν ἔλκειν ἡ αὐτῶν τὰ δις
μὰ, ἐπὶ τῷ αὐτῶν ὁ Ηφαι-
στος. ἐκείνη ἡ ἔμ (ἡ) ἔρ ἐπὶ τῷ
γυμ.

Quid rides, Mercu-
ri? MER. Quo-
niam maxime ridis
cula, Apollo, vidi. APOL.
Dic igitur, ut & ipse audis
tis illis tecum ridere possim.
MER. Venus cum Marte
concumbens deprehensa est,
ac Vulcanus comprehensos
illos vinculis constrinxit.
APOL. Quomodo? Sua-
ue enim quiddam dicere vin-
deris. MER. Longo iam
tempore, opinor, cognitis his
quæ agebantur, expiscatus
est illos, & lecto occultis
quibusdam vinculis eircun-
dato, abiens ad fornacem
opus faciebat. Post hæc
Mars ingreditur secretò, ut
quidem ipse putabat. Videt
autem ipsum ex alto Sol, &
rem ad Vulcanum defert.

Vbi igitur lectum conscendissent, & in opere essent, & iam
nuda & tenebantur, circumvolvuntur ipsis quidem vin-
cula, astat autem Vulcanus. Illa igitur (nam & forte tum

bbb

nuda

γυμνὴ δὲ) οὐκ ἔχον ὥσως
 ἱγκαλύψαῖτο ἀδελμύνη. ὁ δὲ
 Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα διαφονεῖν
 ἰσχυρᾶς, καὶ ἡλπίσει ῥάξαι τὰ
 δισμά. ἔπειτα δὲ σωθεὶς ἐν δὲ
 φύκτῳ ἰχθύων ἰαυτὸν, ἰκί-
 ται. Αἰ. τί δὲ; ἀπὸ λυσσῆς
 αὐτὸς ὁ Ἡφαιστος; Εἰ. οὐδὲν
 παρ' ἀλλὰ θυγατρὶς τοῦ
 θεοῦ, ἱπιδάκνυται τῶν μοι-
 χείων αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμ-
 φότεροι κάτω νηυσκότου,
 ξυδιδεμένοι ἐνθειῶσι. καὶ
 τὸ θέαμα ἡδιστόν μοι ἔδοξε,
 μονοθυχὶ αὐτὸ γινώσκον τὸ
 ἔργον. Αἰ. ὁ δὲ χαλκὺς ἰκί-
 νησεν ὅτε αὐδᾷται καὶ αὐτὸς ἰσι-
 δάκνυται τῶν ἀσχυρῶν τῶ
 γάμου; Εἰ. μὰ Δι', ὅς γε καὶ
 ἱπιδάκνυται αὐτοῖς ἰφισώε. ἰδὼν
 μέγας, ἐπεὶ τὰ λυθὲς ἠπώε,
 ἰφθόνην τῷ Ἀρεϊ, μὲν μόνον
 μοι χάρις, τῶν καμίστων
 θεῶν, ἀλλὰ καὶ ἡδιδέμενος μὲν
 αὐτῶν. καὶ ἐκείνῳ καὶ δίδω-
 ναι ὅτι ἀπὸ πεινῆς ἐπὶ τῷ

Εἰ.

stans. Ego verò, si opus est verum dicere, inuidebam Mara-
 ti, non solum quòd cum formosissima dea adulterium
 exercuisset, sed etiam quòd colligatus cum ipsa vnà esset.

ΑΡΟΛ. Promde & tu ligari hoc pacto sustineres?

ΜΕΡ.

nuda erat) pudore affecta,
 non habebat quò se tegetet.
 Mars verò ab initio fugera
 tentabat, sperabatque se vma-
 cula illa disrumpiturum esse :
 ceterum posteaquam intels-
 lexit se vndique captum tes-
 neri, neque effugere quos-
 quam posse, supplicare coe-
 pit. ΑΡΟΛ. Quid igitur?
 soluitne ipsos Vulcanus?
 ΜΕΡ. Nondum, sed con-
 uocatis dijs spectandum is-
 psis exhibuit adulterium. Il-
 li autem nudi ambo & collig-
 atui mutuo, inclinatis deora-
 sum capitiibus erubescabant.
 Atq; adeò spectaculum hoc
 dulcissimum mihi visum est,
 cum tantum non ipsum o-
 pus exhiberent. ΑΡΟΛ.
 At faber ille annon pudore
 afficitur etiam ipse cum
 spectandam ita exhibet con-
 iugij sui turpitudine? ΜΕΡ.
 Non per Iouem, quippe
 qui etiam arrideat ipsis a-

Ερ. σὺ δ' ὅκ' ἄρ, ὦ Ἀπολλων,
 ἰδὲ μόνον ἰσχυθῶρ. ἰσπανίῳ
 μαι γάρ σι, ἤρ μὴ τὰ ὅμοια κῆ
 αὐτὸς ὄξη λῶθῶρ.

ME R. Tu verò non, Apola-
lo? Aspice modò & acce-
dens (collaudabo enim te) si
non eadem ipse quoq; opta-
bis vbi videris.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

MArtis & Veneris concubitus ab Homero Odyss. 8 &
Ouid. Metam. 4. narratur. Luciano in Demonact.

MARINI DIALOGI.

ΑΦΙΔΟΣ, ΚΑΙ
Γαλατίας.

DORIDIS ET
Galatæ.

Erasmo Rotterdamo interprete.

D O R I S.

Κ Αὐτὸν ἱερεῖον, ὡς
Γαλάτα, φασὶ
τὸν σικλὸν τῆς
ἡμετέρας.

ἡμεγαλύνεισθε. Γα. ἡ
 σκῆπτρ. Δουτ. Deo datus. ὁ
 υἱὸς δευρ, ὁ ποιεῖ. Δου. τι
 ἔρ, ἡ καὶ τὸ Διὸς αὐτῷ
 ἔρ, ἀγ. οὕτω καὶ λαοί.
 ἱερὰν, τὸ πάντων ἀμορ-
 φώτατον, μυνοφθαλμῶν
 τὸ πρῶτον ἔρ. τι αὐτὸν
 πρὸς πλὴν μορφῶν, Γα. ἐπὶ τὸ
 in omni deiformosificatum. eno-
 li quicquam proficiunt ad

Formosum amā-
tem, Galatea,
nempe Sicus
lum istum pas-
torem aiunt amore tui de-
petire. **G A L A.** Ne ride-
a Doris; etenim qualis qua-
lis est, Neptuno patre pro-
genitus est. **D O R.** Quid-
tum postea, si vel Ioue ipso
sit progenitus, quum vsq; ad-
eò agrestis atque hispidus
appareat, quòdque est om-
nis? An verò credis genus il-
lud? **G A L.** Ne isthuc
bbbb z quidem

6666

λάσιον αὐτῷ, καὶ ὡς φησὶ ἄγειον,
 ἀμορφόρον δὲ μὴ ἀνδρῶδον γάρ.
 ὅτι ἐφθαλμὸς ζωπρίπτα ὥδ
 μιτῶπῳ, οὐδὲν ἐνδύεισθον ὅ-
 ρῳ, καὶ ἂν δλοῖται. Δω. ἰοι-
 πας, ὦ Γαλάττα, ἐκ ἱρασλῶ,
 ἀπὸ ἱράμφορ ἔχων τὸ Πολυ-
 φημον, οἷα ἱπανῆς αὐτόν.
 Γα. ἐκ ἱράμφορ, ἀπὸ τὸ πά-
 νυ ὀναδισκὸν τῶ οὐ φέρω
 ὑμῶν. καὶ μοι δοκῇτι ὑπὸ
 φθόνος αὐτὸ ποιῆν, ὅτι ποι-
 μάναρ ποτὶ, ἀπὸ τὸ σκοπιᾶς
 παύσας ἡμᾶς ἰδῶν ἐπὶ τῆς
 κίονος, ἐν ζωῆς πρόσκαιρῃ Αἴτ-
 υης, καὶ ὁ μεταξὺ τῶ ὄρους καὶ
 τῆς θαλάσσης ἀγριαὶς ἀπρὸς
 κυβίται, ὑμᾶς μὲν ἐλὲ πλοῦς
 βλεψῶν, ἐγὼ δὲ ἐξ ἀπασῶν ἡ
 καμίσιν ἰδοῦσα, καὶ μὴ μόνῃ ἡμῶν
 ἐπὶ τῇ τὸν ὀφθαλμόν. ταῦτα
 ὑμᾶς ἀνιᾶ. Αἴγυμα γὰρ ὡς ἀ-
 μείνων ἡμῶν, καὶ ἀξίρας, ὅ-
 ὑμᾶς δὲ παρὰ φθῆν. Δω.
 ἀπομύει καὶ ἐνδύει καλὴ πλῶ
 ὄψιν

quidem ipsum, quod hispidus
 est atq; agrestis, ut tu vocas,
 illum deformat: quin virile
 magis est. Porro oculus me-
 dia in fronte, decet etiam,
 quo quidem nihilo segnius
 cernit, quam si duo forent.
 DOR. Videris Galatea nō
 amantem habere ^b Poly-
 phenum, sed illum potius
 adamare: sic eum praedicas.
 GAL. Equidem haud ad-
 amo, sed tamen insignem in-
 stam vestram insultandi op-
 probrandiq; petulantia fere
 re non queo. Ac mihi nimis
 rum inuidentia quādam ista
 huc facere videmini, pro-
 pterea quod ille quum fortē
 aliquando gregem pasceret
 suum, nosq; ἐ littorali spe-
 cula in litore ludentes cer-
 neret in prominentibus Aet-
 na pedibus, quā videlicet in-
 ter montem & mare litus
 sese in longum porrigit, vos
 ne aspexerit quidem: at ego

omnium una visa sum formosissima, eoque in unam me cons-
 iecerit oculum. Ea res vos male habet: nam argumentum
 est me forma praestantiorem esse, ac digniorem qua amez:
 vos contra fastiditas esse. DOR. An istud tibi putas in-
 videns

ἔψιν ἰδοῦναι, ἰωφθου ὅτι οἶδ
 γινώσκω; καὶ τί ἄποιν
 ὅτι ἰωάννου ἔχων, ἢ τὸ λου
 πορμόνον; καὶ τὸ οἶμαι, ὅ
 τι ζυλῆθης δὴ τυρῶ καὶ γα
 λακί. πάντα ὅντα ὁμοιατῶ
 τῶς ἡγᾶται καλά. ἰὼν τάλι
 ἄλλα ὅσοι ἄνθρωποις μα
 θᾶν οἷα τυγχάνεις οὐκ ἔλ
 ὄψιν, ἀλλ' ὡς τις τιμὸς ἔστι
 τι γαλῶν ἄν, ἰωάννου ἰς
 τὸ ὕδαρ, ἰδοὺ σικυρῶν ὕδρ' ἄν
 το, ἢ ἰσῶν λακί, ἀνδρῶς.
 ἐν ἰωάννου δὲ τῶ, ἢ μὴ
 ἰωάννου ἰσῶν ἄνθρωποις
 μα. Γα. καὶ μὴ ἰσῶν μὴ
 ἢ ἀκρωτῶς λακί, ὁμοια
 τῶν ἡγᾶται τῶν ἰσῶν. ὕμῶν δὲ
 οὐκ ἔστι λῦσις ἢ πορμῶν, ἢ
 νῶν, ἢ πορμῶν ἰωάννου. ὁ
 ἄλλος δὲ, τὰ ἄλλα, καὶ
 πορμῶν ἰσῶν, ὁ
 Γαλάτῃα. ἰσῶν ἰσῶν, ὁ
 ἄλλος, ὅποτι ἰσῶν ἰσῶν
 ἰσῶν. Ἀποδότης ἰσῶν, ὅτι
 ἄνθρωποις ἰσῶν, ἢ ἄνθρωποις
 ἰσῶν, οἷα ἡγᾶται ἰσῶν.

uidendum videri, si primum
 pastori, deinde lusco formos
 sa visa sis? quanquam quid
 aliud ille potuit in te proba
 re, præter candorem? Is il
 li placet opinor, quod ca
 seo et lacti assueuerit: pro
 inde quicquid his sit simile,
 id protinus pulchrum iudi
 cat. Alioqui ubi libebit sci
 re? quas facie, de scopu
 lo quopiam in aquâ, si quan
 do tranquilla steterit, despes
 ctans, temetipsam contem
 plare: videbis aliud nihil
 nisi perpetuum candorem.
 verum is quidem non pro
 batur, nisi rubor admixtus il
 li, decus illi iunxerit. GAL.
 Atqui ego illa immodicè
 candida, tamen eiusmodi ha
 beo amantem: quum inte
 rim è vobis nulla sit, quam
 vel pastor, vel naua, vel
 portitor aliquis miretur. ca
 terum Polyphemus (ut alia
 ne dicam) etiam canendi pe
 ritus est. DOR. Tace, ô Ga

lata: audiuimus illum can
 entem, quum nuper pruriret in te, sed ô sancta Venus, a
 fnum videre dixisses nam lyne corpus simillimum erat cer

φρυγμυδῶν σαρκῶν. καὶ
τὰ μὲν ἑσπράτα, πάχας ὥσπερ
ἦτορ. συγῶτες δὲ αὐτὰ, καὶ
ἐνοψας τὰ νύκτα, ἐδὲ λόπος
πρὸς ἑσπρίδας, ἐμυλῶδαι ἄ-
μυσόντι, καὶ ἀποδίδω, ἄπο
μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄπο δὲ ἑλν-
ρα ἰπύχαι. ὥς ἐδὲ κατέχευ
τὸν γέλωτα ἰδιωσάμεθα, ἰωὶ
ῶ ἱρωτικῶ ἰκάνω ἄσματι.
ἢ μὲν γὰρ ἦλθ, ἐδὲ ἀρκεῖν-
ωσα αὐτῷ ἦθιλον, ἔτω δὲ ῶ
ἔδ, βρυχομένη, ἄπο ἰσχυρῶ-
ς, ἢ φανείη μιμημένη πρ-
αχθεῖν ὠδῶν, καὶ ἑσπρίδας
συν. ἱερὶ δὲ ὁ ἰωίρας ἔσ
ταῦς ἀγκυλῶς ἀδυσμῶτιον,
ἄρκετ' ἀνυλῶς, καὶ τὸ δάσιον
αὐτῷ πεσοιπότα. τίς ἐκ αὐ-
φθονέσαι ῶ, ἔδ ἑσπρίδας, ῶ
ἔτω ἰωίρας. Γαλ. οὐκ ἔσ
Δωρὶ, ἑσπρίδας ἡμῖν τὸν σπ-
πῆς, ἑσπρίδας ἀγλόνότι ὄντα, καὶ
ἑσπρίδας, καὶ ἑσπρίδας
ἄμυσον ἰωίρας. Δω.
ἄπο ἰωίρας μὲν οὐδὲς ἔσ
μοι, ἐδὲ σπμυδῶμαι ἰωίρας
ἔσ.

uino capiti ofsibus renudan-
to: tum cornua perinde qua-
si cubiti prominebant, his
iunctis indutisque fidibus,
quas ne collope quidem cir-
cumtorquebat. agreste quid-
dam & absorum cantillas-
bat, quum aliud interim ip-
se voce caneret, aliud lyra
succineret: ita ut tempera-
re nobis nequiuimus quin
rideremus amatoriam illam
cantionem. Nam Echo ne
respondere quidem illi vo-
luit balanti, quum sit adeo
garrula: imo puduisset si vis-
sa fuisset stridulum illius &
ridiculum cantum imitari.
Ad hæc gestabat in vlnis as-
masius iste delicias suas, vix
si catulum pilis hirtum, ip-
si non dissimilem. Quis au-
tem non inuideat tibi ami-
cum istum, Galatea? G A L.
Quin tu igitur Dori tuum
ipsius amicum nobis com-
monstra, qui meo sit fors-
mosior, quique doctius ac men-
lius vel voce canat, vel cis-

thara. D O R. Mihi quidem nullus est amator, neque me hoc
nomine iaculo, quasi sim vehementer amabilis; veruntamen
istiufu

Ἄνθρωποι οὗτοι δὲ, οἱ δὲ ὁ ἡ-
 αλφ δὲ, ἡνιάβρας ἀπόρων,
 διαπρὸς ὁ πρᾶς ὁ ἡμοφῶς,
 ὅς φασί, καὶ σιτήρῳ ὅς
 ἐπιθυμῶντας τῶν ξύων, ὅς
 ἡστέ, καὶ σὺ ἀντιφῶν αὐ-
 τῶν.

istiusmodi amicū, qualis
 est Polyphēmus, nempe to-
 tus hircum olens, tum cras
 dis viēticans carnibus, & ho-
 spites, si qui appulerint, de-
 uorans, tibi habeas, cumq; tu
 mutuum ames.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

MArini dei οὐδαίσι à Luciano vocantur, à quibusdam
 γαλάταις. Ingens horū turba fuit, quorum princeps
 Neptunus & cō antiquiores Nereus & Oceanus.

a DORIS.] Nymphæ nomen, filia Oceani & uxoris
 Nerei, Hesiod. in Theog. Nunc dum pro ipso mari accipitur. Vir-
 gil. 10. Eclog.

Doris amara suam non intermiscet vndam.

b Polyphēmus.] Ex Cyclopibus vnus, Neptuni filius: so-
 cias aliquot Vlyssis interficiens ad saxum fregit & semina ad-
 huc membra deuorant: exēcatur ab Vlysse. Hom. Odyss. Cic.
 lib. 5. Tuscul. quæst. Virgil. 3. Aen. c. Quæ sis facie.] Negat
 quidem Seruus ex Mari effigiem vlla pacto posse reddi, sed Lu-
 cianus hic aliter sentit, & in Alcione: Nōne vides, inquit, vt
 superiora sua frequentate conspicua, fluctibus autem sedatū ma-
 re ac tranquillū, ingior, ὅς ἐπ' αὐτὴν κατὸ πρῶτον: id est, specula
 (vt sic dicam) cōsimilis. Lucianus in Bucoliasticis Idyllio sexto:

καὶ γὰρ ἦν ἐλ' εἰς τὸν ἕρποντα ὄμμα λήγον
 ἢ γὰρ πρὸς ἐς πόρην ἐστὶ λαμπρῆς δὲ γαλάκτα.
 καὶ γὰρ ἡδὲ τὰ ἴδια, καὶ δὲ εἰμὶ ἀμύλα κώρε, &c.

Quod est huiusmodi:

Nec tam sum forma turpis quàm dicor: in vnda
 Nuper enim vidi ipse meos de littore vultus,
 Cum nulli flarent tranquilla per æquora venti.

Hinc illud Maroni sumptum est:

nuper me in littore vidi,

b b b b 4

Quum

Quum placidum ventis stare mare—.

Sed & nos ex Seneca paulò plura in Alcyone annotauimus. d O sancta Venus.] Amorum & libidinum faulrix & magistra: eas enim prima & inuenit & edocuit. Mantuanus de hac ita canit:

Mater adulterij Venus est, stupriq; repertrix:
Quin & luxuriæ nutrix, & mater amorum, &c.

Ζ Ε Φ Υ Ρ Ο Υ Κ Α Ι

Nότῃ.

Ζ Ε Φ Υ Ρ Ι Ε Τ

Νότι.

Iacobo Micyllo interprete.

Ζ Ε Φ Υ Ρ V S.

ΟΥ πῶποτε πομπῶν
ἰσχυροπραγίας
παρ' ἑδὸν ἐν τῇ θα-
λάτῃ, ἀφ' οὗ ἄμ', καὶ πρὶν
οὐδ' ἐκ ἑδὸν, ὦ Νότι: Νό-
τινα ταύτῃ λέγας, ὦ Ζεφύ-
ρῃ, πῶ πομπῶν; ἢ τίνος οἱ
πῆμποντος ἦεν; Ζε. ἡδίστου
θεάματ' ἀπείραφθης, οἷον
οὐκ ἄπο ὀδοῖς ἔτι. Νό. πᾶρ
τῶ Ερυθρᾶν καὶ θάλασσαν
ἄρραξόμεν, ἵππων & δὲ τι
καὶ μίρον. Ζε. Ἰνδικῆς, ὅθεν
πράσια τῆς χώρας. ἰδρυοῦ
οἶδα, ὦν λέγας. Ζε. ἀπὸ τὸν
Σιδωνίου Αἰλίου ἑδὸν;
Νό. ναὶ, τὸν τῆς Βερβήτης πα-
τέρα. τί μὲν; Ζε. περὶ αὐ-
τῆς ἱεῖνης διηγήσεται σοί.
πατρί scilicet. Quid tu? ZEPH. De illa ipsa narrabo tibi.

NVnquā equidē pom-
pam magnificēti-
orem vidi in mari, ex
quo ego sum & spiro: tu verò
annō vidisti. Note? NOT.
Quānam hanc dicis, a Zep-
hyre, pompā? aut quā sunt
qui illā duxerunt? ZEPH.
Suauissimo spectaculo carus
isti, & quale nō facile aliud
vnquā videris. NOT. Iuxta
Rubrū mare occupatus fui,
afflavi autē & partem Indiæ
nonnullam, quantū videlicet
eius terræ mari adiacet. pro-
inde nihil eorum noui que-
tu dicis. ZEPH. Quid? Si-
doniū illum b Agenorē vi-
disti? NOT. Etiam, Euro-
pæ patrē scilicet. Quid tu? ZEPH. De illa ipsa narrabo tibi.
NOT.

Νό. ὅτι ὁ Ζεὺς ἱρασὶς ἐκ
τοῦ πῆς παλός; τὸ δὲ γὰρ καὶ
παλαιά περὶ αὐτοῦ. Ζε. οὐκ ἔν
τὸν μὲν ἱρωτὰ οἶδα, τὰ μὲν
τὰ ταῦτα γὰρ ἄλλοι ἀκούει. ἡ δὲ
Εὐρώπη καταλήθυσθαι ἐπὶ τὴν
ἰόντα παῖς, τὰς ἡλικίᾳ
δὲ παραλαβὴν. ἡ Ζεὺς δὲ
ταύτην ἀπαῖς ἐαυτὸν, σὺν
παῖσι αὐτοῦς ἑκάστῳ φασ
πρόβῳ. ἡ ἀπὸς τὴν γὰρ ἄνευ
βῆς, καὶ τὰ ἑρπῆτα ὡπαμ
πῆς, καὶ τὸ βλήμα ἡμῶν.
ἐσπῆτα οὐδὲ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς
ἰόντος, ἡ δὲ ταύτην ἡμῶν
τὴν Εὐρώπην ἐλθούσῃ ἡ δὲ
παλῶν αὐτοῦ. ἡ δὲ τὸν ἱε
νὶς, ὁμοῦ δὲ μὲν ὁ Ζεὺς ὡρ
μῆσιν ἐπὶ τὴν θάλασσαν, φέ
ρων αὐτῶν, καὶ ἐνέχῃς ἐμῇ
σῆς. ἡ δὲ πᾶν ἐκταγῆς τὸ
πρῶτον, ἡ δὲ ἡ δὲ τὸ
ἑρπῆς, ἡ δὲ μὲν ἡ δὲ τὸ
ἱερα δὲ ἡ μὲν ἡ δὲ τὸ
πλοῦ ξυμῆ. Νό. ἡ δὲ τὸ δὲ
μα, ὡ Ζεφύρ, ἡ δὲ, ἡ δὲ
πῶν, ἡ δὲ τὸ δὲ Δία, φέροντα
ρε, σινistra apprehendit ac tenuit cornua, ut ne delaberetur:
altera autem manu diffluentem vento vestem continebat.

NOT. Dulce hoc spectaculum Zephyre, vidisti, & amato
rium, natantem videlicet Iovis, & ferentem secum ano-

NOT. Num quod Iupiter id
olim amare puellam cepit?
Nam hoc etiam pridē sciuit.
ZEPH. Igitur quod ad a
more attinet, nosti: quæ verò
postea consecuta sunt, ea nūc
audi. Descenderat Europa
ad littus ludendi gratia, as
sumptis secū equalibus suis.
Iupiter autem in formā tau
ri as simulatus, ludebat vna
cum ipsis, pulcherrimus tum
apparens. Nam & candidus
erat, ut nihil supra, & cor
nua habebat reflexa pula
chre, vultumq; præ se fere
bat admodum mansuetū ac
placidum. Saltabat igitur &
ipse in littore, & mugiebat
suavissimè, ita ut Europa en
tiā cōscendere ipsum iā susti
neret. Cæterum vbi hoc fa
ctū est, citato cursu Iupiter
quidem vna cum illa in mare
prorupit, atq; ibi, uti incide
rat, natabat. illa verò admo
dum perculsa animo ex hac

bbbb s res

πλὴν ἀγαπωμένη. Ζε. καὶ
 αὐτὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἰδίῳ πα-
 ραπαλὺν, ὃ Νότι. ἢ τε ἤθ' ὅτι
 λατὰ ὠθὺς ἀνέμων ἰχθύτο,
 καὶ πλὴν γαλιῶν ἰωισαῖ-
 ριμένη, λείαν παρ' ἑχρῖαν τῶν.
 ἡμῶς δ' ἐπ' αὐτὸν ἰσχυρὰ ἄ-
 γοντες, οὐδὲν ἄλλο, ἢ θιατὰ
 μόνον τῶν γιγνομένων πρὸς
 αὐτοὺς. Ερωτῶν δ' ἐπ' αὐ-
 τῶν, μικρὸν ἔπειρ πλὴν
 θάλασσαν, ὡς ἐνίοτε ἀπὸ τοῦ
 τοῦ ποσὶν ἰωισαῖν τῶν ὕδα-
 τος, ἡμῶς τὰς δὲ θάλας φέ-
 ροντες, ἴδον ἅμα τὴν ἑσπέρην.
 αὐτὴν ἰδὼν δ' ἀναδύσασθαι, πᾶ-
 ν εἰπὼν ἐπὶ τῇ δελφίνῳ ἐπι-
 κροτῶσαι, ἡμῶς μὲν οὐκ αὖ πο-
 λὰ. τό, τι τὴν τετάρτην ἡμέραν,
 ὅτι ἄλλο μὴ φοβῶν ἰδὼν τὴν
 θαλάσσαν, ἅπαντα πρὸς ἑ-
 ρωτῶν πλὴν πᾶσι. ὃ δ' ἡμεῖς
 δὲ ἐπὶ τῇ βυβλῶς ἄρμας, πα-
 ροχὴν ἔχοντες, καὶ πλὴν ἡμῶς
 πρὸ τῶν ἰχθῶν, πρὸς γιγνόμε-
 νος, πρὸς οἰπορῶν νυχομένης δ'
 δελφῶς, ἐπὶ τῇ αὐτῇ πλὴν ἡμῶς.
 αὐτὴν

res suos. ZEPH. At ve-
 rò quæ consecuta sunt, sua-
 viora multò, c Note. Nam
 ☉ mare statim compositis
 fluctibus quietum fuit, ☉
 tranquillitate ultro attra-
 cta, placidum ac planum se-
 ipsum præbuit. Nos autem
 omnes silentium agentes, ni-
 hil aliud quàm spectatores
 tantùm eorum quæ fiebant,
 quasi quidam comites seque-
 bamur. Cupidines verò iu-
 xta volitantes, paulùm su-
 pra mare, ita ut interim sum-
 mis pedibus contingerent a-
 quam, accensas ferentes fa-
 ces, Hymenæum cantabant.
 Nereides autem emersæ vna-
 dis, delphinum tergis insi-
 dentes obequitabāt applau-
 dentes, seminudæ pleræque.
 Præterea ☉ Tritonum ge-
 nus, ☉ si quid aliud marino-
 rum aspectu metuendum non
 est, omnia illa circum puellâ
 quasi choreâ ducebant. Nam
 ipse quidem Neptunus con-
 scenso curru, ☉ quasi pro-
 nubus incedens, vna cum Amphitrite letus præibat, veluti
 etiam aperiens natantī fratri. Supra omnes autem Venerem
 una

Ἀλκίω δὲ Τριτωνὸν ἰφθόρ,
 ἐπὶ βόγγυς κατὰ κελύφῳ, ἀν-
 θύ παρὼτα ἐπιπλάουθ' ἢ
 Νόμῳ. ταῦτα ἐκφοινίκης ἀ-
 χειρὸς Κρήτης ἰφθόρ, ἐπὶ δὲ
 ἐπὶ βύ ἢ νόσῳ, ὁ μὲν ταῦρ
 ἀπ' ἱφθόρ, ἐπὶ καὶ βόγγον
 δὲ τὰς χερσὶς ὁ Ζεὺς ἀπὸ
 πλά Βύρῳτῳ ἐς τὸ Δίχτορον
 ἐντροπ, ἰφθόρ, καὶ κατὰ
 ὅρῳθ' ἀπὸ τῶν ἱφθόρ, ἰφθόρ,
 τὶ ἀγροῖς. ἡμᾶς δὲ ἐμπροσθεν
 τὰ, ἀπὸ ἀπὸ τῶν ἀγροῖς
 μὲν ἀπὸ τῶν ἀγροῖς. Νό.
 ὁ μακάριος Ζεὺς, ὁ μακάριος
 τὸ δὲ γρότῳ καὶ ἰφθόρ,
 καὶ μίλλας ἀνθρώπων ἰφ-
 θόρ.

isthac videris: ego verò interea Gryphas & Elephantos &
 nigros homines aspiciebam.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a ZEPHYRVS. J. ventus est tepidus & siccus, ab ocea-
 su æquinoctiali aduersus Eurus in vere spirans, quo flante
 terra hyemali frigore contracta aperitur, ac plantæ omnes ger-
 minare incipiunt. vnde Claudianus:

—pater ô gratissime Veris

Quid mea lasciui regnas per prata volatu

Semper & assiduis toras flatibus annum.

b Agnorem. J. Europæ Agnoris regis Phœnicum filia, a
 Ioue sub tauri spectre rapta, & in Cretam aucta discessit. Arg.

ex reg

ex ea postea Ioui nati feruntur Minos, Rhadamanthus, & Sarpedon. Ouid. in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit. Et Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa siue Eidyllio 20. suo more hanc fabulam depingit: à quo Ouidius quadam sumpsisse videtur. Herod. lib. 4. ait, nesciri, nec proditum esse à quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quòd ab Europa Tyria dictam referant. c. Note.] Notus seu Auster ventus est meridionalis, exitialis & morbosus. Interdum pro omni vento meridionali capitur.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

μετεμέρφωσις Iouis in Taurum.

Indutus faciem tauri deus ille coruscus,
Auexit pulchram, de grege Mercurij.
Hæc fuerat Cadmi soror, alto & Agenore nata,
Efficiunt fœdum vina Venusq; pecus.

NUMQUAM.] αὐξήσεις. Tu verò non vidisti.] ἐρώτη-
σις. Quamnam hanc dicis.] ἀντερώτησις. Iuxta ru-
brum mare.] Causa τῆς ἀπαλείψεως. Proinde nihil eo-
rum.] Conclusio. Quid? Sidonium illum.] παρεκκλή-
σις. De illa ipsa narrabo.] ὑποτίσεις. Quæ verò postea.]
ἀξιώσεις ad προσοχλήν. Descenderat.] Narratio. Nam &
candidus.] ὑποτίψεις. At verò quæ consecuta sunt.]
τὰ μετὰ ταῦτα. Cupidines verò.] Descriptio pompa.
Postquam autem in Insulam.] τοπογραφία. Iupiter
autem.] τὰ ἐκείθεν. Nos autem incumben-
tes.] πρόληψις. O beatum Ze-
phyre.] Conclusio.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ
Γαλῶν.

PANOPES ET
Galenes.

Iacobo Micyllo interprete.

PANOPES.

Eἰδὼν, ὦ Γαλῶν, χθεις,
οἷα ποίησεν ἡ Εἰς πα-
ρὰ τὸ δάπνον ἐν Θύτῃ
ταλῖα, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκ
πλήθους ἐστὶν τὸ συμπόσιον; Γα.
ὦ ξυνοσφύμεν ὑμῖν ἔγωγε· ὁ
δὲ Ποσειδῶν ἐκίλονσέ μιν, ὦ
Παρόση, ἀκνυμάνδρην ἐνδούτω
φυλάτῃ τὸ πῖλιν. ὦ. τί δὲ
ἐπαίεσθαι; Βούρην παροῦσιν;
Πα. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς
ἀπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ
τῆς Ποσειδῶντος προσημύθησαν
τοῖς. ἡ Εἰς δὲ ἐν δούτῳ κα-
θίσαντες (δυνάμει δὲ ῥα-
δίως, τὰν ἐν αἰσθητοῖς, ἰνῶν
δὲ κροτούντων, ὡς δὲ ἀντιπα-
σι καθιερύονται, ἡ τὰς Μουσῶν
ἡ δὲ δῖος πεσιχόντων. τὸρ
οὐρ) ἐνδύαντες τὸ συμπόσι-
ον μῆλόν τι πολυκαλόν, χρυ-
σεῖον ὄλον, ὦ Γαλῶν. ἐπαί-
εσθαι δὲ ἡ καλὴ λαβίτῳ.
promium quoddam admodum pulchrum, atq; aureum, Gale-
ne, totum. Inscriptum autē erat his verbis: Formosa accipiat.

VIdisti ne, Galene, he-
ri qualia fecit Eris
ad cœnam in Thes-
salia, propterea quod non
ipsa vocata fuerat ad con-
uiuium? GAL. Haud con-
uiuata equidem vobiscum
tum fui, nam me Neptunus
iusserat tranquillum inte-
rea, a Panope seruare pela-
gus. Sed quid fecit Eris, cum
presens non adesset? PAN.
Thetis ac Peleus conce-
serant intro in thalamum,
deducētibz ipsos Amphi-
tritē ac Neptuno. Interea
quidem Eris, clamāter ἐν
mimbz (id quod) conui-
tium fuit, alijs bibētibz qui-
busdam autem applaudē-
tibz vel Apollini citius
personanti, vel Musis ora-
modulantibus adhibendo ac-
nimium) proicit in conuiu-
ium.

Dum

ἡνδρινδὸς μὲν οὖν ἦν, ὡς περὶ ἱε-
 ρήτων δὲν ἔκινε ἔνθα Ἡρατὶ καὶ
 Ἀφροδίτῃ καὶ Ἀθλῶα κατεκλίν-
 οντο, καὶ πρὸς δὲ ὁ Ἑρμῆς ἀνελθὼν
 μὲν ὅτι ἐπὶ τὴν αὐτὴν τὰ γέγραμ-
 μένα, αἱ μὲν Νηρηίδων ἡμέτε-
 ραισι πατρὶσι μὲν. τί γὰρ ἴδω-
 ποιῶν, ἐκείνων παρθεῶν; αἱ
 δὲ ἀνέκδοτον, ἐκείνη καὶ αὐ-
 τὴν τὸ μῦθον ἔειπε. καὶ αἱ μὲν
 γὰρ Ζεὺς διέταξε αὐτὸς, καὶ ἄ-
 ρχει ἡρώων πρόχωρος τὸ πρῶ-
 μα. ἀπὸ ἱκάνῳ, αὐτὸς μὲν ὁ
 κρινῶν, φουσι, περὶ τούτου, καὶ ὅτι
 ἱκάνῳ αὐτὸς διέταξε ἔειπε. ὅ-
 τι ἴς τὴν ἰδίαν, πρὸς τὴν ἰδί-
 αμ παῖδα, ὅς οἱ δὲ τὴν ἀγνῶ-
 νιστὴν τὴν κακίονα, ἐκείνη καὶ
 ἄρ, καὶ ἔκ αὐτῶν ἱκάνῳ κρινῶν, κα-
 κῶς. Γα. τί δὲν αἱ θείαι, ὦ Πανό-
 πη; Πά. τὴν μὲν οὖν, οἶμα, ἀπία-
 σι πρὸς τὴν ἰδίαν. Γα. καὶ τίς ἡ
 ἐξ ἡμῶν μικρὸν, ἀπαγνῶτων
 ἡμῶν τὴν κρατῶν; Πά. ἡ δὲ
 ὅτι, φημι, ἔκ αὐτῶν κρατῶν, ὅτι
 Ἀφροδίτης ἀγωνιστομένης, ἡρ-
 μὴ τὴν πάντων ὁ ἀγνῶτης ἀμ-
 βλυήσῃ.

veniet paulò post qui nobis renūciat eam quæ vicerit? PAN.
 At iam nunc tibi affirmo, quòd nulla alia vincet, veniente in
 certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino cecutiat.

GILBER.

Dum igitur voluitur hoc,
 tanquam ex composito iactū
 peruenit eò loci, ubi Iuno
 & Venus & Minerva accu-
 bebant. Deinde ubi Mercu-
 rius sublato illo legit ea quis
 bus illud inscriptū erat: nos
 quidem Nereides cum silen-
 tio sedebamus: (quid enim as-
 gendum erat illis presenti-
 bus?) illæ verò inter se cons-
 tendebāt, ac quælibet suū il-
 lud esse volebat. Et nisi Ius-
 piter se ipsum interposuisset,
 etiam ad manus usq; res hæc
 pertransisset. Verum ille, ipse
 quidē, inquit, non ferā iudi-
 cium de hoc (tamen si illæ ip-
 sum iudicare vellent) sed in
 Idā ad Priami filiū abite, quī
 & discernere nouit quānam
 formosior sit, utpote elegā-
 tiæ studiosus & ipse: & non
 facile, talis eū sit, iudicauerit
 malé. GAL. Quid igitur
 ad hæc Deæ illæ, Panope?

PAN. Hodie, arbitror, in I-
 dam abeunt. GAL. Et quis

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a PANOPÉ.] *Nympha marina, una ex Nereidibus. Virgil. 5. Aen.*

—cumq; imis sub fluctibus audijt omnis

Nereidum, Phorciq; chorus, Panopeaq; virgo, &c.

b Thetis.] *Dea & nympha maris, Nerei filia, mater Achilles & Pelci regis Theſſalia vxor.*

IOANNIS SAMBVCI

ANNOTATIONES.

Διγνηλὺς, de pomo contentionis ab Eride tribus formosissimis deabus obiecto.

Hic narrat Panopes Erides pomumq; dolumq;

Ut lites illo mouerit atq; graues,

Priamides legitur iudex, malumq; reportat,

Blanda Venus: tantum cæca libido potest.

AVDIST'INE.] *ἰρώτησις ἀπὸ τῆ προσομιῆς. Propterea*

quod non.] *αἰτιολογία. Haud continuata.] ἄρρητος. Sed*

quid fecit.] *παρασκευασμένη. Thetis ac Peleus con-*

cesserant.] *διήγησις. Interea autem,] occasio. Id quod*

facile.] *ἰσχυρά. Proiecit in conuiuium.] τὴν προχθὲν*

ἡγούμενος. Dum igitur.] *τὰ μέσση. Ille vero.] ἰσχυρὰ*

Et nisi Iupiter.] *τὴν ἐνδοκίμοτον καὶ πλάσαν. Non feram*

iudicium.] *Recusat Iupiter iudicium. Sed in Idam ad Priam*

mi filium abite.] *Iudicem alium constituit. Quid*

igitur.] *Dea ad iudicem abeunt. At iam*

nunc tibi.] *τὸ μάλιστα καὶ*

σφοδρῶς.

MORTVO.

MORTVORVM DIALOGI.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ
Πολυεράτη.SIMYLI ET
Polystrati.

Erasmo Roterodamo interprete.

SIMYLV S.

Κας ποῖ, ὦ Πο-
λυεράτη, καὶ οὐ
παρ' ἡμᾶς, ἔτη
οἶμαι, οὐ πολὺ
ἀπολλέοντα τῶν ἑκατὸν, βι-
βιωκῶς. Πο. οὐκ ἔτι ἐπὶ τοῖς ἐν-
νεηκόντα, ὦ Σίμυλι. Σί. πῶς
δὲ τὰ μὲν ἡμῖν ταῦτ' ἰδίως
τεύκοντα; ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ
ἰδιδυμένοντά σου ὄντων, ἀπὸ
θανοῦ. Πο. ἡμετέραν, εἰ
καὶ τοι παράδοξον ἔβλεψας.
Σί. παραδόξον, εἰ γέροντι
καὶ ἀδελφῷ, ἀπαινός τε πε-
σεῖται, ἡ δὲ τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐν-
δυνάτω. Πο. τὸ μὴ πρῶτον ἅπαν
τα ἰδυνάμην, ἔτι καὶ παῖδων ὡ-
ρᾶσι καὶ ποταμοῖς, καὶ γυναι-
κῶν ἀβρόταλαις, καὶ μύραις, καὶ
οἷον ἀνδραγαθῶν, καὶ πᾶσι
ἡμετέροις καὶ ἐν Σικελίᾳ. Σί.

λαυὰ

Enisti tandē
tu Polystrate, ad
nos, quum an-
nos vixeris haud
multo pauciores centū opi-
nor. P O L. Nonaginta
octo, Simyle SIM. Sed qui-
nam triginta istos annos egis-
sti, quibus mihi fueras super-
stes? Nam ipse perij te fere-
mē septuagenario. P O L.
Quam suavisimē profectō,
etiam si hoc mirū tibi vide-
bitur. SIM. Mirum verō,
siquidem tibi primū seni,
deinde inualido, postremo es-
tiam orbo quicquam pote-
rat esse in vita suaue? P O L.
Principiō nihil erat quod
non possem: præterea pueri
formosi complures aderant,
tum mulieres nitidissimæ,
unguenta, vinum mirē fra-
grans, postremo æ mensæ vel Siculis illis lautiores. SIM.
Noua

GI.

ET

tandē
strate, ad
quum ans
xeris haud
centū opia
maginas
Sed qui
annos egis
ras super
te fera
POL.
profecō,
tibi vider
m verō,
um seni,
siremo es
am pote
e? POL.
rat quod
erē pueri
aderant,
idissima,
mire fra
ces. SIM.
Nova

καὶ τὰ ταῦτα, ἐγὼ γάρ σι πά
νυ φασιδόμορον ἡπιστάμην. ΠΟ.
ἀπὸ τῆς ἐξέσεως μου, ὃ ἡννοῦν, παρ
ἀπὸν τὰ γὰθα, καὶ ἐωθην μὲν
ὡς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μο
λα ποιοί. μετὰ δέ, πανδο
μοι δῶρα πρὸς γὰ ἀπαντα
χόθι, πῆς γὰς ἐάμην. ΣΙ. ἔν
ἐάννηθε, ὃ Πολύστατε, μετ
ἐμὶ; ΠΟ. ἔκ, ἀπὸ ἐρασὲς ἄχρον
μυείας. ΣΙ. ἐλθα, ἐρασὲς σὺ
τηλίκῃ ὄν, ὁ δόντας τέ
ταρας ἔχων; ΠΟ. νὴ Δία τῷ
ἀείσε γὰρ ἐπὶ τῷ πόλῃ, καὶ γὰρ
ρονί, καὶ ἐφάλακρον, ὡς ὅ
ρε, ὄντα, καὶ ἡμῶν πρὸς
τι, καὶ κορυφάντα ἐπὶ δόλῳ
το θεραπεύοντο, καὶ μακά
ει. ὡς αὐτῶν ὅρ τινα ἄν καὶ
μόνον πρὸς ἐλπί. ΣΙ. μὲν
καὶ σὺ τινα, ὥσπερ ὁ Φάων
τῷ Αφροδίτῃ, καὶ Χίῳ δι
πόρθμῳ, καὶ ἐπὶ τῷ ξανθῷ
ἔδοξε νίον εἶναι, καὶ ἡμῶν
ἐξ ἡπαρξῆς, καὶ ἀξίαντας
ac senio cæcutiens, postremò naribus mucosis, tamen cupi
disimè mihi inseruiebant, adeò ut is felix videretur, quem
cunque vel aspexissem modò. S I M. Num tu quoq quem
admodum c Phaon ille, Venerem aliquam e d Chio trans
uexisti, ut ob id optanti tibi illa dederit rursum ad iuuen
tam redire, ac denuò formosum atque amabilem fieri?

Noua narras : nam ego te
planè sordidum ac parcissim
um esse sciebam. P O L.
Atqui, vir præclare, b ex a
lienis arcis opes mihi sub
scatebant. Tum diluculò
protinus quamplurimi mora
tales ad fores meas venita
bant, simulq ex omni rerum
genere, quæ terrarum vbiuis
pulcherrimæ reperiuntur,
munera deportabantur. S I
M Y L. Num me defuncto
regnum gefisti? P O L. Mi
nime : verùm amantes has
bebam innumeros. S I M.
Non possum non ridere. tū
ne amantes, tantus natu
quum esses, vixque tibi den
tes superessent quatuor?
P O L. Habebam per Ios
uem equidem optimates ci
uitatis : quumq essem tum
senex, tum caluus, sicuti vi
des, præterea lippiens etiam,
cccc POL.

Πο. ἔκ, ἀπὸ τοιῶτ' ὦρ, πει-
 ειπόθη' ὧ. Σί. ἀνίγματα
 λίγας. Πο. καὶ μὴν πρόδηλός
 γι' ὅτι οὐδ' αὖ ποτὺς ὦρ, ὃ
 πρὸ τῶς ἀτίκτου καὶ πλοσίβε
 γέροντας. Σί. νῦν μανθάνω
 σὸ τὸ ἁπλ' ὧ, ὃ θαυμάσιον, ὃ-
 τι πρὸ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης
 ὧ. Πο. ἀτάρ, ὦ Σίμυλι, ἐκ ὧ
 λίγα τῶν ἱραστῶν ἀπείλυν-
 κα, μονονυχὶ πεσοκυνέμε' ὧ
 ἔκ' αὐτῶν. καὶ ἱερνὸς μὲν δὲ
 πομπάκας, καὶ ἀπικλαιορ αὐτ'
 τινὰς ἐνίοτε. οἱ δὲ ἡμιπῶνδ,
 καὶ ἀπὸ λυγρῶν ἐπὶ δ' ἀπὸ λυγρῶν
 περὶ ἐμὶ ἐλπίσιν. Σί. τίς ὧ
 δ' ἔρ, πῶς ἐδουλώσω πρὶ τῶν
 ἐτηματῶν; Πο. ἐς τὸ φαν-
 ρὸν μὲν, ἵκασθαι αὐτ' ἐλθροῦ
 μοι ἀπὸ λυγρῶν ἱφασκορ' ὃ δ'
 ἐπίστω τι, καὶ ἡλοκαυτικῶ-
 τιον παρὰ σκόλῃ αὐτόν.
 ἅπας δὲ τὰς ἀληθεῖς ὁρ-
 θύκας ἱκέτας ἔχωρ κατ' ἐλπί-
 σιν, οἱ μὲν γὰρ ἅπασιν φράσας.

Σί.

Palam quidem affirmabam, me unumquemque illorum re-
 licturum heredem: idque illi quum crederent futurum, cer-
 tatim se quisque obsequentiorem atque adulantio-rem prae-
 bebat. Caeterum alteras illas veras tabulas, quas apud me
 servaueram, reliqui, in quibus omnes illos ^f plorare iussi.

S I M.

P O L. Haudquaquam: quum
 magis quum talis essem, qua-
 lem dixi, tamen supra modum
 adamabar S I M. e Aeni-
 gmata narras. P O L. At
 qui notissimus est hic amor,
 quum vulgo sit frequens,
 nempe erga senes orbos di-
 uites. S I M. Nunc tua for-
 ma unde tibi profecta fue-
 rit, intelligo, vir egregie,
 nimirum ab aurea illa Ve-
 nere. P O L. Veruntamen
 non parum multas commo-
 ditates ab amantibus tuli,
 Simyle, propemodum etiam
 adoratus ab illis. Porro sa-
 pius etiam quasi procax il-
 lis illudebam, excludens in-
 terdum nonnullos eorum. in-
 terim illi inter sese decerta-
 bant, et in ambiendis primis
 apud me partibus alium a-
 lius antecire nitebatur. S I M.
 Sed age, de facultatibus tuis
 quid tandem statueras? P O L.

Σί. Τίνα δ' αὐτὸν ταῦτα τὸν
 ληρονόμον ἴσχομεν; ἢ ποῦ τίνα
 τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; Πο. δὲ μὲν Δί',
 ἀλλὰ νυνὶ νηϊόμ τίνα τ' ἡδρα-
 κίωρ τ' ἑρίωρ Φρύγας. Σί. ἀμ-
 φι πόθεν ἔτι, ὦ Πολύστρατε; Πο.
 σχιδὸν ἀμφὶ τὰ ἄκοσι. Σί. ἢ
 δὴ μανθάνω ἀτίνεσι καὶ
 ὅτι ἔχασται. Πο. πλὴν ἀλλὰ
 πολὺν ἱκανὸν ἀξιώτην κλη-
 ρονομῆν, αἰ καὶ βάρβαρον ὡς
 καὶ ὁλιθρος, ὅν ἔστι καὶ αὐτοῖ
 οἱ αἰετοὶ θρασύνοισιν. ἱκανὸς
 ὅτι δίνω ληρονόμῳ καὶ μὲν,
 καὶ νῦν ἐν τοῖς ἀσπατέλαις
 δευμάται, καὶ ξυγκυβῶν ὡς
 τὸ γένος, καὶ βάρβαρον, Κό-
 δρο δὲ ἀσπασίον, καὶ Νι-
 ρίως λαλῶν, καὶ Οδυσσεὺς
 σωτήτης ἀγρόν ἔστιν.
 Σί. οὐ μοι μέλα καὶ σπατηγ-
 σάτα ἢ Βλαδῶ, ἀ δολαῖ. ἵ-
 κῆνοι δὲ μὲν ληρονομάται
 μόνον.

ΣΙΜ. Non laboro, vel totius Græciæ sit imperator, si
 libet, modò ne illi potiantur hæ-
 reditate.

SIM. At postrema illa
 tabule quem pronuntiabant
 heredem? num è cognatis
 quempiam? POL. Non
 per Iouem, imò nouitum
 quendā ex formosis illis ado-
 lescentulis, natione & Phry-
 gem. SIM. Quot annos
 natum Polystrate? PO. Vin-
 ginti ferme. SIM. Iam in-
 telligo quibus obsequijs il-
 le te demeruerit. PO. At-
 tamen multò illis dignior
 qui scriberetur hæres, etiā
 si h Barbarus erat ac perdis-
 tus, quem iam ipsi etiā opti-
 mates colunt, captiuiq. Is i-
 gitur mihi extitit hæres, idē
 inter patricios numeratur,
 subrafo mento, barbaroq.
 cultu ac lingua: quin cum
 Codro generosiorē, Nis-
 reo formosiorē, Vlysse
 prudentiorē esse prædicāt.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a **MENSÆ Siculis lautiores.]** Ea semel de Siculorum delicis in animos hominum impressa opinio, perpetuò inualuit, quibus olim nihil inquinatius, nec mollius. Plato hanc dictionem usurpauit πολυλῦτος γ. Athenaus libro 12. copiosè de illis. Macrobius libro Saturnalium septimo: Modum eum seruas qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiatica. Hæ pro lauiis & opiparis leguntur. Lucian. in Demosthenis encomio vocauit Syracusanas, immodicè lautas & opiparas. Syracusani enim opibus adfluenter, conuiuiorum luxui nimium indulgebant. b **Ex alienis arcis opes mihi subscatebant.]** Quibus rebus sibi comparauerit diuitias, exponit. c **Phaon.]** Phaonem à Venere iuuentui restitutum, extat epistola Sapphus inter Ouidianas. Is traiciendis viatoribus de ripa in ripam, victum sibi quasitauit. Cumque semel Venerem, nulla promissa mercede transuexisset, ignorans quid dea esset, ab ea vnguenti alabastrum dicitur accepisse mercedis loco, eoq; oblitus omnium formosissimus euasisse, eximiaque pulchritudine cum alias mulieres Mylæneas, tum præcipuè Sappho poetriam ad sui amorem allexisse. d **Chio.]** Insula maris Aegæi, quæ habet 28. milliaria in circuitu, vnde & laudatissima mastiche adfertur. & Homerus vates Chius est dictus. e **Ænigmata narras.]** obscure loqueris. Nam ænigma, auctore Quintiliano, nihil aliud est quam obscura allegoria. Scrupos veteres appellârunt. f **Plorare iussi.]** Ita autem Græcos loqui solitos, ut plorare iuberent eos quos à se contumeliosè dimitterent, notum est. Idem in Tragopodagra: ἰπὼ ἢ τῷ τῷ πᾶσι οἰμῶζιν λέγω. Id est, sed omnibus illis nil nisi plorare impero. Idem in primo Necricorum dialogo: σὺ ἢ οἰμῶζιν αὐτοῖς παρ' ἐμὲ λέγε. Id est, Tu verò plorare illos meo nomine iube. De hac autem Ipruagata voce fusiùs à nobis scriptum est in collectaneo Adagiorum. g **Phrygem.]** Φρύγῃ genitile, à Phrygia deductum, cuius femininum est Phrygia. Virg. 9. Aeneid. O' verè Phrygiæ, (neq; enim Phryges) ite per alta Dindyma—. Phrygia minoris Asiæ regio, Caria, Lydia,

dia, Mysia & Bithynia finitima. Cic. pro Luc. Flacco in testes Asiaticos: Asia vestra constat ex Phrygia, Mysia, Caria, Lydia. Vtrum igitur nostrum, an vestrum est hoc prouerbium: Phrygem plagis fieri solere meliorem? h. Barbarus.] Phryges pro barbaris habui fuerunt. Ioan. Trezes in historia omni-gena, ος βεβαρδάζονται πρὸς τοὺς Ἀγαθούς: id est, & factus es barbarus tanto tempore apud Troianos commoratus. In Phrygia autem est Troia provincia, cuius caput Ilium fuit, olim regio Priami. i Inter patricos.] Senatorum progenies, quibus plebei opponerantur, Ὀπαγίδης. k Codrus generosiorum.] hinc δὲ κούρ, id est, Codri genus dicuntur, qui antiqua prosapia nobilitate illustres sunt, ut Themistius refert. Codrus enim singulari in patriam pietate precipue nobilis fuit. Nam quum Atticis bellum esset aduersus Doros, proditumq; esset oraculo, victoriam penes Atheniensem populum futuram, si rex illorum ab hostibus fuisset occisus: Codrus patriæ gloriam sua incolumitate chariorem habens, ignota specie hostem provocauit, & interemptus est. hæc etiam apud Zenobium interpretati sumus. Hanc rem latè describit oratione aduersus Leocratem Lycurgus, & Velleius Paterculus. i Nireo formosiorum.] Erat omnium Græcorum qui ad Troiam nauigauerunt speciosissimus: infra tamen Achillem, sed erat imbecillis. m Vlyse prudentiorum.] Fingitur ab Homero vir multa præditus prudentia & facundia: egregius bello, & laborum patientissimus.

ΔΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕ-
σλά, Menelaus, & Πά-
ριδος.

ΑΕΑCΙ, ΠΡΩΤΕ-
σλά, Menelai, ac
Paridis.

Iacobo Micyllo interprete.

ΑΕΑC V S.

ΤΙ ἄρχε, ὁ Πρωταίης,
ἦ δὲ Εὐχέων πεσόντων;
Πρὸς τὴν δὲ ταύτην, ὅ

Ala

Q Amobrem, Protefia
lae, in Helenā irru-
ens, strangulas illā

PRO. Quia huius causa,
cccc ; Atate,

Αἰακί, ἀπέθανον, ἡμιτελὴ μὲν
 ἢ δόμον ἡσυχαστῶν, χήραν
 τὴν τὴν νόστον γυναικα. Αἰ.
 αἰτιῶ δὲ νῦν ἢ Μενέλαον, ὅστις
 ὑμᾶς ἄνερ τοιαύτης γυναικὸς
 ἐπὶ Τροίᾳ κ' ἄγῃ. Πρω. αὖ δὲ
 φε, ἡκῶνέ μοι αἰτιατόν.
 Μεν. ἐκ ἐμὴ, ὦ βέλῃσι, ἀλλὰ δι-
 καϊότερόν ἢ Πάριον, ὅς ἐμὲ τοῦ
 ξένου τὴν γυναικα, πρὶν πάντα
 σὰ δίκαια, ὥχλει ἀρπάξῃ. οὐ-
 λὸς γὰρ ἐχ' ἐπὶ μόνον, ἀλλ' ἐπὶ
 πάντων Ἑλλήνων τῶν βῆβας
 φων ἄξιον ἄγχιον, τοσούτοις
 θανάτοις αἰτιῶν, γυμνασθῶν.
 Πρω. ἄμεινον ἔστω. οὐ γὰρ
 φε, ὦ Διδόπαι, ἐκ ἀφίσσω πο-
 τὲ ἀπ' τῶν χερῶν. Πρω. ἄδω-
 κα ποῖόν, ὦ Πρωτσίλαι, καὶ
 ταῦτα, ὁμότιχον ὄντα τοι ἐν-
 φωνικός γὰρ καὶ αὐτὸς ἡμι, καὶ
 τοῦ αὐτοῦ θιγῶν κατὰ σχημα. οὐ-
 δα δὲ, ὡς ἀκούσιν τὶ δὲ, καὶ
 τὴν ἡμᾶς δαίμων ἄγῃ, ἐνθα
 ἐμὲ δὲ, καὶ ἀδελφῶν δὲ, ἀν-
 τιτάσσων αὐτῶν. Πρω. αὖ
 αἴγας ἄθι δὲ μοι τὸν ἔρωτα
 ἐν ταῦτα λαβὼν δαῖμον ἴδω.

*Aeace, imperfecta quidem
 domo relicta, & vidua vxor
 re, quam nuper duxi, reddita,
 mortuus sum. A. A. C. Ac-
 cusa igitur Menelaum, qui
 vos omnes pro tali coniuge
 recuperanda contra Troiam
 duxit. MEN. Nequaquam
 me, sed multò iustius Paris
 dem, qui hospiti mihi vxor-
 em contra omne ius eripuit.
 Hic enim non modò abs te,
 verùm ab omnibus tū Grae-
 cis tū Barbaris meritò stran-
 gulari debebat, ut qui tam
 malis mortis causa extues-
 rit. P R O T. Melius hoc.
 Proinde, malè ngminate Pa-
 ri, nunquam te dimittam è
 manibus. P A R I S. Iniun-
 riam adeònum facis Prote-
 silae, idque eò magis, quòd
 eandem tecum artem exer-
 ceo. Nam & amorì etiam
 deditus ipse sum, & ab eo-
 dè deo quasi vincit'us teneor.
 Nosti autem quòd quaedam
 sunt quæ inuitis nobis ges-
 runtur, & nescio quis deus nos
 ducit quocunq; ipsi placet, at-
 que impossibile est illi repugnare.* P R O T. Rectè dicis. Vti-
 nam igitur Cupidinem ipsum hìc comprehendere mihi liceat.

A. A. C.

Αἰ. ἰὼδ' οἱ καὶ περὶ τὸ ἔρωτ' ὅ
 ἀπεινῶμαι τὰ δίκαια. φε-
 σε γὰρ αὐτὸς μὲν, τὸ ἔρξαι δὲ
 Παριδί ἴσως γυγνώσθαι ὡς
 τι. τὸ θανάτου δὲ οἱ ἐδίδα-
 κται, ὃ Πρωτοσίχαι, ἢ σίαν-
 ἴδωρ, ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νιοῦ-
 μου γυναικὸς, ἰσὶ περὶ φέ-
 ρει τῇ Τροάδι, αὐτῷ πε-
 λοκινδυνῶς καὶ ἀπειρονημί-
 νως περὶ δὴ δὲ τῶν ἄλλων,
 δόξας ἱσθῆναι, δὲ λὺν πρῶ-
 τ' ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀπὸ θά-
 νου. Πρῶ. οὐκ ἔρ καὶ πρὶν ἔμ-
 αὐτοῦ οἱ, ὃ Αἰακί, ἀπεινῶ-
 μα δίκαιοτέρα. οὐ γὰρ ἰὼδ'
 νότον αὐτῷ, ἀπὸ ἡ μοῖρα,
 καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἰσθῆ-
 ναι. Αἰ. ὁρθῶς. τί οὖν τῶ-
 τος αἰτίας;

Æ A C. At ego etiam pro
 Cupidine tibi respondebo
 quæ iusta videntur. Sic en-
 nim ille dicet, sese quidem
 Paridi fuisse fortassis cau-
 sam amandi: sed mortis cau-
 sam tibi fuisse neminem a-
 lium, quam te ipsum, Protesis-
 laë, qui clam uxore nuper
 ducta, postquam appropin-
 quabatis Troadi, ita omni
 contempto periculo, & ve-
 lut desperatus ante reliquos
 omnes in litus exiliisti, glori-
 æ nimirum cupidus, pro-
 pter quam & primus in e-
 gressu navium occisus fuisti.
 P R O T. Proinde & ego
 pro me ipso tibi, Æace, rea-
 spōdeo multò iustiora quam
 tu. Neque enim ego mihi ho-

rum causa fui, sed fatum, & quod iam inde ab initio
 ita prædestinatum fuerat. Æ A C. Pro-

bat: quid ergo istos ac-
 cusas?

IOANNIS SAMBUCI

ANNOTATIONES.

De Protefilao, primo Græcorum, interfecto.

Atridi eripiens Helenam Priameia proles,

Amisit regnum post duo lustra suum.

Protesilaus erat, cecidit qui primus Achiuūm:

Ardoris Paridis causa Cupido fuit.

QVAMOBREM.] *Investigatio facti. Quia huius.]*
causa redditio. Accusa igitur Menelaum.] Culpam in
Menelaum reijcit. Multò iustius Paridem.] Verior causa.
Hic enim.] ἀποφθῆ, strangulatur Paris. Mortis causa
extitit.] ἰδυμός. Iniuriam adeόνου.] Ratio. Idq; eò
magis.] Confirmatio μετὰ τὴν ἐς τὸ αἰαγυγῆον πωιδός.
Rectè dicis vtinam.] ἐπὶ κείνῳ καὶ ὀχρῶ. At ego pro Cu-
pidine respondebo.] ἀποχρίσις. Sic enim ille dicet.]
ἀπολογία τῷ ἑαυτοῦ ἀλλοτρίῳ μέρει, Ita omni contem-
pto.] τὸ αἰὼν κέρειον. Glorie ἐπὶ τῷ αἰὼν. Pro-
inde.] Ἐπίλογος μετὰ τὴν ἐς τὸ αἰαγυγῆον πωιδός.

MENIPPOY, ΑΙΑ-

κκ, Πυθαγόρου καὶ Σω-
 κράτους.

MENIPPI ET

Aeaci, Pythagora &
 Socratis.

Iacobo Micyllo interprete.

MENIPPVS.

Πρὸς τὸ Πλάτωνος, ὃ
 Αἰακί, πειράγῃσαι
 μοι τὰ ἐν Αἰδο πάν-
 τα. Αἰ. οὐ ῥά διον, ὃ Μνήμων
 κε, ἀπαντα, ὃ καὶ μέγιστον ἐν φαι-
 δακῇ.

P *Er Plutonem, ὃ Aeac-*
ce, expone mihi qua-
so hīc quæ apud infer-
ros sunt omnia. ΕΑC.
Haud facīlè, Menippe, om-
nia: verūm quæ summatim,
et velim

LVC. MORTVORVM DIALOGI. 41

λαβὼν, μάνθαν. οὐδὲσί μὲν
 ὅτι Κέρβερος ἔστιν, οἶδα, καὶ
 τὴν πορθημίαν τῶνδε, ὅς σε διενπί-
 ρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν
 Πνέφληγέθοντα ἥδη ἰώρα-
 πας ἰσθίον. Μὲ. οἶδα ταῦτα, καὶ
 εἶ, ὅτι πυλωρῆς. καὶ τὸν βα-
 σιλίαν ἔιδον, καὶ τὰς Εὐνῆς.
 τὸς δ' ἀνθρώπους μοι τὸς πα-
 λαίμαχον, καὶ μάλιστα τὸν
 ἐπιστάμενον αὐτῷ. Αἰ. οὐτ' ἔτι
 Ἀγαμέμνονα, οὐτ' ἔτι Ἀχιλ-
 λῆν, οὐδὲ δ' Ἰδομενεὺς πλεον-
 σίον, ἢ πᾶσι Οδυσσεύς, ἢ τα-
 Αἴας καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι
 τοῦ Εὐκλῶος. Μὲ. βασιλῆα
 Ομηρί, οἶσθε τὴν ῥαψωδίαν ἰδὼν
 ἐνθάδε χαμαὶ ἔρρηται, ἄ-
 γνωστα καὶ ἄμορφα, ἕως πάν-
 τα, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ἀμφο-
 τὲρ ὡς ἀληθῆς καθήκοντα. οὐ-
 τ' ἔτι, ὦ Αἰαί, τίς ἔστι; Αἰ.
 Κύρος ἔστιν. οὐδὲ γὰρ Κροῖος,
 καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπα-
 λος. ὅδ' ἔστι τὸν Μίδας,
 καὶ

et velui per capita indica-
 ri possunt, hæc accipe. Hic
 quidem quoddam Cerberus sit,
 nosti. Deinde et portitorem
 hunc nosti, qui te traiecit:
 præterea et lacum, et Py-
 riphlegethontem iam vidis-
 sti cum ingressus es. MEN.
 Noui hæc, et præterea te
 quoque, quoddam hic in vestibulo
 sedes, atque aditum obser-
 uas. Etiam regem ipsum vis-
 di et Furias. Homines ves-
 to præsecos quaeso, ostende, et
 maxime eos qui inter cate-
 ros nobiliores fuere. Æ. A. C.
 Hic quidē Agamemnon est,
 ille autem Achilles. b Rur-
 sum hic Idomeneus, qui pro-
 pius assidet post hunc, Vlyss-
 es: deinceps Ajax, et Dio-
 medes, et ceteri Græcorum
 præstantissimi. MBN. Pas-
 se Homere, ut tibi Rhapso-
 diarum tuarum capita huius-
 mi proiecta iacent, ignobilia
 atque obscura, cinis ac pul-
 uis omnia, et nugæ meræ: denique (verè ut abs te dictum
 est) capita infirma et caduca. Sed hic, Aeace, quis
 nomen est? Æ. A. C. Cyrus est, ille autem Cræsus, et iux-
 ta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, et de-

ccc c s ineps

ἐκείνῳ ὁ Χέρξης. ΜΕΝ. ἄτα
 σι, ὦ ῥαβδάρμα, ἢ ἐμὰς ἱφει-
 τι, ἰσχυρῶτα μὲν τὸν Εὐκεί-
 σπονδον, ὅς ἐστι τὸ ὄρεον πᾶν
 ἐπιθυμῶντα; οἱ ὅτι ὁ Κροϊ-
 σός ἐστι; ἢ Σαρδανάπαλον δέ,
 ὦ Αἰακί, πατάξαι μοι κατὰ
 λόρρην ἐπιπρίψον. Αἰ. μη-
 δαμῶς δὲ θρυψῆς ἢ αὐτὸ τὸ
 ἱρανίον, γωσακῶν ὅρ. ΜΕΝ.
 ἔκδον, ἀπὸ πλοσπύξομαι γὰρ
 πάλιν ἀνδρογυνῶ ὅστι. Αἰ.
 βόλας οἱ ἐπιτάξω καὶ τὰς ὀ-
 φείας; ΜΕΝ. νὴ Δία γὰρ. Αἰ. πρῶ-
 τος οὗτός οἱ ὁ Πυθαγόρας ἐστίν.
 ΜΕΝ. γὰρ, ὦ Εὐφωρβί, ἢ Ἀρτα-
 νον, ἢ ὁ γὰρ ἀνδρὶς. ΠΥ. νὴ,
 καὶ σὺ γὰρ, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐκ
 ἔστι χεῦνός ὁ μὴρός ἐστι οἱ;
 ΠΥ. οὐ ἢ. ἀπὸ φέρει ἰδὼ ἄτι
 οἱ ἰδὼ διμορῶν πᾶρα ἔχδ. ΜΕΝ.
 ἐνὰ μὲς, ὦ γὰρ, ὅσα οὐ τὸ
 οἱ ἰδὼ διμορῶν. ΠΥ. διὰς μὲς
 νομᾶται πρὸς νεκρῶν λόγους
 τα

inceps ille Xerxes. MEN.
 Et te, ô scelestè, tota exhor-
 ruit Græcia, iungentem pon-
 tibus Hellepontum, & per
 ipsos montes nauibus tra-
 hère affectantem? Qua-
 lis verò & ipse Cræsus est?
 Caterùm Sardanapalo qua-
 so huic, Aeace, permitte
 ut demulceam caput, in-
 flicto colapho. Æ A C. Ne-
 quaquam: comminueres es-
 nim ipsi caluariam, mulier-
 bris ac fragilis adeò cùm
 sit. MEN. At ceriè tamen
 amplexabor illum, utpote
 femuïrum ac mulierosum
 plané. Æ A C. Visne tibi
 ostendam & doctos il-
 los? MEN. Per Iouem
 etiam. Æ A C. Primus
 en hic tibi Pythagoras est.
 MEN. Salue Euphorbe,
 siue Apollo, siue denique
 quodcunque voles. PY-

THAG. Ita sanè, & tu

utique Menippe. MEN. Quid? an non ampliùs aureum
 istud femur habes? PYTHAG. Non: sed age cedo si quid
 manducabile tibi habet pera ista. MEN. Fabas habet,
 quare nihil hic est quod tu manducare queas. PY-
 THAG. Da modò. Nam hic apud manes alia dogma-

MEN.

a exhort
empon
, & per
bus tras
Qua-
es est
alo qua-
permine
ut, ino
C. Nea
ueres es
, mulier
deò cum
è tamen
, vitpote
liciosum
isne tita
Elos il-
Iouem
Primus
oras est.
phorbe,
denique
P. I.
, & in
s aureum
do si quid
as habet,
is. P. I.
dogmas
ta aliq

τα (ἑμαυτοῦ) ὡς δὲ κ' ἴδωρ,
ἐν δαμοὶ καὶ ἐν φαλαὶ ζυγίωρ
ἐνθαλά. Αἰ. οὐτ' ἂν Σό-
λων, ὁ Εὐκλείδης, καὶ Θαλῆς
ἐκείν' ὅ, καὶ παρ' αὐτὸς Πιτ-
τακοῖς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ
πάντων αἰσίν, ὡς ὅρῃς. Μί.
ἄλλοι οὐδὲ, ὦ Αἰακί, μόνοι,
καὶ φαειροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ
σποδὲ πλῆθ' ὅσων ἰακρυ-
φίας ἄρτ', ὁ τοῦς φλυκταῖα
φύας ὅλ' ἐξελθὴν καὶ, τίς ἴ-
σῃ; Αἰ. Εὐρυκλῆς, ὦ Μί-
νιππ', ἡμῖν φθ' ἄρ' τῶς Αἴτ-
νης παρ' ὅ. Μί. ὦ χαλκὸν
βίητις, τί παθὼν σωτὸρ ἰς
τὸς κρατῆρας ἐνίβαλον; Εὐ.
μυδαρχολία τίς, ὦ Μνίππ.
Μί. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ ἐκροδο-
ξία καὶ τῶν, καὶ πολλὴν ἰός
φύλα, ταῦτά σε ἀπλωθρόκω-
σιν αὐτοῖς ἐκρήσιον ἐκ ἄξιον
ἔντα. πλὴν ἀπ' ὅθεν φθ' τὸ σός
εἶσμα ὄνυσσ' ἐκροδοξίῃς τῶ
θνήσκ' ὁ Σωκράτης; ὦ Αἰακί,
οἱ

ta atque instituta didici:
nempe quòd nihil hìc inter
se similes sunt faba & pa-
trantium testiculi. **Æ A C.**
Porro hic Solon est, filius
Excecididis. præterea ille
Thales, & iuxta ipsos Pit-
tacus, & ceteri illi: septem
autem omnes sunt, ut vi-
des. **M E N.** Latii hi sunt,
Acace, soli, atque alacres
præter ceteros. Sed hic op-
pletus cinere, tanquam sub-
cineritius panis aliquis, his
crebris pustulis quasi sus-
feruefactus; quisnam est?
Æ A C. Empedocles, Me-
nippe, semicoctus ab Actæ-
na monte huc profectus.
M B N. O' aripes opti-
me, quid obsecro accide-
rat tibi, cur te ipsum in cra-
tères Actææ inijceres? **E M.**
Insania quædam, Menip-
pe. **M E N.** Non, per
Iouem, sed inanis quædam
gloriæ affectatio, & fastus,

& multa dementia: hæc te conflagrare fecerunt una cum
ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Veruntamen ni-
hilibi commentum istud profuit. deprehensus enim es &
ipse moriuus. Ceterum Socrates ille, Acace, ubi loco-

πῶς ποτε ἄρ' ἔστι; Αἰ. μὴ δὲ
 Νέστωρ ὃ καὶ Παλαμίδης ἐ-
 κῆν ὃ ληρὴ τὰ ποταῖα. Μὲ.
 ὅμως ἰδουλόμην ἰδέειν αὐ-
 τὸν, ἂν ποὺ ἐνθαλάσσι εἴη. Αἰ.
 ὅρῳ τὸν θαλακρὸν; Μὲ. ἅ-
 παντων θαλακροὶ ἄσιν, ὥς
 πάντων ἄν' ἂν ὅλ' τὸ γνέ-
 σμα. Αἰ. τὸν σιμὸν λέ-
 γω. Μὲ. καὶ τῷ ὁμοίον, σι-
 μοὶ ᾧ ἅπαντων. Σω. ἐμὶ ἰ-
 τῆς, ὃ Μενίππ; Μὲ. καὶ μά-
 θα, ὃ Σόκρατος. Σω. τί ταὶ
 ἐν Αθλήναις; Μὲ. πολλοὶ τῶν
 νίκων φιλοσόφῳ λέγουσι καὶ
 τά γε σχήματα αὐτὰ καὶ βα-
 θύσματ' αὐτὰ θιάσασθαι τις, ἅ-
 προὶ φιλόσοφοι μάλα πολλοί
 οἱ τὰ δ' ἁπαλίστατα, οἷ-
 μαί, οἱ ὃ ἴκε παρὰ τοῖς Αἰ-
 σιππῷ καὶ Πλάτωνα αὐτὸς, ὃ
 μὲν ἀπ' ὧν μύθου, ὃ δὲ τὸς
 ἐν Σικελίᾳ τυραννοῦσι θίρα-
 σάων ἐμασθῆν. Σω. περὶ
 ἐμὲ δὲ τί φρονέουσιν; Μὲ. δι-
 δασκῶν, ὃ Σόκρατος, ἀνδρῶν
 πῶς ἔστι, τά γε βέλτιστα. πάν-
 τῶ

rum tandem est? **Æ A C.**
 cum Nestore ac Palamede
 ille plerumq; nugatur. **MEN.**
 Cuperem tamen videre i-
 psam, sicubi locorum hic
 foret. **Æ A C.** Vidēsne
 caluum illum? **MEN.** At
 omnes hic calui sunt, quas
 re omnium aequè notatio
 hæc fuerit. **Æ A C.** Simum
 istum dico. **MEN.** Es-
 tiam hoc simile omnium est:
 nam et simi omnes sunt.
SOCR. Mene queris, Meni-
 ppe? **MEN.** Te ipsum,
 Socrates. **SOCR.** Quo
 pacto res Athenis se has-
 bent? **MEN.** Multi iu-
 niorum philosophari se pro-
 fitentur: ac habitum certè
 ipsum et incessum si quis
 aspiciat, meri philosophi
 videntur, admodum mul-
 ti. Cæterum autem vidisti
 opinor qualis et Aristippus
 huc ad te venerit, et Plato
 ipse, aliter quidem olens va-
 guenta, aliter autem in Sici-
 lia tyrannis adulari doctus.

SOCR. At de me quid sentiunt? **MEN.** Beatus, So-
 crates, quispiam es, quod ad huiusmodi res utique perti-
 net.

τὸ ἔργον θαυμάσιον οἶονται
 ἄνδρα γιγνῆσθαι, καὶ πάντα
 ἔγνωκέναι ταῦτα (Δῖ ἦρ, οἰ-
 μοι, τὰ ληθεις λήθη) ἔδρ' αἶ-
 δότα. ΣΩ. καὶ αὐτὸς ἔφα-
 σκον ταῦτα πρὸς αὐτοὺς, οἱ δὲ
 ἄρωνείαν ὥντο τὸ πρᾶγμα
 ἔναι. ΜΕ. τίνας δὲ οὐλοῖ αἶσιν,
 οἱ περὶ σί; ΣΩ. Χρμίδης,
 ὁ Μενύπιος, καὶ Φαίδρος, καὶ
 ὁ τὸ Κλινίος. ΜΕ. ἔνι, ὦ Σώ-
 κρατὸν, ὅτι ἡγνυμένους μίτη
 τῶν σου γένηται, καὶ ἐκ ὀλι-
 γωρίας τῶν καλῶν. ΣΩ. τί
 ἦρ' ἄν' ἄλλο ἔδιδον πράττοιμι;
 ἀλλὰ πολλοὺν ἡμῶν κατὰ κ-
 ῶ, ὁ Δοκῆ. ΜΕ. μὰ Δί' ἰπὶ
 τὸ Κροῖον ἦρ' ἡ Σπιδανάπα-
 λον ἄπαμι, πολλοὺς οἰκίσω
 αὐτῶν. τοῖκα γὰρ ἐκ ὀλίγα γι-
 γνῶσθαι, οἰμωγόντων ἀπώων.
 ΑΙ. ἡγ' ὦ ἔδιδ' ἄπαμι, μὴ καί
 τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ σφραγί-
 ζοντα ποικίλ' ἰσαῶθις ὁ-
 ψα, ὦ Μενύπιος. ΜΕ. ἄποθι,
 καὶ ταῦτ' ἦρ' ἰκανὰ, ὦ Αἰα-
 κί.

net. Omnes itaque te admi-
 rabilem fuisse virum existis-
 mant, atque omnia cognov-
 isse hæc (deceat enim opinor
 verum hinc dicere) cum
 nihil scires. SOCR. Et ipse
 dicebam hæc ad illos, sed
 illi tum simulationem quædam
 eam rem esse putabant.
 MEN. Sed quoniam isti sunt
 circa te? SOC. Charmides,
 Menippe, et Phædrus,
 et Clinia filius ille. MEN.
 Euge Socrate, quoniam et
 hinc artem tuam exerces, nec
 que formosos istos negligis.
 SOC. Quid enim aliud
 quod quidem suavius sit, a-
 gerem? Sed huc propius nos
 bis cum recumbe, si videtur.
 MEN. Non, per Iovem:
 ad Cræsum enim et Sardas-
 napalum redeo, prope illos
 habitaturus. Videor quippe
 mihi non pauca habiturus i-
 bi esse que rideam, quan-
 do plorantes illos audiam.

ÆAC. Et ego quoque iam

abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducatur se. Pleraque
 autem alia videbis, Menippe, quando iterum conveniemus.

MEN. Abeas licet: nam et hæc Aeace vidisse sufficit.

GILBER-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a ET Pyriphlegethontem.] Pyriphlegethon fluvius inferorum, de quo Lucian. de Luctu. b Rursum hic Idomeneus.] Deucalionis filius, rex Cretenſium, qui ſtrenuè contra Troianos militavit. Tandem euerſa Troia cum patriam navigare vellet, ſubiò oborta tempeſtate, pro ſalute ſua ſuperis rogit, ſi Neptunus incolumem illum domum reduceret, ſe illud, quodcumq; primum occurreret, immolaturum. Copiigit autem, ut eius filius primus illi fieret obuius, quem quum immolare vellet, ob immanitatem ſuam à ciuibus regno pulſus, fugit in Calabriam, ubi iuxta Salentinum promontorium, ciuitatem condidit. Virgil. 3. Aneid.

Et Salentinos obſedit milite campos
Lyctius Idomoneus, &c.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

Διηγνητός, δίδυμος, & ἀφώνιος.

Aeacus offendit qui ſunt in Ditis auerno

Obscuros manes, ſulphureosq; locos.

Dein etiam bello fortes, multosq; ſophorum,

Quorum aliquot ridet ipſe Menippe miſer.

PER Plutonem.] ἀξίως. Haud facile.] πρὸς ὅσον, καὶ κατὰ δύναμιν. Hic quidem.] διεξοδικῇ ἀφύγησις. Noui hæc.] μετὰ βελόγιον. Homines verò.] ἀξίως. Agamemnon eſt.] ἡ δὲ αἵετις: commonſtrat illi primum duces, reges & imperatores. Papæ Homerc.] ῥαψωδός. Ibi rhapsodiarū.] Homerus paſer fabulariū. Capita humi proiecta.] ἀμύλω καὶ ῥέλωα capita ſine robore, clauſula frequens apud Homerum. Deinde ille.] δῶς ποφὴ ad Xerxem. Cæterum.] Petitio de Sardanapalo, nequaquā recuſatio. Comminueres enim.] πᾶν μέρος. Vis me tibi.] Tranſiſio ad doctos. Acripes optime.] id eſt, Empedocles, qui ſe in Aetnam ex melancholia coniecit. Inanis quædam.] Ἄ' cauſis. Hæc te conſtagrare.] Alludit ad id, quòd Empedocles dicitur ærὸν crepidῖν

*νῦν ἴσῃσσι, ὡς ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Διογένηος. Simum istum.] ἱεραποῖς
ἀποῖς ἢ τοῖς σημείοις. Mene quaeris.] ἐρωτηματικόν. Quo pa-
cto.] ἐπαγγελικόν. Beatus.] Iudicium superiorum de Socra-
te. Sed quinam.] οἱ περὶ τὸ συνεκρίνω. Ad Cræsum.]
Redis ad Cræsum & Sardanapalum. Video quippe.] ἐπι-
σφραγίζεται τὸν διόλογον.*

ΠΡΩΤΕΣΙΔΑΟΥ,
Πλάτων & Περσ.
Φόνης.

PROTESILAI,
Plutonis & Pro-
serpinæ.

Iacobo Micyllo interprete.

PROTESILAVS.

[illegible]

O Domine, ô rex, ô
noster Iupiter, & tu
Cereris filia, ne des-
piciate preces amatorias.
PLUT. Tu verò quid pre-
caris à nobis, aut quis demi-
que es? PROT. Equidem
Protesilaus sum, filius Iphi-
cli, patria Phylacensis, qui
cum reliquis Græcis in expe-
ditione ad Troiam profen-
sus, ac primus omnium con-
tra Ilium pugnando occisus
sum. Precor autè, ut dimis-
sus hinc, modicum temporis
in vitā redire denuò permit-
tatur. PROT. At non vitam, ô
Pluto.

Αἰδωνὺν, ἱρὸν ἔργον, τῆς γυναικὸς δὲ, ὡς νόταμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, φόβῳ μὲν ἀπὸ πλοῦτος ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀφρόδισι ἀπὸ θανόντος ἔστιν Ἐκτόρ. ὁ δὲ ἔρωος τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀπὸ κούρην, ὡς δὲ σπῶτα· καὶ βέλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθαλμοῦ αὐτῇ, καταβλῶναι παύρην. Πλὺ. οὐκ ἔπισθ', ὡς Πρωτσίλαι, τὸ Λύβης ἔδωκε· Πρω. καὶ μάλα, ὡς δὲ σπῶτα. τὸ δὲ πρῶτον ὑπὲρ οὐκον ὡς Πλὺ. ἐκὼν πρὸς ἡμῶν, ἐξέστειται δὲ ἐκείνη ποτὶ, καὶ ἐξέστειται ἀνελθὼν δέκασα. Πρω. ἀπ' ἐφ' ἔρω τὴν ἀγαθὴν, ὡς Πλὺτος. ἡρώδης δὲ καὶ αὐτὸς ἔδωκε, καὶ οἶδα οἶον τὸ ἐκὼν ἐστίν. Πλὺ. ἔτα τί σὺ δύνῃς, μίμνῃς ἀνελθὼν, καὶ ἐκὼν τὰ αὐτὰ ἀδελφῶν. Πρω. οἶμα πᾶσαν καὶ ἐκείνην ἀπολαύσας παρ' ὑμᾶς, ὥς ἐνθ' ἔνός, ἀπο νεκρὸς λήψῃ καὶ ὀλίγον. Πλὺ. ἐθέμις γὰρ ὁδὸν ταῦτα, ἐκὼν ἔγωγε πᾶσι. Πρω. ἀναμνήσας, ὡς Πλὺτος.

tur me: quare pro vno mortuo paulò post duos recipies. PLV. Haud fas est ista fieri: neque etiam simile vnquam factum est. PROT. At ego in memoriam tibi reuocabo, Pluto.

Pluto, tātopere amo, verūne equidē vxorem, quam nuper ductam, domi reliqui, atq; in bellum nauigando profectus sum: deinde infelix in egressu nauīū^a ab Heclore occisus sum. Amor itaq; iste vxoris nō mediocriter me, ô Domine, enecat: voloq; si vel paululū ab ipsa conspectus fuero, rursus huc descendere. PLVT. Non bibisti, Protea silaē, aquā Lethæam? PRO. Bibi equidē, sed hæc res præualuit pondere. PLVT. Igitur expecta: adueniet enim et illa quandoq; neq; nunc opus quicquam erit iterum ascendere te. PROT. Sed moram hanc ferre nequeo. Amāsti autem tu quoq; aliquid quando, ac nosti qualis res amor sit. PLVT. Et quid ad eò iuuabit te. vnum diem res uiuiscere, deinde autē paulò post eadē hæc lugere? PRO. Spero me etiā illā adducturū esse, vt huc ad vos sequas

Nam

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a AB HECTORE.] Hector Priami Regis filius, Trojanorum omnium præstantissimus et fortissimus: dictus, auctore Platone, ab ἥκω, defendo, quod urbem contra hostium impetum tenuerit, patriamq; servavit. b Orphico.] Fabula de Eurydice uxore Orphi, satis ex quarto Georgico Virgilij nota est.

MENIPPOΥ ΚΑΙ
Τιρεσίω.

MENIPPI ET
Tiresia.

Iacobo Micyllo interprete.

MENIPPVS.

Ω Τίρεσία, αἱ μὴ ἴσως
φλὸς εἶ, ἐκίτι δὲ
γυνὴν ῥάδιον. ἄ:
πασὶ γὰρ ἡμῖν ὅμοια τὰ ὁμο-
ματα ἔσθαι, μόνον δὲ αὐτῶν
αὐτῶν, τὰ δὲ ἄλλα, ἐκ ἑ-
καστοῦ ἔχουσιν, τίς δὲ Φινεύς
ἦν, ἢ τίς δὲ Λυγκεύς; ὅτι μὴ
ὧς πάντες ἴδωσι, καὶ ὅτι ἀμφο-
τέρω ἔχουσιν, μόνον δὲ ἄνθρωπος καὶ
γυνὴ, τῶν ποιητῶν ἄκρως,
οἷα πρὸς τῶν θῶν ὧς
ῥῶν ἀπὸ μοι, ὅποτέρω παρὰ
θεοῦ ἴδωσι τῶν βίων, ὅπο-
τε δὲ ἴδωσι, ἢ ὅπως καὶ
Τε.

AN vero et ca-
eus sis, Tiresia, non
amplius cognitu fa-
cile est: nobis enim cunctis
aeque sunt vacui oculi, ac so-
la illorum sedes relicta: quod
autem ad cætera attinet, non
facile dixeris, qui Phineus,
aut qui Lynceus fuerit. At
verò quòd vates fueris, et
quòd utrumque solus teipsum
perhibueris marem ac fœmi-
nam, auditis aliquando poë-
tis noui. Proinde per deos
dic mihi, vitam vtrū expera-
tus es suauiore, vtrū
quādo fuisti, an cū fœminat

TIRE

Τα. ἀμάνωρ ὡ παραπολὺ, ὃ
Μνήπις, ὃ γυναικῆος ἀπρα-
μονέστερος γάρ, ἢ δισπόσει τ'
ἀνδρῶν αἰ γυναικῶν. ἢ ἔτι πο-
λυμῆρ ἀνάγκη αὐτῶς, ὅτε
παρ' ἐπαλξιν ἐσάναι, ὅτ' ἐν
ἐκκλησίᾳ διαφίρειδι, ὅτ' ἐν
δικαστηρίοις ἐξέλθωσι. Μι.
ὃ γὰρ ἀνέκοις, ὃ Τερψία, τῆς
Εὐειπίδος Μυδίας, οἷα ἔπειν,
Οἰκτέρουσα τὸν γυναικῆον,
ὅς ἀθλίας οὐσας, καὶ ἀφόρη-
τόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων
πόνον ὑφισταμένης; ἀτὰρ ἀπὶ
μοι (πῆμυνσι γὰρ μετὰ τῆς
Μυδίας ἰαμβῆα) καὶ ἔτι κοινῶν
ποτὶ ὁποῦ γυναικῶν; ἢ εἴρα
καὶ ἄγον ὃ διττήσας ἐν ἐ-
κάνῳ ὡ βίῳ; Τα. τί τῷ, ὃ
Μνήπις, ἰρωτῆς; Μι. ὅδιν
χαλπῶν, ὃ Τερψία. πλὴν
ἀπόκειναι, ἢ σαι φάδιον. Τα.
ὃ εἴρα μὴ ἡμῶν, ὃ καὶ ἔτι κοινῶν
δὲ ὅμως. Μι. ἰκανὸν τῷ. ἢ
γὰρ καὶ μήτραν ἔχει, ἰδούος
μὲν ἠδυσία. Τα. ἄχον δηλα-
δή. Μι. γόνος δὲ σοι ἡ μήτρα
ἠφαιρίσθαι, ἢ τὸ μέγεος τὸ γυν-
αικῆος ἀπεφράγῃ ἢ οἷμας

T I R. Habui scilicet. **M E N** Successu aut temporis vuluane
illa euamuit, & membrum muliebri obturatum est, mamil-

T I R. Potior multo fuit,
Menippe, muliebris vita: ex-
peditior enim, & dominatior
quodq; viris mulieres: neq; ip-
sis necesse est in bellū profu-
cisci, neq; ad propugnacula
stare, neq; in cōtombis dissi-
dere, neq; in foro atq; iudicio
contendere. **M E N.** Quid? an'
nō audisti Tiresia Euripidis
Medeam, qualia dixerit cū
mulierum genus deplorādo
commemorat? quam misere
sint, & intolerabilem pariu-
riendo laborem sustineant?
Verū dic mihi (cōmonefe-
cerunt enim me versiculi isti
Medea) peperistine etiā aliis
quando cū mulier esses: an
verō sterilis & absq; semine
vitam illam degisti? **T I R.**
Quid hoc, Menippe, inter-
rogas? **M E N.** Nihil acerbè,
Tiresia: verū respōde, si ti-
bi molestum non est. **T I R.**
Nō fui sterilis quidē, sed neq;
peperi tamē. **M E N.** Sufficit
hoc. Vtrum enim & vuluam
habuisses, scire volebam.

dddd z leq

οἱ ἀπειράθησαν, καὶ τὸ ἀν-
 δρῶν ἀνφύη, καὶ πῶλον αἰ-
 σιγίας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς
 ♂ ἀνὴρ ἀνφάνης; ΤΑ. ἔχῃ ὁ-
 ρῶ τί σοι βέλτεται τὸ ἐρώ-
 τημα. δοκῇ δ' ἔρ μοι ἀπι-
 εῖν, ἢ ταῦθ' ἔτις ἐγρήτο.
 ΜΕ. ἔχῃ γὰρ ἀπισεῖν, ὅ ΤΑ-
 ρισία τοῖς τοῖς, ἀλλὰ κα-
 θάπερ τινα βλάκα, μὴ ἐξιτά-
 ζοντα ἔτι δυνάτ' ὄν, ἔ-
 τι καὶ μὴ, παραδέχεται;
 ΤΑ. σὺν ἔρ ὅθι τὰ πάντα πι-
 εῖς ὅτω γρηῖναι, ὅπότ'
 ἔρ ἀκούης, ὅρνια ἐκ γυναι-
 κῶν ἐγρήντο τινος, ἢ δεινῶρα,
 ἢ θηρία, πλὴν Ἀηδόνα, ἢ πλὴν
 Δάφνιος, ἢ πλὴν τῆ Λυκαο-
 νος θυγατέρος; ΜΕ. ἡνὶ πᾶσι κα-
 κένοις ἐντύχω, εἰσομῶ ὅ, τί
 καὶ λίγροι. σὺ δ', ὅ βέλτεται
 ἐκ, ὅπότ' ἐκ γυναικῶν, καὶ ἱμαν-
 τῶν τότε, ὥσπερ καὶ ὕμ-
 ρον, ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις
 ἑμαθὺν ἔν; ΤΑ. ὁρᾷς, ἀ-
 γνοῖς τὰ πρὶν ἡμῶν ἀπαντα,
 ὥς

leg̃ iterum complanata, de-
 inde virile succreuit, &
 barbam produxisti, an ve-
 rò repente ex muliere vir
 factus prodixisti? T I R. Non
 video quid sibi velit inter-
 rogatio hæc. Videris au-
 tem mihi pro dubio habe-
 re, factumne hoc ita sit, an
 non. M E N. Quid? an non
 dubitare, Tiresia, de huius-
 cemodi rebus convenit, sed
 perinde ac fatuum aliquem,
 non perpensis, fieri ne pos-
 sint, an non, protinus pro-
 veris recipere? T I R.
 Tum tu igitur neque cates-
 ta credis hoc pacto contig-
 gisse, puta quum audieris
 ut quædam ex mulieribus
 aves factæ sint, aut arbor-
 res, aut fera, Philomela
 videlicet, aut Daphne,
 aut Lycaonis islius filia?
 M E N. Quod si quando &
 in illas incidero, tum quid
 ipsæ dicant quoque, scibo:
 tu vero, ὀπτιμε, ecquid

cum mulier esses, vaticinatus quoque es tum, quemadmo-
 dum & postea? an verò pariter & vir & vates didicisti
 esse? T I R. Vides ut cuncta ea quæ de me feruntur, ignoras?

puta

ὅς κ' ἀνέλασεν τινὰ τῶν
 θεῶν, καὶ ἡ Ἥρα ἐπέσπευσε,
 ὃ δ' Ζεὺς παρεμβάσατο τῇ
 μαντικῇ τῶν θυμφορέων. Μὲν
 ἔτι ἔχοντα Τηρεσία, τῶν ψευ-
 μάτων; ἀλλὰ καὶ τὰς μάν-
 τας τῶν σοφῶν, ἔθ' ἢ ὅτι μὴ
 μηδὲν ὑγιὲς λίσσεται.

*puta quo pacto & item
 quandam Deorum diremī, &
 Iuno visu me priuauit: Iupis
 ter autem in solatium dam-
 nieius, vaticinandi artem
 mihi dedit? MEN. Adhuc
 ne Tiresia mendacijs istis
 caperis? Sed facis hoc more
 vatum. Consuetum enim vobis hoc est, nihil iam sani dicere.*

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

α CΛΕCVS sis Tiresia.] Tiresias fuit Thebanus vates,
 oarpius luminibus, quod Minervam lauante in spexisset. Fabu-
 lantur quoq; poete, eum in feminam a mare fuisse mutatum,
 de quo vide Ouid. 3. Metamorph. apud quem, virumq; sexum
 expertus, muliebrem pronunciat suauiore.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ Η
 τύραννος.

CA TAPLV S SI-
 ue Tyrannus.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΛΩ-
 θος, Ερμῆς, Κωϊσκῶς, Μεγα-
 πένθος, Μικυλλῶς, Πλευσίς, Τι-
 σιφώνιος, Ραδάμανθυος,
 Κλῆρις καὶ Λα-
 κέρνα.

CH A R O N T I S,
 Clotho, Mercurij, Cynisci,
 Megapenthi, Micylli, Dian-
 tis, Tisiphonis, Rhadaman-
 thi, Lecti, & La-
 cerna.

Petro Mosellano interprete.

A R G V M E N T V M.

VTi suprà in Menippo, diuitum exitus ac poenas de-
 scripsit recitatq; etiam decreto, quo animæ illorū in
 asinos migrare iubentur, ita hic sub Megapenthis per-
 sona, Tyrannorū vitam, mores, exitus, & quæ tandem
 post hanc vitam, animorū supplicia & cruciatus illos
 maneant, exponit: amplificatis etiam his antithesi quæ-
 dam, dum tutorem Micyllū, & philosophum Cynicū,
 dddd 3 vitunq;

utrumq; pauperem, alterum etiam virtuti ac sapientiæ deditum, cū illo cōponit. Illud videlicet innuens, quod qui potentiā & diuitias sectantur, & vitā plerunq; pessimam atq; nequissimam agant, mortē quā grauissimo animo patiantur. Cōtrā aut qui à rebus istis mundanis, iisdemq; malorū omniū principijs & causis, animū remotū ac liberū habent, quiq; virtutē prae ijs quæ vulgus appetit & miratur, colunt, illos & mortē contēnere solere, neq; vllis cōscientiæ flagris facillē perterrerī. Tractat aut nec pro more ac instituto suo, fabuloso rursū dramate quodā ficta vmbatū transfretatione apud Acherontē: in qua dum & tyrannus hic traiiciendus foret, mora ceteris, renitente ac mortē deprecante illo, iniicitur. Quā rem Charonte atq; alijs grauiter ferētibus, tandē Mercurius collo attractū illum in nauē compellit, adiutibus ad id pauperibus illis Cynisco & Micyllo. Porro vbi iam traiectum esset, rursus apud Rhadamanthū eodem pacto iudicium subterfugere velle idem fingit: sed tamen & ibi in medium protractus, & à Cynisco accusatus, extremo tandem supplicio damnatur.

C H A R O N.

Εἶπ', ὦ Κλωθοῖ,
τὸ μὴ σκάφῃ
τῶλο ἡμῖν πάσ-
λαι ἀνθρώποις, καὶ
πρὸς ἀναγωγὴν εἰς μάλα πα-
ρισπασσάμενον, ὃ, τι γὰρ ἄντ-
λῃ ἐκκίχεται, καὶ ὁ ἴσος ὥρ-
θεται, καὶ ἡ ὁδὸν παρακί-
πρυσαι καὶ τῶν ἡωπῶν ἐκ-
σι τὴν ὁπώραν. Καλὴν τι εἰ-
δὲν, ὅσοις ἐμῶν, τὸ ἀγκύ-
ειορ

Ge verò, ὃ Clo-
tho, nauis quis
de hac iam dum
dum nos expe-
ctat parata, & ad nauigatio-
nem cōmodē admodū instru-
cta, siquidē et sentinā exhau-
simus, & malū creximus, tum
& velum est passum, ac ve-
ni suo loco collocati omnes,
ita vt (quod in me est) obe-
stet planē nihil quin anchora
ra sube

ειορ ἀνασπείσαντας ἀπὸ πλῆρ.
 ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύως, πάλας
 παρῆναι δέοι. ἐνθὺν γὰρ ἐ-
 πιβατῶν, ὡς ὁρᾷς, τὸ πορθε-
 μέν, τῆς ἡδὴ τήμιρον ἀνα-
 πικλουμένης διωάμενον, καὶ
 σχεδὸν ἀμφὶ βυλντόν δειν,
 ἡμῆς δ' ἔδιδωκεν ὁ δόλορ ἱμ-
 πεπολήκαμεν. ἄτα ὁ Πλάτων,
 αὐτοῖς δ', ὅτι ἐμὲ ῥαθυμῆρ ἐν
 τούτοις ἐπὶ πᾶσι, καὶ ταῦτα
 παρ' ἄλλοι οὕτως ἐαίτας. ὁ δ'
 ἑσπῆς ἡμῖν ἐξ ἀγαθὸς νεκρο-
 πομπῆς, ὥστε τις ἄλλος, καὶ
 αὐτὸς ἄνω τὸ δ' Ἀθήνης ὕδαρ
 σπινωκᾶς, ἀνασπείσας πῶς ἡ-
 μάς ἐπιλήθησα. καὶ ἡ βίαια
 λαίλαμις τῶν ἐφύδων, ἡ λι-
 θαίσα, ἡ λόγος τινὰς διέξερ-
 χεται, ἐπὶ δὲ ἀπὸ τῶν λῆ-
 ρον τὸν αὐτὸν ἡ τάχα περὶ κα-
 λαπῶν δ' ἡ γὰρ ἀλλὰ παρὲν-
 θάρ. μία γὰρ αὐτῶ καὶ αὐτῇ
 τῶν τεχνῶν. ὁ δ' ἔρ ἐπὶ ἀθ-
 εῖας πῶς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα,
 ἐξ ἡμίσιας ἡμίτιος ὅρ.

Κλα.

ra subtracta iam hinc soluan-
 mus. Verum Mercurius, qui
 iam diu adesse debuisset, so-
 lusest in mora. Itaque quum
 hodie iam ter traiecisse lis
 cuisset, vectoribus, ut vides,
 adhuc vacuum est nauigiū,
 & iam ad vesperam vergit
 dies: nos autem nondum ne
 obolum quidem demerui-
 mus. Porro Pluto, sat scio,
 me huius moræ auctorem su-
 spicabitur, idq̃ quum apud
 alium sit negotij culpa. Ille
 autem bonus & egregius
 umbrarum dux, quemado-
 modum & alius quispiam
 ex umbris, hausto apud sus-
 peros obliuionis fonte, ad
 nos redire oblitus est: &
 ut conijcio, cum ephebis
 luctatur, aut citharam pul-
 sat, aut fabulas aliquas de-
 narrat, scilicet quam sis
 bellus nugator ostentans:
 vel etiam interim dum res
 greditur, inter viam fu-
 randi studio forsan occu-

patur. nam ex^a artibus quas proficetur, hæc vel præcipua
 est. Ad hunc ergo modum pro suo arbitrio liberè nobis
 cum agit, nihil etiam veritus quod media ex parte est noster.

dddd 4

CLO

Κλω. τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων.
 ἢ τις ἀσχολία πρῶπιόν σου αὐ-
 τῷ, τῷ Διὶ ἐπὶ πλοῖον διηγή-
 τῷ ἀπρηύσασθαι πρὸς τὰ
 ἔκτα πράγματα; Δισπότης
 δὲ καὶ ἄλλος ὅστις. Χά. ἀπὸ
 ὅχῳσι, ὦ Κλωβοῖ, πῶρα τῷ
 μὲν Δισπότῃ κοινῷ κατὰ
 ματῷ, ἐπὶ δὲ ἡμῖν ποτὶ
 εὐτόν ἀπὸ τοῦ Διὸς κατὰ
 χάριν. ἀπὸ ἰσῶ οἶδα τὴν
 αὐτίαν. παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀ-
 σφόδρῃ μόνον, καὶ χοῶ,
 καὶ πόπανα, καὶ ἰναγίσματα,
 τὰ δὲ ἄλλα, ἴσος καὶ ὁμίλη καὶ
 σκότῳ. ἐν δὲ τῷ ἔρανῳ φα-
 ῖν δὲ πάντα, καὶ ἦτις ἀμβροσία
 ποτὶ καὶ τὸ νίκταρ ἀφθονον,
 ὥς μοι ἔστιν παρ' ἱερίοις
 βραδύων ἔοικε. καὶ παρ' ἡ-
 μῶν μὲν ἀνίσταται, καθάπερ
 ἐκδυσματῆς τινὸς ἀπὸ τοῦ
 δράκοντος. ἐκ δὲ τῶν δὲ καὶ
 κατὰ τὴν, σχολῇ καὶ βάλω,
 μόνος ποτὶ κατὰ τὴν. Κλω.
 μή τίτι χαλῖπαι, ὦ Χά-
 ρων.

los cunctari videatur. quin & à nobis subuolare consue-
 uit, perinde ac si è carcere aliquo aufugeret. ubi verò des-
 cendendi fuerit tempus, lentè admodum & pedetentim
 vix tandem accedit, CLOTHO, Mitte iram istam, ὦ Cha-

CLOTHO. At quid nos-
 si, ὦ Charon, an negotio
 aliquo detineatur, Ioue vi-
 delicet postulante, ut in
 procurandis Superùm re-
 bus plus quàm iustum tem-
 pus infumat? Herus autem
 est & ille. CHAR. At non
 ita, ut ultra iustum mos-
 dum communi mancipio
 debeat imperitare; quan-
 do nos, cum abeundi tem-
 pus esset, ne vnquam qui-
 dem eum detinuimus. Sed
 ego rei causam propemo-
 dum coniecturis assequor:
 nempe apud nos malua tan-
 tùm est cum libamentis, &
 placentiula, silicerniaq; cæ-
 tera verò caligo & nebula,
 tenebræq; in cælo autem,
 præterquam quòd clara ac
 lucida sunt omnia, ambro-
 sia multa pariter & nectar
 affatim suppetit, adeò ut
 mihi quoque hoc nomine
 suauius lubentiusq; apud il-

ροσ' πλησίον ἤρ' αὐτὸς οὐδὲς,
 ὅς ὁρᾷς, πομπὰς τινὰς ἡμῖν
 ἄγων, μάχον δ', ὥσπερ τι
 ἡ πόλιον, ἄθροὺς αὐτὸς τῇ
 ῥάβδῳ σοῦτον. ἀλλὰ τί τῶτο;
 διδρυμφορ τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ
 ἄλλον γιγῶντα, ἵνα δὲ τινα
 καὶ πῦρα ἐξημυμφορ, καὶ
 ξυλον ἐν τῇ χαρὶ ὁρῶ ἔχον-
 τα, θριμὺν ὑπορῶντα, καὶ τὸς
 ἄλλους ἐπισποῦδοντα. ὃ ὁρᾷς
 δ' καὶ τὸρ Ερμῶν αὐτὸν ἐ-
 στῶτι ῥόμφον, καὶ τὸ πόδι
 λεκονιμφορ, καὶ πυνσιπύ-
 τα. μισθὸν γὰρ ἄδματ'
 αὐτῷ τὸ σῶμα; τί ταῦτα, ὦ
 Ερμῆ; τίς ἡ σκεδὴ; τίταρα γ-
 μφῶ ἤρ' ἡμῖν ἱοικας. Ερ.
 τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωθοῖ, ἢ τὸ νῦν
 τὸν ἀλιττειορ ἀφθράσαντα
 μεταδιώκω, ὁλίγος δὲ ῥηλας
 πόνοις ὑμῖν τέρπεσθον ἱγνό-
 μω; Κλω. τίς δὲ ὅστις, ἢ τί
 βυλόμω; ἀπιδιδρασκῶ; Ερ.
 τοτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι (ὡ
 μάχον ἐδέχτο. ἔτι δὲ βασι-
 λῶς

ciderit ut ego ad hanc nauem hodie non fuisseth rediturus?

CLOTH. At quĩnam est? aut quid sibi quærens, conatus
 est transfugere? MER C. Hoc quidem est vel cuius ma-
 nifestum, quòd diutius viuere cogitauit. Est autem vel rex

d d d d 5 quispiam,

ron, siquidem hic propè ad-
 est, complureis secum addu-
 cens: imò, ut cernis, densam
 turbam velut gregem virga
 præ se agit. Sed quid hoc?
 Vinculum herclè quendam in
 ipsis cōspicio, tum alium ri-
 su diffluentem, porrò alium
 quendam pera succinctum,
 ac baculum manu gestan-
 tem, asperumq; ac toruum
 quiddam obtuentem: deni-
 que alijs, ut gradum addant,
 à tergo imminuentem. At
 non Ὁ Mercurium ipsum
 vides sudore persusum, pe-
 dibus puluere conspersis,
 tum Ὁ crebrò anhelantem,
 adeò ut os ei suspirijs sit dis-
 tentum? Quid hoc rei est,
 Ὁ Mercuri? Hem, quæ est
 hæc trepidatio? Nobis cer-
 tè vehementer perturba-
 tus videre. MER. Quid
 aliud, Ὁ Clotho, quàm quòd
 dum scelestum hunc aufu-
 gientem prosequor, penè ac-

λός τις ἢ τύραννος, ἀπὸ γὰρ τῶν
 ὀδυρμῶν, καὶ ὅν ἀναπαύσας,
 πομπῆς τινὸς ὀδυσμονίας ἐ-
 παρῶμαι λέγων. Κλω. ὅθ' ὁ
 μάταιος ἀπιδιδρασκεν, ὡς
 ἐπιβῶναι δυνάμην. ἐπιλε-
 νοιπόδες ἔδην τῷ ἐπιτελευσά-
 μεν ὁ δὲ νόματ'· Ερ. ἀπιδι-
 δρασκε, λέγεις; ἃ γὰρ μὴ ὀφεί-
 νοιτάως οὐτ'· ὁ τὸ ξύλον,
 σιωπῶν μοι, καὶ σωμα-
 βόντων αὐτὸν ἐτίθει, ἔδην
 ὅχι δὲ ἡμῶς ἀφενδῶν. ἀφ'
 οὗ γὰρ μοι παραδιδρασκῶν
 αὐτὸν ἢ Ἀποκ', παρ' ὅλῳ
 τῷ ὅδῳ ἀντίτανι καὶ ἀντι-
 στα. καὶ τὸ πόδι ἀντιρέδων
 πρὸς τοῦ δαφ', ὅταν ἡλῶς
 ὀφείλῃ. ἔδην. ἔνι οὐκ ἔστι καὶ
 ἐκείνῃ, καὶ λατινικάρα, ἀ-
 φενδῶν πρὸς ὅλῳ ἀξίῳ,
 καὶ πομπῇ δάσκειν ἐπισχύν-
 ῃ. ἔδην δὲ, ὡς περ ἀκός,
 ἐκ ἀνίαν, ὅρῳ ἀδιδρασκῶν ἐ-
 φέρῃ. ἐπὶ δὲ λατ' αὐτὸ
 ἔδην τὸ σόμιον ἡμῶν. ἡμῶς τὸς
 νεκρὸς, ὡς ἔδην, ἀπαειδμέν-
 τ'· ὁ δὲ Ἀκός, ἔδην ἀνιαν νογι-
 ῶν.

quispiam, vel tyrannus, quā-
 tum ex eius eiulatu conijce-
 re licuit. nam ingenti quoddā
 ex felicitate se defecitū que-
 rebatur. CLOT. Et quum
 filium, quod ei erat innexum,
 iam defecisset, stultus tamen
 ille, quasi superuiuere, queat,
 aufugit? MER. Aufu-
 git narras? Quod si non ge-
 nerotissimus hic, qui bas-
 culum manu gestat, mihi
 fuisset auxilio, sicq; ipsum
 comprehensum vinculis al-
 ligassemus, ē nostris profes-
 so ab manibus egregie effu-
 gisset. Etenim ex quo cum
 mihi tradidit Atropos, per
 omnem viam retrahere atq;
 obuii nunquam destitit.
 Quin pedibus solo oppositis
 ita se affirmavit, ut inter du-
 cendum nobis non parū ne-
 gocij exhibuerit. Aliquoties
 autem supplicabat ac depres-
 cabatur, ingentia daturum
 se pollicens, si vel paululum
 dimitteretur. Ego verò cum

mercedem,

ἰομφυ αὐτὸς, πῶς τὸ παρὰ
 τ' οὐκ ἀλλοφῆς πικροῦ αὐ-
 τῷ σύμβολον λαθῶν, ἐκ οἷο
 ὅπως ὁ τρισκατάραιος ἀπὸ
 ὧν, ἐνέλει δὲ νικητὸς εἰς τὸ
 ποτισμῶ, καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατά-
 νας τὰς ὀφρὺς, καὶ ἐπὶ πάντων,
 ὁ Εὐρῆ, φησὶ, καὶ τῇ ἐκείνῃ
 ἄλλος σοὶ αἰετὶ δρανῶ παιδία,
 τὰ νικητῶν, ἡ ἀκεῖν, καὶ ὁ δα-
 μῶς λαθῶν διωκτῶν, τί πᾶ-
 ρας, ὡς ὁρᾷ, πῶς τοῖς χιλίοις
 ἔχῃ τὸ σύμβολον ἐκείνῃ
 ραγμύνης, σὺ δὲ μοι παρ' ἐκεί-
 νης ἄγων, ἢ μὴ τὸτο φῆς,
 ὡς παραλιόγισαι σὶ Ἀπο-
 πῳ. ἐγὼ δὲ ἱρυνθείσας πῶς
 τὸν λόγον, ταχέως ἐπιμνή-
 στω τῶν κατὰ τὴν ὁδόν, κα-
 παδὶ πειθλίπων ἐδραμῶ τῷ.
 ὁρᾷ δὲ, σμῆνις τὴν ἀπόδρα-
 σιν ἐδωκόν, ὅς ἔστιν, τάχως
 καὶ τὴν ἄγρῳ πῶς τὰ φῆς.
 ἀπὸ δὲ αὐθαίρετός μοι ὁ
 βέλτης ὅς οὗτος, καὶ ὡς περ
 ἐκ ὕπνου ὅς θιόντος, κα-
 ταλαμβάνον αὐτὸν ἔδραμῶ

Τανάρω

rectā ad Tanarum reducit, quān potui celeriter reme-
 zior: hic autem optimus vir sua sponte me comitabatur. Itaq;
 velut ē carceribus emissī, celeri cursu volantes ipsū iam in

Tanarō

merarem, & ille vniuersas
 ad summam à sorore tua
 transmissam recenseret, per-
 ditissimus hic nescio quom-
 modo clam nobis aufugerat.
 Itaq; quum summæ vnus de-
 esset, Aeacus adductis su-
 percilijs: Non in omnibus,
 inquit, passim tu furandi ar-
 tificium intende. Satis tibi
 sit, quòd eiusmodi ludos in
 cælo reddere conceditur:
 umbrarum autem res omni-
 no sunt planæ, neque quic-
 quam nos aliqua via falle-
 re potest. Quatuor supra
 mille, vt vides, summa ha-
 bet inscriptos, tu verò vno
 minūs adducis: nisi forsan
 excusas quòd te circumue-
 nerit Atropos. Ad hunc ego
 sermonem rubore perfusus,
 quæ in via acciderant, in
 memoriam reuocare cæpi.
 Et cum oculis in orbem
 ductis, hunc nusquam cerne-
 rem, facile animo collegi eū
 transfugisse. quare viam quæ

Τανάρῳ, παρὰ τοῦτο ἤλθε
 σφαυγῆρ. Κλω. ἡμεῖς δέ, ὦ
 Χάρων, ἐλίζοιμ' ἡδὺ τῷ
 Ερμῇ καταγινώσκοντες. Χά.
 τί δ' ἔτι σφάμιτομον, ὥς ἔχ
 ἱκανῶς ἡμῖν γινώσκοντες
 σφαιρῶς; Κλω. εὐλίζας, ἡμε-
 βανίτῳσαρ. ἐγὼ δὲ πελάει
 σφαιρῇ τὸ βιβλίον, καὶ περὶ
 τῷ ἀφάδραρ καθίσταμεν,
 ὥς ἔσθ', ἱπιδάοντα ἕκασ-
 τον αὐτῶν σφινώσομαι, τίς,
 καὶ πόθεν, καὶ ὅν τινα τιθνῶς
 τὸν πρόπορ. οὐ δὲ παραλαμ-
 βάνωρ ποῖδας. καὶ σιωτῖθα,
 ὦ Ερμῇ οὐ δὲ τὰ νιοῦνὰ ταν-
 τὶ πρῶτα ἱμβαλῆ, τί δ' ἄρ
 καὶ ἀρκείσαντό μοι; Ερ.
 ἰδὼ δέ σοι, ὦ πορθμῷ, τὸν
 αἰεθμόν. οὐλοῖ οἱ τριακόσιοι
 μιτὰ τῶν ἐκτεθαμνῶν. Χά.
 βαβὰ δ' ἀναγείας, ὁμφακίας
 ἡμῖν νικρῶς ἕκας ἄγων. Ερ.
 βῆλα, ὦ Κλωθῶ; τὸς ἀπλά-
 τας ἐπὶ τέτοις ἱμβισθῶμ.
 θα; Κλω. τὸς γέροντας ἡγῶς;
 ἔτω ποῖα. τί γάρ μιν δὴ πράγ-
 ματα ἔχον, τὰ πῶς Εὐκλεί-
 δης πῶς νῦν ἱστάσθων;
 ἴστος δέεις; maximē. Quid enim attinet, ut quæ ante Euclidē
 hucusque contigerūt, sciscitādo ipsa mihi negocia facessān?

Tanaroprehendimus. usq̃
 adeò parū absuit quin effu-
 gisset. CLOT. Et nos, ὦ
 Charon, Mercurium adhuc
 ignaviæ dānamus? CHAR.
 Quid ergo diutius cuncta-
 mur, quasi nō satis sit mora
 tum? CLOT. Probè dicis.
 inscendāt. Ego verò, sumpto
 in manus libello, ingrediētes
 singulos, qui, ὧ vnde nati,
 quoq̃ modo vita functi sint,
 ex more dignoscā. Tu aut,
 ὦ Mercuri, ipsos excipe, ὧ
 omnes suo ordine collocato.
 Vtrum tu infantulos istos
 primum inijce. quid enim
 mihi interroganti quiuerint
 respondere? MER. En tim-
 bi, ὦ portitor, sunt hi nume-
 ro trecenti, præter eos qui
 à parentibus sunt expositi.
 CHAR. Papæ, quæ est
 hæc soli fertilitas? egre-
 gius es umbrarum ductor:
 vuas immaturas nobis ad-
 ducis. MER. Vin' tu, ὦ Clo-
 tho, ab his indefletos intro-
 ducamus? CLOT. Vetulos
 Vos

οἱ δὲ ἰζύκοντα ὑμᾶς πάει-
 τι ἦδην. τί τῷτο; ἐκίπακίνοι
 με, βιδυσμένοι τὰ ὤτα ὑπὸ
 τῶν ἰζύκων. δέξασθαι τάχα καὶ
 τίτεις ἀράμφορ παραγὰς
 γὰρ. Εἰ. ἰδὲ πάλιν οὗτοι
 δυνᾶν δυνάσασθαι τιτρακίνοι,
 τακίνοι πάντων, καὶ ὑπὸ
 ροι, καὶ καθ' ὅραν τιτυγ-
 μένοι. Κλῶ. νὴ Δί', ἰπὲρ ἀσ-
 φάλει γὰ πάντων ἦδην αἰσί.
 τὸς πρῶματίας ἐπὶ τέλει, ὃ
 Εἰρμῦ, φάραγγα, καὶ πρῶτον
 μοι ἔπατι, ὅπως ἀθανάτο-
 τὸν ἔκτε, μάλλον ὅτι πῶς
 τὰ γυγραμμένα ὑμᾶς ἐπι-
 σκήφομαι. πολὺ μὲν ἄς ἀπὸ
 οὐκ ἴδω χάρις ἐν Μυθίᾳ τίτα
 ταρας ἐπὶ τοῖς ὀδούκοντα,
 καὶ τὸν Οὐράρτε ὑδὸν μὲν
 αὐτῶν Γοβάρην. Εἰ. Πάρη-
 σι. Κλῶ. ἂν ἔρωτα αὐτὸς ἀ-
 κίσαξαν ἰπὸν, καὶ ὁ πῶς
 ὅς θιαγύης, ὅς πῶς
 τάρων, πῶς Μιγαρόθεν.
 Εἰ. ἔτοι πηγίσον. Κλῶ.
 πῶς ἂν οἱ πρὶ τῆς βασιλείας
 ἔν' ἀμύλων ἀθανάτων.
 ῥεα quod scortō Megarensi, cuius amore flagrabat, potiri
 non posset. M E R. En tibi propè adsunt. C L O T. Porro
 ubi illi qui de imperio certando, mutuis se cadibus cōfecere

Vos qui plus sexaginta annos
 nati estis, adeste. Sed qd
 hoc? Itan' eorū aures annis
 sunt obturatæ, ut me non ex-
 audiant inclamantem? For-
 san & hos sublatos importas
 te oportebit. M E R. En
 duodequadraginta flaccidi
 omnes, & apprimè maturi,
 ac in ipso planè tempore
 decerpti. C L O T. Per Ios
 tuem: quandoquidem iam
 omnes sunt vus passæ. Sam-
 eios, & Mercuri, nunc addu-
 cito. Vos quo mortis genere
 vitam clauseritis, mihi pri-
 mum dicite. Sed cur nō ipsas
 met, quæ cuiq; vestrum sint
 inscripta, inspicio? Oēlos
 ginta in prælio cadere he-
 ri apud Medos decretum es-
 rat, atq; vna cum his & O-
 xyartæ filium Gobarem.
 M E R. Adsunt. C L O T.
 Præ amoris impatientia sibi
 ipsi mortem consciuere sea-
 ptem: in primis autem Thea-
 genes philosophus, propterea
 quod scortō Megarensi, cuius amore flagrabat, potiri
 non posset. M E R. En tibi propè adsunt. C L O T. Porro
 ubi illi qui de imperio certando, mutuis se cadibus cōfecere

M E R.

Ερ. παρὶς αἴσιμ. Κλω. ὁ δ' ἔτι
 τῷ μοι χεῖ καὶ ῥ' ζωακὸς φο-
 νοθείης. Ερ. ἴδω σοι πλεονεξίαν.
 Κλω. τὸς ἐκ δικαστηρίων δῦτα
 παράγαγε, λίγω δὲ τὸς ἐκ
 τυμπάνου, καὶ τὸς ἀνισκοποῦ-
 πισμύτους οἱ δ' ἔτι ἀπὸ ληστῶν ἀπα-
 θανόντων ἐκκαίδικα πῶς ἴ-
 σιμι, ὧς Ερμῆ. Ερ. πάρασιμ
 οἶδε οἱ πρᾶγματιαι, ὅς ὁρᾷς.
 τὰς δὲ ζωακὰς ἅμα βύλας,
 παραγάγεις; Κλω. μάλιστα,
 καὶ τὸς ἀπὸ ναυαγίων γινώσκω
 μαζὶ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὁμοίον
 πρόπον, καὶ τὸς ἀπὸ πυρρῆς
 δὲ, καὶ τὸς ἅμα, καὶ τὸν ἴα-
 νόν μιν αὐτῶν Ἀγαθοκλῆα.
 πῶς δ' ὁ φιλόσοφος Κωρίσκος,
 ὅν ἔδει τῆς ἑκάτης τὸ δει-
 πνον φερόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν
 καθαρίων ὧς, καὶ πρὸς τὰς
 ζωίς γινώσκων ὁ μὲν ἀπὸ θάλα-
 σσος; Κλω. πάρα σοι παρὶς
 σήκα, ὧς βελτίστη Κλωθεῖ. τί
 δὲ μὴ ἀδικήσαντα, τοσού-
 τον ἥσασας ἄνω τὸν γόνον;

οὐκ ἔστιν

deuoratis vitam finire decretum erat? CYN. Iam dudum hic
 tibi assisto, ὅτε tu præclarissima Clotho. Verum hoc, interim
 mecum admittor, quoniam iniuriæ genere maiestatem tuam laese-
 rim, quod me tam longo tempore apud superiores errare permiseris!

Nam

MERCUR. Hic adstant.
 CLOT. At quem adulter,
 in hoc iuuantem uxore, neci
 dedit, is ubi est? MER.
 Entibi hic adest. CLOT.
 Quos iudicum sententia eas-
 pitis damnauit, tandem ad-
 sunt, eos inquam qui carnis
 ficinam senserunt, quique in
 crucem sunt adacti. Tum
 sexdecim illi qui à latroni-
 bus sunt iugulati, ubi sunt,
 ὁ Mercuri? MER. Adsunt
 sauci illi, quos vides. Mu-
 lieres porro non & eas ve-
 nâ vis adducit? CLO. Ma-
 xime, pariter & eos qui
 naufragio perierunt. Si-
 mul enim & eadem mor-
 tis ratione vitam exiuerunt.
 Sed & quos febris intere-
 mit, hos simul adducito.
 Tum Agathoclem medi-
 cum. Sed ubi nam philoso-
 phus Cyniscus, quem Heca-
 tes cæna ac ouis lustrali-
 bus, cumque his sepia cruda

Θρασύμω δὲ δλον μοι τὸν ἄν-
 τράκον ἐπικλασας. καὶ τοι
 πομπάκεις ἐπαράδωκε τὸ νῆμα
 ὡς ἀφ' ὧς ἐλθὼν, ἀπ' ἐκ οὗ
 ὅπως ἄρρηκτον ἔω. Κλω. ἴφο-
 ρόν σε καὶ ἱατρὸν εἶναι τῶν ἀν-
 θρωπίνων ἀμαρτημάτων ἀ-
 πιδίμπανον, ἀπ' ἑμβαν-
 ἀγαθὴ τύχη. Κλω. μὰ Δι' ἔρ-
 μὴ πρότερόν γε γινώσκον τὸν δα-
 δαίμονον ἐμβιβαστήν με. δι-
 ὅς γ' ἔδωκε παρὰ σὴν δό-
 μῳ. Κλω. φέρ' ἴδω τίς ἐστι.
 Εἰ. Μεγαπύθης ὁ Λακύνδης,
 τύραννος. Κλω. ἐπίβαινε
 σὺ. Μι. μηδ' αὖτως, ὅς τις ποιεῖ
 να Κλαυθεῖ. ἀπ' αὖ μὴ πῶς ἐλθί-
 ζον ἵασον ἀνελθὼν, ἥτά σοι
 αὐτόμολος ἔξω, καλὸν γάρ
 μὴδ' ἔστι. Κλω. τί δ' ἴσθι, οὐ
 γάρ τι ἀφικέσθαι θέλεις; Μι.
 πῶς οἰκίαν ἐπιδόσθαι μοι
 πρότερον ἐπίπρην. ἐμπίπ-
 ρην, γὰρ ὁ δόμος κατακίλ-
 ηται. Κλω. ληρῆς, ἀπ' ἑμβαν.

Μι.

si feceris denud, vltro me huc recipiam, vel nullo vocan-
 te. CLOT. At quidnam est, cuius gratia tantopere in vitam
 redire gestis? MEG. Equidem domum semperfectā reliqui,
 quam ut prius per te liceat ad fastigium perducere, vehemen-
 ter oro. CLOT. Nugas agis, quin mox inscendis?

MEGA.

Nam universam eolum fe-
 re uni mihi adglomerasti.
 Ipse certe quanquam filum
 ipsum dirumpere sæpe sum
 conatus, tamen quum ne-
 scio quomodo infragile es-
 set, quod moliebar, effice-
 re non potui. CLOT. Pe-
 quidem te humanorum pec-
 catarum velut inspectorem
 ac medicum relinquebam.
 Iam autem quod felix fau-
 stumq. sit, inscende. CYN.
 Minime genium, priusquam
 victum hunc inscendere
 compulerimus. vereor enim,
 ne te precibus suis à sena-
 tentia dimoveat. CLOT.
 Age, videam quis est.
 MER. Megapenthes Las-
 cyda filius, tyrannus.
 CLOT. Inscende tu. ME-
 GAP. Nihil minus, o ten-
 gina Clotho, potius au-
 tem ad superos me remean-
 re paulisper finito. Quod

Με. ὁ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα,
αὐτῷ. μίαν μὲν ἔασον μῆναι
τὴν δὲ ἡμέραν, ἄχρῃς ἄρτι
ἐπισκέψω τῇ γυναικὶ περὶ τῶν
χρημάτων, ἔνθα τὸν μίαν
ἔχορ θησαυρὸν λατρώων-
τάρον. Κλω. ἄρα γε, ἐκ ἄρ
τύχοις. Με. ἀπλήτται ἔν χυσοῖς
τοσούτῳ; Κλω. ἐκ ἀπλήτται;
θάρερά τὰ τρυγί ἔνεκα, Μεγα-
κλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνψιδὸς
παρακίψῃ. Με. ὦν τ' ὅ-
βριως ὁ ἰχθρὸς, ὅρ' ὑπὸ ῥαθυ-
μίας ἔργῳ ὃ περὶ κίττα;
Κλω. ἰκῆν' αὐτὸς, καὶ ἐπιβί-
σται τοι ἐν τῇ τιταράκῳ, καὶ
μικρόν τι πρὸς τὰς παλαί-
δας, καὶ τὴν ἰωδῆτα, καὶ τὸν
χυσὸν ὅλον σε παρακίψῃ.
Με. ἀδικῆς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ
τοῖς πολλοῖς ἀτάτοις ὁρῶ μέ-
σα. Κλω. σὺ γὰρ ἔχῃ Κυδίμαχος
αὐτὰ ὄντα, ὃ γυναιότατι, πα-
ρακίψας, ἀρκετένας τε αὐ-
τὸν, καὶ τὰ παλαιὰ ἐτι ἐμ-
πνέοντι ἐπισφάξας; Με. ἀλλὰ
νῦν ἰμά λῶ. Κλω. ἐκέρξῃ καὶ
σοι ὁ χρόνος ἢ δὴ τ' ἐτίσιος.
Eius esses, non solum ipso occiso, sed et liberis eius in conspectu
spirantis adhuc et palpitantis mactatis. MEG. Sed iam tum
mea erant. CLOT. Itaque tui dominij tempus iam effluxit.

MEGA. Non multum tem-
poris flagito, ὦ Parca: diem
hunc saltem mihi apud super-
tos agendum concede, quo te-
pusculo de pecunijs nostris
uxori non nihil iniungā, atq;
ubi defossum thesaurum ha-
buerim, demonstrē. CLO.
Frustra laboras, stat senten-
tia. MEG. Ergo tantum
auri peribit? CLO. Quin
tu hac gratia animo es ocio-
so. nam Megacles potietur,
tuus consobrinus. MEG.
O insignem contumeliā. ille
mihi inimicus, quem ego præ-
segnitia non occidi? CLO.
Ille ipse, qui non modò non
paulò plures quàm tu viuet
annos, verum et pellices
tuas, et vestes, et quicquid
est auri, nasciscetur. MEG.
Præter æquum facis, ὦ Clo-
tho, quòd hominibus inimi-
cis, et hostiliter infestis meas
fortunas attribuis. CLO.
Quasi verò tu non eadē hac
via quæ Cydimachi erāt, na-
scisceretur. MEG.

Με. ἄκουσον, ὦ Κληθοῖ, ἃ σοὶ
 εἶπα, μηδὲν δὲς ἀκούσῃς ἢ πᾶν
 βέλομαι. ὅμως δ' ἀπόστη πρὸς
 ὀλίγον. ἄρ' μὴ ἀφ' ἧς ἀπὸρρά-
 νου· χιλιά σοι τάλαντα χενσίς
 ἐπιστάμευ δώσω, ὅπως γυῖμαι
 σήμερον. Κλω. ἔτι γὰρ χεν-
 σὸν, ὦ γιλοῖ, καὶ τάλαντα δέ-
 μνήμης ἔχεις; Με. καὶ τὸς
 δύο δὲ λρατῆρας, ἢ βέλα, πρὸς
 φέσω, δὲ ἔλαβον, ἀρκτείνας
 ἐκείκειον, ἔλκοντας ἐκἀτι-
 ρον χενσὸν ἀπὸ φθου τάλαντα
 ἐκἀτόρ. Κλω. ἔλκῃτι αὐτῷ, ἔοι-
 κί γὰρ ὅτι ἐπιμβύσιον αὐτῷ ἡμῖν
 ἐκόν. Με. μαρτύρομαι ὅμως,
 ἀτίλκῃς μὲν τὸ τῆλ' ὅτι, καὶ τὰ
 νῶεα. ἔξῃτιλ' ὅτι γὰρ αὐτῷ
 τὰ, ἐπιβύς πύρτι μόνος ἡμῖν
 ρας. Κλω. ἀμύνου, ἄν' ὅτι
 ταχίᾳ. Με. καὶ μὴ τὸτόν
 σῶντας ἀρῶμεν αὐτῷ. Κλω.
 τὸ ποῖον; Με. ἐξ ὅσων ἐ-
 πιβύου, μίχῃς ἄν' ὑπαρ-
 ρωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς
 ἐπιβὺ τὸς φόρας, καὶ μνήμα ἐ-
 αὐτῷ παμμίχῃς ἀνασῆς,
 ἐπι-

M E G. Ausculta, ὦ Clos-
 tho, quæ tibi priuatim se-
 motis arbitris dicere volo.
 vos hinc paulisper abscedi-
 te. Si me effugere permise-
 ris, auri puri mille talenta me
 tibi hodie daturum repro-
 mitto. C L O T. Ridiculum
 caput, adhuc aurum ὦ ta-
 lenta habes in memoria?
 M E G A P. Sedenim, quan-
 do ita vis, duos cratêras ad-
 dam, quos ὁ occiso Cleocri-
 to mihi vendicant. Borum
 uterque auri puri defecatiq;
 centum æquat talenta. C L.
 Corripite hominem: neque
 enim apparet eum sua sponte
 ingressurum. M E G A P.
 Testor vos, murus manet im-
 perfectus, ὦ nauium sta-
 tio inchoata: quæ omnia, si
 quinque saltem dies amplius
 viuere licuisset, ad fastigium
 perduxissem. C L O T. Ses-
 curus es, alius extruet. M E G
 A P. Atqui hoc saltem
 æquum postulare videor.

C L O T. Quid hoc? M E G A P. Vt tantisper superesse li-
 ceat, dū Pisides sub iugum misero, ὦ Lydis tributū impera-
 uero, dumq; mihi ipsi magnificentissimo monumento erecto,

cccc

in scri-

ἐπιγραφῶν ὁπόθεν ἐπραξαμε-
ν ἡμῶν καὶ στρατηγικὰ, πα-
ρὰ τὸν βίον. Κλω. οὐτῷ,
οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν ἀ-
τῆς, ἀλλὰ σχεδὸν ἄκοσιρ-
τῶν ἡμετέρων. Μι. καὶ μὴν
ἡγουμένους ὑμῶν ἔβριμαι πα-
ρασχίζουσι τοὺς πολέμους, καὶ
πῶς ἰσχυρόν. εἰ βούληται
δὲ, καὶ ἀντανδρῶν ὑμῶν
αὐτῶν ἐμαυτῶν παραδίδωσιν τὸν
Ἀγαπήτορον. Κλω. ὦ μισέρι,
ὅν ἡνυκα πομπῆς ἐπὶ τῆς
καταλιπῶν; Μι. πόλλοι
ταῦτ' ἀνυπόμεινον, νύκτι δ' ὁρῶ
βέλτιον. Κλω. ἔξω ἐκ τῆς πό-
λεως μὲν ὁλίγον, πρὸ τῆς νύκτι
βασιλεύουσιν ἀννηρημένον.
Μι. ἔκρυψεν, ἀλλὰ τὸ τόπος μὴ ἀν-
τάπητος, ὦ Μοῖρά μοι. Κλω. τὸ
ποῖον; Μι. ἀδύνατον βέλομαι,
τὰ μὲν ἐμὲ ὅν τινα ἔξω πρό-
πον. Κλω. ἄκουε, μάπορ ὅτι
ἀνίστασθαι θέλω. τὴν δὲ γυναι-
κά σου Μιδάς ὁ δὲ δὴν ἔξω, καὶ
πάσαις ἀντὶ τῶν ἐμοίχων. Μι.
ὦ ἡ

inscripsero quaecunque in vi-
ta gessi vel magna, velegre-
gi Imperatoris virtute di-
gna. CLOT. Quid? tu
non unam postulas diem, sed
fermè viginti annorum mor-
ram. MEGAP. At quā
spōsores vobis exhibere sum
paratus, & tam brevis mor-
rae, & mei reditus. Quine-
tiam, si cordi fuerit, obsidem
pro me relinquam Agape-
tum. CLOT. O' scelerum:
eumne, quem relinquere in
terris superstitem semper tim-
bi in votigerat? MEGAP.
Olim is erat animus: nunc
autem, quod melius est, vi-
deo. CLOT. Veniet &
ille tibi haud ita multò post,
ab eo qui nunc regem agit,
è medio sublatus. MEGA-
PEN. Ceterum illud sal-
tem non negabis, ô Clotho.
CLOT. Quid hoc tandem
est? MEGAP. Equidem
scire gestio, ut sese res mea
habitura sit post me. CLO.

Ausculta, tametsi ubi audieris, sat scio, animo magis angé-
ris. Principiò uxore tua Midas feruus potietur, quam iam
antè quoque non semel constuprauerat, MEGAPEN.

Illène

ἢ καταράται, ὅν ἐν πά-
 θόμῳ αὐτῇ, ἀφ᾽ ἧκα ἰλα-
 σθῆρον; Κλω. ἢ θυγάτηρ δὲ
 πῶς τῶς παλαιαῖσι τῷ νυνί τινι
 φανέντως ἰκαταλιχθεῖσαι.
 ἀκόνης δὲ καὶ ἀνδριάντων, οὗς
 ἢ πόλιν ἀνέστη βίω παλαιά,
 πάντας ἀνατιγραμμένοι, γέ-
 λωτα πρὶν εἶξαι βίωσι θεομενοις.
 Μι. ἀπὶ μοι, ἢ εἰλωρ δὲ εἰδὼς
 ἤγανακτῇ τοῖς θρωμένοις;
 Κλω. τίς ἢ βίω βίω εἰλωρ,
 ἢ ἐν τίνι αἰτίας δικαίας γε-
 νόμῳ; ἀγνοῖς ὅτι καὶ πάλιν
 πῶς οἱ πεσχυμένον, καὶ τῶν
 διχομενῶν καὶ πρᾶστομενῶν
 ἕκαστα ἰπανέντων, ἢ φόβῳ ἢ
 ἰλπίσι ταῦτ' ἔθρων, πῶς ἀρχὴς
 ὄντων εἰλωρ, καὶ πῶς ἢ κα-
 ρὸν ἀρβήσαντων; Μι. καὶ μὴ
 σπυδαίνωνται τοῖς συμποσί-
 οισι, μὴ γὰρ ἢ φῶς ἰαυχον-
 τό μοι ποτὶ καὶ ἀγαθὰ, πῶς
 πωθανῶν ἕκαστος αὐτὸν εἰ-
 μῶς, ἢ οἷόν τι εἶναι, καὶ ὅπως
 ὄρεται αὐτοῖς βίω ἰγῶ. Κλω.
 βίω

Illéne scelerosus, quem equi-
 dem dum uxori gratificari
 studeo, manumisi? CLOT.
 At filia tua in pellicum gre-
 gem, eius qui iam tyrannia-
 dem exercet, adnumerabis
 tur. Porro imagines et stan-
 tue quas olim ciuitas tibi
 erexit, iam euerse omnes,
 spectantibus risum mouent.
 MEGAR. Hoc mihi ex-
 pedias velim: nullus amico-
 rum meorum illis qui hoc
 faciunt obstitit? CLOT.
 At quisnam tibi amicus es-
 rat? aut ex qua causa iusta
 quempiam tibi conciliáras?
 Nescio, quod qui vos velut
 deos adorant, et quæcunque
 vel feceritis, vel dixeritis,
 laudant: aut timore, aut vere-
 re sui compendij spe ea omnia
 faciunt, nimirum imperij
 ipsius amici, ac interim tem-
 poriseruientes. MEGAR.
 Atqui si quando in conuiuio
 ex more vinum libarent,
 magna voce omnia mihi bo-

na precabantur, adeo ut si fieri posset, unusquisque eorum
 etiam pro me mortem subire paratus esset. In summa, per
 nihil aliud quam nomen meum iurabant. CLOT.

Ζιγαρεῦ παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθις
 διαπνέσας ἀπέθανον. τὸ γὰρ
 τελευτῶν ὅτι πᾶν ἐνέχθην,
 ἐκείνο δ' αὖτις κατέπαυσε.
 Μι. τὸτ' ἄρα πικρὴν τιν' ἔ-
 σθόμην. τί βεβλήμενος ἦ, ταῦτ'
 ἔπραξ; Κλω. ποικίλ' ἀνα-
 κείνας, ἐμβλέψας δ' ἴδον. Μι.
 ἔρμην πνίγν' μάλιστ', ὃ Κλω-
 σοῖ, Διόπτερ' ἐπόθεν καὶ πρὸς
 ὁλίγον ἔς τὸ πῶς ἀνακλυσθῆναι
 πάλιν. Κλω. τί δὲ τὸ τού-
 θον; ἔοικε γὰρ τι παμμίγ-
 θον εἶναι. Μι. Κρίων δ' ἐν
 μὲς οἰκίτης, ἐπὶ τάχιστα μὲν
 ἀφ' αὐτῶντα ἔειπε, πρὶ δ' αὖτις
 ὀψίαρ ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκον,
 ἐνθα ἐκείμην, σχολῆς ὄσης (ὅ-
 θις γὰρ ὅθ' ἐφύλαττε μὲν) Γλυ-
 κείον τὸν παπακίδα μόνον (καὶ
 πάλιν ἦ, οἶμα, ἐκκοινωνέει)
 ἐπισπασάμεν' τὸν θύραν,
 ἰσπόδα, καθάπερ οὐδ' ἔγχετο
 ἴδον πρὸνός. ἔτα ἐπὶ δὲ ἄλλος
 ἔχ' ἡμεῖς ἐπιθυμίας, ἀφ' ὅθι-
 ψας ἐς ἐμὲ, ἐν μέρει, φησὶν,

Propterea ex cœna quam
 heri cum quodam eorum
 cepisti, statim mortem op-
 petivisti. Nam poculum tibi
 postremo temperatum, huc
 te demisit. MEGAP. Hoc
 illud est, quod amarum quid-
 dam gustāram. Sed quid ex
 eo scelere sibi voluit? CLO.
 Nimis multa percunctaris,
 quum iamdudum inscenden-
 di tempus fuisset. MEGAP.
 Unus adhuc restat
 scrupulus, qui me omnium
 maximè sollicitat, cuiusque
 gratia in vitam vel tantu-
 lum respicere gestiebam.
 CLOT. Quid hoc tan-
 dem est? ingens enim ali-
 quod fore apparet. MEGA.
 Carion famulus meus stan-
 tim ut me mortuum aduer-
 tit, circa vesperam concla-
 ue in quo iacebam, ingres-
 sus, cum deserta omnia of-
 fendisset (neque enim quis-
 quam mei curam gerebat)
 attractis foribus, tanquam

nemo adesset, pellicem meam Glycerium subegit, cum qua,
 opinor, iam multò antè rem habere consueverat. Postea ve-
 rò cum iam animum voluptate explēssset, oculis in me defixis:

Tu quib

Ὁ μὴ δὲ ἀνδρῶσιον, πληγὰς
μοι πομπάκις οὐδὲν ἀδικῶντι
ἐνέτανας· καὶ ταῦθ' ἅμα λί-
γων, πρὶ τι καί τιμι, καὶ κατὰ
λόγῳ ἔπει. τίλθ' ὅ, πλεονέ-
χου μὴ ἀμύνθ', καὶ καταπύθε-
ται, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσθενῶν χά-
ρον ἀπὸ τοῦ πατρὸς, ὡς ἔλθω. ἐγὼ
δὲ ἐν περὶ ἀμύνω μὴ, οὐκ ἔ-
χον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ θρασυαί-
ματόν, αὐτὸ ἤδη καὶ ψυχρὸς
ἔσται ἢ μὴ δὲ ὅ, πᾶσι δίκαι, ἐπὶ
ψυχρῶ, πρὸς αἰόντων τινῶν, ἔσται
ὅ, σίλα χρίθ' τὸς ὁφθαλ-
μοὺς, ὡς διακρίθ' ἐπ' ἐμοί,
κακὴν καὶ τὸ νομα ἐπικα-
ταμύνη, ἀπὸ κατὰ τὴν. ὅ, ἢ δα-
δοίμην. Κλῶ, παῦσα ἀπα-
λῶν, ἀπ' ἐμὲ θύοι, καὶ ρὸς ἡ-
δὴ σὶ ἀπαμύνη ἐπὶ τὸ δικά-
σιον. Μι. καὶ τίς ἀξίωσιν
κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψυχρὸν
λαβῆν; Κλῶ. κατὰ τυράννου
μὴ ἐδὴς, κατὰ νικρῆ δὲ ὁ Ρα-
δάμανθους, ὅν αὐτίκα μάλα
ὅσα δικάσιον, καὶ κατ' ἀξίαν
ἐπιτιθεῖν ἐκείνῳ τῶν δίκων.
τὸ νῦν δὲ ἔχον, μὴ διατρίβει.
τὸ νῦν δὲ ἔχον, μὴ διατρίβει.

Tu quidem, inquit, homuncio
scelestus, sæpe mihi nihil cō-
merito verbera nō pauca in-
flixisti. Et cum dicto, comā
mihi vellicabat, ac caput tu-
beribus opplebat. Tandem
autem quum rictu ampliter
diducto in me despuisset, ac
ut in impiorum regionem fa-
cesserem iussisset, abiit. Ibi
ego, quanquam ira succen-
debar, tamen quia iam friz-
gidus & exanguis eram, ho-
minem percipi nō potui. Por-
rò scelesti famula, cū ad-
venientium quorundam stre-
pitum sensisset, scilicet ut me
lugere videretur, oculis spu-
to munitis, eiulando, no-
menq̃ meū lugubri voce in-
clamando, abscedebat: quos
si prehendero. C L O T.
Quin tu minis omisis cele-
riter inscendis? Iamdudum
enim tempus, ut in iudicium
concedas. MEGAP. At quis
contra hominem regem pro-
nunciare audebit? C L. Con-
tra regē quidem nemo: verū contra umbram Rhadaman-
thi, quem in sententijs pro cuiusq̃ merito ferēdis max equi-
fium experieris. Quare in præsentiā non amplius cunctare.

Με. ἡδὲρ ἰδιώτῳ με ποιήθω,
 ὦ Μοῖρα, τῶν πρῶτων ἕνα,
 ἡδὲρ δῶλον ἀντὶ τῆς πάλαι βα-
 σιλείας, ἀναβιβῶνά με ἔαθω
 μόνον. Κλω. πῶς δὲ τὸ ξύλον;
 καὶ σὺ δὲ, ὦ Ερμῆ σύριγ' αὐτὴ ἄ-
 σω τῆς ποδῶς ὅς γ' ἄρ' ἐμβάιη ἐ-
 πόν. Ερ. ἔπος νῦν θραπέτα. Δι-
 κὸς τῆς σὺν πορθμῷ, καὶ τῆς δῆ-
 να, καὶ ὅπως ἀσφαλῶς, ἀμίλα
 πῶς τῆς ἰσθρὸν διδῆσαι. Με. καὶ
 μὲν ἐν τῇ περὶ Δεία καθί-
 σθαι με δῆ. Κλω. ὅτι τί; Με.
 ὅτι νῦν Δία τύραννον ἔω, καὶ
 δορυφόρους ἔχον μύθους. Κλ.
 ἔτι δὲ δικαίως σε πρῆταται ὁ
 Κασίωρ, οὐτως σκαδὸν ὄντα;
 οὐκ ἄρ' οὐδ' οὐκ πλὴν τυραννί-
 διαίξῃς, γυνάμην τῆς ξύλου.
 Με. ὁ γὰρ Κωῖος τῆς Κωῖος τῆς
 πανατένασθαι μοι τὸ βάκ-
 ρον; ἐκ τῆς σὺν πρῶτω, ὅτι ἰλῶ
 θῆς τῆς ἄγαν, καὶ πρᾶγος ἔσθαι,
 καὶ ἰωιτιμῆϊκός, μικρὸν δὲ
 περὶ παλαιάσασα; Κλω.
 Ζεῖταρδὲρ μῦθους καὶ σὺ, ὦ ἰ-
 σθρὸν προσπαλαιάσασθαι.
 Με. ἀπὸ μοι, ὦ Κλωδοί, ἐμὸν δὲ
 liberius ὅς ἀσπεριὺς, quàm pro maiestate, obiurgasses, tan-
 tùm non cruci adfixi? CLOT. Propterea ὅς tu nunc hīc
 manebis malo adstrictus. ME C. Dic mihi, ὦ Clotho, quando
 vobis

MEG. Priuatum saltem, ὅς
 vnum ex pauperibus istis fa-
 cias licebit: imò pro rege
 seruum, modò reuiuiscere si-
 nas. CLOT. Vbi is qui bas-
 culo armatus est? ὅς tu Mer-
 curi? Quin hominem corre-
 pto pede intrò trahitis? Neq̃
 enim voluntarius inscenderit
 vnquam. MERC. Sequere
 nunc fugitiue. cape hūc por-
 titor vnά cum illo altero, at-
 que vt malo fortiter adallis-
 getur cura. MEG. Atqui
 conuenit honestissimo me se-
 dere loco. CLO. Quid ita
 verò? MEGA. Quòd rex
 fuerim, per Iouem, ὅς satel-
 lites habuerim complureis.
 CLOT. Et iniuria te velli-
 cabat Carion, hominem ser-
 uum adeò, ac intractabilem?
 Iam certè tyrannidē admo-
 dum acerbam experieris, ni-
 mirum huius gustato bacu-
 lo. MEGAP. Et Cyniscus
 mihi baculum illidere aude-
 bit? Non ego te nuper, quòd

οὐδ' αὖς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι
 πρῶτος εἰμὶ, δὴ τὰς καὶ τιλω-
 ταῖον ἐμβλῶμαι δᾷ; Κλω.
 οὐδ' αὖς ἢ; Μί. ὁ σκυτο-
 τὸμ' Μίκυλλ' ὅ. Κλω. ἄ-
 τα ἄχθεις βραδυῶν; οὐκ ὄρε-
 ῖσθ' ὁ τυραννος περισχῆται
 δῶσαρ, ἀφ' ἧς πὲς ὑλίσσῃ;
 θαῦμα γὰρ ἔχουμε, ἢ μὴ ἀγα-
 πητὴ καὶ τοῖς ἡδιστοῖς. Μί.
 αἰσῶν, ὅ βελτίστη μοιρῶν οὐ
 θένν' μὲν τὴν Κύνωπ' ἔχει-
 νη ἀφ' ἧς δωρεῖται, τὸ ἴσι-
 σχῆσθαι, ὅτι πύματον ἔχῃ τὸ
 οὐτὶν κατ' ἰσομετρίαν. ἄρ-
 τὶ γὰρ πρῶτον, ἄρ' ἔτι πύματον, οἱ αὖ-
 τοὶ δὲ δόντων πριμύσιον. ἄρ-
 τὸς τε, ὅδ' ὁμοῖα τὰ μὲν τοῖς τ'
 πλοσίων; ἐκ δὲ μὲν τὸς ἴ-
 μῶν οἱ βίοντες, φασί. ὁ δὲ τὸν
 τυρανν' ὁ δὲ αἰμῶν ἔνα δὲ
 κῶν πρᾶτ' βίοντες, ὅς τις ἀπα-
 σι, καὶ πεινῶν, ἀφ' ἧς
 πῶν χυσοῖν τοσοῦτον, καὶ ἀρ-
 γυλοῖον καὶ ἰσθῆτα, καὶ ἱπποῦς
 καὶ δῶτα, καὶ πᾶσι δὲ ὁμοῖα,
 καὶ

vobis mei nulla est cura, an
 quia pauper sum, propterea
 me postremum inscendere op-
 portet? CLOT. Tu ven-
 rō quis tandem es? MIC.
 Equidem sum Micyllus sus-
 tor. CLOT. Quid quod
 tam grauiters fers moram?
 Non vides quā multa se
 daturū polliceatur hic Ty-
 rannus, si vel paulum in vi-
 tam remittatur? Vnde mira-
 ri succurrit, cur non et tibi
 mora sit iucunda. MIC.
 Ausculta rem paucis Parca-
 rum optima. Non admodum
 me delectat munus illud Cy-
 clops, videlicet in hunc mo-
 dum polliceri:

Post omneis alios tana-
 dem ipse vorabitur Vitis.
 Siue enim primū deuoret, si-
 ue postremū, eadem me den-
 tes manent. Sedenim neque
 alias meae res ut diuitum se
 habent. Nostrea enim et il-
 lorum vita (quemadmodum
 aiunt) perpendiculo inter se

se distant: quandoquidem tyrannus, qui in vita horren-
 dus omnibus et suspiciendus videbatur, nunc auro, argen-
 to, vestibus exutus, tum et equis, canis, pueris floridis.

καὶ γυναικας ὁμόρφους, ἀκό-
τως λυάτο, καὶ ἀπρωόμε-
ν' αὐτῶν ἡχθίτε· ὃ γὰρ οἱ δ' ὀ-
πας, καθάπερ ἱξῶ τινι, πρὸς-
χεται τοῖς τοῖς τοῖς ἢ ψυχῇ, καὶ
ἐκ ἰθίλα ἀπαλωθῆναι ῥα-
δίως, ἅτι αὐτοῖς πάσαι πρὸς
ἐτηκῆα. μάλλον δ' ὥσπερ
ἀπράκτος τις οὐτ' ὁ δεισμός
δοῖν, ὃ δειδῆναι ξυμβέβηκεν
αὐτοῖς, ἀμίλλα καὶ ἀπώγει τις
αὐτοῖς μετὰ βίας, ἀνακακύνουσι.
καὶ τὰτα οὐτως θρασῆς, ἀπα-
νοὶ πρὸς ταῦτ' ἐνείκονται
πλὴν ἐπὶ τὸν Ἀδην φέρουσιν ὡς
θόρον. ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τὸν
πίσω, ὥσπερ οἱ λυσίρωτων, καὶ
πρόσθετον ἀπὸ βλήτων τὰ ἐν
τῷ πρὸτι βύλον, οἷα ὁμῶς αὖτος
ἐκείν' ἰποῖα, καὶ παρὰ πλὴν
ὁ δόρυ ἀπὸ διδράσκου, καὶ ἄλλ' αὖ-
θά σι καταλιπὼν. ἐγὼ δέ,
ἅτι μὴ ἐκ ἰχωρὶν ἐνέχυρον ἐν
τῷ βίῳ, ἀλλ' ἄγρον, οὐ συνοικί-
αμ, οὐ χυδόν, ὃ σκεῖν, ὃ δό-
ξαν, ἐκ ἀκόντας, ἀκότως ὄψας
οὐτ' ἔγω, καὶ πᾶσι δὲ μόνον
ἢ Ἀπρον

et mulieribus formosis possē
se relictis, eorum desiderio
non iniuria cruciatur, ac à
tot cōmodis se abstrahi fert
grauiter: quibus, nescio quo-
modo, anima ipsa velut glu-
tino hæret affixa, neq; se fa-
cile sinit auelli, ut quæ eis
iamdiu inhæserit: quin magis
tanquam vinculum aliquod
est infragile, cui ipsos illigas
si irretiit cōtingit, adeo ut
ubi quispiā eos abducere pa-
rārit, plorent. Ac cū in cæ-
teris sint feroces, in hac ta-
men via quæ ad inferos du-
cit, meticulosi deprehēdun-
tur. Itaque subinde dant ter-
ga, et ad ea quæ procul in
luce apud superos geruntur,
respicere gestiunt: sicut stul-
tus hic faciebat, qui non so-
lūm in itinere aufugere co-
nabatur, verūm etiam hic
mortem frustra deprecatur.
At ego, ut qui in vita pignus
haberem nullum, non agrū,
non domum magnificè ex-
structam, non aurum, non su-
pellectilem, non nominis gloriam, non imagines, ad mora-
tem expeditus merito eram. At statim ut mihi solūm in-
nuit

ἡ Ἀτροπὸς ἰνὸς μοι, ἄσμι-
 νος ἀπέρριψας τὴν σμιλὴν
 καὶ τὸ λάφυμα, λρηπίδα τι-
 θά ἐν ταῖς χροῖς ἔχω, ἀνα-
 πηλῆς ὡς ἐνυπόδιστος,
 εἰς τὴν μελαντευείαν ἀπρι-
 ψάμενος, ἐπὶ μὲν, μάλλον δὲ
 ἀγέμελως τὸ πρόσω ὀρώ, οὐ-
 δὲν δὲ μετ' ἐλατόπιον ἰπείσει-
 πε, καὶ μετικώλεα. καὶ νῦν Δι-
 ὅς με λαλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάν-
 τα ὀρώ. τό, τι γὰρ ἰσχυρία ἀ-
 πασιρ εἶνα, καὶ μηδὲν ἑὺ
 πηλοῖον διαφίρα, ἀπρι-
 σιστορ ἱμοιγ' ὅρ' ὀκῆ' ἱκῆσαι
 ρομαί δὲ, μηδ' ἀπατῆσαι
 ῥεῖα τὸς ὀφείλοντας ἰνταῖ-
 θα, μηδ' ὀφρὸς ἱποτιλῆρ' τὸ
 ἱμῖστορ, μηδ' ῥιγῶν τὸ χα-
 μῶν, μηδ' νοεῖρ, μηδ' ἐπὶ
 τῶν διωατωτέρων ῥαπίδι.
 ἀρλῶν δὲ παρ' αὐτὰς τὰ παρ-
 ματα ἐς τὸν παλιν ἀνιστρα-
 μύα. ἡμῖς μὲν γὰρ οἱ πρὸς
 τῶν γιγῶν, ἀνιῶνται δὲ

καὶ

nunt Atropos, abiecit
 subula, & loro geniculari,
 tantum crepidam quandam
 manu portans volūtarius se-
 quebar, usque adeo haud gra-
 uatim, ut dum praefestinan-
 di studio subsulto, neque cal-
 ceos subligarim, neque atra-
 mentum absterferim: imò
 verò praecurrebam, quae an-
 te me essent spectare gestis-
 ens. Neque enim à tergo mihi
 erat relictum quicquam,
 quod me vel convertere, vel
 reuocare potuisset. Et per
 Iouem, quaecunque hic apud
 vos video, mirum quàm mu-
 hi placeant: nam pares ho-
 norum gradus hic dari, nec
 quenquam vicino praestare,
 res mihi omnium longè sua-
 uissima videtur. Deinde con-
 iecturam facio, ne a quidem
 alienum hic à creditoribus
 reposci, neque tributum cui-
 quam pendi, neque, quod om-
 nium maximum est, hyber-

no tempore quenquam vigere, neque agrotare, neque po-
 tentiores in humiliores pugnos ingerere. Postremo pas-
 ce consistunt omnia, & in contrarium tota vitæ ratio
 versa. Siquidem nos pauperculi ridemus, distrucuntur

eeee s. athen

καὶ οἱ μὲν οἱ πλείστοι. Κλ.
 πάλαι οὐκ οἶ, ὦ Μικυμ, γε-
 κῶντα ἔρωρ. τί δ' ἔγωγ' οἱ μά-
 ρισαί πῶς γε λῶ; Μί. ἄκ.
 ὦρ, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν.
 πρῶτοι κ' ἄνω τυράννο, πάν-
 τε κ' ἔωρ τὰ γινόμενα
 καὶ αὐτῶ, καὶ μοι δ' ὁκ' τότε
 ἐσθλός τις ἦν. ἦ τε γὰρ πορφυ-
 ρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἱμακὰς
 ζορ καὶ τῶν ἀκολυθέντων τὸ
 πλῆθος, καὶ τ' ἔχουσιν, καὶ τὰ
 διδοκόμενα ἐκπώματα, καὶ
 τὰς λιμένας τὰς ἀργυρόπο-
 ρας. ἔτι δ' καὶ ἡ κνίσκος ἡ τῶν
 σκωλαρομένων τὸ δάκτυλον,
 ἀπὸ κνίσκος. ὥς τε ἡ κνίσκος
 θρωπός τις ἀνὴρ, καὶ τρισόλων
 βίος καὶ φαίνετο, καὶ μονο-
 νοχὶ λαπίων, καὶ ὑψηλότη-
 ρος. ὅλην πῆχυν βασιλικῶν, ἡ
 πᾶσι δ' ὅλην τὴν τύχην, καὶ οἱ με-
 νως πεδῶντων, καὶ ἰσχυρῶν
 ἐξυπνιστῶν, καὶ τὸς ἐντυ-
 χάνοντας ἐκπλήκτων. ἡ δ' ἂν
 ἀπὸ θανάτου, αὐτὸς τε παγκόσμιος

autem & plorant diuites.

CLOT. Ergo quum iam
 dudum videntem te conspe-
 xerim, quid tandem sit quod
 potissimum tibi risum mo-
 uerit, audire percipio. MI.
 Ausculta, dearum mihi ma-
 xime verenda. Cum apud
 superos propter tyrannum
 habitarem, quæ apud eum
 fierent, nimis quàm accuratè
 inspectabam. Actum qui-
 dem feliciter ex æquo cum
 dijs viuere mihi videbatur.
 Nam cum purpuræ florem
 spectarem, & comitantium
 turbam numerarem, aurum
 ac pocula gemmis distincta
 mirarer, lectos agenteis pe-
 dibus suffultos superem:
 beatum planè hominem præ-
 dicabam. Ad hæc, eorum
 quæ in cœnam apparaban-
 tur, nidor sæpe me prurire
 faciebat. Iam verò quum
 pro maiestate in publicum
 prodiret, & se ipse subinde

erigens velut resupinaret, obuijsquæ stuporem inijceret, cæ-
 teris mortalibus pulchrior, & fortunæ beneficio toto pe-
 nè regio cubito sublimior videbatur. Sed ubi iam vita
 functus esset, ipse quidem istis delicijs exutus, ridiculo fuit

σάμ-

ἦρθε μοι, ἀπελευσάμενος τὴν
 πρυφύλιν· ἡμέμων ἔτι μάλλον
 καταγέλωτος, οἷον καὶ θύματι
 θύπην, ἀπὸ τῆς αἰσχύνης τεκμαι-
 ρόμενος αὐτὸ τὴν ἀνδραγαθίαν
 νίαν, καὶ μακαρίζω ἐπὶ τῷ
 αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ
 θαλάττῃ κοχλίδων, ὃ μόνον ἔ-
 τῆς, ἀλλὰ καὶ τὸν δανα-
 σὶν Γυίφωνα ἰδὼν, σίνοντα
 καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
 ἀπὸ λανθάνοντος τῶν χρημάτων,
 ἀλλ' ἄλλως αὐτῶν ἀπέθαν-
 ον, τῷ ἀσώτῳ Ροδοχάρει τὴν
 οὐσίαν ἀπώπων (οὗτος γὰρ
 ἔγχετο τῷ αὐτῷ γένει, καὶ
 πρῶτος ἐπὶ τὸν κληρὸν ἐ-
 παλῆς, κατὰ τὸν νόμον)
 οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύ-
 σαι τὸν γέλωτα· καὶ μολί-
 σαι μνησθῆναι, ὡς ὠχρὸς
 ἦν, καὶ ἀσχημὲς τῷ φρονι-
 σθῇ, ἵδ' ὅτι μετὰ πορὰν ἀπώπων, καὶ
 μόνοις τοῖς δακτύλοις πλου-
 τῶν, οἷς τάπαντα καὶ μυριά-
 στας ἰσορίσκειτο, κατὰ μικρὸν
 συνί-

recordatus quàm in vita pallidus semper & squalidus ob-
 ambulasset, & vultu præ curarum magnitudine tristi. De-
 inde quod solis digitis opulentus fuisset, quibus talenta
 & milliones supplicare consuevissent, ea paulatim & minu-

omnibus : ego verò meam
 stultitiam multò magis ri-
 debam, qui eiusmodi non
 hominem, sed hominis pro-
 brum, ad stuporem usque mi-
 ratus fuisset, cuius felicitate
 ex epularum tantum ni-
 dore aestimâssem, quemque
 ob sanguinem qui Laconici
 maris testudinibus innasci-
 tur, beatum prædicâssem.
 Neque verò hic solum mihi
 ludo fuit, verum etiam cum
 Gniphonem illum, fornica-
 torem gementem viderem,
 & quod pecunijs, dum licu-
 issêt, usus non fuisset, pro-
 priam sortem deplorantem :
 imò quod ne semel quidem
 illis à se gustatis, verum luxu
 perditio Rhodochari reli-
 ctis, è viuis excessisset (hic
 enim quia genere proximus
 erat, in hæreditatem lege vo-
 cabatur) hæc inquam cum
 cernerem, risum sistere nullo
 modo potui, præsertim

ευμίσωρ τὰ μὲν ἑλίζοντα
 πρὸς ὁρμήν περὶ τοῦ μακα-
 ρίου Ροδοχάρους. ἀλλὰ τί ἐκ ἀ-
 πρὸς γόμεθα ἡδὴ; καὶ μεταξὺ
 γὰρ πλείονος, τὰ λοιπὰ γίλα-
 σόμεθα, οἰμώζοντας αὐτὸς ὀ-
 ρῶντος. Κλω. ἔμβανι, ἵνα
 καὶ ἀνιμίσκται ὁ πορθμῆς τὸ
 ἀγκύριον. Χα. οὐτὶ ποῖ φέ-
 ρει; πληρὸν ἡδὴ τὸ σκάφος.
 αὐτὸ πειρῆναι, ἵς αὖτις ἔω-
 θήσιν σε ἀπορθημάτων. Μί.
 ἀδικοῦς, ὦ Χάρον, ἔωλον ἡ-
 δὴ νεκρὸν ἀφελιμῶν. ἀ-
 μίλα γράφομαι σε παρανό-
 μων ἐπὶ τῷ Ραδαμάνθῳ. οἱ
 μοι τῶν ἱακῶν, ἡδὴ κλίσσιν,
 ἔγωγ' ἴκοντο ἵνα ταῦτα περὶ
 πείσομαι. καὶ τίς τὸ ἀνέχο-
 μαι κατ' αὐτὸς; οὐ γὰρ δίδω-
 μὲν ἀπαγορεύεις ἀπεννιῶ,
 ἡδὴ τιθνῆς, ἅπως τε ἐδὲ
 ὀβολὸν ἔχωρ τὰ πορθμῆα κα-
 ταβῆναι. Κλω. τί τῷ; πρὸς
 μανον, ὦ Μίκυλλε, ἢ θίμης ἔ-
 τω σε διελθεῖν. Μί. καὶ μὴ
 ἴσως

tatim corradendo, quæ for-
 tunatissimus Rhodochares
 haud ita multò post fuerat
 egregiè distrahturus. Sed
 quid iam, non hinc solui-
 mus? Etenim siquid reli-
 quum est, hoc inter nauig-
 andum ridebimus, quan-
 do hos plorantes videre
 licebit. CLOT. Inscende
 tandem, ut anchoram porti-
 tor subtrahat. CH. Quid
 hic quò fertur? Inibi oppen-
 rir. Cras te prima luce tra-
 hiciemus. MIC. Iniquus
 es, ô Charon, qui me vna-
 bram iam penè exoletam re-
 linquis. Age age, ut lubet: es
 quidem tibi diem dicā apud
 Rhadamanthum. Hei misere-
 ro mihi, iam nauigant, at es
 go hic solus relinquo. At-
 qui cur non ad eos natando
 contendo? Neque enim cum
 iam antè sim mortuus, peris-
 culum est ne denuò submersus
 prefocari queam. Dein-
 de, ut maxime nauigare li-
 ceat, ne obolus quidem est quo naulum reddam. CLOT.

Quid hoc rei, ô Micylle? quin isthic manes? haud fas
 est Micylum ista ratione transfretare. MIC. Et quid fa-
 cietis

ἴσως ὑμῶν καὶ πεκαταχθῆ-
μαι. Κλω. μηδ' αὖτως, ἀλλὰ
πεσιλάσθ' ἄναλ' ὄντων
αὐτῶν, καὶ σὺ, ὦ Ερμῆ, σωάρ-
παθον. Χαλ. ποῦ νῦν λαβή-
σῃται; μετὰ γὰρ πάντα, ὡς
ὄρα. Ερ. ἐπὶ τὸς ὤμους, ἢ
στομάχῳ, τῷ τυραννέοντι. Κλω. λα-
βῶς ὁ Ερμῆς ἐν γόμφῳ. ἀνά-
βαινε οὖν, καὶ τὸν τίνοντα τῷ
ἀλιτρεῖ καταπάτα ἡμᾶς Ἀ-
φροδίτῃ. Κυ. ὦ Χαλάρ',
καλῶς ἔχῃς τοὺς ἀληθείας
ἐν γόμφῳ ἑαυτοῦ. ἐν δὲ τῷ ὄφρ' αὐ-
τοῦ μὴ οὐκ ἔνι ἔχοιμι δύναι
τοῖς καταπαλῶσιν. πλὴν γὰρ ὅ-
τις δὲ πᾶς πέρας, ὡς ὄρα, καὶ
τὸν ὅσον ἐξέλον. τῷ δὲ, ὡς
ἐν τῇ ἰδέῃ, ἔβριμ' καὶ
πρόσκειναι. μίμνη δὲ
οὐδὲν, ἢ μὴ δύνῃ καὶ καρτε-
ρόν μοι ἐρίτμαρ ἄλλ' ἐμόνον.
Χαλ. ἔρις, καὶ τὸ γὰρ ἔστιν ἡ-
ρόν παρὰ τοῦ λαβῆναι. Κυ. ἢ
καὶ ἐπὶ τοῦ λαβῆναι δύναι;

Χαλ.

citiùs quàm vos, ripam at-
tigero? CLOTHO. Ne-
quaquam: potius naue ad-
acta eum recipiamus. Tu
Mercuri, corripe hominem.
CHARON. At ubi nunc
sedebit, cum, ut cernis, ple-
na sint omnia? MERCUR.
Si videbitur, Tyranni hu-
meris insadat. CLOT.
Quàm hoc appositè Mer-
curio venit in mentem. A-
scende ergo, atque sceles-
ti huius dorsum fortiter
proculca. Nos autem pro-
speriter nauigemus. CY-
NISCUS. Aequum fue-
rit, ô Charon, ut iam hic
tibi, quod verum est, dete-
gam. Equidem obolum
quem pro traiectu debebo,
soluere non potero, quan-
do præter peram quam vi-
des, & baculum, habeo
planè nihil. Cæterum si vel
sentina sit exhaurienda,
vel agendus remus, en tibi

adsum paratus. Porro Charontem Cynisci non pœnitebit,
dummodo agilem & firmum dederis remum. CHARON.
Remiga. Nam à te vel hoc lucri facere, fuerit satis. CY-
NISCUS. Non & cantu remiges accendere profuerit.

CHARON

Χά, νὺ Δί', ἡ πρὸς ἀδελφὸν ἡμε-
 ροσμά τι τῶν ναυτικῶν. ΚΥ.
 οἶδα καὶ ποτὶς, ὦ Χάρων,
 τῶν ναυτικῶν, ἀπ' ὁρᾶς ἐν-
 τεκνῶσιν οὐδὲ διακρινόντων,
 ὥς ἡμῖν τὸ ἄσμα ἐπιταραχ-
 θήσεται. Πλὴ, οἵ μοι τῶν κτη-
 μάτων οἵ μοι τ' ἀγρῶν, ὁπλοῦ-
 τινὸν οἰκίαν οἶον ἀπὸ λιπορ, ὅτε
 τάλαντα ὁ λιπρονόμος πα-
 θήσῃ λαθῶν; αἶ, αἶ, τ' υἱογνῶν
 με παιδίον. τίς ἄρα τὰς ἀμα-
 πέλους πρυγῶσα, ἃς πέρυσιν
 ἐφύτουν σάμῳ; ΕΡ. Μικρὸν,
 σὺ δ' ἔθης οἰμώζεαι καὶ μὲν
 ὁ θέμις ἀλαρυτὶ ἀπακλῦσαι
 τινα. ΜΙ. ἄπαγε, οὐδέ τίς ἐστι
 ἐφ' ὅτῳ ἄν οἰμώξωμαι ἀπλο-
 ῶν. ΕΡ. ὅμως ἄν μικρόν
 τι πρὸς τὸ ἔθ' ἐπιτελέσας.
 ΜΙ. οἰμώξωμαι ζῶντων, ἐπαδύ-
 ζει, ὦ Ερμῆ, Δοκᾶ. οἵ μοι τῶν
 λατρυμῶν, οἵ μοι τῶν κρη-
 νῶν τῶν παλαιῶν, ὁπλοῦ-
 τινὸν ἀθρῶν ἀποδημάτων. ἔκ-
 εἴ τι ὁ λακονδαίων ἐσθλὸν ἔς
 ἐσπέραν ἄσιν ὅτε σφῶν, ἐλ-
 τῆ

CHARON. Per Iouem,
 si quidem nauticam ali-
 quam cantilenam tenes.

CYNIS. Teneo, & quia
 dem multas. Verum, sicuti
 tute vides, obstrepunt hi
 plorando, sic ut cantus ipse
 interturbetur. D I V E S.

Hei mihi, quæ reliqui præ-
 dia. A L I V S. Heu quàm
 fertiles agros. Me miserum,
 qualem reliqui domum.
 A L I. Ve, ve in a-
 fantulis meis. AGRICO.

Quis nunc vvas decerpēt ē
 vitibus, quas hoc anno plan-
 tavi? M E R C V R.

Tu
 verò, Micylle, nihil plo-
 ras? Atqui fas non est quen-
 quam citra lachrymas per-
 nauigare. M I C Y L.

Bona
 verba. Nam cum secundo
 flatu nauigem, quid plorem
 non video. M E R C V R.

Attamen pro more pauli-
 sper ingemito. M I C. Quin
 hac gratia, quando ita vis,
 plorabo: Hei mihi, quot lo-
 ra reliqui, hei crepidas an-
 tiquatas. Eheu marcidos calceos. Non ego infelix postea
 hac à mane ad vesperam vsq; sine cibo peragam, nec hyemis
 tempo-

εἴ χαμῶν ὁ ἀντιπρόδικός τι
 καὶ ἡμίγυμνος ὁ πρηνός ἔσται, τὸς
 ἀδόντας ὑπὸ τῷ κυρτῷ συγ-
 κροτῶν. τίς ἄρα μου πλὴν
 σμήλιν ἔξει, καὶ τὸ κνηστῆ-
 ριον, ἵκανῶς τιθρομένηται, σχε-
 δόν δ' ἡδὴ καὶ καταπληθύν-
 καμεν. Χά. ἄγε δὲ τὰ πορθ-
 μία πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε,
 καὶ οὐ δ' ὁ δός. παρὰ πάντων
 ἔστω ἔχω, δὸς καὶ οὐ τὸν ὁ-
 βολόν, ὃ Μίκυλλε. Μί. πάλ-
 λας, ὃ Χάρων, ἢ καὶ ὅτι δα-
 τός, φασί, ἢ καὶ γράφας, πα-
 ρὰ Μικέπου ἡδὴ τινὰ ὁβολόν
 προσδοκῶν. ἀρχὴν δ' οὐτε
 εἶδα, εἰ τι πράγαν ὁρῶν ὁ βο-
 λός, ἢ σρογυλόν. Χά. ὃ καὶ
 αὐτὸς ναυτιλίας, καὶ ἰσικερδῆς
 νόμιμον. ἀρδάνει δ' ὅμως.
 ἐγὼ δ' ἵππους καὶ βῆς καὶ λύ-
 νας, καὶ τὰ λοιπὰ ἴδω μίττω.
 ἀπληῦσαι γὰρ ἡ ἀκῆνα δέ.
 Κλ. ἄπαρ αὐτὲς, ὃ Ερμῆ, πα-
 ραλάβω. ἐγὼ δ' αὐτὰ ἐς
 τὸ ἀντιπῆρας ἀπλοῦσθαι,
 Ἰνδοπάτῳ καὶ Ἡραμίδῳ τὸς
 Σῆρας δαΐξω. τινάσσι γὰρ

tempore sine calceis & se-
 minudus oberrabo, dentes
 præ frigoris acerbitate com-
 plodendo. Quis tandem
 meam habebit subulam? quis
 aciculam? Satin' lamenta-
 tum, ô Mercuri? Iam enim
 ripam ferme attigimus.
 CHARON. Age verò
 prius naulum reddite. Tu
 redde. ab alijs omnibus ha-
 beo. Obolum redde, Micyl-
 le. MIC. Iocaris, ô Cha-
 ron, aut, quemadmodum a-
 iunt, in aqua scribis, qui à
 Micyllo obolum expectes.
 Ipse certè antequam huc ves-
 nissem, quadrangulusne es-
 set obolus, an rotundus, ne
 noueram quidem. CHA-
 R O N. Egregiam verò &
 questuosam nauigationem
 hodiernam. Abscedite tas-
 men. Ego verò ad equos,
 boues & canes, reliquaque
 id genus animalia me recti-
 piam: nam & ea transe-
 re oportet. CLOT. Mer-
 curi, tu hos exceptos abdu-

cito. Equidem in aduersam ripam renauigabo, Indo-
 paten & Heramithren aduectura: quandoquidem hi de
 agro

ἀλλὰ πρὸς ἀπώλων, περὶ γῆς
 ὄρων μαχόμενοι. ΕΡ. πείω-
 νες, ὡς οὐδεὶς, μάλλον δὲ πάν-
 τος ἑξῆς ἐπιπεί μοι. ΜΙ. Ηρά-
 κλεις τὸ ἶσος, πῶ νυνὶ ὁ λαὸς
 Μίγυλιν; ἢ τῷ δαγνῶ τις
 ἔνταυθα, εἰ λαπίων Φρυγίας
 Συμμίχης; πάντα γὰρ ἴσθι, καὶ
 ὁμόχροα, καὶ ὅστις ἐστὶ λαὸς,
 ὅτι λαπίων. ἀπὸ ἥδη καὶ τὸ
 περιβάνιον, πρότερον τῶς ἀ-
 μορφον εἶναι δοκῶν, ἰσότιμον
 γίνεσθαι τῇ πορφύρεϊ τὸ βα-
 σιλίδας. ἀφανὲς γὰρ ἄμφω, καὶ
 ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδύ-
 σιν ὅτα. Κωϊσικὴ, οὐ γὰρ πῶ πο-
 τε ἄρα ὅν τινα γινώσκεις; ΚΥ. ἐν-
 ταυθα λίγῳ γοί Μίκυλιν, ἀπὸ
 ἄμα εἰ δοκεῖ βαδίσαι ὡς. ΜΙ.
 νῦν λίγας, ἔμβαλε μοι τὴν δι-
 ξίαν. ἀπὸ μοι, ἰτελίθης γὰρ, ὡς
 Κωϊσικὴ, τὰ Εὐρωσίνια ἔχον-
 μοι αὖτις ἔκαστα τὰ ἐνθάδε γοί
 δοκεῖ; ΚΥ. νῦν λίγας· ἰδοὺ ἔρ-
 πεσιν ἄλλω δαδουχέσας τις, φο-
 βόρον τι καὶ ἀπληγνόν περὶ
 βλίπας

tibi hæc similia videntur illis quæ istic sunt? CYNIS.
 Rectè confers. En adeò, quædam facem gestans accedit,
 obtuens terrificum quiddam & minabundum. An non
 est Erin.

agrorum finibus rixando,
 mutuo se confecerunt. ME.
 Heus vos, progrediamur. im-
 mō verò omnes vno agmine
 me sequimini. MIC. O
 Hercules, quæ est hæc can-
 ligo? Vbi nunc formosus
 ille Megillus? Aut quonam
 indicio quis Phryne formos-
 siorem Symmachem hîc di-
 agnosceret? Hîc enim paria
 & eiusdem coloris omnia,
 adeò ut nihil sit neque for-
 mosum, neque formosius.
 Quin palliastrum meum,
 quod antehac sædum vide-
 batur, æquè nunc est in pres-
 cio, quàm ipsa regis purpu-
 ra: nempe quòd ambo sint
 obscura, ac eisdem tenebris
 obducta. Tu autem Cynis-
 sce, ubi tandem es? CYN.
 En tibi Micylle hîc adsum:
 sed si commodum videtur,
 pariter eamus. MICYL.
 Probè dicis: dextram mihi
 iniice. Dic mihi, quando Ele-
 leusinis sacris initiatus es, nō

βλήτω. ἢ ἄρα περ Εριννύς ἐστι;
 Μί. Ἰοικνρ ἀπὸ γὰρ τοῦ
 σχήματός. Ερ. παραλαμ-
 βανέ τέτρες, ὧς Τισιφόνῃ, τίτ-
 τας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. Τι. καὶ
 μὴ πάσαι γὰρ ὁ Ραδάμαν-
 θος οὐτός; ὅμως πειμνύει.
 Ρα. πρότερον αὐτοὺς, ὧς Εριν-
 νύ. οὐκ ἔστι, ὧς Ερμῆ, ἐκρυψέ,
 καὶ προσέειπεν. Κυ. ὧς Ρα-
 δάμανθον, πρὸς τοῦ πατρὸς,
 ἐμὶ πρῶτον ἐπίσκηψαι πα-
 ραγὰν. Ρα. τίς ἐστὶν ἔν-
 η; Κυ. πάντως βούλομαι
 καταγορεύσαι τὴν, ἃ οὐκ
 οἶσκα ποιεῖν ὅτι βίον, ἐκ ἂν ἀξί-
 ος ἐστὶν ἄλλω λήθην, μὴ ἐχὶ πρό-
 τρον αὐτὸς φανέσθαι οἷός ἐμι,
 καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα πρόπον.
 Ρα. τίς δὲ σὺ; Κυ. Κυνί-
 σκος, ὧς ἄνθρωπος, τὴν γὰρ μὴ
 ἐπὶ λόγῳ. Ρα. ἀλλὰ τίς;
 καὶ πρῶτος ἐστὶν τὴν ἑλπί-
 κατὰ σῆθι. οὐκ ἔστιν ὅσα τὸς
 καταγορεύς. Ερ. ἢ τίς Κυνί-
 σκου τῆς καταγορεύς, ἀλλὰ
 πῶς

primum ad iudicium assiste.
 f. MERCVR. Si quis

est Erinnys? MICYLL.
 Apparet certè ex habitu.
 MERCVRIVS. Ex-
 cipe hos, ô Tisiphone, su-
 pramille quatuor. TISIP.
 Atqui iamdudum Rhada-
 manthus hic vos expectat.
 RHADAMAN. Ad-
 duc ipsos, ô Erinny. Tu
 verò Mercurij, ut est præ-
 conis munus, editis nomini-
 bus singulos accerere. CY-
 NIS. O' Rhadamanthe,
 per patrem te obsecro, meam
 causam primum omnium
 cognoscas. RHAD. Qua
 gratia? CYNIS. Omni-
 no gestiit animus accusare
 quendam de malis quæ in
 vita me conscio commisit.
 Alioqui ni prius qui sim,
 et qua ratione vita cursum
 transegerim, fiat manifes-
 tum, non dignus ero cui fi-
 des adhibeatur. RHAD.
 Quis ergo es? CYNIS.
 Cyniscus sum, ô præcla-
 re, professione Philosophus.
 RHADA. Huc ades, et
 Tu verò accusatores accer-
 e Cynisci huius est accusator,
 ffff

πείρω. οὐδὲς πρόσρχεται.
 Ρα. ἀμ' ἐκ ἱκανὸν τῷδε
 Κυνίσκῃ ἀπόλυθι δέ, ὅπως ἐ-
 πισκοπήσω σε ἀπ' τῶν σιγμά-
 των. Κν. ποῦ ἔτι ἐν σιγμά-
 τίας ἔγνομίω; Ρα. ὁπό-
 ὅτις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάση-
 ται πρὸς τὸν βίον, καθ' ἕκα-
 στὸν αὐτῶν ἀφανῆ σιγμάτων
 ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. Κν.
 ἰδὲ βί' γυμνὸς πρὶς ἡμεῖς, ὡ-
 σι ἀναζητᾷ ταῦτα, ἅπτερ σὺ
 φῆς, τὰ σιγμάτα. Ρα. καθαρ-
 ρὸς ὡς ἐπίπαρ' εἶσσι, πλεὺς τῶ-
 των τριῶν ἢ τιτάρων ἀμαν-
 ρῶν παύει, καὶ ἀπὸ τῶν σι-
 γμάτων. καὶ βί' τί τῷδε; ἔχνη
 μὲν ἢ σημεῖα τῶν ἐγκανυμῶ-
 των, ἐκ οἷα δ' ὅπως ἐξαλεί-
 νησθαι, μάλλον ἢ ἐκκίνοσθαι.
 πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκῃ, ἢ πῶς
 καθαρὸς ἐξ ἡπαρτὸς ἀναπί-
 φηναι; Κν. ἐγὼ βί' φράσω·
 πάλας πονηρὸς εἰ ἀπαυδῶ-
 σίαν γνόμενός, καὶ ποτὶ
 δὲ τοῦδε ἐμπονήσας σιγμά-
 τα· ἐπεὶ δὲ τέχισα φιλοφρόν-
 ηξά-

huc prodeat. RHAD.
 Nullus accedit : quanquam
 hoc satis non est, ὦ Cynisce,
 sed vestimenta detrahe, ut
 de te, notis tuis inspectis,
 pronunciem. CYNIS.
 At ubi Cyniscus notis esset
 iniustus? RHADAM.
 e Quot scelera quisque ves-
 trum in vita patrarit, tot
 notas, sed quæ non facile ap-
 pareant, in anima circum-
 fert. CYNIS. En tibi
 nudus assisto : quare notas
 quas dicis, inuestiges lice-
 bit. RHADAM. Hic
 per omnia est purus., præ-
 ter treis quatuorve cicatri-
 ces admodum oblitteratas,
 ac vixdum conspicuas. At,
 at quid hoc? vestigia cer-
 tæ, et mustionum signa. Ve-
 rum haud scio quomodo
 sunt deleta, imò verò in to-
 tum excisa. Quid hæc, ὦ
 Cynisce? aut qui demum pu-
 rus es factus? CYNIS.
 Equidem rem tibi indica-
 bo. Olim cum per imperi-

iam vitiosus essem, atque hoc nomine complureis commi-
 sisset notas, sapientiæ studio me ipse dedere coepi : cum

ἡρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπελ-
 θς τὰς λεηλίας ἐκ τῆς ψυχῆς
 ἀπελυσάμην. ΠΑ. ἀγαθῶ γε
 οὗτ' ὃ, καὶ ἀνυσίματά τ' ὀφει-
 λόμεν' ὃ φαρμακῶν ἀπ' ἁ-
 πειθι ἐς τὰς Μακρῶν νύ-
 κτας, τοῖς αἰείοις σιωπῶμεν
 ν' ὃ, κατηγορήσῃς γε πρότι-
 ρον, οὗ φης τυράννην ἄνθρω-
 ποςτάλα. ΜΙ. καὶ τὸ μόνον, ὃ
 Ραδάμανθυ, μικρόν ὄντι, καὶ
 βραχέας τινὸς ἐξιστάσας
 δεινόν. πάλα γὰρ τοῖς καὶ νῦν
 μένος ἔμει, ὡς ἐπισκόπων. ΡΑ.
 τίς δ' ὅν τυράννης; ΜΙ. ὁ
 σκυλότης Μικυλλ' ὃ. ΡΑ.
 εὖ γε, ὃ Μικυλλε, καθαρός ἀ-
 κειβῶς καὶ ἀνιψίραφ' ὃ, ἀ-
 πειθι καὶ σὺ παρὰ Κυνισκῶν
 τῶν, ἢ τυράννον ἢ δὴ πᾶσι
 ἡάλα. ΕΡ. Μεγαπύθης
 Λακύνδου, καί τ' ὅτι ἐρίφης
 πρόσπιθι, οἱ ἢ τυράννον πᾶσι
 καλῶ. πρόσπαθ' αὐτὸν ἢ ἔτι
 σιφόνης, ἐς τὸ μέγαν, ἐπὶ τῶν
 ἡλκῶν ὡς ὃ. σὺ δ' ὃ Κυνισκῶν,
 κατηγόρας, καὶ δειλὸν ἢ δὴ
 πᾶσι

ius beneficio haud ita mula-
 to post uniuersas maculas
 ex animo absterfi. R H A-
 D A M. Bono profecto &
 presentissimo es usus reme-
 dio. Sed iam hinc in Bea-
 torum insulas abito (illic es-
 nim inter optimos locum ha-
 bebis) si prius, Tyrannum
 de quo dicis, accusaris. A-
 lios aduoca, Mercuri. M I C.
 Quod ad meam causam ata-
 tinet, parum sane est, & bre-
 ui cognitione indiget. Iam-
 ductum enim hic tibi nudus
 adsum: quare me introspec-
 cias licebit. R H A D A M.
 At quis tandem es? M I C.
 Sum Micyllus futor. R H A-
 D A M. Euge, ὃ Micylle,
 purus es omnino, & ne pun-
 ctulo quidem notatus. Con-
 cede & tu ad hunc Cynis-
 cum. Accerse nunc tyrannu-
 num. M E R C V R. Me-
 gapethes Lacyda filius pro-
 deat. Quorsum te agis?
 Accede: te voco, tyranne.

Quin ipsum, ὃ Tisiphone,
 in medium projcis, capite in terram statuto? Bene ha-
 bet. Tu nunc, ὃ Cynifce accusa, & hominem de sceleribus

πλοίσου γὰρ ἀνὴρ οὐδὲσί. Κν.
 τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ λόγων ἔλα,
 γνώσκῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μά-
 λα, οἷός ἐστιν, ἀπὲρ τῶν σιγμά-
 των. ὅμως δὲ ἑαυτὸς ἀκα-
 λυψάτω ἑὶ τ' ἀνδρᾶ, ἑακ τῷ λό-
 γῳ δαίξω φανερώτερον. ἔτοσι
 γὰρ ὁ τεισκατάρατ', ὁπό-
 μῃ ἰδιώτης ὦν ἔπραξε, πρᾶ-
 κείην μοι λοκῶ. ἵππ' δὲ τὸς
 θρασυτατοὺς προσιτοῦρέμι-
 ν', καὶ δορυφόρος σιωπα-
 γῶν, ἱπανασὰς τῇ πόλει τυ-
 ρανν' ἑκτίσῃ, ἀκείτους μὲν
 ἀπὸ κτανὲς πλείονας, ἢ μυείους.
 τὰς δὲ ὑσίας ἐκείνων ἀφάρ-
 γῃν', καὶ πλείους πῶς τὸ ἀ-
 κρότατον ἀνικόμην', οὐδὲ
 μίαν μὲν ἀκοπασίας ἰδίαρ
 πρᾶξιλοιπῶν. ἀπάσῃ δὲ ὡ-
 μότητι καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθ-
 λίων πολιτῶν ἱχέμεν, παρ-
 θένους διαφθέρων, καὶ ἱφίππους
 κατασχιδίων, καὶ πάντα πρό-
 των τοῖς ὑπηκόοις ἑμπαροι-
 νῶν. καὶ ὑπερφίας μὲν γὰρ, καὶ
 τυφλῶ,

convince. Iam enim hic ti-
 bi propter adest. CYN.
 Principio quamvis in accu-
 sando ne verbis quidem op-
 pus fuisset, quandoquidem
 cuius moneta sit, vel ab is-
 psis notis agnoscere potes,
 tamen quò res fiat sole cla-
 rior, et ipse tibi virum de-
 tegere, sermonèque depin-
 gere conabor. Ac flagitia
 quæ ter scelestus nebulo tan-
 tisper dum priuatam agebat
 vitam, peregit, equidem cen-
 seo pratermittenda. Sed tibi
 partim hominum perdi-
 tissimorum atque audacissi-
 simorum, quos in hoc sibi
 conciliarat, favore, par-
 tım satellitum collecta ma-
 nu, tyrannidem arripuit,
 plus sexcentos indicta cau-
 sa trucidavit. Deinde cum
 hac via singulorum ciuium
 opes exhauriendo, di-
 uitias summas corrasisset,
 nullam libidinis speciem in-
 tentatam reliquit. Quin-
 genus omne cum iniuriæ tum crudelitatis in miseros ciues
 exercuit, virgines vitando, adolescentes stuprando: bre-
 uiter, modis omnibus in subditos debacchando. Iam pro
 fastu,

τύφῳ, καὶ τοῦ πρὸς τὰς ἐντυ-
 χάνοντας φρηγμάτων, οὐ-
 δὲ λατ' ἀξίαν δυνάω ἀν παρ'
 αὐτοῦ λαβῆν τὴν δίκην. ῥά-
 διον γοῶν ἄν τις τὸν ἥλιον,
 ἢ τὸν ἀσπερδαμυκτὶ πρὸς
 βλεψῶν. οὐ μὲν καὶ τὸ τῶν
 λοιδώσεων πρὸς ὁμότητα κα-
 οὐργὸν αὐτῇ τίς ἄν διηγῆ-
 ῖσθαι δυνάσθῃ, ὅς γι' μὴδὲ
 τῶν οἰκιστάων ἀπίσχυτος
 καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως ἐγὼ
 τις εἴη λατ' αὐτῷ σταθόν, αὐ-
 τήκα ἤσῃ, πρὸς ἀλλήλους τοῦ
 αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους
 μακρόν δ' ἀλλήλοις, ὡς ὁρᾷς,
 παρῆσι, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἄ-
 χονσι, αὐτόν. οὗτοι πάντες,
 ὁ Ραδάμανθυς, πρὸς τοῦ ἀλι-
 τηίου τινάσσει, οἱ μὲν γυναι-
 κῶν ἐνικὰ ὁμόφρωνι πρὸς
 λαθύνει, οἱ δ' ἄλλοι πρὸς ὁ-
 βειν ἀπαγομύων ἀνταρῆς.
 αὐτῶν, οἱ δ' ὅτι ἰσχυρότεροι, οἱ
 δ' ὅτι ἔχον διξιοὶ καὶ σὺ-
 φρονῶν, καὶ ἐλαμὺν ἐρίσκοντο
 οἷς

fastu, pro superbia, proque
 eius in obuios omneis fre-
 mitu, supplicium factis di-
 gnum sumere non possis,
 quando minori periculo in
 solem quam in hunc defixis
 oculis ueri licuisset. Por-
 rò noua supplicia, & ad
 crudelitatem eius explen-
 dam recens inuenta, quis pos-
 terit recensere, qui ne ab in-
 tima quidem familiaritate
 cōiunctis abstinuierit. Quod
 si ab eo interemptos huc ad-
 uocaris, facile comperies
 hæc haudquaquam à me ca-
 lumniandi studio confingi.
 Imò verò non vocati, &
 voluntarij, ut videt̃ hîc ad-
 sunt, ipsūmq; circumstantes
 malè urgent. Hi omnes, ὁ
 Rhadamanthe, huius cru-
 delitate vitam amiserunt:
 quorum alij formosarum
 vxorum gratia insidijs sunt
 circumuenti: alij, quòd li-
 berorum suorum, quos ad
 iniuriam violenter abduce-
 bat, nomine stomacharentur, sunt trucidati: alij, quòd
 opibus illorum insidiaretur: porrò alij, quòd boni essent
 & prudentes, quibus haudquaquam cum illius factis con-
 fffff 3 uenire

τοῖς ὁμοῖοις. Ρα. τί πῶς
 ταῦτα φῆς, ὃ μιὰρὶ οὐ; Μι.
 τὸς μὴ φόνους ἔργασμαι, οὐς
 λίσσῃ τὰ δὲ ἅμα πάντα, τὰς
 μοιχίας, καὶ τὰς τῶν ἐφύλων
 ὕβρας, καὶ τὰς ὁμοφθορὰς ἢ
 πρῶτον, ταῦτα πάντα Κυ.
 νίσκῳ μὲ κατεψάμεν. Κυ.
 ἔκδρ καὶ τέττωρ, ὃ Ραδάμαν-
 θυ, πρὶξω σοὶ μάρτυρας. Ρα.
 τίνας τέτυς λίσσας; Κυ. πῶς
 πάλαμοι, ὃ Ερμῆ, τὸν Ἀλξ-
 νορ αὐτῷ, καὶ τὸν Κλίνῳ μαρ-
 τυρήσουσι ἢ αὐτοὶ πρὶλθόν-
 τος, οἷα πράττοντι σωκρίσαν-
 ῶ αὐτῷ. Ερ. καὶ Κλίνῃ, καὶ ὃ
 Ἀλξῳ ὃ Μιγαπένθης πρὶ-
 σῶ ἵνῃ ἐποίῃτερ ἡπαύετο
 τῶν. Ρα. ἥπατε οὐδ' ὑμεῖς, ἀ
 σωῖσι Μιγαπένθα τέττωρ πῶ-
 τίρα δὲ οὐ καὶ Κλίνῃ λίσσας. Κλί.
 πάντα ἀληθῆ κατεψάμεν Κυ-
 νίσκῳ ἵνα μὴ τοῖς ταῦτα ἀ-
 πᾶρ, ὃ δισπόλα Ραδάμανθυ,
 ἀσχαυόμεαι, τοιαῦτα ἴω, ἀ ἵπ-
 ῖ μου διηπάμεν. Ρα. ὅφρι-
 σιτα μὴ ἔρ καταμάρτυρις,
 μήδ'

venire poterat. RHAD.
 Quid ad hæc dicis, sacriles-
 ge? MEGAR. Cades
 quas dicit, equidem perpe-
 traui: cætera verò omnia,
 nempe adulteria, lesam pu-
 berum pudicitiam, virgi-
 num supra, hæc omnia Cyni-
 scus falsò criminatur. CYN-
 NIS. Quin & horum tes-
 tes proferam, ὃ Rhada-
 manthe. RHADAM.
 Quos eos dicis? CYNI.
 Mercuri, eius mihi Lucet-
 nam aduoca, & Lectum.
 Hæc enim in medium pro-
 gressa, quæ sese conscis hic
 ter scelestus patrârit, testa-
 buntur. MERCVR. Ea
 Lectus & Lucerna Mega-
 penihis huc absint. Bene san-
 nè quòd obsequuntur. RHAD-
 DAM. Exponite ergo vos,
 quæ vobis testibus commi-
 serit hic Magapenthes. Tu
 Lecte dic prior. L E. Veta
 planè sunt omnia de quib-
 us à Cynisco accusatur: me
 tamen, ὃ here Rhadaman-
 the, hæc dicere sanè pudet: eiusmodi sunt, quæ supra me pas-
 traui. RHADAM. Itaque eum testimonio tuo aperitif-
 sime

the, hæc dicere sanè pudet: eiusmodi sunt, quæ supra me pas-
 traui. RHADAM. Itaque eum testimonio tuo aperitif-
 sime

μὴ δ' ἀπὸρ αὐτὰ ἐπομύρου. καὶ οὐδ' ὁ Διὶν ὁ ἡδύμαρ-
 τύρα. Διὶ ἐν τὰ μὴ ἡμέ-
 ραν μὴ ἐκ οἶδα, ὅς ῥ' παρῶ.
 ἂ δ' τῶν νυκτῶν ἵποισι, καὶ
 ἔπασσῃ, ὅκνῳ λήδρ. πλὴν
 ἀπὸ ἀθιασάμην γε ποτὰ, καὶ
 ἄρρητα, καὶ πάθῃ ὕδρην ὕ-
 πρ' ἡπαικότα, καὶ τοὶ ποτα-
 κισ ἐκὼρ τέλειον ἐκ ἔπινον,
 ἀπὸ βλῦαι θέλω. ὅς καὶ πε-
 σῆναι με τοῖς δραμείοις, καὶ τὸ
 φῶς με πάντα πρόπον κατε-
 μίαινον. Ρα. ἄλλος ἡδὲ τῶν
 μύθων. ἀπὸ καὶ ἀπὸ δυν-
 θι τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν
 ἀειδμὸν ἴδωμεν τ' ἀγμάτων.
 παπῶ, ὅς ὅσοι πελιδνός
 καὶ κατὰ γράφῃ, μάλλον ἐ-
 λυάντος δὲ τῶν ἀγμά-
 των. τίνα δ' ἂν κοραδοῖν πρό-
 πορ, ἄρ' ἴς τ' Πνεύματι θοντά
 δὲ τῶν ἐμὴν ἡλίου, ἀπὸ ἀλλοῖος,
 ΚΣδέρφ; Κυ. μὴ δαμῶς, ἀπὸ
 ἀθιλοῖς, ἐν τῷ καυλῷ τίνα
 καὶ πρὶν τῶν αὐτῶν τιμωρίαν ὕ-
 ποβή-

simè damnas, cūm eius fa-
 cinora ne dicere quidem su-
 stineas. Et tu iam Lucerna
 da testimonium. LVCER.
 Equidem quæ interdiu sine
 facta, nescio: neque enim
 aderam. Verūm quæ noctu
 vel in alios fecit, vel ipse est
 passus, horreo dicere. Cæ-
 terūm nephanda multa, &
 quouis iniuriæ genere supe-
 riora sæpenumero specta-
 ui, adeò ut & ipsa quidem
 aliquoties extingui gestiens,
 oleum ultro non adhibe-
 rim. At ille quò mihi lus-
 cem modis omnibus con-
 spurcaret, etiam abomi-
 nandis facinoribus me in-
 uitam adhibuit. RH A-
 DAM. Satis est testimonio-
 rum. Sed purpuram hanc
 exue, ut & notarum nume-
 rum conspiciamus. Pape
 hic totus est liuidus & in-
 signis, imò præ cicatricum
 crebritate cæruleus. Nunc
 autem quo tormenti gene-

re est puniendus? in Phlegethontēne iniiciendus, an
 tradendus Cerbero? CYN. Minimè, sed si tibi est cordi,
 nouum quoddam supplicium, & hoc planè dignum indi-

ποθήματα. Πα. λίγῃ, ὥς ἐ-
 γὰρ μοι μάλιστα ἐπὶ τῷ χά-
 ρει εἶναι. Κυ. ἴθι δὲ, οἶμα,
 τοῖς ἀφθονοῦσι πα-
 ρεῖν, πίνειν τὸ Λύθης ὕδωρ.
 Πα. πάντῃ μὲν εἶναι. Κυ. ἐκέρ-
 μόν τ' ἐξ ἀπολντων ἀποτ' ἐ-
 ἴπῳ. Ερ. Στάτ' δὲ; Κυ.
 χαλκίῳ ὅπως ὑφίξῃ τὸν λί-
 πον, μνησθῆναι οἷ τ' ὡς, καὶ
 ὁδὸν ἰδὼν αὖ ἐν τοῖς ἄνω, καὶ
 ἀναπνεύσας τὸν πνε-
 φλόν. Πα. ὦ λίγῃς, καὶ κα-
 ταδιδικάζω, καὶ παρὰ τὸν
 Τάνταλον ἀπαχθῆς ὅσοι δι-
 δίδω, μνησθῆναι ὅτ' ἔπρα-
 ξῇ κατὰ τὸν βίον.

animo recolare cœperit. RHAD. Probè dicis. Itaque ad
 eum modum damnatus esto, & ad Tantalum vinculis alli-
 gator, semperque in animis versato, quæ dum vixit, peregit
 iucundè.

cabo. RHAD. Dic mos
 dō: nam ego tibi vel hoc no-
 mine magnam habebō gra-
 tiam. CYNIS. Mos est,
 ni fallor, ut qui moriuntur,
 ex obliuionis fonte bibant.

RHAD. Est quidem. Sed
 quid tum? CYNIS. Hic
 ergo solus à potu arceatur.

RHAD. At qua gratia?

CYNIS. Hac via graueis
 sanè & molestas dabit pœ-
 nas: videlicet cùm recorda-
 bitur & qui fuerit, quantâ-
 que apud superos potentia
 præualuerit: in primis au-
 tem ubi delicias illas suas in-

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a ARTIBVS.] Poëta Mercurium furem, & furum præ-
 fidem constitunt. unde δὲ ὕχρε, & manibus aduncis in dialo-
 go Apollinis & Vulcani supra dictus est. b Etenim ex quo
 cum nubi tradidit Atropos.] Vna ex tribus Parcis, Erebi
 & noctis filia, ut Cicero tradit. Dictam putant ab α & τρεῖς,
 quoddam mori sit inexorabilis, & nulli pareat. c Aeaco adnu-
 merarem.] Is vnus est inferorum index. Tres enim dicuntur
 esse: Rhadamanthus, Minos, Aeacus, omnes reges Cretenses, &
 ob iustitiam filij Iouis dicti: ob seueritatem autem, apud inferos
 esse

esse existimati. d. Occiso Cleocrito.] Cleocritus apud Comicos taxatur ut mulierosus, & cinædus, & obscurus, & ut Cibeles filius. In Rheæ enim mysterijs molles tantum intersunt. Hæc Suid. e Quot scelera.] Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas inustas esse docet, Platonem videns, qui sic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ πολλὰ κίς τῇ μεγάλῃ βασιλείῃ ἐπιλαβόμενοι, ἢ ἄλλῃ ὁποτέρῃ βασιλείῃ ἢ δυνάμει κατὰ πόλιν ἐδόν ὕμεις ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλλὰ ἀφρατωμένῃ, καὶ ἐλόν μετὰ τὸ ἐπιτοκίαν εἰς ἀδικίας. Hoc attigit lib. in Russ. 2. Claudianus:

Quid demens manifesta negas? en pectus inustæ
Deformant maculæ —. Solet autem is poeta divini illius hominis sententias mutuari.

SEQUUNTUR ORATIONES.

quarum quædam adhuc inter Mortuorum dialogos, quædam adhuc inter Saturnales epistolæ prius relatæ fuere: nonnullæ quoq; Dramaticæ.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

ΑΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ

DE SALTATIONE.

Κρητῶν.

tione.

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGUMENTVM.

Defendit hac oratione saltandi artem Lucianus contra Cratonem quendam, à quo studium eius rei reprehendebatur ut effœminatū ac molle, ac viro præsertim philosopho indignū. Colligit autē honestatē ac dignitatem artis primum ab antiquitate, multis ac varijs exemplis, ostendens quantū in vsu saltandi studiū veteribus fuerit, & quantopere eo omnes propè gentes iam inde ab initio delectatæ sint, quibus itē laudibus eā artem cum poetæ tū alij quidā celebrārint, confutata interim tragœdiæ comœdiæq; præstantia, quarum certa-

ffff

5

mina

mina atq; actiones Crato saltationibus anteposuerat. Deinde & præstantiam artis à difficultate commēdat, docens multarū ac variarū rerum peritum, multisq; tū ingenij tū corporis dotibus saltatorem præditū esse oportere. Inter quæ & effectum ac vim artis prosequitur: docens non oblectare tantū eam, verū & corporis agilitatē quandam decentē atq; vtilem inde comparari, roburq; & vires augeri. Deinde & animi quandā sapientiā ac mores hominū formari. Idq; exēplis tū philosophorū, tum barbarorū quorundam amplificat. Postremò & vitia saltatorū aliquot recēset, & p̄cipuē quātum noceat, aut aliās, ista vel in primis in hac arte caczelia seu nimia affectatio, exemplis docet, quæ res & ipsa ad difficultatem artis cōfirmandam pertinet. Exordiū ab occasione sumitur: à quo mox Cratonis reprehēssio sequitur, qui studiū huius rei in Luciano reprehendit, à personæ qualitate, & modo rei: addita etiā amplificatione quadā à collatione, quā ante quā ad rē accedit, Lucianus ab inæqualitate refutat, ipsumq; Cratonē indignē & absurdē facere ostendit, qui rē nec visam, nec cognitā, temerē reprehendat. Atq; ita ad argumentum, illo auscultandi operam pollicente, descendit.

L V C I A N V S.

Παλινω, ὃ
Κράτων, ἀν-
τιώ τινα ταύ-
την κατηγο-

ρίαν ποιεῖ, οἶμαι, παρ-
σκευασμένος, κατηγόρησας ὅρ-
χίσιν τε, καὶ αὐτὸν ὀρχηστῆς, καὶ
πρὸς τὴν ἡμῶν γὰρ χαρόντων
τῇ ζωῇ βίᾳ, ὡς ἐπὶ φανῶν καὶ
ζωοντῶν πραγμάτων, μέγαντα
σπεδὸν ποιεῖν, ἄνθρωπε,
uola & muliebri multū ponamus opera; audi obsecro

Osteaqua & tu
Craton, iam
olim acerba
quadam accu-

satione adornata, ac diu
multūque meditata, in
ius vocasti cū saltationes,
tum ipsum saltandi artifi-
cium, insuper autem & nos
reos fecisti tali gaudentes
spectaculo, quasi in re fri-
quantum

ὅσον τὸ ὀρθὸν διημέρτηκας, καὶ
ὡς λήψας σιαντὴν, ἢ μίγνεις ἢ
ἐν ᾧ βίῳ ἀγαθῶν καθήγο-
ρῶν, καὶ συνηνώμην ὅτι, εἰς ἀρ-
γῆς βίῳ ἀχμηρῶ συνῶν, καὶ
μόνον τὸ σκληρὸν, ἀγαθὸν ἢ
γέμψος, ἢ ἀπελείας αὐτῇ, κα-
τηγορίας ἀξία εἶναι νομίζεις.
Κρά. ἀνὴρ τίς τις ὦν, ὃ λῶν,
καὶ ταῦτα, παιδεία σωτήριος,
καὶ εὐδοκία τὰ μέτρια ὁμι-
λικῶς, ἀφίμψος, ὃ Λυκῖνι,
τὸ πρὶ τὰ βελτίῳ σπουδάζειν,
καὶ τοῖς παλαιοῖς συνῆναι,
καθήσασθαι κατασκήνους, ὅτι
λυθῆσαν ἀνθρωπορὸν ὁρῶν, ἰδιῶ-
σι μαλακῶς, καὶ ἄσματος
ἀκολάτοις ἵνα μὲν βρωτόν,
καὶ μὲν μόνον ἱερῶν καὶ γυ-
μνασίων τῶν πάσαι, τὰς μαχλο-
τάτας Φυλάκας καὶ Παρθένους
πας, καὶ Ροδόπας τινὰς, καὶ
ταῦτα πᾶντα ἵνα ἐρῶμασι
καὶ τερτίσμασι, καὶ ποδῶν
ἐν τῷ, καταγίλασθαι ὡς ἀ-
ληθῶς πράγματα, καὶ ἡκί-
αν lascivis ὃ uiribus perstreptem, tum prisci seculi mu-
lierculas amatorias imitantem, nempe libidinosissimas Phae-
dras, ὃ Parthenopas, ὃ Rhodopas, ὃ hæc omnia cum
pulsationibus, ὃ lascivis ὃ obscænis carminibus, ὃ pe-
dum strepitu : hæc inquam res est perquam ridicula, ὃ
que

quantum à recto aberraris,
tum quemadmodum dece-
pius per imprudentiam, rem
omnium in mortalium vita
optimam innocenter accusa-
ris. Et equidem venia tibi
habenda est, si statim sub inia-
rii asperæ vitæ tenet as-
fuescens, ὃ tantum quod du-
rum fuerat, bonum existi-
mans, rerum ductus imperi-
tia, ista accusatione digna
censueris. CRAT. c Cum
vir sis, ὃ optime, ὃ maxime
disciplinis liberalibus innu-
tritus, nec non in Philoso-
phiæ studijs mediocriter ver-
satus, posthabeas autem, ὃ
Luciane, rerum optimarum
exercitium, ὃ priscorū illo-
rum conuiuium, cæterum se-
dere sustineas in theatro om-
nium posticas sannas exci-
piens, ὃ hominē effaminā-
tum spectans mollibus vesti-
mentis indutum, ac cantile-
nis lascivis ὃ uiribus perstreptem, tum prisci seculi mu-
lierculas amatorias imitantem, nempe libidinosissimas Phae-
dras, ὃ Parthenopas, ὃ Rhodopas, ὃ hæc omnia cum
pulsationibus, ὃ lascivis ὃ obscænis carminibus, ὃ pe-
dum strepitu : hæc inquam res est perquam ridicula, ὃ
que

λωτῷ γὰρ ἄμφω, καὶ τῶν
 Σαρλώων ἀκρόασι, ὅληθ' ὅ-
 λῳ τῆς τιμῆς διδῶν, καὶ ἀκροά-
 σιας τῷ τιμίῳ. ἡμοὶ δ' ἐπεὶ
 τῷ τῶν ἰδίων παραπολὺν ἡ-
 δίῳ περιήνυσεν, καὶ τίλ' ἄ-
 γαθὸν ἀπὸ βίης ἔχειν. ὅς ἂν λή-
 θω τῶν οἰκοι, οὐδ' ἂν ἀγνοή-
 σιαν τ' ἑατ' ἡμαυτὸν πρῆσαι-
 μα, ἀλλ' ἂν καὶ μηδὲν ὀκνή-
 ῃεντα ἀπῆρ, μακρῷ πινυτῆ-
 τ' ὅ, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ δι-
 ρατικώτερον, ἵκτε θιάτρῳ ἰ-
 παντὶ λυθῶ. μάθω δ' ἐπὶ τῷ
 Ομήρῳ αὐτὸ εἰπῆν καλὸν, ὅ-
 τι ὁ τῷ ἰδίων τὸ θεῖον, τῆς
 ψυχῆς ὅληται, καὶ πλείονα
 ἡδύς. Κρατ. Ἡράκλεις, ὦ Λυ-
 κί, οἷα πῆπονθας, ὅς οὐδ' αἰ-
 σχυνῇ ἐκ αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ
 σιμνωσμένην ἔοικας. τὸ γοῦν
 δανότατον τῷ τόδ' ἐστιν, ὅτι μηδὲ
 ἰάσινως ἵνα ἡμῖν ἱποφάνης ἐν
 πίδα, ἱππων ἄνθρωπων τὰ ἔσθας
 αἰσχρὰ καὶ κατὰ πλυν. Λυ.
 ἐπὶ

num ijs qui lotum degusta-
 uerant, ac Sirenas cantillan-
 tes audierant; exitio fuit
 manducationis & auditi-
 nis prolubium. Mihi verò
 præterquam quòd volupta-
 tem spectando cepi mirifica-
 cam & iucundissimam, et-
 tiam finis peruenisse cecidit.
 Neque enim in obliuio-
 nem rerum domesticarum,
 aut negotiorum præsentium
 incognitionem delapsus sum
 sed si mihi ingenue veritas
 fatenda est, longè sapientia
 exultior, ac in rebus humanis
 multò solertior atque prouidentior
 ex theatro regressus sum. Ma-
 gis autem illud Homeri in
 præsentia adducere perpul-
 chrum esse existimo, quòd
 is cui illud visum sit spec-
 tacleum, Multorum gnarus
 simul oblectatus abiuit.
 CRAT. O' Dii immortales,
 Luciane, qualia pateris,

quem istorum ne pudeat quidem, sed iactanter etiam laudari
 tibi ducere videris. Igitur quod hac in re grauissimum est,
 nullam spem curationis aut remedij nobis ostendisti, qui
 laudibus efferre audeas tam execranda & turpia. L. V. C.

ἀπὲς μοι, ὦ Κράτων, ταυ-
 νὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν
 ἐν τῷ θεάτρῳ ἡνωμένων ἰδῶν
 ποικίλεις αὐτὸς ἐπιτιμᾶς; ἢ
 ἀπείρατ' ὧν τοῦ θεάματ',
 ὅμους αἰσχροῦν αὐτὸ καὶ κατὰ
 πλυστον, ὡς φῆς, υγμίσας; εἰ μὲν
 γὰρ εἶδον, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ
 γιγνώσκας· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἀ-
 λογ' ἢ ἐπιτίμῃσις εἶναι σε
 δόξῃ, καὶ θρασυῖα, κατηγο-
 ρουῦντ' ὧν ἀγνοῖς. Κρά-
 τ'ι γὰρ τὸτό μοι τὸ λοιπὸν λῶ,
 ἐν βαβῇ τὴν πάσῃ, ἢ πο-
 λιᾷ τῇ λόμῃ, καθῆσθαι μέλω
 ἐν τοῖς γυνάοις, καὶ τοῖς με-
 μνηόσιν ἱεάνοις θαλαῖς, ἡρο-
 τοῦ τὰ τε πᾶσι, καὶ ἡρώ-
 νους ἀπρεπῆς αὐτὸς ἐπιβοῶντα,
 ἐλὶθροτίνι ἀνθρώπῳ, αἰς ὅδῃ
 δίκον κατακλῆμα; Λυ-
 συγνώσας δὲ ταῦτα, ὦ Κρά-
 των, εἰ δὲ μοι πρὸς αὐτὸ πᾶσι, καὶ
 ὅδῃ πάρας ἑνὶ καὶ παράσχοις
 ἑαυτὸν, ἀναπείσας τῆς ὁφ-
 θαλῆ

Age hoc mihi respōde, Cra-
 ton : ^f istud de saltatione,
 tum ea quæ fieri in theatro
 consueverunt, corāme tibi
 visa sunt, ut ea ita crebrò
 probrosis dictis insecteris :
 aut an potius spectaculi
 prorsus expers atq; ignarus,
 nihilo secus tamen illud ut
 turpe atque execrandum (ut
 ais) existimas? Quod si e-
 nim aliquando ea præsens
 vidisti, iam nobis & tu hac
 stulta spectandi curiositate
 paria fecisti. Sin non, vide
 ne parùm modesta & nimis
 temeraria tua videatur esse
 insectatio, ea in crimen vos-
 cans, de quibus nihil has-
 bes comperti. C R A T.
 Ergo hoc mihi adhuc sa-
 pererat, ut in tam profun-
 da barba & cano capite se-
 derem inter mulierculas, &
 infantes illos spectato-
 res, applaudens & preco-
 nijs ineptissimis acclamans
 homuncioni cuiquam perduto, nulla necessitate lachry-
 mas profundenti? L V C. Est equidem hoc tibi igno-
 scendum, ὦ Craton : illud tamen pro certo exploratum
 habeo, si meis monitis morem gerens, tantum tempu-
 sculi

θαυμῶς, ἔν οἷδ' αὖ ὥς οὐκ ἀνά-
 σχοιο ἄρ, μὴ ἔχ' ἢ πρὸ τῶν ἀνα-
 λωρ θιαρῶν ἐπιτιθεῖσθαι κατα-
 λαμβάνων, ὅθεν καὶ ὅψα ἀ-
 πειθῶς, καὶ ἀκῶσθ' ἅπαντα.
 Κρα. μὴ ὥραιοι μὲν ἄρα ἰστοί-
 μιν, εἰ τι τοῖσιν ἀνασχοί-
 μιν ποτὶ, ἔς' ἄν διασῶς τε
 αἴλω τὰ σκέλη, καὶ τὸ ἥναι
 ἀπαράτιττον, ὥς νυνὶ γὰρ καὶ
 σὶ ἥδη ἰληῶ, τιλίως ἡμῖν ἐκ-
 βιβασχόμενον. Λυ. βέβαιον
 οὐκ, ἀφ' ἑμῶς, ὧς ἰταῦρον, τῶν
 βλασφημιῶν τούτων, ἀκῶσαι
 μὴ τι περὶ ἑρμῆος ἡγούμενος,
 καὶ τῶν ἐν αὐτῇ λαλῶν, καὶ
 ὥς ἐτέρων μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ἀφ' ἑλισμῶς ὅτι τοῖς θιασμοῖς,
 καὶ ὅτ' παιδῶν, καὶ ὅτ' δι-
 δάσκα, καὶ ὥς ἐνθυμίζα τῶν ὁ-
 ρήντων τὰς ψυχὰς, κακίστοις
 θιάμασι καὶ γυμνάσει, καὶ ἀ-
 εῖστοις ἀκῶσμοσι καὶ ἐνδοξοῖς
 καὶ, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ
 σωμα-

seculi spectandis saltationi-
 bus impertires, quantum vel
 periculo faciendo suffice-
 ret, nihil tibi posthac rebus
 omnibus fore prius aut an-
 tiquius, quàm ut loco com-
 modo occupato, seruire que-
 as spectaculis, unde exactè
 et videre, et clarè audire
 possis omnia. C R A T.
 Nunquam ego forma fiam
 amabilis, si quid tale un-
 quam prudens ac sciens fe-
 cero, semper autem mem-
 bris hirsutis, et barba in-
 compta atque horrida, ut
 me nunc tui ex animo mi-
 seret, omnibus modis insa-
 nientis. L V C. Vis ergo,
 et o amice, omisis blasphemias
 atque conuicijs, arrectis
 auribus attentè mihi dare
 operam non nihil super sal-
 tatione, eiusque virtutibus dis-
 ferenti, tum quemadmodum
 non solum oblectamento sit

spectantibus, verumetiam emolumento: tum, quantis de
 rebus hominum animos commodè admoneat, et erudiat:
 præterea, quemadmodum spectantium mentes aptè com-
 ponat, pulcherrimis exercens spectaculis, ac optimis præ-
 ceptis imbuens: ad hæc, communem quandam corporis

et animi

ὁδματῶ καὶ ἐπιδιδυμῶ
 μέρη· τὸ γὰρ καὶ μουσικῆ καὶ
 ῥυθμῇ ταῦτα πάντα ποιῆται,
 ὁ ψόγος ἄρ' αὐτῆς, ἀπ' ἱππο-
 νῶ ἄρ' αἶψα. Κρά. ἰμοὶ μὲν δ'
 πάντων σχολὰ μέμνησθαι ἀν-
 θρώπων ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον
 τὴν αὐτῇ ἱππονοῦσθαι, σὺ
 δέ, ἂ βέλεια, λυρόρτινα κα-
 τασκελεύσας με, ἔτοιμ' ὦ
 φιλικῶν τῶν τῶν λατρῆων
 ἱπποκλῶσα, καὶ παρασχῆναι τὰ
 ὦτα, καὶ ἄνθ' ἡμερῶν παρα-
 πύσαι τῶν φωνῶν διωγ-
 μῶν. ὅταν ἡδὲ σιωπῶσμαι
 σοι, καὶ ἵκησ' ὅποσα ἰδίῳις,
 ὡς μὴ δ' ἀκούοντός τινος. Λυ.
 ἰὺ γὰρ, ὦ Κράτωρ, καὶ τότ' ἐδιδό-
 μων μάστιγι. ἄσθ' γὰρ κατ' ὀ-
 λίγον, ἂ λυρῶ ἔναι σοι δό-
 ξηται λιγυρόμην. καὶ πρῶ-
 τόν γε ἱκανὸν πᾶν ἐγνοή-
 ναι μοι δοκῆς, ὅς ἐστιν ἡμετέρον
 τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτιμώμα
 τῷ δ' ὅτι, ὅς ἂν καὶ πάλιν
 ἀρξά.

ὦ animæ pulchritudinem
 ostendens? Etenim quæ il-
 li accedunt à Musica & mo-
 dulationibus, hæc inquam
 omnia facere, non dedeco-
 ri aut vituperio, sed illi
 potiùs laudi tribuenda sunt.
 CR. Quamquam mihi in
 præsentia ocium non est
 insanientem hominem aus-
 scultandi, suum ipsius mor-
 bum laudibus efferentem:
 attamen si nugis & inanibus
 fabularum commeniis
 me opplere tibi consultum
 factu visum est, paratus
 sum in hoc tibi officiosè in-
 servire, & aures præbere,
 vel sine cera inutilia ver-
 ba obaudire valens. Quare
 compressa voce hanc tibi
 operam dabo. Dic verò
 quodcumq; animo tuo libi-
 tum fuerit, quasi nemine aus-
 scultante. LVC. Euge, ὁ
 Craton, istuc ipsum ome-
 nium maxime mihi egentī

in optatis fuit. Paulò enim post ipsa re comperies, num nuge
 tibi censenda sint quæ in medium producturus sum. Ac
 à principio quidem illud planissimè mihi ignorare videre,
 quàm non novitium inuentum sit saltatio, neque heri

ἀρχαίφρον, οἷον κατὰ τὸς πε-
πάθρας ἡμῶν, ἢ τὸς ἰκένων,
ἀπ' οἷ γε τὰ ληθίστα ὀρχή-
σιως πῶς γυμνασίου τῶν,
ἅμα τῇ πρώτῃ γυμνασίᾳ τὸν
φῶν ἄρ βι καὶ ὀρχησιν ἀνα-
φῶναι, ὡς ἀρχαίφρον ἰκένων ἔρω-
τι σιωπᾶ φανῆσαι. ἢ γοῦν
χορῆα τ' ἀστέρων, καὶ ἢ πῶς τὸς
ἀπλανῆς τ' πλανήτων συμ-
πολὴν, καὶ ἡρώδην αὐτῶν
κοινωνία, καὶ ὑπὸ τῇ ἁρμο-
νίᾳ, τῶς πρωτόγονου ὀρχήσιως
διδύματα δα. κατ' ὀλίγον δ'
αὐξανομένη, καὶ τῆς πῶς τὸ
βέλτιον ἀπὸ πῶς τῆς τυγ-
χάνουσα, νῦν ἰοικνῆς τὸ ἀ-
κρότατον ἀπὸ τῆς ἰοικνῆς, καὶ γε
γυμνασίᾳ ποικίλον τι, καὶ παναρ-
μόνιον καὶ πολύμυστον ἀγα-
θόν. πρῶτον δὲ φασὶν Ἰάκχον ἡ-
δῆσαν τῇ τέχνῃ, καὶ Φρυγίᾳ
καὶ τὸς Κορυβάντας, ἐν Κρήτῃ
καὶ τὸς Κερῆτας ὀρχηθῆναι ἡ-
δῆσαν. καὶ ἔτι τὰ μὲν τὰ ὄντα

το τῆς

res esse omnifariam varia, & omnibus modis concinna
& congruens, tum bonum multiplicis ornatus & scien-
tia. Hoc verò saltandi artificio aiunt Rheam potissimum
oblectatam, in Phrygia quidem^k Corybantas, ^l in Cre-
ta autem Curetas saltare iussisse. Neq; verò modicum cæpie

aut nuper natum & ince-
ptum, puta apud maiores
nostros, aut illorum: sed
qui super saltationis oriu-
quàm verissima perscruta-
ti sunt, affirmant illam vna
cum mundi ac omnium re-
rum generatione natam esse,
& cum Amore deo illo ves-
tustissimo in lucem prodixisse.
Etenim ipsa ⁱ siderum cho-
rea, & errantium cum non
errantibus coniunctio, eo-
rundemq; modulata atque
concinna participatio, &
illa bella tam pulchrè in-
stituta harmonia, primogæ-
nitæ saltationis argumen-
ta fuere, & indicia certissi-
ma. Ea verò temporis pro-
gressu subinde incremen-
tis aucta maioribus, neque
non additiones melioris in-
uenti sortita non modis-
cas, summo nunc absolutus
ta videtur esse fastigio, ac

το τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ πε-
ειροχέμενοι, διέσωσαν αὐτῶν
τὸν Δία, ὥς κ' ὁ σῶσα ἀκότως
ἄρ' ὁ Ζεὺς ὁ φάλαρ ὁ μορογοίη
αὐτοῖς, ἐκφυγῶν δὲ τῶν αὐ-
τῶν ὄρχησιν τὰς πατρίδας ὁ-
δόντας. ἐν ὅποις δὲ αὐτῶν κ'
ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ
λερῶν ὡν πρὸς τὰς ἀσπί-
δας, καὶ πηλῶντων ἐν θόρῳ τι,
καὶ πολέμιόν. μετὰ δὲ Κρη-
τῶν οἱ λεράτισσι ἐνεργῶς ἐπι-
τηδύσαντες αὐτὸ, αἰετοῖσι ὁρ-
χῆσαι ἐγρόντο, ὅχι οἱ ἰδιῶτα
μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικῶ-
τιροι. καὶ πρωτόν μ' ἀξιου-
τόν. ὁ γοῦν Ὀμηρ' τὸν Μη-
ειόνων ἐκ αὐσχυῶν βελόμη-
ν, ἀλλὰ ἡσομῆσαι, ὄρχησιν
πρὸς αὐτοῖς. καὶ ὅπως ἄρα ἐπίση-
μ' ἦν, καὶ γὰρ ἐμ' ἅπα-
σι ἐπὶ τῇ ὄρχησιν, ὥς ὅχι οἱ
ἑπὶ τῶν μόνον ταῦτα ἡπί-
σαντο περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ
Τρῶν αὐτοῖς, καὶ τοῖς πολέ-
μοις οὐτόν. ἰσθάρ γὰρ οἶμα, καὶ
τῶν

minauit. itaque in tantum claritudinis & notitiæ ob sal-
tandi peritiam apud omnes venerat, ut hæc non Græci
solum de illo comperita tenerent, sed & Troiani hostibus
non ignota foret. Videbāt enim, ut mea est opinio, eius in bel-

ex illorum arte compendiū.
Quippe circumsaltantes Iouem illi seruauerunt incoluz mem, ita ut Iupiter non gra-
uatè fateatur salutis contri-
butæ præmia se illis debe-
re, per illorum saltationem
patrios dētes effugiens. Por-
rò autem hæc saltatio ab
armatis desaltabatur, gla-
dijs ad scuta collidentibus,
ac bellicum quiddam & at-
tonitum saltantibus. Mox
verò inter Creteneses ut quis-
que maximè nobilitate præ-
cellebat, summo studio hanc
rem exercentes, præstantissi-
mi saltatores reddebantur,
non tantum homines pris-
uati, & humili loco orti,
sed nobiliores quoque, &
regij sanguinis, & primas
tes in populo. ^m Home-
rus quoque Merionem non
suggillare, verum pulcher-
rimo laudis testimonio orn-
nare volens, saltatorem non

τὴν ἰσχυρὰν πολυμήν αὐτῷ κα-
φότητα, καὶ ὀρθομίαν, τὴν ἐξ
ὀρχήσεως ἐκίκτητο. φησὶ δὲ τὰ
ἔπη ὅτι πῶς, Μυειόνη, τάχα-
πύσι καὶ ὀρχήσεω περὶ ὄντα,
Εὔχεται ἰμὸν κατίπαισαι, καὶ
ὁμῶς δὲ κατίπαισεν αὐτόν.

Ἄτε γὰρ ἰσχυρὸν ἐν τῇ
ὀρχήσῃ, ῥαδίως οἶμαι, δι-
ερίθρασκε τὰς ἐν αὐτῷ ἀφί-
σεις τ' ἀκοντίων. ποτὶς δὲ καὶ
ἄλλος τ' ἡρώων ἀπὲρ ἔχωρ,
τοῖς αὐτοῖς ἐγγυμνασμούς,
καὶ τέχνῃ τὸ πρᾶγμα ποιη-
σύντες, ἰκανὸν ἡδύμα τὸν
Νιοπέλειμον, Ἀχιλῆος μὲν
παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρί-
ψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχήσῃ, τὰ ἔ-
στι τὸ κάπνισον αὐτῷ πε-
σθακότα, Πυρρήχιον ἀπ' αὐ-
τῷ ἡλικιωμένον. καὶ ὁ Ἀχιλ-
λῆς ταῦτα ἴπῃ τῷ παιδὶ
πωθανόμην, μάλλον ἔχαι-
ρυν οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάπνῃ, καὶ
τῷ ἄλλῃ ἀλλῇ αὐτῷ. τοῖα ροιῶ

τὴν

lando agilitatem, & con-
cinnum membrorum mo-
tum, quæ ex saltatione in-
usum conuersa peculiari-
ter possidebat. Versiculi
Homeri ad hunc loquun-
tur modum:

Te citò Merione, quam-
uis saltare peritum,

Strauisssem in dura cons-
fossam cuspide pugna.

Tametsi eundem non stra-
uerat. ut enim in saltando
semet magno studio exer-
cuerat, sic facili, ut opinor,
effugiebat iacula in eum
contorta atq; emissa. Iam
quanquam & alios complu-
res ex heroibus enumerare
possum eo ipso saltandi stu-
dio diligentissimè exercita-
tos, quicq; ex hac ipsa are-
tem fecerint: sufficere tam-
en suspicor uno à me pros-
ducto Neoptolemo Achil-
lis filio, qui usque adeò hoc

præcelluit artificio, ut cum speciem quoque saltandi pul-
cherrimam sibi adiecisset, Pyrrhichii nomen ab illo acce-
perit. Achilles quoque ipse his de filio suo inauditis, maiori
gaudio suffusus est, ut ego existimo, quam propter eius
formæ præstantiam, & membrorum robur insuperabile. At

quæ

πλὴν Ἰλίου. τίς ἀνέλωζεν
 σαρ, ἢ ἰκάνεν ὀρχήσιν καὶ ἁθῶ-
 λι, καὶ εἰς ἴλασθ' ἑατὶ ῥίψι.
 Λακιδαιμόνιοι μὲν, αἰετοὶ
 Βελώνων ἢ δόκοι ὠτῶν, παρὰ
 Πολυδάκτους καὶ Κάστορος καὶ
 ῥυατίλων μαθόντων (ὀρχή-
 στας δὲ καὶ τὸν ἑατὶ, ἐν Κα-
 ρύσας δὲ Λακωνικῆς διδασκός
 μὲν) ἅπαντα μιτὰ Μυσῶν
 ποιεῖσιν, ἄλλοι δὲ πολλοὶ μὲν πρὸς
 αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ ὕψος
 ζωντὸν ἢ βασιλῆα ποδός. καὶ τὸ
 πρῶτον συνθήμα Λακιδαι-
 μονίοις πρὸς πλὴν μάχην ὁ αὐ-
 τὸς ἐνδίδωσι. Διγάρου καὶ
 ἐκράζων ἅπαντων, μυσι-
 κῆς αὐτοῖς καὶ ὀρυθμίας ἄγυ-
 μνῆς, ἴδοις δ' αὖ καὶ τὸς ἰ-
 σθῆδες αὐτῶν ὁ μῦθος ὀρχήσας,
 ὃ ὀπλομαχῆν μαθαίνοντας.
 ὅταν γὰρ ἀπρόσχευοί μιν ᾖ,
 καὶ παύσαντων ἀλλήλους, καὶ
 παύσαντων ἐν ᾧ μίση παύ-
 σονται, εἰς ὀρχήσιν αὐτοῖς
 ἢ ἐγὼνία τιλωτῶ. καὶ αὐ-
 τή τις

qui interea semper Ilion fuit
 inexpugnabile, donec illius
 saltatione captum concis-
 deret, & direptum solo ex-
 quaretur. ° Lacedæmonij
 quoq;, qui Græcorum præ-
 stantissimi esse censebana-
 tur, cum à Castore & Pol-
 luce Caryatissare perdidici-
 sissent, quæ saltationis spe-
 cies à Caryis urbe Lacœ-
 niæ ducta erat, omnia cum
 carminibus facere soliti
 sunt, adeò ut ad tibiærum
 quoq; modulorum & rhyth-
 mum, & moderatum pedis
 ingressum prælium commit-
 tere illi genti moris fuerit.
 Ac primum quidem conse-
 rendarum manuum signum
 Lacedæmonijs tibia dari so-
 litum est: proinde de omni-
 bus quoq; reportant victo-
 riam, musica & modulorum
 concinnitate illos ducente.
 P Videres itaq; illorū ephē-
 bos nihilo minore cura sal-
 tationi, quàm armis exers-

cendis dare operam. Vbi enim iam summis colluctati
 sunt digitis, ac mutuis ictibus semet ceciderunt, quiescunt
 parumper, & omne illorum certamen in saltationem so-

αητὴς μὲν ἐν ᾧ μίση λάθη-
 ται, ἐπαυλῶν, καὶ λευπῶν ᾧ
 ποδί. οἱ δὲ κατὰ σῶλον ἀκί-
 λαις ἐπὶ πόμοι, σχήματα παν-
 τῶν ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθ-
 μὸν ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πο-
 λεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον ὅφρα
 ραυτικά, ἃ Διόνυσος καὶ Ἀφρο-
 δίτη ἐλά. Τεταροῦν καὶ τὸ
 ἄσμα, ὃ μὲν ἄνδρες ὀρχήμενοι ἄ-
 λισιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κηλοῖς
 δεῖ, καὶ ἑρῶν, ὡς συγκομμά-
 λουσιν αὐτοῖς, καὶ σωροχόιντο.
 καὶ θάτερον δὲ τῶν ἁσμάτων
 (ἀνὸς ἔστι) διδασκα-
 λία μὲν ἔχει, ὡς καὶ ὀρχήσθαι πόρ-
 ρον γάρ, φασιν, ὃ παῖδων πό-
 δα μιμνῆσθαι, καὶ κομμάσαι τε
 βέλτιον. τῆς δὲ, ἁμάνον ὀρ-
 χήσασθαι. ὁμοία δὲ καὶ οἱ τὸν
 ὄρμον καλέμενοι ὀρχήμενοι
 ποιοῦσιν. ὃ δὲ ὄρμος, ὀρχήσις
 δεῖ κοινὴ ἐφ' ἑβῶν τε καὶ παρ-
 θένων, παρ' ἑνα χοροὺν ὄντων, καὶ
 ὡς ἀληθῶς ὄρμωσι κότεων. καὶ
 ἔγεται μὲν ὁ ἔμφος, τὰ νεα-
 ρικά

lutum conuertitur. Quorum
 in medio tibi cen locus est,
 tibiam incinens, ac pedis
 bus instrepens. Ceterum il-
 li per ordinem alter alterum
 sequentes, omnigenas figu-
 ras corporis agilitate ex-
 primunt ad rhythmum in-
 gredientes, alias quidem bel-
 licas, alias verò saltatorias,
 quæ Baccho & Veneri gra-
 tæ sunt. Quin etiam can-
 tus quem inter saltandum
 modulantur, Veneris & Cu-
 pidinum cognomento nobis
 litatus est, quasi una cum
 Venere & Cupidinibus cō-
 muni choreæ saltationis in-
 dulgerent. Et altera qui-
 dem cantilena (duæ enim ca-
 nuntur) rationem quoque &
 præcepta saltandi in se com-
 plectitur. Procul, aiunt, ὁ
 pueri, promouete pedem, &
 saltate perfectius. Non dis-
 paria faciunt quibus Hore-
 mus saltare curæ est. Hore-
 mus autem genus saltationis

est adolescentibus virginibusque commune, alternatim ad cho-
 ream dispositis, ut planè hormum, hoc est, segmentum refer-
 rant. Solet aut̃ adolescenti chorum ducere, more iuuenili sal-
 tans,

tans, quo postea in adoriens-
dis hostibus vsurus sit. Se-
quebatur hunc puella mo-
destia quadā conspicua, quæ
fæmineum saltum decenter
admodum peragebat : ut
horum ex temperantia &
fortitudine compositum re-
ctè dicere possimus. Cates-
rùm quæ 9 Homerus super
Ariadnè in clypeo memo-
riæ prodidit, de quæ choro
quem illi Dædalus institue-
rat, ea, ut iam olim tibi le-
cta, præteribo silentio. Præ-
terea duos illos saltatos
res, quos eodem in loco
Poëta cybesteteras vocat,
chorum ducentes. Rursus
quæ in clypeo memorat, In
medioq; duos iuuenes agi-
tare choreas Cernere erat,
tquam rem omnium pul-
cherrimam, saltationē Vul-
canus clypeo addidisset.
Etenim Phæacas saltatione,
ut par erat, vehementer fuis-
se oblectatos, mirum viden-
ri non debet, cum tantis as-

fluere delicias, ac in omni rerum abundantia & fortuna indulgetis visitarent. Quare Homerus Vlysses ex omni

μαρμαρυγὰς τ' ποδῶν θιγέ-
 μνον. ἰν' ἡμῶν γὰρ Θιβαλὶς
 τοσδεῖν ἐπιδόκει τῆς ὀρχήσι-
 πῆς ἡ ἀσκησις, ὥστ' ὅς τις πρὸς ἄ-
 τας, καὶ πρὸς ἀγωνιστὰς αὐτῶν,
 πρὸς ὀρχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ
 διηλύσι τῶν αὐτῶν ἀνδριάν-
 των ἐπιγραφὰς, ὅς τις ἀ-
 ευσώσιρ ἀνίσταται. Πρῶτοι
 νεῖται, φησι, πρὸς ὀρχηστῆ-
 ρα πόλις. καὶ αὐτοῖς, Εἰλατίω-
 νι τὰς εἰκόνας ὁ Δάμω,
 ἡ δὲ ὀρχηστὰς τὰρ μάχην.
 ἡ δὲ λίαν, ὅτι τιλιτῶν ἀρ-
 χαῖαν ὑδριμίαν ὅτι ἡ ὑρεῖρ,
 ἀνὰ ὀρχήσιον, Ὀρφῆος δι-
 παλὴν ἢ Μουσάων, καὶ τῶν τότε
 ἀείδων ὀρχηστῶν, λατρεῖσαν
 μιν ὡν αὐτὰς, ὥς τι λατρίαν
 καὶ τῶν νομοθετησάντων,
 σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσιν μιν
 ὁδοῖ. ὅτι δ' ἔως ἔχει, τὰ μὲν
 ὀργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν δὲ
 μιν ὡν ἐν νῆα. ἡ δὲ ὁ δὲ πάντα
 τῶν ἀκίειρ, ὅτι τὸς ἐξαγο-
 ρῶν

tunc saltatoribus, constitutas fuisse satis certè constat, qui
 & hoc, ut cætera omnia, ut honestissimum quiddam legis-
 bus sanxisse videntur, initiari cum rhythmo & saltatione.
 Quòd autem hoc ita se habeat, reticenda erant orgia,
 propter prophanos nondum initiatos. Illud autem omnes au-
 diunt,

nibus quæ visenda apud
 Phæacas conspexerat, hoc
 cū primis admirantem testat-
 ur, agilesq; pedum molio-
 nes spectantem. Iam in Thes-
 salia eò usq; progressum est
 saltationis exercitium, ut
 populi præfides, & antes
 signanos illorum, præsalta-
 tores vocare non dubitâs-
 rint. Cui rei etiamnum sta-
 tuarum inscriptiones & ti-
 tuli suo suffragantur testi-
 monio, quas is qui in bello
 optimam nauassent operam,
 erexerunt. Prætulit, inquit,
 præsaltatorem ciuitas. Et
 iterum, Eilationi posuit
 hanc imaginē populus, pro-
 pterea quòd pugnam pro-
 bè desaltârît. Mitto illud,
 apud veteres nullas unquam
 fuisse celebratas festiuitas
 tes aut ceremonias citra sal-
 tationem: quippe quas ab
 Orpheo & Musæo, optimis

ῥέοντες τὰ μυστήρια, ἱεροχῆ-
 ωτα λίγιστοι οἱ πολλοί. ἐν Δέ-
 λῳ δὲ καὶ ἄλλοι οὖνοισιν ἄνω
 ὁρχήσαντες, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ
 μετὰ μουσικῆς ἰγίνοντο. παύ-
 δων χοροὶ συναλθόντων ἐν
 αὐτῷ καὶ λιθάρεσσι, οἱ μὲν ἰχό-
 ρουον, ἡπαρχοῦντο δὲ οἱ ἄλ-
 λοι περικειθύνοντες αὐτῶν. τὰ
 γυνὴ τῆς χοροῦς γραφόμενα
 τίς τις ἄσματα, ὑπορχήματα
 ἱκαλῆτο, καὶ ἱμνήσαντων τῶν
 τῶντων ἡ λύρα. καὶ τί σοι
 τὸς Ἑλλήνας λίγος, ὅτε καὶ
 Ἰνδοὶ, ἱππιδάρ ἱπποῖν ἄνα-
 σάντων, περὶ ὧν τὰ τὸν ἡ-
 λιον, ἔχουσιν ἡμᾶς, τὴν
 χεῖρα λύσαντων, ἐγέμισθα
 ἐντελῆ ἡμῶν ἀπὸ τῶν ὠχλῶν;
 ἀλλ' ἱκάνει πρὸς τὴν ἀνα-
 τολὴν πάντων, ὁρχήσαντες τὸν
 ἡλιον ἀσπάζοντες σχηματί-
 ζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ, καὶ μι-
 μνήσοι τὴν χορείαν ἢ θεῶν καὶ
 τῶν δεινῶν Ἰνδῶν καὶ ὠχλῶν, καὶ
 χοροῖ, καὶ θυσιᾶ. διὸ καὶ τοῦ-

τοις
 esse arbitramur : verum illi ad Orientem conuersi, saltatio-
 ne Solem consalutant, sed cum silentio seipsos conforman-
 tes, dei choream imitari atque effingere conantur? Et hæc In-
 dorum est precatio, & chori, & sacrificium. Duabus verò vi-

diunt, quod ij qui linguæ via-
 tio atque incontinentia mys-
 teria prodidissent, plerique
 eos desaltasse dicuntarent.
 Porro autem in Delo nulle
 la sacra peragebantur, qui-
 bus saltatio non fuisset ad-
 hibita, sed & cum illa &
 cum musica cuncta persol-
 uebantur. Ingressi verò puer-
 rorum chori, tibia & ci-
 thara præcinentibus salta-
 bant: quos subsequuti opti-
 mi, factio delectu choreis
 excipiebant. Itaque & can-
 tilenas illiusmodi choreis
 conscriptas hyporchemata
 nominare consueuerunt, tas
 libusque lyra impleta fue-
 rat. Quid verò Græco-
 rum gentes tibi commemo-
 rem, cum Indi quoque po-
 steaquam manè e strato sur-
 rexerint, Solem precibus ven-
 nerati fuerint, non quemad-
 modum nos deosculata mas-
 nu perfectam precationem

οἷς ἐλικοῦνται τὸν θεὸν καὶ ἀρ-
 χομένης καὶ θυομένης τῆς ἡ-
 μέρας. Αἰθίοπον δὲ γέ, καὶ πο-
 λεμοῦντων, οὐκ ὀρχήσῃ αὐτὸ
 θρῶσι. καὶ ἐκ αὐτῶν τὸ βί-
 λον Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν
 τῆς λεφαλῆς (ταύτης γὰρ ἀντι-
 φάριπας χερσὶνται, περιδίων-
 τας αὐτῶν ἀκτινοδὸν τὰ βί-
 λη) ἢ μὴ πρότερον ὀρχήσαι-
 το, καὶ ὥς σχήματι ἀπαλῆ-
 σαι, καὶ περικφοβῆσαι τῇ ὀρ-
 χήσῃ τὸν πολέμιον. ἄξιον
 δὲ, ἵνα τῶν Ἰνδικῶν, καὶ τῶν
 Αἰθιοπῶν διηξιγλυθῶμεν,
 καὶ ἐς τῶν γάτων αὐτῶν
 Αἰγυπῶν καταβλῶμεν ὥς λό-
 γον. Δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς
 μῦθος καὶ Πρωτῖα τὸν Αἰ-
 γυπῖον, ἐκ αὐτοῦ τι ἢ ὀρχη-
 σῶντινα γνῶναι λίγαν, μι-
 μητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς
 πάντα σχηματίζοντα καὶ μι-
 ταδὰ πῶντα διωάμενον, ὥς
 καὶ ὕδατος ὑγρότητα μι-
 μῆσαι, καὶ πυρὸς ὀξύτη-
 τα ἐν τῇ τῆς λιγυρῆος σφο-
 δρότητι, καὶ λίοντος ἀγριότητα,

καὶ

cibus ad hunc modum Deū
 placare solent, nempe ma-
 ne & vesp̄eri. Atenim Aethiopes non alia quā sal-
 tandi ratione illatis iam si-
 gnis bellum ingrediuntur,
 nec quisquam Aethiopum
 vel sagittam excussam emit-
 teret auulsam à capite (hoc
 enim vice pharetræ vtun-
 tur, radiorum instar tela ca-
 piti circumponentes) nisi
 prius saltauerit, & saltatio-
 ne hosti terrorem incusserit.
 Consentaneum verò esse o-
 pinor, posteaquam totam
 Indiam & Aethiopiam per-
 agrauimus, vt in vicinā Ae-
 gyptum oratione diueria-
 mus. Etenim vetus illa fa-
 bula Proteum Aegyptium
 nihil aliud quā saltatorem
 fuisse eximium, mihi planè
 confirmare videtur, hominē
 effingendi imitandiq; peris-
 tum, quicq; semet in varias
 rerum facies demutare &
 transformare potuerit, vt
 modò in aquas tenues dila-

psus abiret imitando, modò ignis celeritatem & vehemen-
 tiam agilitate corporis, mox leonis immanitatem, ac parda-

lis

καὶ παραλάβως θυμὸν, καὶ
 δεινὸν δόνημα, καὶ ὅλως, ὅ,
 τι καὶ θιλάσεν. ὃ δὲ μῦθος,
 παραλαβὼν πρὸς τὸ παραδο-
 ξότερον πλὴν φύσει αὐτῷ, διη-
 γήσατο, ὡς γιγνομένη ταῦτα,
 ἅπτερ ἐμιμῆτο. ὅπερ δὲ καὶ
 τοῖς ναυ ὀρχομένοις πρόσ-
 σιν. ἴδοις τ' ἂν οὐκ αὐτοὺς
 πρὸς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὡκίως
 διαπαισινόμενος, καὶ αὐτὸν μι-
 μιμνῆς τὸν Πρωτῖα. ἀκρίβη
 ἔχει καὶ πλὴν Εμπύσσας, πλὴν ἐς
 μυθίας μορφὰς μεταβάλλου-
 μένων, τοιαύτων τινὰ ἀνθρώ-
 πον ὑπὸ τῷ μύθῳ παραδιδό-
 νται. ἐπὶ ταῖς δίκαιοις μηδὲ
 ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνη-
 μονῆν, ὡς οἱ ἀντιγράφοι αὐ-
 τῶν, τῷ πολυμικρὰ τῶν
 θεῶν Ἀρεῶν, οἱ Σάλιοι καλεμέ-
 νοι (ἱεροσυνῆς δὲ τῷ ὀνο-
 μα) ὀρχοῦνται σιμνοτάτῳ ἢ
 ἅμα καὶ ἱεροτάτῳ. Βιθυνὸς δὲ
 μῦθος

lis impetum, deinde arboris
 motum flexibilem : postre-
 mō in summa quicquid col-
 libuisset, exprimeret. Cate-
 rium fabula eas Protei pro-
 prietates ad inusitatiorē o-
 pinionem detorquens eam e-
 ius naturam fuisse com-
 menta est, quasi ea ipsa quom-
 que fieret, quæcunque sal-
 tandi artificio imitaretur.
 Qua facultate ὧς eos qui
 hodie saltationibus nauant
 operam, præditos esse ani-
 maduertimus, videasq; illos
 eodem tempore diuersissimis
 modis immutari, ac
 planè ipsius ὧς Protei esse æ-
 mulos. Et si quid coniectu-
 ra assequendum est, ὧς Em-
 pusam suspicor (quæ ὧς ipsa
 in varias rerum facies se-
 met transfundere dicta est)
 non aliam quàm salta-
 tricem fuisse, fabularum
 inuolucro significare vos-

luisse homines. Ad hæc iustum esse opinor, ne Romano-
 rum quidem saltationem præterire tacitam, quam no-
 bilissimi quique illorum, quos vocant^x Salios (est autem
 nomen sacerdotij) Marti deo bellicosissimo saltant gra-
 uissimè, ὧς religiosissimè. Neque verò Bithynicæ fabu-
 la com-

μὴ οὐτὶ καὶ οὐτὶ, οὐ πάν-
 τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀπόκρι-
 σὶ τὸν Πείραρον, δαίμονα πο-
 λέμιον, τῶν Τιτάνων οἶμα-
 ῖνα, ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύ-
 λων, τὸ ἐργον ποιημί-
 νον, τὸ ἐνὸς πάλαι παλαιῶν,
 παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας
 τῆς Ἀρῆς, παῖδα μὴ ἴτι, σκλη-
 ρὸν ὅτι, καὶ πῆρα τῆς μητρὸς ἀνδρι-
 αῶν, μὴ πρότερον ὀπλομα-
 χῶν διδάσκει, πρὶν τίλαρον
 ὀρχηστῶν ἀπαργάζεσθαι. καὶ
 ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ πα-
 ρὰ τῆς Ἥρας ἰσχυρὸς, δικάσι-
 μὰ τῆς ἡλικίας πολέμου πειριζο-
 μένων τῶν Ἀρεῶν, παρ' αὐτῆς λαμ-
 βάνειν. τὰ μὴ γὰρ Διονυσιακά
 καὶ Βακχικά οἶμαί σε μὴ πε-
 μνέναν ἰμὴ ἀκούσαι, ὅτι ὅρ-
 χησις ἰκένα πάντα λῶ. πρῶ-
 τος ὁ δὲ τῶν γυναικῶν
 τάτων ὀρχηστῶν, ἡρόδωτος,
 καὶ σικιννίδης, καὶ ἰμμι-
 λίας, οἱ Διονύσιος θεράποντες
 οἱ Σάτυροι, ταύτας ἰφωρόν-
 τες, ἀπ' αὐτῶν ἰκάνειν ὀνό-
 μασαν. καὶ ταύτης τῆς τέχνης
 ἡγε-

la commentum ab Italorum
 instituto abhorret admodū,
 perhibentium. Y Priapum
 deum bellicosum, unum (ut
 opinor) ex Titanibus, aut I-
 daeis Dactylis, illud opus fa-
 ctum, rebus militaribus in-
 stituendum fuisse, quē Mars
 à Iunone offerente acceptū
 adhuc puerum, durum por-
 rō, & rudem, & supra mos-
 dum virilem, non prius ar-
 morum peritum reddidit,
 quā perfectum eundē sal-
 tatore effecisset. Quam-
 obrem & merces illi à Iu-
 none destinata est, ut ab illo
 semper decimā partem spo-
 liorum in bello partorum
 reciperet. Ut autem Diony-
 siaca & Bacchica tibi ex-
 pediam, opinor te non expe-
 ctaturum ut audias, cuius tota
 actio nihil aliud quā
 saltationem complectitur.
 Cum itaq; tria sint celes-
 berrimarum saltationū ge-
 nera, Cordacis & Sicinnia-
 dis & Emmeliae, Bacchi
 ministri Satyri his à se ipsis

inuentis, de se cuique nomen indiderunt : & hac saltandi
 arte

ἡρώδης ὁ Διόνυσος, Τυρ-
 ρῶν καὶ Ἰνδῶν καὶ Λυδῶν ἐ-
 χάρωσατο, καὶ θέλον ἔτῳ μά-
 χημον ὅτις αὐτοῖς διάδοις κα-
 τὰρχήσατο ὥς ὅθ' αὐτοῖς,
 ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγο-
 ρῆν ἐπιτηδώματός θέν τε
 ἄμα καὶ μυσηλῆ, καὶ δούλοισι θού-
 ῖς ἰσχυροῦς, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐ-
 τῶν ὁρμήν, καὶ δούλῳ τέρ-
 ψιμα ἄμα καὶ παιδικῶν ὠφελί-
 μων παρρησίᾳ. θαυμάζω δὲ
 σὺ ἡγήμενος, ἡδὼς Ὀμήρου καὶ
 Ησίοδου μάστιγι κλάδῳ ὄντα
 σε (αὐτοῖς ἥρ' ἐπὶ τοῖς ποιηταῖς
 ἐπάνημι) ὥς ἀντιφθιγγῶν
 ἐκάνοις τοιμαῖς, καὶ τῶν πάν-
 των ὁρχησίμ' ἱκανῶσι. ὁ μὲν
 ἥρ' Ὀμηρός, τὰ ἥδιστα καὶ
 ἡδύτατα καταλίζων, ὕπνον
 καὶ φιλοφροσύνην καὶ μοιχεύ-
 ῃς ὁρχήσιν, μόνῳ ταύτῳ
 ἀμύμονα ὠνόμασι, καὶ σε
 μαρτυρήσας νῦν Δία, καὶ τὸ
 ἡλὸν καὶ μολαῖν, ἅπτε ἀμφο-
 τερα

arte utens Bacchus, Tyrhe-
 nos & Indos & Lydos des-
 uictos subiugavit, ac gen-
 tes adeò bellicosas ipsis sala-
 tem thyrsis desaltavit. Quos
 circa, ô admirande, vide ne
 parum pium aut religio-
 sum sit, in crimen vocare
 exercitium adeò diuinum &
 mysticum & cui colendo
 tanti Dii nauarint operam,
 quodq; in illorum honorem
 & cultum toties peragitur,
 insuper quod tantum oble-
 tamentum simul atque ins-
 titutionem adeò utilem ex-
 hibere solet. Illud ego a de-
 miror, non ignorans Home-
 ri atque Hesiodi te amato-
 rem esse maximum (iterum
 enim ad poetas me conferā)
 qua fronte illis contradis-
 cere audeas, præ omnibus
 saltationem summè laudan-
 tibus. Siquidem Homerus
 cum res mortalium longè
 iucundissimas iuxta ac ele-

gantissimas vno quasi fasce coniunctim efferreret, nempe
 somnum, amorem, cantum, atque saltationem: B hanc ta-
 men solam præclaro nobilitauit encomio, inculcata eadem
 nominata, ascribens per Iouem cantui dulcedinem, que utra-
 que

τερα τῆ ὀρχηστῆς πρόσσι, καὶ
 ὦδ' ἡλυκίρ' αἰ, καὶ ὀρχησμός
 ἀμύμων, ὅρ' οὐ νυῖ μωμῆ-
 ὠδαι ἱπνοῖς. καὶ πάλιν ἐν
 ἱτέρῳ μίρεα τῆς ποίσεως,
 Αἴθερ μὲν γὰρ ἱδραὶ θεὸς πο-
 λιμήνια ἔργα, Αἴθερ δ' ὀρχη-
 σῶν τε, καὶ ἱμνολόουσαν ἀοι-
 δῶν, ἱμνολόουσα γὰρ ὡς ἀληθῶς
 ἡμῖν ὀρχήσεως ὦδ' καὶ δῶ-
 ρον θεῶν τῶν ἐκείνων. καὶ
 ἱοικεν εἰς δύο διηρηκὸς ὁ
 Ομηρος τὰ πάντα πράγματ' αἰ,
 πόλεμον καὶ ἐρῶν, τοῖς δ' πο-
 λέμεν μόν' αὐτὰ ὡς ἐκείν-
 οισι ἐντίθεσθαι. ὁ δ' Ἡσίο-
 δος, ὃς παρ' ἄλλ' ἀκρίβειας, ἀπὸ
 ἱδρὸς αὐτὸς ἔωθεν ὅθεν ὀρ-
 χήσεως τὰς Μῶσας, ἐν ἀρ-
 χῇ τῶν ἱπῶν τῶτο περὶ αὐτῶν
 τὸ μέγιστον ἐκείνων διηγεῖ-
 ται, ὅτι περὶ ἐρῶν ἰσχυρὰ
 πόσος ἀπαλοῖσιν ὀρχηῖται,
 τὸ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχο-
 ρῶσαι. ἀλλὰ οὐ μὲν, ὅς γε
 ὀπποῦσιν. C At verò Hesiodus, qui non ab alio percensente
 hoc auditu percepit, sed ipse statim sub auroræ exortum Mus-
 sās saltantes viderit, in carminis sui initio de illis hoc sum-
 mum & elegantissimum referre non est veritus encomium,
 nimirum eas circa fontem floridum mollibus saltare pes-
 dibus, iuxta patris aram agentes tripudium. At tu, ὁ γενε-
 ροσε,

que saltandi artificio ad-
 esse videmus, & dulces mo-
 dulos, & saltationem in-
 culpatam, quam vitupe-
 rare cogitas. Rursus a-
 lia in parte suæ Poëseos ita
 inquit:

Iuppiter hunc belli red-
 dit virtute potentem,

At leuibis membris aliū
 saltare peritum:

Est quem dulcisona sus-
 tollit voce canendi.

Suavis profectò est vocum
 modulatio, quæ saltationi
 adiuncta est, ac munus quod
 à dijs immortalibus præ-
 stari potuit, longè pulcher-
 rimum. Ac mihi apparet
 Homerus omnes res morta-
 lium in duo tantum diuis-
 sisse, nempe in bellum & pa-
 cem: ceterum rebus belli-
 cis tantum hæc tanquam
 præstantissima studia pacis

ναῖ, μονονευχὶ θιομαχῶν, ὑ-
βείσας εἰς τὴν ὀρχησικὴν. ὁ
Σωκράτης δ', σοφώτατος ὁ ἄ-
νθρωπος (ἃ γὰρ πιστεύουσιν τῶν περὶ
αὐτὸ λέγοντι τῷ Πυθίῳ) ὁ μόνος
ἐκ τῶν ἐκείνων τὴν ὀρχησικὴν,
ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεὶς αὐτὴν ἡ-
ξίως, μέγιστον νέμων ἀνρ-
μίσαν καὶ ἀμυσίαν, καὶ λιγύ-
σαν ἱμνῶν, καὶ ὠσημοσύναν
τῶν λιγυμένων καὶ ἐκ ἱδῶτο γέ-
ρων ἄνθρωπος, ἐν τῶν σπουδαιο-
τάτων μαθημάτων καὶ τῶν
ἀγνῶτων ὄντων. καὶ ἱμνῶν γὰρ
ἐκείνων περὶ ὀρχησικῆς ὁ
μετρίως σπουδάζων, ὅς γὰρ
καὶ τὰ μικρὰ ἐκ ὧν μαν-
θάνει, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδα-
σκαλεῖα τῶν ἀνλητρίδων ἐ-
φοίτα, καὶ παρ' ἑταίρους γυναι-
κας ἐκ ἀπηνείας σπουδάζοντι
ἄκοντος, ὁ Κασπιδας. καὶ τοῖς
ἐκείνων ἄρτι ἀρχομένῳ ἱε-
ρα τὴν τέχνην, καὶ ἱδῶτος εἰς
τοσούτον ἡλικίᾳ διηρθρωμέ-
νῳ. ἃ γὰρ τὸν νῦν ἐπὶ μέγιστον
παραγόντας αὐτὴν ἱδῶτος.

Ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ ἡ αὐτὴ
πρίδην νάταν εἶδεν, necdum tanta elegantia & pulchritu-
dinis accessione auctam & elatam. Qui si nunc eos quor-
um opera in summum usque fastigium euecta est, spectaret,
sat

rose, tantum non cum Dijs
ipsis pugnans, saltationem
conscindis contumeliosis cō-
uicijs. Ceterum D ipse So-
crates, vir omnium sapien-
tissimus, si Pythio hoc il-
lum testimonio cohonestan-
ti fides habenda est, non
tantum saltationem laudi-
bus extulit, sed illam quo-
que discere non erubuit aut
grauatus est, plurimum tri-
buens venustæ concinnita-
ti & elegantiae, tum apto
motui, neque non mouentis
affirmationi. Nec veritus
est iam natu grandior sal-
tationem inter serias habe-
re disciplinas: videbaturq̃
non parum huic rei perdi-
scendæ impensurus operæ,
quem leuiores ac viliores per-
discere non piguit: sed tibi
cinarum quoq̃ scholas fre-
quentare solebat, neq̃ a mē-
retrice muliere E Aspasia
quiddam audire dedignatus
est. Atqui ille artem non ita

ἔν οἶδα, πάντων ἄρ' ἑκὼνός γε
 ἀφ' ἑμῶν, μόνον τῷ θεάματι
 τὸ τοιοῦτον οὐκ ἄρ' ἐπέσχε, καὶ
 τὰς παῖδας οὐκ ἄρ' ἀπὸ τι
 πρὸ αὐτῶν ἰδιδάξατο. Δοκῆς
 δὲ μοι, ὅταν ὡμοφῶδιον καὶ
 τραγῶδιον ἰπῶντες, ἐπιτελῶ-
 ῶσα ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρῳ ἐκεί-
 νων ὀρχήσιος ἰδιόμ τι ἑδός
 ὅστις. οἷον τραγικῇ μὴ ἢ ἑμ-
 μιλίᾳ, ὡμοφῶδικῇ δὲ ὁ ἑρ-
 δαξάντιος ἢ τρίτης, σικιν-
 νιδῶν πεσλακθανομένης. ἢ
 πᾶσι ἐν ἀρχῇ καὶ πεντήμυ-
 σος τῆς ὀρχήσιος τῶν τρα-
 γῶδιον, καὶ τῶν ὡμοφῶδιον,
 καὶ αὐλητὰς ἐν κλίσε, καὶ λι-
 θαρῶδιον, ἰναχόνια ταῦτα,
 καὶ δὴ τὰ τοιαῦτα πεσπῶρον,
 φέρειναι, ἀντιξιστασώμεν τῇ
 ὀρχήσει ἑκαστὸν αὐτῶν. καί
 τοι τὸν μὴ αὐλὸν, ἢ δοκῆ,
 καὶ τῶν λιθάρων παρῶν,
 μίση γὰρ τῆς τῆς ὀρχήσε ὑ-
 πηρισίας καὶ ταῦτα. τῶν τρα-
 γῶδιον δὲ γε ἅπ' τὸ σχῆμα
 τὸ πρῶτον καταμάθωμεν,
 οἷα ὅστις, ὡς ἂν διχθὶς ἅμα

sat scio illum omnibus re-
 liquis posthabitis, hisce tan-
 tum spectaculis operam dan-
 turum, neque pueros quicquam
 perinde atque saltationem docturum. **E** Vis-
 deris autem mihi laudans
 Comœdiam atque Trago-
 ediam, oblitus esse, in utraque
 illarum proprium quoddam saltationis genus
 exerceri. ac tragicam quidem
 esse Emmeliam, comicam
 verò esse Cordaca. Nō-
 nunquam usurpari & ter-
 tiam, nempe Sicinnidem.
 Postea verò quàm in prin-
 cipio saltationi tragœdiam
 & comœdiam, tibicinasq.
 & citharam ante ferre non
 dubitaris, tanquam ista
 certamen veniant, atque
 per hoc grauius dicenda sint:
 age vicissim ista singula-
 rum excutiamus, tibias au-
 tem & citharam relinqua-
 mus. Etenim & istæ sal-
 tationis partes sunt, ducendis
 choreis subseruientes. Porro
 autem ipsam tragœdiam pri-
 mum ab habitu contemplemur, cuiusmodi sit, quàm tur-
 pe &

καὶ φοβερόν θίαμα, ἃς μᾶλλον
 ἄρρενμον ἡσυχμῶν ἄν-
 θρωπῶν, ἰμβάτους ἡψηλοῖς
 ἱποχούμην, πρόσωπον ἡπὶ
 λεφαλῆς ἀναπτόμενον ἐπι-
 κάρην, καὶ σῶμα λεχηνὸς
 πάμμιγας, ὡς καταπίομεν
 τὸς θιατάς. ἰὼ λίγην περὶ
 νύκτα καὶ πελαγίστα, πῶδε
 τὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτη-
 τα πεσποιοῦμεν, ὡς μὴ τῷ
 μήκος ἢ ἀρρενμία ἐν ληπῶ
 μάκρον ἡλίουχοιζ. ἔτ' ἐν-
 δοθῇ αὐτοῖς λεκραγὸς, ἵαυ-
 τὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν,
 ἐνίοτε καὶ πειράδων τὰ ἱαμα-
 βῆα, καὶ τὸ δι' αἰσχιστον, με-
 λοδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ
 μόνῃς τῆς φωνῆς ἡπὶ θύω
 παρὲν ἱαυτόν. τὰ γὰρ ἅπαν-
 τας ποιητὰς ἡμίλησι, πῶ
 πολλὰ ποτὶ ἡφρομεθοῖς, καὶ
 μέγιστον Ἀνδρομάχη τις
 ἢ Ἐκάβη δὲ, φορητὸς ἢ ὠδῶ.
 ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτοῖς ἡσυχ-
 θῶν μονοδῇ, ἡπὶ λαθόμεν
 αὐτῷ, καὶ μᾶλλον λίοντὴν
 αὐδῶ

pe & minimè iucundum spe-
 ctaculum, homo longitudi-
 ne deformi atque incompo-
 sita exornatus, altis calcea-
 mentis ingrediens, caput lar-
 ua minaci obductum ha-
 bēs, tum per amplo ore hian-
 te, quasi spectatores esset de-
 uoraturus. Mitto adscititia
 pectora, & ventres factici-
 cios, adiunctam & arte
 compositam corporis cras-
 situdinem, ne longitudine
 discors compositio in res
 nui corpusculo magis res-
 prendenda veniat. Deinde
 indecora histriionis vo-
 ciferatio, iam seipsum in-
 clamantis, iam verberantis,
 aliquādo etiā iambicos ver-
 siculos cantillantis, & quod
 turpissimum est, gravissimas
 calamitates modulantis, ac
 sola voce semetipsum repre-
 hendendū exhibentis. Quip-
 pe alia priscorum poetarum
 industria inuenta sunt. Et
 quamdiu quis Andromas-
 chen agit, aut Hecubam, to-

lerabilis est concio: ubi verò ipse Hercules carmine lugu-
 bri in scenam ingressus est, sui oblitus, neque leoniam,

h h h h

neq

αὐδιδῶνς, μήτε τὸ ῥόπαλον, οὐ
 ποικίλῃ, σοφοί, οὐκ ἔστιν ἡ
 φρονῶν ἐκόντως φαίη ἄν τις
 τὸ πρᾶγμα. καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ
 ἐνικάλῃς τῇ ὀρχήσῃ, τὸ
 ἄνδρας ὄντας μιμῆσθαι γυ-
 νῆκας, λεινὸν τοῦτο καὶ τῆς
 τραγωδίας καὶ τῆς λωμο-
 δίας ἐγκλημα ἄν ᾖ. πλείους
 γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν
 ἀγνώσκον. ἢ λωμοδία δέ,
 καὶ τῶν πεσόντων αὐτῶν
 τὸ καταγέλαστον, μίση τοῦ
 σιρπνὸς αὐτῇ νηϊμηνῇ, οἷα
 δέξων καὶ τιβίων καὶ μαζαί-
 ρων πρόσπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρ-
 χησοῦ σχῆμα, ὡς μὲν ἑοσι-
 μοι καὶ ὠπριπῆς, οὐκ ἐμὶ καὶ
 αἴσαν. Διὶ γὰρ τοῖς μὴ τυ-
 φλοῖς ταῦτα; τὸ δὲ πρόσω-
 πον αὐτὸ, ὡς ἑλπίων, καὶ
 τὸ ἑποκαμνῶν δράματι ἰοι-
 κὸς, οὐ λελυγνὸς δέ, ὡς ἐκᾶνα,
 ἀλλὰ συμμικνός. ἔχει γὰρ
 παρὸς τὸς ἄνδρας αὐτῶν βοῶν-
 τας. πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ
 ἦσαν, καὶ ὀρχοῦντο, ἄρ' ἵνα-
 λι

neq̃ clauam quæ præponit̃
 tur, veneratione: adeò ut sa-
 nae mentis homo quispiam
 iure optimo talem actionem
 solæcismum vitiosum pos-
 sit reprehendere. Iam quod
 cum primis quoque in saltat̃
 tione damnasti, viros his-
 triones mulierum mores imi-
 tati, hoc equidem com-
 mune quoq̃ est & tragædiae
 & comædiae vitium. Eten-
 nim in utraq̃ plures intros-
 ducuntur mulieres quàm vi-
 ri. Quinetiâ Comædia par-
 tem personarū omnium ma-
 xime ridiculam, & oblecta-
 tionis plenam huic tribuit,
 videlicet lampadum & tibi-
 cinarum & coquorum per-
 sonas. Sedenim saltationis
 habitus quàm decens sit &
 modestus, quorsum attinet
 dicere, & cum cæcis quoque
 ista sint perspicua? Larva
 ipsa pulcherrima, & subie-
 ctæ fabulae respondens, non
 immanè hiat, ut illa, sed sal-
 tationi per omnia conueni-

Elabet enim permultos sub illa vociferantes. Olim verò
 ipsi quoque saltatores canebant, & vnâ saltabant. De-

δὲ λινυμένων τὸ ἄσθμα τὴν
 ἄλλω ἐπιτάραξιν, ἄμανον
 ἰδοῦν ἄπας αὐτοῖς ἐπὶ δαίτην.
 αὐτὸ δὲ ὑποδίσας κοινὸν ἀμ-
 φοτέροις, καὶ ὑδὲν τι ἁρ-
 κικαμέναι τῶν τραγικῶν αὐ-
 ῥησιμῶν, πᾶσι δὲ τοι-
 κιλώτερον αὐτῶν, καὶ πολυ-
 μαθίστατα, καὶ μυείας μετα-
 βολὰς ἔχουσαι. αὐτὸ δὲ μὴ ἵνα
 γίνῃ ἡ ῥησιμότης. ἐκείνων
 φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαν
 τοῖς ἀγνοούσις μᾶλλον καὶ
 σιμνότερον τὸ πᾶγμα, ἢ
 ὅσα αὐτοῖς ἐξίτασιν λαλῆσαι.
 ἰὼ λήγαν, ὅτι πόλις ἐπὶ τῇ
 λήγῃ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ
 αἰεὶς, καὶ τοῦτο, ὅσπερ τι ὑπό-
 μνημα, ὡς παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι
 πρὸς δαίτην. ἰθὺς δὲ σοὶ ἐν-
 ταῦθα ἔδωκεν ἀπολογίσασθαι
 ἐπὶ τῶν παραληλασμένων
 ὡς λόγος, παμπότῳ ὄν-
 τῳ, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας
 ἢ ἀμαθίας παρέσχωμαι. οὐ
 γάρ

inde animadvertentes con-
 tinuo motu grauari anhe-
 litum, & per hunc turba-
 ricantilenam, visum est fas-
 ctu longè consultius, ut a-
 lij saltantibus succinerent.
 Porro autem argumenta va-
 trisque communia sunt: ne-
 que vlla in re à tragicis dis-
 stinctim separata sunt sala-
 tatoria, quàm quòd multi-
 pliciori varietate exorna-
 ta sunt illa, maioriq; stu-
 dio perdiscenda, atque insis-
 nitas mutationes habentia.
 H Quòd autem saltatio-
 num nulla sunt certamina,
 hanc ego causam esse opi-
 nor, quòd certaminum aus-
 toribus res maior & gra-
 uior visa sit esse saltatio,
 quàm ut de ea exactè pro-
 nunciari possit. Vt præterea
 ciuitatem in Italia Chalcis
 dici generis præstantissimā,
 & hanc quemadmodum orna-
 namentum aliquod certamin-

ni quod apud ipsos decertandum præponitur, adiecisse. Iam
 verò super his respondere tibi stat sententia, quæ oratione
 ne mihi omissa sunt, quæ non pauca esse video, ne quam
 ignorantia aut imperitiæ opinionem apud te incurram. Nec

h h h h 2 que

γάρ με λίληθον, ὅτι πολλοί
 πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγ-
 γραφόντων, πλὴν πλείων
 διατριβῶν τῆς γραφῆς ἐποιή-
 σαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως
 τὰ ἄλλα ἐπιξιόντων, καὶ ὀνό-
 ματα αὐτῶν καταλέγοντων,
 καὶ οἷα ἐκάσθῃ, καὶ ὅφ' ὅτου
 εὐρίσθῃ, πολυμαθείας τὰν-
 τῶν ἐπιδάξιν ἡγέμενοι παρ-
 ἕξαι. ἐγὼ δὲ μάλιπ μὴ πλὴν
 περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν ἀπα-
 ρόκαλόν τι καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἐμαυτῷ ἄκαρπον οἶομαι εἶναι,
 καὶ δεῖ τῷτο παύειν. ἔπει-
 τα δὲ ἐλθέμεν ὅς ἐστιν ἰννοῦν
 καὶ μνησθῆναι, ὅτι μοι νυν-
 οὗ πάσαι ὀρχήσιμον πρόκα-
 τὰ γνωστοῦν, εἰ δὲ τῷτο
 σὸν σκοπὸν ὑπερησάμην ὡς
 λόγῳ, ὀρχήσιμων ὀνόματα
 καταειδυμένας, πλείων ὀ-
 ρωμῶν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπιμνή-
 σθω, τὰς γυνικωτέρας αὐ-
 τῶν περὶ αὐτῶν. ἀλλὰ
 τό γε

que mihi obscurum est, com-
 plures ante nos de saltatio-
 ne libellos conscripisse, ac
 omnem suam in scriben-
 do operam & industriam
 in hoc posuisse, ut omnia
 saltationis genera atque spe-
 cies numero comprehender-
 rent, earundemq; nomina
 percenserent, tum cuius-
 modi unaquæque illarum,
 aut quo auctore foret in-
 uenta, quo instituto magnam
 multiplicis scientiæ opinio-
 nem sibi adiuncturos exis-
 stimabant. Ego verò hanc
 ambitiosam super hisce res-
 bus contentionem, & ine-
 ptam, & seræ cognitionis
 & mihi ipsi in præsens mi-
 nimè tempestiuam & in-
 commodam esse arbitror,
 eamq; ob rem illa superes-
 deo. Deinde & hoc te cogi-
 tare velim, ac tenere me-
 moria, quòd neque in præ-
 sentia statuerim omnem sal-

tationem à prima stirpe repetitam velle indagare: neq; hunc
 orationis meæ scopum esse propositum; saltationum nomi-
 na numero complecti velle, præter paucas illas quarum in-
 titio memini, tanquam generosioribus propositis. I Verum

τὸ γὰρ ὡς παρόντι μοι λι-
 φάλασσε τοῦ λόγου τοῦτο ὅτι,
 πλὴν νῦν ὀρχησιν καθισ-
 σανταῖς, καὶ λέξαι ὅσα
 ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χέρισμα
 περιλαβοῦσα ἔχει, οὐ πάσαι
 ἀρχαὶ μὲν ἐν τοσοῦτον ἁπλᾶ
 ἢ ἐπιδηλοῦναι, ἀλλὰ κατὰ
 τὸν σβασθὲν μάλιστα. αἱ μὲν
 γὰρ πρῶται ἱκάνει, ὥστε
 τινὲς εἶναι καὶ θεμίλιοι τῆς
 ἀρχαίας ἥσαν. τὸ δὲ ἄνθος
 αὐτῆς, καὶ τὸν τελειώτατον
 καρπὸν, ὅστις νῦν μάλισ-
 ταις τὸ ἀκρότατον ἀπτετα-
 λισαί, τὸτο νῦν ὁ ἐμὲν ὁ
 λόγος διεξέρχεται, παρὰ
 τὸν θεομαθεῖσαν, καὶ γίγα-
 στον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα,
 ὅς μιν πρὸς νῦν ταύτη ἔτι
 ποσάκοντα. ὅθεν ἴκοντο τὸ
 φρύγιον ὀρχήσασθαι, τὸ
 παροίνιον ἢ συμποσίον, μὴ
 τὰ μίθως γινώσκον, ἀγροί-
 κων ποδάκεις πρὸς αὐλήμα
 γυμνασθῶν ὀρχημῶν, σφο-

δρά

hoc orationis meae caput
 & summa futura est, ut
 eam saltandi rationem quæ
 nunc constituta in usu vers-
 satur, laudibus illustrem
 planumq; faciam, quan-
 tum cum voluptatis, tum
 fructus in se complectatur:
 & quam non nuper primùm
 incepta, ad tantum venus-
 tatis & elegantie culmen
 & fastigium peruenerit,
 nec minus de se exhibet res
 uerentia. Quippe priores
 illæ, perinde ut radices &
 saltationis fundamenta fue-
 runt, Eius autem floridam
 venustatem, & fructum abs-
 solutissimum, qui nunc om-
 nium perfectissimè cunctis
 augmentis ematuruit, illum
 nunc in præsent oratione no-
 stra explicabimus, postha-
 bita Thermaestræ, &
 gruum saltatione, & alijs
 præsent parum conuenien-
 tibus. Sed ne Phrygiam qui-
 dem illam saltandi speciem,

aptam conuiujs & compotationibus, & quæ tantum
 ebrietate duce exerceri solet, hominibus rusticis sæpe
 numero ad tibiam muliebriter saltantibus saltus dures

h h h h

3

o la-

δὲ καὶ λαματῆρά πηδέμα-
 τα, καὶ νῦν ἴτι ταῖς ἀγροι-
 κίαις ἐπιπολάζοντα, ὥπ' ἀ-
 γνοίας παρλίπορ' ἀπὸ ὅτι
 μὴδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσῃ
 λουινῶνται. καὶ ὅρ' ὁ Πλάτων ἐν
 τοῖς νόμοις, τὰ μέν τινα ἔδωκε
 ἱππικῇ ταύτης, τὰ δὲ πάντα ἀ-
 παξιοῖ, διαρῶν αὐτὰ ἐς τὸ
 τετραπλῆν, καὶ τὸ χρέσιμον, καὶ
 ἀπὸ λαίνων αὐτῶν τὰ ἀσχη-
 μονέστερα, πετιμῶν δὲ καὶ
 θαυμάζων βάτερα. καὶ περὶ
 μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
 τὸ ὅρ' πάντα ἐπιξιόντα, μὴ
 κινῶν τὸν λόγον, ἀπαρόκα-
 λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐ-
 τὸν ἔχον ἔχει, καὶ ὅπως δὲ
 ἡσυχάζει, καὶ ἃ μεμαθηκί-
 ναι, καὶ οἷς ἑρατῶν τὸ ἔρ-
 γον, ἥδη σοι δίαμι, ὥς μά-
 θης, ἢ τῶν ῥαδίων, καὶ τῶν
 ἀμιταχθεῖσθαι οὐσαν πλὴν
 τῆς ἡλῶν, ἀπὸ πάσης παιδιᾶς
 πᾶσις τὸ ἀκρότατον ἀφικνεῖται
 μέγαν, ἢ μουσικῆς μόνον, ἀπὸ δὲ

& laboriosos, & quos etiam
 num agrestium studio relia-
 ctos videmus, præ igno-
 rantia oblitui : sed quia à
 præsentī saltatione omni-
 bus modis aliena est, nec
 quicquam cum illo commu-
 ne habet : quandoquidem
 ipse quoque Plato in Legis-
 bus nonnullas illius species
 commendat, nonnullas verò
 in totum reprobat, diuidens
 eas iuxta voluptatem & vitu-
 litatem, exigens ex illis quæ
 sunt indecentiores, antepo-
 nens autem & admirans res
 liquas. Et de ipsa quidem
 saltandi ratione hæc dicta
 sufficiant. Etenim singu-
 lis persequendis orationem
 extendere, absurdum mihi
 videtur, & ineptum. K. Iam
 verò ea quæ saltatorem exi-
 mium habere oportet, tum
 qua ratione iis quæ perdidit
 cit, rectè uti, quibusq; rebus
 artem possit assequi, tibi ex-

pediam, ut cognoscas quàm non ista ars omnino sit com-
 prehensu facilis, & cuiusvis ingenio obuia & exposita.
 sed omnium disciplinarum exactissimè cognitarum ad-
 miniculo excolenda sit, non musices tantùm, verùm etiam

καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρι-
κῆς, καὶ τῶν φιλοσοφίας μά-
λιστα, τῆ φυσικῆς, καὶ τῆ θεικῆς.
τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς πε-
ριγίαν, ἀκούρον αὐτῆς κινῶ-
μεν. ὁ μὲν δὲ ῥητορικῆς ἀ-
φείκεται, ἀπὸ αὐτῆς μίση
λα, καθ' ὅσον ἥθους τε καὶ πά-
θος ἐπιδεκτικὴ ὄντι, ὧν καὶ οἱ
ῥητοροὶ γλίσχουσι. ἐκ ἀπύλ-
ηκτος δὲ καὶ γραφικῆς καὶ
πλαστικῆς, ἀπὸ αὐτῆς τὴν ἐν ταύ-
ταις ὀρυθμίαν μάλιστα με-
μνημένη φαίνεται, ὥς μηδὲν
ἀμείνω μίτη Φαδίαρ αὐτῆς,
μίτη Ἀπελλῶ ἐν Δοκῇ.
πρὸ πάντων δὲ, Μνημοσύνη,
καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Πο-
λύμνησαν, ἵλιον ἔχειν αὐ-
τῇ πρόκειται, καὶ μνησθῆναι
παράτα ἀπάντων. κατὰ
γὰρ τοὶ τὸν Ομηγεῖσιν Κάλ-
χαντα, τὸν ὀρχηστὴν ἔδιδον
καὶ, τάτι ὄντα, τάτι ἰσόμε-
να, πρὸτ' ἰόντα, ὥς μηδὲν
αὐτὸν θαυανθάνει, ἀπ' ἐν
πρόχρον τὴν μνήμην αὐ-
τῶν.

rhythmices & Geometricæ,
cum primis verò philoso-
phiæ tuæ naturalis & mor-
talis. Solùm verò Dialecti-
cam illi tanquā superfluum
& parùm commodam exis-
timatum est. Neque verò
abhorret à Rhetorica, sed
& illius est parriceps, quate-
nus mores atq; affectus des-
monstrat, quorum indicand-
orum cupidi sunt etiā Rhe-
tores. Sed nec à graphica ex-
clusa est, & plástica: verùm
harum in membris expri-
mendis concinnitatem ma-
gnopere imitari videtur, ac
deò ut ne Phidias quidem in
tantum, aut Apelles in ea vi-
detur præcellere. Ante om-
nia verò præsens & singu-
laris in saltatore requiritur
Memoria, eiusque filia Pos-
lymnia, ut omnium rerum
callentissimè memor sit. Ete-
nim iuxta Calchantem Ho-
mericum, saltatorem scire
necesse est,

Quæ sint, quæ fuerint,
quæ mox ventura trahantur. Ne quid rerum prorsus igno-
ret: sed memoriam habeat promptam, & expeditam. Caput

τῶν. καὶ τὸ μὴ λεφάλασθαι
 ὑποθέσεις, μιμητικὴ τίς δὲ
 ἐπισήμη, καὶ δακτικὴ, καὶ τῶν
 ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ
 τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ
 ὅτι ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ
 Περικλέους εἶπεν, ἰκανῶς τὸν
 ἄνδρα, τὸ καὶ τὸ ὀρχηστῆ
 ἀκρότατον ἄρ' ἐγκώμιον εἶναι,
 γινώσκαι τὰ δέοντα, καὶ ἐρ-
 μιλῆσαι αὐτά. ἐρμηνείαν δὲ
 οὐκ ἔστιν σαφὴν ἅμα σχημά-
 των λίγω. ἢ δὲ πᾶσα τῶ ἐργῶ
 χορηγία, ἢ παλαιὰ ἱστορία ἐ-
 στίμω, ὡς περὶ ποιεῖν, καὶ πρόχρησθαι
 αὐτὴς μνημονεύει, καὶ μὴ δὲ περὶ
 πάσης ἐπίδειξις. ἀλλ' ὅτι χάρις
 αὐτῆς, καὶ τῆς πρώτης τῆς λό-
 γου γένεως ἀρξάμενος,
 καὶ αὐτὸν ἅπαντα ἐδίδαξεν,
 ἔχει τῶν κατὰ τὴν Κλεισθέ-
 νους τὴν Αἰγυπτίαν. τότε γὰρ
 τῶ δασιματί πεισθέντι ἡ-
 μῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμά-
 θεια, καὶ τὰς εἰς μῆσιν μάστι-
 γας, ὅραν ὅτι μὴ, Ἀφροδίτης
 γονάς, Τηέων μάλιν, Διὸς
 γένε-
 σιν

autem argumenti est, imitas-
 tionis atque demonstratio-
 nis scientia, ac rerum men-
 te conceptarum explicatio,
 neque non obscurorum per-
 spicua declaratio. Et quod
 de Pericle literis ac memo-
 riæ prodidit Thucydides,
 eum virum collaudans, hanc
 summam & clarissimam
 esse saltatoris laudem, nosse
 quid deceat, & id ipsum ex-
 plicare posse. Explicatio-
 nem autem, habituum per-
 spicuitatem ego dico. Ca-
 terum ad hanc rem potissi-
 mum facere videtur omnis
 illa rerum priscaurum histo-
 ria, ut à me prædictum est
 cum prompta memoria, tum
 decenti gesticulatione con-
 iuncta demonstratio. Statim
 enim à Chao & primæ ter-
 ræ generatione factis exor-
 dio, cuncta illi ad unguem cog-
 nita esse necesse est, & quæ
 ad Cleopatram Aegyptiæ te-
 pora. Hoc enim seculorum
 interuallo circumscripta est nobis multiplex illa saltatori
 paranda cognitio. Media omnia perfectissimè callent;
 Cæli sectionem, Veneris partus, L Titanum pugnam, Ios-
 nis

γένειον, Ρέας ἀπάτω, λίθου
 ὑποβολῷ, Κρόνους Ἀστυν, τὸν
 ἔπειθ' ἀδελφῶν ἑλῶρον, ἔ-
 τα ἰξῆς Γιγάντων ἐναντία-
 σιν, πυρὸς ἑλοπλῷ, ἀνθρώπων
 πλάσιν, Προμηθεὺς ἑόλασιν,
 ἔρωτος ἰσχυρὸν ἱκατέρω. καὶ μετὰ
 ταῦτα, Δάιτος πλάνην, καὶ Λη-
 τῆς ὠδίναν, καὶ Πύθωνος ἀ-
 σκάρειν, καὶ Τιτυὸς ἐπιβολῷ,
 καὶ τὸ μίσον ἔργον ἐναισκό-
 πῳ πῆσαι τῶν ἀνθρώπων. Δω-
 καλίονα ἐπὶ τέλει, καὶ τὴν
 μεγάλην ἐπὶ τέλει τοῦ βίου
 ναυαγίαν, καὶ ἁρνακαμίαν,
 λαίψανον τῶν ἀνθρώπων γένος
 φυλάττειν, καὶ ἐκ λίθων ἀν-
 θρώπων πάλιν, ἔτα ἰάχης σπα-
 ραγμὸν, καὶ Ἡρας δόλον,
 καὶ Σιμίλῆος κατὰφλιξιν,
 καὶ Διοκλῆος ἀμφοτέρω τὰς
 γονάς, καὶ ὅσα περὶ Ἀδωλῆος,
 καὶ ὅσα Ἡφαίστου καὶ Βελχθου-
 ρίς, καὶ τὴν ἔειρ τὰς περὶ τῆς
 Ἀθηνῆς, καὶ ἀλιγρόθιον,
 καὶ τὴν πρῶτην ἐν Ἀρεῶ πα-

το

Junonis dolum, Semeles conflagrationem, Bacchi
 utranque stirpem. Tum quaecunque de Minerva referun-
 tur in fabulis, quaecunque de Vulcano, atque Erichthonio:
 ac discepcionem illam de Attica, et primum in Areopa-

uis incubacula et natiuita-
 tem, Rheæ fraudulentam
 imposturam, lapidis suppo-
 sitionem, M Saturni vincu-
 la, trium fratrum regna per
 sortem diuisa. Deinde Gi-
 gantum seditiosam rebellio-
 nem, ignem furto Promet-
 thei substractum, hominum
 formationem, Promethei
 supplicium, amoris utrius-
 que robur et violentiam.
 Post hæc Deii errationem,
 et Latonæ ex partu dolo-
 res, et Pythonis cædem, et
 Tityi insidias ac mox, quem-
 admodum medium terræ æ-
 quilarum volatu inuentum sit.
 Ad hæc Deucalionem, ac
 magnum illud id ætatis
 naufragium, tum omicam
 illam arcam humani ges-
 neris reliquias conseruati-
 tem. Præterea quemadmo-
 dum denuò ex lapidia-
 bus homines prognati sunt.

Mox Iachi dilanationem,

30 κείσιν, καὶ ὅλοι τῶν Ἀπ-
 κλῶ πάσαν μυθολογίαν. ἰξά-
 ριτος δὲ, τῶν Δέμητρ' ὅπλα-
 ντῶ, καὶ Κόρης ὑβρίσιν, καὶ Κι-
 κλίου ξενίαν, καὶ Τεπελλέμου
 θρασυγίαν, καὶ Ἰκαίει ἀμπλο-
 γίαν, καὶ τῶν Πειζόνης συμφο-
 ρὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέα, καὶ ὅσα
 περὶ Ωρεσθίδας, καὶ Θησίως καὶ
 Αἰγέως. ἔτι δὲ τῶν Μηδείας
 ἱποδολῶν, καὶ αὐθις ἄς Πίρσας
 φυγῶν, καὶ τὰς Εριχθίδας θο-
 γατέρας, καὶ τὰς Πανδίων',
 ἄτιμ' Ὀρέκῃ ἱπαθὸν καὶ ἱ-
 ππασαν. ἔτα δ' Ἀκάμας, καὶ
 ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ Πωτίρα δὲ τῆς
 Ελγύνης ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρα-
 τεῖα τῶν Διοσκύρων ἐπὶ τῶν
 πόλιν, καὶ τὸ ἱππολύτη πά-
 ρ' ὅ, καὶ Ἡρακλείδῳ ἰαθῶν
 δὸς Ἀπικὰ γὰρ καὶ ταῦτα ἀπό-
 τως ἄν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 τὰ Ἀθλωμένων, ὀλίγα πάνυ
 ἀνέματ' ἔνθα καὶ πομπὴν
 τὰρ παραλλήλων μέρων διήλ-
 θον.

go iudicium. In summa, totum illum sermonem Atticum fabulosis narrationibus refertissimum. Precipue tamen memoria teneat Cereris errorem, atque inuentam Proserpinam, & Celei hospitalitatem, & Triptolemi agriculturam, & vitium plantationem factam ab Icaro, & Erigones ærumnas: præterea quæcunque de Borea, quæcunque de Orithyia, & Theseo & Aegeo memoria prædicta sunt. Adde his Medæ suspensionem, eiusque denuò in Persas fugam, ac regis Erechthei filias, & natas Pandionis, tum quæcunque in Thracia perpe-
 se sunt, & fecerunt. Deinde non ignorandus est illi Acamas, non Phyllis, non primus raptus Helena, tum Castoris atque Pollucis aduersus urbem expeditio, neque non mors Hippolyti, & Heracleidarum reditus. Iure enim & ista in fabulis Atticis censentur. Et hæc quidem ex rebus gestis Atheniensium sanè quàm pauca exempli gratia ex multis à me prætermisissis percurri. Deinceps verò memoria quoque tenenda est

θορ. ἱξῆς ἈΜιγάρᾳ, καὶ Νί-
 σῳ, καὶ Σκύλλᾳ, καὶ πορφύρε-
 πλόκαμῳ, καὶ Μίνῳ ὁ πόρος,
 καὶ περὶ τὴν ἀνιγνέτω ἀχαι-
 σία, οἷς ἱξῆς ὁ Κιθαυρῶν καὶ τὰ
 Θηβαίωρ, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν
 πάθῃ, καὶ Κάδμῳ ἐπιδημία, καὶ
 βοδὲ ὄκλασις, καὶ ὄφις ὁ δόν-
 τος, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις. καὶ
 αὐθις, ἢ Κάδμῳ εἰς θράκοντα
 μεταβολή, καὶ πρὸς λύραρ τέ-
 χισις, καὶ μανία ἢ ταχαποῦ, καὶ
 τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἢ Νιόβης ἢ
 μυζαλαυχία, καὶ ἢ ἐπὶ τῷ πρῶ-
 θασίγῃ, καὶ τὰ Περθίως καὶ
 Ακταίωνῳ, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδῳ, καὶ Ηρακλῆς σὺν
 τοῖς ἄθλοισι αὐτοῦ ἔπασι, καὶ
 ἢ τῶν παίδων σφαγή. ἔθ-
 ἢ Κόωνθῳ, πλῆα καὶ αὐ-
 τη μύθοι, τὴν Γλαυκῶν καὶ
 τὸν Κρίοντα ἔχοντα. καὶ πρὸ
 αὐτῶν, τὸν Βικιροφόντην, καὶ
 τὴν Σθγνέβοιαν, καὶ Ηλίσ μά-
 χῳ καὶ Ποσειδῶνῳ. καὶ με-
 τὰ ταῦτα, τὴν Αθάμαντι
 μανίαν,

teris prodita sunt, eiusq; liberorum per insaniam facta inter-
 necio. Deinde Corinthus, & ipsa plena fabulis, Glaucam &
 Creonta habens, & ante illos Bellerophontem, & Stheno-
 kēam, Solisq; & Neptuni pugnam. Post hæc autē Athamāis
 furen-

da est Megara, & Nisus, &
 Scylla, & crines purpurei,
 & Minois regis Cretens-
 sium discessus, ac erga bene-
 de se meritam ingratus.
 do. Quibus postea an-
 neta sunt cum Cithero-
 ne quæcunque Thebanis ci-
 uibus acta sunt, & Labda-
 cidarum ærumnæ, & Cad-
 mi peregrinatio, & bo-
 uis procubitus, & dentes
 serpentini, & seminato-
 rum ortus. Et rursus Cad-
 mi in serpentem transmu-
 tatio, & ad lyram præci-
 nentem murorum substru-
 ctio, & murorum instaur-
 ratoris insania, & uxoris
 eius, nempe Niobes sibi ac
 suis exitiosa iactantia, &
 in luctu silentium: tum quæ-
 cunque de Pentheo, quæ-
 cunque de Actæone, quæ-
 cunque de Oedipode, quæ-
 cunque de Hercule cum om-
 nibus illius certaminibus lis-

Κασσιόπεια καὶ Ἀνδρομέδα καὶ
 Κηφύς, ἔς καὶ ἄλλοις ἰγκα-
 τίλιξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦτα πί-
 στει, καὶ ἕκαστα δὲ τὰ ἀρχαῖα, τὰ
 Αἰγυπτίου καὶ Δαναοῦ ἥσυχας,
 καὶ τὴν ἐπιθαλάμιον ἐπιβου-
 λὴν, ἐκ ὁλίγα δὲ καὶ ἡ Λακε-
 δαίμων ὧσαῦτα παρέχεται,
 τὸν Υἱοκλῆον, καὶ τὸν Ἀπόλ-
 λωνος ἀντρασιὸν Ζέφυρον.
 καὶ τὴν ἐκ τῶν Δίσκων ἡ μη-
 ρακίς σφαλὴν, καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁ-
 μαρτῶν ἄνθος, καὶ τὴν ἐκ τῶν
 αἰθέρων ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν
 Τυωδάρω ἀνάστατον, καὶ τὴν
 Διδὸς ἐπὶ τῷ κατ' Ἀσκλη-
 πιδος ὄργλῳ, ἔτι δὲ καὶ τὸν Πά-
 ροντος ξηνοσμόν, καὶ τὴν Ελέ-
 νης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ
 τῷ μύθῳ ἑρῖσιν νομισίον ἥ
 τῇ Σπαρτιάτῃ Ἰστυίᾳ καὶ τὴν
 Ἰλιακὴν θανάτῳ, πομπὴν
 οὔσαν, καὶ πολυπρόσωπον.
 καὶ τὸ ἑκάστον ἰσχυρὸν καὶ π-
 ρόντων, δῖα μα καὶ τὴν σκλῆρην πρό-
 κειται, καὶ μινυῖσθαι δὲ τῷ τῶν
 αἰώνων, μέγιστον ὅτι τῆς ἀρπα-
 γῆς

Cassiopeam, & Andromea-
 dam, & Cepheum, quos in-
 ter astra annumeravit quo-
 que hominum id ætatis
 credulitas. Quinetiam illa
 non ignorabit prisca fas-
 ta Aegypti & Danaï, &
 insidias quibus petita sunt
 nuptiæ. Non pauca verò
 eius generis suppeditabit &
 Lacedæmon, videlicet Hy-
 cium, & Apollinis rim-
 ualem Zephyrum, & pue-
 ri exitium à disco illatum,
 enatumque ex illius sangui-
 ne flosculum, & gemen-
 tem in eodem inscriptionem
 nem ai ai, & Tyndarum
 à morte reducem, & Iouis
 ob hoc ipsum aduersus Aes-
 culapium exandescèntiam.
 Præterea Paridis apud Mæ-
 nelaum hospitium, & Hes-
 lenæ raptum post factū pro-
 pter pomum iudicium. Pla-
 nè enim existimet Sparta-
 næ historia & Iliacam esse
 adiunctam, copiosam pro-
 fecit & multiplicem. Itaq;

iuxta unumquemque apud Troiam occisorum fabula a-
 genda scenæ proponitur. Consentaneum verò est, ut horum
 subin-

γῆς αὐτῆς, ἔχει τὸν ἵππον τοῦτον
 τοῖς γυμνασίοις, καὶ τὸν Αἰνείας
 πλάνης, καὶ Διδόνης ἱρώος. ὅν
 ἐκ ἀπότρια καὶ τὰ περὶ τὸν
 Ορίεω δάματα, καὶ τὰ ἐν
 Σκυθίᾳ ὡς ἔρωι τελευτημί-
 να. ἐν ἀπόδᾳ δὲ καὶ τὰ περὶ τὴν
 τὰρ, ἀπὸ τοῦ ἱπποκρίτου συγ-
 γράμματος, Ἀχιλλεύς ἐν Σκύρῳ
 παρθένωσι, Ὀδυσσεύς μα-
 ρία, καὶ Φιλοκτήτης ἱερμεία, καὶ
 ὅπως ἡ πᾶσα Ὀδυσσεύς πλά-
 νη, καὶ Κίρκη καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ
 Αἰόλος τὸν ἄνθρωπον διασκεῖα, καὶ
 τὰ ἄλλα μίξις τῆς τὸν μυθή-
 ρορ τιμωρίας. καὶ περὶ τούτων,
 ἡ κατὰ Παλαμίδους ἱπποδρόμῳ,
 καὶ ἡ Ναυπλίου ὄρεα, καὶ ἡ
 Αἰαντὸς μανία, καὶ ἡ θαλίαν
 ἐν τοῖς πύλαις ἀπώλεια. ἔχει
 ποταμὸς ἀφορμὰς καὶ ἡλίας τοῖς
 ὀρχεῖσθαι παρωμύοις, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίον, καὶ
 Κρόνον, τὸν Δία, τὸς πρώτους
 τὸν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. πολλὰ
 δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίας

μυθῶν

subinde memor sit, cum pri-
 mis verò eorum quæ mox à
 raptu usque ad Græcorum
 procerum in patriam redi-
 tum peracta sunt. Neque
 Aeneæ erroris obliuiscatur,
 neque Didonis amoris. In-
 ter quæ locum quoque habe-
 bunt quæ de Oreste circum-
 feruntur fabulæ, tum qua-
 lia satis fidenter ausus est in
 Scythia. Sed nec illa quæ
 antehac gesta sunt, inepta
 putabit. Achillis in Scyro
 cum virginibus conuersa-
 tionem; Ulyssis insaniam,
 Philoctetæ à Græcis dereli-
 ctionem. In summa, totam
 Ulyssæam errationem, et
 Circen, et Telegonum, et
 Aeoli in ventos imperium, et
 lias usque ad procorum super-
 plicia. Ante hæc verò quibus
 sycophantijs Palamedis per-
 niciem machinatus est, et in-
 ra Nauplij, et Aiæcis furem-
 tis insaniam, et alterius ad per-
 tras naufragium facientis

exitium. Quin etiam Elis multas occasione præbebit salu-
 tare conantibus: Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Iouem,
 primos Olympiarum athletas. Atqui nec Arcadia fabu-

larum

μυθολογία, Δάφνης φωνή, Καλιστὸς θυεώσεως, Κένταυρων παροιμία, καὶ Πανὸς γονυαὶ, Αλφειῶντος, καὶ Υφαιῶ ἀφ' ὧν ἡμῖα· ἀπὸ δὲ καὶ αἰσίων Κρήτων ἀείκων ὡς λόγος, πάμπολλα ἐκκείθεν ἡ ὄρχησις ἱερανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τὸς ταύρους ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Αἰαδάνην, τὴν Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἰκαρον, τὸν Γλαυκόν, τὴν Πολυδίον μανθινὸν, τὸν Τάλον, τὸν χαλκοῦ τῆς Κρήτης πνεύπολον. καὶ αἰσίων Λιτωκίαν μετέλθεις, ἐκκείθεν ποτὰ ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Αἰθίαν, τὸν Μελίαρον, τὴν Ἀτλαντίαν, τὸν Δαδόν, καὶ ποταμὸν καὶ Ἡρακλίου πάλιν, καὶ Σαρδηνίαν γένεσιν, καὶ Εχινάδων ἀνάδοσιν· καὶ μετὰ τὴν μαρίαν, Ἀλκμαίωνος οἰκίαν. ἔτα Νίστρον, καὶ Δειανίραν ἡγελοῦπιαν, ἐφ' ἣν τὴν Ὀίτην πυρὰν ἔχε καὶ Δράκην ποτὰ ὡς ὄρχησιν ἀναγκάσας, τὸν

larum expers est, Daphnes fugam, Callistus ferinam vitam, Centaurorum temulentiam, Panos parentes, Alphei amorem, & Hyphali peregrinationem exhibens. Iam si oratione in Cretam descenderit, pers multa inde sumet saltatio, Europam, Pasiphaën, tauros virosque, Labyrinthum, Ariadnen, Phædrum, Androgeum, Dædalum, Icarum, Glaucum, Polydionasticinium, Talo, æneum Creta custodem. At si in Aetoliam diuerteris, habet & illic non pauca quæ mutuo sumet saltatio: Altheam, Meleagrum, Atalantem, Dalum, fluminis cum Hercule luctum, Sirenum procreationem, Echinnadum retributionem, & post insaniam, Alcmaeonis habitationem: deinde Nestum, & Deianira zelotypiam. cui applicanda est Herculisin Oeta monte pyra, & conflagratio. Habet etiam Thracia non parum multa saltanti necessaria: nempe Gr-

τὸν Ὀρφεύα, τὸν ῥιάνε σπα-
ραγμένον, καὶ τὴν ἁλόην αὐτῆς
λεφαλὴν, τὴν ἐπιπλῆυσαν τῇ
λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν
Ροδόπην, καὶ τὴν Λυκίαν
ἡόλασιν, καὶ Θιβαλία δ' ἔτι
πλείω περιχέεται, τὸν Περίαν,
τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκυσιν, τὸν
τῶν πενήκοντα νηῶν ὄλον, τὴν
Ἀργεῖαν, τὴν ἁλόην αὐτῆς
εὐρόπην, τὰ ἐν Λέμνῳ, τὴν Αἰν-
τῶν, τὸν Μηδείας ὄναρον, τὸν
Ἀψύρῳ σπαραγμένον, καὶ τὰ ἐν
ἑὶ παράπλῳ γυνόμηναι, καὶ μὲν
ταῦτα τὸν Πρωτσίλοον, καὶ
τὴν Λαοδάμειαν, καὶ εἰς τὴν
Ἀσίαν πάλιν ὁδοῦς, πομπὴν
ἡγήσῃ θράματα, καὶ τὴν Σάμῳ
ἀνθὺς, καὶ τὸ Πολυκράτους
πᾶσιν, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐ-
τῆς μίχθῃ Περσῶν πλάνην. καὶ
τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, καὶ τὴν Ταν-
τάλου φλυαίαν, καὶ ἡ παρ' αὐ-
τῷ θιῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πίλο-
πος ἡριεργία, καὶ ὁ ἐλεφαν-
τινῶν ὄμιλος αὐτῶν. καὶ ἐν Ἰτα-
λίᾳ δ' ὁ Ηέκταρος, καὶ Φαίθων,

pe Orpheum, & illius fa-
ctam a mulierculis dilania-
tionem, eiusq; caput loquens,
idemq; una cum lyra na-
tans. Præterea Hæmum &
Rhodopen, tum Lyciæ
supplicium. Porro Thes-
salia adhuc plura his sub-
ministrabit, Peliam, Iasonem,
Alcestem, classem
quinguenta nauibus con-
gregatam, Argo, & lo-
quacem eius carinam. Ins-
super res in Lemno gestas,
Aetam, Medæ somnium,
Abfyrti dilacerationem, tum
omnia illa quæ inter na-
uigandum acciderunt. Post
hæc autem Protefilæum &
Laodamiam. Rursus si in
Asiam postliminiò te conue-
leris, multam ibi inuenies
fabularum copiam. Sta-
tim enim tibi occurret Sa-
mus, mox Polycratis cala-
mitas, atque filiæ eius ὄψις
ad Persas erratio. Quæ et-
iam his adhuc antiquiora,

nimirum Tantalii loquax incontinentia, tum deorum
eundem conuiuium, & Pelopis carnea depassio, eiusq;
phantinus humerus. In Italia verò Eridanus & Phaethon

καὶ αἰγροὶ ἀδελφαὶ θρηνῶ-
σαι, καὶ ἤλεκτρον διακρύνουσαι.
ἔσται δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς
Ἑσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν
τῆς γένους ἐπ' αὐτὰς δράκοντα,
καὶ τὸν Ἀτλαντὶ μόχθον,
καὶ τὸν Γερύονιν, καὶ πᾶν ἐξ
Βρυθιάς ἱλασίη τῶν βοῶν.
ἔκ ἀγνοήσε δὲ καὶ τὰς μυθί-
κας μεταμορφώσεως ἀπάσας,
ὅσαι εἰς ἀνθρώπους, καὶ θεοὺς, καὶ
ἄνθρωποις ἀπαγένησιν, καὶ ὅσαι
ἐκ γυναικῶν ἀνδρῶν ἐγένοντο.
τὸν Κανίαν λέγω, καὶ τὸν
Ταρισίαν, καὶ τὸν Ζῦν Ζιδίτης, καὶ
ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, καὶ
τὸν Ἀσσυρίαν ἱκανὸν πρὸς
μεταμόρφωσιν. καὶ ταῦτα ἔσται,
καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ
πᾶν Μακεδόνων ἀρχὴν ἱστο-
μένη ἐν τῇ Ἀντιπάτρῳ, καὶ
παρὰ Στρατονίαν, καὶ Στρατο-
νίκης ἱστοί. τὰ γὰρ Ἀλ-
κίον, μυθικώτερα ὄντα, ἔστι-
ται μῦθος, συμβολικώτερον δὲ
ἐπιδείξεται. τὸν Ἐπαφὸν λέ-
γω, καὶ τὸν Ὀσίριον, καὶ τὰς
ἐνθεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολὰς.
καὶ πάντων δὲ, τὰ περὶ τῶν
ἱστορίας

et populi lugentes sorores,
et electrum lachrymantes.
Sciet eiusmodi quoque He-
speridas, et custodem au-
rei fructus Draconem, et
Atlantis laborem, et Ge-
ryonem, tum boum ex E-
rythia abactionem. Neque
ignorabit, omnes fabulo-
sas formarum transforma-
tiones, quaecunque in arbo-
res, aut animantes, aut a-
ues transmutatae sunt, et
quot ex mulieribus viri facti
sunt. dico autem Canea,
et vatem Tiresiam. Su-
per haec in Phœnicia Myr-
rham, et luctum illum As-
syrium, qui geminus est. Et
haec habebit cognita, et ad-
huc recentiora, quaecunque
post Macedonum imperium
ausus est Antipater, et Se-
leucus ob amorē Stratonias.
Aegyptiorum quae ma-
gis erunt arcana, cognosceat
quidem, ea autem saltando
representabit significantius:
Epaphum dico, et Osirim,
praeterea Deorum in anima-

lia transmutationes. Ante omnia verò ea quae circa amor-

ἱρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτῶν αὐτῶν
 Διὸς, καὶ εἰς ὅσα ἑαυτὸν μι-
 τισκόμενον, εἶσι ται δὲ καὶ τῶν
 ἐν Ἀδῶ ἀπαθῶν πραγμάτων,
 καὶ τὰς λολάσας, καὶ τὰς ἐφ'
 ἰκάνει αἰτίας, καὶ τῶν Παι-
 θων καὶ Θησέως ἀγχοῦ αὐτῶν Ἀδῶ ἐν
 ταυρήων. σωκλόντι δὲ ἐπ' αὐτῶν,
 εἰδὼν τῶν ἑαυτῶν Ομήρου καὶ Η-
 σίοδος, καὶ τῶν ἀείνων ποιη-
 τῶν, καὶ μάλα τῆς πραγ-
 μάτης λιγυρομένην, ἀγροκόσμη.
 ταῦτα πάνν ὀλίγα ἐκ πολλῶν,
 μάλλον δὲ ἀπείρων τὸ
 πλεονέχον ἐξελών, τὰ λιπα-
 ραὶ δὲ ἐν τῇ κατὰ τὴν ἑλ-
 λῆδα τοῖς τι ποιηταῖς ἄλλαν
 ἀφ' αἰς, καὶ τοῖς ὀρχηστῶν αὐ-
 τοῖς δακτυλοῖς καὶ τοῖς περὶ
 ξυνοικίαν καὶ ὁμοιότητά τ'
 προσημειώων. ἅπαντα
 πρόχειρα, καὶ περὶ τὸν και-
 ρὸν ἑκάστον τῶν ὀρχηστῶν περὶ
 ποιεσμένα καὶ περὶ ταμιω-
 μένα καὶ ἑκάστον ἀναγκῶν. ἵππαι
 δὲ μιμητικός δει, καὶ λιν-
 μασι

res illorum variè & minime
 ficè contigerunt, quæque de
 Ioue ipso feruntur fabula-
 tum in quasunque facies se-
 met transfigurârit. Om-
 nem verò inferorum tragœ-
 diam tanquam digitos vna-
 guesq; suos tenebit, tum sup-
 pliciorum genera, & quæ
 cuiusque causa extiterit, &
 Piriithoi & Thesei indium-
 sam usque ad inferos ami-
 citiam. Ut autem vno quæ-
 si fasce summatim perscrin-
 gam omnia, nihil quod ab
 Homero & Hesiodo, tum
 ab reliquis poetis eximys
 excellentibus maxime tra-
 gicis dictum est, ignorabit.
 Hæc admodum pauca
 multis, aut potius ex
 meris istam syluam, reponenda
 saltationi necessariorum
 tem capita aliquot per-
 sui. Reliqua verò cum poe-
 tis, tum ipsis saltatoribus
 demonstranda reliqui, &

bi quoque iuxta dictorum similitudinem indaganda.
 omnia in numerato parata saltatori reponenda sunt
 cū tempus exegerit, nullo negotio possit expromere. &
 niam verò imitatrix est saltatio, motibusq; & gestibus

μασι τὰ ἀδόμενα δάξαν ὡς
 πιοχῆται, ἀναγκάσαν αὐτῶ,
 ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, & φή-
 νασθαι ἀσκήν, ὡς ἔκαστον τῶν
 διακονούντων ἐπ' αὐτοῦ δη-
 λῶσαι, μηδ' ἄλλος ἐξηκὼς διό-
 ῳον· ἀπ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθί-
 κος χρησμὸς, δὲ τὸν θεῶν
 νορ ὀρχησιν καὶ λεωφῶσι
 ναι, καὶ μὴ λαλῶν· τὸ δ' ὁρ-
 χησθαι ἀκούειν. ὁ δ' καὶ Δημή-
 τριον τὸν λεωφῶν παθεῖν λέ-
 γουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοί-
 ῳι λατρηγόρῃ τῆς ὀρχηστικῆς,
 λέγων· ὅτι αὐτὸς καὶ τῶν σφεί-
 γων καὶ τῶν λευπῶν πάρι-
 γόν τι τὸν ὀρχηστικὸν εἶναι, μη-
 δ' ἂν αὐτὸν πρὸς τὸ δράμα σιω-
 πεύωμεν, λευπῶν δ' ἄλλο-
 γον ἤτοι λευπῶν, καὶ μά-
 τωρον, ἔδωκε αὐτῷ τὸ πρῶτον
 τὸ πρῶτον ἀνθρώπων τοῖς πρῶ-
 τὸ πρῶτον γονταομένοις, ἔ-
 σθ' ὅτι Σηεικῇ, καὶ πρῶτον
 ὑπὲρ πρῶτον, αὐτῷ τε καὶ τρι-
 τίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων
 ὡφω.

tione ea quæ cantantur, se-
 met expressuram pollicetur,
 summopere illi necessarium
 est, (quod & rhetores facti-
 tare consueuerunt) ut perspi-
 cuitatem exerceat, ut vnum-
 quodque quod ab illa demō-
 stratum fuerit, ita clarè, ita
 perspicuè ob oculos positum
 representetur, ut nullius e-
 narratoris egeat opera. Sed,
 quod Pythico oraculo pro-
 dictum est, oportet saltatio-
 nis spectatorem & mutum
 saltatorem intelligere, &
 nihil loquentem audire. Id
 quod O Demetrio Cynico
 quoque accidisse fama est:
 quandoquidem & ipse non
 fecus atque tu P in iudicium
 vocare solebat Orchesticen,
 dicens tibiæ & fistularum
 & strepituum superuacuum
 quiddam esse saltatorem,
 quippe qui argumento con-
 ficiendæ fabulæ parum as-
 ferret, motum modò insul-
 sum & vanum adhiberet, ab

omni ratione atque intelligentia seiunctum. Cæterum ho-
 mines qui hac in re præstigijs illuderentur, vestitu serico,
 personatufq; aptè accommodato, tibiâq; & lasciujs cantilentis,

ἀφωρίε, οἷς κοσμεῖσθαι μη-
 διρ ὅρ τὸ δὲ ὀρχηστῶν πρᾶγμα,
 ὅ τότε, κατὰ τὸν Νέρωνα δὲ
 δοκιμῶν ὀρχηστῆς, ἐκ ἀσπ-
 υντοῦ, ὡς φασιν· ἀλλ' ἢ καὶ
 τις ἄλλος, ἢ τρεῖς εἰς μνή-
 μη, καὶ λινύσιος καὶ Πάρι-
 υντοῦ, ἰδὲν δὲ τὸν Δημη-
 τριῶν ἀγνωμονισάτω, οἶμαι,
 πλὴν δίκαιον, ἰδὲν ὀρχηστῶν
 ἱππῶν κατηγορέων αὐτῶν. καὶ
 ἡσυχιστὴν γὰρ ἄνθρωπον καὶ
 ἀσμάτων ἐπιδείξιαν αὐτῶν,
 καὶ ὅπως ἐποίησεν. ἡσυχίαν
 γὰρ τοῖς τε λυτοῦσι, καὶ τοῖς
 ἀσπυνοῖς, καὶ αὐτῶν παρα-
 γὰς ὡς χορῶν, αὐτοὺς ἐφ' ἑαυ-
 τῶν ὀρχησάτω πλὴν Ἀφροδί-
 τας καὶ Ἀριῶ μοιχείαν, ἢ
 διον μολύοντα, καὶ Ἡφαι-
 στον ἐπιβελώντα, καὶ τοῖς θε-
 σμοῖς ἀμφοτέρους, πλὴν τὴν Ἀ-
 φροδίτην καὶ τὸν Ἀρη σαγ-
 νόοντα· καὶ τὸς ἐφιστάτας θεοὺς
 ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτοῖς ἐ-
 ναν πλὴν Ἀφροδίτην πο-
 θεδοικόντα θεῶν, καὶ ἐκτελόντα τὴν

et canentium modulata con-
 cinnitate, quibus exornare-
 tur, nequaquam saltatoris
 esse officium. Q Saltator era-
 go Neronis tempestate exi-
 mius et celebris, nec, ut fe-
 rebatur, imprudens, sed si
 quis etiam alius, historiarum
 memoria et mouendi ele-
 ganti artificio præcellens
 plurimum, precatus est De-
 metrium, sapientissimis, ut
 mihi videtur, precibus, ut
 eum saltantem spectare ves-
 lit: deinde si videretur, re-
 prehenderet, ac saltationem
 acerbissimè accusatam exi-
 bilaret, atque exploderet.
 Pollicebatur ad hæc, se nul-
 lis tibijs et cantilenis adhi-
 bitis saltaturum: quemada-
 modum et fecit. R Etenim
 strepitibus et tibijs et cho-
 ro imposito silentio, ipse per
 se saltavit Veneris et Mara-
 tis adulterium, Solem furium
 ui concubitus proditorem,

Αρη,

Vulcanum mæchantibus
 sedas machinantem, ac vinculis virosque et Martem et Vene-
 rem illaqueantem. Deos spectaculo assistentes, Venerem su-
 fuso rubore pudefactam, subuerentem, et meticulosius

Martem

Ἀρρ, καὶ ὅσα τῇ ἰσχυρίᾳ ταύ-
 τη πρόσκειται, ὡς τὸν Δημή-
 τριον ὑπερῆδεν τὰ τοῖς γιγνο-
 μένοις, τοῦτον ἱππικόν ἀπὸ
 δουλοῦ τὸν μέγιστον ὄρχει-
 σθ' ἀνέκραγε ἦδ', καὶ μεγαλ-
 ας τῇ φωνῇ ἀνφθιγγάδ' ἀ-
 κέω ἀνθρώποις, ἃ ποιεῖς, ἔχ' ὅ-
 ρω μόνον, ἀλλὰ μοι δοκᾷς
 ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. ἐ-
 πί δ' ἡ κατὰ τὸν Νέρωνα ἰσχυ-
 ρὸ λόγος, βύλομαι καὶ βαρ-
 βάρους ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
 ὄρχηστῶν ἡρώδου ἀπαρ, ὅ-
 πτε μέγιστον ἱππικὸν ὄρχη-
 στικὸς ᾔνοιτ' ἄν. τῶν γὰρ ἐκ
 τῶ Πόντου βαρβάρων βασιλε-
 υς τις ἀνθρώπων, ἡ κατὰ τι
 καὶ ἔκωρ ὡς τὸν Νέρωνα,
 ἐθιγὰτο μετὰ τῶν ἀλλων τὸν
 ὄρχηστῶν ἡρώδην, ὅτω σα-
 φῶς ὄρχηστῶν, ὡς καὶ τοὶ μὴ
 ἱπποκλοντα τῶν ἡρώδων
 (ἡμίτελον γὰρ τις ὢν ἐν τῷ
 γένει) συνῆναι ἀπάντων. καὶ
 οὐκ ἀπὸν ἦδ' ἐς τὴν οἰκίαν
 τοῦ Νέρωνος ἀξιουμένης, καὶ
 ὅ,τι

canebantur, audire poterat (erat enim lingua semigræcus
 quispiam) omnia tamen callidè intelligeret. Iam verò cū ite-
 rit ad suos regressurus esset barbarus, cumq; Nero benignius

Martem supplicantem: præ-
 tered quascunque alias hæc
 fabula partes complectitur,
 adeò ut Demetrius ipsa arti-
 ficiosa saltatione iam exhi-
 laratus, maxima laude sal-
 tatore extulerit. Excla-
 mabat enim voce quàm po-
 tuit acutissima in hæc ver-
 ba prorumpens: Audio, ὁ
 homo, cuiusmodi facias: ne-
 que enim tantum video, sed
 mihi videre ipsis loqui ma-
 nibus. Quoniam verò circa
 Neronis tempora nostra ver-
 satur oratio, an mus est vi-
 ri barbari super eodem sal-
 tatore tibi referre testimo-
 nium, quò laudem præcla-
 rissimam saltandi artificio
 attributam esse cognoscas.
 Quippe: è barbaris quidā
 homo regius è Ponto, cū
 ex negotio ad Neronem Ro-
 mam venisset, unaq; cum a-
 lijs hunc spectasset saltato-
 re, adeò saltanti perspicuè,
 ut quanquam nihil eorū quæ

ὅ, τι βέλοισι, αὐτὰρ κελώνων-
 τῶ, καὶ δάσασιν ὑποχρυσί-
 νει· τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δὲς, τὰ
 μέγιστα δώφραναις. Ἐ δὲ Νέρων-
 τῶ ἱερομνήν, τί ἄρ' ὀιχεύσεις
 μὲν ἡγῶνις ἱκῆς, πεσοίκους,
 ἔφη, βαρβάρους ἔχω, ὃν ὁμο-
 γλωτῆς, καὶ ἱερμυλίων ὁ ῥα-
 διορ ὑπορῶν πρὸς αὐτὸς. ἤρ-
 ουὺ τίμῶ δέωμαι, δεινῶν
 οὐτῶ, ἕκαστ' μοι ἱερμυλίων-
 σα. τοσούτον ἄρα καθίκετο
 αὐτῷ ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως,
 ἐπίσημός τε καὶ θεφὺς φανή-
 σα. ἡ δὲ πλεῖστη στατεῖν, καὶ
 ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς, ἡ ὑπο-
 κεισὶς ὅταν, ὡς ἔφην, κατὰ
 τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐ-
 πιτηδωομένη, καὶ μάστιγι
 τοῖς τὰς καλονυχίας ταύτας
 μελέτας διέξιοῦσιν· οἷα γὰρ
 καὶ ἐν ἱκάνοις μάλλον ἐ-
 πωνομένη, ὥς ὀικνύει τοῖς
 ὑποκαμητοῖς προσώποις, καὶ
 μὴ ἀποδῶν ἔγωγε τὰ διγύ-
 μνα τῶν ἡσαρομένηων ἀει-
 σίων ἢ τυραννοκτόνων, ἢ

πρῶ-

tatoribus præcipuè laudi datur, ut personis in scenam intro-
 ductis saltator per omnia gestu respondeat, neque ea quæ
 dicuntur, ab introductis optimatibus, aut tyrannicidis, in-

mendicis,

atque amantiùs inuicaret, &
 si quid vellet postulare, libe-
 raliter iuberet, seque promptè
 daturū polliceretur. Da mi-
 hi, inquit, hunc saltatorem,
 & me hoc munere plurimū
 exhilarabis. Percontante ve-
 rò Nerone, cui rei domi tua
 utilis tibi futurus est? Sunt
 mihi, inquit, vicini barbari
 lingua dispares. ad illos in-
 telligendos interpretum pa-
 rare copiā haud mihi prom-
 ptum & facile est. Itaque si
 alicuius egens ero, ille in-
 nuens singula quæque mihi
 interpretabitur. Tantū con-
 secuta erat agilis saltatio-
 nis imitatio, cum clara &
 manifesta apparuisset. Cas-
 terū exercitiū iuxta quodd
 immorandum est, & saltat-
 tionis scopus est represen-
 tatio, ut dixi, eadem opera
 & rhetoribus exercenda, ma-
 ximè verò ijs, qui decla-
 mationibus, quas vocant, va-
 cant. At hæc quoque in sal-

ἡρώτων, ἡ γαρ γῶν· ἀπ' ἑκάστω τέτων τὸ ἴδιον, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν δέκνυνται. ἰθιὼ γοῶ σοι καὶ ἄλλης βαρβάρου φῦσιν ἐπὶ τέτοις ἀπ᾽ ἑ. ἰδῶν γὰρ πύγνι πρόσωπα ὡς ὀρχηστῆ παρδονκωασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ θῆμα ἴω) ἰσῆτα ἵνα, ὅρῳ τὸν ὀρχηστῆν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ἵππο κεινόμενοι· τὰ λοιπὰ πῶσω· πᾶα ἔσθ. ἐπὶ δὲ ἑμαυτῶν ὅτι αὐτοὺς ὑποκρινῆται, καὶ ὑποχέσθαι τὰ πάντα, ἐλλείψας, ἔφη, ὅ βέλτιστ', σῶμα μὲν ζῶντο ἔμ, πωλῆς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος· ἐκ ἀπακότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστῆν παντόμιμον καλεῖσιν, ἀπὸ τοῦ θρωμῆς σχιδόρ· καλὴ γὰρ καὶ ἰστορητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὡς αὐτὸς Ποντίου θηρὸς πικρὰς νόσον ἴσχωρ, πᾶσιν πωλίσσιν ὁμίλῃ, καὶ ὡς ὀρχηστῆ ἀναγκῶα, καὶ δὲ πῶσωτα ὧς πρᾶγμασι, σωστικὰ καὶ

mendicis, aut agricolis discrepent, sed in unoquoque illorum demonstratur proprietas & excellentia. Volo itaque & alterius tibi barbari orationem ea ipsa de re percensere. T Etenim cum quinque personas vidisset V saltatori apparatus (tot enim paribus seu actibus constabat fabula) unum videns saltatorem, quærebat quânam reliqui essent futuri, qui alias personas saltando repræsentarent. Postea verò quàm certior factus est, illum omnia saltatione sua repræsentaturum: Fefellisti nos, inquit, ὁ optime, quòd cum corpus unum tibi sit, animas plures hâbeas. Et hæc quidem barbarus. Non iniuriâ verò & Itali saltatorem Pantomini nomine cohonestârunt, ab ipso penè factio ad hoc introducti. Nec inelegans habenda est illa poetica cohortatio: Οἱ filii, X Polypi mentē obtinēs in omni-

bus versare orbibus. saltatori equidem per necessaria, quæ rebus adhærentem oportet semetipsum quibusq; factis applica-

καὶ ἑαυτὸν ἐκείνῳ τῶν θρω-
 μένων. τὸ δὲ ὄλον, ἥδη καὶ
 πᾶν δάξαν, καὶ ἀποκινῶ-
 σθαι ἢ ὀρχήσιν ἐπαγγέλλεται,
 νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργι-
 ζόμενον τινα εἰσαγούσῃ, καὶ
 ἄλλον μιμνήσκοντα, καὶ ἄλλον
 διλυπημένον, καὶ ἄψαυτα
 ταῦτα μιμητῆς. τὸ γὰρ
 παραδοξότατον τῆς αὐτῆς
 ἡμῖρας, ἄρτι μὲν Αθαμάας
 μιμνήσκων, ἄρτι δὲ ἐν φόβῳ
 μένῃ δεικνύται. καὶ ἄποτι
 Ατρεὺς ὁ αὐτὸς, καὶ μετὰ μι-
 κρόν Θυέστης, ἅτα Αἰγισθῶ
 ἢ Αἰρόπη, καὶ πάντα ταῦτα
 εἰς ἀνθρώπος θεῖ· τὰ μὲν οὖν
 ἄλλα θεάματα, καὶ ἀκούσμα-
 τα, ἐνὸς ἐκείνου ἔργου τῶν ἐ-
 πίδαξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐτὸς ἐ-
 σιν ἢ λιθάρα, ἢ δὲ φωνῆς
 μελωδίᾳ, ἢ τραγικῇ θραμα-
 τουργίᾳ, ἢ κομικῇ γυλῶ-
 ποιῇ· ὃ δὲ ὀρχήσῃ, τὰ πάντα
 ἔχει συνλαβόν. καὶ ἔνισι ποικί-
 λω καὶ παραμυγῇ τῶν παρα-
 σκευῶν αὐτῷ ἰδῆν, αὐτὸν, σύ-
 νειρα, ποδῶν ὑπόπον, ὑμῆ-
 λος, ψό-

re. Y Præcipue verò moris
 & affectus se demonstraturam
 & simulaturam pollicetur
 saltatio, nunc quidem
 amantem, deinde irascentem
 introducens, mox alium in-
 sanientem, alium animo per-
 turbatū, ac omnia talia val-
 de concinnè & modestè. Et
 quod omnium maxime mi-
 randum est, una eademq; die
 nunc quidem Athamanta fu-
 rentem, nunc Ino metuen-
 tem exprimit. Et aliàs ipse
 ille Atreus est, aliàs Thye-
 stes, post pusillū Aegisthus,
 deinde Aerope. Et omnia
 hæc unius hominis artificio-
 se refert industria. Alia qui-
 dem spectacula & discipli-
 næ unam quampiam rem os-
 tendunt: aut enim tibia est,
 aut cithara, aut vocis modu-
 latio, aut fabula tragica, aut
 plausibilis aliqua comœdia:
 ceterum saltator hæc om-
 nia simul comprehensa in se
 complectitur, & est varium
 quendam & mixtum ex omni-
 nibus illius videre apparat-

tum, tibiam, fistulam, pedum strepitum, clangorem cymba-
 li, &c.

ψόφον, ὑπεριτοῦ ἀφωνίαν,
 ἀδόντων ὁμοφωνίαν· ἔτι δὲ
 τὰ μὴ ἄλλα, θατίρου τῶν ἰν
 ἑὸ ἀνθρώπου ἔργα ἐστὶ, τὰ
 μὴ ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος,
 ἰν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρω
 συμμεμικται. καὶ γὰρ δια-
 νοίας ἐπιδάξιν τὰ γιγνόμε-
 να ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσ-
 κήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέ-
 γιστον, ἡ σοφία τῶν θρωπεί-
 ων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου.
 Λουδῶναξ γοῶν ὁ Μιτυλη-
 ναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀ-
 γαθὸς, χειρόφους τοὺς ὀρ-
 χηστὰς ἀπὸ κάλλος, καὶ ἔτι ἐπὶ πλὴν
 θίαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀ-
 ναστρέψων ἀπὸ τοῦ θιάτρου.
 Τιμοκράτης δὲ, ὁ διδάσκα-
 λὸς αὐτοῦ, ἰδὼν ποτὶ ἅπαντες,
 ὅτι ἐξ ἐπιτηδεύων ἵππεδαι, ὀρχη-
 στῶν τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα οἶον
 μὲν, ἔφην, θιάματός ἐστι καὶ φι-
 λοσοφίας ἀδῶς ἀπὸ τῆς κηρύ-
 σσας· ἔτι δὲ ἰσχυρὰ λέγει, τὰ τεῖα
 μέγα αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς
 δάσ-

li, repræsentatoris vocē con-
 cinnam, canentium concens-
 tum consonum & unani-
 mem. Præterea alia quidem
 alterutrius in homine partis
 sunt opera: alia enim sunt
 mentis, alia corporis: cate-
 rum in saltatione ista mixta
 sunt. Etenim mentis demon-
 strationem, corporei exercis-
 iij actione, ipsis rebus quæ
 fiunt inesse videmus. Maxi-
 mi verò omnium ducenda est
 verum quæ geruntur sapien-
 tia, & quòd nihil citra ra-
 tionem cōmittitur. Quocir-
 ca Z. Lesboux Mitylenæus,
 planè vir honestus ac bonus,
 saltatores Chiriosophos, id
 est, manu sapientes nominas-
 re solitus est: ibatq̃ frequen-
 ter ad illorū spectacula, qua
 si melior à theatro subinde
 esset reuersurus. Timocrates
 autem eius præceptor, viso
 quondam semel, non de in-
 dustria afsistens, saltatore
 suis rebus indulgente: Qua-
 li me, inquit, spectaculo pri-
 uauit verecundia, quam è philosophia hauseram? Quod si
 vera sunt quæ de anima Platonem differuisse constat, tres
 iiii 5 eius

Αἰκνυοί, τὸ θυμικόν, ὅταν
 ὀργισθῶσιν ἐπιδαικνύται· τὸ
 ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρω-
 τας ἀποκρίνεται· τὸ λογισ-
 τικόν, ὅταν ἕκαστ' τῶν παθῶν
 χαλινάζωγῃ. τοῦτο μὲν γὰρ
 ἐν ἅπαντι μέρος τῆς ὀρχή-
 σιος, καθάπερ ἡ ἀφ' ἧς τῶς
 αἰσθήσεσι, παρέσονται·
 καὶ τοὺς διὰ πένον, καὶ τῆς
 ἐν τοῖς ὀρχήμασι μορφί-
 ας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τοῦ Αἰσο-
 τήλους ἰσαληθές, τὸ κάλ-
 ῃ ἐπαινοῦται, καὶ μὲν
 τρίτον ἡγουμένου τὰ γὰρ οὐ
 καὶ τοῦτο εἶναι; ἤκουσα δι-
 τιν' καὶ περὶ πότρου τι γί-
 νωσκόμενος ἐπὶ τῆς τῶν ὀρ-
 χηκῶν πεσώπων σιωπῆς,
 ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν τι
 λόγος ἀνιήσεται. ἔτι δὲ καὶ
 τῶν ἄλλων ἐπιτηδεύματων,
 τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ
 τὸ χρήσιμον ὑποσχευμένων,
 μόνῃ ἢ ὀρχήσεσι ἄμφω ἔχει,
 καὶ πολὺ γὰρ τὸ χρήσιμον
 ὠφελιμώτερον, ὅσοι μὲν

eius partes pulcherrimè os-
 tendit saltator : vim iras-
 scendi, quoties iratum ex-
 primit : desiderandi, quos-
 ties amantem repræsentat :
 ratiocinandi, quando singu-
 los affectus quasi frenis quibus-
 dam coërcitos explicat.
 Et hoc in omnes saltationis
 partes, quemadmodum tas-
 elus inter sensus corporeos,
 disseminatum est. Porro au-
 tem cū pulchritudinis tan-
 tam rationem habere soleat,
 atque inter saltandum de-
 centis & concinnæ formos-
 sitatis, quid aliud quàm Ari-
 stotelis pulchritudinem cōs-
 firmare videtur, eandem col-
 laudantis, atque inter bona
 tertio loco constituentis.
 Audiui verò alium super sal-
 tantium personarum silen-
 tio longè iuuenilius differe-
 tem, quod eo Pythagorice
 disciplinæ dogma subobs-
 cū significari videatur.

τὰ

α Præterea cū aliæ vitæ

actiones, illæ quidem oblectationem, aliæ verò utilitatem
 exercentibus suppediunt, soli saltationi utraque hæc inter-
 adesse videmus, ac vtilitatem longè præstantiorem, quæ

tertius

τὰ τοῦ τέρπου γίγνεται. πό-
 σον γὰρ τοῦτο ὄρεται ἡδισμόν, ἢ
 πικρῶντας νικάνουσιν, καὶ
 αἵματι βρομίνους, καὶ παλαι-
 οντας ἀπονεῖν κόνει, οὗς ἢ
 ὄρχησις πομπάκις ἀσφαλίζε-
 ρον ἅμα καὶ ἀμορφότερον,
 καὶ τέρπνότερον ἐπιδείκνυ-
 ται; πλὴν μὲν οὖν γὰρ σωτόνορον
 κίνησιν τῆς ὄρχησις, καὶ
 σφοδρὰς αὐτῆς, καὶ περιγυ-
 γὰς, καὶ πηδύματα, καὶ ἵπ-
 ασμούς, τοῖς μὲν ἅπλοις τέρ-
 πνός ἐστιν συμβεβηκὲν ὄρεσι,
 τοῖς δὲ ἐνερگوῦσιν αὐτοῖς ὑ-
 γιανότατα. γυμνασίον γὰρ
 τὸ κάλλιόν τι ἅμα καὶ ὡ-
 ρυθμώτατον τοῦτο φαίλω ἅρ-
 ᾧ γὰρ ἐστὶν, μαλάκιστον μὲν
 τὸ σῶμα, καὶ κάμπλον καὶ κν-
 φίλον, καὶ ὡχρὲς ἐστὶν πᾶς
 μεταβολῇ ἀιδάσκον, ἵσ-
 χιώ τε οὐ μικρὰν περιποι-
 οῦν τοῖς σώμασι. πῶς οὖν οὐ
 παναρμόνιον τι χρεῖμα ἢ ὄρ-
 χησις; θέγουσα μὲν πλὴν ψυ-
 χῶν, ἀσκήσα δὲ καὶ τὸ σῶμα,
 τέρπουσα δὲ τοὺς ὀρεῶντας,
 ἀιδά-

tenus cum voluptate illa ex-
 hibetur. Quāto enim hoc
 spectatu iucundius, quā vi-
 dere pugnis decertantes iu-
 uenes, ac sanguine diffluen-
 tes, aliosq; luctantes in pul-
 uere, quos non raro saltatio
 & longè tutius simul atque
 decentius, & maiori cū vo-
 luptate demonstrat? Quocir-
 ca apti decentesq; in saltan-
 do motus, ac corporis inuer-
 siones & circunductiones,
 insuper saltus & resupina-
 tiones quibus vititur, alijs e-
 quidem sæpenumerò fuere
 oblectamento spectantibus:
 ipsis autem hæc eadem exer-
 centib. saluberrima. β Etes-
 nim illud ego gymnasijs pul-
 cherrimum, & maxime om-
 nium conducibile haud dus-
 biè dixero, quòd corpus e-
 molliant, & membra flexi-
 biliora iuxta ac leuiora effi-
 ciant, & ad omnem multas
 tionē promptiora instituant,
 neq; mediocri robore corpo-
 ra solidius confirment. Qui

ergo saltatio res erit non omnium elegantissima, & quæ &
 mentem acuat, & corpus exerceat, & spectantes oblectet, &
 multas

διδάσκουσα δε ποτὰ τῶν
 πάσῃ ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβά-
 λαις, καὶ μελῶν ὀρυθμίας, καὶ
 κλέσῃ, διὰ τε ὀφθαλμῶν
 καὶ ἀκοῆς· ἂ γοῦν φωνῆς ὁ-
 μοιείῃς ζήτοῖς, ποῦ ἄρ' ἄλ-
 λαχόθι ὑβροῖς, ἢ ποῖον πολυ-
 φωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἱμ-
 νελίστερον; ἔτε αὐτοῦ καὶ
 σύγγ' τὸ λιγυρότερον, ἄ-
 λαις καὶ τούτων ἰρ' ὀρχήσῃ ἄ-
 πολαῦσαι σοὶ πάρισμα. ἰὼ λή-
 γῃ, ὡς ἀμείνων τὸ ἔθ', ὁ-
 μιῶν τῇ τοιαύτῃ θίῃ, γυνή-
 σῃ, ὅταν ὀρεῖς τὸ θίασρον. μι-
 σροῦ μὲν τὰ κακῶς γιγνόμε-
 να, ἐπιδεκρύνου δὲ τοῖς ἀδύ-
 κημένοις· καὶ ὅλως, τὰ ἡθικῶν
 ὀρώντων παιδαγωγοῦ. ὃ δὲ
 ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχησῶν
 ἐπαινέσαι, τὸ τοῦ ἡθικῶν, τὸ καὶ
 ἰσχυρῶς ἅμα καὶ ὑγρότητα τῇ
 μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὅσπερ ὁ-
 μοίως παράδοξον εἶναι μοι
 δοκεῖ, ὡς ἂν τις ἰρ' αὐτῶ καὶ
 Ἡρακλῆος τὸ καρτερόν, καὶ Ἀ-
 φροδίτης τὸ ἀβρόν δακνύον.

ἰθὺς

tiem recte exercere, utrumque iuxta mihi admirandum vide-
 tur: ut si quis in eodem argumento iam robur Herculeum,
 mox Veneris teneram & delicatam ostentaret molliem.

multas res priscas homines
 doceat, tibis, cymbalis, nu-
 mero so carminum concentu
 animum, quantum ad oculo-
 los & aures attinet, ex æquo
 demulcens? Itaque si per-
 fectam vocum modulationem
 requiris, ubi alibi inue-
 nies aut chorum plenorem,
 aut concinniore? Quod
 si tibiæ aut fistulæ sono dul-
 cissimo caperis, sufficiens
 in saltatione quoque fruen-
 di tibi parata est copia. Mit-
 to dicere, quod morib. quo-
 que emendatis multo euades
 melior, crebro hisce utens
 spectaculis, quoties videris
 theatrum abominari & odio
 prosequi malefacta, contra
 lachrymis deflere innocent-
 ter affectos iniuria: in sum-
 ma, totam spectantium vis-
 tam emendari. Quod au-
 tem præcipua in saltatoris
 bus laude extollendum est,
 illud iam dicturus sum: mem-
 brorum robur atque molli-

ἔθελω ἢ ἥδην καὶ ἀποδέξαι σοι
 ὡδὸς, ὅποιον καὶ εἶναι τὸν
 ἄριστον ὁρμητὴν, ἐν τῇ ψυχῇ
 καὶ σώματι· καὶ τοι τῆς μὲν
 ψυχῆς πεῖσιν τὰ πλεῖστα.
 μνημονικὸν τὴν γὰρ, καὶ δύ-
 σιν καὶ ξυνοῖον, καὶ ὁξυ-
 πνοῖαν, καὶ κυρτὸν μάστιγιν
 ἰσοχάσσει φημι δᾶν αὐτὸν,
 ἔτι δὲ κριτικὸν τὴν ποιημά-
 των καὶ ἁσμάτων, καὶ μιλῶν
 τῶν ἁρίων διαγνωστικόν, καὶ
 τῶν κακῶν ποιημάτων ἐ-
 λυγρικόν. τὸ δὲ σῶμα, κα-
 τὰ τὸν Πολυκλήτου κανόνα,
 ἥδη ἐπιδέξαι μοι δοκῶ μί-
 τι γὰρ ὑψηλὸς ἄρα ἔσθαι, καὶ
 πῆρα τοῦ μετέωρου ἐπιμήκει,
 μήτε ταπηνός, καὶ νανώδης
 πλὴν φύσιν, ἀλλ' ἑμμετρεῖ
 ἀκριβῶς· οὐτε πολύσαρ-
 κος, ἀπιδανὸν γὰρ οὐτε λι-
 πὸς εἰς ὑπερβολὴν, σκληρὸν
 δὲ τοῦτο, καὶ νεκρικόν. ἔθελ-
 ω γοῶ σοι καὶ δέμας τινός, ὃ
 φάσιν τὰ βέλτερά ἐπισημαί-
 νειν.

neque carnosus admodum, & obesus (absurdum enim est)
 neque rursus corpore impensè tenui: hoc enim aridi cada-
 ueris præ se fert imaginem. Memorabo verò tibi populi
 cuiusdam ad huiusmodi notanda non inertiis exclamatio-
 nes.

Iam verò oratione tibi os-
 tensurus sum, qualè & cor-
 pore & animo optimum sal-
 tatore esse oporteat. Et
 sanè mentis dotes iam ma-
 gna ex parte executus sum.
 Quippe memoria præcelle-
 re, ac præcipua ingenij indo-
 le clarum, ad hæc solerti &
 acuta intelligentia præditū
 esse illum oportere aio, &
 qui potissimū tēporis ra-
 tionem habere poterit: præ-
 terea autem, ut poematū in-
 geniosus censor sit, tum can-
 tuum atq; carminū præstan-
 tissimorum peritus expēsor,
 vitiosè verò factorū repre-
 hensor argutus. Ceterū
 corporis modū iuxta δ Pol-
 yclei canonem adumbras-
 bo, ut neq; impensè altus sit,
 neque præter modum cras-
 sus, neque brevis nimium aut
 humilis neq; natura depres-
 sus, nanus aut pumilio, sed
 moderatæ stature p omnia:

νῆσθαι, βοᾷς ἅπαν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχᾶς, ὠφυνεῖσθαι πόλιν,
 καὶ ὀρχησιν μάλιστα προδιδώ-
 ουσα, οὕτως ἐπιτηρᾷ τῶν
 λεγομένων καὶ τῶν γιγνομέ-
 νων ἕκαστα, ὥς μηδὲνα μη-
 δεῖν αὐτῶν διαλαμβάνειν.
 μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχησοῦ ἀ-
 σιθόντων, καὶ τὸν Ἐκτορα
 ὀρχουμένου, μὲν φωνῇ πάν-
 του ἀνέβουσαν, ὡς Ἀσυνάναξ,
 Ἐκτωρ δὲ ποῦ; ἅπαντες δὲ πο-
 τι μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μί-
 τρίον, ὀρχᾶσθαι τὸν Καπα-
 νία ἐπιχαροῦντων, καὶ πλο-
 βάμαρ τοῖς Θεβαίων τεχέ-
 σιν, ἐκέρχῃ, ἔφασσαν, τὸ
 τᾶς, οὐδὲν σοι δὲ κλί-
 μακ. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέ-
 δε, καὶ πικροῦς ὀρχησῶ, πικ-
 ρῶν μεγάλῃ πέρσῃ, δὲ ὁ-
 μιθα, ἔφασσαν, φᾶσαι τῆς θυ-
 μίτης. τὸ δὲ ἐναντίον ὧ
 πάντων λεγῶ ἐπιβόουσαν, ἡ-
 πῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τότε
 ἔφ' ἡλίοις ἔνικα ἐπιμνήσθω,
 ἂν

nes. Antiochia ciues habet
 ingeniosissimos, quibus stu-
 dio est saltationem omnibus
 alijs anteponeere exercitijs :
 adeoque dictorum & facto-
 rum obseruantes sunt, ut
 nihil omnino earum rerum,
 illorum subterfugere possit
 iudicium. Ergo cum cor-
 puscule admodum modis-
 cule saltator in scenam in-
 gressus saltaret Heclorem,
 uno ore omnes exclamaue-
 runt, Astyanactem videmus
 ubi autem Heclorem man-
 sisse dicemus? Rursus alio
 tempore quopiam preter
 modum longo Capanea sal-
 tare conante, idemque The-
 banorum muros adiecturus
 esset : Transcende, inqui-
 unt, muros, nihil tibi sca-
 lis opus est. Quinetiam im-
 pendio corpulentum & obe-
 sum saltatorem falsè subsan-
 narunt, qui cum ingentem
 saltum facere admitteretur,

Theatrum nobis, inquit,

suffulciendum fuerat. Contra, nimium arido & tenui
 tanquam male habenti, bene valere certatim precati sunt.
 Horū profectò non concitandi risus gratia mentionem ad-

duxit

ἀπὸ ἅς ἰδὼς, ὅτι καὶ αἱμοὶ
 ὅλοι μεγάλῳ σπουδῇ ποιοῦ-
 σαντο ἐπὶ τῇ ὀρχησικῇ, ὥς καὶ
 ἐνθυμίαν τὰ καλὰ καὶ τὰ
 αἰσχρὰ αὐτῶς διαβάσαι. ὁ-
 κίνητο δὲ τὸ μὲν τοῦτο
 πάντας ἴσω, καὶ τὸ σῶμα λε-
 λυμένος τε ἅμα, καὶ συμπιπ-
 γὼς, ὥς λυγρὸς αἰετὶς, ὅπῃ και-
 ρὸς, καὶ σωισάσθαι καρτερῶς,
 αἱ τότε δέοι. ὅτι δὲ οὐκ ἀπὸ
 λακτοῦ ὀρχήσας καὶ ἴνα γω-
 νίῃ χειρονομίας, ἀπὸ μίτης
 καὶ Ἑρμῆ καὶ Πόλυδ' ὄνους καὶ
 Ἡρακλῆς ἐν ἀνλήσει καλῶν,
 ἰδοὺς αὖ, ἰκασὲ τῶν μιμή-
 σιων ἱππῶν. Ἡροδότῳ μὲν
 οὐκ τὰ δὲ ὀμμάτων φανό-
 μιν, πιστότερα εἶναι τῶν ὤ-
 των δοκεῖ. ὀρχήσας δὲ καὶ τὰ
 ὤτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσω-
 πον, ὅτῳ ἴδελαι ὀρχήσας, ὥ-
 στε αὖ ἱππῶν τις εἰς τὸ θιάσῳ
 παρίλθοι, ἴσω φρονίῳ ἰδῶν
 ὅσα ἱππῶς κακὰ γίγνῃ, καὶ λυγρὸς
 ἰχθύς, ἰξίχθι τῷ θιάσῳ
 παρό-

duxi : sed ut cognosceres
 multas quoque gentes mas-
 gno studio saltandi coluisse
 artificium, adeo ut et vi-
 tia et virtutes in illo potue-
 rint sagaciter deprehende-
 re. Sit ergo saltator corpo-
 re per omnia mobili, et so-
 luto simul atque firmo, ut
 flecti postulante tempore,
 et firmiter consistere, si o-
 pus sit, possit. Quod au-
 tem saltatio à manuum ge-
 sticulatione in certaminibus
 proponi solita aliena non
 sit, sed particeps sit et Mer-
 curij et Pollucis et Her-
 culis editarum in certamine
 virtutum, deprehendere po-
 teris haud obscure, singula-
 rum imitationum periculum
 faciendo. Herodoto au-
 thori gravissimo, ea quæ o-
 culis apparent, certiora vi-
 dentur, quàm quæ percipiun-
 tur auribus. Saltationi et
 oculorum et aurium iudi-

cium præstò est. Usque adeò verò mouet saltatio, ut quia-
 dam misere et perditè puellam quandam deperiens, in thea-
 trum ingressus, conspectis quorum causa amor esset, malis,
 mentis sanitatem receperit, ac nuncupatis vocis theatro

φαιδρίοιτιρ, ὥσπερ τι φάρμακον
 ληθιδανόν, καὶ κατὰ τὸν ποικίλῳ, νηκινθίδι τε καὶ
 ἄχολον πιδόν. σημεῖον δὲ τῆς
 πῆδς τὰ γιγνόμενα οἰκαότηδες,
 καὶ τῶ γυναικίδι ἐκασον τῶν ὁ-
 ρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δα-
 κρύον ποικίλεις τὰς θιατὰς,
 ὁπόταν τι οἰκτρον καὶ ἰλιγ-
 νόν φαίνεται, ἢ μὲν γὰρ Βακ-
 χικὴ ὄρχησις, ἢ Λονίᾳ μάλι-
 πᾳ, καὶ ἢ Πόντῳ σπυδαζομένη,
 καὶ τοὶ Σατυρικὴ οὔσα, οὕτω
 κητέρωται τοὺς ἀνθρώπους ἵ-
 κα, ὥς καὶ αὐτὸν τῷ ἀγμένον
 ἵκασοι καιρόν, ἀπάντων ἐπι-
 παθόμενοι τῷ ἄλλῳ, λάθλυ-
 ται δὲ ἡμίρας, Τιτάνας καὶ
 Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ
 Βουκόλῳ ὁρῶντων. καὶ ὁρ-
 χοῦνται γὰρ ταῦτα οἱ ἀνθρώποι
 παῖδες, καὶ πρωτόγονοι ἐν ἱκά-
 τῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἱ-
 δέμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα προ-
 ούντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλ-
 λόν περ, ἢ ἐπὶ ἀνθρώποις καὶ
 λατουργίαις, καὶ ἀξιώμασι

περὶ

egreditur fronte iam serena
 nata hilarior, quasi phar-
 macum quoddam priorum
 malorum obliuionem indu-
 cens, & iuxta poetam dolo-
 rem & acerbicatem omnem
 abstergens, hausisset. Quod
 autē ista populo fuerint fa-
 miliaria, ac quisq; spectan-
 tium ea quae inter saltadum
 demonstrantur callidē, co-
 gnoscat, argumento sunt
 spectatorum profusae nō ra-
 rō lachrymae, quoties casus
 aliquis acerbus & miserabi-
 lis productus fuerit. Bacchi-
 ca saltatio in Ionia prae-
 pue & Ponto tāto certē stu-
 dio celebris, quam & satyrā
 vocant, usq; adeo hominibus
 ea detentis voluptati esse co-
 suevit, ut statutis temporib;
 ceterarū rerū obliui omnium
 perpetuos dies desideāt spe-
 ctantes Titanas & Coryba-
 tas, & Satyros & bubulcos.
 Saltabātq; id genus saltatio-
 nes nobilissimi quiq; ex sin-
 gulis ciuitatib; primores atq; principes, nō reuerentiae gratia,
 sed potius ob hoc ipsum magnos sese ferebāt, magis quā ob
 generis claritudinē, & obsequia, & dignitates q̄ debebantur
 nobili

πλεονικοῖς. ἰπὰ δὲ τὰς ἀρι-
 τὰς ἔφλω τὰς ὀρχησικὰς, ἀ-
 πονεῖ καὶ τὰς κακίας αὐτῶν.
 τὰς μὲν οὖν ἐν σώματι ἥδη
 ἔδραξα· τὰς δὲ τῆς δαυνοίας
 οὕτως ἐπιτηρεῖν, οἶμαι, δύ-
 νατο ἄν. ποιοῖ γὰρ αὐτῶν,
 ὅπ' ἀμαθίας (ἀμύχανον γὰρ
 ἅπαντας εἶναι σοφούς) καὶ
 σοφοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχή-
 σει ἐπιδιδέκνυται· οἱ μὲν ἄ-
 πορὰ κινουμένοι, καὶ μηδὲν,
 ὥς φασί, πῶς τὴν χορδήν.
 ἑτέρα μὲν γὰρ ὁ πᾶς, ἑτέρα
 δὲ ὁ ῥυθμὸς λέγεται. οἱ δὲ ὡς
 ρυθμὰ μὲν, τὰ πράγματα δὲ
 μεταχρῶνα, ἢ πρόχρῶνα, οἷον
 ἐγὼ ποτὶ ἰδῶν μνησμαι·
 τὰς γὰρ Διδος γονὰς ὀρχοῦ-
 μένος τις, καὶ τὴν τοῦ Κρό-
 νου τινοφαγίαν, παρῳρχᾷ-
 το τὰς Θυῖστον συμφορὰς, ἰδὼ
 ὁμοίῳ παρηγμένῳ· καὶ ἄλ-
 λῃ τὴν Σιμίλλῳ ποικινῶ-
 μένῳ, βαπομίνῳ κεραι-
 σῶ, τὴν Γλαύκῳ αὐτῇ ἑκα-
 ῖ, μεταφρεσίου οὖσαν.
 ἀπ' οὗ ἀπὸ γὰρ τῶν τοιού-
 των

nobilibus. Postea verò quàm
 virtutes saltatorias percur-
 ri, audi iam nūc deinceps et
 saltatorum vitia. { Sedenim
 quæ corpus plerunq; comi-
 tantur, iam ostendi: mentis
 autem vitia ad hūc ferè mo-
 dum, ut opinor, obseruabis.
 Permulti enim illorum pro-
 pter inscitiam (fieri enim
 non potest ut omnes sapien-
 tia exornati sint) turpibus
 inter saltandum solæcismis
 delinquant. Illi quidem dum
 citra rationem mouentur, ac
 nihil, ut aiunt, ad chordam.
 Alia quippe pes, alia rhy-
 thmus loquitur. Cæterum
 alij quidem saltando à rhy-
 thmo non discrepāt, res au-
 tem parum apte et temper-
 stiue saltationi accommo-
 dant: quorum ego permul-
 ta videns memini. Quidam
 enim Iouis parentes saltans,
 neque non Saturnum deuor-
 rantem liberos, Thyestæ ca-
 lamitates adsaltabat. Rur-
 sus alius Semelen percussam

fulmine repræsentaturus, Glaucen illi assimilabat, tempo-
 re longè posteriorem. Atqui nequaquam eiusmodi saltato-

kkkk

torum

των ὀρχησῶν, ὀρχήσιως αὐ-
τῆς, οἷμαι, καταγνώσιον, οὐ-
δέ το ἔργον αὐτὸ μισητίον,
ἀπὸ τοὺς μῦθ, ὡσπερ ἄσιον, ἀ-
μαθὸν νομισίον, ἐπαιντίον
δέ τὰς ἐν νόμῳ, κατὰ ῥυθ-
μὸν τῆς τέχνης, ἱκανῶς ἔκασ-
θρῶντας. ὅλως δέ, τὸν ὀρχη-
σῶν ἅπαντα χόθρον ἀπικει-
βῶδι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν ὠρυθ-
μον, σύμμορφον, σύμμιτρον,
αὐτὸ αὐτῶ ἰοικὸς, ἀσυκοφάν-
τικτον, ἀκρίπληπτον, μηδ' α-
μῶς ἐκίπτε, ἐκ τῶν ἀείδων
κίκrameνον τὰς ἐνθυμήσεις,
ὅξιν πλὴν παιδείαν, βαθὺν
τὰς ἐννοίας, ἀνθρώπινον μά-
λισα. ὁ γοῦν ἐπαινῶ αὐτῶ
τότ' ἄν γίνοιτο ἐν τήλῃ
παρὰ τῶν θιαστῶν, ὅταν ἔ-
καστὸν τῶν ὀρχησῶν γνωρί-
σῃ τὰ αὐτῶ. μάλιστα δέ ὡσπερ ἐν
κατόπρῳ τῶ ὀρχησῶν αὐτὸν
βλέπῃ, καὶ ἂν πάσχειν αὐτὸς
καὶ ἂν ποιῶν εἴωθι. τότε γὰρ εἰδὲ

κατὰ

quiretur humanitas. Statim enim solidam à spectatori-
bus laudem consequitur, quoties quisque videntium suis ip-
sius acta illo representante cognoverit. Magis vero pen-
tus in speculo, in saltatore se ipse conspexerit, tum qualia
passus sit, quæq; quondam faciliare illi studio fuerit. Nec

torum gratia, saltationem
respuendam esse censeo: ne-
que ipsum odio perseque-
ndum exercitium, sed illi pos-
tius, ut sunt, imperiū habendi
di sunt. Laudandos autem
eos qui legitime ac iuxta
rhythmum satis artificiose
cuncta obeunt. In summa,
oportet saltatorem omnibus
numeris esse absolutissimū,
ut totum quod agit, sit con-
cinnum, sit apte accommo-
datum, ac intra mensuram
cohibitum, sibi ipsi non dis-
uersum, à sycophantiæ mor-
su alienum, reprehensioni
minimè obnoxium, & in quo
nihil desiderari possit. Est
præterea summopere neces-
sarium, ut saltator opti-
mis cogitationibus tempe-
ranter instructus sit, acuo
ingenij acumine docilis, me-
te ad deliberandum profun-
da. Summa verò in illo re-

κατέχον ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι
 ὑφ' ἡδονῆς διαύονται, ἀλλ' ἀ-
 θρόοι πρὸς τὴν ἱππικὴν ἐκλίον-
 ται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἐ-
 κας ὁ ἀκόντας ὁρῶντων, καὶ
 αὐτοὺς γυνώσκοντων. ἀτιχύνω-
 γὰρ τὸ Δελφικὸν ἱκάνο, τὸ
 Γνωθί σαυτὸν, ἐκ τῆς θείας ἐ-
 κείνης αὐτοῖς περιγίγνεται. καὶ
 ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου,
 ἄτι χρὴ ἀρεθεῖν, καὶ ἀφέν-
 γει, μεμαθηκότων, καὶ ἀπρό-
 τιτον ἡγνόωσι διδάσκειν.
 γίγνεται δὲ, ὥσπερ ἐν λόγοις,
 οὕτω καὶ ἐν ὁρχήσῃ, ἢ πρὸς
 τῶν ποικίλων λεγομένων κακο-
 ἡθῶν, ὑπερβαίνοντων τὸν
 μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πρὸς
 τοῦ δέοντος ὑπερβαίνον-
 των, καὶ ἂν μὲν τι δάξαι δι-
 οί, ὑπερμυθεῖν, ὑπερβαίνειν
 τὸν μέτρον, καὶ ἂν παλιν, καὶ ὑπερ-
 βολὴν θελήσωσιν, καὶ ἂν
 ὁρῶσιν, ἀλλ' ἢ ἀγρίως καὶ θεο-
 δας παραγόντων, οἷον ἡ γὰρ πο-
 τί μιν νῦν αὖθις ποιεῖν ὁρ-
 χησὶν,

que enim tunc præ volupta-
 te homines se cohibere que-
 unt, sed certatim ad effun-
 dendas laudes proruiunt, quis-
 que suæ ipsius animæ simu-
 lachra conspiciens, ac semet-
 ipsum cognoscens. Planè eo-
 num Delphicum illud verbū,
 Nosce te ipsum, ex eiusmodi
 reportant spectaculo, atque
 ē theatro discedunt, postea
 quam quæ expetenda quæ-
 fugienda sint, perdidicerint,
 & eorum quæ prius ignorab-
 bant, peritii euaserint. Acci-
 dit verò quemadmodum in
 orationibus, sic pari quoque
 ratione in saltationibus, ea
 quæ multis vitio datur caco-
 zelia, hoc est, mala affectas-
 tio, imitationis modum trans-
 gredientibus, ac prout quam
 par fuerat, actione exceden-
 tibus, & si magnum quid-
 dam demonstrandum est, il-
 lud præter modum demon-
 strantibus: rursus si quid

molle ac tenerum repræsentandum est, illud plus satis effe-
 minantibus: porro actiones graues atque viriles ad immuni-
 tatem vsque ferinam euehentibus. Quod ego quondam sala-
 torem facientem videns, memoria teneo, antea quidem

χησὶν, ἐνδοκιμοῦντα πρό-
 τιρον, σωτὸρ μὲν τῆς ἀλκῆς, καὶ
 θαυμάσιον ὡς ἀλκῆς ἄ-
 ξιον, οὐκ οἶδα δὲ ἢ τινὶ τῷ-
 χῃ εἰς ἀσχέμονα ὑπόκεισιν,
 δὲ ὑπερβολὴν μιμήσεως ἔξο-
 κήσαντα. ὀρχοῦμεν γὰρ
 τὸν Αἴαντα, μετὰ πλὴν ἡφαι-
 στὸν μαινώμενον, εἰς τοσοῦ-
 τον ὑπερέξειπεν, ὥστ' οὐχ ὅ-
 ποκείνασθαι μανίαν, ἀλλὰ
 μανίαν αὐτὸς ἀπύτως ἄρ-
 τινι ἔδοξεν. ἔνδ' γὰρ τῶν ὧ-
 σιδ' ἡρῶν ποδῶματι κτυπού-
 των πλὴν ἰδῶντα κατέρρηξεν.
 ἔνδ' δὲ τῶν ὑποκαυούτων ἢ
 αὐτὸν ἀρπάσας, τοῦ Οδυσ-
 σέως πησίον ἰδὼν, καὶ ἐ-
 πὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονῶν, ὅ-
 θι ἔστι πλὴν κεφαλῇ, κατ' ἐν-
 κῶν. καὶ εἴ γε μὴ ὁ πῖλος ἀντί-
 σταν, καὶ τὸ πολὺν τ' ὀλίγον ἀπὸ
 δίστατο, ἀρπάζει ἄν' ὁ κακός
 θαύμων Οδυσσεύς, ὀρχησθῆναι
 παραποιῶντι περιπλάττει. ἀλλ'
 οὐδ' ὅ γε θίατρον ἅπαν σωμα-
 τιστὴν ὧν Αἴαντι, καὶ ἐπὶ
 ὧν, καὶ ἰδῶν, καὶ τὰς ἰδῶντας

ἀπὸ

rona simili morbo vesaniæ correpta, una cum Aiace pas-
 siter insaniebat, & exilientes vociferabantur, ac vestes

mirum, necnon celebrem sal-
 tandi artificem, cætera sane
 prudentem, nec hominum
 opinione indignum. verum
 haud scio quo casu tunc in
 ita deformē repræsentatio-
 nem immoderata affectatio-
 ne delapsus sit. Quippe cum
 illi Ajax desaltandus esset
 mox furens post victoriam,
 tantum à saltationis decoro
 excidit, ut nullo modo Aia-
 cis furentis insaniam repræ-
 sentare, sed ipse omnium iu-
 dicio planè furere atque de-
 bacchari videretur. Vnius
 enim ferreis calceamētis in-
 strepentium vestimentū vio-
 lenter discidit, alterius è Mus-
 sicorum numero correptam
 tibiam, Vlyssis iuxta stantis
 obpositam armorum victo-
 riam gestientis capiti illides
 incussit: & nisi tiara obstit-
 tisset, & plagæ violentiæ ex-
 cepisset, infelix ille Vlysses
 perussisset, ad verberantis sal-
 tatoris pedes prolapsus. At-
 qui uniuersa spectantium cos-

à se

ἀπερρίπτοι. οἱ μὲν συρφετώ-
 δας, καὶ αὐτὸ ἰδιώται, τοῦ μὲν
 διαχέμου ὅτι οὐκ ἰσοχασμῆς
 νοί, οὐδὲ τὸ χῆρον ἢ τὸ κρῆτ-
 τον ὁρῶντων, ἄκραν δὲ μί-
 μησην τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
 τα οἰόμενοι ἦναι. οἱ ἀσφότι-
 ροὶ δὲ, σωκλῆντος μὲν, καὶ αὐ-
 τῶν μὲν οἱ ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις,
 οὐκ ἐλίζχοντο δὲ σιωπῇ τὸ
 πρᾶγμα. ὅτις δὲ ἐπαύνοις καὶ
 αὐτοὶ τῶν ἀνοιῶν τῆς ὀρχή-
 σως ἐπικαλύπτοντο, καὶ ἄς
 αὐτῶς ὁρῶντες, ὅτι οὐκ Αἴα-
 σιν, ἀλλ' ὀρχησοῦ μανίας
 τὰ γιγνόμενα ὡς οὐ γὰρ ἀρ-
 κιδᾶς τέτοις ὁ γυνῶν, ἀλλ'
 καὶ κακῶν τούτου γλοιό-
 τιον ἐπράξι. καταβὰς γὰρ
 αἱ τὸ μίσον ἐν τῇ βουλῇ, δύο
 ὑπατικῶν μίση ἱκαθίστητο,
 πάντων διδούτων μὴ καὶ αὐτῶν
 τινά, ὥσπερ κείον, μακρῶς
 σελάβον. καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ
 μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐζήλων
 οἱ δὲ ἐκρίνοντο, μὴ ἄρα ἐκ
 τῆς ἄγαν μιμνήσκων αἱ τῶν τῶ
 πάθους

à se projeciebant. Itaque vul-
 gus, neque non idiotæ, deco-
 ri non admodum obseruan-
 tes, neque quòd bene, ne-
 que quòd secus fit discerne-
 re queunt, hæc omnia ad
 summam doloris exprimen-
 di affectationem pertinere
 arbitrabantur. Cuiusmodi
 verò, tametsi rem probè cal-
 lebant, ac non parùm ob fas-
 ctum pudore suffunderen-
 tur, neque tamen illud re-
 prehendebant silencio: ipsa
 porro laude saltatoris amen-
 tiam honestè contegebant,
 planè perspicientes hæc non
 Aiæcis, sed saltatoris vesania
 esse perpetrata. Neque
 verò generosus ille hisce cō-
 tētus quietem egit, sed aliud
 quiddam multo magis ad-
 misit ridiculum. Progressus
 enim in mediū senatorum,
 inter duos Consules conse-
 dit medius, admodum me-
 tuentes ne vnum ex illis cor-
 reptū flagellis quemadmo-
 dum arietem caderet. Quod

quidaciam partim ex illis admirabantur, partim ridebant:
 nonnulli verò suspicabantur, ne ex immodica insanie affec-

πάθους ἀλήθειαν ὑπὸ λήθῃ.
καὶ αὐτὸν μὲν τοι φασὶν ἀ-
ναυήψαντα, οὕτω μετανοῶ-
σαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥς καὶ
νοῦσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς
καὶ μανίᾳ κατιγνώσμενον.
καὶ ἰδὲ λῶσ' ἵκετο τοῦτο σαφῶς
αὐτός. αὐτοῦ τῶν γὰρ αὐτοῖς
τῶν συσπειρωτῶν αὐτὸν, τὸν
Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς,
παρασκευάσασθαι τὸν ὑποκεί-
μενόν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον. ἰς
πανόρῳ ἔστιν ἅπαξ μανῶσαι
μάλα δὲ αὐτὸν λῶσας ὁ
ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτιχ-
εσθαι. τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαν-
τος αὐτῷ γραφεῖσθαι, οὕτω
κοσμίως καὶ σωφρόνως τῶν
μανίαν ὑπεκρίνατο, ὥς ἔπαινε
θῶν, μέντας ἐν τῷ τῶν ὀρ-
χῆσιως ὀρῶν, καὶ μὴ παροινύ-
σας ἄς τῶν ὑποκρισίων. ταῦτά
σοι, ὦ Φιλότις, ὀλίγα ἐκ παμ-
πλότων παρίδμεθα ὀρχήσιως
ἔρξα καὶ ἐπιτελεῖσθαι, ὡς
μὴ

desse & temperanter eius repræsentavit insaniam, ut ma-
gnam inde laudem reportaret, saltationis fines nusquam
egressus, neque repræsentando furenter in quenquam des-
bacchatus. 4 Hæc tibi, ὦ amice, pauca sanè ex perquam mul-
tis decerpta, ostendi saltationis studia atque exercitia, ne
prorsus

statione vero furoris morbo
implicatus esset. Et sanè
perhibebant illum, postquàm
à tanta vesaniæ temulentia
sobrius esset factus, in tan-
tum ob hæc quæ turpiter ad-
miserat, affectum esse peni-
tentia, ut præ nimia mentis
mæstitia ægrotus decuma-
beret, reuera ita propter im-
modicè affectatam insani-
am perturbatus. Atqui no-
ipse quidem hoc occultè aut
dissimulanter habuit, sed
satis manifestè declaravit.
Siquidem postulanti-
bus is-
terum æqualibus, ut Aiacem
in illorum gratiam desal-
taret, adhibito repræsentato-
re, inquit ad theatrum: Sa-
tis superque esse semel insa-
niuisse. Maxime verò o-
m-
nium eius animum discrus-
ciauit æmulus. Cum enim
idem Ajax illi ex composito
desaltandus esset, adeò mo-

μή πάνυ ἄρθοίό μοι, ἰρωτι-
κῶς θεωμίνω αὐτά. ἂν δὲ βυ-
λκθεὶς κοινωνῆσαι μοι τῆς
θίας, ἐν οἷδ' αἰὶνὸν πάνυ ἀλθ-
σόμενός σε, καὶ ὀρχησομανή-
σουτά γε πᾶσι. ὥς οὐδὲν
ἀκρόμα τὸ τῆς Κίρκης ἐκεί-
νο πρὸς σὲ ἀπᾶν, τὸ Θῦμᾶ
μ' ἔχον, ὥς οὐτι πιδὼν τάδε
φάρμακ' ἐβίληθις. βίλη-
θῆσθ' ἄρ, καὶ μὰ Δί', ὄνον οὐ
παραλίω, ἢ σὺδ' ἐκαρδίαν ἔ-
ξας, ἀπ' ὃ μὲν νόσ' σοι ἰμ-
πεδωότερος ἔσται. σὺ δὲ, ὅφ' ἢ
δονῆς, ἢ δὲ ὀλίγον ἔκλυτον
ἄλλω μεταδόσης ποιεῖν. ὅ-
πως γὰρ ὁ Ὀμηρος περὶ τῆς Ερ-
μῆς ῥάβδου ἔχρυσός τις, ὅτι
καὶ ἀνθρώπων ὄμματα βίληται δι-
αυτῆς, ὥς ἐβίληται, τὸς δ' αὐτῆς
καὶ ἄνθρωπος ἐβίληται, τὸτο ἄ-
τιχρὸς ὀρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ
ὄμματα βίληται, καὶ ἐγρηγο-
ρεῖναι ποιεῖ, καὶ ἐπιγέρουσα
πῶς διανοίαν, πρὸς ἑκάστη τῶν
θρωμῶν. Κρά. καὶ μὲν ἡδὲ
γὰρ, ὡς Λυκίην, παύσασθαι τί σοι,
καὶ

prorsus indignè aut dolen-
ter patiaris, si ista libenter
et magna cū voluptate spe-
ctare soleam. Ceterum si
animus est te mecū eiusmodi
participem esse spectaculi,
sat scio illius illecebris te ca-
ptum iri, insuper etiam tri-
pudiaturum. Itaq; nihil opus
est ut illud Circes dictum ti-
bi occinam:

Obstupui q̄ te nil phar-
maci nostra bibentia
Demulsere.

Haud dubiè enim demulces-
beris: et per Iouem, neq; asi-
ni caput, neq; porci cor ha-
bebis, verum mēs tibi firmior
erit et cultior. Tu verò præ
voluptate quam spectando
mirificam capies, non mul-
tū Cyceoni potando tri-
bues. Nam quod Homerus
de Mercurij virga aurea af-
firmat, quod illius admimis-
culo, quorū oculos voluerit,
in somnum soluat, rursus al-
ios dormientes excitet: hoc

planè efficit saltatio, et oculos demulcēs, et excubare faciēs,
et mentē ad singula humanæ vitæ acta accuratius discutiē-
da excitās. C R A. Atqui iā tu is me, Luciane, dictis psuastisti,

ἢ ἀναπαύμενα ἔχω ἢ τὰ ὤ-
τα ἢ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνη-
σθ' ὅτι Φιλότης, ἐπιδάμνῃς το
θίατρον ἱεῖς, ἢ ἐμοὶ παρὰ σι-
νωῶ θίαν καταλαμβάνει,
ὥς μὴ μόνον ἐκείθεν σοφώτε-
ρ' ἢ ἐμὴν ἱκανίους.

iamq; mihi patent & aures
& oculi. Et vide, o amice;
ut memoria teneas, ut si quā-
do posthac in theatru iueris,
me tecū vnā pariter spectas
tū abducas, ne tu solus inde
nobis sapientior regrediaris.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

A R G V M E N T V M.

HAbes, studiose Lector, ex hoc Dialogo priscorum
hominum & ingenij, & studij, & eruditionis testi-
monium præclarum & memorabile, ex quo quantum
à priscorum honestate & industria absumus & degene-
rauerimus, haud difficulter cognosces. Priora enim se-
cula floruerunt saltatoribus & mimis & histrionibus:
quorum eruditioni & ingenio pauci nunc etiam emi-
nenter docti respondere possint. Quòd si tales id æta-
tis fuere saltatores, cuiusmodi verè eruditos ipsos flo-
ruisse ingenijs existimandum est, nempe poëtas Tra-
gicos & Comicos, qui suas fabulas hisce desaltandas
obtulerunt? Nostræ autem quid in se habent aut inge-
nij aut honestatis saltationes, nisi ridiculam quandam
chordaca? & verè chordaca, & cōplexus meretricios,
quib. animi incenduntur ad libidinē. Imò pueri, puel-
læ, viriq;, matronæ, plebsq; patresq;, profani & sacri,
sæpe ad mediam ipsam noctem: interdum ad alterum
solem choreas protrahunt, in quibus videre est, quāta
cura obseruent vt rem omniū stultissimā, insanixque
spectaculū, quā scitissimè moderentur: quā rem nisi
tibiarū concentus temperaret, & infania commenda-
ret, nihil absurdius, nihil furētī similis spectari posset.
Et ex hac tamē laudata saltatione, castæ matronæ, in-
corruptæq; virgines, meretrices prodeunt prostitutæ,

• POSTEA-

a. POSTEA QUAM tu Craton.] Saltationis laus & origo Macrobius lib. 3. cap. 14. Saturnalium, ubi de saltandi & cantandi apud veteres ratione scribit, sic ait: Ecce enim ubi ab illo ordiatur tempore, quod fuit optimis moribus. Inter duo Punica bella, ingenui, quid dicam ingenui? filij senatorum in ludum saltatorum commeabant, & illa crotala gestantes saltare discebant: taceo quod matronæ etiam saltationem non inhonestam putabant, sed inter probas quoque earum erat saltandi cura, dummodo non curiosa, usque ad artis perfectionem. Hinc Salustius in Catilinario Semproniam reprehendit, non quod saltaret, sed quod elegantius quam necesse est probæ. Aemilius Probus in vita Epaminundæ scribit, cantare & saltare in Græcia laude digna fuisse. Cælius Rhodiginus lib. 5. Lætionum antiquarum de Græco penitus desinpsit, Saltationis rationem non fuisse veteribus vulgarem aut contemptibilem. b. Iam olim acerba.] Sumpsit exordium ab occasione, cum docilitate. c. Cum vir licet discipulus.] Reprehensio saltationum, à personæ conditione. Hominem ingenuum minimè decet turpi incumbere spectaculo. Aemilius Probus in vita Epaminundæ scribit, quod Romæ turpe erat cantare, & saltare. Salustius in Catilinario dixit, canere, psallere & saltare esse instrumenta luxuriæ, quibus adolescentium animi ad libidinem incitantur. unde Horatius lib. 3. Carm. Od. 6:

Motus docere gaudet Ionicos
Matura virgo, & fingitur artibus
Iam nunc, & incestos amores
De tenero meditatur vngui, &c.

L. Murenæ Servius Sulpitius in maledicti loco obiecit, quod esset saltator. In huius defensione Ciceronis verba sunt hæc: Nemo ferè saltat nisi fortè insanit, neque in solitudine, neque in conuiuii moderato, atque honesto: intempestiu conuiuii, ameni loci, multarum deliciarum comes est extrema saltatio. Idem libro 3. de Oratore, saltationis duo genera esse significat: alteram Scenicam & histrionicam, quæ infamis & viro indigna est: alteram virilem, quæ ab armis aut palestra sumpta est. Hanc Quintil. lib. 1. cap. 11. veteribus Romanis dedecori fuisse negat. d. Cum primis.] Saltationi opponit tragædiarum &

kkkk s comæ

comœdiarum certamina, quam collationem Lucianus infra refutat. e Papæ.] Confutat hæc collationem. f Istud de.] Confutatio reprehensionis ab absurdo. g O' amice.] Propositionio, & vñ totius orationis. h Principio.] Argumentum ab antiquitate. i Syderū chorea.] Exemplo syderum. k Corybantas.] Corybantum & Curetum. Hoc idem de Curetibus & Ioue, leges apud Strabonem, & in his quæ annotauimus in Dialogo Veneris & Cupēdinis. Sunt autem Corybantes, Cybeles, siue Rheæ sacerdotes, qui in sacrificijs matris deorum armati saltantes, casti & puri sunt assumpti: Corybantes appellati, quod inter saltandum capita iactent. l In Creta.] Insula in medio Ponto, centū vrbiū fama clara, vnde ἐγὼ τοῦ ποτὸς à Grecis appellatur: In longitudine ducēsa millia et septuaginta passuum: in latitudine quinquaginta millia habet. Hodie Candiam vocant, à montibus eius occidis, qui δ' ὄρος. i. candidi dicuntur: nullum animal noxium in Creta, viniq; optimi fertilissima, quod Creticū siue Maluaticū vocatur. m Homerus quoq; Merionem.] Amplificat testimonio Homeri.

n Neoptolemo.] Pyrrhus ex Deidamia Achillis filius. Neoptolemus appellatus est, propterea quod admodum adolescens ad bellum Troianum fuit perductus. Is Pyrrhicum tripudij genus inuenisse fertur, quod Pollux libro 4. Pyrrhico cui-dam tribuit. o Lacēdæmonij.] Lacēdæmoniorum exemplo amplifi. at. p Videres itaq;.] Hypotyposis saltationum Lacōnum. q Homerus.] Alia Homeri exempla. r Mitto illud.] Eorum quæ in sacris solennia fuerunt. s Proteum.] Protei fabulam notiozem arbitror, quàm vt hic sit recensenda. Extat apud Homerū Odyss. 4. & apud Maronem lib. 4. Georgicōn. Illam Herodotus historia prima, & post eum Diodorus aliq; plures, ad Aegyptiorum regum morem referunt. Sed prestat vt Diodori ex lib. 2. verba transcribam: Consuetudo, inquis, regibus Aegyptijs causam huiusmodi transmutationes fingenda præbuit. Nam Aegyptijs mos erat regibus, vt leonis aut tauri, aut draconis priorem partem in capite ferrent, insignia principatus: quandoque verò arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia supra caput inguenta. Hæc tum ad decorem spectant, atq; ornatum: tum stuporem ac superstitionem quan-

dam affluenibus iniiciebant, &c. quæ breuitatis causa prætereo. Extat & de eo apud eundem Lucianum nō illepidus Dialogus, quem videre potes. Illic enim paulo plura annotauimus. & Protei esse æmulos.] Id est, ipsum referre Proteum: hoc est, in omnem speciem vertentes se, sursum ac deorsum semper distorquentes. u. Empusam suspicor.] Meminis huius etiam Aristophanes in Raniis:

Καὶ μὲν ὁρῶν τὴν διὰ μέγα.

Ποῖον δὲ, δεινόν, παρὰ τοῦτον γὰρ γίγνεται.

Τότε μὲν βῆς, καὶ δὲ ἔρως, τί τι δὲ αὐτῶν

Ωραίων τι τις. πῦρ ἐστὶ, Φῆρ ἐπ' αὐτῶν ἔσθ'.

Αλλ' ἐκ ἐτ' αὐτῶν ἐστὶν, ἀλλ' ἤδη κύων.

Εμπύσσει τοῖνυν γ' ἐστὶ. Id est,

At maximam profectò video beluam.

Qualem? Nouam, quæ in cuncta subito vertitur,

Modò bios, modò autem mûla, rursum fœmina

Pulcherrima. Age, ubi est? rectà ad illā iā iā feror.

At rursus haud est mulier, imò iam canis.

Empusa proinde est.

Interpres ascribit, Empusam spectrum quoddam esse, quod ab Hecate soleat emitte videndum miseris et calamitosiss. Id subinde consuevit alijs atque alijs formis exhibere sese, maximè meridianis horis, q̃s qui parentant manibus. Sunt qui ipsam hanc Hecaten affirmant esse. Narrant autem, vno videri pede. Vnde & nomē inditum putant ἐμπύσσει, sicut ἐπὶ ποδῶν. In Hebræorum Psalmis δὲ μὲν dicatur meridianum. x Salios.] Salios duodecim Martii Gradii sacerdotes. Summa Pompilius legit, ut ait Liuius lib. 1. ab V. C. quorū primus præsul vocabatur. Quem numerū deinde Tullus Hostilius duplicasse fertur. Quorum sacra & festi dies canis sumptuosus cū capiti & symphonia oppipare celebrare soliti sunt Romani, in quibus subtiles coronas, & alia conuiujs oblectamēta adhibebant. Quod sacerdotium quanti fuerit, ex eo colligere licet, quod nisi ex patricijs ad hunc honorem nemo admissus sit, nisi liber & ciuis patrinus & matrinus foret. Dicti sunt autem à saliendo, quod facere in comitijs quotannis & solebant & debebant, versicoloribus tunicis ornati, per urbem tripudiantes, carmina Salaria appellata canentes.

caneſes pergebant, ſuccincti aeneis baltheis, togis nexis fibulis, quas trabeas vocabant. in capite pileos geſtabant, dictos apices, accincti gladijs: dextra lanceam aut virgam ferebant, leuæ peltam Thraciam, quod Ancyle dicebatur: hoc eſt, circumanciſum. id cælo lapſum in Numæ regiam exiſſimatum, ad cuius formam duodecim numero ſumma arte conſecit Mamurrius artifex: nulla alia mercede ex opere contentus, niſi quod in fine ſacri, Mamurij nomen accineretur. præſul in ſaltando primas tenebat partes, & ducem agens, duos ex alijs Salijs habebat comites, quorum alterum vatem, alterum magiſtrum vocabant. Sanè non Romani ſolùm in ſacris quibuſdam, ſaltationibus & hyporchematibus utebantur: ſed aliæ omnes ferme nationes. Nam, ut ſcribit Athenæus, deis peculiareſ ſuæ fuerunt ſaltationes. Quin nulla ſacra in Delo fiebant, quibuſ non eſſet adhibita ſaltatio. Nec ab Orpheo aut Muſæo vlla inſtituta ſacra fuiſſe conſtat, ſine ſaltatione. Indi manè & veſperi cum ſaltatione Solem ſalutabant. Longus ſim, ſi velim omnes recensere. γ Priapum.] Sic planities: Priapum Iuno Marti dedit, puerum adhuc rudem, ſed multa præditum virilitate, qui non priuſ à Marte armorum diſciplina peritus, quàm ſaltator bonus factus eſt. Vnde & illi merces à Iunone conſtituta, ut ab eo decimam ſpoliorum partem in bello reciperet. ζ Cùm itaque tria ſint celeberrimarum ſaltationum genera.] Saltationum non vnum fuit genus prioribus, ſi quidem Iul. Pollux lib. 4. cap. 14. inter varia ſaltationum genera commemorat ἐμπίλεκας Tragicorum, à cantu nuncupatam: κρόδυκας Comitorum, σκιώιδας Satyricorum. πυρρίχην & τελασίαν εὐοπλίαν vocat, quod armati ſaltarent. Refert illic & alia ſaltationum genera, ſi quis auct ea cognoscere. Denique Homeri ſcholiaſtes in Iliad. ω. tria ſaltationum genera commemorat. Vide etiam Cælium Rhodiginum Lectionum antiquarum lib. 5. cap. 3. & 4. Eſaſmum in adagio, Pyrrichen oculis præ ſe ferens. A Demitor.] Argumētum à laude, quæ à veteribus celebratur ſaltatio. B Hanc tamen.] Exemplum Homeri. C At verò.] Heſiodi. D Ipſe.] Socrates. E Socratiſ Aſpasia.] De Aſpasia Mileſia ſamina, formoſiſſima pellice, vide 13. Athenæi, ubi de Phryne & alijs tum temporis famigeratiſ ſcortis multa dicuntur.

dicuntur. Plutarchum quoque in Pericle. F Videris autē.] Collatio tragædiæ & comædiæ, quibus saltationem anteposit.

G Cū cæcis quoque sint perspicua.] Hyperbole frequens in Luciano, de re vehementer perspicua. Plutarch. τῶν συμποσιακῶν, Decade 2. refert, Antigonom regem vnoculum, allato infirmento prægrandibus scripto literis, dixisse: τὰ πρὸς τὸ τυφλῷ δῆλον: Hæc quidem vel cæco perspicua sunt.

H Quod autem saltationum.] Hactenus ex antiquitate & veterum vsu laudauit saltationem, iam ex difficultate artis eiusdem dignitatem offendit. I Verū hoc orationis.] Repetitio propositionis, cum commonitione. K Iam verò ea quæ saltatorem.] Quarum rerum cognitio saltatori necessaria. L Titanum pugnam.] Iouis & Titanum bellum non minùs quàm Troianum durauit, nec fuit contentio de paupere regno, quemadmodum inter Eteoclem & Polynicem: sed de ipsa cælo. nec potuit absolui, priusquam Iupiter sibi vnoculos Cyclo- pas, fulmen, tonitru, & alios tales ministros, quibus cruentus ille deus vtiitur, aduocaret. M Saturni vincula.] Iupiter patrem Saturnum regno expulisse, & apud inferos in perpetuo cæcere conclusisse dicitur. Virgil. 8. Aeneid.

Primus ab æthereo venit Saturnus olympo,
Arma Iouis fugiens, & regnis exul ademptis.

Et Claudianus de Raptu libro primo:

— patefacta ciebo

Tartara, Saturni veteres laxabo catenas.

N Quoniam verò imitatrix.] Agilitas saltatoris & perspicuitas gesticulationis. O Demetrio Cynico.] Probat exemplo Demetrii Philosophi, & testimonio. P In iudiciū.] Accusat orchesticen, id est, saltationis artem. Supernacuū.] Parergon, hoc est, præter rem additamentum. Q Saltator.] Subiungit historias. R Etenim strepitibus.] Homerica fabula. S Quippe è barbaris quidam.] Alia barbari cuiusdam. T Etenim cum.] Aliud alterius barbari. V Saltatorem.] Orchesten. X Polypi mentem.] Pro tempore. alios atq; alios mores, alium atq; alium vultum sumens. Sump- tum videtur ex hoc disticho incerti authoris, quod Clearchus in proverbijs, teste Athenæo, citat:

πυλὸν ποδὶ

πυλὺποδ' & μοῖ τέκνον ἔχον νόον ἀμφίλοχ' ἥρωος,
 τοῖσιν ἰφάρμοζον ἐν αἷ' αἰὲς δῆμον ἰκνε. Id est,
 Polypi ingenio sis nate Amphiloche heros,
 Ut temet populo quemcunque accesseris aptes.

De Polypi ingenio meminit idem Lucianus in sermone Menela-
 & Protei. Præterea Plin. lib. 9. cap. 29. Plutarchus in *Causis*
natural. citat ex Pindaro versus hos: ποντὶς ἦν ἁρὸς ζωῇ μέλι-
 τα ἢ νόον αἰετφέρων ταῖς πάσας πολιέσιν ὀμιλεῖ. i. *Marina*
belua colori maxime mentem accommodans, cum omnibus ci-
uitatibus consuetudinem habet. Eupolis apud *Athenæum*: Ἀ-
 νὴς πολίτης πολύπυς ἐς τὸ τέχον. i. *Urbanus homo qui mori-*
buis fit polypus. γ. Præcipue verò mores.] *Effectus & v-*
sus artis. ζ. *Lesbonax Mityl.*] *Sobrietas & prudentia sal-*
tatorum. α. Præterea cum.] *A iucundo & vili.* β. Ete-
 nim illud ego.] *Effectus, & quæ saltationem sequuntur.*
 γ. Iam verò orat.] *Hæcenus ingenij dotes: iam & corpo-*
ris recenset, in saltatione. δ. *Polycleti can.*] *Polyclet no-*
bilis cum primis statuarij meminit Plinius, & de eo memoran-
da tradit lib. 34. cap. 4. σ. *Usque adeò verò.*] *Redit ad af-*
fectus artis. ζ. *Sed enim quæ.*] *Vitia saltatorum, ex qu-*
bus rursum dignitas & difficultas artis colligitur. η. *Hæc ti-*
bi, ô amice.] *Conclusio, à necessitate.*

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

EUNUCHVS. SEV
PAMPHILVS.Η ΑΜΦΙΛΟΟΥ, ΚΑΙ ΠΑΜΦΙΛΙ ΕΤ
Λυκίνε.

Lycini.

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGVMENTVM.

Historica quædam narratio est, qua Dioclis & Bago-
 Peripateticorum philosophorū inter se contentio-
 nem exponit. Eunuchus autem inscribitur, quod potis-
 sima contentionis pars in eo versetur, vtrum Eunuchus
 debeat aut possit philosophum agere: cum alter ab in-
 dignitate rei, & ab accidentibus philosophicæ profes-
 sionis hoc negaret: alter autē exemplis, & sine seu of-
 ficio

ficio philosophi, item à consequētibz sese tueretur. Vbi interim tacitè illud quoq; indicat Lucianus, q̄ ea tū ætate philosophi ex vitijs & sceleribus magis quàm ex doctrina & vitæ integritate censebantur. Exordium ab admiratione trahitur, qua attentos faciū, amplificando conditionem & professionem personarum, & rei qualitatem.

ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκίον, ἢ τί γέλωρ, ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀλλ' ὦν γὰρ φαιδρὸς ὦν τυγχάνεις, τοῦτι δὲ πλείον' ἔσωσθες ἂν οἶ μοι δοκῇ, ἐφ' ὅτ' ὁ μὲν κατέχρησεν εὐνοίας, ὃ δὲ γέλωτα. Λυ. ἐξ ἀγορᾶς ἢ ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλι, τῷ γέλωτι δὲ αὐτίκα κοινῶνδ' ποιήσομαι σε, ἢν ἀκρότης οἴσθ' ἴκη δικαιοσύνην παρελθόντα, φιλοσόφων πρὸς ἀπλήτους εἰσόντων. Πάμ. καὶ ἔτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λίσσας, τὸ φιλοσοφῆσαι διακρίνει πρὸς ἀπλήτους. Διον. αἱ καὶ τι μέγα ἔην, κατ' ἀρλόγω ἰσχυροὶ δὲ πάλιν τὰ ἐγκλήματα. Λυ. πόθεν, ὦ μακάρι, κατ' ἀρλόγω ἰκάνοι, οἱ γὰρ ἐνυπνούντων, ὅπως ἀμάξας βλασφημιῶν καὶ τοῦ κινδύου ἀπλήτων, ἡμετέροις καὶ ἡμῶν καὶ ὑπερδυσχερῶντο; οἱ πάντες illi, q̄ quidē solida plaustra cōiutis onusta alter in alterum effuderint, vociferantes, mirāq; peruicacia contēdentes?

VNde ² nobis aduenis, Luciane, seu quidnā rides? Semp tu quidē & aliās consueuisti nobis hilaris ac festiuus occurrere: verū istuc maius aliquid solito videtur esse, de quō risum nec comperescere queas. LV C. E' foro tibi adsum, ὦ Pamphile: porrò mox efficiā ut tu quoq; mecū rideas, simul atq; audieris cuiusmodi litis adfuerim actioni, duobus philosophis inter sese contēdentibus. P A M. Jam istuc ipsum profectō ridiculum est quod ais, philosophos inuicē lites agitare. Nā etiāsi qd magni fuisset negotij, inter ipsos modeste citraq; pugnā controuersā cōpositā oportuit. LV C. Quid ais? tranquillē compo-

P A M.

Πάμ. ἦ πρ, ὦ Λυκίην, περὶ τὸ
λόγῳ διφιροῦν, τὰ σωή-
θη ταῦτα, ἐπερόδοφοι τυγχά-
νουν; Λυκ. ὁ δαμῶς, ἀπ' ἐ-
περοῖόν τι βῦτο ἴω. ὁμόδο-
φοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπ' τῶν αὐ-
τῶν λόγων, δίκη ἢ ὁμῶς σω-
θήκε· καὶ δικασαὶ ψηφοφο-
ροῦντες ἦσαν οἱ αἰετοί, καὶ
πρὸς ὑτάτοι, καὶ σοφώτατοι τ
ἐμ τῇ πόλει· καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις
ὑδίων, παρὰ μὲν τὸ τι φθι-
ξάνην, ὅ, ὅπως ἐς τοσαύτων
ἀντασχωτίαν παρόντων.
Πάμ. ἐκοιμῶντο ἄν ἡδὴ τὸ
λεπάλωον τῆς δίκης, ὡς καὶ
αὐτὸς εἰδένω, ὅ, τὸι τὸ λεγι-
νηκὸς ἦν τὸν βῶτον γίλωα.
Λυκ. σωτέτακται ἡ, ὦ Πάμ-
φιλε, ὡς οἶδα, ἐκ βασιλῆως με-
τοφορά τις ἐ φάλη, κατὰ
ἡν, ὅς φησὶ σοφοίς, Στοί-
κοις διγρ καὶ Πλατωνικοῖς
καὶ Επικουράοις, ἐτι καὶ
τοῖς ἐκ βῦ Περσέων, τὰ ἴ-
σα βῦτοις ἀπασιν. ἴδα δέ,
ἀφθάνον τὸ αὐτῶν τιν, ὅ,
ἄπορ ἀντικαθίσταται, δοκι-
μασθέντα ψήφῳ τῶν αἰετων.
esset æquale. Cæterū demortuo ex his quopid, alius aliquis in
eius locū subrogandus est, qui sit optimatū calculis probatus

P A M. Videlicet de discipuli-
nis atq; opinionibus, Lucian-
ne, ita ut assolent, dissentie-
bant, quòd erant diuerse fac-
tioneis? L V C. Nequaquam,
imò aliud quiddam erat hoc
de quo diffidebāt: nam eius-
dem sectæ erant ambo, eius-
demq; scholæ, & tamen orta
inter eos lis erat. Porro iudi-
ces qui cognoscebāt, primæ-
tes erant huius Reip. natuq;
maximi ac sapientissimi: bre-
uiter, apud quos pudeat ali-
quis etiā parum apte quip-
piam eloquutus, nedū ad tan-
tā prouectus inuerecundia.
P A M P. Quin tu igitur li-
argumentū exponis, quo vi-
delicet ipse etiam cognoscā
quæ res tibi tantū risum con-
citārit? L V C. ^b Scis Pam-
phile, salariū, idq; neuiquā
exiguū, ab Imperatore fuisse
constitutū singulis philoso-
phorū generibus, puta Stoi-
cis, Platoniciis, Epicureis,
cumq; hic etiā Peripateticis:
ita ut unicuiq; sectæ præm-
ium

c Porro

καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοείη τις
 ὦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ'
 ἰβήιον, ἀλλὰ μείλαι κατὰ τὸν
 ἰνιωτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνῆναι ὧς
 νύκτις. Πάμ. οἶδα ταῦτα· καὶ
 τίνα φασὶν αὐτ' ἱναλχῶν ἀρ-
 θανῆν, τῷ Πειριπατητικῷ
 οἰματὶ τὸν ἔτερον. Λυ. αὐτῇ, ὦ
 Πάμψη, ἢ Ελπίη, ἥτις ἦς ἰμο-
 νομάχην πρὸς ἀνέμους. καὶ
 ἄχι γὰρ τότε γιγνόμενον ὅδῳ ὡς
 ἰκένοισι, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι
 φάσκοντας, καὶ χρημάτων καὶ
 ταφροῦν, ἵππατα ἥτις ὧν
 τῶν, ὡς ἥτις πατρίδ' αὐτῶν
 σωσούσης, καὶ ἰερῶν πατρώ-
 νων, καὶ τάφων περὶ οὐρανῶν ἀ-
 γωνίζουσαι. Πάμ. καὶ μὴν
 καὶ τὸ δόγμα τὸτό γὰρ ὅτι τοῖς
 Πειριπατητικοῖς, ὅδ' μὴ σφόδρα
 κατὰ φροῦν καὶ χρημάτων, ἀλλὰ
 ὅτι τινι ἀγαθῷ καὶ τῷ οἴκῳ
 ὄναι. Λυ. ὅρθως λέγεις. φασὶ
 γὰρ οὐκ ταῦτα· καὶ κατὰ τὰ πά-
 ρεια ἰγίγναι αὐτοῖς ὁ πόλεμος,
 τὰ μὲν ταῦτα δὲ καὶ ἄλλα.

ποιοῖ

Porro primum illud neq
 bubula pellis erat quæpiam,
 quemadmodum ait d poëta,
 nec porcellus: verum singu-
 los in annos decies mille nū-
 mūm, quos accipiunt vii do-
 ceat iuuentutem. P A M. Me-
 mini quidē ista. Quin aiunt
 naper ex illis diē obijisse quæ-
 piam, alterū (mi fallor) ē Pe-
 ripateticis. L V C. Hæc ipsa,
 Pamphile, Helena, propter
 quam illi inter sese singulari
 certamine constabant. Et
 hæc quidē nihil etiā ris-
 dendum erat in illis, præter
 hoc, quod quum philosophos
 esse se profiterentur, ac pecu-
 nias pro nihilo ducere: tamē
 earū gratia perinde atq pro
 patria in discrimen adducta,
 pro religione maiorum, pro
 monumētis progenitorū de-
 certarent. P A M. Atqui Pe-
 ripateticorum istud est de-
 cretum, non admodū esse ne-
 gligēdas pecunias, verum eas
 in tertio quoddam bonorum

ordine esse ponendas. L V C. Rectē dicis. nam ista quidem
 aiunt. Proinde bellum hoc ex maiorum iudicio sententiāq
 illis extitit: verum quæ postea consequuta sint, iam ausculta

llll

Primum

ποιοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι τ' ἐπιλά-
 θιον τ' ἀρθανόντες ἐκείνους κα-
 νίσοντο. Ἄλλο δὲ μάλιστ' ἔγω οἱ
 ἀμφύβειοι αὐτῷ, Διοκλῆς τε ὁ
 πρὸνδύτης, οἷοτά μοι λέγω, τὸν
 εἰσιπδόν, καὶ Βαγῶας ὁ δυνῶχ.
 εἰν δὲ δοκῶν, τὰ μὲν οὖν τ' λόγων
 περὶ γένεσιν αὐτοῖς, καὶ πᾶν ἐμ-
 πείειν ἐκείνους τ' διογμάτων
 ἐπιδείδει. καὶ ὅτι τῶν Αἰετο-
 τέλους, καὶ τ' ἐκείνων δοκοῦντων
 ἄλλοι καὶ μὴ τ' Διὶ, δέδιττος αὖ-
 τῶν ἀμείνων ἡμῶν, τὸ δ' οὖν τίς
 ἂν οὗτος δίκης ἐς τὸ πρὶός μοι.
 ἀφ' ἑμῶς γὰρ ὁ Διοκλῆς τ' δια-
 κρινῶν τὰ αὐτῶν, μετέβαινον ἐ-
 πὶ τ' Βαγῶαν, καὶ διελίχθησαν
 περὶ αὐτῶν μάλιστ' αὐτῶν βίον αὐτῶν.
 κατὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ Βαγῶας
 ἀντιζήτησεν τὸν ἐκείνους βίον.
 Πάμ. ἀκότως, ὦ Λυκίε. καὶ τὰ
 πλεονέχοντα λόγῳ πρὶ ἵστε μάστι-
 γον ἔχοντα εἶναι αὐτοῖς, ὥς ἔγω-
 γι, ἐκ δικάζων ἐτυχεῖν αὐτοῖς, ἐπὶ
 τοῖς αὐτοῖς τὸ πλεονέχοντα ἀπὸ τοῦ
 ἄρ μοι δοκῶ, τὸν ἀμείνων
 βίου τα μάστιγος, καὶ ἐν τοῖς
 μετὰ, Luciane. Siquidem eius rei magis erat habenda ratio.
 Promde si ego fortè iudex causæ sedissem, magis mihi
 videtur, futurus eram occupatus: potiusq; spectandum
 pter moribus esset præstantior, quam uter ad disputandum
 dicendum

c Primùm complures quidam
 alij in defuncti illius funebribus
 ludis decertabant, sed præter
 hos præcipuè duo præstanti-
 pares: puta Diocles ille gen-
 nex: nosti quem dicam, et
 tentiosum illum inquit: præ-
 terea f Bagoas, qui quidem
 ea specie est, ut Eunuchus
 se videatur. Inter hos magis
 de doctrina, deq; philoso-
 phiæ decretis atq; opinionibus
 est decertatum. uterq; suum
 specimen ac documentum depo-
 nit, quòd esset Aristotelici
 factionis, quodq; eius placuisse
 sequeretur ostendit. At
 Iouem in hoc certamine præter
 altero superior erat. Hic
 igitur huc deflexit demum
 Diocles desinens iam certam-
 tionis suæ periculum ac
 cimen ostendere, ad Bagoam
 descendit, ac vitam illius
 primis carpere est aggressus.
 Bagoas itidem huius omnia
 vicissim taxabat. P A M. Luciane
 merito, Luciane. Siquidem eius rei magis erat habenda ratio.
 Promde si ego fortè iudex causæ sedissem, magis mihi
 videtur, futurus eram occupatus: potiusq; spectandum
 pter moribus esset præstantior, quam uter ad disputandum
 dicendum

τί δ' οὐδ' ἄτις; ὦ, ἄρα τὴν οὐ
 συχίαν ἤγαγον, ἢ τί πρὸς ταύ-
 τα καὶ αὐτὸς ἀνταπῆρ' ἐτόλ-
 μησι; Ἀντὰ μὲν πρῶτα, ὅτε οὐ-
 δὲς καὶ δαλίας, οἰκῆον γὰρ αὐ-
 τοῖς τὸ τοῦτο, ἐπιπολὺν ἐσιώ-
 πα, καὶ ἡρυσεία, καὶ ἰδίαν φαν-
 ρὸς ἴω, τίλ' ὦ, καὶ πῶς τι καὶ
 γιωακῆον ἐμφθιγξάμην; ὦ, ὅ-
 δίκασα ποιῆν' ἔφη τὸν Διο-
 κλῆα, φιλοσοφίας ἀπεκλείοντα,
 ἀνδρῶν ὄντα, καὶ καὶ γιωαξί-
 μιν τῆναι. καὶ πρῶτον δ' Ἀσπασία
 καὶ Διοτίμα καὶ Θρύγηλια, σιω-
 γοῦσσαι αὐτῶν. καὶ τις Ἀκα-
 δημαϊκὸς ἀνδρῶν ἐκ Κιλτῆ,
 ὁλίγον πρὸ ἡμῶν ἀνδοκίμῃ
 ὡς ἐν τοῖς Ἐπηγοῖς. ὁ Διοκλῆς
 δ' ἡ ἀκῆνον αὐτόν, ἥπερ ἴω καὶ
 ἴω ὁμοίαν μὲν ποιεῖν, ἔρξην
 ἄρ, οὐ κατὰ πηλὰς αὐτῶν τὴν
 παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν. καὶ
 τινὰς καὶ αὐτὸς ἐπιμνημόνους
 λόγους, καὶ πρὸς ἑκάτον, ἔπα-
 τε Στωϊκῶν, καὶ Κωϊκῶν μά-
 λιστα ἑρημύς πρὸς τὸ γελοῖ-
 ον,

Sed alter ille quid? Num
 obticebat? an vicissim quid-
 dam ausus est ad istum re-
 sponderet? L V C. Initio quon-
 dam pudore ac metu (quod
 id est istis familiare) dimissi-
 obticebat, erubescens in me-
 rim, palamque prae se fecerat
 id quod erat. 8 Tandem quon-
 tem tenuem quandam ac me-
 liebre medens vocem, ne-
 bat aequum facere Diocle-
 qui se quod eumachus effe-
 ob id à Philosophia seclum
 ret, cum qua faminis et
 esset commercium. Al-
 bantur Aspasia, Diotima,
 Thargelia, quae causam
 lius adiuuabant. Prae-
 Academicus quidam e-
 chus natione Gallus, qui
 lò ante nostram aetatem
 ximi nominis apud Graecos
 floruiisset. Porro Diocle-
 tiam illum ipsum, si quid
 extaret, ac simili negotio
 se misceret, prohibuimus
 se respondit, nihil expan-

etiam opinione quam apud vulgus obtinebat. Ad haec, quod
 ipse quaedam dicta in illum iaciebat, tum referebat in
 quae à Stoicis maximèque Cynicis dicta ad risum concitarentur.

ab ipso statim ortu fuisse exectum, plane q̃ animal esse quodam
varium atque anceps, non aliter quàm cornices, quæ ne-
que inter columbas, neque inter coruos numerari queant.
Alter contrà responderet: eo iudicio non de corporis ani-

dum erant idonea, de corpore mutilo atque imperfecto. Hac in re iudicium cognitio versabatur. Denique totius causæ iam illud caput esse cœpit, num Eunuchus idoneus esset censendus qui ad philosophiam admitteretur, quique iuuenibus præfici postulare, quum alter interim formam etiam ac corporis integritatem in philosopho requirendam esse diceret. Maxime vero vii barbam altam ac promissam gerat, quò videlicet ijs qui discendi cupidi aduenirent, vir grauius appareat, & is cui fides haberi debeat, neque indignus videatur decem illis drachmarum millibus quæ sibi ab Imperatore respicienda. ^b Caterum Eunuchorum conditionem etiam quàm Spasdonum esse viliorē. Nam illos aliquando virile quiddam expertos fuisse: at hunc

πλὴν λέειν, ἀπ' ἀλλήλων ψυχῆς
 καὶ τῆς γνώμης ἐξίτασιν δῆλον
 εἰναι, καὶ τὴν δολομαίαν
 ἐπισήμης. ἔθ' ὁ Αἰσωπὶδης ἐκ
 καλῶς μάρτυς τῷ λόγῳ, ἃς ὕπερ
 πρὸς ὅλῳ θαυμάσιος Βρμάαν
 τὸν ὠνύχον, τὸν κατὰ Αἰτῶν
 ὡς τυραννον, ἃς αὖ τὸ καὶ θύ-
 σιν αὐτῷ, κατὰ ταῦτα τοῖς
 θεοῖς, καὶ τοῖς καὶ ἐτόλμα πρὸς
 αἰσχύαν ὁ Βαγῶας τοῖς, ὡς
 πολὺν ἐπιτηδεύειν ὠνοῦν
 καὶ τοῖς ἐνίοις διδάσκαλος,
 ἐκ δὲ ἀβολῶν τινα πρὸς αὐ-
 τὸς ἐνδείξασθαι δυνάμενος,
 ἐκ δὲ Σοκράτους ἐνὶ τῷ ἐκείνου
 μακάριον ἄν, ὡς ἀφ' αὐτῶν
 τὰ μακάριον. ἐπὶ δὲ καὶ αἰς τὸ
 ἐκείνου μάστιγι σκώφθη, κα-
 τὰ τὸν τῶν, ὡς γοῦν ὡς, πρὸς
 σίρριψιν. ἃ γὰρ ἀπὸ πῶν,
 ἔφη, βαθεῖα κείνῳ δέοι τὸς
 φιλοσοφοῦντας, τὸν τῶν
 ἄνδρ' ἀδικούτων πρὸς κεινῶν
 πάντων, ἐν τῷ τῷ αὐτῷ ἄλ-
 λ' ὡς παρὰ τὸν, τὸ δὲ ὄνομα ἐν
 ἀφ' αὐτῶν, καὶ μὴ, ἔφη,
 ἐν τῷ ἀδικαίᾳ, οὐδὲ οὐ
 τὰς

figura, verum de animi vir-
 tute, proinde mentis quali-
 tatem expendi oportere, de
 dogmatum cognitione qua-
 rendum esse. ⁱ Eius rei testi-
 citatus Aristoteles, qui qui-
 dem Hermeam eunuchum
 Atarne oriundum tyrannum
 supra modum sit admiratus,
 aded ut illi perinde atque
 Dijs sacra fecerit. Ausus est
 et illud addere Bagoas,
 multò magis idoneum esse
 eunuchum cui adolescen-
 tes erudiendi credantur,
 quòd ab hoc nulla in illis
 calumnia possit herere, ne-
 que Socraticum illud cri-
 men in hunc competat,
 quòd adolescentulos cor-
 rumpat. ^k quæ ille pueri-
 sumum in mentum imberbe
 fuerat cauillatus, ea hic
 facit, ut ipsi quidem non
 debatur, reiecit. Et quia
 è barbæ prolixitate, non
 philosophos æstimare possunt
 uenit, nimirum hinc
 te omneis primas tenet.

Hic tertius quidam affertur
 Hic tertius quidam affertur

(nomen hominis silebitur) ! Atqui iudices, inquit, hic

σὰς γνάθους αἶψ' , καὶ τὸ φά-
σμα γυναικῆς , καὶ τὰ ἄλ-
λα δυνούχου οἰκῶς , εἰ ἀρδύ-
σας , πᾶν ἀνδρᾶς ὑμῖν
φανέσθαι· εἰ δὲ μὴ , ψάλλον-
ται οἱ περὶ αὐτοῦ λίγοντες ,
καὶ μοιχὸς ἰσθλὸς ποτὲ , ὡς ὁ
Ἀξωρ φησὶν , ἄρθρα ἐν ἄρ-
θροισι ἔχωρ . ἀλλὰ τό τε μὲν
τὸν δυνούχον ἀναφύων , καὶ
τὸ ἐκρησφύγιον ὑρόμεν ,
ἀφάθῃ , ἀπιστήσαντων τῇ κα-
τηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν ,
ἀπὸ γὰρ τῆς φανερᾶς ὀφθα-
σμοῦ , καὶ παλινδιδῶσαι
μοι δοκῇ , τὸ πικραμένο μου
ἦν ἔνιχα . τῶν δὲ λεγομέ-
νων , παρὰ πάντων μὲν γέλω-
ς ἐγγίγνεται , ὡς δὲ ἐκός . Βαγῶν δὲ
μᾶλλον ἐπράττειτο , καὶ παν-
τὶς ὡς μυνεία παρόμεν
χρόματα , καὶ φυχῶν ἐκίχθη-
τι ῥόμον . καὶ οὐτε στυκα-
τατίθεται ὡς τῆς μοιχείας ἐκ-
κλήματι λαλῶς ἔχων ὥς , ὅτε
ἐκείνου αὐτῷ τὴν κατηγορίαν
ταύτην ἐπὶ τῶν πρώτων ἀγῶ-
να ἡ γὰρ ἔσται . Παμ. γὰρ
νοῖα ,

lis leuibus , ac foeminea vo-
ce , reliquoq; corporis habi-
tu eunucho adsumilis , si quis
vestes detrahat , egregie vir
esse videbitur . Alioqui men-
tiuntur qui ferunt , eum ali-
quando in adulterio depre-
hensum , membra in mem-
bris , ut legum tabulae lo-
quuntur , habentem : atque
id quidem temporis ad eunu-
chum confugisse , eaq; reper-
ta latebra absolutum fuisse ,
quam iudicibus crimen per-
suaderi non posset , ut qui e
specie hominem iudicaret
eunuchum . At nunc mihi pa-
linodiam cantaturus viden-
tur , idq; propter ostentatum
praemium . Haec quum dice-
rentur , omnibus ut par erat ,
risus est obortus . Porro Ba-
gas magis etiam perturba-
batur , omnem in speciem sese
variens , atq; in innumerabi-
les versus colores , tum frigida
sudore fluens : ac neq; de-
corum sibi existimabat adul-
terij crimen agnoscere , neq;
rursus eam accusationem

inutilem ad praesens certamen arbitratur . P A M. Pro-

λοῖα, ὃ Λυκῖνι, ὡς ἀληθῶς
 ταῦτα, καὶ τοικῶς ὃ τὴν τυχε-
 ῶν ὑμῖν διατριβὴν πρᾶσιν.
 ὁσαυτὸ δ' οὐδ' ἐλθόντι τίς ἐ-
 νελ. καὶ πᾶς ἐγνωσεν ὑπὲρ αὐτῶν
 οἱ δικασαί. Λυ. ἔχ' ὁμόψυχοι
 πάντων ἔχον, ἀπ' οἱ μὲν ἡ-
 ξίουσιν, ἀπ' ἀλλήλων αὐτὸν, ὡς
 σπῆδός ἀρ' ὑπομένει, ἐπισκο-
 πῶν, ἃ δι' αὐτὸ φιλοσοφῶν τὰ
 καὶ πρὸς τῶν ὀρχήων. οἱ δ' ἐτι-
 γηιοίετον, μετὰ σταμνίους
 τινὰς τῶν ἐξ οἰκῆματός γενο-
 κῶν, μελόντων αὐτὸν σωθῆναι,
 καὶ ὅπως αὐτὸν τινὰ τῶν δικα-
 σῶν τὸν προσβύτατόν τι καὶ
 πισυτάτον, ἰφιστάμενον, ἃ
 φιλοσοφῶν. μετὰ δ' ἐπὶ πάν-
 τας ὃ γέλωτος κατέχευε, καὶ ὅπως
 ὅπως οὐ τὴν γὰρ αὐτὸν ἔχον,
 φρασσομένην ὡς αὐτὸν, ἐγνω-
 σεν ἀναπόμνησιν τὴν τὰ τα-
 λῶν ἐκπύουσαν τὴν δίκην καὶ
 οὐδ' αὐτὸν μὲν πρὸς τὴν τῶν
 λόγων ἐπίδειξιν, ὡς φασί,
 γυμνάζεσθαι, καὶ πρᾶσθαι
 ἴστας,

fectò deridicula sunt ista,
 Luciane, neque vulgarem
 vobis, vti coniectandum est,
 voluptatem prae buerunt. Ve-
 rum quò tandem res eussit,
 et quid super his pronun-
 ciarunt iudices? LUCIA.
 Non erat eadem omnium
 sententia: verum alijs qui-
 dem visum est, vti nudato
 illo, quemadmodum in em-
 plicijs servis fieri consuevit,
 inspicerent, num in ijs quae
 ad penem pertinent, philo-
 sophari posset. Alij verò
 sententiam dixere multò ma-
 gis etiam hac ridiculam:
 nempe ut accersitis è lustris
 mulieribus aliquot, iube-
 rent illum cum illis congru-
 di, ac viri officio fungi: as-
 stante interim è iudicibus
 quopiam, qui quidem esset
 natu maximus, fidèq; specta-
 tissima, qui inspiceret num
 philosophum praestaret. Haec
 vbi omnium risu fuissent
 excepta, neque quisquam

minimo adesset, cui non doleret alius risu concussa, visum
 est ut integra causa in Italiam referretur. Et nunc aliter
 ut aiunt, ad eloquentiae ostentationem semet exercet atque
 instruit.

[illegible]

instruit, & accusationē quādam
elaboratissimam meditatur,
adulterij crimen aggrediens,
id quod ipsi maximē aduersus
satur. Quod quidem & hic
facit iuxta malorum rhetorū
morem, quum ex ipso
crimine aduersarium inter
viros recenset. Contrā Ba-
goas diuersa cura, quemad-
modum audio, & assiduē vi-
ram agit, negociūque prae-
stantibus habet. Postremo
videtur in sese sperat, si mo-
do docere possit se nihilo
deteriorem esse equas ineun-
tibus asinis. Id enim, amice,
visum est optimum philoso-
phiae documentum, atq; vna
demonstratio, quae refellē
non queat. Proinde opta-
rum, ut filius qui nūti est ad-
amum & linguam, sed pec-
dōneum.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a VNDE nobis.] Exordium ab admiratione, qua attentos facit, amplificatione rei à modo & personarum profectiōe petita. *b* Scis Parm.] Narratio à causa istius. *c* Porro primum illud.] Carmen est Homericum ex Iliad. 2. de Achille.

¶ Heclore pro vita certantibus: Carmen integrum sic habet

—ἐπὶ ἐχίστην, ἐδὲ βούλῳ

Ἀνύδῳ, ὅτε ποσὶ αἰθλίᾳ γίγνεται αὐδρῶν,

Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεὸν ἔκτορ' ἐπὶ ποδῶμοιο. id est,

Neque enim illis victima sine bucula captabatur, quippe hæc premia cursus: verum de vita certabant Heclorem. Virgil. lib.

12. Aeneidos hoc ita interpretatus est:

—nec enim leuia aut ludicra petuntur

Præmia, sed Turni de vita & sanguine certant.

Usurpantur à Luciano, contra philosophos turpiter apud Iudices de salario contententes. d. Poeta.] Appellatum est loco proprij, per excellentiam. Iustinianus in principio libri primi Institutionum suarum: Sed quoties, inquit, non addimus nomen cuius sit civitatis, nostrum ius significamus: sicut cum poetam, nec addimus nomen, subauditur apud Græcos egregius Homerus, apud nos Virgilius. e. Primū complures.] Modus & persona. f. Βαρῶας.] Barbara lingua significat eunuchum, quo nomine Luciano philosophum, quendam indicat, qui vultu corporisq; figura eunuchum præ se ferret. Quin Ovid. de Amoribus, servum puella custodem Bagoum appellat.

Quem penes est dominam seruandi cura Bagoum. g. Tandem autem.] Defensio ab exemplis. h. Ceterum.] Accusatio ab acculemibus. i. Eius rei.] Defensio a fine & officio. k. Deinde quæ ille.] A sequentibus. l. Atqui lud.] Nova obiectio, & occasio suspensæ sententiæ.

B P O T E S.

A M O R E S.

ΔΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ

LUCIANVS ET

ΘΙΟΜΝΗΣ.

Theomnestus.

Incerto interprete.

A R G V M E N T V M.

Hoc dialogus de Amoribus & eorum voluptate disputatur, introductis Charichæ & Gallicratidæ personis: quorum alter amorem mulierum vt antiquior rem, & naturæ magis consentaneum, deinde & diuturniorem, magisq; mutuum, & vtrinq; oblectantum defendit.

defendit: alter autem turpem istum in pueros affectu, sed honesto tamen & philosophico nomine palliatum commendat, confutato eo quod alter de naturæ ductu opposuerat, & proposita muliebrium vitiorum insolentia ac foeditate. Occasio dialogi ex repetitione & memoria antehabiti sermonis sumitur, inuitante ad hoc etiam temporis opportunitate. Exordium autē & præparatio disputationis ab attētionē, & rei magnitudine. quam lōga deinde narratio sequitur, cōtinens causam & quasi fundamētum totius negocij: in qua illa quoq; non indigna lectu sunt, descriptio templi Gnidię Veneris, & exemplū impotentis amoris, quo quidam ipsam deā statuā noctu aggressus est: cuius cōmemoratio cōtentioni ac disputationi principium & ingressum facit. Cæterum haud scio an & hic philosophos tacite perstringat Lucianus, dū pederastar esse solis illis præstat.

Ρατixης πρὸς
Διδε, ἰταῦρ μου
Θεόμνησι, ἐξ ἰα-
θινοῦ πικλῆρα-

κας ἡμῶν τὰ λιχμυκότεα πρὸς
τὰς συνήκας σπονδὰς ὄτα.
καὶ μὴ σπῆρα ἀνέωγτι το-
αὐτῆς πρὸς τὰς ἀνέωγτι
ἰλαρῶν σολόγαν τρῶν χα-
εις. ἀοδρῆς γὰρ ἡ ψυχή ἀνέω-
κὸς σπονδῶν ἀνέωγτι. ποθῶσι δὲ
οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν
παχῶν προντίδων χαλα-
ρῶν τῶν, ἀς ἰδονὰς ἀνέωγτι.

πάνν

Ματοριο quod
dā lusu, amice
Theomneste,
summo statim

mane impleuisti nobis aures,
continuo serioq; studio iam
defessus, ac nihil vthemen-
ter sustinens talem aliquam re-
laxationem, in tempore adeo
iucundorum istorum sermo-
num tuorum gratia affluxit.
Infirmior enim animus est,
quàm ut studia continua su-
stinere queat. Desiderant au-
tem labores paulò conuen-
tiores, ut curis grauioribus

atque molestis paulisper relaxatis, in voluptates remittantur.

πάντων δὲ με, καὶ τὸ ὄρθρον, καὶ
 ἐπολάσας σε λόγων αἰμυλῶν
 καὶ γλυκῶν περὶ καλῶς φραγῶν.
 ὡς ὁλίγος δὲ ἄνθρωπος, Λευσιάδης νό-
 μισον αἶν', ὅς τις Μιλησιακὸς
 νόμοις ἀπὸ Μηλήων. ἄχθο-
 μά τι, καὶ τὸς ὄντας ἔρωτας, οἷς
 πηλατὺς ἐνρίθη σκοπὸς, ὅτι πᾶ-
 πωσσαι Μηγῶν. καὶ οἱ
 πρὸς αὐτὸς ἀντιβολῶν Ἀφρο-
 διτης, ἀπὸ Μηλῶν καὶ γυναι-
 κας, ἢ τις ἄλλος, ἢ καὶ τὴν Δία
 θῆλυς ἐφ' αὐτὰς τοὺς πόδας, ἢ ἄ-
 μα τῇ μνήμῃ ἐπαλῖσθαι. καὶ
 γὰρ ἄλλως ἰορταστέον ἄνθρω-
 πῶν, Ἡράκλεια θύελλα, καὶ
 ἀγνοεῖς δὲ ἀπὸ τοῦ ἑνός,
 ὅς τις τῶν πρὸς Ἀφροδίτῃ
 ἡδύα οὐκ ἀποκεί μοι τῶν λό-
 γων τὰς θυσίας περὶ σέθεναι.
 Οὐ θάπτομαι μοι, ὦ Λυκίον,
 θαλάσσης ὑδάτα, καὶ ποντὸς
 ἀπὸ οὐρανὸς νιφάδας ἀειθμῆ-
 στας, ἢ τὸς ἐμὲς ἔρωτας. ἔγω-
 γ' οὐκ ἄπαρ αὐτῶν ἐφ' ἃς
 ἐπὶ τῇ φθάρσει παρ' ἐμοὶ νομίζω,
 καὶ πᾶσι τοῖς ἑλπίαις θανά-
 τισσιν εἶναι. ΤΗΒΟ. Cuius verò mihi, Luciane, maris
 fluctus, et densas à cælo delabentes niues numeraueris, quam
 meos amores. Ego itaque totam ipsorum vacuum reddidisse
 pharetram me puto: ac si quando ad alium aliquem auolare

Admodum igitur me sub au-
 roram hodie lasciuorum in-
 storum verborum blanda ac
 dulcis suadela exhilarauit.
 Quare parùm absuit quin
 Aristides ille viderer mihi
 esse, Milesiis sermonibus su-
 prà quàm delinitus. Doleo
 per amores equidem tuos,
 quibus latus adeò scopus in-
 uentus est, quòd narrare de-
 sisti: ac te per ipsam obse-
 cramus Venerem, si abun-
 dè mihi dicere videris siue
 masculum aliquod, siue en-
 iam per Iouem muliebri te
 incesit desiderium, ut id
 paulatim memoria repeten-
 dō excitare velis. Nam alios
 qui festum et solennem ce-
 lebramus diem, Herculi sa-
 cra peragentes. Ceterum
 haud ignoras scilicet deum
 hunc, quàm acer et procliu-
 erga Venerem fueris. proin-
 de lubentissimè videtur mihi
 sermonum hæc sacrificia ad-

σώσιν, ἀντολῇ αὐτῶν ἡ δι-
ξία γλαυδίσσεται. σχιδὸν γὰρ
ἐκ τῆς ἀντίπαυδις ἡλικίας ἂς
τὸς ἐφύδης κελεύεις, ἄλλως ἐπ'
ἄλλων ἐπιθυμίας βεκοῦμαι.
διὰ δόχοι ἔρωτες ἀπώλων, ἢ
πρὶν ἢ λῦσαι τὸς πετέρεις, ἄρ-
χοντας δαύτεροι. ἐάρλωα Λδ.
οὐα τῆς παλιμυδὲς Ὑδρας πο-
λυποκῆτρα, μὲν ἰόλιων
βοηθὸν ἔχαρ διωάμφο. πνε-
ρε γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, οὐ-
τε τις ὑγρὸς ὥς ἔμρασιν ἐκ-
σοικᾷ μύσφ. δε ἄπαν ἐσθλα
ἡ αὖ αὐτὸν ἀρπάσαν, ἐπ' ὅ-
δον ἐξέρχεται. καὶ σιω-
χὴ ἀπ' ἑαυτῆς ἐπέρχεται μοι, τίς
οὐτ' Ἀφροδίτης ἐχόλῃ. ὅ-
γὰρ Ἡλιάδης ἐγὼ τις, οὐδ' Ἀλ-
μινιάδων εἷος, οὐδ' ἱαπολίδ-
ταρον ἀγροτικῶν ἐφ' ἐνέμω-
σθ, ὡς ἐρδίσαντες τοῦ θεοῦ γλῶ-
σσοῦσιν ταύτῃ ὀργῇ. Λγ.
πῶπολο τῆς ἰωνηλαίου καὶ
δυσχεροῦς ταύτης ἰσοκεί-
σας, Θιόμνησε. ἄχθῃ γὰρ, ὅτι
τότε ὡς βίω ἐτὶ γὰρ προσκλή-
ρωσι

re volent, inermis pferuat
dextera ridebitur. Prope-
modum enim ex eo cum a
prima pubertatis atate in-
gressus, inter adolescentes
receptus sum, alijs atque alijs
subinde concupiscentijs de-
lusus pereō, alijsq; amores a-
lijs succedunt: ac priusquam
desinant priores, incipiunt
sequentes, capita prorsus
Lernæa rediuiua istius Hy-
dræ longe magis multiplica-
ta, neque etiam Iolaiam co-
liquem auxiliatorem recis-
pere sustinentia. Neque enim
igne ignis exingui solet. Ad-
eo humidus quidam oculis
inhabitat mejs asilas, qui om-
nem formam ad sese ras-
piens, nullas satietate reple-
uit. Ac assidue dubitans in-
mentem veni mihi, quænam
hæc Veneris ira sit. Non
enim ex Heliadis quispiam
ego sum, neque Lemniadum
contentio, neque etiam Hip-
polytæum agreste ac durum

illud supercilium induit, ut ob id irritare Dea inexple-
bilem hanc iram in me debeam. Λγ CIA. Omittit ficti-
tiam hanc Theomnestæ & difficillimam responsionem. Λγ
ceterum

ροσίσι, καὶ χαλεπὸν εἶναι νο-
 μίζεις, ἢ γυναιξὶν ὠραίους, καὶ
 μετὰ παιδῶν τὸ καλὸν ἀν-
 θρωπῶν ὁμιλεῖς, ἀπὸ τοῦ καὶ
 καθ' ἑαυτὸν τῶν ἀρετῶν πᾶς
 τὸ δυσχερὲς ἔσται νόσημα. Δι-
 πορὸν γὰρ τὸ παθεῖν, ἀπὸ οὐχὶ
 τοῦτο ἢ πολλὰ ἐκχέας ἄνθρωπον.
 ἀνδράμονα οὐτὸν εἶναι νο-
 μίζεις, ὅτι τοῦ θεοῦ ἀνέχμε-
 γάρ γε γυναικῶν ἐπιπλοῶσα, ὅθεν
 ἐμποικίαν ἄλλαν, καὶ στρατιώ-
 τῶν ἐν ὅπλοις βίον, ἀπὸ ἀνιπα-
 ροῦ παλαῶσαι μέλει σοι, καὶ
 φασὶν ἂν ἰσθῆς, μέλει πο-
 δῶν τῶν ἡνυπνῶν καθ' ἑαυτὸν,
 ἀπὸ τοῦτο δὲ ἀσκημάτων κα-
 τὰ τὴν ἐπιμέλειαν. Ἐπεὶ μὲν ἔρ-
 οτῶν ἰμῶν καὶ αὐτὸ τὸ βα-
 ρύνειν ὠφραίνει, καὶ γλυκὺς
 ὁ δὲ οὗτος τῶν πόθεν δάκρυα παρὰ.
 ὅθεν γὰρ ἰλπίσις, τυχὼν δὲ ἀ-
 πορίσκαυται. ἴση δὲ ἔσθ' ὅτι τὸ
 παρῆναι, καὶ τὸ μέτρον. ἔ-
 ναντιον

tu enim grauiter fers, quod
 per fortunam talem vitam
 sortitus es: & acerbum esse
 putas, si cum mulieribus for-
 mosus, & cum pueris suauiter
 efflorescentibus subin-
 de conuerſaris? An tibi en-
 tiam purgationibus forsitan
 opus erit contra difficilem
 adeo hunc morbum? Gra-
 ue enim malum hoc scili-
 cet est. Quin tu potius mul-
 ta hac dementia abs te pro-
 iecta, beatum esse te ipsum
 existima, quod tibi Deus
 non squalidam agriculturam
 exercendam sortito assigna-
 uit, aut mercatorum erro-
 res ac peregrinationes, aut
 etiam militarem in armis de-
 gendam vitam: sed tibi pin-
 gues ac nitida palæstra cu-
 ra sunt, ac splendida que-
 dem vestis usque ad pedes de-
 licate demissa, compositio-
 nem autem comæ discrimina-
 tionem

exercita & apparatus. Amatoriarum vero oblectationum
 etiam ipsa tentatio iuuat, ac dulcis desiderij dens mordax.
 Nam interim dum periculum facis, speras: vbi vero voti
 compos factus es, frueris eo quod optasti. Aequali autem po-
 tuitate afficiunt, & quod adest iam, & quod futurum spe-
 rantur.

ναλλ' ὅτ' αὖ διηγομένης σε
 πολὺν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ,
 καταλόγον, ὃν ἀρχέθην ἡρά-
 κλῆς, ἰλαραὶ δὲ τῶν ὀμμάτων
 αἰ βολαὶ ταχῶς ἀνυγραίνον-
 ται, τὴν φωνὴν δ' ἴστω τῆς Ἀν-
 κάρου θυγατρὸς, λιπὲρ ἀφ-
 αιδύων, ἀπ' αὐτῆς τὸ σχῆμα
 ὁμοῦ δ' ἔστω ἡς, ὅτι κείνων μό-
 των, ἧλ' αὖ καὶ ἐπ' αὐτοῖς μνη-
 σκεῖται, ὅτι ἡ τι βίη, τὸ κα-
 τὰ τὴν Ἀφροδίτῃν, πρὶν αὖ
 λείψανον ἀφ' ἑαυτῆς, μηδὲν ἀ-
 κρῦψεν, ὡς ἂν Ἡρακλῆς τὴν θυ-
 σίαν ἐνταλὴν πρᾶσσε. Οἱ βε-
 φάρος μὲν ὁ δαίμων, ὃ Λυκί-
 νη, καὶ τοῖς ἀκάπνοις, ὡς φα-
 σι, τῶν θυσιῶν ἕκαστα τιρπώ-
 ρη. Ἐπεὶ δ' αὐτὸ τὴν ἱε-
 ροῖον ἰορτὴν λόγῳ γερῶς ὀμνῶ,
 αἰ μὲν μοι διηγήσῃς, ἵνα μὴ
 παρὰ τὰ θέματα, ὡς ἔπος ἐστὶν
 αἰ σὺ Μῆδε' ὅτ' οὐκ ἔστιν ἀν-
 αίσθητος σπυδιῶς, ἰλαρῶς
 ὡς θιγὼ σπυδιημερονσάτω.

καὶ

ratur. Paulò antè igitur cum
 narrares longum istum, per-
 inde ut & apud Hesiodum
 est, catalogum eorum quos
 ab initio inde amāsti, sua-
 ues quidem oculorum tuor-
 um ictus molliter subinde
 liquecebant. Vocem autem
 ad modum Lycambæ illius
 filia tenuem ac dulcem ex-
 mittens, ex ipso statim habi-
 tu præ te ferebas, quod non
 illos solum, verum etiam is-
 psam illorum memoriam at-
 tames. Sed si quid tibi ex ea
 quam secundum Venerem
 nauigationem perfecisti, re-
 liquum relicum est, nihil
 quaeso illius nos celsa: Her-
 culi autem sacrificium hoc
 absolutum aliquando perfectum
 præbe. Tunc. Tunc
 uerus quidem, Luciane, deus
 iste est, & sacrificijs illis que
 sine nidore perficiuntur, ut
 aiunt, minime delectatur.

Sed postquam annuam ipsius
 festiuitatem sermone celebramus, meæ quidem narratio-
 nes à summo statim mane in medium allatæ, ad satietatem
 iam peruenere. Tua verò Musa à consueto resoluta atque
 dimissa studio, huiusmodi cum deo diem hunc totum per-
 gat.

καὶ μοι γινῶν δικαστὴς ἴσθ',
 ἢ μὴ μὲν ἂν ἐτιρόν σι τοῦ
 παλθοῦς ῥέποντα ὄρω. πο-
 τίρους ἀμείμονας ἔγῃ, τοὺς
 ὁλοπαύδας, ἢ τοὺς γυναι-
 οῖς ἀσπνίζοντας; ἔγωγε μὲν
 ἢ ὁ πλεονέκτης ἱκατέρω, λα-
 θασίη ἀκέρως πρυτανῆ,
 τοῖς ἔσ' ἀμφοτέρω πλο-
 σίῃν ἰσθρῶπως ταλαν-
 τώματα. σὺ δ' ἐκτὸς ὦρ,
 ἀδικαστὴς καὶ τῷ νόμῳ
 τὸ βέλτιον αἰρήσῃ, πάντα δὲ
 πεισλὸν ἀκρίβειαν, ὡς φιλό-
 τες, καὶ πεισλὸν ὅτι ψῆφον
 ἢ πρὶ τῶν ἡμῶν ἱερῶν καί-
 οῖς, ἢ ἀπὸ φέρει. Λυ. πᾶσι
 δίδας, ὡς Θεόμνησι, καὶ γιν-
 ῶσθ' ἔγῃ τὸν ἀσπνίζον. ἢ
 δ' ἱπαγίῃται τι καὶ σπον-
 δασίη. ἔγωγε οὐκ ἔξ' ἀπογῆς ὃ
 ἐπιχειρήσεις ὑψάμεν, ἀλλ' ὡς
 ὅτι δίδας, ἀπὸ οὐ παλαιᾶς,
 ἐξ ὅτου ἀνοίμ' ἀνδρῶν ἀκ-
 κῶς, πρὶ τοῦτοισιν σωτό-
 σως, ὡς ἀμικτωμένοις, ἔτι τὸν
 μνη-

gat. Ac mihi queso equus
 iudex esse velis, quoniam in
 neutram adeò partem huius
 cupiditatis inclinatum aut
 pronum te video, utrum me-
 lius habere putes eos qui man-
 sculos amant, an qui foemi-
 nis delectantur. Nam ego
 quidem, qui utrinque aequè
 ictus sum, perinde atque acu-
 curata ac proba aliqua tru-
 tina, ambabus ex utraque
 parte lancibus equaliter
 huc atque illuc inclinor. Tu
 verò, qui extra hanc sortem
 es, incorrupto iudice, ratio-
 ne videlicet, quod melius
 fuerit, dignoscas ac secer-
 nes. Proinde omni recusans
 di prætectu ac simulatione
 deposita, ô amice, calculum
 què tibi commēdavit ac ero-
 didit il'ud de meis amoribus
 conuocatum iudicium, tam-
 tandem feras. LVC. Lu-
 dum, Theomneste, aut risum
 putas narrationem hanc. Ea
 verò etiam serium quoddam

promittit. Ego itaque nuper adeò eius rei periculum facere
 capi, set scio, nimum, & non olim, ex quo duos quosdam vi-
 ros audiui de hac re contentiosè admodum quasi dmicantes,
 memo=

μνήμῳ ἱκανοῦ ἔχω. διήρην
 δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ
 πάθη, καὶ οὐχ ὥσπερ οὐ, κατ'
 ἀποκρίαν ψυχῆς ἄντην. ὦρ,
 διπλὸς ἄρυσσα μιῶδες, τὸν ἴ
 βυκολίαν, τὸ δ' ἄργυρα μῆλα
 νομῶων. ἀπ' ὁ μὲν ὑπὲρ φωνῆς
 παιδικοῖς ἔδειξεν, πλὴν θύλακα
 Ἀφροδίτῃ βάρανθρον ἡδέ-
 μνος. ὁ δ' ἄγνῶν ἱρώδες ἄρ-
 ῖνος, αἰς γυναικας ἐπλόη. δι-
 οῖν οὐ μαχομένοισιν παθοῖν,
 ἀγωνοθετῆς ἀμιτῶν, ἐδὲ
 ἄν ἡπῆρ δινάμει ὡς ὑπὲρ
 φράνθῳ. καί μοι τὰ τῶν λό-
 γων ἔχνη τοῦ ἀποῦς ἐνδοφά-
 ρισαι σχιδόν, ὡς ἀρτίως ἐρη-
 μῶα. πᾶσιν οὐκ ἐπιτιμῶσας
 ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀπὸ θίμι-
 νος, ἀπὸ ἀμφοῖν ἡκούσας
 γόνυ, κατὰ τὸ ἀκείβης ἐπι-
 ξαμί. Οἱ. καὶ ἡλὸς ἔργον
 ἀπανάσας ἐνθῶν, ἀπὸ ἡλικῶν
 καθιδήμαί σε, διγμῶνος Αἰα-
 κιδῶν, ὅπου τὸ λῆξεν ἀείδων,
 τὸ δ'

memoriam adhuc recentem,
 & paulò ante facta repeten-
 tem habeo. Diuisi autem eo-
 rum erant cum orationibus
 etiā ipsi affectus, & non per-
 inde ac tu, qui facilitate qua-
 dā animi peruigil & insom-
 nis duplicem capis mercedē.

Hanc, armenta regēs, pec-
 cora illam cādida pascens.
 Sed alter quidem puerorum
 amore supra modum oblea-
 scabatur, muliebrem venem
 re tanquam barathrū quod-
 dam ducens: alter autem à
 masculo amore purum se ge-
 rens, in foeminas quasi atto-
 nitus ferebatur. Duobus igitur
 inter se pugnantibus as-
 fectibus, instituto certamine,
 haud facile dixero quantum
 voluptatis ex ea recepi. At
 mihi verborum illorum ta-
 men vestigia propemodum
 auribus impressa hærent, ut
 pote quæ nuper adeò dicta
 sunt. Omnem igitur obiur-

gationis prætexitum & causam è medio submouenda, illa
 quæ tum ambos audiui dicere, quàm accuratè fieri potest,
 tibi commemorabo. THE. Atqui ego quidem hinc surgens,
 exaduersum tibi sedebo, Acacidem expectans, cum carmis-

mmmm

na finiat

τὴ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλῆα
 πῆς ἱρωτικῆς διαφοράς, με-
 ληδία περιάναρ. Λυ. ἐπ'
 Ἰταλίαν μοι πλεῖον διανουμῖ-
 νος, ταχισταυτῶν σκαφῶν
 ἀντίπρωτον, τούτων τῶν δι-
 κρότων, οἷς μελίστα χεῖρσιν
 Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνη
 ἰωνὶ κλῆσιν παρφορισμένην.
 ὡς δ' ἐν τῷ, πῶντας ἐπιχω-
 εῖους θεοὺς προσκυνήσας, καὶ
 Δία ξένιον ἰλῶ σιωπῶσα-
 θῶν ἄρδῆμον σπατιᾶς ἐπι-
 καλεσάμενος, ἀπ' αὐτοῦ δε-
 κῶ σῶσθαι κατήσιν ἐπὶ θάλασ-
 σαν. ἅτα τὸς παραπύμπουλάς
 με διεξιπασάμενος (ἡκολέθη)
 πωδῆας λιπαρὲς ὄχλῳ, οἷ
 σιωπῆς ἡμῖν ἐστὶν ἄγοντον
 ἀνιάρως διεξιπασάμενος) πρῶ-
 τος γοῶν ἐπὶ θάλασσιν, ἡγνὺς ἡμῶν
 τὸν ἱερὸν καὶ Λιβυρνήτην. καὶ
 ῥοθία τῶν ἰατῆρων μετὰ
 μικρὸν ἀπ' αὐτῆς ἀναχθέν-
 τος, ἰσχυρὰ μάλα καὶ κατό-
 πιν ἡμᾶς ἐκδύσαντο αὐρᾶ,
 τὸν ἱερὸν ἐν τῶν μελοκαίων,
 ἀκα-

na finiatille. Tu vero nobis
 veterem gloriam amatorie
 perage differentie canen-
 do. L V C I A. Instituenti
 mihi in Italiam nauigare,
 velox atque citatum nau-
 gium apparatus erat, ex bi-
 remibus istis quoddam, quis
 bus maximè Liburni, que
 gens ad Ionium sinum habita-
 tat, videntur vii. Postquam
 autem iam nauigandi tem-
 pus erat, vniuersos deos pa-
 trios comprecatus, ac Ioue
 hospitali, vt propitiuss expe-
 ditionem peregrè susceptam
 coadiuuare vellet, inuocato,
 ab vrbe vehiculo iumentar-
 rio ad mare descendendi. De-
 inde valere iussis ijs qui nos
 deduxerant, (sequebatur au-
 tem cruditorum turba segre-
 la ac frequens: qui cūm aspi-
 duè nobiscum versati fuiss-
 sent, agrè atque inuitò à no-
 bis segregari se patiebantur)
 conscensa puppi, iuxta gu-
 bernatorem assedi. Atq; in-
 petu remigum paulatim à

terram altum prouecti, postquam admodum ὁ à tergo ex-
 cisando fluctus prosequabantur nos auræ, malo ex medio
 nauis

ἐκπρὸς ἀρχῆς τοῦ κίρας πε-
 σείημεν. ἔντ' ἀθρόας κατα τ'
 ἑλάνων τὰς θόνας ἐκχέαντες,
 ἤριμα πιμπλαμέναι τῷ λίνου,
 κατ' ὄθρ' οἶμαι, βέλους ἰλάττε
 ὄνι ῥοίζῃ διηπάμεθα, βρῦ δ'
 ἐνμάτῃ ποδρυχομέναι, πρὶ
 πλὴν στίβου αὐτὰ πρόραμ'
 ἀπ' ἄγχι μὲν ἐν ὧ μεταξὺ
 πρῶτον σπονδῆς ἢ ποιιδίης
 ἐχόμενα σωλὶ ἐχθρῇ, καὶ ῥὲ οὐ
 πάνι μηχανῶν, ὥς δὲ τῆς Κι-
 λικίας πλὴν ἑσπερον ἀμείψαν-
 τόν, ἀχόμεθα δ' Παμφυλίης κόλ-
 πῳ, Χελιδονίας ἐπὶ θύοντων,
 οὐκ ἀμοχθῆ τῆς ἀτυχῆς τῆς
 παλαιᾶς Εὐπάλλῃ δ' ὄρεσ, ἐκά-
 στε τῶν Λυκικῶν πόλεων ἰ-
 μεγενέμεθα, μύθοις τὰ ποτὶ δ'
 χαίρουσαν. οὐδ' ἔνθ' ἐν αὐτῇ
 τῆς Ἑφῆς ὠπαιομένης ὄρεσ
 τῶν παλαιῶν, ἀλλ' ἐν τῇ ἑλίας
 δ' ἀφ' ἀμφοῖν Ῥόδῳ, τὸ σω-
 χὲς ὧν μεταξὺ πλοῦ δ' ἀνα-
 παύσαι πῶς ὀλίγον ἐκείνα-
 ρον. οἱ μὲν οὐκ ἴσται τὸ σκα-
 ρὸν ἑσπερον ἐν πλὴν ἀνασπεί-
 ροντων,

navis erecto, summo carche-
 sio antennam adstrinximus.
 Deinde conferta per funes
 vela effundentes, sensim im-
 pletis vento linteis, nihilo
 minore cursu, opinor, quàm
 sagitta peruolauimus, flucti-
 bus grauiter frementibus in-
 fra circa prescindētem ipsos
 proram. At verò quæ inten-
 nauigandum seria vel etiam
 iocosa contulerimus, longius
 hic persequi tempus nō fuit.
 Postquam autem mariūmam
 Ciliciæ orā prateruecti, Pā-
 phylum sinum contigimus,
 ultra Chelidoneas felices il-
 los veteris Graciæ terminos
 haud citra laborem cursu ex-
 lati, ad singulas Lyciæ ciui-
 tates hospitio diuertimus,
 sermonibus ac fabulis ut plu-
 rimūm nos oblectantes (neq-
 enim ullum in ipsis manife-
 stum prioris felicitatis cerni-
 tur vestigium reliquum)
 donec ad Solis sacrā delatū
 Rhodum, continuum nauis
 gandi laborem, quo huc usq-

si fueramus, interpellare aliquantisper decreuimus. Res-
 tantes itaque nauigio ē mari in terram subducto, prope lī-

ἄντων, ἰγνὺς ἰσχυρώμεν.
 ἰγὼ δ', ὑπερισμύξ μοι ξυνῶ
 πρὸ ἀπαντικρὺ τῷ Διονυσίῳ,
 κατὰ σχολῶν ἰθάδισιν, ὑπερ-
 φνὺς ἀφελύσσας ἱμνωπλά-
 ρην. ἔτι γὰρ ὄντας ἡ πό-
 λιν Ἡλίου, πρὶς πορὶ ἔχου-
 θεν τὸ καλὸν. ἐκπρὶν δ'
 τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ σάας, ἐκά-
 στω γραφὴν κατὰ πλοῦρον, ἄ-
 μα τῷ τέρπον ἰτὲς ὀψίως, ἡ-
 ρωϊκοὺς μύθους ἀνανέου-
 ρην. ὅθεν γάρ μοι ἄλλο ἢ
 καὶ πρὸς περὶ ῥῶμεν, ὀλί-
 γον διάφοροι, πᾶσιν ἰσο-
 εἶαν ἀφελούμενοι. τὰ δὲ προ-
 λὰ καὶ αὐτὸς ἀκασίᾳ πρὸν ἄμ-
 βανον. ἥδη δὲ τῆς θύας ἄ-
 λιν ἔχοντι, καὶ δαίμονες μοι
 βαλίσαν οἰκάδ', τὸ π-
 λυτὸν ἐπὶ ξύκῃς ἀπλώτῃ μοι
 ἑρπύλλας, ἀνδρῶν παλαιῶν χό-
 ρον συνήθας, ὅς οὐδ' αὐτὸς ἀ-
 γνοῖν μοι δοκῆς, ποταμὸς ἡ-
 μῖν ἰδῶν ἐπιφοιτῶντας ἐν-
 ταῦθα, καὶ Κοεῖντος Χαικλίου
 πατρίαν, οὐκ ἄμορφοι ἔχον-
 τά τι,

tus tentoria fixerunt. Ego
 verò, parato mihi hospitio
 eregionē templi Dionysii, oc-
 ciosè per urbem incedebam,
 immensa adeò voluptate in-
 terim fruens. Est enim rei-
 ipsa ciuitas hæc Solis, conue-
 nientem huic deo pulchritus
 dinem præ se ferens. Obam-
 bulans autē in Dionysii por-
 ticibus, vnamquamque pi-
 cturam contemplabar, vnā
 cum voluptate ea quam vi-
 dendo capiebam, Heroicas
 quoque fabulas memoria res-
 petens. Statim enim mihi
 duo, vel etiam tres prope
 modum præcipui superuenē-
 re, qui mihi omnem historiā
 enarrabant. Pleraque au-
 tem et ipse coniectura præ-
 cipiebam: cæterum cum iam
 contemplatione ista satiatu
 essem, ac domum ire cogita-
 rem, dulcissimum peregrinū
 obligit mihi lucrum, viri
 longo iam olim tempore mi-
 hi noti ac familiares, quos
 neq. ipsum ignorare te putā,

cum sæpe ad nos itantes hinc videris, nempe Chariclem illum
 Corinthium, adolescentem haudquaquam deformem, des-
 dium

τάτι, καὶ κομμητικῆς ἀσκή-
σεως, ἄτε, οἶμαι, γυναικοῖς ἐν-
ραϊσόμενον, ἀμα δ' αὐτῷ καὶ
Καλλικρατίδα μὲν ἢ Αθηνῶσιν,
τὸν τρόπον ἀπλοϊκόν. περὶ
μῆκος γὰρ πολιτικῶν λόγων
πεύσας. καὶ ταυτησί τ' ἀγο-
ραῖς ῥητορικῆς. ὡς δὲ καὶ ὡς
σώματι γυμναστικῆς, οὐ δὲ ἄλ-
λό τι, μοι δοκῶν, τὰς παλαι-
σθρας ἀγαπῶν, ἢ δὲ τὰς πα-
δικὰς ἱρωτάς. ὅπως γὰρ αὐτῷ
ἐπὶ τῷ ὡς δὲ πρὸς τὸ ἔλθαι μί-
ση, ποτὶ καὶ Προμηθεῖ κατ' ἡ-
ρᾶς. πόρρωθεν οὐκ ἴδων ἰκάν-
τῳς μιν, γὰρ οὐκ ἔστι πλείοι
περὶ σέθεν αἶμα. εἴθ' ὅποιον ὅλοι
ἀξίως ἀνέροι, πρὸς αὐτὸν ἐλ-
θόντες ἰκάντ' ὡς ἴδω μιν. ὡς
καὶ ἐλθονακοῦντας ὁρῶν, πε-
ρατῆρ' τὸ μὲν τέμνον ἐ-
πον, ὡς Καλλιπράξιδας καὶ
Χαείκλεις, ἀμφω καλῶς ἔχον
ὡς ὑμᾶς παρ' ἐμοὶ φοιτῶν,
ἵνα

ditum nonnihil comendi &
fucandi corporis studio, ut
qui mulieribus, opimor, for-
ma atque elegantia ista com-
mendari affectaret. Vnā au-
tem cum ipso & Callicra-
tidem istum Atheniensem,
moribus ac habitu simpli-
ciorem. Nam se velut du-
cem atque antesignanum in
civilibus orationibus & in
hoc forensi dicendi genere
gerebat. Erat autem & cor-
poris exercitationibus dedi-
tus, ob nihil aliud, ut mihi
videtur, palastras tam opere
amans, quam ob puerorum
amores: prorsus enim in hoc
quasi attonitus ferebatur.
Ob odium autem quo fa-
minas omnes prosequabatur,
etiam Promethea male im-
precari solebat. Cum igitur
à longè uterque me con-
spicatus esset, gaudio atque
letitia pleni accurrunt. De-

inde, quemadmodum fieri consuevit, salutato atque exce-
pto me, uterque ut ad se venirem rogabant. Atque ego
cum viderem ipsos de hac re inter se contendendo linguis
procedere: Hodie quidem, respondens inquam, Callicra-
tida & Charicles, ambos vos decet apud me frequentes esse.

ἵνα μὴ πλείω τῶν ἱερῶν ἐξέρη-
 τε. τοὺς δὲ ἐφιξὺς ἡμέρας
 (τρῆς γὰρ ἔνταῦθα ἦ τίθασ-
 ρας διένομα μῆρας) ἄμοι-
 βάως ἀνθίστασιν ἐμὴ, καὶ ἄλλοι
 σκευθὰς ὁ πρότερος. Δοκῶ
 ταῦτα. καὶ ἀνέναντον μὲν τῶν ἡ-
 μῶν ἀπάρχου ἐγὼ, τῇ δὲ
 ἐπιτοῇ Καλλικρατίδας, ἔτα-
 μιν αὐτὸν ὁ Χαικλῆς. ἰδὼν
 ὅτι καὶ παρὰ τῶν ἱσθα-
 σιν, ἐν γὰρ ἡ ἱκατέρωθεν σκευ-
 σίως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθη-
 νῶν ὁ ἀμόρφοις παισὶν ἐξέ-
 σκευε, καὶ πᾶς οἰκίτης αὐτῷ
 σκευὴν ἀγνῶσθαι ὡς, μίχεται
 πρὸς τὸν ἱπποκράτην ὁ αὐ-
 τῶν γυνὴν παραμύθοντα, ἵνα
 δῶν ἡ ἱστορία αὐτὰ παραπύκα-
 σθαι, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀ-
 θηνῶν χρωμάτων ἐνδεδιμένον ἀ-
 ποτίκον. Χαικλῆς γὰρ μὲν
 πολὺς ὀρχηστὴς καὶ μυσσε-
 ρῶν χορὸς ἔπειτο. καὶ πᾶν τὸ
 δωμάτιον, ὡς ἐν ὁμομορφο-
 εἰς, γυναικῶν μυστὴρ ὡς, ἀν-
 ὁρῶν

ut ne cōtentionem maiorem
 inter vos excitetis. Sequenti-
 bus autem diebus (nā tres autē
 quatuor etiam hīc commo-
 rari constitui) per vices acci-
 pietis me mutuō, sorte inter
 vos missa vter id priore loco
 faciat. Hæc ita tum placu-
 re. Atq; illa quidem die con-
 iuij præfectus ego fui: se-
 quenti autem Callicratidas,
 & post ipsum Charicles.
 Porro animaduvertebam etiā
 inter ipsos conuiuiorū appa-
 ratus, manifesta utriusq; af-
 fectionis indicia. Nam Athe-
 nienfis quidē ille pueris per-
 quam formosis instructus es-
 rat, & propemodum omnia
 illius serui imberbes erāt, non
 ampliūs ab illo retineri solē-
 ti, quā dum prima lanugine
 inficerentur: postquā au-
 tem barba frequentiore ges-
 ne illorum addensabantur,
 dispensatores, & fundorum
 quos ille Athenis habebat,
 procuratores amandaban-
 tur.

At verò Chariclem magnus saltatricum & psalteria-
 rum chorus sequebatur, ac tota illius domuncula, permi-
 de ut in Cereis sacris, mulieribus referta erat, viro ali-
 quo

ἄδς οὐδ' ἀπαρξ' ὡρῶν, ἀ
 μι τι πονήπιον, ἢ γέροντος
 πρῆλξ, ὅσοποιος ὀφθαλμῶν, τῷ
 κόνου ζηλοτυπίας ἐποψίαν
 οὐκ ἔχοντο. ὡς μὲν αὖ, ὡς
 ἐφ' ἡμῶν, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τ' ἀμ
 πατέρων γνώμης δάγματα.
 ποδάκεις γὰρ μὲν, ἐπ' ὀλίγον
 ἀψιμαχίᾳ τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐ
 κινῶντο, ὃς ὡς πείρας ἔχον
 περὶ τῶν ζήτησιν, ἀπ' ἐπὶ κα
 ρὸς ὡς ἀνάγκη, συμπελούς
 ἐθελήσαντας αὐτῶν ἐπὶ γέμῳ.
 Λιγὸν οὖν ἔρ' αἰς Ἰταλίαν ἀ
 ποίσαντο ὁμοίως ἱμοί, καὶ δό
 ξαν ἡμῶν, Κνίδου περὶ ὁρίσασθαι
 ἑλὰ δ' ἑλῶν, καὶ τὸ Ἀφροδίτης
 ἱδρὸν ποθεύοντες ἱερὸν (ὅ
 μιν αἶσα δ' ἐπὶ τὸ τ' Πραξι
 τέλους ἀνδρείας ὄντως ἱερὰ
 φρόδιτον) ἡρώα πρὸς πρὸς
 σιωπῶντες, αὐτῶν, ἡρώα, ἡ
 θεοῦ λιπαρῶν γαλήνῃ πομπῶν
 πλοῦσας τὸ σκάφος. ὧς μὲν
 αὖ, ἡρώα ἡμῶν αἰ σιωπῶ
 ντες

quo ne puncto temporis ibi
 apparente, nisi sicubi infans
 aliquis, aut senex decrepitus,
 coquus videlicet conspicer
 retur, in quem propter etas
 tem zelotypia suspicio am
 plius vlla cadere non posset.
 Erant igitur & haec, vi di
 xi, satis multa atq; aperta va
 triusque animi documenta.
 Veruntamen aliquoties etiā
 breues quaedam quasi futurō
 certaminis collisiones inter ip
 sos inceptabātur, tanquam
 finem aliquem quæstio hæc
 haudquaquam haberet. At
 postquam iam tempus erat ve
 iterum in altum prouehere
 mur, socios nauigationis, vo
 lentes alioqui ipsos, abduces
 re mecum studebam: consilio
 tuebant enim in Italiā nau
 igare, æquē atq; ego. Et cum
 nobis visum esset in Gnidum,
 appulsa ibi naue, spectandi
 causa ascendere, & Veneria
 templum videndi desiderium

nos incessisset (celebratur autem ibi Praxitelis facilitatis ac
 promptitudinis illud verè Venereum & amabile) paulatim
 ad terram subiecti fumus, ipsa opinor dea pulchra tran
 quillitate nauigium deducente. Ceteris igitur solita res

θας παρασκευάσας, ἐγὼ δὲ ἐν
 πρωτὸν ζυγῷ ἐκατέρωθεν
 ἐξασφάδην, ἐν ἑκῇ περὶ
 τῷ Κνίδου, οὐκ ἀγλασίης
 λιραμουτικῆς ἀφασίας με
 τέχωρ, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πό
 λει. πῶς δὲ Σωκράτου, καὶ
 τῶν αἰσθητῶν τέχνης ἡμῶν ἰδι
 ούτων, πρῶτον ἐμπειρομένη
 τις, ἐπὶ τὸν νῆον τῆς Ἀφρο
 δίτης βαδίζοντες, ἐν μὲν, ἐ
 γὼ τε καὶ Χαιρέτης, πῶς
 πεθόμενος, Καμικρατίδας δὲ,
 ὡς ἐπὶ θεῶν θέλων ἄνωρ,
 ἡδίων ἂν, οἶμαί. τῆς Κνι
 δίας Ἀφροδίτης τὸν ἐν Θε
 σπιῶν ἀντικαταμαζόμεν
 ἔρωτα. καὶ πῶς ὁθὺς ἡμῖν,
 ἀπ' αὐτῶν τῶν τιμῶν, Ἀφρο
 δίταιοι περὶ πῶς αὐτῶν
 τὸ πρῶτον, ἐκ αἰσθητῶν
 ἔχοντες μάστιγας, λίθων πλαξί
 νειας ἰσχυρομένους, ἀπ' ὧς ἐν
 Ἀφροδίτης, ἅπαντες ὡς ἰόντες
 ἡμῶν καρπῶν, ἃ τοῦς ἑ
 μῶν ἀθανάτων ἄλλοι πό
 ροι βρῶνται, τῶν αἰσθητῶν
 νόμοι.

atque arma curæ fuere: ego
 verò amatorium istud par
 utrinque suspensum habens,
 Gnidum circumcirca obam
 bulabam, non sine risu figu
 linæ istius proteruitatis par
 ticipem me præbendo, ut in
 Veneris ciuitate. Porticus
 autem Softrati, ac cætera
 quæ nos oblectare poterant,
 principio circumcundo vi
 sentes, mox ad templum Ve
 neris imus, nos quidem duo,
 ego videlicet Ὁ Charicles
 admodum alacriter, Callis
 cratidas autem ut ad specta
 culum muliebrem, inuitus, li
 bentius, ut opinor, pro Ve
 nere Gnidia Thespiensem il
 lum Cupidinem permutatio
 ne facta habiturus. Ac sta
 tim quodammodo nobis ab
 ingressu luci Veneris aspice
 rantur auræ. Serenitas enim,
 ac lumen illud supernum, nō
 in solum sterile maxime, et
 lapideis tabulis constratum,
 excipiebatur: sed erat illud,
 utpote in Veneris templo,

fecundum mitibus ac frugiferis arboribus, quæ frondibus
 virentibus in longum usque promanantibus, aërem cir
 cumcirca

νωρόφρου. πικρόδρυ μὲν ἰ
 πυκνόκαρπ' ἰτιθέλη μύρ-
 ρίνη, παρὰ τὴν δ' ἰσποινὰν αὐ-
 τῆς, διαψιλῆς πεφυκῆα, τῶν
 τε λοιπῶν δένδρων ἑκαστον, ὅ-
 & ἡέκαστος μίτ' ἑλκεῖν. οὐδ' αὖ
 τὰ γέροντ' ὅτ' ἔδην χρόνου πο-
 λιά λαθ' αὐαυγῆ, ἀπ' ἧ' ἀκ-
 ρῆς σφρυγῶντα, νέοις κλωσὶν
 λῶ ὤκεια. τῶις δ' ἀνιμίμην
 καὶ τὰ λεῖπῶν μὴ ἄλλως ἄ-
 γονα, τὴν δ' ὁμορφίαν ἔχον-
 τα λεῖπὸν, λυπαρέφων γ' ἢ
 πλατανίσων αἰθέρα μέγα καὶ
 σὺν αὐτῶς αὐτόματοις Ἀφρο-
 δίτης, ἢ τῆς θεῆς πάλα φυχᾶς,
 Δάφνη. παντί γ' ἐμὲν δένδρῳ,
 περιπλῆξθ' ὅτ' ὅλβος πέσ-
 σερται κηλός. ἀμεταφῆς ἄμ-
 πιλοι πυκνοῖς κατέρχων βό-
 σρυσι· τρεπότερα γ' Ἀφρο-
 δίτη μίτ' Ἀδριανῶν, καὶ τὸ παρ'
 ἀμφοῖν ἰδὺν, συκράων. ἢ δ'
 ἑπ' ὠχθεῖν ἀπὲλκων, ἢ φλο-
 οῦφραίνοισιν, λῶ δ' ἄπὸ τοῦς ἄ-
 γων παλινανίοις ὕλκας ἰσθῶν
 ἡλι-

cum circa quasi coneamera-
 bant. Abundè verò illa frus-
 gibus densa ^b myrtus, apud
 dominam suam copiosa nas-
 scens, effloruerat: deinde &
 aliarum arborum singulae,
 quaecūq; pulchritudine præ-
 stant, neque ipsæ quanquam
 longa exacta iam ætate cas-
 næ, arescentes, sed præ vigo-
 re quasi iuuenescentes, no-
 uis subinde ramis formosæ
 atque integræ erant. His au-
 tem intermixta erant etiam
 illa fruticum genera, quæ a-
 lioqui fructum quidem fera-
 cia non sunt: cæterùm pro
 fructu pulchritudinem han-
 bent, cyparissorum videli-
 cet & platanorū æριæ pro-
 ceritates: & inter ipsas tras-
 fuga Veneris, deæ ipsius ο-
 lim fugitiua factæ, laurus.
 Cuius verò arbori circum-
 uoluta studiosa illa amo-
 ris ἡ hederæ obserpebat, &
 vites fecundæ crebris tace-
 mis dependebant. Est enim

iucundior Venus cum Baccho, & temperatum illud dul-
 ce quod ab utrisque venit. Quod si autem à se mutuo dis-
 iungantur, minùs exhilarant. Erant autem sub umbris istis
 m m m m y opat

ληισίαι, ὧς ἐνιστάσθαι θέλω.
 σιρ, ἃς ἂ τῶν μὲν ἀσκητῶν,
 σπανίως ἐπιφοίτων τινέσι· ἀ-
 θρό· δ' ὁ πολιτικὸς ὅχλος
 ἐπανηλθίσιν, ὄντας Ἀφροδί-
 τας ἰσχυρῶς. ἐπὶ δ' ἱκανῶς ὧς
 φουδὸς ἐτέρωθεν, ἅσπερ νῦν
 παρὶς αὖ. ἡ μὲν δὲ θύρῃς ἐν
 μέσῳ καθίστηται. παρὰ δ'
 λίθου δαίδαλμα καλῶς, ὅ-
 πρ' ἄφανον, καὶ σινορότι γί-
 λωτι μικρὸν ἱπομαδιῶ·
 πᾶρ δ' ἐπὶ τῷ καθ' ὅσον αὐτῆς ἀ-
 κάλυπτον, οὐδὲ μίαν ἐσθῆ-
 ῖν ἐμπιχέσθης, γυμνωταί, πλὴν
 ὅ· τῇ ἐτέρᾳ χερὶ τὴν αἰδέω
 διληθότως ἐπικρύπτει. ὧς
 τό γε μὴν ἡ δὴμιστρὸς ἰσχυρῶς
 ἔχων, ὥς τὴν ἀντίτυπον οὖ-
 τω, καὶ ἑστέρᾳ τῇ λίθου φῦ-
 σιν ἱκανοῖς μέλυσιν ἐπιπρί-
 πει. ὁ γοῦν Χαικλὺς ἱμα-
 νίς τι καὶ παράφορον ἱμνο-
 ῖ· αὐτοχέστ' ἔπει, θιῶν
 ὅ· τῇ ταύτῃ διδῶς Ἀρης. καὶ
 ἅμα πρὸς ἑαυτὸν, ἀπαροῖε
 τοῖς χερσίν, ἵφ' ὅ· τῳ δὲ
 νατόρ,

opacis & obscuris, amœna
 quædam cella, eorum usus
 qui intus conuiuia agitare
 vellent, comparata: in quas
 urbanorum quidem rari con-
 meabant vlli, sed populi fre-
 quentes turba solenniter con-
 ueniebant, re ipsa Veneri in-
 dulgentes. Postquam autem
 abundè plantis istis oblecta-
 ti fuimus, intro in templum
 ingressi sumus. Ipsa igitur
 dea in medio posita est, ex
 Pario marmore, opus sancti
 pulcherrimum atq; præcla-
 rum, & risu quodam simu-
 lato^d parium subridens. To-
 ta autem pulchritudo eius
 detecta, nulla veste ipsam te-
 gente, nuda conspicitur, ni-
 si quatenus altera manu pie-
 denda, quasi oblita sui, ab-
 scondit. Tantum verò arti-
 fex illa ars valuit, ut solida
 adeò ac dura marmoris na-
 tura singula etiam membra
 deceret. Charicles igitur
 insanum quiddam & furia-
 bundum exclamans: O for-

tunatissime, inquit, deorum, ^e Mars, qui propter hanc vini-
 ctus fuisti. Et simul accurrens plenis labijs, quoad fieri pos-
 suit

κατὸν, ἰκάνων τὸν αὐχένα,
κατιώλη. σιγῇ δὲ ἰφισῶς ὁ
Καλλικρατίδας, κατὰ νοῦν
ἀπειθαύμαστον. ἔσι δὲ ἀμει-
βυρῶν ὡς οὐκ ἔστι, καὶ τοῖς
εἰλησσι πλὴν θύον ἰδὲν ἀπει-
θῶς καὶ κατὰ νότον, καὶ ἵνα
μυθῶν αὐτῶς ἀθαύμαστον ἦ.
δὲ ἀμαρτίας οὐκ ὄντι, τῇ ἰτί-
στει πύλην παρὰ τοῖς, πλὴν ὅτι
ἐστὶν ἀμορφίαμ ἀφ' ἧς οὐκ
δύναται οὐδ' ἄλλω πλὴν θύον ἰ-
δὲν, ἅς τὸ κατὸν πρὸς οὐκ
πρὸς τοῖς. ἔστ' ἀνοιγῆς
τὸ θύρας κατὰ τοῦ ἡλιασφύ-
λακῶν, εἶναι πρὸς τοῖς
ζωαίου, θαμβῶν ἀφ' ἧς οὐκ
ἔστιν ἔστι τὸ κατὰ τοῖς. ὁ τοῦ
Ἀθλωῶν, ἵσχυρὸς πρὸς μικροῦ
βλῆναι, ἵππ' ἀπὸ τοῖς
τὸ θύ κατὰ τοῖς, ἀθρόως,
πολὺν ἔχει Χαικλίου ἱμάν-
τιν ἀνιόντων. Ἡρώκλεις,
ἵσχυρὸς τῶν μεταφρῶν ἀ-
φ' ἧς οὐκ ἔστι, πῶς δὲ ἀμει-
βυρῶν, ἀπὸ τοῖς, ἀπὸ τοῖς
πρὸς τοῖς. ὁ δὲ ἀπὸ τοῖς

tuit extento collo, deoscula-
batur illam. Tacite autem
adstans Callicratides, secum
in animo admirabatur. Est
autem biforis ipsius aedes, ut
possint, qui volunt deam in-
ipsam diligentius inspicere,
etiam à tergo contemplari,
et ut nihil ipsius cum admi-
ratione non spectes. Facile
itaque licet per alteram por-
tam accedentibus, posteriorē
rem quoque formositatem
contueri. Proinde cum via
sum nobis esset totam ipsam
deam videre, in posteriorem
templi partem circumiui-
mus, ac reclusa ianua ab æ-
dituo, qui et ipse creditur
mulier esse, repente obstu-
puimus ad pulchritudinē il-
lam. Atheniensis itaque iste,
qui tacite paulo ante vide-
bat, postquā eas quæ in puer-
is appetuntur partes aspe-
xit, cōtinuò λόγῃ quādam Cha-
ricles in saniore modo exclā-
mauit: Hercules, inquires,
quanta scapularum concina-

ritas? Ut autem extuberantes nitent lumbi, amplexantis
manus implentes? Quam scitè circumductæ clunium pul-

οὐκ ἐπαύσατο, φέρον ὅμω τῷ
λίθῳ, τὸ βλεπόμενον εἶναι. πά-
ρ' ὅθ' ἔδ' ὁ δὲ τῶν δὲ ἐξω.
ποτὰ δ' οἷς κατ' ἄκρον εἶ-
ναι διωαμένους καλοῖς, ἢ τῷ
τῷ παρμποδίσῃ. μέλαινα
οὐκ ἐπιπλῶσαι φυσικῶς τινὰ
ἐκκλίσθαι νομίζων, καὶ κατὰ τῷ
τῷ Πραξιτέλους ἰθαύμαζον,
ὅτι τῷ λίθῳ τὸ δύσμορφον, ἐν
οἷς ἤτῳ ἐλὶ γὰρ διωαμί-
σιν. μίρισιν ἡπικρυψεν. ἢ δ'
παρὶ τῷ πλησίον ἡμῶν ἴσας
κορ' ὅθ' ἀπίστος λόγος ἐστὶν πα-
ρὶ δὲ κρυφὸν ἐστὶν. ἔφη γὰρ, οὐκ
ἀσέμνη γυνὴς νανίαρ (ἢ ἡ πρᾶ-
ξις ἀνώνυμον αὐτ' ἰσίζησι)
ποτὰ κίς ἐπιφοιτῶντα ὥς τι
μύσῃ, σὺν δὲ λαίῳ δαίμονι ἐ-
παθλῶσαι τὸ θεῷ, καὶ πανήμφορ
φύτῳ ἐνδρασίοντα ὥς νῶν,
κατ' ἀρχὰς ἔχον διανοοῦμαι
αὐτὴν ἀγιστάς δόκους. ἔκ τ' ἔφ'
ἐξωθίῃς κοίτης, πολὺ πελαμ
θάνων τὸν ὄρθρον, ἐπιφοίτα,
καὶ

apparebat, esse putabam. Nā
neq. huiusmodi rerum ca-
sus alieni sunt. Multis autem
quibus extrinsecus, & velut ad-
vnguem pulchris esse lice-
bat, fortuna interim aliquid,
quod in mora sit, obijcit.
Proinde nigram quandam
maculam natura aspersam
marmoris esse existimans, et-
tiam hac parte Praxitelem
admirabar, quòd eam lapi-
dis deformitatem in illis pre-
tiosissimum partibus abscon-
disset, quæ minus coargui ac
deprehendi possent. At ea
quæ nobis propè stabat tem-
pli ministra, incredibilis cu-
iusdam orationis novam his-
toriam narrauit. Nam ado-
lescentē quendam inquit haud-
quaquā ignobili genere na-
tum (nomen autem ipsa res
gesta taceri fecit) crebrò ad
delubrum hoc ventitantem,
infelici quodā genio impul-
sum, deam ipsam amare cœ-

pisse : & quia totos plerunque dies in templo commoraba-
tur, à principio sanctimonie cuiusdam religiosioris speciem
de se præbuisse. Nam statim à lecto matutino, multò au-
torem præuertentem, huc venire solitum fuisse : ac post
occasum

καὶ μὲν τὰ Διοσῆρος ἄκων ἐβάδι-
 ζεν οἴκαδ' αὖ. πλὴν δ' ὅλως ἡμί-
 ραν ἀπαντικρὺν ἔθηκε καθίσας
 ἦμος, ὁρθὰς ἐπ' αὐτὸν Διὶ Λι-
 κῆς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπύραδον. ἄσχημοι δ' αὖτ' ὦ
 ψιθυρισμοί, καὶ ληισμοῦντος
 λαλῆς ἐρωτικῶν Διηφάνων
 μέμψας. ἐπεὶ δ' αὖτε καὶ μικρὰ
 ἔπαυσε αὐτὸν ἀπὸ βουκόλῃσιν
 θιλάσας, πρὸς ἑπὶ πᾶν, καὶ δὲ πρὸς
 πρὸς τὴν Πάρος ἀσπράγγου Λι-
 βυκῆς Διορκῆς ἀπαιεθμῶν,
 Διηπίου πλὴν ἐλπίδα. καὶ
 βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοπῷ, μέλι-
 σκε δ' ἔσπετο πλὴν θεῶν αὐτὸν
 ἀνθολῆσαι, μηδ' ὧς ἀσπράγ-
 γουσιόου. ὅτ' ἴσθ' ὁ σχήματι, πρὸς
 σκωῖαν, καὶ ἐπιθυμίας τῶν
 ὀνομαζομένων, καὶ δ' ὅποια θεῶν,
 φάσιν καὶ τῆς πρὸς τὴν
 ψαγῶν, οἱ δ' ἐπὶ τὸ Διοσφημό-
 τιον ἀνασῶν, ὅλην καὶ δὲ
 καταρῶν, ὡς ἐπ' ἀντικ-
 εῶν συμφορᾷ καὶ κατηφῇ, καὶ
 αὖτε ὀλίγου σωματικῶν, ἐπὶ
 ρα

occafum Solis inuitum en-
 grē domum rediſſe, atque to-
 tum diem ex aduerſo dea
 ſedendo, reſtos in ipſam
 perpetuò oculorum iſtus di-
 rexiffe. Obſcure autem, in-
 quit, interdm ſecum ipſe ne-
 ſcio quæ ſuſurrabat, & ſuſa-
 furante quodam ſermone a-
 matorias peragebat quere-
 las. Caterum vbi iam pau-
 liſper affectus illius mole-
 ſtiam à ſe remouere volebat,
 affatus deam, in menſam au-
 tē quatuor talis Libycæ cā-
 preæ dinumeratis, ludendo
 ſpem experiebatur. Ac quo-
 ties id quod intendebat, ier-
 cerat, maximèq; ſiquādo dea
 ipſam iactu feliciorē ſorti-
 tus erat, nullo videlicet ia-
 lo eādē figura cum alio a-
 liquo cadente, adorabat illa-
 lam: ſperans ſe id quod ex-
 petebat, conſecuturum eſſe
 ſe. Sin autem (quemadmo-
 dum ſolet) ſimplicius paulò
 pēt menſam ieciſſet, ac talē

id quod abominabilius erat, ſurgendo reddidiſſent, toti Gm-
 do male imprecabatur, velut ob cladem aliquā immedicabi-
 lem, & mœrore plenus erat: & paulò poſt correptis illis, alio
 iactu,

ῥα βόη τοῦ πρὶν ἀσοχίαν ἰ-
 θρᾶπνυ. ἥδη δὲ πλείον' αὐ-
 τῷ τῷ πάθος ἐριθισμόν, ὡς
 ἄσπετος ἐχαράσσεν, καὶ πᾶς
 μαλακοῦ δεινότητος φλοιὸς Ἀ-
 φροδίτῃ καλλὺν ἐκέρυσσεν.
 ἱτιμὰς δ' ἐξίστατο Πραξιτέ-
 λης, καὶ πᾶν ὃ, τι ἡμῶντιον
 ὠπριπῆς οἰκοὶ φυλάσσειτο,
 τὸτ' ὡς ἀνάθημα δ' ἔβδ. πῶ-
 ρας, αὐτὸς σφοδρὰ τῶν ἐν αὐτῷ
 πόθων ἐπιτάσας ἀπυρόμε-
 να. ὑρὶς δὲ τότ' ἡμῶν ἐπιθυ-
 μίας μαρτυρεῖται. ἥδη γὰρ ἐν
 αὐτοῖς ἡδὺς ἡλίνοντο, ἀρ' ἔμε-
 ναθ' ὡς τὸ παρόντας, ὅπως
 δ' ὅρας παρσιρρεῖν, καὶ τὰς
 ἀφανὲς ἐνδ' ὁράτω, σχεδὸν ὅδ'
 ἀναπνέων ὑπ' ἑμῶν συνήθως δ'
 τ' ἰακώρων ἐξέωθ' ἡμῶν ὅρας
 ἐφ' ἡμῶν ἐμῶν, ἡμῶν δὲ ἡμῶ-
 νος Ἀχιλλεύς ἡμῶν. καὶ τὶ
 γὰρ ἀρ' ἔκτου νυκτὸς ἐν τῷ
 ἡμῶν, ἡμῶν ἐπ' ἀκείνῃς ὅ-
 ρας διηγεῖται, ἐφ' ἡμῶν πᾶ-
 ρας

iactu, quod malè antea cecin-
 derat, emendabat. Iam verò
 ubi affectus atque animus il-
 lius magis accendebatur, om-
 nnis paries insculpebatur, ut
 quæque arbor mollis erat,
 ita cortex illius formosam
 Venerem prædicabat. eodè
 autè in precio cū Ioue Pra-
 xitiles erat: & quicquid pre-
 ciosum ac pulchrum illi do-
 mi repositum inter ornamen-
 ta fuerat, id omne donarium
 dea offerebatur. Postremò
 nimia in eo desideriorum ve-
 hementia, in insaniam versa
 est. Inuenta autem est concu-
 piscentiæ illius mastrupatrix
 quædam audacia. Cū enim
 iam ad occasum Sol incli-
 naret, sensim ac tacite, ita ut
 qui aderant, non animaduera-
 terent, post ianuam clam in-
 repsit, & stans ita ut cerni
 non posset, in interiore para-
 te adeo se tacitus contines-
 bat, ut propè ne anhelitum

quidem emitteret. Aedituis autem perinde ut consueuerant,
 foris ianuam attrahentibus, intus nouus iste Anchises con-
 cludebatur. At quid ego arcanae noctis audaciam accuratius
 vobis exprimā, aut etiam alius quispiam? Amatoriorum am-
 plexuum

πωλοκᾶν ἴχνη ταῦτα μὲν ἰ-
 μίραρ ὤφθη, καὶ τὸν σπῆλον
 ἔχον ἢ θύρας, ὡς ἱεῖα θύρας,
 λυγρόν. αὐτόν γι μὲν τὸν
 θανάτου, ὡς ὁ Δημόδωτος ἔει-
 πεν ἄλλοι, καὶ κατὰ πετρῶν
 φασιν, καὶ κατὰ πηλῶν κα-
 ματῶν ἐν γένεσιν, παντὶ δὲ
 ἀφανὴ γινώσκω. ταῦτα τῶν ἱε-
 ρῶν διηγουμένης, μεταξὺ τῶ
 λόγου δευτέρου, ἄνθρωπος ὁ Χαι-
 κλῆς ἐκοιμῶν τὸ θῆλυ καὶ λίθι-
 νον ἦ, εὐρεῖται· τί δ', ἢ τις
 ἐμφυλὸν ἔστιν τοῦτο καὶ πᾶσι
 ἀνθρώποις ἢ μία νύξ; ἢ Διὸς
 σκέπησιν ἐτιμᾶτο; μετὰ δὲ
 ὁ Καλλικρατίδης, ὁ δὲ πᾶσι,
 φησὶν, ἴσμεν, ὅτι Χρῖκλῆς, ὁ
 πομπῶν ἀκούσας τοῦτο τῶν
 διηγουμένων, ὅταν ἐν Θεσ-
 πιάς γινώσκω. καὶ διὰ τοῦ
 τῶν ἱερῶν ἱστορίας Ἀφρο-
 δίτης ἐν γένεσιν ὅτι τῶν ἁλ-
 μαρῶν ἐρομένης τοῦ Χρῖκλῆ-
 οντος, ἄνθρωπος ὡς ἂν μοι ἔδοξε
 ἔλεον ὁ Καλλικρατίδης. ἔ-
 φηκεν, ὡς ὁ ἱερεὺς νανίας,
 πάντων

plexuum vestigia hæc postri-
 die conspecta sunt, & ma-
 culam hanc habebat dea, im-
 dicem videlicet eorum quæ
 passa fuerat. Ipsum vero ad-
 dolescentem, ut vulgo fama
 refert, vel de petris alicubi
 aiunt, vel in fluctus marinos
 præcipitem datum omnino
 euanuisse. Atque hæc cum
 ministra templi ita narraret,
 interea exclamans Charic-
 cles: Proinde fœmininum
 genus, inquit, etiam si sa-
 xæum fuerit, amatur. Quid
 autem si quis animatam vi-
 deret huiusmodi formam,
 an non una nox ipsis Iouis
 sceptris æquiparetur? Sub-
 ridens autem Callicratidas:
 Nondum, inquit, scimus
 Charicles, an multas auditis
 risimus huiusmodi narratio-
 nes, si quando Thespys quos
 quæ essemus. Et nunc sanè
 tuæ istius Veneris, cuius tanta
 æmulatione teneris, ma-
 nifestum adeò hoc indicium
 est. Hic, quo pascio, inter-

rogante Charicle: admodum verisimiliter dicere Callicra-
 tidas visus mihi est. Dixit enim, quod cum adolescens
 ille

παννύχῳ σχολῇς λαβόμενῳ, ὥσ' ὅλῳ τῷ πάθει ἐχέειν ἕξι= σίαν κορυδαίνω, παιδικῶς τῷ λήθῳ πρὸς αἰμίλῃσι, βου= ληθῆς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρό= ὤν ἐν τῷ θῆλυ. παλαιῶν δὲ ἀκείτων ἀφύλακτων μύλων λό= γων, τὸν συμμιγῆ καταπαύ= σας ἐν τῷ θόρυβῳ, ἄνδρες (ἐξ= πορ) ἱταῖροι, τῆς κατὰ λό= γον ἐχέουσι ζητήσεως, ὡς ἐϋ= πρὸς δὲ νόμῳ παιδείας. ἀπαμαργντοῦ δὲ τῆς ἀτάκ[τ]ῃς καὶ πέραις ἐδὲν ἐχέουσι φιλο= νεκίας, ἐν μίρῃ ὑπὲρ τῆς αὐ= τὸς ἑαυτῷ λόγῳ, ἐκάτερῳ ἀρτένασθι. καὶ γὰρ ἐδὲν καὶ τοῖς ἐπὶ ναῦν ἀπὸ τοῦ. τῷ δὲ σχολῇ καταχρησίου ἐς ἰλα= εἶαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὡφελ= λῆσαι διωαμῆτιν σπουδῇ. ὑπὲρ αὐτῶν οὖν τῷ νῦν (πρὸ= λυς γὰρ ὁ κατ' ἀσέβειαν καὶ ποικίλῳ ὄλῳ) ἐς ἐν τι τῶν συμποσίων ἀρκύνωμεν, ὅ= πως δὲ πρὸς ἐκείας ἀκούειν τε καὶ λίσσασθαι,

ille amator ocium ac spa= cium totius noctis conse= cutus fuisset, ut facile to= tam affectus istius exatian= di facultatem haberet, qua= si cum puero tamen, mar= mori cohæsisset: illud nimi= rum volens, neq̃ anteriore parte fœminam valere. Mul= tis itaq̃ absq̃ delectu ac tes= merè viringq̃ verbis effuti= tis, ego promiscuo eorum tu= multu ac turba composuisti. Viri, inquam, amici, modes= tam atq̃ ordinatam insisti te disputationem: quoniam de= cora ac decens lex eruditio= nis atq̃ doctrinæ est. Subla= ta igitur incompocita hæc, & nullum finem habente con= tentione, vicissim pro sua v= terq̃ sententia iustam ac so= lidam orationem instituit. Neque enim etiam dum tem= pus est ut ad nauem redea= mus. Ac ocio hoc utendum est ad hilaritatem, & ad

ea studia quæ cum delecta= tione prodesse possint. Proinde abscedentes hinc è templo (multa enim religionis gratia turba huc ventitat) in vnū ali= quod istorum conuiuiorū accubamus, ut per ocium & cum
nnnn silentio

λίσσιν, ἀπὸ τῶν βυλομενέοις,
 ἱστῶν, μνηστῶν δὲ, ὡς ὁ τέμ-
 ρορ ἰσθῆδης, ἐκ τῆς αὐθιγῆς
 μὴν περὶ τῶν ἰσῶν διοχλῆ-
 σθαι. καλῶς ἰδοῖσα ταῦτα λίσ-
 σιν, καὶ συγκατακινῶσάντων,
 ἱστῶσιν ἰσθῆδης ἰσθῆδης, ἐ-
 λπίδας μὲν πειθόμενης φροντί-
 δος, οἱ δὲ ἐπὶ σωτηρίας, μὲν
 θάλλω ἰσθῆδης σκίψιν ἀνα-
 καὶ ἁλῶν λυκκοῦτων, ὡς πε-
 ρὶ τῆς πεπομπίας ἀγωνί-
 σθαι Πλατῆας. ἐπὶ δὲ ἡ
 πομπὴ ἥς τι σωτηρίας καὶ πα-
 θίνσθαι, ὥρα θύρε, ἀνα-
 παυθῆναι, ἡδύς, ἀπὸν, ὁ τό-
 πος, ἰσθῆδης καὶ οἱ κατὰ λό-
 γον λίσσιν ἰσθῆδης τῆς ἱσ-
 θῆδης, ἰσθῆδης πάντων δικασ-
 τῶν καθεύδουσιν αὐτῶν ἐπὶ
 αὐτοῖς ὀφρῦσι τῶν Ἡλιαίων
 ἔχουσιν. πεθῆς δὲ ἀμφοτέροις
 ἐλπίδας καὶ τῶν, τίνα καὶ πρῶ-
 τος ἐπὶ, ἐπὶ δὲ Χαικλῆς
 ἱσθῆδης πρότερος, ὡθῶν
 ἰσθῆδης τῶν λόγων δικα-
 λουσάμεν.

considerabam, ipsam illam supercilij præ me ferens Eliaam.
 Proposita autem virisque sorte super eo, utrum priora lo-
 co dicere oporteret, posteaquam Charicles priorem lan-
 guem sortitus est, continuo et aspicietur orationem, hunc

silentio & audire & dice-
 re quæ cuique libet, liceat.
 Illud autem memineritis,
 quod qui hodie victus fue-
 rit, is in posterum nobis de
 hisdem rebus amplius mo-
 lestus futurus non sit. Recte
 visus sum hæc dicere. Et eor-
 dem cohortantibus etiam il-
 lis, exiimus, ego quidem
 lætus, nulla me premente
 cura: illi verò cogitabundis
 magnam apud sese in ani-
 mis disputationem sursum
 ac deorsum versantes, pere-
 inde ac si de principatu ad
 ducti apud Platæas certati-
 ri essent. Postquam autem veni-
 mus in densum quoddam ar-
 boretum pro æstatis tēpe-
 re receptaculum, ubi con-
 modè requiescere licebat.
 Suavis hic locus, inquit
 ego (nam & supra veritas
 canorum quoddam re-
 sonant cicadæ) in medio
 admodum iudiciali more

λωσάμην. ὃ δὲ τῇ Διξιᾷ τὸ πρό-
 σωπον ἀναπρίψας, ἡσυχῇ καὶ
 μικρὸν ἐπισχῶν, ἄρχεται τῇ
 Διξι. Σὺ Διόποινα τῶν ὑπὲρ
 σὺ λόγων, Ἀφροδίτη, σὶ βοή-
 θειαι αἱ ἐμὰς Δίκας καλοῦ-
 σιν. ἅπαντι μὲν γὰρ ἔρχομαι,
 καὶ βραχὺ τῆς ἰδίας πα-
 θούσης ἱπτάμενος, τληστότατον
 ἔχω. οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι
 πικρῶς σου δύνουσι, σὺ
 γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μή-
 τηρ. ἴδι δὲ ζωαζὶ συνύστε-
 ρε, καὶ θάλασσαν χάσαις καὶ τοῖς
 ἀνδράσι μέγα ἄρρεσιν, ὡς
 ἐγὼ γυνήθεα. ἔρχομαι γὰρ ὡς
 ἐν ἀρχῇ τῷ λόγῳ, τὴν πέμπτου
 ἡμέρας, καὶ πάσης γνησιώσεως πρώτον
 εἶλον ὅρ' ἀξίῳ μάρτυρα ἱπ-
 καλῶμαι, λέγω δὲ τὴν ἱέραν τ'
 ὁδὸν φύσιν, ἐν τῇ πρώτῃ τετη-
 ξαμένη ἐν ἡμέρᾳ τῇ ἑσπέρᾳ, καὶ
 αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλλη-
 λα τότε ἐπικράσει, πᾶν ἱ-
 πογόννησιν ἐμψυχον. ἱπταί-
 μέν. Ἄ' ὅτι θυγῆς ἐς μὲν ὕ-
 λης

tatus sum. Ille vero cum
 dextera faciem paulum at-
 triuisset cum silentio, et
 parumper sustinisset sese,
 mox ad hunc ferme mon-
 dum orditur: Te dominam
 orationi meae, Venus, te an-
 xiliatricem preces meae vos-
 cant. Nam cum omne opus,
 si vel exiguum propria sua
 dele instillaueris illi abso-
 lutissimum esse solet, tum
 verò, ~~omnes~~ sermones praeter
 cetera te indigent. Tu
 enim eorum germana adeo
 mater es. Ades itaque ma-
 tieribus patrona, foemina mi-
 rum ipsa. Largire au-
 tem et viris ut maneant
 mares, perinde atque ge-
 nerati sunt. Ego igitur stan-
 tim ab initio orationis per-
 mam omnium matrem, et
 totius generationis radice-
 m ac seminarium, eorum
 quae propono testem aduo-
 co. Dico autem sacram il-

lam uniuersorum naturam, quae primis illis inter se con-
 glutinatis elementis mundi, terra videlicet, aëre, igne, et
 aqua, mutua illorum et temperata commixtione unum
 protrexit animatum. Sciens deinde, quod omnes mor-

λης δημιουργία, καὶ βραχὺς
 χρόνος τῷ ἰωὶ κάσθ' καθέας
 μαρται, τὴν ἑτέρην φθορὰν
 ἄλλος γένεσιν ἰμμηχανίστο, καὶ
 τῷ θυήσκει τὸ τικτόμενον
 ἀντιμήτησιν, ἵνα ταῦς παρ'
 ἀπάλων δολοχῶς εἰς τὸν
 αὐτὸν χρόνον ἴσῃ. ἐπὶ δ' ἰωὶ
 ἀποροῦ ἐξ ἑνὸς τι γένεσθαι,
 διπλῶν ἐν κάσθ' φύσιν ἰμμη-
 χανίστο, τοῖς μὲν ἄρρεσιν
 ἰδίας καταβολὰς σπέρμα-
 τωρ χαίσαμεν, τὸ δ' ἑκὼν δ'
 ὡς περ γονῆς τι δολοχῶς ἀφ'
 φύσεως. λοιπὸν ἔρ' ἀμφοτέ-
 ρω γένεσι πόθοις ἐκτερασάμε-
 νη, σωτὴρ ἔσθ' ἀπάλωις θίσι-
 μὸν ἀνάγκης ὅσιον, κατα-
 γράψασα μέγα ἐπὶ τῆς οἰ-
 κίας φύσεως ἐκάτερον, καὶ
 μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἄρ-
 ρεσθῶναι, μήτε τ' ἄρρεν ἀπρ-
 πῶς μαλακίσθαι. ὅτ' τοῦθ'
 αὖ σὺ γυναιξὶν ἀνδρῶν ὅ-
 μιλήσῃ, μίχθ' ἀνδρὶ τὸν ἀν-
 θρώπινον βίον ἀθανάτοισ

ὅτ' =

propria uterque natura contenti, neque femina præter pas-
 turam in marem transiret, neque mas indecore ac turpiter
 emollescere. Atque hoc pacto virorum cum mulieribus con-
 uersationes, in hoc usque tempus hominum vitam immortales

libus

Ἡ δὲ Λοχαῖς φησὶ ἑταίρῳ· ἰδὼς
 ἄνθρωπος ἀπ' ἀνδρὸς αὐχὲ γυναι-
 κῶσα. Αὐτοῖς δ' ὀνομάτοισιν οὖ-
 βασιμοῖς, πᾶσα τιμὰ μί-
 νουσι, ἵξισι πατρὶ μητέρα
 πεσκέουσαν. Κατ' ἀρχὰς
 γὰρ οὐκ, ἔθ' ἡρώϊκὰ φρονῶν ὁ
 Βίος, καὶ τὴν γέγονα θεῶν
 σέβων ἀρετὴν, οἷς ἱερομο-
 τήσιν ἢ φύσιν, ἐπαθάρκη,
 καὶ καθ' ἡλικίας μήτρα γυ-
 νοῦξιν ἰσχυρῶν, γυναικῶν
 πατέρων ἰγίνοντο τέκνων.
 Κατὰ μικρὸν δ', ὁ χρόνος
 ἀπ' ἐκείνῃ τῇ μεγέθει, ἵς τὰ
 τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βά-
 ραθρα, ξένος ὁδὸς, καὶ πα-
 ρηλαγμένης ἀπαιδέσεως ἱ-
 τήσιν. ἔθ' ἢ πάντα τοιμῶσα
 τρυφῇ, τὴν φύσιν αὐτῶν πα-
 ρωόμενος. Κατὰ τὴν ἀρετὴν οὖ-
 ὅφθαλμοις τὸ ἀρετὴν ἰδὼν, οὐ
 θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ ἰσχυρῶν
 νικῶς βιασάμενος, ἢ πέσας πα-
 τέρους. συνῆλθε δ' εἰς μίαν
 κοίτην μία φύσις αὐτὸς δ' ἰσ-
 χύμενος

libus quibusdam successio-
 nibus conseruant : neque
 quisquam vir ex viro se nas-
 tum esse gloriatur. Intra
 duo autem nomina veneras-
 bilia omnis honor manet eos-
 rum qui ex aequo matrem
 ac patrem adorant. Ab inia-
 tio igitur cum adhuc Hes-
 roica saperet vita, et vicis-
 nam deorum coleret vir-
 tutem, legibus à natura con-
 stitutis obtemperabat : ac
 secundum ætatis mensuram
 cum mulieribus coniuncti,
 generosorum patres fiebant
 liberorum. Paulò autem
 post tempus à magnitudi-
 ne illa ad voluptatis de-
 scendendo veragine, no-
 uas et commutatas fruen-
 di vias aperuit. Deinde,
 quæ nihil non audet, volus-
 ptas, naturam ipsam cõtem-
 pta lege violauit. Atq. ali-
 quis igitur primus oculis as-
 spexit matrè perinde vt fœ-
 minam, ex alterutra videli-

cet horum causa, aut quòd vi tyrannica eò illum compuler-
 rit, aut quòd verbis dolose ac fraudulenter induxit. Conue-
 nit autem in vnum lectum vna eademq. natura : ac fœdus

ἀλλήλοισι ὁρῶντων, ὅθ' ἂν ὁρῶ-
 αιν, ὅθ' ἂν πάσχοισιν, ἢ δου-
 ῶ. κατὰ πτωρὶ δέ, φασιν, ἀ-
 γόνων σπέραντος, ὁλίγη ἄ-
 λων ἂν αντικατηλάξαντο μι-
 γάλῳ ἀδοξίαν. ἅποισ γα-
 μῶν, ἃς ἑσοῦν τυραννικῆς
 βίας ἢ τόλμα πείκοψεν, ὡς
 μέγιστοι δὲ τῶν φύσιν ἰ-
 ροσυλῆσαι τῶν δ' ἀρρένων
 τὸ ἀρρεν ἰκκυνώσαντες, ἐν-
 ρον ἡδονῆς παρίκοντα μι-
 τρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυσ-
 χεῖς, ἢ ἐπιπλοῦν ὥσι παῖδων,
 ἢ δ' ἢ μίσησιν ἀνδρῶν, ἀμ-
 εῖδοτον ὠνιγμα διπλῆς φύ-
 σιος, οὗτ' ἂν ὁ γιγνέσθαι,
 φυλαχέσθαι, οὗτ' ἔχοντες,
 ἢ δ' ὁ μετέδωκεν. τὸ δ' ἐν
 νιότητι παραμέναν ἀνδρῶν,
 ἃς γῆρας αὐτὸς μαρτυρεῖ πρό-
 ρον. ἅμα γὰρ ἐν πασίν ἀει-
 μαίνεται, καὶ γιγνέσθαι, ὡς
 δὲ ἀνδρῶν μίσχῳ ἔχον-
 τος, οὕτως ἢ μισρὰ, καὶ πάν-
 τος κατὰ διδάσκαλος τρυφῇ,
 ἀλλῶ

inter se mutuò aspicientes,
 neque eorum quæ faciunt,
 neque quæ patiuntur, pu-
 dore afficiuntur. Per ru-
 pes autem, ut dici solet, ste-
 riles proiecto semine, per
 mutatione facta, pro modis
 voluptate magnam acci-
 piunt infamiam. Dixeris ve-
 rò eousque tyrannicæ vio-
 lentiae audaciam ipsam pro-
 gressam esse, ut iam & ferro
 naturam sacrilegò quodam
 modo deprudentur: ac maris
 virilitate exhausta & exini-
 nita, inuenerunt voluptatis
 superuacaneos & appositio-
 nios modos. Miseri autem
 & infelices, ut eò magis
 pueri sint, iam ne viri quæ
 amplius manent, ambigunt
 naturæ duplicis obse-
 quium, cum neq; ad quæ
 nati sunt, conseruentur, ne-
 que id ad quod transire
 habeant: flos autem ille
 in iuuentute adest ac man-
 net, in senium præmaturè

marcescere ipsos facit. Simul enim inter pueros
 rantur, & iam consenuere, nullum virilitatis interval-
 habentes. Ita scelesti illa, & omnis mali magistra,

ἄλλω ἀπ' ἀλλης ἰδούας ἀναι
 σχώτους ἐπινοῶσα, μίχεται δὲ
 ῥηθύνει δαυαμφύς ἀπρι-
 πτε νόσος κατὰ λῶσιν, ἵνα μη-
 δὲ ἀγνοῇ μίση ἁσληγίας.
 αἰδ' ἵφ' ὧν ἡ πρόνοια θούμω
 ἔταξεν ἡμᾶς, ἵκας ὅτ' ἰδρυτο,
 τῶς μετὰ γυναικῶν ἂν ὁμι-
 λίας ἐρκόμεθα, καὶ παντὸς ὁ-
 νείας ὁ βίῃ καθαρόν, ἀ-
 μείβει παρὰ τοῖς ἑσθ' ἐκ ποικί-
 ρας διαθίσιως παραχαράξαι
 δαυαμφοῖς ἴσους, ἄχαρ. ὅ-
 ῦ δ' ὅς τις νομοθεσία φησὶ
 τίς, λίον δ' ἐκ ἐπιμάνοντα
 κίσειν, ἀλλ' ἡ κατὰ λαρόν Α-
 φροδίτη πῶς τὸ θῆλυ τὴν ὄ-
 ρειν αὐτὴν ἀκαλεῖται. ταῦρος
 ἀγλάρχει βυσίρ ἐπιθόρνυ-
 νται, καὶ λεῖδ' ὅλῳ τὴν ποιμ-
 νῶν ἄρ' ἔργος πᾶσι σίμας.
 τῷ. τίς, εὐδ' οὐκ ἔστιν ὧν
 μίλαδι κύνες καὶ προκύνες
 γὰρ δ' ἐμμί, νῶν λῶν καὶ
 θῆλυ δ' ἀπ' αὐτῶν, εὐδ' οἱ ἀνείαροι-
 λῶν.

lities, voluptates impudicas
 aliam ex alia excogitando,
 in eum morbum qui ne di-
 ci quidem amplius decorè
 potest, prolapsa est, vinula-
 lam videlicet partem pe-
 tulantiæ & obscenitatis
 ignoraret. Quòd si verò
 in ijs de quibus ipsa Proui-
 dentia legem sancivit, vs-
 nusquisque nostrum sese fir-
 maret ac persisteret: conuersa-
 tionibus ijs quæ cum mu-
 lieribus fiunt, contenti es-
 semus, & ab omni conui-
 cio ac probro vita nos-
 tra pura atque integra fo-
 ret. Certè inter ea animan-
 tia quæ nihil ex mala at-
 que peruersa affectione
 deprauare possunt, illibae-
 ra naturæ legislatura illa
 custoditur. Leones non in-
 saniunt in leones: sed quæ
 tempore suo accedit venus,
 in fœmineum sexum cona-
 cupiscentiam illorum exci-

tat. Taurus armenti dux cum
 bobus miscetur, & aries totum
 gregem masculo implet semine.
 Quid autem? An non suum
 cubilia sectantur apri? lupas
 autem ineunt lupi? Et ut
 in summa dicam, neque quæ
 ærē volatu perfrestigunt

ζοιῶτον ὄρνεις, ἔθ' ὅσα τῶν ὑ-
 γρὰν καὶ ὑδατ' ἔλλατ' ἔλλατ' ἔλλα-
 ξιν, ἀπ' ἐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον
 ἄρ' ἔστιν ὁμιλίας ἐπαρ' ἔχθρ-
 μίας δ' ἀκίνητα ἢ πενοίας
 τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ' ὧ μά-
 τῶν ἐπὶ ὧ φρονεῖν ἀπολογί-
 νοι, θεῖον ὡς ἀληθῶς παῖ-
 νοι, ἀνθρώποι, τίνι καὶ ὑ-
 νόφω παρανομοῦσαντων, ἐπὶ
 τῶν κατ' ἀπείλων ὑβείν ἢ
 εἶθι; τίνα τῆς ψυχῆς τυ-
 φλῶν ἀναστροφῶν κατα-
 χιαντων, ἀμφοῖν ἐσυχέκατι,
 φεύγοντων ἢ διέκατι ἔδρα,
 καὶ διέκοντων ἀφ' ὧν ἔδρα
 φεύγειν; καὶ καὶ ἵνα ζοιῶ-
 τα ζῶοντων πάντων ἐλομέων,
 ἐδ' ἔστιν ἔσχα. ἀπ' ἔστιν ἵνα ταῦτα
 ζῶις Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαν-
 μασις ἀναφύεται λόγ' ὧν, ὧν
 οὐ παλαιὰ καὶ μὴ ἀκούα, τι-
 νέων ἐνδύεις λογισμῶν φαι-
 νακίζονται. τὸ δ' ἥδη κατὰ
 φρόνησιν ἔς ἀκρόν ἔχον, ἐκ
 ἃν ἐπαχθῶς ἀμύαζ. ψυχῆς
 γὰρ ἐρῶτα πλάττονται, καὶ τὸ τῶ
 σώμα=

aues, neque quæ humidam
 aquæ sortita sunt mansio-
 nem, neque etiam aliquod
 in terris animal congressum
 maris appetit, sed manent
 inter ea immota Prouiden-
 tiæ decreta. Vos autem,
 ô frustra sapientiæ nomi-
 ne iactati, animal, vi perē
 dicam, vile ac malum, ho-
 mines, quoniam nouo mor-
 bo delinquentes, in mutuam
 inter vos contumeliam ac-
 censi estis? Quoniam ani-
 mi ceco stupore effuso,
 adeo ab viraque aberratis
 via, fugientes videlicet ea
 quæ sectari vos decebat, et
 contra sectantes illa à quibus
 refugere oportebat? Ac
 singula talia amulari om-
 nibus volentibus, ne unus
 quidem postremo reliquus
 erit. Atenim hîc Socraticis
 istis etiam præclara illa o-
 ratio renascitur, quæ per
 rorum quidem auditus, per
 factis ratiocinandi viribus
 adhuc carentes, decipiuntur: illud autem quod iam per pro-
 dentiam ad summum euasit, subduci facile nequit. A-
 nimi enim amorem quendam comminiscuntur: et cum
 corporis

σώματος ἁμορφον αὐδύμι-
νοι φιλήν, ἀρετῆς καλῶσιν
αὐτὸς ἱρασᾶς, ἐφ' οἷς μοι
πρωταῖς καγγάλαρ ἐπὶ ἔλ-
ται, τί γὰρ παθόντων, ὧ σιμνὸν
φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἄλλῃ μακρῶ
χρόνῳ διδωκὸς ἑαυτῷ πα-
ραν, ὁ ποῖόν ὅστις, ὧ πολλὰ
πεσύνουσα, καὶ γὰρ ἀρετῶν
μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας πα-
ραπίπτει; πᾶς δ' ὁ σοφὸς
ἔρως ἐπὶ τὸ νόον ἐπλήνεται,
μυθεῖται τὸ λογισμῶν ἐν αὐτῷ,
πὺς ἀπραπίδουσα, λέγειν ἐ-
χόντων ἡ νόμος ὅτι, πᾶσαν
μὲν ἀμορφίαν πονηρίας ἐν
κατάκειρον, ὡθὺ δ' ὡς ἀγα-
θὸν ἐπαυνῆσαι τὸ καλόν; ἀπᾶ-
σι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας
πεφύκτω Ομηρον, Εἶδος τις
ἀκιδνότερ' ὅτι καὶ ἀνὴρ, Ἀλλ'
καὶ θεὸς μορφῶν ἐκείνῃ, ὅτι
οἱ δὲ τ' ἐς αὐτὸν Τερόμενοι
λόουσι, ὅδ' ἀσφαλῶς ἀγο-
ρεύει, Αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δ'
πρὸς ἀρρομφοῖσι, Ερχόμε-

corporis pulchritudinem ve-
reantur amare, virtutis vo-
cant sese amatores. Ob quæ
sæpenumerò risu diffluas-
re, in mentem mihi venit.
Nam quid vobis accidit, ὅ
nimium graues philosophi,
quod id quod longo iam
tempore sui experimentum
de se quale sit, præbuit, cui
canities accedens & sene-
ctus, virtutis testimonium
dat, per negligentiam adeò
dimisit: omnis autem ille
præclarus amor in iuuenem
concitatur, cum tamen in eo
ratio & vis colligendi nondū
habeant ad quæ iudiciū con-
uertant? An hæc veluti lex
quædā est, ut omnis quidē de-
formitas malitiæ dānata sit:
pulchrū aut quod est, id recta
via ut bonū & honestū lau-
detur? At verò iuxta mag-
num veritatis interpretem
Homerum:

—alius pulchro minus enitet ore,

At formam Deus exornat virtute loquendi,
Quisq; vident illum, verbis mulcentur: at ipse
Intrepidus fatur suavi commixta pudore,
Et medios inter vultu supereminet omnes,

νομ δ' ἀνὰ ἄστυ, θιδὺρ ὧς ἄπ-
σορόωσι. καὶ πάσι μ' ἔπει πε-
λὶωρ, Οὐκ ἄρα σοὶ γ' ἐπὶ
ἑλπί καὶ φέρουσ' ἴσαρ. Ἀμεί-
λα τοῦ καλῆ Νιρέως ὁ σοφὸς
Οδυσσεύς πλῆορ ἵπαινεῖται.
πῶς οὐκ φρονέσας μὲν ἡ δι-
καιοσύνης. Ἐτε λοιπὸν ἄρτι
τῶρ, αἰτελείοις ἀνδράσι σόβη
πληρομ' ἀλάχασι τάξι, ὅδε
ἔρωσι νηλεῖα, τὸ δ' ἐρωασὶ
λέων. Ὅξυτάτας ὁρμάς πα-
θῶν ἰγέρει; πάννου μὲν ἱερῶν
ἴδμε Φαίδρου, δὲ Λυσίαν, ὃ
Πλάταρ, ὃρ περὶ δακρυ; ἢ πλὴν
ἀρετῶν φιλεῖν Ἀλκιβιάδου ἄπ-
κὸς μὲν, Διότι κερτοχέει τὰ
θεῶν ἀγάλματα, καὶ πλὴν ἱερῶν
χρῶσινι τελετῶν αἰ παρὰ νό-
τον ἱεροχοῦται φθναί; τις ἱ-
ρατὴς ὁμολογῇ γυφίδι, περὶ
δομῶν Ἀθηνῶν, καὶ Δικαι-
άδας ἐπιταχισομένης, καὶ βίβ
τυραννίδος βλεπόντος; ἀπ' ἄ-
π' μὲν ὁδὸν, κατὰ τὸν ἱερὸν
Πλάτ

Perq̄ urbem aspiciunt ven-
nientem numinis instar.
Et rursus alibi dicens in-
quit:

At tibi formoso sub cor-
pore nulla fuit mens.
Certè formoso illo Nireo,
cordatus Vlysses magis lau-
datur. Quo pacto igitur
sapientiæ quidem, aut iustit-
iæ, ac cæterarum virtute
tum, quæ cum perfectis vir-
ris consortem & quasi hæ-
reditarium nactæ sunt ordi-
nem, nullus amor conveni-
ens vobis est, pulchritu-
do autem in pueris illa, ven-
hemētissimos affectuum in-
petus excitat? Prorsus enim
amari oportebat Phædrum
propter Lysiam, ὃ Plato
quem prodidit? Aut vir-
tutem Alcibiadis amari pro-
babile fuit, quando ille deo-
rum statuas amputando viar-
labat, & sacris Eleusiniæ
ille inter potandum iacta-

te voces insultabant? & Quis igitur amatorem illius fuisse
se se perhibet, cūm Athenæ proderentur, & Deceliam
munitionibus obfirmaretur, ac tota vita ad tyrannidem spe-
ctaret? At donec quidem barba nondum (iuxta sacrum

illum

Πλάτωνα, πῶς αὖτε ἐμπίπλῳ, πᾶσι τοῖς ἰσχυροῖς ὡς τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ἡλικίαν ἔτι ὡς ἀτελὲς φρόνησις ὁλόκληρον. ἄλλοι τὸν λογισμὸν, ἐκ πάντων ἡμισυ. τί δὲ πάσι τοῖς ἀσχετοῖς ὀνομάτων ἐπιγρά-
φοντος ὡδῶ, ψυχῆς ἀρετῶν ἡγεῖται τὸν τῶ σῶματι ὡς πρὶν, οἱ φιλόνοιο μάλλον, ἢ φιλόσοφοι, καὶ ταῦτα μὴ ἡμῖν, ἡμεῖς τὴν δόξαν ἐπιστήμων ἄνδρων φιλαπεχθονόως μνημονεύειν, ἐπὶ τῶν τῶν ἀρετῶν. μικρὰ δὲ ὡς τῆς ἄλλης σπουδῆς ἐπὶ τῶν ὑμετέρων, ὡς Καλλιμάχου, καὶ τὰς ἡλικίας, ἐπὶ δὲ τῶν παιδικῆς ἡλικίας ὡς τὸν γυναικῶν ἡμῶν. καὶ τὸν πρῶτον, ἡμῶν πᾶσαν ἀπολαύσειν ἡγεῖται τῶν πρὸς τῶν ἄλλων, τὸν ἡλιωτέρων. ὡς ἡμῶν τῶν ἡλικιών, παραπλήσια φθάνει, πρὶν ἢ γυναικῶν ὡς τῶν ἡμῶν, τὸ δὲ ὡφραῖνον, ἡμῶν τῶν ἡλικιών.

est. Acuta siquidem voluptas, quæ celeriter præteruolat: priusquam satis percipiatur cognitione ac sensu, desinit. Illud aut quod lætitiâ affert, quò magis abundat, eò potius est.

illum Platonem) obscurus erat, omnibus amabilis fuit: postquam autem transiit à puero in virum, quæ ætate intellectus (qui tamen im- perfectus erat) totam ac plenam ratiocinandi vim con- sequebatur, ab omnibus odio habebatur. Quid igitur affectibus turpibus verborum prætendentes verecundiam, animi virtutem appel- lant, corporis elegantiam, iuuenum isti amatores magis quàm sapientiæ? Atque hæc quidem à nobis dicta sufficiant, ne videamur cla- rorum virorum inuidiosè nimis mentionem facere. Pa- rumper autem à vehemen- tiori studio ad vestram Cal- licratida voluptatem descen- dendo, ostendam puerorum consuetudine muliebri mul- tò potiore esse. Ac princi- piò quidem omnem ego de- lectionem censeo iucun- diorem esse, quæ diuturnior

παρίκοντι ἡρώτων. ὡς ἔθι
 καὶ βίη μακράς. πλεονεξίας
 ἡ μικρολογίας ἡμῖν ἐπικλο-
 σαι μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ὡς
 διλωκὴς ὑγίεια, μηδ' ἐμὴς
 λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνέμο-
 μένης ἰορτῶν ἢ ἄν, καὶ πα-
 νήγερ, τὸν ὅλον χρόνον ἡ-
 γομένη. ἀπ' ἐπὶ τῶν μαζόνων
 ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίς
 μωρὴν ἐνέμισησεν, ἐν γὰρ τοῖς
 παρῶσιν ἡδίστα τὰ παρίκ-
 κοντα. γυνὴ μὲν οὖν ἄν παρ-
 θένος μίχθῃς ἡλικίας μίσης,
 πρὶν ἢ τελίως τὴν ἰσχάτην
 ἐντίδα τῇ γάρῃ ἐπιδραμῆν,
 ἀνὰ γκαλον ἀνδράσιν ὁμι-
 λήμα. ἡδὲν παρίκοντα τὰ ὥ-
 ρας, ὅπως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι
 λήξαι τὴν νύκτα σοφώτερον. ἢ δ'
 ἔκποσιν ἐτῶν ἀπαρῶν παύ-
 λά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκῇ πα-
 σχητιᾶν, ἀμείβομαι Ἀφρο-
 διτῶν μετὰ διώκων. σκληροὶ
 ἢ οἱ τ' ἐμὴν ἀπανδρωθέντες.
 ὄγκοι.

nerioris sunt, effluxere, haberi tamen aliquid experientia
 dictu sapientius ac doctius quam iuniores. At vero si
 quis puerum viginti annorum aggrediatur, ille mihi cer-
 te videtur pathica affectione laborare, ambiguum videtur
 licet venerem sectando. Nam & duri sunt membra

est. Quare utinam & vite
 longiores terminos parca ac
 tenax illa nobis præfinisset
 Parca, & totum hoc spa-
 cium perpetua sanitas gu-
 bernaret, nulla mentis per-
 turbatione atque molestia
 interueniente. Festum en-
 nim diem, & quasi quenda-
 dam solennem conuentum,
 totum hoc tempus perage-
 remus. Verum postquam
 maioribus bonis malignus
 deus invidit, in præsentibus
 utique rebus dulcissi-
 ma illa sunt, quæ quàm
 longissimè extenduntur. Mu-
 lier itaque ab eo quando
 virgo fuit, usque ad men-
 diam vite ætatem, prius
 quam omnino postrema illa
 senectutis ruga super-
 uenit, ad amplexandum ap-
 pta ac digna viris conuer-
 satio est: atque etiam si ille
 quæ formæ atque ætatis te

ἄγχοι. καὶ πρὸν μὲν, ἀντὶ τῆς
πάλα μαλακῆς, πυκαδὶς ἰού-
λοις τὸ γυμνασίου οἱ δὲ ὠφρῆς
μηροὶ θειξίς, ὥς περὰ ῥυπα-
ρῶν. ἅδ' ὅτα τῶν ἀφανίσ-
ρα, τοῖς πιπαρακόσι μῦρ ἐ-
λξήσιν παρὶναι, γυναικὶ δὲ ἅ-
πάσης ἢ τῆς χρώματός ἐπισή-
βα χάρει, καὶ λαφύλλας μὲν ἀπὸ
τῶν βοσφύλων καὶ λαφύλλας ἐ-
λκόν, ὑακίνθοις τὸ καλὸν
ἀνθῶσι μῦρ ὁμοῖα πορφύροντα.
οἱ μὲν ἐπὶ νύκτιοι ἐλκόντα,
μυταφρῶν κόσμος. οἱ δὲ,
παρ' ὅτα καὶ ἐροτάφους, πολλὴν
τῶν ἐν λαμῶνι ὑλότεροι σι-
λίνων. τὸ δὲ ἅπλο σῶμα, μὴ δὲ
ἀκαρῇ τριχὺς αὐτῶς ἐποφρο-
μένης, ἡλικτρῶ, φασί, ἢ Σιδῶ-
νίας ὑέως ἀφ' ἧς ἰσχυρὸν ἀπα-
ρῶστα. τί δὲ ἐχὶ τῶν ἡδονῶν
ἢ τὰς ἀντιπαθῆς μετὰ δόκ-
τιον, ἐπὶ δὲ ἐξ ἴσου τοῖς ἀφ-
τιθέσι, οἱ πάσχοι τῶν ὠφρῶν
νοντα; σχιδὸν γὰρ, ἢ κατὰ
ταυτὰ

tori iam adulti & viriles,
& asperum quidem, pro
eo quod dudum molle ac
tenerum fuit, densatum cres-
bra lamugine mentum: fe-
mora autem idonea ac com-
moda illa, setis quasi quo-
dam squalore obducta. Quæ
verò sunt his occultiora,
vobis qui periculum eius
rei fecistis, cognoscenda
relinquo. In muliere au-
tem semper omni & colo-
ris resplendet gratia, &
largæ capillorum capitis
textura, perinde ac sua-
uiter florescentes hyacin-
thi nigricantes, aliæ qui-
dem per tergum effun-
duntur, scapularum nimi-
rum decus, aliæ verò se-
cundum aures & tempo-
ra, multò quàm in prætis as-
pium est, crispiores. Reli-
quum verè corpus ne mi-
nimo quidem crinis vesti-

gio ipse subnascente, electro, ut aiunt, aut vitro Sidonio
perspicuum magis effulget. Cur autem non & volupta-
tum mutuorumque alternos affectus persequar, quandoqui-
dem ex æquo cum his qui agendo efficiuntur, patientes quo-
que lætitiā capiunt? Prope modum enim non eodem mo-
do vi-

ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις, τὰς
 μονόρρηθς διατριβὰς ἀσπι-
 ζομένη, ἀπὸ πῶς φιλεταίρῳ
 κοινωνία συζυγῆτο, ἡ δὲ
 τὰ τε ἀγαθὰ οὐκ ἀπὸ κλοῖς ἢ
 γέμεθα, ἢ τὰ δυσχερῆ καφό-
 τερα μὲτ' ἀπὸ κλοῖς, ὅθεν ἐν-
 ριθὴ πρᾶξις κοινωνία. καὶ φι-
 λίας μισίῃ πρᾶξις παρὰ
 θείῃ, γαστρίῳ δὲ φηλομένη
 οὐκ ἀπὸ κλοῖς ἀπόλαυσις
 ὁ μόνος τὸν Θάσιον, ἡ τὴν
 χοί, πίνοντες οἶνον, ἡ δὲ καὶ
 αὐτοὺς τῶν πολυτελέων πιμα-
 πλάμφοι σιτίῳ, ἀπὸ δὲ
 καὶ τερπνὸν ἰκασθὲν τὸ μὲτ'
 ἀπὸ καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωνίας
 σάμφοι μάθουσι φρασεύμε-
 θα. καὶ γὰρ ὁ γυναικῶσι σύμ-
 δοί, ὁ ἀπὸ λαύσιος ἀντίδοσις
 ὁμοίαν ἔχουσαν. ἀπὸ κλοῖς γὰρ
 ἡ δὲ τοῖς διατρίβου, ἡ δὲ ἀπὸ κλοῖς
 ἡ δὲ γὰρ μὲν δικαστῆ
 Τρεσίας περικτιόν, ὅτι ἡ θῆ-
 ησα τέρψις ὅλη μοίρα πλο-
 σικτῆ τῶν ἀρρένων. καλὸν δὲ
 οἶμα,

do ut bruta animalia, so-
 litarias conuersationes a-
 mamus, sed amica quo-
 dammodo societate con-
 iuncti, et suauiora quæ
 bona sunt inter nos mu-
 tuo, existimamus: et aduer-
 sa itidem inter nos mutuo,
 leuiores. Vnde et inueni-
 ta est mensa communis
 et amicitia mediatrice ite-
 ra in medio posita, debi-
 tam ventri adnumeramus
 voluptatem, non soli Tha-
 sium, si id forte conui-
 gat, bibentes vinum: nec
 que singuli per se precia-
 sis ac charis implentes me-
 obsonijs, sed illud suauis
 delectabile putantes, quo
 quisque cum alio capit: ac vo-
 luptates inter nos commu-
 nicantes, maiori letitia af-
 ficimur. Illi igitur cum
 mulieribus congressus, delecta-
 tionis permutationem ac
 consuetudinem parem habent.
 Nam inter se mutuo veritas

ex quo afficientes, cum maiori voluptate dissoluntur.
 Nisi verò Tiresiæ iudici accedendum fuerit, quod viri-
 cet mulieris delectatio toto gradu virilem præcedit. Tiresias

θίμα, μὴ φησάτωτας ἀρεαυ-
 τὰς ἐκείνας, ὅπως ἰδίᾳ τι
 χρεῖς ἀπείδονται, σκοπῆν, ὅ-
 τινι παρὰ τὸς λαμβάνοντας
 ἰδοντὶ, ἀπ' ἐκείνου μεισάμει-
 νης, οὐ τυγχάνουσιν, ἀντιπα-
 ρασχῆν ὁμοίᾳ. τὸτο δ' ἐκ ἑνὸς
 ἐπὶ πᾶσι δὲ ἡποίη τις, ἐχ' ὅτω
 μὴ μὴν ἀπ' ὁ μὴ δὲ θάλας, ἢ
 νομίζῃ ποτὶ ταῦτα, πλὴν ἰδο-
 ντὶ ἐξάριτον παθῶν ἀπὲρ
 χιται, τὸ δ' ὑβείσμεν κατ'
 ἀρχὰς μὴ ὀδυνῶν καὶ δάκ-
 ρυα, μικρὸν δ' ἐπὶ χρόνῳ τῆς
 ἀλγυδόνος χαλασάσης, πλὴν
 οὐ, ὡς φασιν, ὅδ' ἐκ ὀχλή-
 σεας, ἰδοντὶ δ' ἰδίᾳ ἡτισσῶν.
 ὡς δ' αὖ τι καὶ περὶ γότι-
 γον ἀπὲρ (αὖ δ' ἐκ Ἀφρο-
 διτης τιμῆς) γυναικὶ μὴ, ἢ
 Καλλιρατίδα, καὶ πᾶσι δι-
 ττορ καὶ πᾶσι ἐξείῃ δὲ
 φανθῶν, διπλοσίας ἀπὲρ
 καὶ σίας ὀδυνῶν ἀνοίξαντα. τὸ
 δ' ἀπὲρ ὅδ' ἐκ τῶν χάρι-
 σιται θύλακας ἀπολῶσιν, ὡς
 ἐκ τῶν σφαιρῶν ἀδελφῶν.

sum autem esse arbitror,
 non ambitiosè, ac sibi tan-
 tum frui volendo, quo pas-
 cto priuatim aliquid com-
 modi auferant; spectare,
 totam ab aliquo accipien-
 tes voluptatem: sed illo
 quod percipiunt diuiso, pas-
 cia facere, & similia recom-
 pensare. Atqui hoc de pue-
 ris dicere nemo aded̄ insa-
 nus est qui possit: sed alter
 quidem affectus, quodcum-
 que tandem modo hac exi-
 stimat, voluptate velut ex-
 emptā, ac propria quadam
 percepta abiecit: illi verò qui
 cōtumeliam hanc passus est,
 principib̄ quidem dolores
 ac lachrymæ oboriuntur:
 paulò verò post ubi per se-
 pus dolor aliquid remissus
 magis, ut aiunt, nihil quies-
 quam molestè feceris, volus-
 ptas autem ne ulla quidem
 aliqua. Quòd si autem &
 curiosius quiddam adscitum addere decet (decet autem in
 Veneris luto, opinor) muliere licet, Callicratida, etiam
 puerorum modo aliquantulum deinde, voluptatem capere,
 duplici fruendæ illius via aperta: masculinam autem quod est,
 nullo modo præbet delectationem atque usum muliebrem.

Quare

ἡ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρίστην δύ-
 ναναι, πρὸς ἀπλήτους δὲ ἡμῶς
 ἀπταχισθῆναι. ἡ δὲ τοῖς ἀρ-
 ρισιν ἀντιπρὸς αἱ μετὰ ἀρ-
 ρένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν
 ἐράτωσαν ἀπύλων καὶ γυν-
 ναῖκων. ἀλλὰ νῦν, ὡς νῦν τρεῖς
 νῦν, καὶ τὸ ξένων ἡδονῶν νομο-
 θέτα, καὶ νῦν ὁ δὲ ἀρρῆσθαι
 τρυφῆς ἐπινοήσας, χάεισαι
 τὴν ἴστω ἐξουσίαν καὶ γυναι-
 ξίν. ἀπλήτους ὁμιλησάτωσαν,
 ὡς ἄνδρην, ἀσκητῶν δὲ ὀργά-
 νων ὑποσυγασσάμεναι τέχνας
 μα, ἀσπύρων τρεῖς τὸν αἰ-
 νισμόν, κοιμάσθωσαν γυνῆ
 μετὰ γυναικὸς, ὡς ἄνδρ. τὸ
 δὲ αἰς ἀκόλῳ σπανίως ἔκον
 ὄνομα, αἰσχυρόμαι καὶ λήθω,
 τὸ τριβανὸς ἀσκησίας, ἀναι-
 δὴν πομπόντω. πᾶσα δὲ ἡ
 μὲν καὶ γυναικωνίτις ἔσθ' ἐπὶ
 λαοῖς, ἀνδρογυνῶς ἔρωτας ἀ-
 σχημονῶσα. καὶ πόσῳ ἡρῶν-
 τος αἰς ἀρρῆσθαι τρυφῶν βιάσθαι
 καὶ γυναικῶν, καὶ τὸ γυναικὸς ἀν-
 δρῶν αἰς γυναικῶν θυγατέρων
 πασίμ ac liberè vagetur : omne autem Gynæceum nostrum
 Philænis sit, seminares quosdam amores turpiter agnoscant
 quantò melius est in masculam libidinem cogi mulierem
 quàm generosum illud virorum in mulierem effundere

Quare etiam si vobis qui-
 dem placere potest, nos cer-
 tē mutuò inter nos veluti
 quodam septo discludamur.
 Iam verò si maribus hone-
 stum adeò est cum maribus
 consuetudinem habere, et
 ment sese mutuò de cæteris
 etiam mulieres. Age nun-
 c ò iunior ætas, et novarum
 voluptatum inuentrix, pos-
 steaquā novas masculæ mol-
 litiei vias excogitasti, la-
 gire et mulieribus parem
 potestatem. Congrediantur
 et illæ inter se mutuò, quæ
 admodum viri : lasciviorum
 autem instrumentorum
 iungentes inter se machi-
 namentum, obscurum ali-
 que monstrosum, ex stre-
 pibus compositum, concu-
 bat mulier. perinde ac
 cum muliere : illud autem
 quod rarò auditum est
 men, et pudet sanè dicere
 Tribadū obscenitatis istius
 passim ac liberè vagetur : omne autem Gynæceum nostrum
 Philænis sit, seminares quosdam amores turpiter agnoscant
 quantò melius est in masculam libidinem cogi mulierem
 quàm generosum illud virorum in mulierem effundere

τοιαῦτα θυπτόνας μεταξὺ
παλαιόφρονος, ὁ Χαεικλῆς ἰ-
παύσατο, λανθόν τι καὶ θη-
σιῶσιν ἐν τοῖς ὀμμασιν ἵππο-
βλήτωρ, ἰώκη δὲ μοι καὶ λα-
θάρσιον γῆναι πρὸς τοὺς παι-
δικούς ἱρτάς. ἰγὼ δὲ, ἰδὼν
καὶ μαθιάσας, καὶ πρὸς τὸν Α-
θλωπῶν ἥριμα τὸ ὀφθαλμῶ
παράβαλόν, παιδίας, ἰφθ,
καὶ γίλωτ, ὃ Καλλικρατί-
δα, δικαστὴς λαβιδόχης πρὸς
λοκίστας, οὐκ οἶδ' ἔτι πρὸς τοῦ-
της Χαεικλῆος λανθόντ',
ἐπὶ σπαστάοις τροπῶμαι. σχι-
δόν γὰρ, ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ,
πρὶ φόνος καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ
νὴ Δία, φαρμάκων ἀγωνι-
σθῶν, ἡτρωθὲς ἐπάθης
τατο, καιρὸς οὐκ ὀνύξ, ἀ πο-
τι καὶ πρότερον, ἡτρωθὲς κα-
τὰς Ἀθλέας. Περικλῆς δὲ τὸν
σου, καὶ τῶν δικαίων ἡτρωθὲς
κατὰς Μακεδόσιον ἀνθρωπισμῶ-
ν γλῶσσοις, ἐνὶ τῷ σφύδρῳ
σπείρειν, μᾶς τῶν ἐν πυν-
κτι δαμάστωρ ἀναμνησθῆναι.

μικρὸν

Talia cum magna contens-
tione, atque inter dicendum
grauiter affectus postquam
Charicles dixisset, contra-
ruit, vehemens quiddam at-
que ferinum ex oculis in-
tuens. Videbatur autem mi-
hi & expiatione vti contra
masculos amores. Ego ve-
rò tacitè subridens, & ad
Atheniensem oculos sensim
conuertens: Lusus, inquam,
& risus. Callierastis, in-
dicem consedissee me arbi-
tratus, nescio quo pacto,
Charicelis vehementia ad se-
rias atque seueras cogita-
tiones abreptus sum. Prope-
modum enim quasi in vico
Martio de cade atque incen-
dio, aut per louem xrtiam de
veneficio certaretur, supra
modum grauiter affectus
fuit. Tempus igitur si vn-
quam antea fuit, nunc maxis
me adest, vt Athenas ipse res-
petas. Pericli autem pare, ac
decem illorum Rhetorum
linguas cōtra Macedonas ar-

matas, vnica illa oratione exerceas, astionum earum que in
Doyce haberi consueuerūt, vnā aliquā ob oculos ponenda.

μικρὸν οὐδ' ἐπισχῶν ὁ Καλ-
 λικρατίδας (ἴσχα δ' ἀπ' ἑὸ
 πρῶτον μοι τιμωρομένη,
 καὶ λίαν ἀγωνίας μετὸς ἔ-
 ναι) λόγῳ ἀμοιβαίῳ ἐνάρ-
 χηται . ἃ γυναιξὶν ἐκκλησία,
 καὶ Δικαστήρια , καὶ ποδῖτι-
 κῶν πραγμάτων ὡς μετρία,
 στρατηγὸς ἂν ἢ πρῶτος ἐκί-
 κηροτόνῃς , καὶ σε χαλκῶν
 ἀνδριάντων ἐν τοῖς ἀγοραῖς,
 ὧς Χαείλας , ἱτίμων· σχιδὸν
 γὰρ οὐδ' αὐτὰ περὶ αὐτῶν,
 ὁπίσαι πρῶτον κατὰ σοφίαν
 ἰδούκω , ἢ τις αὐτὰς πλὴν
 ἑὸν λίαν ἐξουσίαν ἐφῆκον,
 ἔτω μὲν σπινθὴρ ἂν ἔστω .
 ἔχ' ἢ Σπαρτιάταις ἀνδραπῆ-
 μένῃ Τελισίῳ , δι' ὃν ἐν
 Ἀργεὶ θεὸς ἀειθμᾶται γυναι-
 κῶν Ἀρης . οὐχὶ τὸ μελιχρὸν
 αὐχμημα Λαοδίων Σαπφῶ , καὶ
 ἢ τῆς Πυθαγορείας σοφίας θυ-
 γάτηρ , Θιανῶ . τάχα δ' ἐδ'
 Πικελῆς ἔτος ἂν Ἀσπασίᾳ
 συνήζοι

Postquam igitur paulatim
 sustinisset Callicratidas
 videbatur autem (quantum
 de facie coniecturatum mihi
 hi facere licebat) conten-
 tionis atque timoris , minus
 que plenus esse , orationem
 superiori aduersariam , or-
 ditur . Si mulieribus , in-
 quit , concionum & fori , ci-
 terarumque ciuiliū rerū
 tractandarum facultas
 qua foret , dux nimirum
 præsēs illarum suffragane-
 iam pridem creatus esset .
 te statuis æreis per fora pu-
 sim positis , Charicles ,
 nerarentur . Perne enim
 ne ipse quidem de se ipso
 quæcunque aliquando
 pientia atque doctrina
 cellere existimaret sum-
 quis ipsis dicendi potestatem
 tem permetteret , cum
 to studio tantæque con-
 tione dicerent : non illa
 contra Spartanos

processit h Telephilla , propter quam Argis inter Deos
 meratur Mars muliebris . Non mellita illa , qua se
 bus iactat , Sappho : & Pythagorice doctrinæ
 Theano . Fortassis autem neque Pericles ita ! Apparet

τας, ἵτι τοῦ καλοῦ μνημί-
 ον Φαίδρου. πλὴν ἐπὶ τοῦτ'
 ἀμύχανον· ἢ γὰρ ποτὶ μὴ
 ταῦθ' ἔρω τε σκιδόγτα, θα-
 λασσα τε ἡχέισθε, ξένοι τὲ
 ἐπ' ἀποτείας ἤς ἀπαλήμμι-
 θα, καὶ πλοινέκτημα. Χαι-
 κλίους δ' ἔμ' ἢ Κνίδ'· ὁμῶς
 τὰ ληθεις' οὐκ ἀδύσομιν, ἢ
 ξανθὸν ὄκνον. μόνον ἡμῖν σὺ
 δαῖμον ὑράνι καίεως πα-
 ράσθι, Φελίας ἀνγνάμων, ἐ-
 ροφάντα μυσηίων, Ἐρω, ὃ
 κακὸν νύπτιον, ὅποια ζωγρά-
 φον παῖζουσι χάρων, ἀπ' ὅν
 ἢ πρὸς πορ' ὧν ἔμ' ἔμ' ἀρ-
 χὴ, τὴ ληθεις' οὐκ ἀδύσομιν.
 οὐ γὰρ ἐξ ἀφάνους καὶ λη-
 μήνης ἀμορσίας τὸ πᾶν ἐμὸς
 φασας. ὥσπερ οὐδ' ὅλον κόσ-
 μον τάφοι τινὰ λεινὸν ἀφί-
 λων, τὸ πεικάμνον χάθ',
 ἐκείνῳ μὲν ἐς ἰσχάτος Ταρτα-
 ρος μυχὸς ἐφ' ἡμῶν, ἐν-
 θα ὡς ἀλκυὼς σιδεράει τε
 πύλαι, καὶ χάλκι' οὐδὲς,
 ὅπως

res prædicasset, memor ada-
 huc formosi illius Phædri.
 Verum quia hoc fieri nullo
 pacto potest:

—nam quàm multi
 medij inter utrosque

Montes umbrosi, & reso-
 nantes æquoris vnda :

hospitesq; in terra aliena res-
 lecti sumus, & quasi quædam
 prærogatiua Chariclis Gni-
 dus est : veritatem tamen
 haudquaquâ prodemus. Tu
 modò nobis ætherie deus in
 tempore assiste ; amicitia
 fautor, & arcanorum sac-
 cerdos. Cupido, haudqua-
 quàm prauus insans, quàm
 lem ludendo fingunt picto-
 rum manus, sed quem pri-
 ma rerum omnium primor-
 dia procreârunt, perfectum
 & consummatum iam inde
 ab initio genitum. Tu enim
 ex obscura atque confusa
 deformitate vniuersum hoc
 effigisti : proinde tanquam

sepulchro aliquo communi totius mundi sublato, circum-
 fusso chao videlicet, illud quidem in ultimi Tartari secessus
 fuga præcipitasti, ubi verè stant

Ferrati postes, atque ætea limina portis;

et ibi

ἔστι δὲ ἀρρενὴς δοθεὶς φρε-
σιν, τῆς ἑμπαιρῶν οὐδ' οὐ ἄρ-
εσται λαμπρῶν δὲ φωτὶ τῶν ἀ-
μαρτῶν νύκτα σιτάσας, παν-
τὴν ἐξέχουσι, καὶ ψυχῶν ἑ-
χοντὸς ἵππας διγμουρῶν. ἔξ-
αίρετον δὲ ἐγκράσας ὁμο-
νοίας ἀνθρώποις, τὰ σιμνὰ
ἐκείας πᾶσιν συνῶψας, ἵν' ἐξ
αὐτῶν καὶ ἀπαλῆς ἴτι ψυχῆς
ἡ βουλοία σωματικὴ φρονεῖν, πῶς
τὴν ἑλπίδα ἀνθρώπων· γὰρ μοι
ἔστι γὰρ, ὁ δὲ δοχῆς ἀναγκάας
ἐκπύουται φάρμακα, μόνον δὲ
ὁ ἄρρεν ἱρὸς, ἐκ τοσούτου κα-
πὸν δὲ ψυχῆς ἐκίταγμα. πᾶ-
σιν δὲ τοῖς ἐν τῷ πνεύματι ἄς
ἀναγκάας ἡ σωματικὴς ἐκίτα
τιμὰ πλάσας, ἡ ὅσα τῆς παρ-
αὐτῆς χάρας ἐκιδάται. καὶ πᾶσα
τῆς ὅς ἀναγκάας τὸ καλὸν
ἐκπύουται. ὅς μὴ ὁ βίον ἀ-
μαρτῶν, ὡς ἀπὸ τοῦ κατ' ἐκεί-
νον

ut ibi dura atque insupe-
rabili detentum custodia, à
reditu & via ad superos
repetenda prohiberetur.
splendida autem luce obscu-
ra nocti prætentā, omnium
& inanimatorum, & ani-
mam habentium opifex ex-
tististi. Propriam autem ac
singularem infundendo ho-
minibus concordiam, græ-
ues illos amicitia affectus
conglutinasti: ut videlicet
ex anima adhuc malitia om-
nis experta & tenera, bes-
nevolentia illa simul emu-
trita, in perfectionem, &
quasi quandam virilem æ-
tatem consummaretur. Nam
nuptia quidem, successio-
nis necessaria inuenta sunt
remedia: solus autem in-
sculus amor, animi philo-
sophici quasi quoddam im-
peratum est. Omnia verò

que ex integro ac liberè ad decorem exercitatione prom-
ueantur, plus honoris consequuntur, quàm illa que præ-
senti necessitate opus habent. Et omnino melius est hone-
stius, quàm quod sit necessariò. Proinde quàm diu quidem
vita hæc hominum rudis & indocta fuit, neque adhuc dum
quædam rerum experientiam, ad id quod melius est, per-

ραυ πάρας πῆς τὸ βέλτιον
 ἀσχολῶν, ἀγαπητὸς ἐπ' αὐ-
 τὰ τὰ ἀναγκῶα σωτικῆς
 τοῦτ' ἡς ἀγαθῆς διαίτης, ἐ-
 παύων ὁ χρόνος ὁ παρ' ἑσ-
 ῆς αἰσιν. ἐπειδὴ δ' αὖ μὴ ἐ-
 πωσάμενοι χάσας πύρας ἔχομεν,
 οἷον τ' ἐπιγιννομένων αὖ πο-
 ρισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφ' ὧν
 τὸν ἡυκαίρετον, ἐπινοῶν τι τῶν
 ἡρατῶν ἐκ τούτων κατ' ὅλης
 πορ' ἐπινοῶμαι σωτῆρον. τῆς
 τοῦ δ' ἡμῶν ἀπ' τῶν ἐντελεσί-
 ρων τεχνῶν, ἐνέσθην ἀνάσθην.
 αὐτῶν πρῶτοι τινὲς ἀνθρώ-
 ποι ἡρόδοτος, τὸν κατ' ἡμῶν
 ραυ λυμὸν φάρμακον ἐξήντην.
 αὐτὸν ἀλυσκόμοιοι τῆς πῆς τὸ πα-
 ρὸν ἐνδεῖα, τῆς ἀπείρας ἀν-
 τίσταται ἐνδεῖα τὸ βέλτιον, τῶν
 αἰσῶν ποῶν ἐσιτοῦντο, καὶ
 μαλθακὰς εἰσας ὀρ' ἡρόδοτος,
 καὶ τὰ πᾶσι ἀνδρὶ καρπὸν ἐ-
 σθίωντων. ἀπ' ἡ ἀλόχοιοις (ἡ-
 οἰς μετὰ χρόνον ἐξήντην. σπ-
 ρορ

ocium conuertere licebat,
 demissa atque abiecta, præ-
 sentibus tum necessarijs re-
 bus contenta erat : vrgens
 autem tempus, melioris vi-
 uendi rationis inuentionem
 non præbebit. At postquam
 necessarij quidem vsus ac
 festinatio illa finem iam cam-
 piebat, ac posterorum co-
 gitationes a necessitate lim-
 beratæ, melioribus subin-
 de occasionibus ad inuen-
 niendum aliquid potiùs va-
 tebantur, paulatim scien-
 tiæ accreuerunt. Atque huius
 rei argumenta capere eti-
 a ex vulgaribus atque
 inferioribus istis artibus li-
 cet. Nam statim simul at-
 que primi quidam homines
 creati fuere, contra famem
 diurnam remedium quere-
 re ceperunt : atque ita cir-
 cunueniunt atque compulsi præ-
 senti necessitate, cum ino-
 pia, eligendi quod melius

esset, facultatem non permitteret, fortuita qualibet her-
 ba viscitabant, & radices molliores effodientes, & plu-
 rimum quercuum fructus comedentes. At post-
 erior ætas, hæc brutis animalibus edenda abiectæ : sci-
 tionem

ὅρα δ' ἔπειτα καὶ λευκὸς ἄδον
 καὶ χορδῶν ἐπιμίλσαι, ἐνδύ-
 σαι κατ' ἴτε' ἐν νύκτοντα,
 καὶ οὐδ' ἄλλαν ἀν' ἄποιοις, ὅ-
 τι δὲ καὶ ἐκχέῃ ἀμείνων. τί
 δ' ἐντὶ τῷ ἀρχῇ μὲν ὅδ' ὅν
 φῶν, σέπτε δὲ κενότων ἀν-
 θρώπων, γὰρ, θεοὶ δ' ἄραν-
 τας, ἀμείνων, καὶ σπύλιν-
 γας ἀρῶν, κενὸς καταδύσας
 καταδύσας, καὶ πάλιν ἐν τῷ
 φῶν ἀνακοιτῶμαί; τὸν
 δ' ἀρ' ὅντων μίμησιν ἐπὶ τῷ
 κενῷ καὶ μετατόντων, ὅ-
 τι καὶ μὲν ἰαυτοὺς χλαρίδας,
 αἶμα δ' ὀρίσαντο. καὶ κλη-
 ρῶντες ἀπὸ ταῦτα τέχνη, ὅ-
 τι καὶ λαβῶσα διδάσκαλον,
 ὅτι μὲν πῶς ὕψος τὸ κέν-
 τρον ποικίλων. ἀπὸ δ' ὅτι
 ὅτι καὶ ματῶν, ὅτι καὶ τῶν
 καὶ τῶν πολυτίμων καὶ
 καὶ τῶν, καὶ τῶν τῶν
 καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀνθρώπων βα-
 ρύτητος καὶ τῶν καὶ τῶν.

πλὴν

tionem autem frumenti &
 hordei, agricolarum dili-
 gentia ac studium inueni-
 runt, reperta ratione qua il-
 la quotannis renascerentur.
 Ac nemo adeò insanus fue-
 rit, puto, qui dicat, quòd
 quercus quàm spica melior
 res sint. Quid autem? annon
 statim quidē à principio vi-
 tæ homines cùm tegumento
 corporum indigerent, velles
 ra excoriatis feris induerūt,
 & speluncas montium, quas
 contra frigus subirent, ex-
 cogitârunt? aut rursus trun-
 corum aut arborum aridas
 concavitates? Facta autem
 deinde ex his imitatione, eâ-
 que in melius semper pro-
 mota, vestes quidem sibi in-
 pſis texere cœperunt, ac do-
 mos ædificârunt, atq; ita in-
 terim dum non animaduere-
 tunt, artes quæ circa hæc
 versantur, accepto tempore

quodam magistro, pro tenui ac vili quidem panno ve-
 stem meliorem facere ac variegare cœperūt: pro contemptis
 autem & humilibus domunculis, alia tectorum fastigia, &
 ædificiorum sumptuosa ædificia excogitârunt, ac nudam pa-
 ueritatem deformitatemque floridis colorum inſecturis depinxerūt.

πολλὰ ἐκείνη γὰρ τούτων τῶν
 τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἅφω-
 ρῶσα, καὶ βαθύαυ ἐπιτε-
 θαμένη κέθλω, ὥς ἂν μικρὰς
 λύσιως κατὰ μικρὸν ἕς τὰς
 ἰδίαις ἀνιτελῶν ἀκτῖνας. ἔκα-
 ρε γὰρ ὁρῶν τε, παρὶδίδυ-
 ζῶν μὲν αὐτόν. ἔθ' ἢ θεδοχῇ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμα-
 θεν ἢ δὴ πεπαιθῆσα, τὸ ἰνδύον
 ἐπλήρωσι. μὴ δὲ τις ἔρωτας
 ἀρρῶντων ἀπαυτῆτω παρὰ τοῦ
 παλαιοῦ χρόνου γυναιξὶ γὰρ
 ὁμιλῶν ἀναγκᾶσιν ὡς, ἵνα
 μὴ τιλίως ἄσπερμον ἡμῶν
 φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικί-
 λαι βλάβαι τῆς εὐλοκάου ταύ-
 τος ἀρετῆς ἐπιθυμῶσι, μόλις
 ἐπὶ τοῦ μηδὲν ἰῶντος ἀνὴ-
 ρος ὡς αὐτῶν ἕς τὸν μφανῆς
 ἔμεινον ἤξεον, ἵνα τῇ θάλασ-
 σοσσοείᾳ καὶ τὸ παιδραστῆρ
 σωακμάσῃ. μὴ δὲ τα Χαεῖν
 κλας, ὃ μὴ πρότερον ἔνρηθ-
 ῆτο ἱπποκρίτων αὐτοῖς ὡς παύ-
 λον ὄντων, μὴ δὲ ὅτι τὸ παλαι-
 ον ἔρωτων αἱ γυναικῶν οὐ-
 ροδοί

Nisi quòd singula istæ ar-
 tes atque scientia, mutæ cum
 sint, & profunda obliuioni
 subiectæ, tanquam à paruo
 fomite paulatim ad pro-
 prios efflorescendo peruene-
 runt radios. Vnusquisque ea-
 nim à se aliquid reperiunt,
 posteriori tradidit: atque ita
 successu ista accipientium,
 semper aliquid his quæ antea
 didicerat, apponendo, quod
 defuit expleuit. Ne quis in-
 gitur amores masculos ab
 antiquis temporibus depo-
 scat. Nam tum mulieribus
 conuersari necesse erat, ne
 prorsus absque semine nobis
 genus nostrum interiret. Va-
 ria autem doctrinæ, & ea-
 legantioris huius virtutis co-
 cupiscentiæ, vix tandem per
 tempus (quod nihil inten-
 tatum aut imperuestigatum
 relinquit) in lucem venturæ
 erant, ut cum diuina Philo-
 sophia & puerorum amos-
 res vñā adolescerent. Qua-

re. Characters ne quod antea inuentum non fuit, id postea
 excogitatum, iterum tanquam vile ac malum argue-
 re ob id, quod puerorum amoribus muliebres concessus
 antiquior

πολλοὶ πρὸς τούτους ἐπιγρά-
φονται χρόνους, ἐλάττω θά-
ντα, ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ
τῶν ἐπιτηδεύματων, ἀναγ-
γὰς νομίζω μὲν, ἃ δὲ αὐθιγὲς
μυαχολύσας τοῖς λογισμοῖς
ἐβίβω ἐπιγινώσκω, ὡς ἐκάνωρ
ἀμείνων τιμωρ. ἐμοὶ μὲν γὰρ
ἐλπίσιν καὶ γὰρ ἐν ἀνὰ χεῖ-
ρσιν, Χαερκίους ἀπογὰς ὡς,
καὶ τῶν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐ-
κινεῖται. ἐλπίον δὲ ἐπὶ
τῶν ἀνὰ φρονεσιᾶς καὶ με-
τῶν, γινώσκω. Βαλὼν οὖν
δὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθιγγὸς
μὲν, οἷς ἐπιχάρει γὰρ, ὅ-
ς ἐστιν ἐν τῇ φωνῇ τῶν
ἐπὶ τοῖς ἐκείνῃ, ἀπ' ἐ-
στὶν ἐν τῇ φωνῇ λαρυγίσου,
καὶ ὡς, φησὶν, ἀπὸ τῶν
ἐκείνῃ, οὐδ' ἀπὸ τῶν καὶ
τῶν, ἀπ' αὐτῶν ἐκείνῃ τῶν
ἐκείνῃ ὅς μιν κρατῇ, καὶ
ἐκείνῃ τῶν, ἃ γὰρ ἐκ λογισ-
μῶν ἀπὸ τῶν ἐκείνῃ, τῶν
ἐκείνῃ μὲν ἀπὸ τῶν ἐκείνῃ
ἐκείνῃ, ἃ ἀπὸ τῶν ἐκείνῃ
ἐκείνῃ.

antiquioribus inscribuntur
temporibus, minores alteros
putes. Sed vetera quidem
exercitia, necessaria existi-
mamus: quæ vero postea per
ocium cogitationibus incū-
bens vita adinuenit, ea ut
illis meliora, in precio has-
benda atque colenda sunt.
Nam mihi quidem parum
abfuit, quin etiā ridere pau-
lō antè in mentem veniret,
Charicle videlicet bruta a-
nimantia, & Scytharum so-
litudinem laudante. Propè
autem præ nimia conten-
tione etiā penitencia dus-
cebatur quòd Græcus esset.
Neque enim veluti qui con-
traria loqueretur, quæ dice-
re aggrediebatur, eorum
verba submisso ac tamē
vocis tono furcā efferebat,
sed elata voce proclamans.
Haud amant, inquit, se mu-
tuò leones, neque vrsi, aut
sues: sed illorū ea concupi-
scentia solū dominatur,

erga faminas accenduntur. Et quid hoc adeò mirum?
Quæ enim ex ratiocinatione merito aliquis capir, ea illis
ratiocinari nequeunt, consequi non licet: quoniam ceti-

ἔχαμ· ἰπᾶ τοι Προμηθεὺς, ἢ
 θῶρ τις ἄλλ᾽, ἢ νοῦ ἰκά-
 πῳ σωίσουσιν ἀνθρωπίνων,
 οὐκ ἄν ἱρημία, καὶ βί᾽ ὅ-
 ρα αὐτοὺς ἐποίμανεν, οὐ-
 δὲ ἀπύλους προφῶν ἔχον, ἐξ
 ἴσου δι' ἡμῖν ἰσὰ διαμάμ-
 νοι, καὶ μίσω ἰσῶ τῶν ἰ-
 σῶν ἵκας ὀλέων, ἅπῃ τοῖς
 κοινοῖς ἐπολιτόντο νόμοις.
 τί δὲ παράδοξον, ἢ ἴσα τῆς
 φύσεως κατὰ κριτα, μηδὲν, ὅν
 λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ
 τῆς πενοίας λαβῆν ἔντυχας
 κίττα, πῶσα φέρηται μετὰ τῶν
 ὁμάτων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπι-
 θυμίας; οὐκ ἱρῶσι λίοντος.
 οὐδὲ γὰρ φιλοσοφοῦσιν· οὐκ
 ἱρῶσιν ἄρλοι· τὸ γὰρ ἐκ φι-
 λίας καλὸν οὐκ ἴσασιν· ἀν-
 θρώποις δ' ἢ μετ' ἐπισήμων
 φρόνους, ἐκ τοῦ πομπάειν
 περᾶσαι τὸ κάλλιστον ἵλα-
 μιν, βεβαιοτάτους ἱρώων
 ἔνόμοις τοὺς ἄρρενας· μὴ ὅ-
 ρω, ἢ Χαείκλεις, ἀπολά-
 πον βίον ἀμφοτέρωσιν ἵταει.

καὶ

quod erat eligens, firmissimamque amorum iudiciū esse
 masculos. Nequaquam igitur Charicles, propter
 intemperantis vitæ collectam matericis narrationibus,

tē Prometheus, aut alius
 deorum quispiam, si mentem
 cuilibet humanam indidif-
 set, haudquaquam solitudo
 & vita montana pasceres
 illos, neque mutua atq; pro-
 miscua pabula haberent, sed
 ex æquo nobiscum sacra ves-
 rentes, & medias ædes pri-
 uatorum quisque habitans,
 communibus regerentur le-
 gibus. Quid igitur mirum
 aut alienum, si animalia na-
 tura dānata, quæ nihil eorū
 quæ ratio suppeditat, à pro-
 uidentia accipere per fortua-
 nam vnquam potuere, cum
 ceteris rebus etiam concu-
 piscencia in mares & priuati
 sint? Non amant sese le-
 ones: neq; enim philosophan-
 tur. Non amant vesi: nan-
 enim honestum ac pulchrum
 illud quod in amicis est,
 norunt. Adhuc illa cū
 scientia coniuncta pruden-
 tia, et quod sapius per-
 spicillius fecerat, optimum
 quod erat eligens, firmissimamque amorum iudiciū esse
 masculos. Nequaquam igitur Charicles, propter
 intemperantis vitæ collectam matericis narrationibus,

ὁ δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἡμῶν τῶ λό-
 γου τῆς σήμερον | Θ' ἡμῶν πα-
 ρακαλεῖται, μὴδὲ τὸν οὐρανόν
 ἰδὼν ἔρωτα τῶ νηπιῶ σιω-
 πῆς μὴ λογιζέσθαι ὅτι μὴ ἡλι-
 θίας τὰ τοιαῦτα μεταμαν-
 θάνει, ὁ μὲν δ' οὐκ λογιζέσθαι
 οὐκ ἔτι, ἐπαθ' ἵππερ οὐ πρότε-
 ρον, ἐπὶ ἀπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως,
 οὐκ ἔτι μίαν ὁδὸν φοιτῶν,
 οὐκ ἔτι πνεύματι τὰς ἡμέ-
 ρους ψυχὰς ἐκρίβειν, ἀλλ' ὅ-
 τι, ἂν ἄρ οἶμαι, κομιδὴν ἴ-
 σται πρὸς τὸν, οὐδὲν οὖν αὐτοῦ
 οὐκ ἀγνοῖαν ἡτοιχᾶν διω-
 μένῃ λογισμῷ, πολλὴν ἰν ταῖς
 ἐκείνου ψυχῶν ἀφορί-
 σται, μάλιστα δὲ αὐτῶ γυναι-
 κῶν πέθει μίλλοισιν. ὁ γὰρ ὅτι
 οὐκ ἐπὶ κέρου ταύτης ὑβρίως
 οὐκ ἔστι, ἀλλ' ἐπὶ φρεσὶ παρὰ
 τὸν ἄνθρωπον ἄγαν. ἔτι Θ' ἡ
 οὐκ ἐπὶ νύγιον παλιν χρεόντες,
 οὐκ ἐπὶ σφοδρῶν, καὶ πάντων ἐν
 οὐκ ἐπὶ τῷ θείῳ, σωφρο-
 νῶντα ταμίᾳ παθῶν, ἥτις
 οὐκ ἐπὶ ἀγνοίας ἐμπνέει.

NGO

uitatem nostram sermone
nuda insecteris, nece co-
lestem illum Amorem in-
fanti huic connumereres: sed
vel nunc tandem apud te
considera, quoniam id nun-
quam antea fecisse videris,
quò duplex deus Amor
est, haudquaquam vna via
venitans, neque vñ spiri-
tu animos nostros accen-
dens, sed alter quidem (quan-
tum equidem arbitror) pala-
de puerilia ac stulta fas-
piens, nulla ipsius mentem
ratione gubernante, fre-
quens in animis insipien-
tium congregatur. præci-
pue autem ipsi muliebria de-
sideria curant sunt. Et hic
est quotidianè istius comu-
melie foris, absque discri-
mine cuiusque volenti sese
celeriter applicans. Alter
autem

*Amor parens veterrima-
rum temporum,*

*Spectaculum visu graue,
O prorsus sacrum,*

De Effluviis temperaturarum affectibus

quidam quiddam mentibus vniuersisq[ue] inspirat : a tropo

καὶ λαχόντων ἰσὺ τοῦδε τοῦ
 δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ με-
 μιγμένην ἀσπασόμεθα. δις-
 γὰρ ἄρ' ὄντως, κατὰ τὴν πρᾶ-
 ξιν, πνύματα πᾶσι ὁ ἔρως,
 ἵν' ἐκεῖ δὲ ὀνόματι οὐχ ὁμοίᾳ
 τὰ πάθος κοινοῖν ἔχηται. καὶ γὰρ
 αἰδώς, ὁφιλῆας ὁμοῦ καὶ
 βλάβης ἀμφιβολός ἐστι δαί-
 μων. Αἰδώς, ἥτ' ἀνδρας με-
 γαλύνει, ἥ δ' ὀνύκισιν. οὐ
 μὲν οὐδ' εἰδῶν γὰρ οὐδ' ἔρ-
 ῶς, ἀλλ' ἐπὶ γὰρ αὖτ' εἰσὶ δύο,
 τὴν μὲν κερὶ παρ' ἵσσοι νοή-
 σας, ἥ δ' ἐπιμωμῆτι, ἧς δ'
 ἀνδρὶ ἀνδρὶν ἐχέουσιν. οὐδ' ἔρ-
 ῶς παρὰ δόξον, ἢ πᾶσι δ' ἀ-
 ρετῇ κοινὴν προσηγοίαν ἔ-
 χειρ' ἔτυχεν, ὥς ἔρωτα καλῆ-
 ῶς, ἢ τὴν ἀπόλαστον ἡδονὴν,
 ἢ τὴν σφαιροῦσαν ὀνομασ-
 γάμος ἔρως, φησι, τὸ μὲν οἶδ',
 ἢ τὸ δὲν τῷ βίῳ φευαδῶσας,
 ἵνα πᾶς μένων ἄνθρωπος
 ἴσῃ τὸν μὲν ἴσῃ, κατὰ τὴν σφαι-
 ρώτατον Εὐειπίδῳ, ἢ διχα-
 στῇ πρὸς γυναικας σιωπῶδον,
 φεῖται οὐτάρ ἐπὶ ἱερὰ καὶ ναὺς,
 ἀργύ-

ne quiddā fuerat, iuxta sapientissimū Euripidem, si absq[ue] illis
 cū mulieribus cōgressu ad sacra & templa Deorū vētisset,
 argens

propitiū hunc Deum sortiti,
 voluptatē virtute immixtam
 amplectimur. Geminos enim
 reuera iuxta tragicum spiri-
 tus efflat amor. Vnū autē
 cōmune nomē affectus dissis-
 miles habent. Nam & vere-
 cundia utilitatis pariter &
 damni ambigua atq[ue] anceps
 dea est, Quæ simul & fru-
 ctus homini, & mala pluri-
 ma confert. Iam verò neque
 contentionum genus vnū
 est, —terra q[ue] per orbem

Versantur geminae: quarū
 hanc cum laude sequuntur
 Prudentes, illam damnās
 ceu fraudis amantem.

Nihil igitur nouū aut mirū,
 si affectus peior virtuti com-
 mūnem appellationem for-
 tē nactus sit, ita ut amor vo-
 cetur & intemperās illa vo-
 luptas, & modesta herbe-
 neuolentia. Nihil igitur,
 inquit, pro nihilo putat, &
 fecerit genus ē vita expel-
 lit, deinde quo pacto homi-
 nes cōsequabimur? Beatū sa-
 argens

ρυκανίδων ὁ σύμμορφος
 ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεσθῶσι,
 σοικίλοις φαρμάκοις κατα-
 φαρμακώουσαι τὰ δυσυχῆ
 πρόσωπα. οὐ γὰρ ὕδατος ἀ-
 κράτῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν
 ἀπρυψάμεν κάρρον, ὡς οὖν ἀ-
 πλοντὶ σπονδῆς ἐχομίνου τια-
 ρὸς πράγματός, ἀλλ' αἱ πόλεις
 καὶ τῶν ἐμπρασμάτων σωθῆ-
 σαι τὸν ἀκρόν τοῦ πλοῦτου
 ἥτοι φαρμακώουσι. ὡς δὲ ἐπὶ
 δημοτικοῦς πομπῆς, ἀλλότις
 ἑκὼν τῶν ὑπερβύτων ἐγκί-
 ληται, ῥυκανίδας ἀργυρᾶς,
 καὶ πλοῦτους ἰσοπράττει, καὶ
 παθάρει ἐν φαρμακοπώλου
 πυξίδων ὄχλῳ, ἀργεῖα μὲν
 πομπῆς λακοδαιμονίας, ἐν
 οἷς ὀδόντων σμηκτικῇ δυ-
 νάμει, ἢ βλεφαρὰ μελαίνουσα
 τέχνη θεσωεῖται. τὸ δ' ὅτι πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μίρος ἢ πλοῦτος
 τῶν τριχῶν, αὐτὸν γὰρ φαρμά-
 κοις ἐρυθραίνειν θωαμίνους,
 πλεῖς ἡλίου μεσημβρίας τοὺς
 πλοῦτους, ἰατὰ τοὺς τριχῶν
 πομπῆς,

cillæ, consimilis formæ tur-
 ba, circumstant, varijs me-
 dicaminibus infelices illas
 facies inficiendo ac medi-
 cando restituentes :

Neque enim laticermeri
 Aquæ profundam ubi ab-
 luere crapulam,
 protinus ad serium aliquod
 studioque dignum accedunt
 negocium, sed crebræ me-
 dicamentorum compositiones
 sædam faciei cutem ex-
 poliunt. Perinde autem ut
 in publica pompa, alia sub-
 inde aliæ ancillarum instru-
 menta manibus exhibent,
 pelues videlicet aureas, &
 gutturnia, speculæque, &
 quemadmodum in pharma-
 copolio, pyxidum turbam,
 & vascula plena multæ in
 felicitatis, in quibus den-
 tium vis abstersiva aut pal-
 pebris demigrandis ars com-
 parata veluti thesaurus quæ-
 sient fœratur. Plurimam
 autem partem consumit
 textura capillorum. Nam
 aliæ quidem medicamentis
 rubefaciendi vim habenti-
 bus, ad Solis meridiem capillos perinde ut lanarum glo-
 ribus

μοιρῶν, καὶ ἡ μεταβάλλουσα
 ἡ δὲ ἰδίᾳ κατὰ κρίνει
 ὅπως δὲ ἀρκῆν
 ἡ δὲ αὖτε καὶ νομίζεται,
 τὸν γὰρ ἀμύκτωρ πλοῦτον
 αἰς ταῦτ' ἂν ἀναλίσκουσιν, ὅ-
 τ' ἡ ἀραβίαρ σχιδὸν ἐκ τῶν
 ἀρκῶν ἀπνέουσιν, σιδῆρε
 καὶ ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία
 ἀπὸ πικρῶν, βίᾳ τὴν ἐκ
 αὐτῶν οὐλότητα διαπλέκει.
 καὶ οἱ οἱ μὲν αἱ μὲν καὶ τὴν
 ἡ δὲ ἰδίᾳ κατὰ κρίνει
 ὅπως δὲ ἀρκῆν
 ἡ δὲ αὖτε καὶ νομίζεται,
 τὸν γὰρ ἀμύκτωρ πλοῦτον
 αἰς ταῦτ' ἂν ἀναλίσκουσιν, ὅ-
 τ' ἡ ἀραβίαρ σχιδὸν ἐκ τῶν
 ἀρκῶν ἀπνέουσιν, σιδῆρε
 καὶ ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία
 ἀπὸ πικρῶν, βίᾳ τὴν ἐκ
 αὐτῶν οὐλότητα διαπλέκει.
 καὶ οἱ οἱ μὲν αἱ μὲν καὶ τὴν
 ἡ δὲ ἰδίᾳ κατὰ κρίνει
 ὅπως δὲ ἀρκῆν
 ἡ δὲ αὖτε καὶ νομίζεται,
 τὸν γὰρ ἀμύκτωρ πλοῦτον
 αἰς ταῦτ' ἂν ἀναλίσκουσιν, ὅ-
 τ' ἡ ἀραβίαρ σχιδὸν ἐκ τῶν
 ἀρκῶν ἀπνέουσιν, σιδῆρε
 καὶ ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία
 ἀπὸ πικρῶν, βίᾳ τὴν ἐκ
 αὐτῶν οὐλότητα διαπλέκει.

ribus flauo inficiunt fulgo-
 re, propriam damnantes na-
 turam. Alia verò quibus
 sufficere ad formam nigra
 coma videtur, omnem mari-
 torum opulentiam in hanc
 expendunt, totam propè A-
 rabiam ex capillis redolens
 tes, ferreaque instrumen-
 ta ignis obtusa ac modica
 flamma calefacta, vi quæ
 dam cincinnorum flexus in-
 ter se implicant. At curios
 suis quidem compositæ illæ,
 & ad supercilia vsque at-
 tractæ comæ, breue intersti-
 tium fronti relinquunt. Post
 tergum autem in scapulas
 vsque demissi capilli, in sos
 lenti quodam modo succus-
 tiuntur. Huc accedunt &
 varijs coloribus tinctæ san-
 dalia, intra carnem pedes in-
 psos adstringētia, & tenuis
 atque pellucida, prætextu
 tantum assumpta, vestis, ne
 corpus ipsum nudatum esse
 videatur. Omnia autem quæ
 intra ipsam sunt, cognitu fa-
 cilia, quàm facies, vsque ad turpiter propendentes istas
 pediculas, quas semper circumferunt obligatas ac vine-
 tæ.

τας. τί δὲ τὰ τούτων πλου-
σιώτερα ἡ καὶ διειξίνα, λί-
θους ἐρυθραίους κατὰ τὴν
βῶν, πολυτάλαντον ἡρῆμι-
νας βείθῳ, ἢ τὸς περὶ κα-
ποῖς ἢ βραχίονσι θράκοντας,
ὡς ἄφελον ὄντως ἀντὶ χυαῖς
θράκοντες ἔναι. καὶ εὐφάνη
μὲν ἐν λύκῳ τὴν κηφαλὴν
παιθεῖν, λίθοις ἰνδικαῖς διά-
σειθῃ. πολυτιμὰς δὲ τῶν
αὐχένων ὄρμοι καθάνται. καὶ
ἄλλοι τῶν πιδῶν ἐσχάτων κα-
ταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χυσὸς,
ἄπαν, ἃ τι τοῦ σφυροῦ γυμ-
νοῦται, περισφίγγων. ἄξιον
δὲ τῶν σιδερέων τὰ πεισφυρα
σκέλην περιδύσθαι. ἡ ἄπαν δὲ
αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα, νόθης
δυμορφίας ἑξαπατῶντι κάλ-
ηδ ὅσυμαζομένη, τὰς ἀναρχυ-
τους παραδὲς ἐρυθραῖς νομισ-
ἐπιχρῖσις φύκισιν ἵνα τὴν ὑ-
πὲρ λαμπρὸν αὐτῶν, καὶ πῶνα
χρῶν, τὸ πορφυρεῶν ἄνθῳ
ἐπιφοινίσῃ. τίς ἔρῃ ὁ μετα τὴν
τοσάων τὴν παραδόκων βίος;
ἀδύς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἑξοδοί,

ἢ

tus rubere faciat. Quæ igitur vita porro tantum appa-
ratum consequitur? Nempe statim e domo egressiones,
om-

etas. Quid autem opus est
opulentiora istis mala recē-
sere? lapillos videlicet Ery-
thraeos ab extremis auricu-
lis numerofo pōdere suspen-
sos, aut illos circum manus
brachia euntes dracones
qui vimiam verè pro auro
dracones sint. Etiam coro-
na caput circumcirca am-
bit, lapillis Indicis stellata:
preciosa autem de cervici-
bus monilia dependent, usq;
ad extremos pedes mi-
serum illud descendit aurū,
omne quicquid tali ubique
nudum est, restiticiens ad-
stringens. Dignum autem
fuerat, ferro potius religata
crura ista vinciri. Iam verò
ubi totum corpus adulteri-
næ istius formositatis falla-
ci elegantia quasi quibusdā
præstigijs efformatum fue-
rit, impudentes etiam genas
rubefaciunt illitis fucis, ut
videlicet nimmum ipsarū
pinguem colorem, purpu-
reus ille nitor insuper addi-
tus rubere faciat. Quæ igitur vita porro tantum appa-
ratum consequitur? Nempe statim e domo egressiones,
om-

καὶ πᾶς θιατὴς ἐπιπρίβων τὰς
 γυμναστικὰς. ὧν ἐνίων οἱ
 κακοδαίμονες ἄνδρες, οὐδὲ
 αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, ὡς
 διὰ δας, ἢ τύχοι, καὶ γυγνυλ-
 λίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαι-
 μονα, καὶ τὸν δυσέρωτα ἡ-
 μων ἐπὶ ᾧ ποίμνι. τληταὶ δὲ
 ἀπὸ ῥέκτοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν,
 ἔποστα μυσθεῖα· καὶ γὰρ τί
 δὲ περιπλήκην θρησθεράν
 θυγᾶς; ἱππῶν δὲ τούτων
 ἀπαλαγῶσι, οἵκοι δὲ τὰ
 μακρὰ δουρῶν. καὶ πολυτε-
 λές μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα,
 πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν
 ἐκτισμός. ἱππῶν γὰρ ἐπὶ
 πάλω γίνονται τὰς παρ' αὐ-
 τῶν γαστριμαργίας, οὐκ ἐπ'
 οὐδὲ τῷ φάρυγι· αὐτῶς πα-
 ραδεδωτο διαμαρψόν τι σι-
 τισίον, ἀκροῖς δακτύλοις ἐ-
 πιγράφουσαι, τῶν παρακα-
 μῶν ἱκασον ἀργαῶνται,
 πύματα ἐπὶ τούτοις διηγοῦ-
 νται, καὶ τοὺς ἐτερόχωτας
 φάνους, καὶ θυλήτη· ὧν δὲ
 γυμνασάν, ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἐ-
 κασθῶ, ὧν δὲ λατρεῖ θεός δέ.

ταῦτι

Omnis spectator atterens
 atq; enecans maritos. Quo-
 rum nonnullorum infelices
 viri, ne ipsa quidem nomina
 norunt, m Coliadas, si
 fors ita ferat, & Genetyl-
 lidas, aut Phrygiam illam
 deam, & Comum amore
 perditum in pastore. Sacris
 ficia autem arcana, & abs-
 que viris suspecta mysteria.
 Quid enim attinet & ani-
 morum corruptelas comple-
 eti? Postquam autem his per-
 actis iterum discesserunt,
 domi statim proluxa bala-
 nea, ac sumptuosa quidem
 & lauta mensa, erga viros
 autem multa ac simulata res
 cufatio. Postquam enim ni-
 mis quam repleta fuerint
 sua ipsarum gulositate, cum
 amplius neq; guttur ipsarum
 cibi quicquam recipere pos-
 test, summis digitis velut in-
 scribentes, appositorum vo-
 numquodq; degustant, no-
 ctes ad hæc narrantes, &
 diuerforum corporum soma-
 nos, & muliebritate lectum

infertum, ex quo surgens quisque statim lauacro opus ha-

pppp

bet.

ταυτὶ μὲν οὖν διὰ τοῦ βίου
 τιμῆς. τῶν δὲ μικροτέρων
 ἅ τις ἐβλήσκει τὸ ἀληθὲς καὶ
 τὰ μέρ' ἐξέταζεν, ὅντας
 καταράσεται Προμηθεΐ, τῶν
 Μινάνδρου ἰκάνω ἀφ' ἑρ-
 ξας φωνῶν. Εἴτ' οὐ δικαίως
 πῶς πασι φωνῶν Γρά-
 φουσι τὸν Προμηθεΐα πῶς
 ταῖς σίτταις; Καὶ γινέτ' ἀν-
 ῶ λαμπρὰς, ἅμα δ' οὐδ' ἔν
 Λαθόν, ὁ μισθὸς οἷμ' ἅπαν-
 τας τοὺς θεοὺς. Γνωσκὰς
 ἔπασσον, ὃ πολυτίμητοι
 θεοί, Εὐν' ἢ μιᾶν. γὰρ μὲν
 τίς ἀνθρώπων; γὰρ μὲν Λά-
 θεας, ποῖον ἢ ἰπθυμίων. καὶ
 γὰρ μὲν Λέξ' μοιχὸς ἐν τρυ-
 φῶν. Εἴτ' ἐπιδοῦν ἢ φαρμα-
 κείᾳ, καὶ νόσοι, Χαλεπὸς τας
 ἔς φθόν', μεθ' οὗ ἢ πάντῃ
 ἢ Βίον γινέ. τίς ταῦτα τὰ ἀ-
 γὰρ ἀδικεῖ; τίς βί' ὁ δυν-

συχὲς

bet. Atque hæc constantia
 vitæ argumenta sunt. At
 verò quæ acerbiora sunt, si-
 quis veritatem ex parte mo-
 dò diligentius persequi ve-
 lit, verè execrari Prometheū
 posset, in Menandri illam e-
 rumpendo vacem:

Ergo immerentem dictis
 tant Promethea

Pendèrè fixum Caucasū
 de rupibus?

Et geritur illi lampas, at
 aliud nihil

Boni: quod omnes an-
 tūmo odisse superos.

Fecit mulieres, proh su-
 preme Iuppiter,

Genus scelestum. ducit
 aliquis coniugem?

Clām ducit, & quodam-
 modo oblitus sui.

Nam cupiditates mox se-
 quuntur plurimæ.

Toroq; adulter nuptiali subsidens

Illudit. hinc nascuntur insidiæ & metus,

Et temperata toxico mala pocula,

Morbisq; varij, atque omnium gravissima

Invidia, cum qua mulier omne suum exigit.

Quis hæc bona videlicet sectatur? aut cui vitæ adeò in-
 felix

ὅλως οὗτος, θυμὸς τε· ἄξιον
 τοίνυν ἀντιθῆναι τοῖς θαλάσσι
 κακῶς, πλὴν ἄρρενα τῶν παλαιῶν
 ἀνδρῶν. ὄρθει ὁ ἀναστὰς ἐκ
 τῆς ἀβύσσου ποιήτης, τὸν
 ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἐτι λοιπὸν
 ὄψον ἀπονοψάμενος, ὕδατι
 λιτῶ, πλὴν ἱερὰν χλαμύδα
 τῆς ἱππομίοιο περιένους ἀνδρῶ-
 ῶντας, ἀπὸ τῆς πατρῴας ἐ-
 σίας ἐξέρχεται, κάτω κίχου-
 ρος, καὶ μηδὲν τῶν ἀπάν-
 των ἐξ ἱαντίου πεισθλήπων.
 ἀκούσθαι δὲ καὶ παιδ' ἀγαθόν,
 χορὸς αὐτῷ κόσμος· ἔπονται,
 τὰ σμυνὰ τῆς ἀρετῆς ἐν χερ-
 σὶν ὄρρανα κρατουμένων, οὐ
 πρὸς οὐ κτηνὸς ἰνδμάς, κάμνω
 καταψέχων διωαμύρας, οὐ
 δὲ ἱσοπύρα τῶν ἀντιμόρφων
 χαρακτήρων ἀγράφους ἀκού-
 ρας, ἀπὸ δὲ πολλοὶ δίκαι-
 τοι κατόπισιν ἀκολουθοῦσιν,
 ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φε-
 λάσθωσι βίβλοι, ἐξ ὧν ἐς με-
 σιὰς δίκαι οὐ φίλτρων, ὧμυλὸς νύ-
 ροι, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις
 ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς
 ἱναθῇ.

ἰναθλῦσας, ἰπαθᾶρ ἡ διά-
 νοια τῶν ἰγκυκλίων ἀγαθῶν
 ποριῶν, τὸ σῶμα τῶν ἰλωθι-
 ρίοις ἀσκίσειν ἰκποῦν. Θε-
 σαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλυσιν αὐ-
 τῶν, καὶ βραχὺ πλὴν νύκτα πα-
 λοδαμνύσας, ἐν ἑρῳίᾳ μέλει
 τᾶ τὰ πολιμικά, ἀκοντας ἀ-
 φιάς, καὶ βίλη δι' ὠσέως δι-
 ξιάς ἀρπάττων. ἅθ' αὖ λιπα-
 ραὶ παλαῖσαι, καὶ πῦρ ἡλίου
 μίσημβρινόν θάλασσαν, ἰγκονί-
 ζεται τὸ σῶμα πυκνύμενον. οἱ
 τι τῶν ἰναγωνίων πόνων ἀ-
 ποπλάζοντες ἰδρωτόν, μεθ'
 ἑξ ἁπλᾶ σῶτομα, καὶ τρέπτα-
 ζα, τῇ μετὰ μικρὸν ἐπιτίφου-
 σα πράξι. πάντων γὰρ αὐτῶν
 διδασκαλοὶ, καὶ παλαιῶν ἱρ-
 γων αὐνιτόμενοι, καὶ ἐπιμε-
 νέμεναι μνῆμαι, τίς ἀνδρῶν
 ἥρωες, καὶ τίς ἐπὶ φρονήσει μαρ-
 τυρόμενος, καὶ οἱ οἱ δικαιοσύ-
 νῃ καὶ σεφορσίῃ ἡσώπ-
 σαντο. βιωτῶν ἀρετῶν ἀπα-
 λλὸν ἔτι πλὴν ψυχῇ ἐκάρδων,
 ὅταν ἰσπύρα πλὴν πράξιν ὀρί-
 σῃ, τῆς γὰρ ἀνὰ γὰρ τὸν

ὁφειλόν

virtutibus tenerum adhuc animum imbuens, quando iam
 vespera rebus gerendis finem imponit, tributo quod veni-

iam mens cyclicis illis bonis
 satiata fuerit, corpus quoque
 liberis exercitationibus ex-
 ercet. Nam Thessali equi
 curæ illi sunt: ac breuiter
 iuuentutem domans ac sub-
 iugans, in pace meditatut
 res bellicas, emittendo spi-
 cula, et emibrando iacula,
 perita ac certa ferendi dexe-
 tera. Deinde et nitidæ pas-
 læstræ, et ad Solis meridia-
 num calorem oppletur pul-
 uere corpus densatum, de-
 stillantesque contentiosos
 rum laborum sudores, post
 quos lauacra breuia, et men-
 sa sobria, rebus paulò post
 gerendis non aduersa. Rurs-
 um enim ipsi tum præcepto-
 res, et veterum operum ex-
 empla repetentes, atque in his
 cum cura versantes recora-
 dationes, nempe quis heros
 virilis ac fortis fuerit, aut
 quis ob prudentiam publico
 testimonio laudatus, aut qui
 iustitiam ac temperantiam
 amplexati fuerint. At talibus

ἡ φασγάνου διασπῶν ἐπιμυ-
 κῶς, ἡ δ' οὖν ὑπνους καθώ-
 λη, τοῖς μὲν ἡμίραν καμῶ-
 νος ἐπιμυκῶν ἐπὶ χόνον. τίς
 οὐκ ἄρ' ἱρασὺς ἐφ' ἑβου ἡνίο-
 τος τοιοῦτος; τίνι δ' οὕτω τυ-
 φλάει ἢ αἰ τῶν ὁμμάτων βο-
 λαί, μικροὶ δὲ οἱ τῆς δ' αἰνότητας
 λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἄρ' ἄ-
 γαπίσῃ τὸν ἐν παλαιστικῇ
 ἢ Βερμύ, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν
 ἑσπέρῃ, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστω-
 ρα, θάλασσαν δ' ἀριστερὰς δὲ θυγα-
 τὸν διώκοντα σὺν μαζῇ; ἀπὸ
 αὐτῆς, δαίμονες οὐράνιοι,
 ἢ ὅτι ἡν δὲ ἡλικίᾳ οὐτ' ὅτι, ἄς
 παντικρὺ τοῦ φίλου καθί-
 σῃ, καὶ πηλοῖον ἡδὺ λας-
 λῶντ' ἀκούσῃ, ἐξίοντι δὲ
 ὡς συνιξίῃ, καὶ πάντες
 ἔχου κοινωνίαν ἔχον· ὅσα
 ἔστω μὲν οὐκ ἔρῳ τις, ἀλλ' ἂν
 ἡσυχίᾳ καὶ ἀκλινούς βίου, τὸν
 παρὰ φόρον, ἀλύτως ἄς γῆ-
 ρος ὁδὸν, μὴ μὴ τὴν
 παρὰ πάντα βάσανον
 ἔστω. ἢ ἢ, οἱ δ' ἀνθρω-
 πίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπι-
 ψύσσῃ.

tri ex necessitate debetur de-
 penso, suaviore somnos
 dormit, post diurnos istos la-
 bores ad tempus conquies-
 scens. Quis igitur amator
 ephebi talis non fieret? Aut
 cui ita hebes oculorum quis-
 dem fuerit acies, cæcæ verò
 atque offuscatae mentis ra-
 tiones? Quomodo verò non
 amaret illū in palæstris quis-
 dem Mercurium, inter lyras
 autem Apollinem, equitato-
 rem verò Castorem, diuinas
 autem virtutes mortali pro-
 sequentem corpore? At mi-
 hi quidem, ὦ Διὶ καὶ ἑσπέρῃ,
 utinā vita sit hæc perpetua,
 ex aduerso amici sedere, &
 suaue loquentem propè au-
 dire: cum exelante autem pa-
 riter exire: & in summa,
 omne cum eo opus commu-
 ne habere? Optarit igitur
 amator quispiā per illæsam
 & inconcussam vitā amas-
 sium suum absq; omni mole-
 stia ad senectutem perueni-
 re posse, nullius fortunæ in-
 iuda impressione labefactatum. Quod si verò etiam, qua-

ψάσας αὐτὸν, κάμνοντι
 συμνοσίσσω, καὶ δὲ χαμναίου
 θαλάσσης ἀναγομένην συμ-
 πλωσσομαι, καὶ τυραννικῶς
 βιάσομαι πειάσῃ, τὸν ἴσον
 ἑμαυτῷ πειθήσω σιδῆρον.
 ἔχθρὸς ἅπας, ὁ μισῶν ἑαυ-
 τόν, ἑμὸς ἔσται. καὶ φιλήσω
 τὰς πρὸς αὐτὸν ἀννοήτους ἔχον-
 τας. ἢ δὲ λησὰς ἢ πολιμίους
 θρασυάμην, ἢ αὐτὸν ὀρμύ-
 πτας, ὁπλισάμενον ἢ παρὰ δού-
 ραμιν. ἑγὼ ἀρβάνη, ἥν οὐκ
 ἀνέχομαι· τί λωπταίως δὲ να-
 τοὺς τοῖς μετ' ἐκείνων ἔμ-
 ἑμοῦ ἐργασίῃσι ἐπιθήσο-
 μαι, κοινὸν ἀμφοτέροισι ἐπι-
 χθῆσω τάφον· ὅσοις δὲ ἄντας
 μίσαντας ὅσῃα, μηδὲ πλὴν λω-
 φλὴν κόνιν ἀπ' ἀπέλων δέξ-
 κείναι. ταῦτα δὲ ἔμπροσθεν χα-
 ράξουσιν οἱ ἑμοῖς πρὸς τοὺς ἀ-
 γίους ἔρωτες, ἀπ' ἡ θεοῖς γά-
 ρων ἡρώων πρόνοιαι ἐνομοσ-
 θέτησαν, ἑμὸς οἷς ὁ φιλέας ἔρω-
 ἔχει θανάτου συνῆξιν ποιεῖ.
 Φωκίς ἐκ νηπίου ἔτι χόονα,
 Ορέστη Πυλάδῃ συναΐσει. θὶδὸν

ferit ipsum, cum laborante
 pariter egrotabo : & si per
 intempestum mare in altum
 tollatur, cum eo simul nauia-
 gabo. Quod si etiam tyrans-
 nica vis vincula illi innes-
 erat, par ferrum mihi ipsi
 quoque circumdabo. Et quis-
 cunque illum oderit, idem mihi
 inimicus quoque erit. Si
 verò prædones aut hostes
 videam in ipsum grassantes,
 etiam ultra quam potero ara-
 mabor : & si moriatur, vis-
 uere neque ipse sustinebo.
 Postrema autem mandata
 ijs quos proximè post illum
 amavi, ista dabo, ut commu-
 ne ambobus sepulchrum ac-
 cumulent : ossibus autè per se
 miscendo ossa, ne mutū quis
 dem pulverem à se mutū
 segregari sinant. Atque hæc
 non primi ita effingunt mei
 erga dignos amares, sed illa
 Dys proxima heroum pru-
 dentia, velut quadam lege
 sancit, in quibus amicitie
 amor ille ad mortem usque

duravit, & una cum vita tandem expiravit. Phocis ab in-
 fanilibus adhuc annis Orestem Pyladi coniunxit : Deum
 autem

ἢ, τῶν πρὸς ἀπάλους παθῶν
 μισήτω λαβόντων, ὥς ἐφ' ἑσ-
 τὸς σκάφους τοῦ βίου σωί-
 πλωσαν. ἀμφότεροι Κλυ-
 ταμνηστράν ἀνέροιν, ὥς Α-
 γαμέμνονος παῖδον. ἦν ἄμ-
 φοτέρῃ Αἴγιοθ' ἱφονόω. τὰς
 Ορέστειν ἱλαυνούσας ποινὰς
 Πυλάδης ἐνόσα μῆτιν, κει-
 νομένη στυγερῶν. πλὴν δ'
 ἱερὰ τιλὴ φιλίαν ἔδδ' ὧς τῆς
 Βητιάθ' ὅροις ἐμίτρησαν,
 ἀπ' ἐπὶ τοῖς ἰσχύουσιν Σκυ-
 θῶν τέρμασι πλωσαν, ὃ
 μῦθος, ὃ δ' ἐθιραπόων. τῆς
 ποῦ Τανταῖς γῆς ἐπιβαί-
 νοντας ὁδὸς ἡ μητροῦς
 αὐτοῦς Εὐννὸς ἐξυποδόχου.
 καὶ τῶν βαρβάρων ἐν ὧς
 αὐτὸς πεινέσεται, ὃ μῦθος τῆς
 σιωπῆς μανίας πρὸς, ἔ-
 καὶ Πυλάδης δ' Αἰγίοθ' ἄ-
 νιψα, σάματός τ' ἐκμιλῆ,
 Πύλας τι προκάλυψε ὀπὺν-
 ἔκ' ὅπως, Οὐκ ἐρασὸ μόνον,
 ἀλλὰ πατρὸς ἐνδ' αὐτὸν ἔσθ'.

autem cum multorum affe-
 ctuum velut mediatorum
 quendam accepissent, perin-
 de atque in vno eodemq; vis-
 ta nauigio simul nauigârunt.
 Ambo Clytæmnestrâ inter-
 emerunt, vii Agamemno-
 nis filij: ab ambobus Aegi-
 sthus occidebatur: & n^o fu-
 rijs quibus Orestes exagita-
 batur, Pylades magis quàm
 ille infestabatur: idemq; cū
 illo, cū iudicaretur, peri-
 culum sustinebat. Amato-
 riam autem amicitiam non
 Græciæ modò terminis me-
 tiebantur, sed ad extremos
 Scytharum fines nauigâ-
 runt, alter quidem morbo
 laborans, alter autem cus-
 ram adhibens. Tauricam
 quippe terram ascendentes,
 statim occisæ matris vltrix
 Erinnys perinde atque ho-
 spitio ipsos excepit. Ac bar-
 baris vndique circumstanti-
 bus, alter quidem ex consue-

ta insania collapsus iacebat: Pylades autem

Spumam oris abstergebat, atque corporis

Curam gerens, tegebat illud vestibus.

non amatoris modò, sed & patris affectum præ se ferens.

ἄλλοι. λῶϊκα γοῦν κείνη, θα-
 τήρου μύθοντι ὅτι ὦ φο-
 ωνθῶναι, τὸν ἑτέρον ἐς Μυ-
 κῆνας ἀπελθεῖν, κομισαῖτα
 γράμματα, μύθοντι ἑτέρῳ
 ἀλλοῦ ἀμφοτέρω θύλονσι,
 ἑκάτερον ἑνὶ πατρίῳ ἴοντι
 ἑξῆς αὐτὸν ἀγορεύει. ἀπα-
 θῆται δὲ τὰς ἐπιστολάς. Ὁρί-
 σης, ὡς Πυλάδης λαβὼν ἀξιο-
 τήρου, μόνον οὐκ ἐρασθεῖς ἀν-
 ἱρώμενος γυρόμενος. Τὸ γὰρ
 σφραγίσθαι τὸν δὲ, ἑμοὶ βάρ-
 μύς. Ὁ ναυστολῶν γὰρ ἄμ-
 ἱλὸν τὰς συμφοράς. καὶ μὴ
 ὁλίγον φησὶ. Τῷ δὲ μὴ δὲ
 τὸν δίδω, Πάμψα γὰρ Ἀργός,
 ὥς σοι καλῶς ἔχῃ, Ἡμᾶς δὲ
 ὁ γὰρ κτείνετω. Καὶ γὰρ ἑ-
 τῶν ἑλκετὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ
 πᾶσι δὲ σπουδαῖος ἔρως ἐν-
 σπᾶται, ἐπὶ τῷ ἡδὴ λογιζο-
 μένῳ ἀνδρὶ ἡλικίᾳ ἀνδρὶ
 θῆ, τὸ πᾶσι φιλικῶς, ἀμοι-
 βάτους ἑρώτας ἀνταποδίδω-
 σι. καὶ δυσχερὲς αἰσθάνεται, πο-
 τὶς ποτὶς ἑρασθεῖς ὅταν, ὥς
 πρὶν ἂν ἐσθλὸς τῆς τῷ φιλέ-
 σθαι, confirmatus fuerit: id quod olim amatum est, mutuos
 atque alternos amores vicissim reddit: adeoque difficile est
 sentire vter alterius amator existat, perinde ut ē speculo,

Quando igitur iudicio lata
 sententia fuerat, ut altero
 ad supplicium & eadem ma-
 nente, alter Mycenae profi-
 cisceretur ad asserendas li-
 teras: ambo manere alter
 pro altero volunt, vterque in
 altero viuente seipsum viue-
 re existimans. Reijcit autem
 & epistolas à se Orestes, tan-
 quam Pylade digniore quā
 illas acciperet, tantum non
 amator pro amato redditus.

Nāq; hūc perire occisum
 (inquit) onus mihi graue:

Ego enim ille sum, qui
 hoc cōcilio nobis malum.

Et paulò post ait:

Huic quidem da literas,
 Argos enim mittam, tibi
 ut res bene habeat:

Occidat aut nos, cui op-
 Nam vniuersum negotium
 ita se habet. Quando enim
 à puero dignus ac serius ille
 amor simul nutritus, in eam
 etatemque iam ratione uti,
 aliāq; ex alijs colligere po-
 test, confirmatus fuerit: id quod olim amatum est, mutuos
 atque alternos amores vicissim reddit: adeoque difficile est
 sentire vter alterius amator existat, perinde ut ē speculo,

simili

αὐτῷ ὁμοίως, ἐπὶ τὸν ἱερὸν
 ἄνθρωπον ὁμοίως ἀδελφῶν. τί δὲ οὐκ
 ἔστι καὶ ἡμᾶς βίῃ ξυγλυῶν αὐτὸ
 φεφύλιν ὀνειδίτας, θεοῖς νό-
 μοις οὐκ ὀφείδοντες, ἐν ἀσδοχῇς ἐφ'
 ἡμᾶς καταβιβηκότες; ἀσμενῶς
 δὲ αὐτὸ διεξάμενοι, μὴ ἀγνοῦντες
 ἀσμενῶς νομοκορῆμεν. ὁ δὲ
 ἔστι ὡς ἀληθῶς, κατὰ τὴν τῶν
 ὁφῶν ἀπόφασιν, ὡς πᾶσι
 τῶν νῶν, καὶ μέντοι ἱπποῖ.
 Ἐνθάδε δὲ ὁ γέρων καὶ
 ἐλαφρότατος, κῆροι τὸν
 ἄνθρωπον. αἱ γὰρ τῶν Σωκρατι-
 κῶν διδασκαλίαι, καὶ τὸ παρ-
 ὄντων ἐκείνων τῶν ἀρετῶν δίκαι-
 αἱ εἰσι, ὡς Δελφικοῖς τεύ-
 κουσιν ἐπιμέλει. χρησμὸν γὰρ
 ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισ-
 σεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκρά-
 τος σοφώτατος, ὡς ἄμα ὡς
 ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν
 βίον ἄνθρωπος, καὶ τὸ πᾶσι
 εἰς μάλα οὐκ ὀφείδοντες
 καὶ. ἅα δὲ τῶν νῶν ἱερῶν,
 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης,
 ὁ

simili amantis benevolen-
 tia, in amatum recidente in
 imagine. Quid igitur ceu pes
 reginam voluptatem nobis
 exprobras, id quod vitæ nos-
 træ proprium est, diuinis
 legibus definitum, & per
 successionem ad nos trans-
 missum? Libenter verò i-
 psam recipientes cum pura
 mente, veluti sacram quan-
 dam rem tractamus. Nam
 verè beatus ille est, iuxta sa-
 pientum sententiam,

Cui pueri molles, & equi
 solidam ungulâ habentes:

Atq; senectâ viro minùs
 intolerabilis illi est.

Si quem adamant pueri.
 Socraticæ verò doctrinæ,
 & splendidum illud virtu-
 tis examinandæ iudicium,
 etiam Delphicis cortinibus ap-
 probatum est. Oraculum e-
 nim veritatis Pythius ille ex
 adyto dedit, Virorum om-
 nium Socrates (inquiens) sa-
 pientissimus: qui pariter cum

ceteris disciplinis, quibus vitam hominum promouit, & pue-
 rorum amorem, ceu rem præcipuè utilem adinuēnit. Conue-
 nit autem iuuenes amare, perinde ut Alcibiadem ὁ Socrates,

PPPP & qui

ὅς ἐπὶ μιᾷ χλαμύδι πατρὸς
 ὄνους ἱκοιμένη. καὶ ἔγωγε
 ὦ Κατιμάχορ, ἐπὶ τέλει
 τῶν λόγων, ἥδιστα πεδάλω
 ἄρ' ἅπασιν ἐκρυμα. Αἶθι γὰρ,
 ὦ ἑσροισιρ' ἐπ' ὁμματὶ ἀλγύνα
 φέροντ' ἐν, Ερχίῳ ὡς ὑμῖν ἄ-
 εισι παδοειλᾶν, ὧς νῖωρ
 ἐράοιτε, πόλιρ ἑωανθορ ἐκ-
 χοιτε. Ταῦτ' ἀδότην, ὦ νῖωρ
 νῖωρ, σφφρόως πασιρ ἀ-
 γαθοῖς πρόσσι, μηδ' ἐλίζης
 πέρψις ἄνικα τῶν μακρὰρ
 ἐκχίουτ' ὄννοισιν, ἄχι τῆς
 ἀκμῆς, πλεὰ τὰ ὧν εἰλᾶρ
 πᾶθι πεδάλωθι. τὸν δ' ἐκ-
 ράνιορ ἔρωτα πεσκυδόντων,
 αἷς γῆρας ἐκ παίδων βίβωκα
 τηρεῖται τὰ πᾶθι. ὧς γὰρ ἔτα
 εἰλοῦσιρ κδῖς ὧ μὲν τὸ γῆρ
 μόνῳ, ὅδε μὲν ἀπριπὺς συν-
 δῖσως παροικίσης, ἀοίδι-
 μοι δ' ἐκτὰ θάνατον αἷς πάν-
 τας ἐκφοιτῶσι ληδόνων. αἱ δ'
 αἱ εἰλοσφωρ πασιρ πῖ-
 σῶσιν, ὡδὲρ μὲν τὰ γῆρ ἐκ-
 χιτᾶ

qui sub una atq; eadem chla-
 myde patris somnos dormi-
 uit. Atque equidem Calli-
 machi illud præconium ad
 finem orationis libentissimè
 cunctis apponerem:

Namque, vinam, cui
 pido sectantes lumine am-
 matos,

Hercius ut pueros iussit
 amare senex,

Sic & ametis eos, fortiq;
 habitetis in vrbe.

His cognitis, adolescentes
 modestè pueris bonis con-
 uersamini: neque modicæ
 delectationis gratia, longa
 effusa beniuolentia, vsq; ad
 vigorem modò ætatis fictos
 ac simulatos amâdi affectus
 protendite: sed cælestem æ-
 morem adorantes, à pueris
 vsque ad senectutem stabili-
 les animorum motus conser-
 uate. Nam hoc pacto aman-
 tibus, suauissimum quidem
 vitæ tempus est, nulla in ho-
 nestâ conscientia cohabi-

tante. Celebris autem & multa post mortem illorum fama
 ad omnes passim promanet. Quod si verò conuenit philoso-
 phorum pueris fidem adhibere, etiam æther post tetram ex-
 cipit

χεται τὸς ταῦτα ἴσθαι ὡς.
 οἱ δ' ἄμεινον ἀθανάτοιο, ἔ-
 λθοι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἄ-
 φθαρτον. τοιαῦτα δὲ Καλ-
 λικρατίδου σφόδρα νιανικῶς
 ἀμνηστοῦσα μνήσκει. Χαικλίας
 δὲ, ἐν δωτέρῳ λόγῳ παρὰ
 τὸν ἄνθρωπον, ἐπὶ σόφῳ. ὥρα γὰρ τῷ
 ἐπὶ ναυῶν ἑατίζεαι. Διομήδων
 δ' ὁ, τι φρονεῖν, ἀφ' ἑνὸς
 εἶναι, δι' ὁλίγου τὸν ἐκατέρου
 λόγου ἀντιμνησάμενος, οὐκ ἐξ
 ὡς γὰρ, φημί, καὶ παρὰ
 ἀμφοῖν ὁμῶς, ὡς ἑταῖροι, τὰ
 τῶν λόγων ἰοικται ἀπὸ σχεδὸν ἴ-
 σων. Διὸ καὶ δὲ, καὶ νῦν δὲ,
 ἀπὸ μνήμης φρονεῖς ὅτι ἵνα
 γὰρ ταῦτ' ὅσον ἴσῃ. σχεδὸν γὰρ
 ὅσον ὅσον, τι τ' ἀκρίως ἐ-
 σὶν ἑτέρῳ διώσῃ πρὸς ἑκάτε-
 ρον. καὶ ποτὶ μὲν ἢ τῶν πραγμάτων
 τῶν μακείων. πλεονάζει δὲ τῶν
 λόγων δι' ὁμοιότητος ὅτι ἴσῃ. ἀρ-
 ᾷ δὲ καὶ, ἢ παρὰ τῷ ἐν δυνά-
 μει. ὡς δὲ Θηραμένης ἐπὶ
 τῶν ἐκείνων, ὅτι ἄμφω νῦν
 ὡς καὶ ἐξ ἴσου βαδίζοιτε.
 ὡς δὲ

cipit eos qui hæc sectantur.
 Illi autem meliori fato mo-
 rientes, virtutis præmiū hoc
 incorruptibile consequun-
 tur. Atque hæc cū Calli-
 cratidas valdè iuueniliter
 iactando amplificasset, Cha-
 riclem quidem denuò dicere
 conantem repressi. Tempus
 enim erat ut ad nauem de-
 scenderemus. Rogantibus
 autem, ut de eo quod mihi so-
 pere viderentur, sententiam
 ferrem, paulisper utriusque
 verbis connumeratis & pera-
 pensis : Haudquaquam su-
 bitò, inquam, ac temerè vin-
 dentur, amici, orationes istæ
 à vobis effuitæ, aut citra
 præmeditationem composi-
 tæ esse : sed cōtinuæ, longæq.,
 & per Iouem etiā solidæ cū-
 iusdam citra manifesta hæc
 vestigia sunt. Propemodum
 enim nihil est quod ab utroq.
 dici potuerit, quod prætere-
 missum sit. Ac multa quidem
 rerū experientia, maior autē
 orationis granitas : ut ego
 quid optārim, si modò possibile foret, vel Theramenes ille
 sollicitus fieri, ut ambo victores ex æquo hinc discederetis.
 Verum.

πηλὸν ἱππιδύπτερ ἀνέστη οὐκ
 ἰοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν ὧ μίτας
 εὖ πηλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν ἢ ἐν
 κεικὰ διοχλήσασθαι, τὸ μάλιστα
 παραστὰρ ἡνὸς μοι δίκαιον
 ἐκφανῶμαι. γάμοι δὲ ἀνθρώ-
 ποις βιωφιλίης προὔγμα, καὶ
 μακάριον, ὅπόταν ἐντυχῶν-
 ται, παιδικὸς δὲ ἔρωτας, ὅσοι
 φιλίας ἀγαθὰ δίκαια προ-
 μῶνται, μόνως φιλοσοφίας ἔρ-
 γον ἡγῶμαι. διὸ δὲ γαμη-
 τίον μὲν ἅπανσι, παιδικῶν δὲ
 ἡ ἀρετῶν μόνως φιλοσόφοις.
 ἦναι γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκλη-
 ρον ἀρετὴν φύεται. καὶ σὺ δὲ,
 ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεῖσθαι,
 αἱ τῶν Αθηνῶν αἱ Κόρινθοι
 ἄξιαι. καὶ γὰρ μὲν, καὶ αὐτὸς σω-
 τόμην λόγῳ τῶν λεῖσις ἐπι-
 σπώσας, ἐξ ἀνίστατο ἑρῶν γὰρ
 ὑπερκατηφὴ ἡ Χαρικλῆα πα-
 ρὰ μικρὸν ὡς θανάτῳ κατὰ
 κείδον. ὅ δὲ Αθηνῶν, ἰναρῶ
 ὧ πρότερον φασὶν, ἀναπιδύ-
 σαι, πῶς ἂν σφόδρα σοβαρῶς.
 ἡνάστη

Veruntamen quoniam ipse
 nihil remissuri videmini, &
 ego inter nauigandum de
 iisdem rebus haudquaquam
 admittere turbam aliquam
 iterum cōstitui: id quod mi-
 hi maximè videtur iustum
 esse, pronuntiabo. Nuptiæ
 quidem ad vitam hominum
 promouendam res in primis
 utilis & beata, quoties ex sen-
 tentia contingunt: P ueros
 rum autem amores quot-
 quot amicitia pura & casta
 iura conciliant, solus philo-
 sophiæ opus existimo. Qua-
 re sanè coniugio quidem va-
 candum omnibus est: pueros
 autem amare, solis philo-
 sophis relinquatur. Minimè
 enim mulieribus perfecta ac
 solida virtus innascitur. Tu
 verò Charicles nequaquam
 egre feras, si Athenis Corin-
 thus hic cedit. Atq; ego qui-
 dem præ verecundia breuī
 oratione iudicio ita tum ap-
 properato surrexi. Animad-

uertebam enim Chariclem supra q̄ tristem esse, propemodum
 nō aliter ac si morte damnatus esset: Atheniensis aut̄ alter be-
 to quodam modo alacer exiliens, incedebat valdè insolenter.

Putasset

ἄπιστον ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμίνι Πέρσας καταναγκάσειεν. καὶ τοῦτο γὰρ τῆς ἑστίας ἀπονάμω, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐσιάσαντο αὖτε τὰ πινύκια. καὶ γὰρ ὡς ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέει. ἔφη δὲ τὸν Χαικλίαν παραγορεύσάμω, ἐπὶ τῇ δαΐμοντι τὴν νότον, σωχίς ὅτι πρὸς αὐτῶν, ὅτι δυσχερὲς εἶναι μῆρα διωκτῶς σωχίς πόρεται. ἀπὸ δὲ μὴ ἐν Κνίδι δὲ στατῖν, καὶ τὰ παρὰ τῇ θῆλῃ παληθῆτα, σπουδῶς ἰπαρὰν ἄμα καὶ παιδιὰν ὁμῶς μισοῖς ἰσχυρότα, τῇ δὲ πηδῖ περὶ δὲ, ὅς θιόνμην, ὁ πρὸς ἑωπὸν ἡμῶν ἰκαλισάμενος μνήμω, εἰ δικαστὴς εἴη ἡδὲ, πῶς ἂν ἀπεφύγωι. Θεόμ. Μελιτιδῶν ἢ Κοροΐδων εἴη μὲν, πῶς θιόν, ἵνα τοῖς ὕπνῳ δὲ δικαίως ἐκδῶσιν ἱκανῶς φέρω ψῆφον. ὅς ἂν ἀπὸ τοῦ ἡδὲ τῶν περὶ τοῦ μνήμω, ἀπὸ τοῦ

Putasses ipsum circa Salaminem navali praelio Persas superasse. Etiam illud ex iudicio hoc consecutus sum, quod splendidiore conuiuio nos idem accepit, dum victoria epulum nobis præbet. Erat enim aliàs quoq, quod ad vitam attinet, magnificentior. Tacite autem Chariclem consulatus sum ob gravitatem verborum, assidue admirando quod difficiliiori parti tam potente oratione patrocinatus esset. Cæterum ea tum in Gnido commoratio, quæq, apud ipsam deam verbis ultro citroq, iactata sunt, habentia pariter et serium hilare, et eruditionem à Musis non alienam, ad hunc ferè modum dirempta sunt. Tu verò Theomneste, qui antiquarum adeò rerum harum memoriam nobis excitasti, si tum iudex fuisses, quo pacto sententiam tulisses? THEOM. Melitim

dem aut Coræbum me putas esse, per deos, ut ego ijs quæ abs te iussu adeò iudicata sunt, contrariam sententiam ferrem? qui quidem præ summa eorum quæ modò dicebantur poluptate,

ἀγαίεσθαι ἐν τῇ Κνίδῳ φέ-
 ρων, οὐκ ἴσμεν τὸ βραχὺ τοῦτο
 δωματίον αὐτὸν ἐκείνῳ
 εἶναι τὸν νῆον ἱερὸν. ὁμοίως
 δ' οὐκ (ὅθεν ἦ ἀπρὸς ἐν
 ἱερῇ λέγειν· πᾶς δ' ἡλως,
 ἡμῶν περὶ τῆς, πρὸς τῇ
 ἱερῇ δονῇ) τοῦ ἀγῶνος τοῦ
 παιδερᾶτος καταφρονήσας
 λόγους ἰθαύμαστον μὲν, ἐπὶ τῇ
 σιμνότητι, πάλιν δ' ὅτι οὐκ
 μῦθος φέρεται, ἱερὸς παῖς
 παιδερᾶτος, Ταῦτα
 νέους δίκας ὑποφέρειν, καὶ
 τοῖς ὁμοίαις τοῦ λάκκου μο-
 νοουχὶ περικλυτῶν, ἱερὸν
 ἐρύσασθαι, διψῶν πομῶν.
 ὃ γὰρ ἀπὸ τοῦ τὸ θεῶν ἐ-
 ρωτῶν, οὐδ' ἀπαντικρὺ κα-
 θυμῶν καὶ παλουῶν ἀ-
 κούειν, ἀπ' ὅσπερ ἰδόντες
 ἡλίμακα συμπελάμεν ἱε-
 ρως, πρῶτον ἡ βαθμὸν ὅ-
 ψως, ἵνα ἴδῃ, ἡμῶν διάσας
 τῇ, ποθὲν πᾶσι τῶν ἱερῶν
 ὅτι.

ptate, in Gnido cōmorari me
 putabam, propemodum pari-
 uam hanc domunculam in-
 psū illud templum esse exi-
 stimans. Sed tamen (nihil
 enim; puto, in hac diei fes-
 stiuitate indecorè dicitur;
 & omnis risus, etiā si ni-
 mius & affectatus fuerit,
 sollemnis esse, & ad festum
 pertinere videtur) orationem
 illam ab amatore pue-
 rorum cum nimio supercilio
 prolatam, admirabar
 quidem ob grauitatem, ve-
 rùm non admodum ad de-
 mulcendum animum facere
 arbitrabar, cum puero non-
 dum pubescente consuetu-
 dinem quotidianam habe-
 re, & interim Tantalī po-
 nas sustinere, ac pulchritu-
 dine in oculis tantū non
 exultante, cū haurire ac
 bibere liceat, sitim malle pa-
 ti. Neque enim satis est aspi-
 cere eum quem amas, neque

ex aduerso sedentem atque loquentem audire, sed perinde at-
 que scalis quibusdam voluptatis compactis, amor primum
 gradum visus habet, ut aspiciat videlicet amatū: deinde ubi
 aspexerit, cupit adductum ad se propius etiam contingere.

Summe

ὦτα. δι' ἄκρων τοῦ διακλῦ-
 τος καὶ μόνον θίγει, τὰ τῆς
 ἀπαισιᾶς ἃς ἄπαν ἀφ' ἧς
 εἰσῆμα. τυχὼν δ' ὁμαρῶς
 τότε, τείτλω πάραν ἰπάρη
 παλῆμα, οὐκ ὠθὺν πείρ-
 ζομαι, ἀπ' ἡρίμα χεῖλη πῶς
 σιγῆσας χέλισιν, ἃ πρὶν ἢ
 ψαῦσαι, τιλῶς ἀπείη, μη-
 δὲ ὑπονοίας ἔχον κατακλι-
 νῆν. ἔτα πῶς τὸ παρῆκορ
 ἡμοζοῦν, ἀπ' ἡπαρτί-
 ρος μὲν ἀσπᾶσματος ἐν τῇ
 ἡμῶν. ὅτι καὶ ἀφ' ἡμῶν ἢ
 πρὶν τὸ σῶμα, τῶν δ' ἡμῶν
 ἡμῶν παρῆκορ ἀρῶν. αἱ
 ἡμῶν φανερὰ τῶν αἰσθητῶν
 σωματικῶν, τῶν ἡμῶν
 σωματικῶν. ἢ λαθεῖως ὡς
 ἡμῶν ἢ ἀξία, κατὰ ἡμῶν
 ἡμῶν, μαρτυρῶν βραχὺ τῶν φύ-
 ρων ἡμῶν ὡντας πρὶν, καὶ
 πρὶν ἡμῶν γαστρός ἀμειλα-
 ρῶν τῶν διακλῦτοις ἐπιφά-
 τας ὡμαρῶν. μετὰ τούτο, καὶ
 πρὶν ἡμῶν ἀνδρῶν ἡμῶν. καὶ
 πρὶν ἡμῶν ἀναμνηστικῶν με-
 τὰ,

Summis itaque digitis tam-
 etsi solum attigerit, frui-
 tionis istius delectatio totum
 mox corpus percurrit. Post-
 quam autem etiam hoc po-
 titus facile est, tertium exa-
 perimentum addit, nempe
 basiationis, non statim cu-
 riosum illud et affectatum,
 sed paulatim labia admo-
 uendo labijs: quæ priusquam
 planè contingat, rursus ab-
 sistit, nullo suspitionis vesti-
 gio relicto. Deinde verò ad
 id quod porrigitur, appli-
 cando sese, exquisitoribus
 semper quidem amplexibus
 illiquescit, interdum etiam
 ipsum os tacitè diducens:
 manuum autem nullam ad-
 mittit segnitiam. Nam mania-
 festæ ac mutuae eorum qua
 sensu percipiuntur ample-
 xationes, voluptatem con-
 glutinant. Aut clam dextra
 molliter per sinum subingres-
 sa, mamillas pro sua natura
 modicè extantes premit, et

solidi quæ ventris plenum atque exuberans, illud digi-
 tus conrectat equaliter. Post hæc et primam succrescentis
 sanguinem. Ac quid attinet me occultiora ista lon-
 gius

θῆ, ἡσαύτης τυχὼν ἱευσίας
 ὁ ἔρως, θερμότερος τινὸς ἀπὸ
 τῶν πρᾶγμα. ἢ π' ἀπ' μη-
 ρῶν ποιοιμιάσῃ, κατὰ
 τὸν ἡμιμόρον, αὐτὸ ἐπάταξεν.
 ἡμοὶ μὲν ἔτω παιδερὰς ἄν γὰρ
 νοίτο. μετιωρολισχῶ δέ, καὶ
 ἔσοι τίς φιλοσοφίας ὁ φριγῶν
 ὑπὲρ αὐτοῦς τοὺς ἡρωτάφους
 ὑπερέκαθι, σιμνῶν ὀνομά-
 των ἡμφώμασι τοὺς ἄμα-
 θῆς ποιοιμινίωσιν. ἱρωτι-
 κὸς γὰρ ἡμῶν, ἢ τις πῆρ, καὶ ὁ Σω-
 κράτης. καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκι-
 βιάδης αὐτῷ χλανίδα ἡλι-
 θῆς, οὐκ ἀπλήξ ἀνίστη. καὶ μὴ
 θαυμάσης, ἐπεὶ γὰρ ὁ Πάτρο-
 κλος ὑπὸ Ἀχιλλέως ἡγαπᾶτο
 μέγχι τοῦ κατὰ ἀπαντικρὺ
 ἡσθίξω, Διὶ γὰρ ὁ Αἰακί-
 δης, ὁπότε λήξαεν αἰδῶν.
 ἢ μὲν καὶ ἡ καὶ ἡ καὶ ἡ καὶ
 ποίτης ἡδονή. σίνων γὰρ Ἀ-
 χιλλεύς ἡ Πάτροκλος θάνατον,
 ἀταμιώτῳ πάθῃ πῆρ τίς
 ἀλῆθῃ ἀπὸ ῥῆγῃ, Μυρῶν
 πῆρ τῶν σῶν ὀσιβῆς ὁμιλία

Καλ=

gius persequi? Tantam igitur
 nactus potestatem amor,
 calidioris cuiusdam rei opus
 attingit: atque ita à femori-
 bus, quasi quodam exordio
 facto, iuxta Comicum, ip-
 sum percutit. Mihi quidem
 ita amare pueros contingat.
 Illi verò de sublimibus dispu-
 tantes, & quicunque philo-
 sophiæ supercilium ultra ip-
 sa tempora adductum habent,
 tumidorum verborum insolentia
 rudes & imperitos pascant.
 Amori enim deditus fuit, ut
 quisquam alius, Socrates: & sub
 vno eodemque cum ipso pallio
 accumbens Alcibiades, haudqua-
 quam intactus inde surrexit.
 Ac ne mireris, non enim ne-
 que Patroclus ab Achille am-
 mabatur eousque modò, ut
 ex aduerso illi federet,

Aeacidem expectans, dum
 cantus finiat ille:

sed erat & illorum amicitia
 mediatrix voluptas. Cum igitur
 gemeret Achilles Pa-

trocli mortem, parùm custodito affectu in veritatem erexit:

Femerum & tuorū sancta conuersatio Melior, inquit.

Illos

Καμίαρ. Ἰς γὰρ μὲν ὀνομαζο-
 μένους παρ' Ἑλλήσι λωμμάς,
 ἔστιν ἅπ' ἡ δούλος ἱρασὰς νο-
 μίζω. τάχα φύσει τις αἰσχρὰ
 ταῦτ' εἶναι ληγέσθαι, πλεὺν ἂν
 περὶ γὰρ τὴν Κνιδίαν Αφρο-
 δίτην. Λυ. ἔτ' ἀνίξομαι σου,
 εἴη Οἰόμνησι, ἅπλῳ ἀρχλὼ
 κατὰ λατομύην πύτων λό-
 γων, ἧς ἀκέραιον ἰορτὴ μόνον
 ἄκρος ἐστ. τὰ μὲν δὲ τῶν ἐμῶν
 ἔστιν πόρρω ἀπικιῖν. ἀφί-
 κτοι δὲ τὸ παρὲλκεν πλείω
 χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν.
 ἔστι γὰρ ἄκρος ὅστις, ὑφ' αὐτῆς
 εἰς τὸ θεῶ τὴν πυράν. ἔστι
 δὲ καὶ ἀτρεπὴς ἡ θία, τῶν ἐν
 αὐτῇ παθῶν ἀπομιμνήσκουσα
 τοὺς παρόντας.

Iam enim probabile est, accendi deo rogum. Est au-
 tem non iniucundum spectaculum, eorum quæ ille in Oeta
 passus est, memoriam in animum reuocans præsentibus &
 spectantibus.

Illos verò qui apud Græcos
 9 Comastæ seu Comestato-
 res appellantur, nihil aliud
 quàm certos ac manifestos
 amatores puto. Fortassis au-
 tem dixerit quispiam, tur-
 pia hæc dictu esse: vera cer-
 tè tamē sunt, per ipsam Gni-
 diam Vencrem. L V G I A.

Haudquaquam ferā, te cha-
 re Theomneste, aliud prin-
 cipium tertij sermonis seren-
 tem, quod audire solenni ac
 festo die solum par est. Cæ-
 tera verò ab auribus meis
 procul hinc ablegare decet.
 Sed omittentes plus tempo-
 ris commorando hîc accu-
 mulare, in forum hinc exea-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

A TAVRIVORVS.] Sunt qui Herculem bis integrum de-
 strasse bouem scribunt, semel apud Litidum urbem, & iterum
 apud Oriopas Thyodamantis bouem. Callimachus hymno 6s
 ad hunc fabulatur Herculem iam in Deos relatum, nihilominus
 inæxplebilis edacitatis esse, & gurgitem insignem. & 7019 inquit,

Παύσαι' ἄδηφα γένε' ἐπ' οἱ περὰ νυθὲς ἐκείνη
 Τῇ ποτ' ἀρδελάνῃ στυλῶντι θροάμαντι.

Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet aruum
 Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.

Exinde mansit apud Lindios ritus & consuetudo, ut bos arator Herculi cognomento βουθώρα immoletur cum multa dirarum imprecatione. Istud legas apud Philostratum in Imaginum lib. 2. apud Lactantium lib. 1. cap. 21. & apud Nazianzenum ἐπιστολῇ prima. cuius ista sunt verba: ὁ βουθώρας, ὁ γαργῆν τρυφάνσας, καὶ τὸν ἀρέτῳ βοῦν λαφύρας, καὶ τὸν κλησιν λαδῶν ἐκ τῆς πράξεως: hoc est, Bouimanduco ille, qui oppresso vi agricola, bouem aratorem abligurijt, è re ipsa nomen adeptus. & paulò post: λινδίοις θεοῖς τὸ καλεῖσθαι τὸν βουθώρα: id est, Pium opus habebatur apud Lindios, diras imprecari Bouimanduconi Herculi, illique conuicia facere, cultus loco erat. Huc spectat illud ab eodem ad Nemesium obscurius dictum: καὶ λινδῶν ἐφ' ὧν ἐξίστησι θεοῖσι. Lindus quæ sacris conuiciatur. b Myrtus.] Myrtus Veneri sacra, olea Mineræ, quercus Ioui, populus alba Herculi. c Hædera.] sacra Baccho, Phæbo laurus. d Parum subridens.] Veneris Gnidia templum, & lucum, & statuam, Lucianus hic egregiè est excusius. Sed si quis plura requirat, ex nostri Plinii libro 36. petenda sunt, ne ego longior sim. e Mars.] De adulterio Veneris, quæ cum Vulcano nupta fuit, cum Marte, vide lepidissimam fabulam apud Homerum lib. 11. Odyss. & dialogum Apollinis & Mercurij inter deorum dialogos, similiter iucundum. Ouid. quoque lib. 4. Metamor. f Nullo talo.] Quoties tali quatuor ita excidebant, ut diversa esset omnibus facies, Venerius iactus appellabatur, idemque felicissimus erat. Martialis:

Cum steterit nullus vultu tibi talus eodem,
 Munera me dices magna dedisse tibi.

g Quis igitur amatorem.] Vide Plutarchum in vita Alcibiadis, & Thucydidem, & Erasmus in Alcibiadis Sileno. h Telephilla.] De hac vide Pausaniam in Argolicis. i Aspasia.] Idem Lucianus in dialogo, cui nomen Gallus, testatur Pythagoram Aspasia Periclis Atheniensis scortum aliquando fuisse.

fuisse. Vbi Micyllus miratur nouum illud & insolens transfor-
mationis genus, quod ex scorto prodierit philosophus. k Fagus
illa Dodonca.] Vide prouerbiū Dodonē: & Cēlium Rho-
dig. lib. 29. ca. 15. lib. 13. ca. 3. Sophoclē in Trachinijs de gemi-
nis columinis. l Prauus infans, qualem.] Moschus in amore
fugitiuo dicit illi malam mentē inesse & rectam: id est, multis
dolīs inuolutam, ac velut tataphractā. Non idem sentire: quod
sonat labra sua reuena, & dona fallacia esse. m Colias.]
Genetyllis Veneris cognomina sunt apud Aristophanem: de
quibus hæc ferē à Pausania in Atticis: Colias, inquit, promon-
torium Atticæ, 20. stadys ab vrbe distans, quo Medorū disie-
ctam classem maris æstus detulit, vbi Coliados Veneris templū,
& dearum, quæ Genetyllides vocabantur, fuit. Arpocratiō
quoque deam à promontorio denominatam scribit, quod sit ex
metaphora χόλος, id est, membri nūcupatum. Aristophanis
verdō interpres Venerem Coliada nominauit, ab adolescēte quo-
dam Attico. Colus autem saltationis species pastoralis, & item
Phrygia, quibus etiam inter conuiuia viebantur. Apparet ero-
go mulierum mores & insolentiam in publicis conuentibus, spe-
ctaculis & saltationibus notari. n Furijs Orestes.] Del-
phus obsessus furijs, Apollinis consilio venit Athenas in Mi-
neruæ delubrum, cuius consilio vincens, reuersus est Argos.
Hæc verò furias placans vocauit Eumenidas apud Aeschylum.
o Alcibiadem Socrates.] Huius tamen eximiam formam,
et Laertius prodit, aspernatus est: & cū Carmides domesti-
cos illi pueros dedisset, vt ab eis domum deduceretur, suscipere
noluit. Quin perinde ad formosos se habere dicebat, et est in
albo lapide linea alba. p Puerorum autem amores.] A-
more puerorum indolem, qui probo ingenio videbantur, per-
uicacissimam Lacedæmonijs erat: ceterū abuti illis turpissimum
habebatur, quasi corpus adamaretur potius quàm animus.
Quod si quis accusatus esset, quod parū honestam cum illis
habuisset consuetudinem, is per omnem vitam infamis erat, &
à publicis honoribus submonebatur. Hoc non solum in pueris,
quorum ætati consulens lex permisit grandioribus amare, sed
et in turpitudine, locum habet, verū etiam in coniugibus:
non enim recte amat uxorem, qui corpus amat potius quàm
animum.

animum. q Comastæ.] Vox est Eidylliorum scriptoribus
vitatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum a-
morem captant. Introducitur à Theocrito Eidyllio 3. amator
quidam Amaryllidis puella amore incensus, quem Comastæ
vocat.

ZEYΣ ΒΛΕΓΧΟΞ IVPITER CON-
futatus.

Vincentio Obsopæo interprete.

KYNISKΟΥ ΚΑΙ CYNISCVS ET
Zlws. Iupiter.

ARGVMENTVM.

SYmma dialogi huius est. Quando fato ac necessitate
quadam omnia in hoc mundo geruntur, eiq; etiam
Dij obnoxij sunt, superuacaneam esse omnem religio-
nem, ac cultum diuinum: ideoq; neq; dijs sacrificandū
esse, neq; ab illis quicquam sperandum: imò ipsos illos
non meliores aut etiā feliciores hominibus esse, sed so-
lūm fati ac necessitudinis istius sempiternæ ministros,
qui per se neque prodesse nobis, neque nocere possint.
Nam si vlla illorum prouidentia, aut rerum humanarū
administratio foret, neque malos ac sceleratos inultos
manere, & pios bonosq; beneficijs ac munere illorum
prouchi debere. Nam quæ de supplicijs inferorum ac
pœnis nocentum feruntur, ea si quæ sint, eiusmodi cer-
tè esse, vt immeritò & iniuste illis eueniant qui ea pa-
tiuntur, cum nemo sua voluntate, sed ex prædestinato
fatoq; impellente peccet. Fingitur autem Cyniscus, vt
intrepidus atq; impudētiōr paulò quispiam cum Ioue
disputare. Estq; hic dialogus ex illis vnus, ob quos Lu-
cianus propriè blasphemus atque 29. vocatus est.
Quid enim in rebus mortalium sanctum aut inuiolatū
vquam erit, si religione ac metu Deorū è medio subla-
to, hominibus periuaseris, siue benè siue malè agant, id
necessitate quadam fatorum fieri, eoq; ipsos a cri-
mine solutos atq; innoxios esse?

CYNI.

Γὰρ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ
μὴ βιωῦντα οὐκ
ἐνοχλῆσαι, πλὴν
Ζεὺς ἢ χερσὶν, ἢ
Βασιλέων αὐτῶν, ἀπὲρ δὲ
πρωτότατα τοῖς ποταμοῖς, σοὶ
δὲ οὐ παλιν ῥαῖσθαι παρα-
σχῆν. ὁρῶ γοῦν σὺ τὰ ποτα-
μὰ παρακλονοῦντα, δυχομί-
ναι αὐτῶν. ἢν δὲ καὶ τοῦ-
τῷ ῥᾶπτον ἰδουλόμην παρὰ
τοῦ μοι γνῶσθαι. Ζεὺς. τί
τοῦτό, δειν, ὦ Κωνίσκη. οὐ
γὰρ ἀτυχήσας, καὶ μάλιστα
μυτιώων, ὡς ἔφης, δεινόμην-
ται. Κυ. ἀνέκκεναι δὲ
μοι πρὸς τινα οὐ χαλεπὴν
ἐρήθειαν. Ζεὺς. μικρὸν
γὰρ ὡς ἀληθῶς ἢ ἀλλή, καὶ πρό-
χρησθαι, ὡς ἐρήτῃ, ἀπό-
διδόναι. Κυ. ἰδοὺ ταῦτα,
ὦ Ζεῦ. ἀνέγνως γὰρ δειλονότι
καὶ οὐ τὰ Ομήρου καὶ Ησίοδου
ἀνέμαρτα. ἀπὲρ οὐ μοι, εἰ ἀλη-
θῆ

Go verò te,
Iupiter, taliū
rerum gratia
nunquam mo-
lestius conturbabo, extru-
ctas diuitias, aut muluum
auri pondus, aut imperij
dignitatem à te postulans:
quæ quidem vulgò non pa-
rùm multis maximè in vo-
tis sunt, tibi verò largi-
tu haudquaquam facilia. Ita-
taque permulta eiusmodi il-
lis sollicitè expetentibus, sur-
dis auribus video te negligi-
gere. Cæterum vnum il-
lud facillimum à te mihi
velim contingere. IVPIT.
Quid hoc verò tui est, Cyni-
sce? neque enim iudi-
gentia diutius discrucia-
bis: maximè si rerum me-
diocrium, vt ais, inopia
conflictaris. CYNIS. Re-
sponde mihi ad quæstionem
quandam non difficilem.

IVPIT. Exiguū profectò votum, & præstatū facile.
Præinde quære quæcunque fert animus. CYNIS. Vi-
de Iupiter: etenim verisimile est & tibi videlicet Home-
ri, atque Hesiodi lecta esse poemata. Dic ergo mihi, num

ὅτ' ὅτι, ἃ περὶ τῆς ἡμαρμίας
 φησ, καὶ τῶν μοιρῶν ἱκανοὶ
 ἔρραψαν δίκασιν, ἀφ' οὐκτα
 ἦναι, ὅπότ' ἄρ' αὐτοὶ ἰωυή-
 σωσι γ' ἀναμίσθ' ἑκάστῳ. Ζῶς.
 καὶ πάντ' ἀληθῆ ταῦτα. οὐ-
 κ' ἐν γὰρ ὅτι, ὅ, τι μὴ αἰμοῖς
 φασὶ πατάσθουσι, ἀλλὰ πάν-
 τα, ὅποσα γίνονται, ὑπὸ τῷ
 τύτῳ ἀπρωκτῷ ἐρρόμῳ,
 αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς ἑκαστὸν ἰσικε-
 κλωσμένῳ ἔχει πλὴν ἀπόβα-
 σιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γνέ-
 σθαι. Κν. ὑκουῖ, ὅποταρ ὁ
 αὐτὸς Ομηρὸς ἐν ἑτέρῳ μέρει
 ἢ ποιήσας λέγει, Μὴ καὶ ὑπὲρ
 μῦθον δόμορ' Αἰδὸς αἶθε
 ὤλυσαι, καὶ τὰ τοιαῦτα, λαρεῖν
 δηλαδὴ φάσιν τότε αὐτόν;
 Ζῶς. καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ
 οὕτω γένοιτ' ἄρ', ἔξω τῷ νόμῳ
 τῶν μοιρῶν, οὐδὲ παρὰ τὸ δι-
 νομ. οἱ ποιηταὶ δὲ, ὅπότ' ἰδὲ
 ἀρ' ἔκ' Μουσῶν λατ' ἑρμόνοι
 ἔδουσιν, ἀληθῆ ταῦτα ὅτι.
 ὅποταρ δὲ ἀφ' οὗ αὐτὸς αἰ-
 θιά, καὶ λαβ' αὐτοὺς ποιῶναι,
 τότε

aded^a prater unum. Caterum Poetae quaecunque ex Mus-
 sis suggesta cecinerint, illa vera habenda sunt. Porro quo-
 ties à Deabus deferuntur, ac per se aliquid literis ac me-

vera credenda sunt ista quae
 de Fato & Parciis illi con-
 sarcinatis cecinerunt versi-
 culis: & an nullo modo ea
 vitari queant, quaecunque ille
 cuique nascentium fatali de-
 creto adneuerint. IVP. Et
 valde quidem vera sunt ista.
 Etenim in rebus humanis ni-
 hil est quod Parcarum dis-
 pensatione & consilio non or-
 dinetur: verum omnia quae
 cunque fiunt, dum sub illarum
 colo circumferuntur, statim ab initio unumquodque
 illorum certum & infalli-
 bilem sortitur euentum, nec
 fas est aliter fieri. C I N.
 Proinde quoties Homerus
 alia in parte suae poëseos di-
 xerit:

Infera ne Parciis iniuitis
 regna subintret,
 ac id genus alia, nugari vi-
 delicet tunc illum dicemus?
 IVP. Et maxime: nihil e-
 nim extra Parcarum legem
 fieri credendum est, atque

morie

τότε δὲ καὶ σφάλλοντα, καὶ
 ἀγριότητα τοῖς πρότερον διέξ-
 ἔχοντα, καὶ συγγνώμη, ἢ ἀν-
 θρωποὶ ὄντων, ἀγνοοῦσι τὰ λη-
 θεία, ἀπληθύνει ἡ ἐκείνη, ὅτι ὡς
 παρὰ τὴν ἐξέτασιν δὲ αὐτῶν.
 ΚΥ. ἀλλὰ τίς μὴ ὅτω φέρε-
 ῖται. ἴτι δὲ ἐκείνῳ μοι ἀπό-
 κειναι, ὅπως αἱ Μοῖραι εἰσι,
 Κλωθὰ, Λαχίσις, οἶμαι, καὶ
 Ἀτροπὸς; Ζῶς. πάντες μὴ
 οὐ. ΚΥ. ἢ ἐμυρμένη δίνω
 καὶ ἡ τύχη (πολυθευμένη δὲ ὅτι
 καὶ αὐταὶ) τίνων εἰσιν; ἢ τί
 διδάσκει αὐτῶν ἡ κατὰ φύσιν, πό-
 τισιν τὰ ἴα τῶν μοίραις, ἢ
 τίς τῶν ἐκείνων; ἀπὸ γὰρ αἱ
 πάντων κινούντων, μηδὲν ἔ-
 σται τύχης καὶ ἐμαρμύνης δύ-
 ναμις ἰσχυρότερη. Ζῶς. οὐ θέμις,
 ἀλλὰ καὶ σὺ ἀδύνατος, ὅτι ἐκείνη
 αὐτὴν δὲ οὐκ ἐν ἡμέρᾳ ἀρ-
 χήσας ποτε περὶ τῶν μοί-
 ραι; ΚΥ. ὡς πρότερόν μοι,
 ὅτι Ζῶς, ἐκείνῳ ἔπος, ἢ καὶ
 ὑμῶν

moriar proditū protulerint,
 tunc à vero tota via aber-
 rant, neque non cum priori-
 bus pugnantia atque contras-
 ria commemorant. Et igno-
 scendum quidem facinus, si,
 cum homines sint, veritatem
 ignorent, præsertim illo di-
 gresso numine, quod præ-
 sens per illos canere sole-
 bat. CYNIS. Atqui hoc
 sanè ita se habere dicemus.
 Ad hæc verò et illud mihi
 responde: Nonne tres sunt
 Parca, nempe Clotho, La-
 chesis, et Atropos? IUPIT.
 Rectè putas. CYN. Patum
 ergo et Fortuna, cum et
 ipsæ Deæ sint, multum vulgò
 celebrata, cuiusmodi sunt,
 aut quænam unicuique illa-
 rum est potentia? An verò
 æqualem cum Parcis fortem
 obtinent, aut maiore quàm
 illæ in rebus humanis guber-
 nandis potetia præditæ sunt?
 Passim enim omnes affir-

mantes audio, Fortuna et Fato nihil vspiam esse po-
 terius. IUPIT. Haud fas est omnia tibi comperta esse
 se, o Cynisce. Cuius ergo gratia hæc de Parcis me inter-
 rogasti? CYN. Si prius mihi, Iupiter, et illud exposue-

ὁ μὲν αὐτὰ ἀρχοσι, καὶ ἀνὰ-
 κὴ ὑμῖν, ἡρῶσαι ἄρ' τὸ λίνον
 αὐτῶν. Ζῶς, ἀνὰ κη, ὃ Κυ-
 νισκε. τί δ' οὐὲ ἡμεδίασας;
 Κ'. ἀνερμύθω ἐκάνωρ τῶν
 Ομήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πιποί-
 σαι αὐτῶ, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν
 θεῶν δημηγορῶν, ὅποτε ἡπεί-
 λας αὐτοῖς, ὡς ἄρ' σαρᾶς τις
 ὁ χυσεῖς ἀναρτησάμεν
 τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτὸς,
 πλὴν μὲν σαρᾶν λαθίσαν ἐξ
 ἔρανθ, τὸς θεὸς δὲ ἅπαντας,
 εἰδέλοιντο, ἐκρεμαννυμένης,
 κατασπᾶν βιάσθωαι, οὐ μὲν
 κατασπάσαν γε, σὺ δ' ὁ πό-
 ταρ ἐθελήσας, ῥαδίως ἅπαν-
 τας Αὐτῇ ἔγν' γαίῃ ἐρύσας,
 αὐτῇ τε θαλάσῃ· τότε μὲν ἔρ-
 θανμοισι ὁ δόκας μοι πλὴν
 βίαν, καὶ ὑπερέφειπον μετὰ.
 εὐ' ἀκύνωρ τ' ἐπῶν, νυνὶ δὲ αὖ-
 λόρ σι ἤδη ὁρῶ μετὰ τ' σαρᾶς, καὶ
 τ' ἀπὸ λῶν, ἄρ' ἡλῆς νήματ'
 ὡς φῆς, ἐρεμάμενον. Δοκῆ δ'
 ἔρ μοι δικαιοῦτον ἄρ' ἡ Κλω-
 θῶ

ris, num & in vos illæ im-
 perium obtinent, & neces-
 sum sit ex illarum b lino vos
 pendere. I V P. Necessa-
 riū omnino, ὁ Cynisce. quid
 ergo risisti? C Y N. Com-
 modū Homeri illi versicu-
 li in mentem mihi venerunt,
 quibuste in Deorum concis-
 lio concionantem introdux-
 it, & dignanter comminan-
 tem te catena quadam aurea
 omnia sursum subducturum.
 Etenim dixeras, catenā cæ-
 litūs te demissurum, ac tunc
 si velint omnes Dii ex illa
 pendentēs, quamvis certa-
 tim summo studio te cona-
 rentur detrahēre, nullo ta-
 men modo te loco essent mo-
 tūri. Te verò, si lubitum fo-
 ret, nullo negotio vniuersos
 vnā cum terra & vasto gur-
 gite ponti velle subducere.
 Tunc equidem inusitato &
 admirando membrorum ro-
 bore pollere mihi videbare:
 ac mirifice inhorrescebam

animo, audiendo versiculos. Nunc autem te ipsum video
 vnā cum catena & verbis tuis minacissimis, à tenui filo,
 vti ais, pendentem. Videtur itaque mihi multò iustius Clo-
 tho

θα μεγαλαυχῆσθαι, ὥς καὶ
 αὐτόν σε ἀνάσπασον θεωρῆ-
 ῖαι τῷ ἀπράκτῳ, καθάπερ οἱ ἀ-
 λῆες ἐκ τῷ καλᾶμου τὰ ἰχθυ-
 σθαι. Ζῶς. οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι
 ταυτὶ βέλῃαι τὰ ἱρωτήματα.
 ΚΥ. ἰκᾶνο, ὦ Ζεῦ, καὶ τῶν
 μοιρῶν, καὶ τῆς εἰμαρμένης,
 μὴ πραχίως, μηδὲ πῶς ὅρ-
 γλιν ἀκύνους μου, τὰ ληθῆμι-
 τὰ παρρησίας λήγουντο. ἂν γὰρ
 οὕτως ἔχα ταῦτα, καὶ παλιν-
 των αἱ μοῖραι κρατῶσι, καὶ ὅ-
 σον ἄν ἐπ' ἐδύνης ἔτι ἀπα-
 γήν τῶν ἀπαξ δολῶντων αὐ-
 τῶς, τινὸς ἔνκα ὑμῖν οἱ ἀν-
 θρωποι θύοιεν, ἐκατόμβας
 πεσάροισιν, ἀχόμοισιν γυνί-
 σσαι ὑμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγα-
 θά, ὅλῳ γὰρ ὅ, τι ἄν ἀπλά-
 σαιεν, ἐπιμύλαιας ταύτης,
 ἀμὰ τῶν φάων ἀππο-
 πᾶς ἐν ῥέει διωαῖδον ὑμῖν ἐκ
 τ' ἀχῶν, μήτε ἀγαθὸν τινὲς
 θεῶν δοῦν ἐπιτυχῆν. Ζῶς. οἶα

ἀα,

tho arroganter gloriari pos-
 se, quod & te ipsum in sub-
 lime tractatum, & ex co-
 lo pendulum videat, quem
 admodum piscatores ex ca-
 lamo subductos contuentur
 pisciculos. IUPIT. Haud
 compertum habeo, quid is-
 sta tuae sibi velint quaestiun-
 culae. CYN. Illud nimis
 Iupiter: & per Parcas
 ac Fatum te obsecro, ne a-
 cerbe atque grauius acci-
 pere velis, si veritatem ore
 liberiore protulero. Si es
 nim ista, ut tu dicis, ita se
 habent, & Parcae omnium
 rerum potestatem & guber-
 nationem obtinent, & ni-
 hil à quoquam eorum quod
 illis decretum est, immuta-
 ri potest: cuius ergo gra-
 tia vobis nos homines sacri-
 ficamus? quamobrem he-
 catombas vobis ad aras ad-
 ducimus, votis expetentes
 bona nobis vestra largitio-

ne contingere? Neque enim video quem fructum ex tan-
 ta cura, & sacrificandi studio capimus, si neque malorum
 auctores ipsis precibus inuenire possumus, neque aliud
 bonum diuinitus datum consequimur. IUPIT. Noui vn-

qqqq s de tibi

Δα, ὁ δὲν ὅτι τὰ κομψὰ ταῦτα
 ἱρωτάματα ὄντι, πρὶ τῶν λι-
 παράτων βουζῶν, οἱ μὴ
 περὶ ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων
 φάσιν. ἱκεῖνοι χοιρὰ τὰ τοιαῦ-
 τα ἱρωτῶσιν ὥς ἀσθενείας,
 ἀπὸ τῶν ποικίλων καὶ ὡς ἄλλους
 θάλασσαν καὶ ὁχλοῦσιν, ὡς ἐκαστοῦ
 ὄντος ἡμᾶς ὅτι ἐπιμελῆσθαι τῆς
 πρᾶξις ἡμῶν παρ' ἡμῶν, οὐδ'
 ὅπως τι διώσθαι πρὸς τὰ ἱ-
 στήν ἢ πρὸς μάλα. πλὴν ὁ χοι-
 ρίσκος γὰρ, τὰ βλαπτά διὰ τὸν
 τῶν. Κν. οὐ μὰ τὸν Κλωθῶν
 ἀπὸ τῶν, ὁ Ζεὺς, ὅς ἑστιν ἱκε-
 τῶν ἀναπαύσας, ταῦτά σ' ἡ-
 φῶνται. ὁ δὲ λόγος αὐτῶν, ὅς
 οἱ δὲ ὅπως ἀπὸ τῶν περὶ ἡμῶν,
 ὡς τῶν ἀπὸ τῶν, πρὸς τὸν ἑαυ-
 τὰς θυσιὰς φησὶν. αὐτὸς δὲ, ὁ
 δόκω, ὁ βραχίον ἱερὸς μοι
 σι. σὺ δὲ μὴ ὑκνέσῃς ἀπὸ τῶν
 ναύων, καὶ ὅπως ἀσφαλίσ-
 ρον ἀπὸ τῶν. Ζεὺς. ἱερὰτα,
 ὅς ὅτι σχολὰ τὰ βλαπτά λη-
 ρῶν.

de tibi istæ suppetant argu-
 iæ, & immodestæ interro-
 gatiunculæ, nempe ab exes-
 crandis & maledictis istis
 Sophistis, qui nulla prou-
 dentia res humanas admini-
 strari garriunt. Itaque illi
 eiusmodi crebris questioni-
 bus impietatis ductu perqui-
 runt in hoc, ut à sacrificando
 & votis nuncupandis auer-
 tant homines, tanquam vul-
 gare quiddam esset. Nobis
 tamen earum quæ apud vos
 aguntur rerum, nullam cus-
 tam esse, neque quicquam
 omnino posse in his quæ in
 terris sunt negocijs, impu-
 denter mentiuntur. Verum
 enimverò nequaquam talibus
 disputationibus impli-
 cati gaudebunt. CYN. Non
 per colum Parcarum, ὁ Iu-
 piter, ab illis persuasus hæc
 interrogavi. Disputatio ve-
 rò nostra nescio quo moda
 eò progressa, in hoc ipsum

incidit, ac superuacanea hominum sacrificia esse confirmat.
 Rursus verò, si videtur, paucis te interrogabo. tu porrò ne
 graueris, precor, ad quesita respondere: & vide ut maximè
 prouidenter respondeas. IVP. Roga, si tibi ocium est talia
 nugandi.

ῥῆν. Κυ. πάντ' α φῆς ἐκ τῶν
 μοιρῶν γίνεσθαι; Ζεύς. φημί
 ῥῆ. Κυ. ὑμῖν δὲ διωατῶν,
 ἀπαλλάττω ταῦτα καὶ ἀνα-
 κλῶθαι; Ζεύς. ὑδάμῳς. Κυ.
 βέλα γοῶν, ἐπαγάγω καὶ τὸ
 μὴ τῷτο, ἢ δῆλον, ἡ δὲ μὴ
 ἀπὸ αὐτοῦ; Ζεύς. δῆλον μὲν.
 οἱ δὲ γὰρ θύοντες ὅ τῃς χεῖρας
 ἔκκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δὲ
 τινα ποιεῖσθαι, καὶ ὡς πρὸς ἀνθρώ-
 πους τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ
 τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον.
 Κυ. ἱκανὸν καὶ τῷτο, ἢ καὶ σὺ
 φῆς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γί-
 νεσθαι τὰς θυσίας, χρυσότητι
 δέ τιμι τ' ἀνθρώπων, τιμῶν-
 τῶν τὸ βέλτιον. καὶ τοι ἢ τις τ'
 ὅστις ἔχων παρὰ τῷ, ἢ γί-
 νοιται, καθ' ὅτι βελτίους φῆς
 τὰς θυσίας, καὶ ταῦτα, ὁμοδύνα-
 μος ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ἀπὸ
 τῶν αὐτῶν διασποίναις, τὰς
 μοίρας καταπομίνους; ἢ γὰρ ἀ-
 παγγῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανά-
 τος

nugandi. CYN. Aisne
 omnia Parcarum nutu &
 decreto agi & fieri? IVP.
 Aio sanē. CYN. Vobis
 verò relictam esse facultas
 tem commutandi & reglo-
 merandi? IVP. Nullo mo-
 do. CYN. Vis ergo, ut
 quod sequitur, inducam, siue
 clarum ac planum illud di-
 xero, seu secus? IVP. Clas-
 rum utique est. Nam qui Dijs
 sacra faciunt, nulla neces-
 sitate adducti sacrificant, sed
 alternæ retributioni serui-
 unt, perinde ac si bona à no-
 bis mercarentur, aut alios
 qui honesto dediti colunt
 quod viderint esse præstan-
 tius. CYN. Et hoc abun-
 de satis esse ducis, potissi-
 mum cū affirmes nullius
 utilitatis respectu fieri sa-
 crificia, verū bonitate qua-
 dam hominum præstantio-
 ra colentium. At si quis ex
 Sophistis illis præsto esset,
 haud dubiè ex te quæreret,
 quo nomine Deos homini-
 bus potiores esse pronunciares,
 præsertim conseruos ho-
 minum existentes, eidemque
 Parcarum imperio, quæ re-
 rum sunt dominæ, subiectos.
 Neque enim, nisi me fallit
 opinio,

τες εἶναι, ὥς δὲ αὐτὸ ἀμείνους
 δοκῆν· ἰπὴ τὸ γὰρ μακρῷ
 χερρόν ἐστιν, εἴ γὰρ τὸς μὲν, ἢ
 μηδὲν ἄλλο, θανάτος γὰρ εἰς
 πᾶσιν ἀφείλετο. ὑμῖν δὲ
 εἰς ἄπαρον ἐκίπτε τὸ πρᾶγ-
 μα, καὶ αἰδέσθῃς ἢ δουλεία γίγνε-
 ται, τὸ μακρῷ ὧν λίνθ σρε-
 φωμένη. Ζῶς. ἀλλ', ὦ Κυ-
 σίε, τὸ αἰδιον τῆς, καὶ ἄπα-
 ρον, ὁ δόξα μοι ὑμῖν ἐστὶν, καὶ ἰ-
 ἄπασι καὶ ἀγαθοῖς ἡμῖν βιῶν.
 Κν. ὅχ' ἄπαντ' ὦ Ζεῦ, ἀλ-
 λὰ διώεσθαι καὶ παρ' ὑμῖν
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ποτὶ ταρα-
 χὴν ἐνέει. σὺ μὲν γὰρ ὁ δόξα μοι,
 βασιλεὺς γάρ, καὶ δυνάσται
 ἀνασπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν
 θαλάσσαν, ὥσπερ ἱμονίαρ
 λαθεῖς· ὁ δὲ Ἡφαιστος, ἡ-
 λός ἐστι, βολναυσός τις, καὶ
 πυρίτης τὴν τέχνην, ὁ Προ-
 μηθεὺς δὲ, καὶ ἀνδοκολοπί-
 εδ' ὡς ποτὶ. τὸν γὰρ πατέρα

σε.

opinio, illi respondebis, Deo-
 rum sortem hoc esse potio-
 rem habendam, quod im-
 mortales sint. Nam hoc is-
 pso nomine infeliciores dis-
 cendi sunt. Homines enim
 et si aliud nihil, certè mors
 in libertatem vendicat: cæ-
 terum vobis in immensum
 huius rei incommoditas pro-
 tenditur, perpetuæ servitu-
 ti mancipatis, quæ vario
 multipliciq; tractu sub lino
 subinde circumvoluitur. IV.
 PIT. Atqui, ô Cynisce, hæc
 perpetuitas, et immensa
 temporum series, nostra
 est felicitas: ac vitam om-
 nibus bonis affluentem an-
 gimus. CYN. Non om-
 nes pari felicitate fruimur,
 ô Iupiter: verum apud vos
 quoque præfinita est quæ-
 dam dispar rerum fruitio,
 multis coniuncta perturba-
 tionibus. Tu quidem felix

citus et beatè agis per omnia, cum Deorum summus im-
 perator sis, possisq; et terram et mare subducere quasi fu-
 ne demisso: cæterum Vulcanus claudus est, vnus ex mecha-
 nicis camino et igne artem fabrilem exercens: Prometheus
 verò quondam etiam in crucem actus est. Quid autem patrem

trum

τί ἄν λιγροίμι, πιδάττω ἔτι
 ἐν τῷ Ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἱ-
 ῤῶν δὲ φασιν ὑμᾶς, καὶ τι-
 πρήσκειν, καὶ δουλεύειν ἱ-
 νίοτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
 ὥσπερ Ἀμίλῃ, τὸν σὸν ἀδελφ-
 φῶν παρὰ τῷ Λαομέδοντι,
 καὶ παρὰ τῷ Ἀλμύτῳ, τὸν
 Λωότῳ. ταῦτα δὲ μοι οὐ
 πάντῃ ὁδοῦμαι εἶναι δοκεῖ,
 ἀλλ' ἰοίκασιρ ὑμῶν οἱ μὲν
 τινὲς, ὀτυχεῖς τε καὶ ὀμοιο-
 ροὶ ἔναι, οἱ δὲ ἱμπαλίῳ ἱῶ
 ἤν λιγρὸν ὅτι καὶ λησάσθαι,
 ὥσπερ ἡμᾶς, καὶ πεισυνά-
 σθαι τῷ ἱεροσύνῳ, καὶ
 ἐκ πλοσύνῳ τῶν πρῶτων
 τοῖς ἐν ἀκαρῇ γένου γίνε-
 σθαι πολλοὶ δὲ καὶ ἡσυχαστῶν
 ἐξ ἡδῆ, χρυσοὶ δὲ ἀργυ-
 ροὶ ἐξ ἡδῆ, οἷς τῷ ἡμαρτὸς δη-
 λασθαι. Ζεὺς ὁρᾷ; ταῦτ' ἡδῆ
 ὑβριστὰς, ὧ Κωισκιφῆς, καὶ
 ὅτι ἄρα μεταμηνῆσθαι ποτὶ αὐ-
 τῶν.

tuum commemorem, quem
 etiamnum vinculis constri-
 ctum tartareis sub umbris
 agere constat? Quinetiani
 nefandis amoribus vos ca-
 pi perhibent, ac vulneribus
 indignè violari: præterea
 aliquando servili conditio-
 ne hominibus esse deum-
 ctos, quemadmodum fratrem
 tuum Laomedonti dicto au-
 dientem fuisse, Apollinem
 verò apud Admetum egisse
 in servitio inficiari non
 potes. Hæc quum ita sint,
 non videtur mihi solida esse
 et sincera vestra felicitas:
 sed sunt quidem vestrum
 nonnulli felices et egregiè
 beati, sunt rursus qui non
 item. Mitto enim ut latro-
 cinio non secus atque nos
 dispoliamini, neque non à
 sacrilegis compilemini, atq;
 ex ditissimis ad extremam
 rerum angustiam in puncto

temporis redigamini. Non pauci verò ex vobis etiam con-
 flat sunt, aurei aut argentei existentes, quibus videlicet hoc
 fataliter decretum fuerat. IVP. Vide, ut verba contumeliæ
 plena in nos euomas, Cynisce: ac se fortasse illorum aliquan-
 do præmittebit, intemperantis linguæ pœnas sufferentem.

CYN.

τῶν. Κν. φείδῃς, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπαλῶν, ἀλλῶς ὑδὲ μοι παῖσιν σόμφορον, ὅ, τι μὴ καὶ παῖσιν παῖσιν σὺ ἰδοῖς. ἰπείδῃ αὐτὸς ἰκέωντες ὁρῶντες ἰεροσύνους λοχαζομένους, ἀλλ' οἱ γὰρ πάντες ἐξφωτισμένοι ὑμᾶς οὐ φθόνου μαρτυροῦμαι, ἀλλ' αἰνῶναι αὐτοὺς. Ζεὺς. οὐκ ἔστι γὰρ, ὡς ἄρ' ἰκέωνται, τῶν ἀναρροῦντων πλὴν πρόνοιαν ὧν λόγος. Κν. πάντων, ὦ Ζεῦ, διδύκας αὐτὸς, ἐκ οἷδ' ὅτι ἐνκα, πάντα γούω, ὁπόθεν ἂν ἔγωγε, οἷα ἰκέωνται παιδωμάτων. ἔγωγε ἂν παρὰ τίνος ἂν ἀκούω τὰ ληθεις, ὁ παρὰ σὺ μάθοιμι; ἰδέω δ' ἂν καὶ τῶν ἰροίμην σε, τίς ἂν πρόνοιαν ὑμῖν αὐτῇ δῶ, μοῖρα τίς, ἢ καὶ ἄλλος ταύτας θείας, ὧσπερ ἄρχοντες καὶ αὐτῶν ἰκέωντες; Ζεὺς. ἔγωγε σοὶ καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι, πάντα σε ἰδέσθαι. σὺ δ' ἔγωγε τὴν ἀρχὴν ἰρωτάσθαι φέω.

ἔγωγε.

CYN. Tolle minas, ὦ Iu-
piter. certò enim persuasum
habeo, nihil me mali passu-
rum, quòd ante te mihi Par-
ca sufferendum non desisti-
nauerit: quoniam neque il-
los ipsos sacrilegos suppli-
cio per te affectos video, sed
plurimi manus vestras in-
demnes effugiunt. Opinor
verò in fatiis non esse ut ca-
pti scelerum pœnas expen-
dant. IVP. Nonne dicebam
aliquem esse illorum qui dis-
putationibus suis deorù pro-
videntiam tollerent? CYN.
Nimiùm pertimescis illos, Iu-
piter, nec scire possum cuius
gratia. Proinde omnia quæ
cunq; dixerò, illorum doctri-
nam esse existimas. Ego verò
ab alio quouis potius quàm
à te veritatem peruestigare.
Ceterùm hoc perlibenter
ex te quærerem, quænam im-
pfa vobis esset Providentia:
nunquid una ex Parcarum

numero, an Dea quæpiam his longè potentior, tanquam
illarum regina? IVPIT. Iam & ante tibi dictum est, nul-
lo modo fas esse te harum rerum nihil non nosse. Tu ve-
rò sub initium cùm dixisses te vnum quiddam quæsiturum,
nullum

Ἔς, οὐ πάντῃ πρὸς μετρίαντα
 ἀπλολογέμεν. καὶ ὅρῳ, ὅτι
 οἱ τὸ κεφάλαιον οὗ τοῦ λό-
 γου, ἰσχυρὰ οὐδὲν ἡμᾶς
 πενοῦντας τῶν ἀνθρωπίν-
 ων. Κυ. ἐκ ἑμὸν τόλῃ, ἀλλὰ
 οὐ μικρὸν ἑμπεδὼν ἔφηθα,
 τὰς μοῖρας εἶναι τὰς πάλαι
 ἐπιτελέσας· ἃ μὴ μεταμίλῃ
 οἱ καὶ νῦν, καὶ μετατίθῃσαι
 πάλαι τὰ ἀρχαῖα, καὶ ἀμ-
 εβεβηκέναι τῆς ἐπιμελείας, πα-
 ροῦντες τῶν ἡμαρτήτων.
 Ζῶς. οὐδ' αὖτως, ἀλλ' ἢ μοῖρα
 ἡμῶν ἔκαστα ἐπιτελεῖ. Κυ.
 μανθάνω, πῇ γίγνεται καὶ δια-
 λογῇ τινῶν τῶν μοιρῶν εἶναι
 φησὶ. πάλιν ἀλλὰ καὶ ὅπως ἔ-
 σονται ἂν εἴναι αἱ πενοῦσαι·
 ἡμᾶς δ', ὥσπερ σκόνην τινὰ καὶ
 ἰσχυρὰ ἐστὶ αὐτῶν. Ζῶς.
 πῶς ἂν γένοιτο; Κυ. ὥσπερ, οἱ μὲν
 καὶ τὸ σπένναντο τῶν τεχνῶν, καὶ
 τὸ πύσαντο σωεργεῖ μὲν
 τὰ πρὸς τὴν τέχνην, ἐδῆς δ'
 ἂν

nullum finem facis apud me
 de rebus eiusmodi friuolis,
 ac scitu parum necessarijs
 nugandi. Et iam quidem
 disputationis tue summam,
 quò tendat, perspicio, nem-
 pe ut planum facias in re-
 bus humanis nihil fieri no-
 stra prouidentia. CYN.
 Non meum hoc quidem est,
 sed tu paulò antè constans
 ter affirmasti Parcas esse,
 quarum dispensatione gub-
 ernarentur & efficerentur
 omnia: nisi iam horum vers-
 borum te pœniteat, ac quæ
 dicta sunt, reuocanda pus-
 tes, propulsoq; fato de has-
 benda cura deliberâris. IUP-
 IT. Nequaquam, sed Pars-
 ca nostra ope effecta red-
 dit singula. CYN. Intel-
 ligo, ergo Parcarum fa-
 mulos atque ministros vos es-
 se perhibetis. Verùm & sic
 illa sunt, quas cuncta prouis-
 dere certum esse: vos autem

non secus atque fabrilia quedam illarum instrumenta ha-
 bendi estis. IUPIT. Qua ratione isthuc dicis? CYN-
 IS. Ea nempe, quemadmodum & ascia fabro lignas-
 cio, & terebrum cooperando nonnihil affert ad artem
 perfici

ἄρ' ἄποιοι, ὡς ταῦτα τεχνίτης
 ἰσὶν· ὅδ' ἢ νῆας ἔργον τε σκι-
 πάρε, ἢ τὸ πρυγάνου, ἀλλὰ
 τὸ ναυπηγῆς οὕτως ἀνάλογον,
 ἢ μὲρ ναυπηγόν μιν ἔκαστα,
 ἢ εἰμαρμένη ἰσὶν· ὑμεῖς δὲ
 ἄρα πύπωνα καὶ σκίπαρνα
 ἔσε τῶν μοιρῶν. καὶ ὡς ἔοικεν,
 οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ εἰμῆν-
 νῃ θύειν, καὶ παρ' ἑκάστης αἰ-
 τῆρ τὰ γὰρ αὐτὰ, οἱ δ' ἐφ' ὑμᾶς
 ἴασιν, πλοοίοις καὶ τιμῶς γί-
 ραίοντόν. οἱ δ' ὅδ' πλὴν εἰμῆ-
 νῆων τιμῶντόν· ἄρ', εἰς δέον
 αὐτὸ ἔπραττον· οὐ γὰρ οἶμαι
 δυνάτεον εἶναι ὅδ' αὐτοῖς ἔτι
 ταῖς μοίραις, ἀλλάξαι καὶ με-
 ταστάσειν τι τῆς ἀρχῆς δοξάν-
 των περὶ ἑκάστου. ἢ γοῶν Ἀπο-
 π' ἔκ ἀνάσχοιτο ἄρ', ἢ τις
 εἰς τὸ νῦν ἄντιον πρὶν εἶναι τὸν ἄ-
 τρακτον, ἀναλῶν τὸ Κλωθὺς
 τὸ ἔργον. Ζῶς. οὐ ἤδην, ὦ Κυ-
 νίσκι, ὅδ' εἰς τὰς μοῖρας τιμᾶ-
 σθαι πῶς τ' ἀνθρώπων ἀξιοῖς,
 ἀλλ'

perficiendam adminiculi. Nes-
 mo tamen, qui quidem coma-
 pos sit rationis, dixerit hæc
 ipsa esse artificem: neque na-
 vis ascie aut terebri opus di-
 cenda est, sed eius qui navem
 fabricauit. Non dispari ra-
 tione singula fabricans fa-
 tum putandum est: ceterum
 vos sororum fatalium ascie
 & terebra estis tantummo-
 dô. Et, quemadmodum non
 iniquum videtur, homines
 multò iustius Fato sacra fas-
 cere debebant, ac ab illo bo-
 norum largitionem postu-
 lare: cùm illi interim ad vos
 cursitent, prece ac muneri-
 bus deuenerantes. At neque
 si fatum sacrificijs & votis
 colerent, rectè mihi facere
 viderentur. Neque enim o-
 pinor ullo modo fieri posse,
 ut Parcís quoque hoc immu-
 tare liceat, neq; non aliquid
 eorum subuertere, quæ initio
 illarum decreto immobili de

singulis irrevocabiliter statuta sunt. Promde nequaquam æ-
 quo animo sufferet Atropos, si quis in contrarium stamen
 coli torserit, laborem Clothus dissoluens. I v p. Tu iam,
 Cymisce, neque Parcas quidem ipsas ab hominibus colendas
 esse

οι ο φὺς. πλεονήσῃ, οἶμαι,
 ἢ παραινέσεις πρὸς τὰ πολυ-
 τως οὕτω γνησόμενα. Ζιγάρ
 Ζιμιτὰ τὸν χησομόν, καὶ ἔ-
 σπαρι, καὶ ὁ φὺς ἀπικταγγ
 αὐτόν. ὥς οὐχ ὁρῶ ἀνθ' ὅτου
 ἀπαιτῆτε τὸν μισθόν ἐπὶ τῇ
 μαντικῇ. ἡ δὲ λήθη, ὡς λο-
 ξῆ, καὶ ἱπαμοφορίζοντα τοῖς
 ποταμοῖς χεῖρ ἀδῶσθαι, ἢ πάν-
 ὃν ἀφροῦντων ἢ ὁ τὸν Αλιω
 εἰσβάς, τὴν αὐτὴ ἀρχὴν καὶ
 λήσας, ἢ τὴν Ἐκέρῃ ἀμφὶ ἡ
 λυάται ὁ χησομός. Ζῶς. ἡ
 τις, ὡ Κωῖσις, ὡ Απόλωνι
 ὀργῆς αἰτία καὶ τὸ Κροῖον,
 διότι ἱπάρχει ἰκάνῃ αὐτοῦ
 ἔρρεα ἑρῖα, καὶ χιλιόνης ἐς τὸ
 αὐτὸ ἔψωρ. Κν. ἡ γὰρ μὴ
 μὴδ' ὀργίζεσθαι θεῶν ὄντα.
 πλὴν ἀπὸ τῆς ἱσπατιθλῆσαι
 τῷ Ἀνδρῇ ἐπὶ τὸ χησομοῦ, ἐ-
 πὶ πρῶτο, οἶμαι, καὶ ἄλλως,
 τὸ μὴ ἀφ' ὧς ἀπῶσαι τὰ μέ-
 λοντα,

Etenim superuacaneam at-
 que adeo infrugiferam opi-
 nor esse admonitionem ear-
 um rerum quæ non possunt
 non fieri. Quippe post acces-
 sum oraculum, & prolem
 suscepit, ac demceps à filio
 peremptus est. Quare non
 video quamobrem & meta-
 cedem exigatis propter va-
 ticinium. Ut interim silen-
 tio præteream, quod obli-
 qua & ambigua, & quæ
 in utramque partem referri
 possunt, non paucis respon-
 dere soleatis, non admodum
 clare explicantes, num ille
 irascenti f Hale suum ipsius
 imperium euersurus esset, an
 Cyri. utrumque enim potest
 oraculum. IVPIT. Erit,
 ô Cynisce, Apollini que-
 dam aduersus Cræsum caus-
 sa simultatis & iracundiæ,
 propterea quod illum pers-
 tentauerat, carnes ouillas

ac testudinem vnâ elixando. CYNIS. At enim uerò
 conueniens atque adeo æquum & bonum fuerat, ut cum
 deus esset, ab omnī iracundia foret alienissimus. Ver-
 rum, ut mea fert opinio, fortasse ita in Fatis fuit, ut Ly-
 dus ille oraculo deciperetur, ac iam olim ne perspicua fu-

κούτα, ἢ ἑμαρμένη ἐπικλω-
 σον. ὥς καὶ ἡ μαρτυρὴ ὑμῶν,
 ἡ κένος μέρος ἐστὶν. Ζεὺς. ἡ μὴ
 εἴθε μὲν ἀρχαίης, ἀλλὰ μάττω
 θεοὶ ἴσμεν, οὐτὶ πρόνοιάν τινα
 ἀσφρόντοι εἰς τὰ πράγματα,
 ὅτι τῶν θυσίων ἄξιοι, καθάπερ
 πρὶν αὖτως ἀληθῶς, ἢ σκίπασ-
 να. καὶ μοι δοκῆς ἐκόντως με
 κατὰ φρονεῖν, ὅτι ἑρῶνδον, ὡς
 ὄρεται, διηγκυνημένη, ἀνέχο-
 μαί σε ὡσαύτα καθ' ἡμῶν δι-
 αξίοντα. Κν. βάσις, ὦ Ζεῦ, ἢ
 μοι ἑρῶνδον πληγῶσαι ἔμψ-
 στα, καὶ σε εἴθρ' αἰτιάσθαι τ'
 πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθῶν,
 ἡ δὲ δὲ σὺ τὴν ἑρῶνδον. οὐ-
 δὲ τὸν ἑρῶνδον αὐτὸν
 φαίτω ἄν' αἰτιόρ' μοι γνῶναι
 τοῦ πρῶματ'. πλὴν ἡ κενό-
 γν' ὑμᾶς ἐρῶσθαι, καὶ σε, καὶ
 τὴν ἑμαρμένην. σὺ δὲ μοι καὶ
 ὑπὲρ κένους ἀποκρινά. ἀνέμ-
 νησας γὰρ με, ἀπαλῆσας, τί
 αἶ

tura inaudiret, illius stamie
 ni Parca adneuerat. Vnde
 liquet vaticinium quoq; ves-
 strum, illius maximam esse
 partem. IVPIT. Nobis ves-
 rò nihil facis reliquum, sed
 (ut video) nequicquam dei
 sumus, qui neque proui-
 dentia aliqua res huma-
 nas dispensare soleamus, ne-
 que sacrificijs digni esse vi-
 deamur, sed reuera ascia-
 rum terebrorumque instar
 sumus. Ac sanè videris me
 iure optimo ad hunc mo-
 dum superbè contemnere,
 quòd cum & fulmine arma-
 tus sim, sustineam te impus-
 nè talia aduersus nos con-
 tumeliosè differentem. CRY-
 NIS. Feri, ô Iupiter, si
 mihi fatale est fulmine percu-
 csum interire: neque te ob-
 icium quicquam in ius voca-
 cabo, sed potius ipsam Clo-
 tho, per te vulnus mihi in-

cutientem. Neque fulmen quidem ipsum accusabo, qua-
 si tam infelicitis ruinæ causa mihi extitisset. Veruntamen
 hoc quoque vos interrogabo, nempe te & Fatum, cæ-
 terūq; tu mihi illius loco respondeas velim. etenim mi-
 his tuis hoc in memoriam mihi reuocasti. Quis sit tans

ἂν ποτε τὸς ἰσοδουλος ἢ λε-
 γας ἀφ' ἑνὸς, καὶ τοσοῦτος ὑ-
 βριστὴς, καὶ βιάων, καὶ ἱπτόρα
 πος, θρωπὴν τινα πομπάκεις λε-
 ραυνῶντι, ἢ λίθορ, ἢ νῆας ἱστορ,
 ἢ δὲ ἀδικήσας, ἐνίοτε δὲ χρε-
 σὸν τινα, ἢ ὄσιορ ὁδοιπόρορ.
 τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ; ἢ ἔδ' ἐτό-
 μι θίμεις ἀδύνατ' Ζῶς. οὐ
 γάρ, ὦ Κωϊώσι, σὺ δὲ πολλοί
 πρᾶγμαρ τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ'
 ὅθεν ταῦτα ἔκας μοι συμπε-
 φορηκῶς. Κν. οὐκοῦν μηδὲ
 ἱκᾶνο ὑμᾶς ἔρωμασ', οἳ τε, καὶ
 πλὴν πρόνοιαν, καὶ πλὴν εἰμαρ-
 μῶν, τί δὲ ποτε Φωκίων ῥή-
 ῳ χρεσὸς, ἐν τοσαύτῃ περὶ αὐ-
 τοῦ σπάνει ἀναγκαίωρ ἀπώ-
 θαν, καὶ Αἰσιβάδης πρὸ αὐ-
 τοῦ Καμίας ἢ καὶ Αλκιβιάδης,
 ἀκόλαστον μαρκαίαν, ἡγε-
 πλουτοῦ, καὶ Μελίας ὁ ὑ-
 βριστὴς, καὶ Χωροφὸς ὁ Αἰγι-
 νίτης, λίναι δὲ ἄνθρωποι,
 πλὴν

dem ut omisissis tot sacris les-
 legis, præterea tot crimino-
 sis & violentis & periur-
 ris hominibus dissimulanter
 posthabitis, unam aliquam
 ilicem aut lapidem, aut
 navis velum nihil mali un-
 quam per iniustitiam meris-
 ta, fulmine feriat? Non
 raro quoque hominem fru-
 gi, & viatorem spectata
 sanctimonie? Quid verò
 compressis labijs obticuisse
 Iupiter? An fortasse ne hoc
 quidem me nosse fas est?
 IUPIT. Sanè nefas est te
 ista inquirere. Tu verò ex-
 tremè curiosus es, adeò ut
 me fugiat, quoniam tibi vo-
 luptati sit istis me obtun-
 dere. CYN. Proinde ne-
 que hoc à vobis perquirem-
 dum mihi video, nempe à
 te & Fato & Providen-
 tia, quamobrem Phocion
 vir sanctus & iustus, in tan-

ta omnium rerum inopia atque angustia diem suum obie-
 vit, tum etiam ante ipsum Aristides: Callias autem &
 Alcibiades nepotes intemperantissimi, omnium afflu-
 entia exuberabant, neque non Medias multis sceleribus co-
 optus, ac Charops Aeginetes homo mascula venere
 extrema

τῶ μητέρα λιμῶ ἀπεκτείνῃς.
καὶ πάλιν, Σωκράτης μὲν
παρεδόθη τοῖς ἑλλήσι, Μί-
λητος δ' οὐ παρεδόθη. καὶ
Σαρδανάπαλος μὲν ἑβασί-
λωσεν, θύλους δ' ἦν, Περσῶν δ'
ἑβύτοιοι, καλοὶ ὑπάρχοντες ἄν-
θρωποι, ἀνταποκρινόμενοι πρὸς
αὐτοῦ, Διότι μὴ ἡρίσκοντο
τοῖς χηρνομένοις. ἵνα δ' ὅ-
τι μὴ τὰ νῦν λέγω, καθ' ἑ-
καστὸν ἐπιφύω, τὸς μὲν πο-
νηροὺς ἀδωμονοῦντας, καὶ
ταύς πληνύοντας, ἀγαμέμνων δ'
καὶ φερόμενους τὸς χηρὰς ἐν
πύλῃ, καὶ νόμοις καὶ μυθίοις
κακοῖς περισφόμενους. Ζῶντες οὐ
φύλασσε, ὃ Κυνίσκη, ἡλικίας
μετὰ τὸ βίον οἱ πονηροὶ τὰς
καλὰς ἀπομύσεις, ἢ ἐν ὅσῃ
οἱ χηροὶ ἀδωμονίᾳ διατρίβου-
σιν. ΚΥ. Ἀλλὰ μοι λέγεις, καὶ
Τιτυοὺς καὶ Ταντάλους· ἐγὼ
δ', ἂν μὲν τι καὶ βελιότέρῳ ὄντι,
ἤδη.

extremè infamis, à quo ma-
trem suam fame necatam
pro certo constat. Contra
Socrates undecimviris tra-
ditus est, Meletus verò non
item. ^k At hæc cur Sarda-
napalus mollis atque effe-
minatus, delicijsq; totus fra-
ctus, regnauerit, Persarum
verò toti ac tanti viri vir-
tute longè optimi atque cla-
rissimi eius iussu in crucem
subacti sunt, propterea quòd
facilis illius parùm delecta-
bantur: ut taceam quæ in
præsens sunt. longum en-
nim esset singulis percens-
sendis immorari, quemada-
modum mali & facinoro-
si per omnem vitam faci-
le agant, & feliciter omni-
bus rebus affluentes. cæte-
rùm boni ducantur & fe-
rantur paupertate, morbis,
& cæteris infinitis malis
impliciti, ærumnosè consti-

stantes. IUPITER. An ignoras, Cynisce, quanta sup-
plicia & cruciatus post hanc vitam prauos & scelerat-
os homines manere soleant, aut in quanta felicitate vi-
suri sint boni? CYN. ^l Orcum mihi narras, & Ti-
tyos, & Tantalos. Ego verò si quid talium rerum est,

ἔσμαι τὸ ἄφες, ἰπαδὰ μ' ἀποθάνω. τὸ δ' ἐνυῶ ἔχορ, ἰδυλόμην· ὃ ποδονοῦ τῶτον χρονον ὠδαιμόνως σφριβῆθε, ὅπως ἐκκαίδικα γυπῶν κέρει· θά τὸ ἔπαρ, ἀθανάτων, ἀλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὅπως οὐ Τάνταλον, ἐν Μακάρων νέβρις πίναρ μιτὰ τῶν ἡρώων, ἐν ὧν Ἡλυσιφ λαμῶσι· καὶ κατακέρει. Ζῶς. τί φής; ἀπιστῆς ἔσθαι τινὰς κοινάσας καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἐνθα δὲ καὶ ἐξιστάται ὁ ἐκάστος βίβει. Κν. ἀπὸ τινὰ Μίνω Κρήτα δικάσαν· καὶ τὰ βαῦτα· καὶ μοι ἀπέκριναι τι καὶ ψῆφον ἐκάνον, σὸς γὰρ ὁδὸς αὖν λίσσεται. Ζῶς. τί δ' καὶ δι' αὐτὸν ἱρωτῆς, ὃ Κυνίσκη; Κν. τίνας κοινάσας μάλιστα; Ζῶς. τοὺς πομπῆς διηλαδῆ, ὅσοι ἀνδροφόνους καὶ ἱεροκλῆς. Κν. τίνας δὲ παρὰ τὸς ἥρωας ἀπετίμεις; Ζῶς.

ut fertur, filius? IVP. Quamobrem verò ista de illo quæris, Cynisce? CYN. Quos maximè afficit supplicio? IVP. Prauos videlicet, cuius generis sunt parricidæ & sacrilegῆ. CYN. Quos autè ad heroum conuberniū amandare soles?

IVPIT.

haud obscurè cognoscam vobis fato functus fuero. Quantum autem ad præsens attinet, velim ut quantumcumque hoc temporis in viuis mihi exigendum est, ego interea omni felicitate perfunctus, tandem mortuus à sedecim vulturibus iecur meum depasceretur: verum non vobis hic in vita siti pressus, quem admodum fertur Tantalus, in beatorum insulis cum heroibus biberem, in Elysio prætò constitutus. IVPIT. Quid ais? An non credis esse quædam parata supplicia, & pœnas malis destinatas, & honores ac forum iudiciale, vbi singulorum vita habitatione cognoscendū expenditur? CYN. m. Audio Minoa quendam Cretensem infra talibus rebus cognoscendis atq; dijudicandis dare operâ: ac mihi super illo quoque responde, estne tuus;

Ζῶς. τὰς ἀγαθὰς τε καὶ οὐκ ἀγαθὰς.
καὶ κατ' ἀρετὴν βιβιωσάμενος.
Κυ. τί νῦν ἐννοεῖς, ὦ Ζεῦ; Ζῶς.
Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ λο-
γισαίω ἀξιοί. Κυ. ἀλλ' εἰ τις
ἀνθρώπου τι δαυδὸν ἐργασά-
μενος, λογάσθαι καὶ τοῦτον δι-
κασαί; Ζῶς. οὐδ' αὖτως. Κυ.
ἢ δ' ἄρα, ἢ τις ἄλλω τι ἀγα-
θὸν ἰδρασθῇ, ἢ δὲ τῶτον τιμῶν
ἀξιώσασθαι ἄν; Ζῶς. οὐ γὰρ
οὕτως. Κυ. οὐδέ τίνα τοι γαροῦν,
ὦ Ζεῦ, ὅτι τιμῶν, οὐδὲ λογά-
σασθαι αὐτῷ πέσσεια. Ζῶς.
πῶς οὐδέ τίνα; Κυ. ὅτι οὐ-
δ' ἐκείνους οἱ ἄνθρωποι ποιε-
ῖν μὲν, ἀλλὰ τινι ἀνδρὶ καὶ ἀ-
ρετῇ λογισαίμενοι, ἢ γὰρ
ἐκείνους ἐκείναι ὅτι τὰ ἐμπρο-
σθεν ἀπολογησάμενοι, ὥς ἡ
μῶν, πάντων αὐτῶν. καὶ
ἢ γὰρ φανέσθαι τις, ἢ κενὴ ἐ-
στὶν ἡ φωνήσασα. καὶ ἢ γὰρ ἡ
φροσύνη, προσεταγμένον αὐ-
τῷ

IUPIT. Nempe bonos, &
sanctitate vitæ præcellen-
tes, quique semet virtute ex-
coluerunt. CYN. Cuius
verò gratia hoc facit, ô Iu-
piter? IUPIT. Propte-
rea quòd illi supplicio, ἢ
verò honore remunerandi
sunt. CYNIS. Cæterum
si quis nolens & invito ani-
mo mali aliquid designa-
uerit, num & hunc suppli-
cio afficiendum condem-
nat? IUP. Nequaquam.
CYN. Proinde neque si
quis inuitus boni aliquid fe-
cerit, eum honore dignas-
bitur? IUPIT. Nequa-
quam. CYN. Itaque haud
conuenit illi, ô Iupiter, ullū
neque honore ornare, neque
supplicio afficere. IUPIT.
Quī verò nullum? CYN.
Quoniam nihil nos homi-
nes animo voluntario facie-
mus, sed necessitate quadam

ineffugibili ad hoc compulsi: si tamen vera sunt illa quæ
ante confessus es, nempe Parcam esse omnium rerum caus-
sam. Iam si quis alterum peremerit, Parca in culpa est,
quæ admisit parricidium. Si quis sacrilegio deorum fana
compilauerit, facinus à Parca sibi iniunctum admisit.

ὡς δὲ ὧς ἢ γὰρ τὰ δικάζα ὁ
 Μίνως δικάσαν μὲνοι, πλὴν
 ἑμαρμύλῳ ἀντὶ τοῦ Σισυφου
 λοθάσονται, καὶ πλὴν Μυδραῖαν ἀν-
 τὶ τοῦ Ταντάλου. τί γὰρ ἱκανοὶ
 ἡδίκησαν, πεδωκέντων ὧς ἐπι-
 τάγμασιν; Ζεὺς. οὐκ ἔτι δὲ
 ἀπκρείνεσθαι τοῖς ἀξίον, τοιαῦ-
 τὰ ἱρωτῶντι θρασὺς γὰρ ἔστι, καὶ
 θεοῦς, καὶ σὺ ἀπὸ μὲν ἡδὴ κα-
 ταλιπέρ. ΚΥ. ἰδιόμῳ μὲν
 ἡδὲ ἔτι τοῦ ἱεροῦ, πῶς αἰμοῖ-
 ραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἰου-
 κνοῦνται, καὶ ἐπιμειλίᾳ τὸ σῶ-
 τῳ ἔς τὸ ληϊστότατον. καὶ ταῦ-
 τα, πᾶς ὄσα. ἐπίπονον γὰρ τι-
 να, καὶ ἐκ ὁμοιοῦ μοι δοκεῖ-
 σι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔ-
 χουσιν πράγματα, καὶ ὡς ἔοι-
 κεν, ὅτι πάντες δὲ αὐτὰ ἀπὸ γῆ-
 ς ἡμαρμύλῃ γέννηθησαν. ἰ-
 γὰρ γοῦν, ἢ μοι αἰροῖς δοθεῖν,
 ἐκ ἧν ἀμαξώμῳ πῶς αὐ-
 τὰς τὸν ἱμαυτὸν βίον, ἀπὸ ἰ-
 διομῳ ἧν ἔτι πρὶς τὸ δια-
 βῶναι, ἢ πρὶς καθεῖσθαι καλῶ-
 θῶν

Quocirca si Minos recte
 uti velit iudicio, multò æ-
 quius Fatum pro Sisypho
 puniet, & Parcam pro Tan-
 talo. Quid enim illi iniuste
 egerunt, quando iussis dicto
 audientes fuerint? IVPIT.
 Amplius quidem vel respon-
 dere tibi indignum facinus
 existimo, talia præsertim in-
 terroganti. Audax enim es,
 & Sophista: ac iam qui-
 dem te relicto abeo. CYN.
 Debebam equidem adhuc
 & hoc ex te quesisse, ubi-
 nam locorum Parca dege-
 rent, aut quomodo res tan-
 tas tam exacta cura & co-
 gitatione queant assequi,
 præsertim illis tantum tris-
 bus existentibus. Et enim la-
 boriosam & minimè feli-
 cem atque iucundam vitam
 mihi videntur agere, tantis
 implicitæ negocijs. Et quem-
 admodum verisimile est, ip-
 se quoque fato parum pro-
 pitio & fauente in lucem

sunt editæ. Itaque ego, si mihi daretur optio, nequa-
 quam cum illarum vita meam commutauerim, verum elis-
 gerem potius ut adhuc egentius agerem, quàm ut colo
 Par-

Θερὰ πρὸς ἀνδρῶν, τοσούτων πραγ-
μάτων μυστῶν ἐπὶ τῆς ἡρώδης ἱκαν-
αί. α. αὐτὸς μὲν ῥᾷδιόρ σοι ἀπὸ
κρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ,
καὶ τὸν τοιοῦτον ἀγαπῶν, οἷς
ἀπαιτεῖν ἱκανὰ ἔστιν ἐμφανί-
σαι τὰν περὶ τῆς ἡμαρμύνης
ἡγενοίας λόγον, τὰ λοιπὰ δὲ
τοσούτῃς ἡμαρτὸς ἀκῶσαι μοι.
laueris. Reliqua fortasse in fatis non est ut audiam.

Parcarum assiderem, tantis
negocijs & difficultatibus
referto, obseruans singula.
Ceterum si tibi graue est, ὦ
Iupiter ad hæc respondere,
etiam his contenti erimus ad
quæ respondisti. Satis enim
est quod de Fato & Proui-
dentia sermonem nos nō ces-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a. PRAETER linum.] Dixit pro eo, quod est extra decre-
tum fatale. Allusum est autem ad filiarum Parcarum, quas
Hesiodus in Theogonia noctem finxisse peperisse. Has Eumenidas
Athenienses vocant, & coluerunt à tempore quo Orestes eò ve-
nit, qui illis struxit templum in quo si quis sanguine polluitur in-
grediatur, statim ad insaniam præ metu redigitur. b. Lino.] Id
est, filo. c. Admetum.] Apollo inter pastorum numina nume-
ratur, nam & ipse greges Admeti Thessaliae regis pascisse dici-
tur. Quare Virg. & ipsum inter numina pastorum inuocat:

— & te memorande canemus

Pastor ab Amphryso, &c.

d. Adrastus.] Argiuorum rex, vnus è septem ducibus, qui
profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem.

e. Laio.] Laius, Labdaci filius, regis Thebarum, ex Iocasta
Creontis Thebani filia suscepit Oedipum: qui grandior natu fa-
ctus, Laium patrem in tumultu quodam inter ciues suos exorto,
interfecit, matremq; imprudens duxit uxorem. f. Hale.] Ha-
lys Paphlagoniae fluius maximus, ex Tauri montis radicibus
profluens per Cappadociam, & à Meridie Syros ac Paphla-
gonas interfluens: contra Aquilonem in Euxinum mare euelui-
tur. Lucan. lib. 3. & Ouid. 4. de Ponto:

— crebro vortice tortus Halys. g. Fulmine arma-
tus.] Poëta Ioui, deorum & hominum monarchæ, fulmen tri-
sul-

cum, & nutum illum ac supercilium, quo totum Olympum tremefacit, tribuunt. *h* Alcibiadis nepotes.] Perditissimus nepos Alcibiadis apud Platonem in Symposio, ebrius loqui introducit. *i* Socrates undecim viris traditus est.] Undecim viris capitalibus, & in carcerem coniectus, tandem veneno sublatus est: ut videre licet in *Bis* accusato. Meletum Socratis accusatorem damnatum capitis, ex Laërtij Platone scimus. *k* Ad hæc Sardanapalus.] Primi mortaliū Assyrii, rege Nino duce, ausi in exteras gentes arma ferre narratur, quarum multas sibi subdiderunt. Orbis imperiū diu retentū, eorum rex ultimus Sardanapalus, à Medis in bellū provocatus & victus, amisit. *l* Orcū mihi narras.] Salustius in *Catilina* bello: Credo falsa existimans ea, quæ de inferis memoratur, diuerso itinere malos à bonis loca tetra, inculta, fœda atq; formidulosa habere. *i.* habitare. *m* Audio Minoa.] Socrates in *Gorgia* Platonis refert Iouem hæc dixisse Plutoni: Ego igitur constitui meos filios iudices, duos quidē ex Asia. Minoē scilicet & Rhadamanthū: unū verò ex Europa, *Acetū*. Hi ergo postquā mortui fuerint, iudicabūt in prato quodā, ibiq; in triuio ex quo gemina pateant viæ, altera quidē ad tartarū, altera verò ad insulas beatorū. Asiaticos Rhadamanthus, eos verò qui ab Europa venient, *Acacus* iudicabit. Minos autem id munus iniungam, ut ipse diiudicet, si quid ambiguum fuerit, ut iustissime procedat iudiciū, recteq; fiat trāsmissio animarū. Ibi etiam legitur, quod uterq; ipsorum virgam tenet dum iudicat. Minos autem considerans sedet, aureum habens sceptrum, de qua re meminit & *Homerus*. *n* Sisypho punit.] De Sisypho ob latrocinia à Theseo Atheniensem rege interfecto, quomodo saxum voluendo prematur apud inferos, est apud *Ouid.* 13. *Metaph.* *Virgil.* quoq; lib. 6. *Aeneid.* Vide etiam prouerbiū, Saxum voluere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕ-

DE MORTE

ΖΕΥΣ ΠΛΩΤΩΣ.

Peregrini.

Vincentio Obsopæo interprete.

A R G V M E N T V M.

INscritur hic Lucianus id quod aliàs quoque libenter facit, arrogantiam & insanā glorię cupiditatem, præci-

præcipuè Philosophorum, ut cuius gratia plerique omnia audeant, neq; quicquam intentatum relinquant. Atque eius rei exemplum, Peregrini huius mortem describit, qui ut famam aliquam sui relinqueret, in Olympijs constructo rogo, seipsum in ignem vltro coniecit, atque ita extinxerit. Quanquam autem potissimum ea commemorat, quæ circa mortem illius acta sunt, id quod etiam inscriptio ac titulus pollicentur: interim tamen & vitam eiusdem & facinora persequitur, à quibus progressus ille, ad hoc genus studiorum postremo sese contulerit, & hoc sub aliena persona, à qua ipsum etiam modum & causam mortis, in qua præcipuè nitebantur sectatores illius, refelli ac refutari facit, nimirum ut eam inuidiam à se ipso remoueret. Apparet enim illis tum temporibus Peregrini nomen non ita leue aut vile apud multos fuisse, præsertim imperitiores, quibus facti huiusce nouitas admirationem incusferat, quemadmodum & ex A. Gellio animaduertere licet, qui ipse quoque honorificam illius mentionem facit lib. 12. cap. 11. Videturq; omnino Stoica quadam animi pertinacia, vitæq; tædio mortem vltro sibi consciuisse, quemadmodum & alios quosdā eiusdē professionis viros fecisse aliquando legimus. Sed quod idem hoc in Olympijs potissimum, & frequentissimo hominum conuentu fecit, ambitionis argumentū præ se fert, ac reprehensioni locum dedit. Et est sanè eiusmodi res ambitio, ut multos eò dementiæ adigat, ut dum gloriam nimis auidè captant, in summam interim temeritatem & infamiam præcipitentur, nihil neq; pensi neq; moderati habentes, dummodo famam tantopere ambitam post se relinquant: cuiusmodi Proteos vtiā nec nostra ætas quosdam tulisset, ἀλλὰ ταῦτ' αὖ καὶ μοι εἶναι μὴ κρητίον, φασί. Cæterum fuit hic Peregrinus, philosophus quispiam ex seuerioribus illis Stoicæ disciplinæ professoribus (Lucianus Cynicum videri vult) patria Parianus, ex Ponto, temporibus Traiani viuens, æqualis Epicteto, Dioni, Musonio, &c. quem se Gellius

lius vidisse quoque ait Athenis extra urbem in tugurio quodam habitantem. A principio Christianorū quoq; religionem aliquandiu secutus fuit, sed mox ad philosophiam relapsus, ab illis, ut Luciano placet, propter ritus ipsorum neglectos atq; præteritos repudiatus.

L V C I A N V S C R O N I O
Salutem.

Ουκίανος Κρονί-
νιος ἐν πρώτῃ
ταρ. Ο Λακκο-
δαίμων Περ-
γείν, ἡ ὡς αὐτὸς ἔχαιρε
ὀνομαζόμενος αὐτὸν, Προτίς,
αὐτὸς δὲ ἐκείνο τὸ τοῦ Ο-
μηικοῦ Πρωτίως ἔπαθεν.
ἅπαντα γὰρ δόξης ἔνεκα γι-
γνώμην, καὶ μυνίας προ-
πᾶς τραπόμεν, τὰ τιλθ-
ταῦτα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο.
ὥστε ἄρα ὧ ἔρωτι τῆς δό-
ξης ἦρχετο. καὶ νῦν ἐκείν, ὁ
ἀπλωθράκωλας ὁ βέλτιστος,
κατὰ τὸν Εμπεδοκλήα, παρ
ὅσον ὁ μὲν ἐξ ὁραθῆν ἐ-
παράθη, ἰμβαλὼν αὐτὸν εἰς
τὸς ἑραπῆρας, ὁ δὲ ἡννάδας
οὐτὶ πῶ πολλοὺς ἀνθρώπους.
πῶ τῶν Εμπεδοκλήων παρκα-
νθίων τῆς, πρὸς ὅτι
μυθίς

Nfelix ille Pe-
regrinus, aut
(quo nomine
potissimum de-
lectari visus est se ipse no-
minando) Proteus, illud is-
psum Homericæ Protei pasc-
sus est: nihil enim non glori-
æ gratia fieri sustinuit:
cūque infinitis mutationibus
transformatus esset, pos-
tremum ignis quoque factus
est. Usque adeo gloriæ
cupiditate tenebatur. Et
nunc optimus ille in carbo-
nes & fauillas redactus est
post Empedoclem, nisi quod
hic temerarium facinus ce-
lare conatus, clanculum
in crateras se dedit præ-
cipitem: porro generosus
ille populosissimo Græ-
corum conuentu obseruato,
ingentis

μυρίσιν νύκτας, ἐν πύλαισι
ἐπὶ τῶν μαρτύρων, καὶ λό-
γους τινὰς, ὑπὲρ τούτων ἀπὸν
πρὸς τοὺς Ἑλλήνας, οὐ πρὸς πολλοὺς
ἁπλοῦς τοῦ λόγου ματῶν.
πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν
σιγῶντα ἐπὶ τῇ κορυφῇ τοῦ
γέροντος· μάλλον δὲ καὶ ἀ-
κῶ βοῶντος, οἷά σι ἀκὸς
βοᾶν, ὃ τῆς ἀβιληείας, ὃ τῆς
δοξοκοπίας, ὃ τῶν ἁπλῶν, ὃ
ἡλικίας ἀβάστατον πρὸ αὐτῶν.
σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ
μακρῶ ἀσφαλίτερον, ἐν δὲ
παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἴτι πρό-
τερον, ἐν πολλῇ πληθῇ τῶν
ἀπροατῶν ἡσυχῶντα, ἐν ἰσχυρῇ
ἁρμοσίᾳ, ὅτε ἰθαυμά-
στον τινὰ ἀπόνοιαν ἔχοντες.
ἔσθ' ἂν τινος, οἷ καὶ αὐτοῖς
χέλιον ἐπ' αὐτῶν, ἀπὸ ὁλν-
δῆς, ἐπὶ τῶν λιωικῶν ἐν ὁ-
λοῖσι τοῖσι, ὡς περὶ ὁ Ἀκ-
ταῖος ἐπὶ τῶν ἡρώων, ἢ ὁ Ἀν-
δρῆς αὐτῶν, ὁ Περσὶς ἐπὶ τῶν
Μακεδόνων. ἢ πᾶσι ἔργα μαζὶ
ἀποκῶν τοῖσι δὲ λῶν. ἢ ποιη-
τῶν οἰδοῖν, οἷος γὰρ λῶν, καὶ ἡλικία
ἑλκὼν ἀ καμῖβις, αὐτὸς σοβρίνους εἰς ἃ
Pentheus ἀ Bacchis.

ingentissimāq; pyra constru-
cta, tot ac tantis testibus con-
scijs insiluit, ac orationes nō
nullas super hac re ad Græ-
cos habuit aliquanto antè
quàm hoc ausus est. Videor
itaq; mihi videre te nimium
huius senis deridentem arro-
gantiam, aut potius exclā-
mantem, qualia par est te
exclamare: O insipientem
insipientiam, ὃ ærumnosam
gloriam: aliāq; quæ de illis
ferè dicere consuevimus. At
tibi quidem hæc eminùs &
longè tutius dicta sunt: ego
verò iuxta rogum ipsum, in
super antè quoque in copio-
sa auditorū multitudine eas-
dem dicere non reformidas
ui, nonnullis equidem graui-
ter ferentibus, quorū quos senis
arrogans consilium admira-
tionem incusserat. Erant au-
tem aliquot alij, qui & ipsi
huius gratia ridebant. At e-
go propemodum à Cynicis
discerptus essem, velut A-
træa

ἱπραγόμενα παρ' ὅλων τ' βίον,
 ἐπὶ τ' Σοφοκλέα καὶ τ' Αἰσχύ-
 λου· ἐγὼ δ' ἐπὶ Ἰάχιστα ἂν τῶν
 Ἡλίου ἀφικόμενος, ὅτε γυμνα-
 σίῳ αὐτῶν, ἵππευόν ἅμα κωι-
 κῶ τιν' ὅ, μέγα καὶ τραχέα
 τῷ φωνῇ τὰ συνῆθι ταῦτα,
 καὶ ἐκ τριόλου τῶν ἑρσιῶν ἐ-
 πιβοώμενος, καὶ ἅπασιν ἀπαξα-
 πλῶς λοιδορούμενος, ἅτα κα-
 τίλαξεν· ἐν τῷ ἢ βού' ἐς τὸν
 Πρωτία· καὶ ὡς ἄν οἶός τι ὦ,
 παράβωμαι βί' αὐτὰ ἱκῆνα ἀ-
 πομνημονεύσαι, ὡς ἐλπίστο-
 σὺ δὲ γυνεῖς, ἀηλαδὲ πολλ-
 λάκεις αὐτοῖς παραστὰς βοῶ-
 σι. Πρωτία γάρ τις, ἔφη, ἐφ' ὅ-
 δοξον ἑλμυρὰ λίγερ', ὦ γῆ καὶ
 λίγ', καὶ ποταμοὶ καὶ θάλασσα, καὶ
 πατρῷι Ἡρακλῆς, Πρωτία.
 τὸν ἰν' Συείᾳ διβύοντα, τὸν τῷ
 πατρίδι ἀνέγντα πρῶτακι-
 σήλια ταλάντα, τὸν ἀπ' ἧς
 Ρωμαίων πόλιος ἐκβύον-
 τα, τὸν τῷ ἡλίου ἐπισημότ' ὄν-
 ταν, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐ-
 τῷ ὧ Οὐλυμπῷ δωάμενον·
 ἀν'.

tragædias in lucem dederit,
 supra Sophoclem & Aes-
 chylum. Ego verò ubi pri-
 mum in Elin venissem, illo-
 rum certamine eò illeclus
 atque perductus, statim Cyn-
 nicum quendam inaudiui,
 magna & aspera voce con-
 sueta illa ac virtutem ex tri-
 uo in tonantem, omnesq; in-
 discriminatim disternens &
 conuicijs inuadentem: tan-
 dem verò in Proteo eius voc-
 iferatio desit. Hæc quem-
 admodum dicebantur, pro
 mea virili cunctatibi ex ora
 dine percensere conabor.
 Tu verò hæc planè ita se
 habere cognosces, quippe
 qui ipsis vociferantibus non
 semel adstitisti. Proteum,
 inquit, audet quispiam am-
 bitiosum dicere, ô terra, ô
 Sol, & flumina, & mare,
 & patriæ, Hercules? Pro-
 teum, qui in Syria vinculis
 colligatus fuit, qui in patria
 quinque millia talentorum
 ultro reliquit, qui ex orbe

Roma eieclus est, quem Sole longè illustriorem esse con-
 stat, qui cum ipso Olympio commissus decertare possit.

At quia

ἀν' ὅτι θῆς πυρὸς ἱξάγῃς τὸ
βίον διέγνωκεν ἑαυτὸν, ὡς
ἡροδοτὸς ἱνὸς τῶ ἀναφι-
ρσιμ' ὃ ἦρ Ἡρακλῆς ἄνωγας, ὃ ἦρ
Ἀσκληπιδάκη Διόνυσος ὡς
ραυνῶ; ὃ ἦρ τὰ τελευτῶσα Εμ-
πεδοκλῆς ὡς τοὺς ἑρατῆρας;
ὡς δὲ ταῦτα ἔπειν ὁ Θιαγῆης
(τῦτο γὰρ ὁ ἡκραγὼς ἱκάνος
ἱκαλῆς) ἡρόμην τινὰ τὸ παρ-
ιστόων, τί βόλνται τὸ πρὶ
τῶ πυρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς ἢ Εμ-
πεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτῆα; ὁ
δὲ, ὡς ὡς μακρὰν, ἔφη, καὶ σὺ
ἑαυτὸν ὁ Πρωτῆς Ὀλυμπία-
σι πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἔνικα; ἔ-
πα ὁ μὲν ἱπαρῶς λίγαν, ἔδοξα
δὲ ὁ ἡωικὸς, ὡς ἀμύχανον
ἡ ἄμην ἀκῆαν. ἱπύκον οὐκ
τὰ λοιπὰ ἱπαντοιοῦντος αὐ-
τῶ, καὶ θεωμασὰς τινὰς ἱπρ-
ῶας ἀνίσχοντος ἡ κατὰ τοῦ
Πρωτῆως. τὸν δὲ γὰρ Σινωπία, ἢ
τὸν διδάσκαλον αὐτῶ Ἀντι-
σθένη, ὃ δὲ πρῶτον ἡξίου
αὐτῶ, ἀν' ὃ δὲ Σωκράτης αὐ-
τὸν, ἡκάθε δὲ Δία ἱπὶ τῶ
ἡμῶν, ἔτα μὲν τοι ἡδοξῃ

Et enim Sinopea, aut præceptorē eius Antisthenē, ne conferre
quidē cum illo dignatus est, sed neq. ipsum Socratē. Prouoca-
bas autem & ipsum Iouem in certamen, deinde cū visum
esset

At quia ignis adminiculo ē
vivi se subducere statuit,
hoc ambitioni eius & vanæ
gloriæ quidam imputant.
b Nonne verò ad hunc modū
ē terris discessit & Hercu-
les: nonne ita Aesculapius &
Dionysius fulmine? Nonne
postremū & Empedocles in
cratēras semet immisit p̄cipi-
tē? Hæc vbi dixisset Theage-
nes (hoc enim nōmine vocis-
ferator ille vocabatur) ro-
gabā quendā ex assistētibus,
qd hoc de igne aut Hercule
aut Empedocle ad Proteum
attineret. Atqui, inq. ille, bre-
ui semet ipse flāmis absum-
pturus est Proteus. Quomo-
do, inquā ego, aut cuius gra-
tia? Deinde cū ille omnem
rem mihi exponere insisteret,
Cynicus in tātū vociferaba-
tur, ut nullo pacto eius audi-
endi copia mihi relinqueret-
tur. Audiebam itaq. reliqua
ipsum effundentē, ac laudib.
mirificis Proteū extollentem.

αὐτῷ, ἵστας πως φυλάξαι αὐ-
 τες, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν
 λόγον. Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ
 βίῳ αἰετα δαμιουργήματ' αἰ-
 θιάσας, τὸν Δία τὸν Οὐλύμ-
 πιον, καὶ Πρωτίαν, πλάσαι θε-
 καὶ τεχνίται, τῷ μὲν Φιδίᾳς,
 τῇ δὲ ἑφύοις. ἀπὸ νυνὶ ἐξ ἀν-
 θρώπων ἄς θεὸς τὸ ἀγαλμα τῷ
 οἰχίσσεται, ὁ γὰρ μὲν ἐπὶ τοῦ
 πυρὸς, ὁρφανὲς ἡμᾶς καταλι-
 πόμεν. ταῦτα ξυὺ πομπῇ ἰδρωτι
 διεξιγόμεθα, ἰδὲ ἀκρυμαλαγί-
 νοίως, καὶ τὰς τρίχας ἰτίλλει-
 ῶ, ἵποφασθόμην μὲν πάνυ
 ἔλαττον. καὶ τίλη, ἀπὸ γοῶν
 αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
 λιωπῶν τινὸν παραμυθού-
 μνοι. μετὰ δὲ τῷ δὲ ἀπὸ
 τοῦ ἀναδύνα, οὐ πεινέ-
 νας ἀγλαθύναι τὸ πλεόν, ἀπὸ
 ἐπὶ ἀπομύθοις τοῖς πε-
 τίοις ἱερείοις ἰσχυρὰ τῶν
 σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 ἐπὶ πολὺν ἐγείλα, καὶ δὲ ἡλ-
 γόθεν αὐτὸ φῶν, ἄτα ἥρξας
 ὅτι αἰετας ἰσχυρὰ καταράσας
 θία.

esset illi similes eos quodam-
 modo inter seipso servare,
 eiusmodi finem orationi im-
 posuit. Duo hæc, inquit, præ-
 stantissima opificia ætas no-
 stra vidit, nimirum Iouem
 Olympium, & Proteum:
 quorum quidem illius archi-
 tectus fuit Phidias, huius ve-
 rò opifex natura. Attunc ex
 hominum commercio ad sum-
 peros hæc statua migratura
 est: cæterum per ignem abi-
 ens, nos orphanos in terris
 destituet. Hæc ubi cùm mul-
 to sudore differuisset, lachry-
 matus est satis ridiculè, cas-
 pillòsque vellebat è capite,
 subparcens tamen, ne radi-
 citus extraheret. At postre-
 mû abductus est à quibusdam
 Cynicis, tristè ac lachrymâ-
 tem cōsolantibus. Hòc abduc-
 to alius illuc cōcionaturus
 ascendit, non cun ètatus do-
 nec multitudo dilaberetur,
 sed ardentibus adhuc sacris
 turbam continebat. Ac sub
 initium quidè effusissimè ris-

debat, videbaturq; illud ex intimis præcordijs facere: deinde
 ad hunc modum orationē suā exorsus est: Posteaquā maledictus

Theas

Θεαγένης τῶν τῶν μικρο-
τάτων αὐτὸ λόγον, τὰ Ἡρα-
κλείδης δάκρυα ἐποίησατο, ἐ-
νὸ κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀπὸ τῷ
Δημοκρίτῳ γέλωτ' ἄρξας
μακρὰ αὐτὸς ἐγὼ ἐπὶ πολὺν,
ὡς καὶ ἡμῶν τὸς πολλοὺς ἐπὶ
τὸ ὁμοίον ἐπισπάσατο ἔτα-
πτις ἡ ψῆφος αὐτοῦ· τί γὰρ ἄλ-
λο, ἔφη, ὡς ἀνδρῶν, καὶ ποιῶν
ἀκρίους καὶ ἔτι γέλωτος
ῥέουσαν, ὁρῶντας δὲ ἀνδρας
γέροντας δοξαίους καταπύ-
ου ἐν ἡλικίᾳ μονοουχίᾳ λυδιστῶ-
ντας ἐν τῷ μίσθῳ, ὡς δὲ εἰδή-
ται, οἷόν τι τὸ ἀγαθὸν ὅτι τὸ
καυθιστόν, ἀκρίους μὲν,
ἱεραρχῶν παραφυλάξαντες
τὴν γυνάμειν αὐτοῦ, καὶ τὸν
βίον ἐπιτηρέσαντες. ἐν ἡλικίᾳ δὲ
παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτοῦ· ἐ-
κπῶσανόμειν, καὶ οἷς ἀνάγκη
ἦν ἀκρίως εἰδέναι αὐτόν·
τὸ γὰρ τῆς φύσεως τῶτο πλάσ-
μα καὶ διημιόρρημα, ὃ τῷ Πο-
λυκλείδῃ κανὼν, ἐπὶ αἷς ἄν-
δρας τιλῶν ἤρξατο, ἐν Ἀρμυ-
ρίᾳ, μοιχῶν ἀλόνους, μάλα
πολλὰ

Theagenes scelestissimis o-
rationibus suis lachryman-
do finem imposuit, ego di-
uersa ratione à risu Demo-
criti exordiar. Ac iterum
sublatis cachinnis, in ri-
sum vberem solutus est, adeo
ut nostrum plerosque ad
communem risum pertraheret.
Deinde sedato risu,
cōuertens seipsum: Et quidē
nam aliud, inquit, ὦ viri, nobis
peraequē faciendum est,
adeo ridiculas orationes au-
dientibus, videntibusque vi-
ros etate decrepita vilis-
simæ gloriolæ gratia tan-
tum non saltantes in me-
dio? Ut autem rectius in-
telligatis cuiusmodi nam il-
la sit statua quæ flammis ab-
olebitur, audite me, qui ab
initio eius mentem calli-
dè animaduerterim, omni
eius vita diligenter obser-
uata. Nonnulla verò à ciui-
bus quoque suis memorata
percepi, quibus non potuit
non exactissimè perspectus

cognatus esse. Etenim hoc naturæ figmentum & opifi-
cium, Polycleti canon, ubi firmata iam etate in virum

ποτὸς πληρὸς ἰλαβῆ, ἡ τι-
 λῶ, κατὰ σοῦ τίγυς ἀλόμυ-
 νῶ, διέφυγε, ῥαφανίδι τῷ
 πυλῷ βιβυσμῶ. ἄτα μα-
 ράχιόρ τι ἄρῶσθ' ἀφ' ὧν ἄρας,
 πρισχιδίῳ ἱξάνυσσας παρὰ
 τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πει-
 νῶντων ὄντων, μὴ ἐπὶ τῶν ἄρ-
 μοσὶν ἀπαθλῶσαι τῆς Ἀσίας.
 ταῦτα καὶ τὰ λοιπὰ ἰάσασθ' ἡ
 μοι Διοπῶ. πηλὸς γὰρ ἔτι ἄ-
 πλῶ, καὶ ὁδὸν ἰντι-
 λὸς ἀγασμα ἡμῖν ἰδιδι-
 μιέρη. ἂ δὲ τὸν πατέρα ἴ-
 θρασ, καὶ πάντ' ἀκούσαι ἄ-
 ξιον. καὶ τοῖς πάντεσσι, ἡ ἄ-
 νηράς, ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέ-
 ροντα, ἔκ ἀνασχόμῳ αὐ-
 τὸν ἐπὶ ἱξάνοντα ἔτη ἡδὴ
 γηρῶν. ἄτα ἱπαδὴ τὸ πρᾶγ-
 μα διηβιάητο, πυλῷ ἰαυ-
 τῷ καταδικάσας, ἱπανῶτο,
 ἄλλω ἄλλῳ ἀμείνων, ὅτι περ
 καὶ

adolescere incepisset, multa
 in Armenia vitiat per
 adulterium mulierculis, non
 parum multa suscepit ver-
 bera. Denique verò per
 tectum exiliens & elapsus,
 fuga salutem redemit; rap-
 phano oppletas nates au-
 ferens. Exin puer quo-
 piam formoso per vim con-
 stuprato, tribus nummos
 rum millibus à pueri paren-
 tibus, cum tenuis essent for-
 tunæ, scditatis impunita-
 tem mercatus est, ne ad
 præfectum Asiæ duceretur.
 Hæc atque eiusmodi mis-
 samhi facienda esse viden-
 tur, etenim lutum adhuc in-
 forme erat, ac nondum
 perfecta statua nobis for-
 mata. Ceterum quibus in-
 iurijs confectum ætate pa-
 rentem affecerit, admodum
 auditu dignum esse opinor,

& memoratu necessarium. Et sanè omnibus vobis com-
 pertum atque auditum esse reor, quomodo senem præfoca-
 uerit, nequaquam sustinens eum ultra sexaginta annos
 iam senescētem. Postea verò quàm tanti sceleris fama diuul-
 gata est, arreptâq; fuga se ipse condemnasset, incertis vas-
 gans sedibus oberrabat, terram terra cōmutando. Qua in pen-
 regrina-

καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν
τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ
τὴν Παλαιστίνην ὡς ἐκρύβη
ἡ γραμματεὺς αὐτῶν συ-
γγράμματα. καὶ τί γὰρ ἐν Βρα-
χὴ παύσας αὐτοὺς ἀπέφηνε,
πρώτης καὶ διασάρχης καὶ
ζωαγωγῆς, καὶ πάντα μό-
νος αὐτὸς ὤν· καὶ τῶν βί-
βλων τὰς μὲν ἐξηγήτο, καὶ
δικαστὰς, ποτὶς δὲ αὐτὸς
καὶ συγγραφεύς, καὶ ὡς θεὸς
αὐτὸν ἱκανοὶ ἐδιδραμοῦτο,
καὶ νομοθέτη ἐχρῶντο, καὶ πρ-
οσάτω ἐπιγραφῶν. τὸν μὲν
γὰρ γοῶν ἱκανὸν εἶσι σέβου-
σιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ Πα-
λαιστίνῃ ἀνασκοποῦντα, ὅ-
τι λαοὺς πάντων τῶν λατῶν
ἀσέβων ἐστὶν τὸν βίον. τότε
δὲ καὶ συνηφθῆς ἐπὶ τούτῳ
ὁ Πρωτεύς, ἐνέπυσεν αἰς τὸ
δυσμῶντιον, ὅπως καὶ αὐτὸ
ἡ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα πει-
ποίησι πρὸς τὸν ἐξῆς βίον,
καὶ τὴν κρατείαν καὶ δοξα-
στικίαν, ὥς ἱερῶν ἐτύχων.

ἐπὶ hoc ipsum Proteus in car-
cerem illapsus est. Quæ quidem res ipsi non medio-
crem dignitatem cum ad insequentem vitam, tum ineptias
et gloriam, quarum erat amantissimus, concilians.

reginatione et mirificam
illam Christianorum sa-
pientiam perdidicit, cir-
ca Palæstinam sacerdoti-
bus et scribis illorum con-
uersans. Ac sanè non mul-
to in tempore pueros om-
nes illos præ se esse ostens-
dit, propheta, ac sacrificio-
rum princeps, et Synago-
gæ socius, breuiter, omnia
solus existens. Præter ali-
brorum nonnullos exposuit,
nonnulli verò et sua in-
dustria conscripti sunt. Ac
veluti deum hūc ipsum per-
hibebant: nam eo et legum
auctore utebantur. et præ-
fectum illum declarabant.
Itaque etiamnum magnum
illum hominem reuerenter
colunt, nempe illum qui
in Palæstina crucifixus est
quoniam primus nouum il-
lud mysterium in hominum
vitam inuexerat. Tunc ves-
rò comprehensus etiam ob
hoc ipsum Proteus in car-
cerem illapsus est. Quæ quidem res ipsi non medio-
crem dignitatem cum ad insequentem vitam, tum ineptias
et gloriam, quarum erat amantissimus, concilians.

ἐπὶ δ' αὖθις ἰδιδίαιτο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιεῖν οὐκ ἐθέλοντες, πάντας ἐκείνους, ἵνα πάντας περὶ αὐτῶν. ἔτι ἐπὶ τοῦτο λέγει ἁδελφά μου, ἡ γὰρ ἀληθινὰ πᾶσα οὐκ ἔστιν ἐργασία, ἀλλὰ ξυμπεπλημένη ἐστὶν. καὶ ἔωθεν μὲν αὐτὸς λέγει ὅτι παρὰ τῷ δισμομαθῆναι περιμετρῶντα γράμματα, καὶ ἔργα τινὰς, καὶ παιδείαν ὀφραναί. οἱ δ' ἐν τῇ αὐτῇ καὶ σιωπῇ κάθονται ἐν δόμοις καὶ αὐτῇ, διαφθείροντες τὴν δισμομαθίαν. ἔτα δὲ πάντα ποικίλα ἡσυχασμῶν, καὶ λόγοι ἐν αὐτῇ ἐκείνους. καὶ ὁ βέλτιστος Περικλῆς (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) λέγει τὸν Σακράτην ὅτι αὐτῶν ὡς νομάς. καὶ μὴ καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ὅτι, ὡς ἡ κόρη τινος, τῶν Χριστιανῶν πλεονέκτων ὡς τῶν κοινῶν, βοηθῶντες καὶ ξυναγορεύουσιν, καὶ παραμυθιζόμενοι τὸν ἄνθρωπον ἀμύχανον.

postquam in carcerem coniecitus est, Christiani hanc rem grauitet & indignè ferentes, nullam non impendebant operam, & planè mouebant omnia, tentantes si quo modo illum furtim possint eripere. Deinde animaduertentes hunc conatum frustra esse, nihil tamē ex altero quo capitiuus egebat obsequio intermitterebant, verum omnia cum magna fide & diligentia praestabant. Ac manè quidem illicò videre erat iuxta carcerem praestolantes anis duas quaspiam, & orbos puerulos. Illorum verò pars etiam vnà intus cum illo somnum capiebant, corruptis pecunia custodibus. Ex in omnis generis cœnæ inferebantur variae, ac sacri inter sese sermones dicebantur. Atqui optimus ille Perigrinus (adhuc enim hoc no-

minis obtinebat) nouus quoque Socrates ab illis nominabatur. Quin etiam in Asia plerasque vrbes fuisse constat, à quibus venerunt quidam laturi auxilium, Christianis miseris ex publico, neque non collocuturi, & virum consolaturi.

Incre-

ἀμύχανον δι' τι τὸ τάχ' ὧς
 πιδέκνυσθαι, ἱππιδάρι τι τοῖς
 ἑρμηνεύται ἀμύχανον ἰσχυρὰ
 ἡ γὰρ ἀφαιρῶσι πάντων. καὶ
 διὰ καὶ τὸ Περιγίνομαι ποτὶ
 τότε ἔτι χεῖματα παρ' αὐ-
 τῶν, ἐπὶ πεφάσκει τῶν δις-
 μῶν, καὶ πρόσδοτον ἢ μικρὰν
 ταύτην ἐποίησαν. πεπαισται
 γὰρ αὐτὸς οἱ λακοδοίμονες, τὸ
 μὴ ὅλον ἀθάναι τοῖς οἰδοῖν, καὶ
 βίβασθαι τὸν αἶμα χρόνον, παρ'
 ὧν καταφρονῶσι τὸ θανάτου,
 καὶ κόνειν αὐτὸς ἐπιδιδόει.
 οἱ ποιοῖ. ἔπατα δ' ὁ νο-
 μοδότης ὁ πρῶτος ἔπασαν
 αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντων
 ὡς ἀπὸ αὐτῶν, ἱππιδάρι ἀπαξ
 παραβάντων, βίος μὴ τὸς Ελ-
 ληνὸς ἀπαρνήσωνται, τὸν
 ἡ ἀνδοκοποισμὸν ἱππιδάρι
 οὐκ ἐπὶ αὐτῶν πεσυνῶσι
 κατὰ τοὺς ἱππιδάρι νόμους
 βίβασθαι. καταφρονῶσιν οὐδ'
 ἱππιδάρι ἐξίστης, καὶ λοιπὰ
 ἱππιδάρι, ἀνὰ τινὸς ἀκεί-
 βης

Incredibile verò est, quan-
 tum studium & celerita-
 tem in hoc ostendant, si quid
 tale vulgo innotuerit. Illis
 cò enim nulli rei parcunt.
 Proinde Peregrino quos
 que multæ tunc opes ab ils
 lis mittebantur, sub vincu-
 lorum prætextu, nec vula-
 garem rerum prouentum
 lucrifaciebat. ^c Etenim
 haud dubitanter sibi pers
 suaserunt infelices illi, se
 omnino immortalitate fruis
 turos, perpetuoquæ victu-
 ros esse. Quam ob rem &
 mortem magno contem-
 nunt animo, ac non pauci
 sua sponte semet occiden-
 dos offerunt. Deinde pri-
 mus quoque illorum legis-
 lator eorum persuasit ani-
 mos, quemadmodum om-
 nes inter se fratres essent.
 Postea verò quàm semel à
 nobis descuerunt, Græco-
 rum deos constanter abne-
 gant, solum autem Crucifi-

um illum impostorem adorantes, secundum illius leges vi-
 uendi rationem institunt. Proinde apud illos omnia ex
 aquo habentur contemptui, existimanturq; esse communia,

βῆς πίστεως τὰ ζῶαυτα παρὰ
 διξάμφοι. ἢ ζῶων παρὶς
 θῆτις ἄς αὐτὸς, γόης καὶ τι
 χνίτης ἀνθρωπῶ, καὶ πράγ-
 μασι χηῶτα δυνάμῶ, αὐ-
 τῖκα μάλα πλῆσι ἢ βρα-
 χῆ ἐγγύς, ἰδιώταις ἀνθρώ-
 ποις ἐγγανῶν. πάλιν ἀπὸ τοῦ
 Περιγρῖνῶ ἀφείδῃ τοῦ τοῦ
 τότε τῆς Συνείας ἄρχοντῶ,
 ἀνδρὸς φιλοσοφίᾳ χαίρον-
 τῶ, ὃς σωῆς τὴν ἀπόνοιαν
 αὐτῷ, καὶ ὅτι διξάμῃ ἄρ ἄρ
 θανῆν, ὡς λόξαν ἐπὶ τότῳ
 ἀπρίποι, ἀφῆκεν αὐτόν, ὃς
 τῆς λαλάσας ὑπολαβῶν ἄ-
 ξιον. ὃ δὲ ἄς τὴν οἰκίαν ἱπα-
 νελθῶν, καταλαμβάνα τὸ
 περὶ τοῦ πατρὸς φόνον ἔτι
 φλεγμῶνον, καὶ ποπὸς τὸς
 ἱπανατανομήνους τὴν κατη-
 γορίαν. διύρπασε δὲ τὰ πλε-
 σα τῶν λετημάτων παρὰ τὴν
 ἀφῆκεν αὐτοῦ, καὶ μόνον
 ὑπελείποντο οἱ ἄγροι, ὅσον
 ἄς πηκτικαὶ δίκαια τέλαντα.
 domum regressus, comperit paternæ cedis memoriam non-
 dum fuisse sopitam, sed multos supereffe, qui mira per-
 uicacitate accusationem aduersus illum adornarent. Dissipa-
 rat itaque maiorem possessionum suarum partem in peregri-

que citra fidem exactè ex-
 ploratam in communem va-
 sum à quoquam deferente
 suscipiunt. Quòd si quis
 præstigiator, aut alioqui ho-
 mo promptus & versutus,
 & rei faciendæ apposi-
 tuseos accefferit, breui ad-
 modum opulentus effici-
 tur, quippe qui hominum
 idiotarum simplicitate cal-
 lidè queat abuii. Cæterùm
 Peregrinus tandem liber dis-
 missus est ab eo qui id tem-
 poris præsidem agebat in
 Syria, viro non mediocri-
 ter Philosophiæ commere-
 cio gaudente. Qui cùm il-
 lius subolfecisset arrogan-
 tiam, quòd iam statuisset
 mortem oppetere, ut per
 hoc præclaræ famæ glos-
 riam apud posteros relin-
 queret, dimisit illum, ne di-
 gnium quidem ratus eundem
 esse supplicio. Ille verò exin-
 lentorum.

ὡς ἤ πασσαύσια, τριάκοντα
 τὰς ταλάντων ἀξία, ὡς ὁ
 γέρων κατέλιπεν, καὶ ὥσπερ
 ὁ παγγίλοις Θεαγένης ἐλά-
 γει, πρὸς ταχισχιδίων ἑσάτε ἔρ-
 ῖς ἡ πασσαύσι τῶν Παιανίων
 πόλιν, πρὸς τοὺς αὐτῆς τὰς
 χατηνίας παραλαβοῦσα,
 πρῶτον αὖ, αὐτοῖς ἀνθρώ-
 ποις καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ
 λοιπῇ παρασκευῇ. ἀπ' ἑτι-
 γὰ κατηγορία, καὶ τὸ ἐγκλη-
 μα θέρμερον ὡς, καὶ ἴφθα οὐκ
 ὡς μακρὰν ἐπαναστήσασθαι
 τὴν αὐτῇ, καὶ μάλιστα ὁ δῆμος
 αὐτοῖς ἀνανάστα, καὶ δὲ
 ὡς ἴφθα οἱ ἰδόντες, γέ-
 ροντα πρὸς τοῦτον, οὕτως ἀ-
 γρίως ἀπληρότα. ὁ δὲ σοφὸς
 οὗτος Προτίνης, πρὸς ἅπαν-
 τα ταῦτα σκέψασθαι οἶόν τι
 ἴφθα, καὶ ὅπως τὸν κίνδυν-
 ον διέφυγε παρὰ τοῦτον ὡς
 αὐτὸν ἐκκλήσιον τῶν Παιαν-
 ῶν, ἰκέμα δὲ ἴφθα, καὶ τριβω-
 σαι πρὸς τὸν ἡμέτερον, καὶ
 πρῶτον

lentorum. Nam tota sub-
 stantia quam pater relique-
 rat, triginta talentorum sum-
 mam non excessit, non, ut
 omnibus modis ridiculus
 Theagenes illam tribus mila-
 libus dignam falso confir-
 mauit. Tanti enim neque tota
 Parianorum urbs, tamen si
 quinque ciuitates sibi vicinae
 adiungeret, venderetur, una
 cum ipsis hominibus et iu-
 mentis, et reliqua supelle-
 ctile. Vigebat itaque eius co-
 ritiam dum flagitium et ac-
 cusatio in recenti hominum
 memoria. Nec ita diu ha-
 bitauit in patria, sed sta-
 tim aduersus eum quispiam
 insurrexerat. Potissimum
 vero ipse populus indignas
 batur, senem frugi, ut illi
 quibus visus erat, perhis-
 bent, familiariter lugentes,
 qui tam crudeliter et impie
 fuerat occisus. Sedenim sa-
 piens ille Proteus ad haec
 omnia non oscitanter intens-

tus erat, quinam aliquid inuentum comminisceretur, unde
 vim et periculum à se declinaret. Progressus ergo in me-
 diam Parianorum multitudinem, nutrebat verò iam comam,

πῆραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύ-
 λον ἐν τῇ χειρὶ ᾧ, καὶ ὅλως
 μάλα τραγικῶς ἐσκόνατο. τοῦ-
 τ' ἔριπιφανὲς αὐτῷ, ἀ-
 φάναι ἔφη τῶν ὑσίων, ᾧ ὁ
 μακαίτης πατὴρ αὐτοῦ ἑα-
 τέληκε, διημοσίαν ἐν πάσῃ.
 τοῦτο ὡς ἤκουσεν ὁ Διμήτρ',
 πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς
 διανομὰς λιχηνότων, ἀνέ-
 κρητον αὐτῷ ἕνα φιλόσο-
 φον, ἕνα φιλόπατριον, ἕνα
 Διογένην καὶ Κράτητ' ἡ-
 πατω. οἱ δ' ἐχθροὶ ἐπιφί-
 μωντο, καὶ οὐκ ἔτι ἐπιχαρή-
 σαι μιν ἔμελλεν τῷ φόβῳ, λί-
 θοις αὐτῷ ἐδόντα ἑξήσω
 τὸ δαυτερόν πλανησόμεν',
 ἰκανὰ ἑφ' ὅσα, τοὺς Χεριστὰς
 ἔχων, ὅφ' ὤρ' ἀπορρορέμπος,
 ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ᾧ, καὶ
 χρόνον μὴ τινα ἔτι ἐβόσκε-
 το. ἔτα παρανομίαν τι καὶ
 ἐκείνους (ὥφθη γάρ τι, ὡς
 οἶμα, ἰδιώτην, τῶν ἀπ' ἑρῶν
 αὐτοῖς) οὐκ ἔτι πλοσιμῶν
 Christianis repositū esse existimans, à quibus quaquaversum
 incedebat, stipatus, in omni agebat rerum abundantia. Atq̃
 ad hunc modum aliquantum temporis alebatur. Tandem ad-
 misso nescio quo aduersus illos flagitio (siquidem visus erat,
 vt opinor, aliquid ex interdictis comedisse) non recipientibus

sordido amictus pallio, pes-
 ra ex humeris suspensa, &
 baculum manu tenebat: erat
 autē omnino instructus mo-
 re tragico. Talis itaque cum
 ciuibus suis apparuisset: uni-
 uersam, inquit, substantiam
 quam sibi beatae memoriae
 pater reliquisset, se velle il-
 lis publicam dimittere. His
 auditis, hominesque egeni & in-
 opes, neq̃ non ad distribu-
 tionem auidē inhiantes, pro-
 cinus exclamauerunt, illum
 vnicum esse Philosophum,
 vnicum amantem patriae, v-
 num qui verē Diogenes &
 Cratetis esset amulus. Por-
 rō autem inimici necessariō
 quiescebant. Etenim si quis
 conatus esset mentionem pas-
 ternae cedis facere, illicō
 petebatur lapidibus. Sen-
 cunda itaque suscepta pere-
 grinatione egreditur vaga-
 turus, satis sibi viatici in-
 amplius

αὐτῶν, ἀπρόμνητον, ἐκ παλαιοῦ διὰ τοῦ δῆμον ἀπαυτῶν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ γραμματέων ἐπιδοῦς, οἷς ταῦτα κομισάσθαι, κληθέντων βασιλῆως, ἕτα τῆς πόλεως ἀντιπροσβουσαμένης, ἔδωκεν ἐπράχθαι, ἀπὸ ἐμμενῶν ἐκκλησίᾳ, οἷς ἀπαξ δίκην μὴ ἁγνὸς καὶ ἀναγκάσαντες, τριτὴ ἐπὶ τοῦτοις ἀρδημίᾳ εἰς Ἀγρόπολιν, παρὰ τὴν Ἀγροπόλιν, ἵνα περὶ τὴν θαυμαστὴν ἔσκησιν διύσκῃ, ξυρόμενοι δὲ ἐκφαλῇς τὸ ἥμισυ, χρίομενοι δὲ πηλῶν τὸ πρόσωπον ἐκ ποτῶν τῶν πλεονέκτων διὰ μὲν ἀναφλῶν τὸ ὠδότην, καὶ τὸ ἀδιόφορον δὲ τῆτο καλὸν ἐκπληκνύμενοι, ἕτα πάλιν, καὶ ποτόμενοι νάρθηκι καὶ τὰς πυλᾶς, καὶ ἄλλα πολλὰ γυανικώτερα θαυματοποιῶν, ἐκείθεν δὲ ἔτι παρὲς ἐκπασσόμενοι, ἐπὶ Ἰταλίαν ἔλθουσιν, καὶ ἀπὸ τῆς νῆος ὠδὸς ἐκπορεύονται πᾶσι, καὶ μάλα

amplius illis, magna rerum difficultate perplexus, per recantationem opinabatur opes suas iterum à ciuitate repetendas esse : missisq̃ literis, voluit iussu regis denudò cuncta auferre. Contra deinceps missa legatione etiam à ciuibus, nihil actum est, sed iussus est stare rebus semel ab ipso constitutis, praesertim à nemine ad hoc per vim compulsus. Post id tertiam in Aegyptum peregrinationem instituit ad Agathobulum iter faciens ; ut admirando studio semet exerceret, tondens capitis dimidium, ac vultum limo oblinens. Postea in magna circumstantis populi corona, tractans in manibus virilia, hoc tanquam medium & indifferens esse demonstrabat. Exin verberabat, & verberabatur ferula circa nates. multaq̃ alia iuueniliora more miri-

fico ac praestigioso designabat. Ceterum ad hunc modum instructus & exercitatus hinc soluit in Italiā: egressusq̃ è naui, statim omnes homines infectatus est linguae petulantia, cum

λιστα ὡς βασιλεῖ, πρότατον
 αὐτὸν ἢ ὑμνητάτον εἶδως,
 ὥς ἀσφαλῶς ἰτόλμα. ἰκάνθ
 ἤρως ἀκός, ὁλίγον ἱμελι τῶν
 βλασφημιῶν, καὶ ἐκ ἡξίς φι-
 λοσοφίαν ὑποδύμενόν τινα
 κολλάσαν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μά-
 λιστα, τήχνων τινὰ τὸ λοιδο-
 ρῆσαι πεποιημένον. τίθε-
 ῖ καὶ ἅρ' τούτων τὰ τῆς δό-
 ξης ὑψάντες. παρὰ γοιῶν
 τοῖς διδασκασ καὶ κτείναντες
 ὡς ἐπὶ τῇ ἀκροῖᾳ, μέγα δὲ
 ὁ τῶν πόλις ἱπποκράμει-
 ος, ἀνὴρ σοφός, ἀκρίτι-
 ψεν αὐτὸν ἁμύρως ἐντυ-
 φῶντα ὡς πράγματι, ἀπὸν
 μὴ δύναι τῶν πόλις τοιοῦ-
 του φιλοσόφου. πάλιν ἀπὸ
 καὶ τοῦδε κληρόν αὐτοῦ, καὶ
 δὲ σώματι ὡς ἅπαντες, ὁ
 φιλόσοφος δὲ τῶν παρρη-
 σίαν καὶ τῶν ἄγαν ἰλθου-
 εἶαν ἱξυλαθῆς, ἢ πρὸς αὐτὸν
 κατὰ τοῦδε ὡς Μουσωνίου καὶ
 Δίωνι καὶ Εὐκρίτη, καὶ ἄ-

tis

urbi nihil opus esse tali philosopho. Quare hoc quoq; de illo
 memorabile est, dum in ore erat omnib⁹, philosoph⁹ propter
 dicendi libertatem, ac immodicam linguæ licentiam eiectus,
 At enim iam exactus oppido, cū Musonio ac Dione & ^d Epi-

cteto

primis verò regem, quem no-
 uerat natura placidissimum
 & mansuetissimum: qua re
 impulsus, tutiori debaccha-
 batur in omnes audacia.
 Etenim regi, ut par erat, pa-
 rum curæ erant conuitia &
 blasphemie, neque ullum
 ex ijs qui philosophie se tra-
 diderant, propter verba sup-
 plicio afficere dignabatur,
 cū primis verò eos qui ratio-
 nem cōiutis impetendi alio-
 artem sibi peculiarem fecis-
 sent. Porro autem Peregri-
 nus tanta dicendi licentia
 non mediocrem sibi glo-
 riam comparabat. Itaque ap-
 ud homines idiotas in ma-
 gna erat admiratione & re-
 uerentia propter arrogan-
 tiam, donec is qui Reipub.
 procuracionem obibat, vir
 sapiens, eiectum eum ables-
 gasset, cū præter modum
 hac libertate nimisq; petu-
 lanter abuteretur, dicens,

ὅς δ' μικρὸν κατέλυσσεν αὐ-
 τὸν ἱπποδάμοιο ἄπαντος,
 τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία κατα-
 φυγὼν ὁ γυμναστής, ὑπὲρ τὸ
 μὴ ἀποθανεῖν. ἔς δ' αὖ τὴν ἐξῆς
 Ολυμπιάδα, λόγον τινὰ δὲ
 τελευτῶν ἐτὼρ σιωθῶν, τῶν
 δὲ μίσην, ἐξελύκει πρὸς τὸς
 Ἑλλήνας ἱππικόν, ὑπὲρ τοῦ
 ὑδατοῦ παραγόντος, καὶ ἀ-
 λογίαν ὑπὲρ τῆς τότε φυγῆς.
 ἥδη δ' ἀμειλομένη ὑφ' ἀ-
 πάντων, καὶ μηκέτι ὁμοίως
 πειθόμενη ὦν (ὡς λατρεῖν
 ἄπαντα) καὶ ὅτε ἔτι κατα-
 συρτὴν ἰδύμετο, ἔφ' ὅτε
 ἐκπύετο τὸς ἐντυγχάνοντας,
 καὶ θαυμάζον, καὶ πρὸς αὐτὸν
 ἀπεβλήσαν ποιήσαν, οὐκ
 ἐξ ἀρχῆς δριμύτινα ἔρω-
 ταῖσιν ἐτίγγαν. τὸ τελευ-
 τῶν τῶν τῶν μαχόμενα ἐβελό-
 σατο πρὸς τῆς πυρᾶς, καὶ δι-
 δωκεν λόγον ἔς τὸς Ἑλλήνας,
 αὐτὸς

adeò ut propemodum ab
 omnibus accurrentibus la-
 pidibus fuisset obrutus, nisi
 tunc commodum ad Iouis
 simulachrum arrepta fuga
 generosus ille se contulisset,
 ac ita praesenti discrimi-
 ni vitata morte se subtra-
 xisset. Ceterum in proxima
 Olympiade orationem
 per quadriennium quod in-
 terfluxerat, multa cura men-
 ditatam atque compositam,
 ad Græcos habuit, laudes
 eius, qui aquam deduxerat,
 ac fugæ suæ tunc factæ des-
 fensionem complectentem.
 Iam verò ab omnibus cere-
 tatim contemptus negligebatur,
 nec erat amplius perinde in
 precio et admiratione. Si-
 quidem friuola et exoleta
 erant quæ moliebatur omnia,
 nec quicquam poterat amplius
 noviter commentum aut excogitatum

producere, quod stuporem et admirationem incussisset ac-
 cedentibus, et quo ille sibi dignitatem atque auctoritatem
 conciliasset, cuius sub initium amore non dicendo extreme
 ambitiosus flagrabat. Ad extremum hoc temerarium et au-
 dax de pyra facinus commentus est, eaq̃ de re in Græcorum
 multitudine

ἀθὺς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἱμ-
 πεδον, ὡς ἐς τὸ πῶς καύσω
 ἑαυτόν. καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα
 θαυματοποιῶ, ὡς φασί, βό-
 θρον ὀρύσσων, καὶ ξύλα συ-
 κομίζων, καὶ δανεύειν τινα
 πλὴν καρτερίαν ὑποχνούμε-
 νος. ἰχθῦν δέ, οἶμαι, μάλιστα
 μὴ πειμνῆναι τὸν θάνα-
 τον, καὶ μὴ θραπιδῆναι ἐκ
 τοῦ βίου, ἃ δὲ καὶ πάντως δι-
 γνῶσι οἱ ἀπαμάρτητοι, μὴ
 συρὶ, μηδὲ ὧς ἀπ' ἐπ' αὐτοῦ
 δίας τυζοῖς χεῖρας, ἀλλ' ἔτι-
 ρόν τινα θανάτου τρόπον, μυ-
 εῖον ὄντων ἰδόμενον ἀπλη-
 ρῶν. ἃ δὲ καὶ τὸ πῦρ, ὡς Ἡράκ-
 λης ὅτι ἀσπάζεται, τί δὲ
 ποτε καὶ κατὰ σιγῶν ἰδόμε-
 νος ὅς ὁ δὲ ἀνδρῶν, ἐν ἱκί-
 νῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησι μόνος,
 ἵνα ἵν' αὖ, οἷον Θιαγέλιον Ἰδῶν
 ἀποκτείνῃ παραλαβὼν; ὁ
 δὲ Ὀλυμπίαν, τῆς πανηγύ-
 ρως πληθύνει, μόνον δὲ ἐπὶ
 σκη-

multitudinem sermonem iam
 sparsit quod statim à prio-
 ribus Olympijs veluti in
 diem posterum flammis se-
 met ipse traditurus esset.
 Et nunc hæc ipsa multis
 adornat præstigijs, ut fa-
 ma est, eruenda fossa, lim-
 gnisque comportandis, ac
 miram & inusitatum tole-
 rantiam promittendo. Er-
 rat verò illi, ut mea fert
 sententia, omnino mors ex-
 pectanda, nulloque modo
 è vita profugiendum. At
 si immobili proposito prore-
 sus constitutum habet mors-
 tem cum vita commutân-
 re, consentaneum mihi vis-
 debatur, ne hoc igne fie-
 ret, neque his quæ sunt
 in tragædijs, vteretur, sed
 alia aliqua mortis permu-
 tatione, quum infinitæ
 sint, electa, è viuis disceden-
 ret. Quod si tamen igne,
 tanquam re quapiam Her-

culea, tantopere delectatur, cur non potius per silentium
 electo quopiam monte multis arboribus consito, in eo se ip-
 se concremauit solus, vno aliquo, cuiusmodi est Theagenes,
 Philoctete assumpto? Ille autem in Olympia præsentem magna
 homi-

σκληρὸς ὁφίεσθαι αὐτὸν, ἐκ ἀ-
νάγκης ὦν, μὴ τὸν Ἡρα-
κλῆα, ἢ γὰρ καὶ τοὺς Πατρα-
νοίας, καὶ τοὺς ἀλλοὺς δίκας δι-
δόναι τῶν τοιμημάτων, καὶ
κατὰ τοῦτο πάντων ὅψιν ὄρεται
αὐτὸ εἰσφέρειν, ὅπως ἂν πάσαι
εἰς τὸν βυθὸν Φαλαρίδου ταύ-
ρον ἐμπίπτουσι, τὴν ἀξίαν
ἀπαιτῆσαι, ἀλλὰ μὴ ἀπαξ
χάνοντα πρὸς τὴν φλόγα, ἐν
ἀκαρπείᾳ τεθνάναι. καὶ ὅτε αὖ
καὶ τόδ' οἱ πομπῇ μοι λίσσε-
ται, ὥς ὅστις ὀφείλει ἄλλο-
θεν θανάτου πρόπ' τοῦ δὲ
πυρός ἀνοῖξαι ὅτε δὴ μόνον
τὸ σῶμα, καὶ αὐτίκα τεθνή-
σκει. ἰδὲ μὲν τοὶ θεῶμα ἐπινοῶ-
νται, οἷμαι, ὥς σιμὸν, ἐν ἱερῷ
χρῆμα καὶ ὁμῶς ἄνθρωπος,
ἐνθα μὲν θάπτεται ὅσιον τὸς
ἄλλους ἀπὸ θνήσκοντας. ἀκού-
ει δὲ, οἷμαι, ὥς καὶ πάσαι
θελόντις ἐνδοξ' ἔργω, ἵνα

hominum frequentia, non
in tabernaculis se solum vi-
debit, alioqui haud indi-
gnus existens per Herculem,
sicut par est homines par-
ricidas ac impios malefa-
ctorum poenas dare. Quin
etiam nimium cunctanter
ac serò illud facere videretur,
quem iam dudum os
portebat in Phalaridis tau-
rum illapsum, dignum ne
farijs factis exhaustis sup-
plicium, nec tantum se-
mel in flamma hiscentem
subito expirare. Etenim
à multis hoc pro certo con-
firmari audio, nullam mor-
tem esse velociorem aut
properantiorē, quàm eam
quæ per ignem illata fue-
rit. Solum enim os ape-
riendum est, & statim ef-
flatur anima. Atqui & il-
le, ut opinor, eam quoque
spectaculi dignitatem secum

volutat in animo, rem videlicet gravem & præclaram esse,
sacro in loco comburi, ubi ne sepelire quidem alios mor-
rientes religiosum dicitur. Audiivistis enim, nisi fallor, quem-
admodum iam olim quidam cupiens gloriosum & celebre
apud posteros nominis sui monumentum relinquere, cum
nullam

ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον ἐκ δὲ
 ἡγ' ἐπιτυχῆν τούτῳ, ἐν ἑκαστῇ
 τῆς Εφεσίας Ἀρτέμιδος
 τὸν νεῖον. τοιοῦτόν τι καὶ αὐ-
 τὸς ἐπινοῶ, ὥστ' ὅτι ἔρως τῆς
 δόξης ἐντίθηκα αὐτῷ. καὶ
 τοι φησὶν, ὅτι καὶ τῶν ἀν-
 θρώπων αὐτὸ ἔρῳ, ὡς διδάσ-
 ξειν αὐτὸς θανάτῳ καὶ ἀφρο-
 νείῳ, καὶ ἰκαρτερίῳ τοῖς ἀν-
 θρώποις. ἐγὼ δὲ ἡδίωνας ἂν ἰροί-
 μην, ἐκ ἑκείνου, ἢ καὶ ὑμᾶς, καὶ
 καὶ τοὺς κακέρους βούλοισθε
 ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γινώσκει-
 τῆς ἰκαρτερίας ταύτης, καὶ
 καὶ ἀφροσύνης θανάτῳ καὶ κα-
 κείῳ, καὶ τῶν τοιούτων ἀν-
 θρώπων. ἢ καὶ ἐκ αὐτοῦ οἶδ' ὅ-
 τι, βελυθνήτης. πῶς ἔρῳ ὁ Προ-
 τεὺς τῷ δεικνείναι, καὶ τὸς μὴ
 γινώσκουσιν ἀφελύσσει, τὸς δὲ ποιεῖ
 εἰς φιλοκινδυνωτέρους καὶ
 βλαβερότερους ἀφανῆ, καὶ τοῖς
 δυνατοῖς ἐστὶν, ἐς τὸ μόνος ἀν-
 τίστασθαι τὸς πᾶσι τὸ ἀφελ-
 ῖμον ὁφόμενος τὸ πρᾶγμα.

ὑμᾶς

tum hac in re sit profuturus, nec malis & nefarijs homi-
 nibus maiorem ad contemnenda pericula, & sceleratiora
 audendi animū additurus? Esto sanè ad hoc tantum cōcursu-
 rus esse, qui in optimā partē hanc rem saltem spectaturi sint.

proinde

nullam aliam videret sibi
 relictam esse innotescendi
 rationem, Ephesia Dianaē
 templum absumpsit incen-
 dio. Tale quippiam & hic
 secum molitur in animo:
 tanta gloria cupiditate tan-
 tum non miser ille conta-
 bescit. Sedenim aiunt il-
 lum hac ipsa hominum gra-
 tia facere, ut eosdem mor-
 tis contemptum doceat, ac
 in rebus arduis toleran-
 tiam. Ego verò perlibens
 ter interrogarem, non il-
 lum, sed vos, nunquid etiam
 maleficos & facinorosos e-
 ius discipulos fieri cupiatis
 in eiusmodi tolerantia per-
 discenda, ac morte contem-
 nenda, tum afflictionibus &
 ceteris terroribus fortiter
 perferendis? Atqui certè
 compertum habeo, ista vos
 minimè velle aut cupere.
 Quo igitur pacto hoc Pro-
 teus discernit, ut bonis tan-

ὑμᾶς δ' οὐκ αὖθις ἐρίσωμα,
 διεξουδ' ἄρ' ὑμῶν τοὺς παύ-
 λας ζηλωτὰς τῷ τοιῶντι γένει
 θαυδᾶν ἄν' ἔποιτε. καὶ τί τὸ το
 κρόμω, ὅπερ μὴ δ' αὐτῶν τις τ'
 μαθητῶν αὐτῷ ζηλώσας ἄρ'
 τὸν οὐκ Θρασύβη τῷ μάλιστ'
 αὐτιάσας ἄν' τις, ὅτι τᾶλλα
 ζηλῶν τὰνδρος, ἐχέπεται ὡς
 διδασκάλῳ, καὶ σωοδῶνα πα-
 ρὰ τὸν Ηρακλῆα, ὡς φησιν,
 ἀπιδόντι, Διωάμῳ ὅτι ἐν βρα-
 χεῖ πανδολαίμων γένεσθαι, καὶ
 συμπίσθον ἐπὶ λεφαλῆς ἐς τὸ
 πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πύρρα καὶ βάν-
 ορα καὶ τριδῶνι ὁ ζῆλος, ἀλ-
 λὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ ῥά-
 δισα, καὶ παντὸς ἄν' ἔη. τὸ τί-
 λ' ἔστι καὶ τὸ λεφάλαον καὶ
 ζηλοῦν, πῶς πύρρα συνθῆ-
 τα κορμῶν σκίναν, ὡς ἐνι
 μάλιστ' ἡλωρῶν, ἐναποπνιγῆ-
 ναι ὡς λαπνῶν τὸ πῦρ γὰρ αὐ-
 τὸ, ἐξ ἑνὸς Ηρακλίου καὶ Ἀ-
 σκληπιῶ, ἀπὸ καὶ τῶν ἱερο-
 σύλων

promde ego vos iterum ro-
 gabo: Cupitisne liberos ves-
 tros illius æmulos fieri?
 Haudquaquam dicetis. At-
 qui hoc ipsum quærebam,
 num quis ex discipulis eius
 eundem imitaretur? Thea-
 genem itaq; in hoc quispiam
 iure optimo accusare possit,
 quod cū in alijs per om-
 nia viri æmulus esse studeat,
 hac in parte tamen præces-
 dentem præceptorem minis
 sequatur, iterq; cum eo fac-
 ciat, ad Herculem, veluti
 perhibetur, abeunte, præ-
 sertim cum in breui possit
 summè ac omnibus nume-
 ris felix euadere, per præ-
 cept saltem in ignem illas-
 pfus. Neque enim in pera,
 aut baculo, aut sordido
 pallio circumferendo, æ-
 mulationis summa sita est,
 sed hæc extra periculum
 posita sunt, & imitatu fas-
 cilia, & cuiusvis homi-
 nis.

Ipsum finem & caput æmulari conuenit, ingenti
 videlicet pyra ex truncis ficulneis & maxime viridibus
 congesta, fumo semet præfocari. Siquidem ignis non
 tantum Hercules & Aesculapj proprium æstimandū est, sed
 sacris

φύλων καὶ ἀνδροφόνων, ὥς ὁ-
 ρᾶν δεινὴν ἐκ καταδίκης αὐ-
 τὸ πάσχοντας. ὥς ἄμαυρον
 τὸ δὲ τοῦ λαπνοῦ ἰδιον γὰρ
 καὶ ὑμῶν μύοναν ἄν ᾔνοι-
 το, ἄλλως τε ὁ μὲν Ηρακλῆς,
 ἅπτερ ἄρα καὶ ἐτόλημσέ τι
 τοιοῦτον· ἀπὸ νόσου αὐτὸ ἐδρα-
 σθαι, ἀπὸ τοῦ Κενταυρείου αἵ-
 ματος, ὥς φησὶν ἡ τραγω-
 δία, καταδιόμην. οὗτο
 δὲ τινος αἰτίας ἐνικν ἱμ-
 βάμει, φέρων ἰαυτὸν ἄς τὸ
 πῦρ, νῦν Δι', ὅπως τὸν καρτε-
 εἶαν ἐπιδέξηνται, καθάπερ οἱ
 Βραχμᾶνδον. ἱκάνοις ἦρ' ἰαυ-
 τὸν ἄξιον Θεαγένους ἀκάζαν, ὥς
 σπερ ἐκ ἐνὸν, καὶ ἐν ἰνδοῖς ἔ-
 ναίτινας μωρὸς καὶ λευροδό-
 ξους ἀνθρώπους. ὁμοῦς δὲ οὐδ',
 καθ' ἡλικίαν μιμείδω· ἱκάνοι
 ἦρ' ἐκ ἱμπνδῶσιρ ἄς τὸ πῦρ,
 ὡς Οὐκίσκειτο, ὁ Αλεξάν-
 δρον ἰνδοῖς, ἰδὼν Καλ-
 λανον λαρόμφορ, φησὶν. αὐτὸ
 ἐπιδάμ

sacrilegorum quoque & par-
 ricidarum, quos iudicio con-
 demnatos, hoc ipso suppli-
 cio affici videmus: ita vel lon-
 ge præstabilius esse putem,
 vobis fumo præfocatis op-
 petere. Hoc enim vobis tan-
 dem ut peculiare & pro-
 prium adscribi potest. Alio-
 qui etsi^e Hercules tale quip-
 piam ausus est, doloris &
 morbi impatientia impulsus
 hoc fecit, dum è sanguine
 Centaurico, veluti testis est
 tragœdia, infectus absume-
 retur. Caterum ille qua cau-
 sa incitatus se ipsum in i-
 gnem ferens præcipitat? Per
 Iouem scilicet ut animi to-
 lerantiam hoc argumento
 notam faciat, non secus at-
 que Brachmanes. Illis enim
 Theagenes præceptorem
 suum assimilare contendit.
 Quasi verò non etiam apud
 Indos inueniantur homines
 vecordes & stolidi, vana &

gloriæ extremè dediti. Attamen quando ita fert animus,
 imitetur illos. Attamen illi ignem insiliendi morem non ha-
 bent, veluti Onesicritus classis Alexandrinæ gubernator ait,
 cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset. Verum

Ἰππὸ δ' ἀν' ἡρώσει πηλοῖον πα-
 ραεῖν τῶν ἀκίνητοι ἀνέχον-
 ται παροπλήμῃνοι· ἔτ' ἐπι-
 βάντες κατὰ σχῆμα, καίον-
 ται, ἐδ' ὅσον ὀλίγον ἐν τῇ
 ψαυτῶν τῆς κατακλίσεως οὕ-
 τ'· τί μίγα, εἰ ἱμπεδῶν
 τεθνήξῃσι, σιωπαρπαδῆς ὑπὸ
 τοῦ πυρός, οὐκ ἀπ' ἐλπίδ' ὅτι,
 μὴ ἀναπνεύσειν αὐτὸν καὶ
 ἡμίφλεκτον; εἰ μὴ ὅτι περ φασ-
 σί, μηχανήσεται βαθεῖαν γῆν
 εἶδαι καὶ ἐν βόθρῳ τῶν πυ-
 ρῶν. αἰεὶ δ', οἳ καὶ μετα-
 βάλλονται φασί, αὐτὸν, καί
 τινα ὀνέρατα διηγεῖσθαι, ὡς
 τοῦ Διὸς οὐκ ἔωντ'· μισαίναν
 ἱερὸν χεῖρον. ἀλλὰ θαρρῆ-
 τω τέταρτ' ἐνκα· ἐγὼ γὰρ διο-
 μοσαίμην ἄν, ἢ μὲν μηδ' ἔτι
 τῶν θεῶν ἀνανακίσσασθαι, εἰ Πι-
 ρυγρὸν κακῶς ἀπεθάνοι, οὐ
 μὲν ἐδ' ῥάδιον αὐτῷ ἔτ' ἀνα-
 δυῖναι· οἳ γὰρ συνόντες ἡρώσει
 παρορ-

posteaquam congesta atque
 incensa pyra conuenerint,
 propè assistentes immobiles
 lente affari fortiter susti-
 nent. Deinde ingressi iuxta
 habitum, ardent, ne tantu-
 lum quidem post accubia-
 tum se auertentes. Ceterum
 ille quid adeò magni aut
 præclari designat facinoris,
 si illapsus suffocatur, à flam-
 mis subito & violenter dis-
 cerptus? Neque enim eam,
 ut opinor, spem concepit in
 animo, ut semivivus ab igne
 resiliat, nisi hoc, quod à nō
 nullis audio, insidiosè struat,
 ut infrà quoque in fossa py-
 ra profunda sit. Sunt præ-
 terea qui illum transforma-
 tum iri confirment: eiq; rei
 comprobandæ iam percens-
 sent somnia, tanquam Iupiter
 concessurus non sit ut san-
 cer locus cæde contamine-
 tur. Atqui eam ob rem planè

securus sit animi. Ego enim iurare, nō dubito, nullum profe-
 ctò deorum grauius & indignè laturum, si Peregrinus malo
 & infelici fato pessimè interierit. Sedenim neq; facile neque
 promptū iam illi est à proposito regredi. Siquidem qui cum
 illo habet consuetudinem, miserum omnibus modis incitant,

πυρρῶσι, καὶ σιωπῶσι, καὶ
 τῷ πῦρ, καὶ ὑπὸ πᾶσι τῶν
 ῥήματι, ὅτι ἰωὺς ἀπὸ
 ἡμῶν, ὅν ἐ ἀ δύο συγκατα-
 στασας ἐμπέσοι ἐς τὸν πυ-
 ρῶν, ὅντο μόνον χάρις ἔρ-
 γασθαι ἡκον δὲ, ὡς ὁ Πρω-
 τὸς ἐτι καλεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀλ-
 λὰ φοῖνικα μὴ ὀνόμασθαι αὐ-
 τῶν, ὅτι καὶ φοῖνιξ τὸ Ἰνδι-
 κῶν ὄρνιθον ἐπιβαίνειν πυρὸς
 ἡγίται, πορρωτάτῳ γέρας
 ἐκδοκῶς. ἀλλὰ καὶ λογι-
 σθῆναι, καὶ μετὰ τινος δι-
 ξασθαι παλαιὰς δὲ, ὡς καὶ ὁ
 ἀνὴρ δαίμονα νυκτοφύλα-
 κα γυναικὶ αὐτοῦ. καὶ δαίμων ἐς
 ἐν βαμῶν ἢ δὲ ἐπὶ θυμῶν, καὶ
 καὶ ὅς ἀναστήσεται ἐπὶ τῶν.
 καὶ μὴ δὲ ὅς ἀπὸ ἀπὸ, ἐν
 ὅς ποσὶ ἀνθρώποις ἐν-
 ἔσθαι τινος, ὅς καὶ τῶν
 ταραχῶν ἀπὸ ἀπὸ δι' αὐ-
 τῶν ἐκείνων, καὶ νύκτωρ ἐν-
 τὴν χηρῶν τῶν δαίμονι τῶν
 νυκτοφύλακα. οἱ κατὰ τῶν δὲ
 οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ κα-
 τέειον, οἱ καὶ αὐτοῦ
 ἐν

in ignem compellunt, non
 sinentes eundem timore con-
 sternari aut trepidare : quo-
 niam si duobus discerptis in
 ignem incideret, solum hoc
 præclare & cum multorum
 gratia faceret. Quinetiam
 hoc inaudiui, se amplius Pro-
 teum nominare nolle, sed
 Phœnicem, quod & Phœ-
 nix avis Indica iam summo
 confecta senio, pyram dica-
 tur in scēdere. Sedenim vana
 comminiscitur mendacia, ora-
 acula quædam vetera pet-
 censens, ac si deū quempiam
 noctis custodem illum fieri
 oporteat. Ac iam non obscu-
 re aras quoq; desiderare vi-
 detur, aureisq; donarijs se ho-
 noratum iri planè sperat. Et
 pet Iouem haudquaquā ab-
 surdum facta æstimandum
 est, si in tanta stultorum ho-
 minum multitudine inueni-
 antur etiam qui prædica-
 re non vereantur, quod per
 ipsum quartana sint liberati,
 quodq; noctu in dæmonē no-
 cturnum inciderint. Porro

autem execrandi illius discipuli oraculum quoq; ut opinor,

ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται.
 διότι καὶ Πρωτὺς ἐκάνθη ὁ
 Διὸς, ὁ πεπρωτὸς τοῦ ὀνόμα-
 τος, μαντικὸς ἡ μαντιο-
 ματα, ἡ μὲν καὶ ἰστίας αὐτοῦ
 ἐκπαχθεῖσιν, ματίων ἡ
 καυτηρίων, ἡ πινθη τοιαύτης
 τριτογενίας, ἡ καὶ νῦν Δία τε-
 λεῖναι τινὰ ἐκ αὐτῶν σήσασθαι
 πυκτικῶν, καὶ διαδουχίαν ἐπὶ
 τῇ πυρᾷ. Θεαγένης ἰναγχοῦς,
 ὅς μοι τις τῶν ἰταρῶν ἀπὸ γ-
 γαλῆ, καὶ Σιδύπην ἰφὴ πεα-
 ρηκῆσαι περὶ τότων. καὶ τὰ ἱ-
 πκῆρ ἀπὸ μνημόνωνος.

Αἱ δ' ὁπότερον Πρωτὺς, ἡ
 νικῶν ὅχ' ἄλλος ἀπάντων,
 Ζηὸς ἐκείνους τίμω
 κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ες φλόγα πηδύσας, ἔλθῃ
 ἰς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὲ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ
 ἀρβύρας καρπὸν ἔδουσι,

Νυκτιπόλον τιμῶν ἑλὸς
 μαι ἥρωα μέγιστον,

Συώθρονον Ἡφαιστὸν καὶ Ἡ-
 ρακλῆν ἀνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης
 Σιδύπης ἀκκοῦσαι φησὶν,
 ἰγὼ

Hæc quidem Theagenes ex Sibylla se audisse falso præ-
 dicat.

adytum iuxta pyram ma-
 chinabūtur, propterea quod
 Proteus ille Ioue natus,
 huius nominis propater, va-
 ticinio celebris habitus est.
 Neque testari dubito certò
 futurum confirmans, ut sa-
 cerdotes quoque illi consti-
 tuantur flagellorum, aut in-
 cendiorum, aut alicuius al-
 terius rei monstrificæ. Aut p-
 Iouem festiuitas illi noctur-
 na sacrificabitur, aut festum
 facibus iuxta pyram celebra-
 dum. Caterum Theagenes
 nuper, ut quidam mihi ex fa-
 miliaribus retulit, ait Sibyl-
 lam quoque ea de re ista præ-
 dixisse. Et cur non ipsos per-
 censeamus versiculos?

Ast ubi iam Proteus Cy-
 nicos longè optimus inter,

Per loca sacra Ioui rutia-
 lum succenderit ignem:

Tunc oēs quotquot fru-
 ctu vescuntur agrorum,

Noctiuagum, ut iubeo,
 placate heroa colentes

Concessa Alcide ac Vul-
 cano sede propinquum.

ὁ δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν
 ἔειπεν· τέτταρ' ἱρῶ. φησὶ δὲ Βά-
 κιδος, σφόδρ' αὖ ἐπαπῶρ·

Ἄλ' ὁπόταν λιμνὴς πο-
 τὴν ἴσῃς· ἐς φλόγα πονη-
 ρίῳ

Παθῆας, δόξῃς ἅ' εὖν-
 νῶν θυμὸν ὀενθεῖς,

Δι' τότ' τὰς ἄλκας λιμνῶ-
 ν' ἁπταίης, οἱ οἱ ἐπονταί,

Μιμῶσαι καὶ πότμον ἄς
 ποικιλοῦσι λυκοῖο·

Ὅς δ' ἡδ' ἀλκὴς ἰὼν, φάγῃ
 καὶ ἑαυτὸν·

Λάλοσι βακίαν ὑπὸν
 πᾶσα πάντας Ἀχαιοῖς.

Ὅς μὲν ψυχὴς ἰὼν θερμῇ
 ποταμῷ ἐπιχαρῇ,

Χρυσῷ ὀφθαλμῷ πᾶσι,
 ἔσται ποταμὸς δαυέων,

Ἐν λιμνῇ πάσαισι καὶ
 ἑαυτῷ πᾶσι τάλαντα.

Τὸ ἑμὲν δοκῇ, ἀνδρῶν, ἄρα
 φερότερον· χρησμολόγος δὲ

Βάκιδος· Σιδύκῃς ἐν· ὡς ὡ-
 ρα τοῖς θαυμασίοις τοῖς ὁμι-
 ληταῖς τοῦ Πρωτίου περὶ σκο-
 πῶν, ἔνθα αὐτὸς ἐξαγέσσει.

τῷ

dicat. Ceterum ego illi Ba-
 cidis oraculum contra me-
 morabo. Ait autem ad hunc
 modum Bacis, nimium verè
 vaticinatus:

Postquam multiplici Cy-
 nicus cognomine Proteus

In flammam sese per præ-
 ceptis iecerit acrem,

A furis vanum propter
 compulsus honorem,

Protinus occisi, viuum
 quicumque sequuntur.

Vulpicanes alios imita-
 ri fata decebit.

At quicumque metu tre-
 pidus vitauerit ignem,

Quàm primum saxis po-
 pulo lapidetur Achivo:

Ne dum friget mors, nus-
 gas producat acutas,

Vsuram exercens, et ple-
 na et diuite pera,

In patria nummosus ha-
 bens ter quinque talenta.

Quid vobis videtur viri?
 nunquid Bacis deterior vi-

sus est vates esse quàm Sibyl-
 la? Sed iam tempus est admi-

randis illis discipulis Protei
 circumspiciendi, ubi potissimum semetipsos purgēt in aërem.

ἦτο γὰρ τὴν λαῶν καλῶ-
 σι. ταῦτ' ἀπὸντ', ἀνθρώ-
 πων οἱ πλείους τὸν Ἀπαντοῦ,
 ἦδ' ἐκ λαοῦ καὶ ἀξίους ἑ-
 ρός. καὶ ὁ μὲν κατὰ τὴν γαλῶν
 Νισορά δ' ἐκ ἑλαιοῦ ἰαχὴν τὸ
 θιαγῆν, ἀπ' ὧς ἤκουσι τῆς
 βοῆς, ἔκρυπτον, καὶ ἀναβάς
 ἐκίρρα, καὶ μυρία λαοὶ
 ἀνέστησαν ἐπὶ τὴν καταβήκο-
 ντ'. ὁ δ' οἶδ' αὖ, ὅς τις ὁ βέλτι-
 στ' ἐκείν' ἐκαλεῖτο. ἰδὼν δ'
 ἀφ' αὐτῶν ἀνέβη νύμφον,
 ἀπὸντ' ὁ δὲ μὲν τὸν ἀθλη-
 τὰς. ἦδ' ἐκ οἱ ἑρμηνεύοντες
 ἐλίζοντο ἄνθρωποι ἐν τῷ πλῑθεῖ.
 ταῦτα μὲν οἱ τὰ ἐν Ἡλιδί.
 ἰσθμῷ δ' αὖ τὴν Ὀλυμπίαν ἀ-
 ποκρίνεται, μὴ δὲ τὸ ὅτι
 ὁδοῖοντ' τῶν κατηγορου-
 ντων Πρωτίως, ἢ ἱπποπό-
 νων τὴν πλείονα αὐτῶν, ὥς
 ἐκείν' αὖ ἔχουσιν αὐτῶν ἡθέρων
 οἱ ποταμοί, ἄλλ' οἱ ἀνὰ πλείονα
 αὐτῶν ὁ Πρωτίως, μυρία δ'
 πλείονα παραπλήσιοντ', κα-
 τὰ τὴν τὸ τῶν λαοῦ ἀνέ-
 ντ',

Hoc enim ipsi combustionē
 vocant. Hæc cum dixisset,
 certatim ab omnibus circū-
 stantibus succlamatum est.
 Comburatur iam illic flam-
 mis dignissimi. Ac ille qui-
 dem descendit obertim ris-
 dens: porro Nestorem, nem-
 pe Theagenem non latebat
 vociferatio, verum exaudi-
 to clamore venit illic. Cum
 dicturus ascendisset, magna
 voce exclamavit, innumera
 mala de eo percensens, qui
 descenderat. Minime verò
 compertum habeo quòdnam
 illi optimo nomē fuerit. Ce-
 terum ego relicto illo, vo-
 ciferatione se rumpēte, abie-
 bam visurus athletas. Iam e-
 nim certaminum iudices
 arbitri in circo esse dicebat.
 Et hæc quidem acta sunt in
 Elide. Cum autem venisse-
 mus in Olympiam, maior ibi
 multitudo aderat, Proteū
 accusantium, quàm eius in-
 ceptum laudantium, adeo ut
 non pauci illorum contraxer-
 int ad manus devenirent: donec progressus ipse Proteus in-
 finita hominum frequentia deduceretur, relicto à tergo præ-
 conum

tes ad manus devenirent: donec progressus ipse Proteus in-
 finita hominum frequentia deduceretur, relicto à tergo præ-
 conum

ὁ, λόγους τινὰς διέβληθε
 πρὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε, ὡς
 εἶπε, καὶ τοὺς λιπιδώους, ὅς ἐ-
 λιπιδώουσι διηγόμενοι, καὶ
 ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἐ-
 κπεπνίμεναι, τὰ μὲν οὖν ἐ-
 πημέλια ποτὰ λῶ· ἰγὰρ δὲ οὐ
 παύσασθαι ἐπὶ πλείους τῶν
 πεντηκταίων, ἅτα φοβηθεὶς
 οὐ συντελέσειν ἐν τοσαύτης
 σφύρῃ· ἐπὶ καὶ ποτὸς τοῦ
 τοσάσχοντος ἰδῶν, ἀπῆλ-
 λον, μακρὰν χάριν φρά-
 σαι θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν
 υπέρτατον ἑαυτοῦ πρὸς τελευτῆς
 διεξίρει, πάλιν τότε τοσούτον
 ἱππικῶν, ἔφη γὰρ βέλτερον
 χρυσὸν βίον χρυσὸν κορύνειν
 ἢ χρυσὸν χρυσὸν γὰρ τὸν Η-
 ρακλέους βιβιωκότα, Ἡρα-
 κλέους ἀρθανῆν, καὶ ἀναμύ-
 λῃσθαι τὸ αἰθεῖν, καὶ ἀφιλεῖ-
 σθαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀν-
 ἄρτους, δάξας αὐτοῖς, ὅρῃ καὶ
 ὅτε ποτὶ θανάτῳ ἡλῆσθρονῆν.
 πάντας

conum certamine : ubi ora-
 tiones quaspiam de se ipse
 habuit, nimirum quibus exer-
 citijs vitam suam transegi-
 set, quibusq; in periculis ver-
 satus fuisset, tum quantas o-
 quam duras difficultates phi-
 losophiæ gratia per omnem
 ætatem pertulisset. Itaque
 multa eius generis erant,
 quæ ille differuerat. Ego ve-
 rò saltem pauca quedā præ-
 circumstantium multitudine
 audiebam. Deinde me-
 tuens ne in tanta turba com-
 primerer, posteaquam mul-
 tos idem patientes cernerem,
 abij, longum valere iubens
 sophistam semet perimen-
 tem, suiq; funeris epitaphiū
 ante mortem recitantem.
 Sedenim tunc etiam hoc in-
 audieram. Dixerat enim,
 aureæ vitæ auream quoque
 se velle imponere coronis-
 dem; consentaneum autē es-
 se, ut qui Herculeam vitam

exegisset, Herculeam quoq; mortem oppetēs ē viuis disceder-
 et, aeriq; misceretur. Ac eam quidem utilitatē, inquit, statui
 prestandam esse hominibus, ut commoñstrem illis, qua ra-
 tione o memis constantia mortis acerbitas respuenda sit.

πάντας οὐδ' ἄ μοι τοὺς ἀν-
θρώπους φιλοκλήτας φησὶν ἔχειν.
οἱ μὲν οὐδ' ἀνοητότεροι τῶν
ἀνθρώπων ἰδ' ἄκρυσον, καὶ ἰ-
βόων, σάψις τοῖς ἔκτασι· οἱ δὲ
ἀνθρώποι ἐκπράττουσιν.
τίλα τὰ διδογμένα. ὑφ' ὧν
ὁ πρὸς τῆς ἐμῆς ψυχῆς
βίβη, ἡλπίσων πάντας ἔχειν
αὐτοῦ, καὶ μὴ πείσασθαι τῷ
πυρὶ, ἀλλὰ ἀκοντὰ δὲ λαβὴν
ἐκ τῆς βίβης. τὸ δ' ἔτι τὰ
διδογμένα, ἀλόγητον αὐτῷ
πεσπιδόν ὡς γὰρ μάλλον ἔ-
ποίησε, καὶ τοῖς ἡδὺν νεκρῶν
τὴν χορὰν ἔχοντι, καὶ τὴν Δία
καὶ ἡρώεσσαν, ὥς κατέπαυ-
σε τὸν λόγον. ἰδὼ δ' ἡμέτερος,
οἶμαι, πῶς ἔτι λῶν· ἐδ' ἄρ'
ἔτι ἄξιον ἡμῶν εἶναι λύσει-
ν ταῦτα τῆς δόξης ἀνθρώπων
ἡμῶν ἀπάντας, ὅσοι τῇ αἰ-
τῇ τοῖν ἰλαύνοντο. παρ-
πύμπλο

Itaque oportet omnes ho-
mines mihi morienti Phi-
loctetas præstò esse. Iam
qui imprudentiores erant
ex illis, lachrymas profusa-
debant, exclamantes : Ser-
ua te Græcia saluum atque
superstitem. Cordatiores ve-
rò vociferabantur : Perfi-
ce quæ facienda decreui-
sti. Horum itaque diuerso
studio senex non mediocri-
ter perturbatus est, sperans
omnino se ab omnibus rea-
tentum iri quò minùs in i-
gnem se mitteret præcipia-
tem, sed inuitum & nolens
tem illis resistentibus in vi-
ta se mansurum. Ac sanè
cùm præter spem atque sen-
tentiam accidisset, ut illi
quæ arrogantia inductus fas-
cienda decreuerat, ea quo-
que opere comprobanda fo-
rent, maiorem in modum

expalluit. Cumq; iam mortuì cadaueris speciem vultu ac co-
lore præ se ferret, per Iouem timore impenditò magis percul-
sus, subtrepidauit etiam. Ego verò, ut opinor, iam quæris
quantùm riserim. Neque enim commiseratione mihi dignus
videbatur, homo ita misèrè ambitiosus, ita anxie gloriæ cu-
pidus supra omnes quosquò vnquam hoc vitio laborauerit.

Nihilò

ἡμιπιτο δὲ ὅμως ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἰνιφορεῖτο τῆς δόξης, ἀπὸ δὲ ἰπῶν ἐς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὅτι αἱ θλίψεις, ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν παυρὸν ἀπαγομένους, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἰχομένους πολλὰ πᾶσι πλείους ἵκονται. καὶ δὲ τὰ μὲν Ολύμπια τέλος ἔχει, κάλεισι Ολυμπίων γυμνάσια, ἃν ἰγὼ ἔειπον, τιτράκις ἥδη ὁρῶν· ἰγὼ δὲ (οὐ γὰρ ἴω ὑποβῆσαι ὀλέματ'), ἅμα πομπῇ ἐξίόντων) ἄκων ὑπεριπόμην, ὃ δὲ αἰὲν ἀναβαλλόμενος, ὑνύκα τὸ τελευταῖον περὶ κει ἐπιδήξασθαι πῶς ἡκούσιν. καὶ μὲν τῶν ἰταύρων πινὸς παραλαβόντ', περὶ μίσας νύκτας ἐξαναστὰς, ἀπὸ πύλων ὁδοῦ Ἀρπίνης, ἔνθα ἡ ἡμέρα, σάδριοι πάντες οὗτοι ἄκουσιν, ἀπὸ τῆς Ολυμπίας, κατὰ τὸν ἱππόδρομον, ἀπὸ τῶν πύλων πρὸς ἴω. καὶ ἐπὶ τὰ χίσιμα ἀφικόμεθα, κατὰ λαμβάνοντες πύρας

sem, concessi rectā in Arpinam, ubi pyra erat. Ad id loci viginti erant stadia ab Olympia per Hippodromū ad auroram tunibus. Quum primū verò eò ventum est, offendimus

Nihilò secus tamen à multis stipatus deducebatur, ac gloriæ amenti desiderio in præceps rapiebatur, subinde oculos in multitudinē admirantium reijciens, ignarus miser quòd eos quoque quæ ad crucem ducerentur, aut in carnificis manibus tenerentur iam occidendi, multis plures subsequerentur.

Finitis autem certaminibus Olympicis, quæ omnium pulcherrima fuisse cognovui (iam enim quater præsens interfui) cū currus inopia laborarem, multis discedentibus inuitus relinquebar. Ceterū Proteus exitiosum sibi spectaculum subinde protrahens, noctem demum postremum tempus ei rei destinavit, quando se ipsum esset concrematurus. Sub noctem itaque mediam assumptus à quodam famulari, cū e strato surrexis-
 tttt 5 pyram

πυρὰν νηυσὶ μέγαν ἐν βάθει,
 ὅσον ἐς ὀργάνον τὸ βάθος.
 δαδὼν ἵσαν τὰ ποταμὰ, καὶ
 παρὶ δὲ βυθῶν φρυγάνων,
 ὡς ἀναφθάνε τάχιστα· καὶ ἵπ-
 δ' ἡ σιελὺν ἀνέταλιν (ἰδὼν
 γὰρ ἐκένειν θάλασσαν τὸ
 ἑκάλιστον τοῦτο ἔργον) πρό-
 σσιν ἱκάνθη ἰσπανασμένη
 ἐς τὸν αἰ πρόσωπον, καὶ ξυ-
 αὐτὰ τὰ τέλη τῶν λιμνῶν, καὶ
 μάλα οὐ γυνάδας οὐκ ἐκ πα-
 τῶν δαδὰ ἔχων, ἐν φαυλῇ
 δωτιραγωνίῃς· ἰδὼν δὲ φό-
 βος δὲ καὶ ὁ Πρωτάς· ἡ πλο-
 ελθόντων, ἅπ' ἀμαχό-
 θιν ἀνύσαν τὸ πῦρ μέγιστον,
 ἅτε ἀπ' δαδῶν καὶ φρυγάν-
 ων· ὁ δὲ (καὶ μοι πάν-
 ῃ πρόσιχ' ἐν νοῦν) ἀπ-
 θίμην πλὴν πῆραν, καὶ τὸ
 πριβάνιον, καὶ τὸν Ἡράκλειον
 ἐκείνους ῥόπαλον, ἔστη ἐν ὁθόνῃ
 ῥυπαρῇ ἀκριβῶς. ἦτα ἦτε λει-
 βανωτὸν, ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ
 πῦρ, ἢ ἀναδόντος τινὸς, ἐπὶ-
 βαλὼν

pyram altè congestam, in
 profundum verò ad magni
 cubiti altitudinem egestam.
 Crebræ faces præsto erant,
 aridis insuper sarmentis et
 stipulis pyra erat intexta,
 ut quàm primùm igne susce-
 pto in flammam erumperet.
 Postea verò quàm luna ex-
 orta est (oportebat enim et
 hanc huius pulcherrimi fa-
 cinoris spectatricem adesse)
 prodijt ille eo quo semper
 more solebat exornatus,
 ac cum illo reliqua Cy-
 nicorum multitudo. Hic ge-
 nerofus quisque ex patribus
 facem in manu tenens, non
 segniter subministrabat: in-
 super ipse quoque Proteus
 face armatus incedebat.
 Mox aggressi alius aliunde
 admotis facibus maximum
 ignem succenderunt, nem-
 pe facibus et sarmentis co-
 pioso igni suppeditantibus.
 Ille autem (nunc verò fac
 maximè attento sis animo).

depositis pera et pallio, ac baculo illo Herculeo, in ex-
 tremè sordido adstieit amiculo. Deinde postulato thure,
 ut in ignem spargeret, quidam illi porrexit: quo in ignem

Βασι τὴ καὶ ἄπιν, ἰς τὴν μὴ
 συμβείαν ἀφελήτων (καὶ γὰρ
 καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδί-
 ας ἡ μὴ συμβεία) δαίμο-
 νος μητρῶοι καὶ πατρῶοι δέ-
 ζαδὲ μὴ ἀνδρῶν. ταῦτα ἀ-
 πὸν, ἐκείνου ἀς τὸ πῦρ, οὐ
 μὲν ἰωρατό γι, ἀλλὰ περι-
 σχιζομένη τῆς φλογὸς πομπῆς
 ἡρμύης. αὐτοῖς ἑρῶ γιγνόντά
 σι, ὡ καὶ Κρόνι, τὴν κατὰ
 ἐροφίαν τοῦ δράματ' ἐξ
 αὐτῶν τοὺς μητρώους μὲν δαί-
 μονας ἐπιδοκίμων, μὰ τὸν
 Δί', οὐ σφόδρα ἱτιώμεν. ὅ-
 τι δὲ καὶ τοὺς πατρῶους ἐπι-
 καλίσας, ἀναμνησθῆς τῶν
 περὶ τοῦ φόνον ἀρεμένων, ὅ-
 τι κατέξεν ἡδυνάμεν τὸν
 γίλατα. οἱ Λυωικοὶ δὲ περι-
 εάντω τὴν πυρὰν, οὐκ ἰδὲ
 κρυόν μὲν, σιωπῇ δὲ ἰνδῆς
 πρὸς τὴν λυπὴν τινὰ, ἀς τὸ πῦρ
 ἑρῶντων, ἄχρι δὲ ἀπηνιγῆς
 ἐκ αὐτοῖς, ἀπὸ μὲν, φημι, ὅ
 μάλιστα ὅ γὰρ ἡδὺ τὸ θίαμα,
 ἡδυνάμεν γιγνόντα ὅραμ,
 λυσισης

flus graueolentia: Abeamus, inquam, ô stolidi. Neque
 enim voluptuosum hoc est spectaculum, senem assatum
 videre,

coniecito, & versis ad me-
 ridiem oculis (etenim ipse
 quoq; meridies ad huius tra-
 gœdiæ partem attinebat)
 sic exorsus est: O' materni
 atque paterni dæmones, sus-
 cipite me propiti. Quibus
 dictis actutum in ignem in-
 silijt, nec amplius à quoquâ
 visus est, sed à flamma quæ
 multa erat, circumfusus dis-
 paruit. Iterum te, optime
 Cronie, fabulæ catastrophê
 ridentem video. Ego verò
 maternos dæmones inclas-
 mantem per Iouem non ad
 modum accusabam. At cùm
 paternos quoque inuocaret,
 recordatus eorum quæ de
 patris interfecti cæde dicta
 fuerant, risum cōtinere non
 potui. Porro autem Cynici
 rogum circumstantes, nul-
 las quidem profundebāt la-
 chrymas: ceterùm ipso si-
 lentio non vulgarem pertur-
 bati animi ægritudinem in-
 dicabant ignem inspicien-
 tes, donec vnâ cum illis affe-

ἐνίσσης ἀναπνεύμαζόντας
 πονηράς. ἢ παρήμεναι, ἔς
 ἃν γραφῶς τις ἐπιλθῶν, ἅ-
 πακᾶς ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν
 τῷ δισμωτηρίῳ ἱταίρους τῷ
 Σωκράτει παραγράφουσιν;
 ἱεῖνοι μὲν οὐκ ἡγανάκτουσιν,
 καὶ ἰλοιδωροῦντό μοι. ἔνιοι δὲ
 καὶ ἐπὶ τὰς βασιλείας ἔξουσιν.
 ἅτα ἐπαδὺ ἀπείλησα ξυπαρ-
 πάσας τινὰς ἐμβαλεῖν ἅς τὸ
 πῦρ, ὡς ἂν ποιοῖντο τῷ διδασ-
 καλῷ, ἱπαύσαντο, καὶ ἀρλώλυ-
 ῖγον. ἐγὼ δὲ ἱπανιῶν, ποιη-
 λως, ἱταῖρε, πῶς ἱμαυτὸν ἱνα-
 νδύει τὸ φιλόδοξον, ὅσον τὸ
 δεῖν, ἀναλογιζόμενος ὡς μό-
 νος οὗτος ὁ ἔρως ἀφνυλὸς καὶ
 τοῖς πάνσι θανμαστοῖς. ἂν δό-
 κῃσιν, ἐχθρὸς ἱεῖν καὶ τὰνδρὶ,
 καὶ τὰ καὶ ἱμπλήκῃ καὶ ἀφνε-
 νοημῶς βιβιωκότι, καὶ ἂν ἅ-
 παξίως τὸ πῦρ. ἅτα ἐν ἱνύγ-
 γανον πομποῖς ἀπιοῦσιν, ὡς
 θιάσαντο καὶ αὐτοῖς. ὥσοντο γὰρ ἱ-
 τι καὶ ἀπὸ ψυχῇ ζῶντα αὐτόν.
 καὶ γὰρ καὶ τόδε τῷ πειραταίῳ
 διὰ δὲ

parū prudenter instituta, eò tantū tendebat, ut alijs admira-
 tioni esset, et stupori, prorsus flāmīs nō indigni. Exinde mul-
 tis occurrebā, et ipsis spectatū euntibus. Etenim existimabāt
 adhuc

videre, praesertim cū ita
 malo odore omnium naves
 implcantur. An expectatis
 dum pictor quispiam acce-
 dens vos depingat, quemad-
 modum in carcere iuxta So-
 cratem socij depicti sunt?
 His auditis illi indignabant-
 tur, et me cōuicijs proscin-
 debant. A' nonnullis quoq;
 illorum ad fustes cōcursum
 est. Deinde verò cū essem
 illis comminatus, me corre-
 ptos per vim quospiam in
 ignem praecipitaturum, et
 praceptoris sequantur ve-
 stigia, à cæpto destiterunt,
 et pacem egerunt. Ego au-
 tem à pyra regressus, equi-
 dem varia meo cum animo,
 ô amice, voluebam, identi-
 dem mecum reputans cus
 iusmodinam res esset gloriae
 sitis et cupiditas, quippe qua
 sola quoque magni alioqui
 viri et admirandi omnes ex
 aequo caperentur, nedum hic
 Proteus, cuius omnis vita

διδ' ἰδοῦ, ὡς πῶς ἀνίσχον-
 τα τὸν ἥλιον ἀσπασάμεν, ὥ-
 σπερ ἀμίλη καὶ τοὺς Βραχ-
 μάνας φασὶ ποιεῖν, ἐπιβήσιν-
 θαι τῆς πυρᾶς. ἀπὸ τῆς φο-
 ρᾶς οὖν τοὺς πομπῶν αὐτῶν,
 ἡρώων ἢ δὴ τετιλιῶσαι τὸ ἔρι-
 γον, οἷς μὲν καὶ τοῦτ' αὐτὸ
 περιποιούδατορ ὡς, ἡδὲ αὖτε
 τὸν ἰδῆν τὸν τόπον, καὶ τι
 καί ποτε καταλαμβάναν τῆ
 πυρᾶς. ἔνθα δὲ, ὡς ἰταῦρα, μυ-
 εῖα πράγματα ἤχον, ἀπασι
 διηγούμεν καὶ ἀνακείνου-
 σι, καὶ ἀκείνῳς ἐκπαυθανομί-
 σοις. ἃ μὲν οὖν ἰδοίμι τίνα
 χαρίεντα, ψιλὰ ἄν, ὥσπερ
 σοὶ, τὰ παραχρῆστα διηγού-
 μιν, πῶς δὲ τοὺς βλάπας, καὶ
 πῶς πῶν ἀκρόασις ἐκχρησά-
 σθαι πρὸς τὸν παρ' ἑμαυτοῦ.
 ὡς ἐπεὶ δὲ ἀνέβη μὲν ἡ πυρὰ,
 ἐνθάδε δὲ φέροντα ἑαυτὸν ὁ
 Πρωτεύς, σισμῶν πρότερον
 μεγάλων ἡρομύου, οὐκ μὲν
 κημῶ τῆς γῆς, γύψ ἀναπλά-
 μιν

adhuc ipsum viuum reli-
 qui. Siquidem hoc prio-
 ri die fama sparserat, tan-
 quam ad solem orientem sa-
 lutaturus, quemadmodum
 aiunt faciliare Brachmanas,
 quando pyram sint inscen-
 furi. Itaque multos illorum
 ab incepto itinere absterrui,
 dicens omnem rem iam esse
 se confectam; quibus ne hoc
 ipsum quidem dignum erat
 diligentia, & si ipsum vidis-
 sent locum, ac nonnihil ab
 igne reliquarum inuenissent.
 Hic mihi, ὦ amice, infinita
 erant negocia, dum omni-
 bus percensero querentibus,
 & singula exacte indagantibus.
 Quoties ergo vide-
 ram eminentis auctoritatis
 & gratia virum, illi omnem
 rem nudē & simpliciter ut
 acta erat, quemadmodum
 tibi, commemorabam. Cas-
 terum erga homines bardos
 & stupidos, & ad audien-
 dum suspēso animo inbian-

tes, magnificis & tragicis verbis efferebar, quod posteaquam
 pyra fuisset incensa, & semet Proteus iniecisset, facto sub-
 initium ingenti motu, cum horrendo concussae terrae mu-
 gitu,

μὲν ὃ ἐκ μέσης τῆς φλογός,
 οἷχοιζ' ἐς τὸν οὐρανὸν, ἀν-
 θρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λί-
 γωρ' ἔλιπον γὰρ, βῶνον δ' ἐς
 Οὐλυμπον. ἱκάνοι μὲν οὐδ' ἱ-
 τιθάπισταρ, καὶ πεσκαυόων
 ὑποφρίθοντο, καὶ ἀνέκρινόν
 με λίγοντό, πότερον, πῶς
 ἔω, ἢ πῶς θυσμὰς ἐνέχθειν
 ὁ γυψ'. ἐγὼ δὲ τὸ ἐπιλθὼν ἄ-
 πελαιάμην αὐτοῖς. ἀπὸ τοῦ
 δὲ ἐς τὴν πανύγυριν, ἐπέστω
 τινὶ πολλῷ ἀνδρὶ, καὶ νῦν τὸν
 Δι', ἄξι' ἐκίσετο τὸ πρόσσωπον,
 ἐπὶ τοῦ πύθωνι, καὶ τῇ λοιπῇ
 σιμνότητι, τὰ τὰ ἀπὸ δειγ-
 μέσθ' περὶ τῇ πρώτῃ, καὶ ὅς
 μετὰ τὸ καυθλῶναι θιάσασατο
 αὐτόν. ἐρρωκῇ ἰδοῦσι μικρὸν
 ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι πε-
 रिπαλῶντα φασγόνον ἐν τῇ ἐς
 πταφῶν τοῦ κολίνου τὴν ἐν-
 μέσθον, ἔτ' ἐπὶ πᾶσι πεσέθη-
 κε, τὸν γυψα διομνύμεν.
 ἢ μὲν αὐτὸς ἰωρακσῶν, ἀνα-
 πλάμφορ ἐκ τῆς πυρᾶς, ὅρ
 ἐγὼ

gitu, vultur è flamma sub
 uolans, rectà in cælum iuis-
 set, magna voce humana di-
 cens: Reliqui terram, in Os-
 lypum commigro. Illi his
 auditis obstupescabant ani-
 mis, ac adorabant perhor-
 rescentes: meq̃ interrogaba-
 nt, utronam, ad auroram,
 an ad occasum versus sub-
 ductus esset vultur. Ego ve-
 rò quodcumque forte suc-
 currebat, respondebam ita-
 lis. Porro ubi ad frequen-
 tem hominum celebritatem
 venissem, in virum canum
 incidi, & per Iouem, quan-
 tum ad vultum & barbam,
 & reliquam grauitatem at-
 tinebat, quantiuis precij:
 qui cum alia de Proteo cir-
 cumstantibus percenseret, e-
 tiam hoc adiecit, quod cum
 posteaquā combustus esset,
 aliquanto antè in veste cana-
 dida vidisset, ac nunc eundem
 hilarum in porticu Hepta-
 phono, hoc est, septem vo-

cibus perstrepen- te, obambulantem reliquisset, oleaginis
 sertis coronatum. Ad extremum super omnia addidit
 etiam vulturem, persanctè deierans, quod ipsi ex pyra
 sub

ἰδὼ μικρὸν ἔμπεδον ἀφ᾽-
 κα πτόιδαι, καὶ ἀγελῶντα
 τῶν ἀνοήτων, καὶ βλακικῶν
 τὸν πρόπον. ἰννοῖ τὸ λοιπὸν,
 οἷα ἀπὸς ἐπ' αὐτῷ γνῶσιδαι,
 ποίας μὲν οὐκ ἐπιπλάσσει
 σιδαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ
 τίσινας οὐκ ἐπαγαγίδαι, τίς
 νας δὲ κοράνας οὐκ ἐπιπλάσσει
 δαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ησιό-
 δον τὰ φων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔ-
 κινῶν μὲν γὰρ παρὰ τὴν Ηλέων
 αὐτῶν, παρὰ τὴν τῶν ἄλλων
 Εὐλιῶν, οἷς καὶ ἐπισπλάσσει
 ἰλιγερ, αὐτίκα μάλα οἷδα
 ποίας ἀνασχομένης. φασὶ
 δὲ πάσας σχεδὸν ταῖς ἑνδύς
 φοῖς πόλιν ἐπισπλάσσει
 πύμψαι αὐτῇ, σπλάσσει τινὰς
 καὶ παραινέσεις καὶ νόμους.
 καὶ τινὰς ἐπὶ τέτων προσβω-
 τὰς τῶν ἰταίων ἰχαροτόνκ-
 σι. νεκραγίλους καὶ νεκρο-
 νόμους πρὸς ἀγοράς. τοῦ-
 το τέλ' οὐ τοῦ παροδῶμον
 Πρωτίως ἰγνῶν, ἀνδρὸς ὡς
 βραχὺ λόγῳ περιλαβῆν, πρὸς
 ἄλλῃ

subuolans fuisset conspex-
 tus, quem ego paulò an-
 tè volantem dimiseram, in
 hoc, ut hominum stolido-
 rum & stupidorum men-
 tem dementaret atque delu-
 deret. Considera verò reli-
 qua, quæ propter ipsum (ut
 verisimile est) breui euen-
 tura sint. Qualenam apes
 locum non sunt frequenta-
 tura? quæ verò cicadæ non
 accessura? quæ cornices
 non aduolaturæ, quemad-
 modum ad sepulchrum Hes-
 iodi, & similia? Ne-
 nim imagines quoque ab is-
 psis Eliensibus reliquisquæ
 Græcis missas esse confir-
 mabat. hoc profectò sat
 scio, breui non paucas ere-
 ctum iri. Aiunt præterea
 omnibus fermè ciuitatibus
 celebrioribus ipsum scriptis
 epistolis misisse testamenta
 quædam, & exhortationes
 ac leges: ac quospiam pro-
 pter hæc ipsa legatos ex fa-
 miliaribus elegisse, funera
 sui nuncijs & cursoribus declaratis. Hic finis vitæ fuit
 infelicis illius Protei, viri breui oratione cuncta per-
 stringam,

ἀλήθειαν μὲν οὐδὲ πώποτε ἀ-
ποβλέψαντες, ἐπὶ δόξῃ δὲ,
καὶ ὧν παρὰ τῶν πολλῶν ἐ-
παίνῳ, ἅπαντα εἰπόντες ἀ-
νὴ πράξαντες, ὥς καὶ εἰς πῦρ
ἀλίσσασθαι, ὅτι μὴδὲ ἀπλῶς
τῶν ἐπαίνων ἐμικθῆναι, ἀνοή-
τως αὐτῶν γνόντες. ἔρξ-
· Τί σοι περὶ τῆς ἡσάμενος παύ-
σομαι, ὥς ἔχῃς ἐπιπολὺ γέ-
νην. ἐκείνα μὲν γὰρ πάσαι
οἶδα, ὧν δὲ ἀκούσας μου,
ὅτι ἤκων ἀπὸ Συνείας διηγού-
μινου, ὥς ἀπὸ Τρωάδος συμ-
πλόνσαι μὲν αὐτῷ, καὶ τλώτε
αὐτῷ τλὼν ἐν ὧν πλεῖστον
φύλιν, καὶ τὸ μαράκιον τὸ ὡ-
ραῖον, ὃ ἵπποις ἐκωΐσαν, ὥς
ἔχοι καὶ αὐτὸς τινὰ Ἀλκιβιά-
δην. καὶ ὥς ἐπιταραχθεὶς μὲν
τὸν νυκτὸς ἐν μίση ὧν Αἰγύπτῳ,
γνόφου κατὰ βάντες, καὶ κῦ-
μα παμμιγνῶν ἐγείραντες,
ἐκώκυν μετὰ τῶν γυναικῶν ὃ
θαυμαστὸς, καὶ θανάτου κρείτ-
των ἢ δολῶν. ἀλλὰ μικρὸν
πε

stringam, qui ad veritatem
nunquam respexit: propter
gloriam verò & hominum
laudem aucupandam, om-
nia semper & dixerit & fe-
cerit, adeò ut in ignem quo-
que se per præceps saltu mi-
serit, quando laudum titil-
latione haudquaquam am-
plius perfunctorus erat,
quippe quas mortuus sentiri
re non poterat. Vnum ad-
huc si addidero, verborum
finem faciam, ut abundè
habeas quod rideas. Siqui-
dem illa iam olim nosti,
quippe quæ statim ut ex Sys-
ria domum veni, ex me des-
narrante audisti, ut à Troas
de vnâ cum illo nauigârim,
præter alias quas exercebat
inter nauigandum delicias,
etiam puerum formosum pers-
uasit in Cynicæ sectæ se ad-
dicere, videlicet ut esset et-
iam illi Alcibiades. Et
quemadmodum conterritus
fit sub noctem in medio Ae-

gæo, oborta caligine, magnisq̃ fluctibus insurgentibus, vñ
cū mulierib. turpiter eiulârit admirâdus ille, visus sibi potior
esse, quàm ut mortem oppetere debeat. Atqui aliquanto antè
quàm

πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἑννία
 σκαδὸν πονήμιον, πλεον,
 οἶμα, τοῦ ἱκανοῦ ἱμφαδον,
 ἢ μὲν τὴν νυκτὸς, καὶ ἰά-
 λω πυρὶ ὡς μάλα σφοδρῶ.
 ταῦτα δὲ μοι Αλιξάνδρ' ὁ
 Ιατρὸς διηγήσατο, μετακλή-
 θῆς, ὡς ἐπισκοπήσῃς αὐτόν.
 ἔφη οὖν κατὰ λαδὸν αὐτόν
 χαμᾶς λυγρόν, καὶ τὸ
 φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυ-
 χρὸν ῥυτοιῶτα πάνυ ἰρωτι-
 κῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι.
 καὶ τοὶ ἄπ' αὐτὸν πρὸς αὐτόν,
 ὡς ἂ πάντως θανάτου δέοι-
 το, ἔκην αὐτόν ἐπὶ τὰς θύ-
 ρας αὐτόματον, ὥς καλῶς ἔ-
 χαν ἔπιδαι, μηδὲν τοῦ πνε-
 ρεὶς δειδύμενον· τὸν δ' αὖ φά-
 σαι, ἀπ' οὐχ ὁμοίως ἔνδοξ-
 ε· ὁ πρόπ' ἔφην· ἄν, πᾶ-
 σι κοινὸς ὢν. ταῦτα δ' ὁ Αλι-
 ξάνδρ' ἔφη δὲ οὐδ' αὐτὸς
 πρὸς πομπῶν ἱμνῶν ἔδον αὐ-
 τὸν ἐγκυλισμῶν, ὡς ἀφ' ὧν
 πρὸς αὐτὸν ὄριμα φαρμάκα.

ὁρῶς,

ὁ γλорiosa oppetendæ mortis futura est ratio, cum om-
 nibus communis sit. Hæc quidem Alexander. Cæterum
 ego quoque illum non ita multos ante dies vinctum conspe-
 xi, quemadmodum præ pharmaci amarulentia fleuerit.

uuuu

Vides

quam diem suum obiit, ante
 nouem ferme dies plus quam
 sat erat, ut opinor, cum auas-
 riter deuorasset, sub no-
 ctem vomuit, ac febricula
 valde vehementi subitò cor-
 reptus est. Hæc mihi Alex-
 ander medicus denarra-
 uit, accersitus in hoc, ut eum
 inspiceret. Ait ergo se il-
 lum semet huius voluentem
 deprehendisse, æstuantem
 morbum perferre non va-
 lentem, ac frigidam valde
 desideranter posulantem :
 se verò non dedisse. Dice-
 bat quoque ita ad illum di-
 xisse sese : quodd si prorsus
 mortis amore ὁ cupiditas
 te teneretur, ipsam vltimò
 breui ad ianuam esse ventu-
 ram, ita ut ignis sibi super-
 uacaneus ad hanc maturan-
 dam esse videretur. Ad
 quæ ita respondisse Pro-
 teum aiebat : Atqui haud-
 quaquam perinde celebris

ὄρεται, οὐ πάντων τοὺς ἀμνησ-
 πονήτας ὁ Λυκάς παραδί-
 χεται. ὁμοίον ὡς ἂν τις ἐπὶ σαρ-
 ρὸν ἀναβήσεται μίλων, τὸ
 ἐν τῷ δακτύλῳ πρόπιασμα
 θεραπεύσει. τί σοι δοκεῖ ὁ Δε-
 μόκριτος, ὃ τὰ αὐτὰ ἔδωκε καὶ
 ἀξίαν γέλασαι ἂν ἐπὶ τῷ ἄν-
 θρωπῷ. καὶ τοὶ πόθιν ἔχοντες
 ὁ τοσοῦτον γέλαται; οὐ δὲ
 ἐν τῷ φιλότῳ, γὰρ καὶ αὐτὸς,
 καὶ μέγιστον, ὅπου τὰ τῶν ἄλλων
 ἀκούσας θαυμάζοντων αὐτόν.

Videsne ut nō omnino Aea-
 cus cæcutientes suscipiat? *Non*
absimile si quis iam iam
in crucem ascensurus, digiti
vulnuscule medeatur. Quid
tibi facturus fuisse videtur
Democritus, si horum spe-
ciator contigisset? Nunquid
pro dignitate virum derisisset?
Et vnde tantus misero
risus suppetisset? Proinde,
amice, ride & tu ipse, ac tu
maximè & effusissimè, quo-
ties alios eundem admirantes audieris.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

IN Peregrino simulatæ tantum sapientiæ imaginem
 Lucianus haud dubiè ostendere voluit. Quid enim il-
 lo insolentius, aut popularis admirationis (quam vnâ
 omnes sua prodigiosa viuendi ratione cōstat venatos
 esse philosophos) cupientius? Quem in tantum gloriæ
 sitis excæcauerat, vt omnibus absumptis admiratio-
 nis captandæ præstigijs, quibus vulgi oculos demen-
 rare solitus est: demum etiam semet flammis absumen-
 dum sacrârit, non ob aliam causam, quàm vt mortuus
 quoque admirationi esset populo. Nec mihi dubium
 est, In hoc Peregrino Lucianum, summæ virum pru-
 dentia, indicium facere voluisse, cuiusmodi res esset
 ambitiosæ gloriæ cupiditas, quàm inconsulta, quàm
 præceps, & quàm ferè semper temeritatem comitem
 secum habeat, & φιλαυτίαν sociam. Nec verò vsq; adeò
 popula-

populariū animis facessit negocium, quā excelsos
animos ferē occupat: & quod altiori magnitudine mēs
prædita fuerit, hoc facilius hac siti cogitur, tantoq; im-
pēsius gloriæ desiderio infestatur: ita vt præclare scri-
pserit Lucianus: τὸ φιλόδοξον μόνον ἄφυστον, καὶ τοῖς πανυ-
θαυμαστοῖς ἄναι δοκοῦσι: Animi abiecti & sordidi reb. ca-
piuntur humilibus, at sublimes & excelsi illā internam
in aliorum animis repositam opinionem affectant. Et
huius consequendæ gratia nihil non faciunt, parum
nonnunquam reputantes, quā prudenti consilio in-
uidiosam captent gloriam. Videmus nostro seculo in-
numerales peregrinos semet, vt Protheus, in omnia
vertentes, tantum in hoc, vt sint aliquid: hoc est, vt He-
liodorus loquitur, ῥήτορι, φαυτοίρι, ne desit mundo quod
de illis loquatur, vt habeant præclarum apud omnes
& eruditionis & ingenij testimonium: non animad-
uertentes interim, se quadam animi cæcitate & præci-
pitanria, quā illis imposuit φιλαυτία & ambitio, dum
omnia miscent, in summam ruere infamiam. Usque-
adē miserē nonnulla sentiunt, & sedulō venantur τὸ δῆ-
μιον ἐκείνο δέξασθαι, vt patiantur citius veritati iniuriam
fieri, quā illorum pericliterur existimatio. Est quidē
omnibus commune laudis & gloriæ certamen propo-
situm, sed ad hanc vt non nisi per sudorem & laborem
patet aditus, ita non alia quā virtutis, hoc est, legiti-
ma via penetrandum est. Iam quisque peculiare viam
ad laudem consequendam sternit & aperit, quæ an
laudis appellatione digna sit, viderint ij qui tantopē-
te ad hanc & multorum exitio & offendiculo aspirāt.
Sed nimium multa philosophati sumus. Cæterum in
Peregrino præter cætera illud quoq; videre est, quā
nihil in rebus diuinis sapiat humana ratio, etiam pru-
dencia philosophica excultissima. Quis enim nega-
bit, Lucianum summi virum fuisse ingenij: at quā
nasutē subsannet Christianismum, palam est: conu-
tia eructans in ipsum quoque Christum, quem αἰ-
σχρολογεῖ, ῥῆτοι σοφιστῶν, hoc est, de palo suspensum
u u u u 2 Sophistam

Sophistam cognominat, vel alia cōmemorat, confingens quæ à teneris & pijs auribus procul decet esse remota. præterea longè aliter de Peregrino sentire videtur Gellius, author satis eminens.

a PENTHEVS.] Vide quæ de eo annotauimus in Saturnali-
libus. b Nōne verò.] Igne mori multi gloriosum putarūt,
inter quos etiam fuit Colanus : qui se vltro incendio obtulit,
cū iam mori decreuisset. Nicolaus Damascenus, & philoso-
phus & historicus, scribit à se visum Zarmanochegam Indum,
qui satis fortunatus Athenis se cremauit, quod abundè vixisset.
in cuius tumulo ita inscriptum fuit : Ζαρμανοχίας Ινδῶν ἀ-
νὸς βασιλεὺς, ἡγετὰ τῆς πόλεως Ινδῶν, αὐτὸν δὲνθῶντα κτε-
σαι : hoc est, Zarmanochegus Indus ex Bargoa, iuxta patrios
Indorum mores, seipsum immortalem faciens, hic iacet. c Et-
enim haud dubitanter.] Imò qui animæ immortalitatem
credunt, feliciōres sunt ijs qui animum interire cum corpore, &
ut corporis, ita animi sensum morte eripi arbitrantur : de quo-
rum numero sunt, C. Iulius Cæsar, in ea oratione quam contra
Catilinam habuit, & Cicero pro Cluentio : cū aliter in Lelio
& in prima Tusculana tradiderit. Ego quamuis de hac impia
sententia in Charonte scripsi, tamen quia hic locus exigit, ea re-
petere non sum veritus. d Epictetus.] Hic ex Hierapolis
Phrygiæ vrbe fuit oriundus, Romæ Epaphrodito cuidam, Nero-
nis familiari serusuit. e Hercules.] Cū se ipsum magni-
tudine dolorum victus, in rogam coniecisset, viuis combustus
est. Sophocles in Trachinijs. f Alcibiades.] Vide Plutar-
chum in eius vita, & Erasmus in Alcibiadis Sileno.

Δ Π Α Ν Ε Τ Α Ι.

F V G I T I V I.

Bilibaldo Birekheimero interprete.

Α Ρ Γ Υ Μ Ε Ν Τ V Μ.

Rursum inuehitur hoc dialogo Lucianus in Philo-
sophos, quos sub fugitiuorum nomine non solum
ipso per se homines facinorosos ac perditos plerosq;
ostendit, verum etiam à turpibus principijs, nullis ho-
nestis studijs, nulla disciplina institutos, sed solum vē-
tris

tris & oej gratia, quòd cum maiori ignauia ac securitate, libidini atque alijs vitijs inferuire possint, ad hanc professionem prorumpere docet. Fingitur autem Iupiter cū Mercurio de eo quod nuper in Olympijs circa Proteum acciderit, sermonem habere (quæ occasio dialogo est) atque ibi inter narrandum Philosophiam aduenire, multa querentem ac detestantem de moribus & vitijs recentiorum ac nuper natorum Philosophorum, vt qui non ipsi modò nihil dignum hac professione agant aut tractent, verùm etiam iniuriam ac fraudes, quibus alios circumueniant, sub hoc specioso titulo tegant: exposita interim prima origine, qua de causa Philosophia primùm in terras à Ioue demissa fuerit, qui homines philosophari primùm cœperint, & quale postremū hoc hominum genus sub hac professione sese venditare soleat. Qua querela Iupiter, pro eo ac par erat, commotus, Mercurium & Herculem vnà cū Philosophia ad puniendos huiusmodi impostores demittit, qui, ducēte Philosophia, in Thraciam deueniunt, atq; ibi fugitiuos quosdam seruos, philosophorum nomine sese tuentes, & quandam Laconici cuiusdam vxorem, libidinis causa secum circumferentes, indicante & adiuuante ad hoc etiam Orpheo poëta, comprehendunt, & malè multatos dominis suis in seruitutem restituant. Vtrum autem ex vero aliquo facto occasionem argumenti huius Lucianus traxerit, incertum est: loci certè ac nominis mentio, quam ille sub obscurè facit, tale aliquid innuere videntur. Et fuere illis tum temporibus præter Epistētum & Menippum, de quibus notum est, & Macrobius quoque libro Saturnalium primo meminit, etiam alij quidam, qui à seruis ad philosophiam progressi sunt, quorum haud dubiè nonnulli non tam virtutis studio, quàm ignauia & securitatis gratia, quemadmodum & nostra ætate non paucos vidimus, ad hoc vitæ genus excitati fuere.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΖΗ-
 ρίς, Φιλοσοφίας, Ηρακλείους,
 Ερμού, Ανδρῶν, Δισπάτη, Ορ-
 φείου, Δραπέτου καὶ
 Υποδίκου.

ΑΠΟΛΛΟ, ΙΥΡΕ-
 ter, Philosophia, Hercules,
 Mercurius, Viri, Dominus,
 Orpheus, Fugitivus,
 Maritus.

Ληθὴ ταῦτά
 φασι, πᾶτιρ ὡς
 ἱμβάποιτ' ἰς αὐ-
 τὸν φέρον ἄς
 τὸ πῦρ, κατ' ἐναντι Οὐλυμπί-
 ον, ἥδη προσέειπεν ἄνθρω-
 πος, οὐκ ἀγχιυὺς θαυματοῦ
 σοῖός τὰ τοιαῦτα; ἢ σιλήνῃ
 γὰρ ἡμῖν δινηῖτο, αὐτὰ ἴσ-
 ρακίῃ καὶ ὁμῶς ὁμιλοῦσα.
 Ζῶς. καὶ πάντ' ἀληθῆ, ὅ Λε-
 ποτοῦ, ὡς μὴ ποτὶ γνῶσιν
 ἔφηναι. Απ. οὕτω γρησὲς ἂ
 γέροντι, καὶ ἀνάξιος ἐν συ-
 νίᾳ πολεμήσας; Ζῶς. καὶ τὸ
 το μὴ ἴσως, ἀλλ' ἐγὼ πομπὴν
 ἔχοντι πᾶσι ἀνδράσιν μὲν νῦν ἄς
 πρὸς ὁμῶς. τότε καὶ κνίσσης
 πονηρᾶς, οἷον ἀπὸς ἀποφί-
 ρεσθαι ὁμιλομένων ἀνθρωπί-
 σων σωμάτων, ἀγνοῶ μὴ ἄς
 πᾶσι Ἀραβίαν, ὡς ἔχον, αὐτοὺς
 ἀπὸν ὠχρόμην, ἀπολλόμεν
 ἄν, ἐν ἴσῃ, ἀποπνέει καὶ πνῆ.
 καὶ ὁμῶς ἐν τοσαύτῃ ἀωδία,
 καὶ

Erane quæ di-
 cunt, Pater
 quod in ignem
 quidā se ipsum
 coram Olympijs iniecerit,
 homo iam senex, nec inge-
 nerosus ad talia præstigia
 tor? Siquidem ita nobis Lu-
 na retulit, se illum ardentem
 viderisse dicens. IY P. Et
 admodum vera, ὁ Apollo,
 atque utinam nunquam fa-
 cta fuissent. APOL. Num
 adeo bonus senex erat, et in-
 dignus qui in igne periret?
 IY P. Et illud forsitan.
 Cæterum multam me tum
 memini insuauitatem, ob ni-
 doris, qualem ab tostis hu-
 manis corporibus exhalare
 par est, fœtorem pertulisse.
 etenim ni confestum in Ara-
 biam, ut habebam, discedens
 abiissem, ob fumi, cerè sci-
 as, fœditatem perissem. Et
 tamen in fragrantia tanta,
 aroma

καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων,
καὶ ἐν λιθαιῶν παμπότῃ,
μολῇ αἰρῖνθ' ἐπιλαβὼ μοι,
καὶ ἀρμαθῆν ἤθελον τὴν κυ-
κλῖδα ἐκένῃ τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ
καὶ νῦν ὀλίγον δὴ ναντιᾶρ,
ἀπομνησθῆς αὐτῆς. Αἴ, τί δὲ
βυλόμην, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα
ἀργασαι ἰαυτόν; ἢ τί τῇ ἀγα-
θῇ, ἀπανθρακωθῶσα ἱμπτ-
ωθῇ ἅς τὴν πυράν; Ζῶς. τῷ.
ὦ μὲν ἂν αἶρ, ὦ παῖ, φθάνοις,
καὶ Ἐμπεδοκλῆ πρὸ αὐτοῦ ἔγ-
γασθῇ, ὅς ἐς τὴν κρατῆρα ἔ-
πεσεν, καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.
Αἴ. μολαγχολίαν τινὰ δασ-
νὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτος γὰρ
τίνα ποτὶ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔ-
σχε τῆς ἐπιθρημίας; Ζῶς. αὐ-
τοῦ σοι λόγον ἱρῷ, ὃν ἔλξῃ
πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀπολο-
γούμην. πρὸς αὐτοὺς ἵκῃς
τῆς τελευτῆς. ἔφη γὰρ, ἃ γὰρ
ρίμνημαι. ἀλλὰ τίς αὐτῇ
σπουδῇ κρήσσει τιταραγμί-
νῃ καὶ ἀακρύνουσά, πάντ' ἀδίσ-
κωμιν ἐνοικῆσά; μακρὸν δὲ φε-
ροσσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦ νομᾶ γὰρ
τοῦ μὲν ἐπιβοᾶται σχετλιασ-
σα. τί, ὦ θυγάτηρ ἀακρύνουσα,
πλорᾷς πτωχῇ plena, inuocat. Cur filia lachrymaris?

aromatumq; copia, nec non
thuris abundantia, vix mi-
hi nares odoris obliuisci, &
grauoleolentiam illam dedi-
scere volebant: sed & nunc
cum tantum recordor, quasi
nauseo. APOL. Quidnam
ô Jupiter, volebat cum ita se
ipso abuteretur? aut quòdnam
inde bonum, si in rogam in-
cideret, ac carbonatim de-
flagraret? IVP. Atqui, sis
li, nonne in hoc Empedo-
clem ante ipsum criminari
videris, qui in Sicilia & ipse
in crateras insiluit? APOL.
Melancholiam quandâ mor-
lestam dicis. Ceterum iste
quâmmam tandem desiderij
causam habebat? IVPIT.
Ipsius tibi sermonem refec-
ram, quem coram Panegy-
ri, cum mortis genus defen-
deret, habuit. dicebat enim,
si memini. Sed quânam est
ista quæ accelerans aduectat,
periurbata, lachrymās? ma-
gna videtur iniuria affecta.
Atqui Philosophia est, ac
nomen meum, se ipsam des-
plorans ætymnis plena, inuocat. Cur filia lachrymaris?

τί ἀρλιαῖσα τὸν βίον ἰδιώ-
 λυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται
 οἱ ἐπιβιβάζοντες σοι, ὡς τὸ
 πρόωγον, ὅτε τὸν Σαυράτιον
 ἀπὸ τῆς ἀφ' αὐτοῦ κατὰ
 νόμον ἔλαβον, ἅτα φάσεις ὅτι
 τοῦτο αὐτὸς; Φι. ἔστιν τοι
 τὸν, ὃ πάτερ, ἀπ' ἑκῶν οὐ μὴ
 ὁ πολλὸς λῆξας, ἐπὶ νόμου, καὶ ὅτι
 τιμὴς ἔχον ἀδύνατοι, καὶ θαν-
 μάσσοντες με, καὶ μονόνουχι
 πρὸς κοινῶν, ἃ καὶ μὴ σφό-
 δρα ξυνίσταται ὡς λέγοιμι. οἱ
 δὲ, πῶς ἂν ἄποιμι, οἱ ξυνί-
 θες, καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι,
 καὶ τὸ νόμα τὸ μὲν ἀποδύμε-
 νοι, ἑκῶν καὶ τὰ δεινότερα
 ἀργάσαντο. Ζῶν. οἱ φιλόσο-
 φοι ἐπιβιβάζοντες τινὰ ἐπιβιβάζον-
 τας σοι; Φι. οὐδ' αὖτις,
 ὃ πάτερ, οἱ γὰρ ξυνδιδίκαται
 μοι καὶ αὐτοί. Ζῶν. πρὸς τίνας
 ἔρῃ δίδασκαί, ἃ μὲν τὸς ἰδιώ-
 τας, μὲν τὸς φιλοσόφους αὖ-
 τι; Φι. αἰεὶ τίνων, ὃ Ζεῦ, ἐν
 μεταχειρίῃ τῶν τε πολλῶν καὶ
 τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὴ
 σχῆμα καὶ βλήμμα καὶ βάδι-
 μα ἡμῶν ὁμοιοι. καὶ κατὰ
 ταῦτα ἐπαίνοιοι, ἀξίους γὰρ
 εἶναι ἡμῶν τὰ φέροντα, καὶ τοῦ νόμου τὸ ἡμῶν ἐπιγράφοντα,

aut cur uitā relinques adue-
 nisi? num tibi rursus Idio-
 ta, ut olim, struxere insidias,
 cum^a Socrate ab Anyto ac-
 cusatum interfecere? ideo ne
 illos fugis? P H. Nil tale, ὁ
 pater, verum turba illa inges
 me laudat, honorem dignam
 censens veneratur, & tantum
 non adorat, tametsi non ad-
 modum quæ dico intelligat.
 Hi verò, quòd modo dicā?
 familiares, & qui se amicos
 esse asserunt, ac nomen meum
 induere, illi me grauissimè
 læserunt. IV P. Philosophi.
 ne tibi insidias quasdam strux-
 xere? P H. Minime, pater:
 nam & illi pariter mihi ini-
 iuria sunt affecti, IV P. A.
 quibus igitur iniuriam per-
 pessa es, si nec Idiotas, neque
 Philosophos incusas? P H.
 Sunt nonnulli, ὁ Iupiter, in-
 ter multitudinem & philo-
 sophantes medi, forma, a-
 spectu & incessu nobis si-
 miles, hisque ornati, hi mihi
 subesse glorianitur, ac nos-
 men nostrum præ se ferunt,

μαθηταὶ καὶ ὁμιληταὶ καὶ δια-
σώται ἡμῶν ἔναι λεγόντων, ὁ
βίος δ' αὐτῶν παμμίαρ. Οὐ, ἀμα-
θίας καὶ θράσους καὶ ἀσελγείας
ἀνέπληκτος ὕβρις ὁ μικρὰ καὶ
ἡμῶν. Ἐπὶ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδὲ
καμνὴν πείρασθα. Ζῶς. θανά-
τουτα, ὦ θυγάτηρ, ἀπὸ τί μέ-
λιχ ἡδονήκασι σε. Φιλ. σκό-
πε, ὦ πάτερ, ἡ μικρὰ σὺ γὰρ κα-
τιδῶν τὸ βίον ἀδικίας καὶ πα-
ρανομίας μετὰρ, αὐτὴ ἀμαθία
καὶ ὕβρις ξυνοῦλα, καὶ παραπλο-
ύησιν ἅς αὐτῇ, καταλείπεις τὸ
ἐνθρόνιστον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐ-
λαυνόμενον, ἡμὲ καταπίμπ-
εις, ἐν ἡλιόθεν. Ἐπιμελεθῆ-
ναι, ὡς πᾶσι δυνάμει ἀδικῶν-
των ἀπολέσθαι, καὶ βιασόμενοι, καὶ
ὁμοίαν τῷ θεοῖς βιῶντα, ἐ-
ναβλίψαντων ἐκ πᾶσι τῶν ἀλέ-
θων, ἀρρωτικῶς συμπολε-
τώσωντο. Ἐφ' ἧς γὰρ πρὸς με κα-
ταπίμπων, ἃ μὴ πράττειμι
ἀνθρώποι, καὶ ὡς διακρίνω ὑ-
πὸ τῇ ἀμαθίας, ὦ θυγάτηρ, καὶ
αὐτὴ ὁρᾷς, καὶ δὲ (καὶ ὡς γὰρ αὐ-
τὸς) σε, λὺν μόνω ἰάσασθαι ἄρ-
τὰ γινώσκω οἶμαι, περὶ νέας
αffecti, iute quoq; cernis. Ego verò, quoniam eorum me mi-
seret, te, quam solam tantis erroribus mederi posse arbitror,

discipulos, sectatores ac con-
tubernales se nostros esse di-
centes: at vita eorū sceleris-
sima, ignorantia, temeritate
et petulantia penitus est re-
ferta: nobis iniuria haud par-
ua. ab illis, ὦ pater, iniuria
affecta profugi. IVP. Mole-
sta hæc, filia: verum quare
potissimum te læsere? PHI.
Considera, pater, nū parua.
etenim cūm vidisses humanā
vitam iniquitate et iniustitia
plenam, tanquam ignorantia
et violentia agitātā et per-
turbatam, tu rerū humanas
rum, quod tanta caligine cō-
flicarentur, miseratus, me in
terram demisisti, iniungēs ut
omnem adhiberem diligen-
tiam, quod homines a violentia
et mutuis desinerēt iniu-
rijs, ac nō beluarum ritu vi-
uerent, ad veritatemq; respi-
cientes, pacatiūs inter se de-
gerent. Dicebas etenim cūm
me demitteres, quæ nam ho-
mines agunt, qualiterq; ὁ
filia, ob ignorantiam sine

ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πῶς ποῖα
 σκεψώμην. Ζῶντες. οἶδα ποτὶ δὲ
 καὶ τοιαῦτα ἀπάντων τότε, οὐ δὲ
 τὰ μετὰ ταῦτα ἥδη λίγῃ, ὅ-
 πως μὲν περὶ δέξαντ' αἰ κατα-
 πταμύσω τὸ πρῶτον, ἃ τίνα
 δὲ νῦν ἢ αὐτῶν ὑπονοήσας;
 Φιλ. ἔξα μὲν, ὃ πάτερ, ἐκ ἐπὶ
 ζῶντος Ἑλλήως φθόνος, ἀπ' ὅ-
 περ' ἰδούκα μοι χαλκωτέροισιν
 ζῶντες εἶναι, τὸ βαρβαρὸς
 πωλεῖσθαι καὶ διδάσκειν, ζῶ-
 ντος πρῶτον ἡξίου ἀγγέλλου.
 τὸ Ἑλλωτικὸν δὲ αἶμα, ὡς ῥῆ-
 σιν ὑποβαλίδου καὶ τάχιστα,
 ὅς γε ὥμωιν ἐν ἀξίόμῳ τῶν
 χαλκιδόνων οἶόν τι, καὶ παχέως
 σόμῳ ὡς ἡνίοχ, ὁρμήσασα
 αἶμα ἰνδόνος τὸ πρῶτον, ἔθνη
 μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, ὃ χα-
 λκιδῶν ἐπαθ' ἀπαθάντας ἀπὸ
 τῶν ἰλιφάντων ἡμοῖ σωμα-
 ναι. ὧς καὶ ἡμεῖς ὀλβιοι, οἱ
 Βραχμᾶνες, οἱ Νεχραῖοι
 καὶ Οξυδράκαις ὁμοιοί, οὗτοι
 πάντες ἢ ἡμοῖ τάσσονται,
 καὶ βιοῦ. οἱ γὰρ κατὰ τὰ ἡμῶν
 δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς
 τῶν πτωχικῶν ἀπάντων, καὶ
 ἀπ' ἐθνῶν

viuunt institutis, ac omnibus circumhabitantibus honorati,
 mortisque

ex omnibus nobis elegi, ac ut
 illos cures, demitto. IVP.
 Noui, multa talia tum dis-
 cebam; at tu iam dicere per-
 ge, quomodo sub initium te
 deuolantem homines susce-
 perint, & quæ nunc ab ipsa
 pertuleris. PHIL. Perres-
 xi igitur, pater, non con-
 festim ad Græcos, sed quod
 longè mihi difficilior opus
 esse videbatur, Barbaros vi-
 delicet instituere & docere
 hoc primum aggredien-
 dum esse censebam. Inter-
 missis igitur Græcis, tan-
 quam qui facile subigi pos-
 sent, ac celeriter, ut putas-
 bam, frenū suscepturi, iugū-
 que collum subdiuri forent,
 ad Indos primò moui, gen-
 tem omnium quæ viuunt, ma-
 ximam: illisq; haud graui-
 tē persuasi, ut ab elephantis
 descendentes, mecum con-
 uersarentur, quemadmodum
 Brachmanes, felix hominū
 genus, Nechrais & Oxy-
 dracis finitimi, qui omnes
 mihi subduntur, ac nostris

ἀποθνήσκουσιν παράδοξον τι-
να τοῦ θανάτου τρόπον. Ζῶς.
τοὺς γυμνοσώτας λίγας; ἀ-
πὼς γοῶν τάττεται ἀπὸ αὐ-
τῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὶ μὲν
ἐλθὼ ἀναδάντων, ἀνίσχονται
καὶ ὡς οἱ, ἐδὲν τοῦ σχήματος
ἐκ τῆς καθέρας ἐκτρέπονται.
ἀπὸ ὅς μὲν τοῦτο, ἐναγὰρ
γοῶν καὶ Ολυμπιάσι τὸ ὅς
μοιοῦν ἐκ τῶν γνῶσιν, ἀ-
πὸς δὲ καὶ οἱ παρῆναι, καὶ
μὲν τότε τοῦ γένου. Φιλ.
ἐκ ἀνθρώπων, ὡς πάντες, ἀς Ο-
λυμπίαν, διὰ τῶν καταρ-
τῶν ἐκείνων, ὅς ἐφω, ὅτι πολλοὺς
ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ἀπὸντας,
ἀς λοιδορήσαντες τοῖς ξυνο-
μιτοῦσι, καὶ βούς τὸν ὀπιώ-
δομον ἐμπλήσωσι ὑλατῶν-
των, ἀς ἐκ τῶν ἐκείνων,
ὅπως ἀπὸ θαν. μετὰ γὰρ τῶν
Βραχμάνων, ἀς Αἰθιοπίαν
ἀπὸς, ἄτα ἀς Αἰγύπτου κα-
τέλθω, καὶ συνηγορήσῃ τοῖς
ἱερεῦσι καὶ πρεσβυτέροις αὐτῶν
καὶ τὰ ἄλλα παρὰ δόξα, ἐς
Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους
καὶ μάγους μύησας, ἄτα ἐς Σκυ-
θίαν ἐκείνην, ἄτα ἐς Θράκην.
Ὁ Μάγος ἰνιάν. Inde in Scythiam, postea in Thraciam,

mortisq; genere moriuntur
admirando. IV. Gymno-
sophistas dicis: de quibus
inter cetera & hoc audio,
quod in rogam ingentem as-
cendentes, sponte comburū-
tur, minime vel forma aut ca-
thedra excidentes: sed nihil
magnum hoc. nam & ego nu-
per in Olympiacis simile
quiddam fieri conspexi: quum
& te cum senex conflagra-
ret, adesse decuisset. PHI.
Haud ad Olympia, pater, as-
cendi, execrandorum illo-
rum, quos dicebam, metu,
quoniam multos eorum abi-
re vidi, tanquam concilio
maledicerent, latrantisque
domus posteriora clamore
implerent: ita ut nec illum
quemadmodum occubuerit
viderim. Post Brachma-
nes igitur confestim in Aethi-
opiam, inde in Aegy-
ptum descendi, & cum sa-
cerdotibus & prophetis il-
lorum congressa sum. Quos
cū divina docuisset, in Ba-
bylonem perrexi, Chaldaeos
ubi

ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τῇ κ' Ορ-
 φῆνι σωτηριώδην. ὅς κ' πρὸς
 ποσσίν αἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν
 μῦθον, ὡς τελέσας αὐτὸς, ἔ-
 μολπον (ἑμὴ μαθήκη ἦν τὰ
 θεῶν παρ' ἡμῶν ἅπαντα) ἔ-
 ῶς ἐπέδωκεν πεσβιάσοι τῇ μου-
 σικῇ, κατὰ πόδας δὲ θύς ἀπό-
 μιν. καὶ τὸ μῦθον πρῶτον δὲ θύς
 ἐλθούσαν, ὅτι πάντων ἀπάσαν-
 το οἱ Ἑλλήνων, ὅτι ὅλος ἀπὸ
 πλησάν. κατ' ὀλίγον δ' ἔ-
 βριμύδωσα, ἐπὶ δ' ἐκ τῆ ἀπάνω
 ἱταίρας κ' μαθητὰς πεσηγα-
 γόμην, καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, κ'
 ἄλλον ἐξ Εὐβοίας, καὶ Ἀβδηρό-
 θην ἄλλον, ὅλιντες πάντας
 σιμῶν. ὅς τὸ βριμύδωρον φύλον
 ἐκ οἷο δ' ὅπως μοι παρρησιάζο-
 ῖτο. ὅτι ἡλικίᾳ τὰ μὲν αἰς βῆθ',
 οὗτοι ἡμιθῆ ἀπέδωκεν, ἀπ'
 οἷον τὸ ἱπποκρετῶν γένος,
 σωθέντων τῇ κ' μικρόν, ἐν μί-
 σθ' ἀλαστονείας κ' φιλοσοφίας
 πηλαζόμενον, οὗτοι τῇ ἀγνοίᾳ
 τελέοντες πεσηγόμενον, ὅτι ἡμᾶς
 ἀγγέλοις τοῖς ὀφθαλμοῖς καθο-
 ρῶν δ' ἡμῶν, ἀπ' οἷον λη-
 μνόντων καὶ τοῦ ἀμυδρῶν ἡμῶν,
 ἀσαφὲς τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν
 quā hebetudine cæcutientes, obscurū quid,

ubi b Eumolpus & Orpheus
 mecum congressi sunt, quos et-
 tiam in Græciā præmisi, Eu-
 molpum quidem ut Græcos
 initiaret (etenim cuncta di-
 uina à nobis didicerat) Or-
 pheum autem ut in cantando
 musica eos cogeret: quorum
 vestigia confestim infecuta
 sum, ac sub initium cum ve-
 nisssem, nō admodum Græci
 me amplectebātur, nec tamē
 penitus excludebant. Paulatim
 verò cum eis conuersata,
 septem ex omnibus amicos et
 discipulos collegi, & alium
 ex Samo, alium verò ex E-
 pheso, ex Abdera quoq; aliū.
 omninò paucos. Quibus cum
 c Sophistarum genus, nescio
 quo pacto, mihi subpullula-
 uit, neq; mea absolute amu-
 lans, nec tamen penitus dis-
 crepans, sed tanquam Hippo-
 centaurorū genus, composi-
 tum quid, & mixtū, in medio
 superbiæ & philosophiæ era-
 rans, neq; ignorantie finem
 imponens, neque fixis oculis
 nos intueri valens, sed tan-
 quam

imaginem

ἡδωλον, ἢ σκιαρὶν ἰότητι ἰδόν-
 τας αὐτοὺς, οἱ δὲ ὥοντες ἀκείως
 πάντας κατανοήσονται. ὅθεν
 παρ' αὐτοῖς ὁ ἀρχαῖος ἰκέσθαι,
 καὶ περιεπλῆσθαι σοφίας, καὶ ὡς αὐ-
 τοῖς ὥοντες, ἀπρόσμαχτος ἀνι-
 στήναι; αἱ λοιποὶ καὶ ἀπο-
 ροὶ καὶ ἄτοποι ἀπκείσας, καὶ
 ἀνσίξοδοι καὶ λαθνευθεῖσας
 ἔρωτάσας. ἔτα λεωνόμυθοι,
 καὶ ἡλιγρόμυθοι πῶς τῶν ἰταί-
 ρων τῶν ἐμῶν, ἀγανάκτων,
 καὶ σωίσαντες ἐκ' αὐτῶν, καὶ τί-
 λει, Δικασθεῖσις ὑπὸ γοῦν, καὶ
 παρὶ δίδωται πλομύνης ὧν
 λεωνέων. ἡλεῶ μὲν οὐκ ἴσως
 τότε φησὶν αὐτῶν, καὶ μηκέ-
 τι ἀνέχεται πλὴν σωνοσίων
 αὐτῶν, νυνὶ δὲ Ἀντιόχους με-
 καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μι-
 κρόν, Κράτης καὶ Μένειπτος,
 οὗτοι ἔπασσαν ὑλίσσον ἐπιμα-
 φῆσαι τῆς μονῆς, ὡς μέποτε
 ἔφειλον; ὅ γὰρ αὐτὰ ἑαυτὰ ἐπὶ
 πτόνθαι, ὑπερῶν. Ζῆς. ὅδε-
 πο μοι λίγας, ὅ φιλοσοφία,
 τίνα ἀδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανα-
 κτῆς μόνον. Φι. καὶ μὴν ἄλλοι,
 πῶς tanta postea fuisset perpeffa. IV P. Sed nondum mihi,
 ὅ Philosophia, enarras quemadmodum iniuria sis affecta,
 verum tantummodo indignaris. PHIL. At qualiter nunc,
 ὅ Iupia

imaginem umbramve quan-
 doque cernens, nihilominus
 tamen exacte cuncta se nos-
 se existimat. Hinc illa inuti-
 lis et superuacanea apud eos
 sapientia, & ut ipsi arbitran-
 tur, inexpugnabilis, accen-
 ditur: arrogantes quoque
 & dubia, nec non absurda
 responsiones: inextricabiles
 præterea & labyrinthica in-
 terrogationes. Quod si ab
 amicis meis prohibentur &
 redarguuntur, indignan-
 tur, ac contra illos conspi-
 rant, tandemque in ius ra-
 piunt, & ad cicutam biben-
 dam tradunt. Et quamvis
 fortasse cum confestim fu-
 gere, nec amplius eorum con-
 uersationem tolerare oport-
 uisset: ὁ Antisthenes tamen,
 & Diogenes, ac paulò post
 ὁ Crates, Menippus quo-
 que, mihi, ut parumper dis-
 cessum meum differrem, per-
 suasere: quod utinam nun-
 quam factum esset: non e-
 nim tanta postea fuisset perpeffa. IV P. Sed nondum mihi,
 ὅ Philosophia, enarras quemadmodum iniuria sis affecta,
 verum tantummodo indignaris. PHIL. At qualiter nunc,
 ὅ Iupia

ὁ Ζεὺς, ἡλίκαι ἐστὶ μιὰ ῥοὺ γάρ τι
 φύλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πο-
 λὺν δουλικὸν καὶ θητικόν, ὃ ξυγ-
 γρόμφορ ἡμῖν ἐκ πατέρων ἐκ
 ἀσχολίας· ἰδέσθαι γὰρ, καὶ ἰθύ-
 θασθαι, καὶ ἅπας τέχνας, οἷας ἀ-
 πὸς τὰς ζωῆς, ἐμάνθαν, σκυ-
 τάρην καὶ τεκταίνον, καὶ περὶ πλο-
 νὸς ἔχον, καὶ ἔλαι φαίνον, ὡς
 ὦβρον ἢ τὰς γυναιξί, καὶ ὡς
 μύρτα, καὶ λιπαρά, γοῖς ὡς
 μαρῶς, ὅποτε καὶ ἐρόκλιν ἐκ-
 ῥα σφύροισιν, καὶ μέτρον ἐκ-
 θοῖσιν, τοιαῦτα τοῖνυν ἐν πο-
 σὶ μελιτῶν ὦν, ὃ δὲ ὄνομα τὸ
 ἡμέτερον ἦδ' ἔστιν. ἐπὶ δὲ αἱ
 ἄνδρες τελευτῶν ἤρξαντο, καὶ ἡ-
 γῆδον τὴν αἰδῶ, ὅσην παρὰ τὴν
 πομπὴν δὲ τοῖς ἰταίοις τοῖς
 ἱμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχοντα οἱ ἄν-
 θρωποι τὴν παρρησίαν τὴν
 αἰσῶν, καὶ χαίρουσι θειραπνοῇ
 μῶσι, καὶ συμβολῶσι παύον-
 ται, καὶ ἐπιτιμῶν ἡποκρί-
 νουσι, ταῦτα πάντα τυραννί-
 δα καὶ μικρὰν ἀγνῶντο ἄνθρωποι· τὸ
 μὲν δὲ μανθάνειν, ὅσα τῶν
 τοιαύτων παρὰ τὴν πρόσφο-
 ρον

ὁ Iupiter, audi: Sceleratum
 quoddam hominū genus est,
 & ut plurimum servile ac
 mercenarium, haud nobis-
 cum ob negotiorum multi-
 tudinem à pueris conversa-
 tum. servitutem enim servis-
 vit, aut sub mercede operam
 locavit, aut alias artes exers-
 cuit, quales par est homines
 tales addiscere, coriariam,
 fabrilē, fullonicam, aut la-
 nam excutere, ut mulieribus
 sit accommoda, & ad filan-
 dum apta ductilisq̃, cū
 ille iramam vertunt, vel li-
 cium circumvolunt: talia
 igitur in puerili exercentes
 aetate, nec nomen cognouē-
 re nostrum. Postquam ven-
 tō annos viriles ingredi coe-
 pēre, ac reverentiam quæ à
 quamplurimis amicis exhi-
 betur meis, conspexerunt,
 quemadmodumq̃ homines
 loquendi eorum liberatim
 tolerant, & correpti gau-
 dent, ac consulentibus ob-
 temperant, increpantes deni-
 que formidant: hæc omnia tyrannidem haud parvam esse ar-
 bitrabantur. Verū addiscere quæ professioni huic cōveniunt,
 longum.

μακρόν ἰν', μάλλον δὲ κομι-
 δῆ ἀδυνάτωρ, αὐτὶς καὶ ἰγνί-
 σσαι, καὶ οὐκ ὄντα, καὶ μὲν ἰ-
 κανὰ παρέχον ἰδιωτῶν· ἰ-
 νίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ, καὶ
 ὁσὶ οὐκ ὄντα, ἀφ' ὧν ἰφά-
 ρος. ἰδοὺ οὐκ ὀκνηροῖς,
 πλὴν ὑπὸ τῶν ἀγκυραρ, ἰν' ἰ-
 φάρ οἱ ναυτικῶν φοροῖ,
 καθιζάνει, καὶ ἐπὶ τῶν βελτίστων
 ἀνόντων ὁρμήσαντες. ἴτι τὴν
 καὶ τόλμα καὶ ἀμαθίαν καὶ
 ἀναισχυρίαν περκαλίσαν-
 τες, αὐτῶν αὐτοῖς μάλα σωμα-
 τωρίσονται, καὶ λοιδορίας κα-
 τὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρό-
 ρητοι εἴη, καὶ ἀνὰ σῶμα ταύ-
 τας μόναις συμβολὰς ἔχον-
 τες. ὁρᾷς, ὅποια πρὸς ὁμο-
 σπονδίας ἐφόδια; σχηματίζου-
 σιν, καὶ μετακομοῦσιν αὐ-
 τὸς ἰν' μάλα ἀκότως, καὶ
 πρὸς ἐμὴ, οἷον τι ἀμείλιχον Αἴ-
 σχος φησὶ ποιῆσαι τὸν ἰν'
 τῇ Κύμῃ ὄνον, ὅς ποτε τῶν
 πειθαρχούντων, καὶ πρὸς
 ὁγκῶν, ἔξιστόν καὶ αὐ-
 τὸς εἶναι, καὶ πρὸς τινὲς καὶ ἰ-
 φάρ ἴσως οἱ πειθόμενοι αὐτῶ.

τά δ'

videri cupiebat, & erant fortassis nonnulli qui ei crederent.

Nostre

longū erat, seu potius impos-
 sibile valdè : artificia verò
 tenuia, & quæ vix cum sum-
 mo etiam labore necessaria
 suppeditare possent: nonnul-
 lis etiam seruitus molesta, et
 quomodocumq; erat, intoles-
 randa videbatur. Re igitur
 diligenter perpensa, & anco-
 rata nouissimā, quam naui-
 gantes sacram appellant, vi-
 sum est demittere. ad optimā
 itaq; socordiam declinantes,
 audaciam quoq; & ignoran-
 tiam ac impudentiam in aus-
 ilium aduocârunt, quæ po-
 tissimum cum eis in certamē
 irent. Conuitia præterea no-
 ua excogitârunt, ut prompta
 essent, ac solas decertationes
 has in ore haberēt. Qualia-
 nam ad philosophiam cernis
 viatica? proinde & formæ
 studet, ac oppidò q̄ elegāter
 se exornant, planèq; ita mecū
 agūt, quemadmodum Aesop-
 us Cumanum illum asinum
 fecisse refert, qui cū leoninā
 induisset pellē, & asperè de-
 rudisset, se quoq; leonem esse

τά δ' ἡμίτερα πάνυ ῥᾶπ, ὥς
οἶδα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχαρ,α,
τὰ πεφανεῖ λίγω, καὶ ὡς ποικίλε
τ' πραγματέας δ' εἰ, τριβώνιον
πειθαλγῶν, καὶ πᾶσαν ἔξαρ-
τήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ
ἔχειν, καὶ βοᾶν, μάλλον δ' ὅ-
τι καὶ ἡ ὑλακτῆρ, καὶ νοιδόρ-
ῳσι ἅπανσι. τὸν ἀσφαλάσαν ἦ
αὐτοῖς τ' μηδὲν ἐπὶ τῷ πᾶ-
σιν, ἢ πᾶσι τὸ σχῆμα αὐτῶς
παρῆχον ἔμμελιν, ἢ ἰλυνθί-
α δ' πρόχαρ, αὐτοῖς τ' δ' αἰ-
σῶσι, καὶ ἐν βύλοις ἀπάγαν,
παλαιοθῶν καὶ ξύλον, καὶ δ'
ἀλφίτα ὅτι τ' ὀλίγα, ὅτι, ὥς
πᾶσι, μάλα ψιλῆ. τὸ δ' ὅψι-
σιον, ὅτι τ' αὐτῶν, ἀλλὰ
καὶ παντοδαπὰ, καὶ οἶν, αὐ-
τοῖς ἡ δ' αἰσῶσι, καὶ χυσιόρ, παρ-
ὅτι αὐτῶν ἐν ἰσχύσι. δασμολογῶ-
σι ἦ ἐπιφοιτῶν, ἢ ὥς αὐτοῖς
φασιν, ἀρκέροι τὰ πρόβα-
τα. δ' αὐτοῖς τὴν ποικίλιν οἶον, ἢ
αὐτοῖς τ' σχῆμα, αὐτοῖς τ' δ' αὐ-
τοῖς καὶ αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐτοῖς
καὶ ὡς ὡς, οἶμαι, ὥς ἔξ-
ων καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς
φίλο-

veneratione, aut metu ne male audire cogantur. Siquidem et
hoc quoque, ut arbitror, praevidere, quo ex aequo inter recte
philosofos

Nostra verò admodum, ut no-
sti, sunt facilia, et ad imitan-
dum leuia (de externis lo-
quor) haud enim magni est
negotij, vel vestem sibi trita
circundare, aut peram collo
suspendere, seu lignum in ma-
nibus gestare, vel vociferari,
aut potius rudere, siue latra-
re, ac omnibus maledicere.
Equidem securitatem, quod
nihil ob talia passuri essent,
formae reuerentia praestare te-
nebatur. Libertas verò etià
inuiro domino prompta, quae
comprehensos abducere con-
nabatur, baculi experiebat-
ur violentiam. Caterum fa-
rina non amplius pauca, neque
placenta ut antea tenuis, ob-
sonia verò nequaquam solita,
cepere agreste, sed carnes
omnifariam, et vinum quod
suauissimum: quin et aurum
cum volunt, paratum. etenim
circumerrantes tributum col-
ligunt, vel ut ipsi dicunt, pec-
ora detondent, multosque da-
re existimant, vel habitus

ὅλασι. ὅψι δὲ ὅντων μὲν αὖ-
 πρὸς οἷα ἔστα. οἱ γὰρ ἐν τῶν ἱε-
 ραστειῶν ἀπαντῶν ἀναπηδή-
 σεν, ἱερὸς μὲν τὰς τέχνας ἱε-
 ροισιν, ὅταν ὁρῶσι σφᾶς ἢ πο-
 νοῦντας καὶ ἡάμνοντας, ἢ οὐ-
 σθῶν ἂν ἱσπερὰν ἐπικρυφύτας
 τοῖς ἱεροῖς, καὶ μόλις ἀπὸ τῶν-
 τας ἐκ τῆ τοιαύτης μισθῶντας.
 ἀργὸς δὲ καὶ γόητας ἀνθρώ-
 πους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνως βί-
 οῦντας, αὐτοῦντας μὲν τυραν-
 νικῶς, λαμβάνοντας δὲ πλε-
 χάρως ἀναγκάσιοντας δὲ αὐ-
 τὸν μὴ λάβοιεν, ἐκ πεινοῦντας δὲ
 ἢ δὲ αὐτὸν λάβοιεν. ταῦτα δὲ ἐπὶ
 Κρόνῳ βίῳ δὲ ἄλλοι αὐτοῖς, καὶ
 ἀτιχύνῃς τὸ μῆλιν αὐτὸ ἐς τὰ
 πόματα ἱσπερὰν ἐν τῇ ὕδρῳ καὶ
 ἡ πλοῦν ἄρ δὲ δὲ τὸ πρᾶγμα
 λῶν, ἢ τοῖς τοῖς οὐκ ἔστιν ἢ ἡ-
 μάς ἀποῖν ἐξυβρίζον. οἱ δὲ μά-
 λα σαρμνοί, καὶ σαρμνοί τὰ
 ἔξω, καὶ τὰ ἀνθρώπων φαινόμε-
 νοί, ἢ πρὸς αὐτὸς ὡραῖοι, ἢ γυναι-
 κὸς λάβονται ἡλαθῆς, ἢ ἐλπί-
 σσιν σιωπῇ ἄξιον, οἷα ποιεῖ-
 σιν. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξ ὧν τῶν
 σφίτι-

elaborant. Atqui paulò post,
 quónam hæc euadant, viden-
 debis. omnes enim ex officii
 cinis exilientes, artes reli-
 quent desertas, cum cernunt
 se laborantes, & operibus
 defudantes, ab aurora ad
 vespertum usque defatiga-
 tos, vix tamen mercede ta-
 li vitam sustentare posse. Sa-
 gnes verò & subdolos ha-
 mines, abundè in omnibus
 viuentes, tyrannicè quidem
 postulantes, ac promptò ac-
 cipientes, & cum non acce-
 perint, indignantes, neque si
 acceperunt, laudantes. hoc
 Saturnium eis videbitur fec-
 culum, spontèque mel ipsam
 ex cælo in ora influere. Pro-
 inde res minùs esset mole-
 sta, si cum tales sint, nulla
 alia nos afficerent iniuria.
 Nunc verò cum admodum
 casti & seueri abesse
 & in publicis appareant,
 si puerum nacti fuerint
 formosum, vel mulierem
 speciosam, aut quid silen-
 tio dignum sperant, qua-
 liantiam faciunt? Nonnulli verò & hospitum suorum
 adulter-

ἃ δὲ τῶν τῶν ἅπαντα πρῶ-
 τισι. τὸ δ' ὀφελος καὶ μικρὰ
 τισι, καὶ πῶς ὁρῶν ῥάδιον
 ὑπὲρ τὰ βρεφύμια τὰ νεογνά.
 γέλωτα τοῦ οὐ μικρὸν παρ-
 ἔχονσι τοῖς θαυμαστοῖς, ὁπότε
 τὰν ἑκὸς τῆς τυχεύουσι αἰτίας
 ἐπιφύσκει μὴ αὐτοῖς ἡ χολή,
 παιδιδυνοὶ δὲ τῶν χειρῶν βλίσ-
 σονται, ἰταμόντι καὶ παρὰ-
 φροσιν διδορκότων, καὶ ἄ-
 φρου μᾶλλον δὲ τοῦ μετὸν
 αὐτοῖς ἢ τὸ σῶμα, μὴ οὐ γὰρ
 πᾶσι τῶν τοῖς, οἳ τὸ μισθὸν
 ἐκείνῳ ἐκείνῳ βόρβορῳ.
 χρυσίου μὴ ἢ ἀργυρίου, ἡ-
 ρακλῆς, οὐδὲ λυκτῶν ἀ-
 ξίω, ὁβολὸς ἱκανὸς, ὡς θέρμης
 πριάμῳ ποτὸν γὰρ ἡ ἑρπύνη
 ἢ ποταμὸς παρέξῃ. μὴ ὅλως
 γὰρ αὐτοῖς οὐκ ὁβολὸς, ὅλως
 φραγμαὶς ὀλίγας, ἀλλὰ πῶς
 τὰς ὁλῶς ὡς τῶν ἑμπορῶν
 τοῦτον ἀπὸ τοῦ φέρτερον πλε-
 σσῶν ἄν, ὅσον τοῖς τοῖς
 τοῖς ἡς χηματισμὸν σιωτῶ-
 ν. ἄν ἡπαδὰν ἱκανῶς συλ-
 λήξονται, καὶ ἐπιαιτίωνται,
 ἀπὸ τοῦ

omnia propter illas patras
 re audent. Ira præterea ve-
 hementia, leuissimarumque
 rerum perturbatione, ne-
 non indignationis facilitate,
 te, etiam nuper genitos in-
 fantulos superant. Non pau-
 uum igitur risum spectato-
 ribus mouent, cum quomodo
 etiam fortuito casu adeo il-
 lis ira ebullit. Colore autem
 tem liuidi videntur, impen-
 dens quid et abominabile
 præ se ferentes. Os vero
 spuma vel potius veneno-
 refertum: ne tu illic cul-
 fæda illa euomitur illucis
 deprehendaris, caue. Præter
 in aurum vel argenti, Hæ-
 cules, neque possidere de-
 gnantur. obolus sufficit et
 lupinos emant: nam potius
 fons seu riuus suppeditabit.
 At paulò post non obolus
 vel drachmas paucas, sed
 totas postulant diuitias, et
 eò ut mercator quispiam
 tanto impleri onere posset,
 quantum illis ad quæstionem
 Philosophia confert. Inde
 postquam ad satietatem usque corrasere, ac frumentati sunt,
 infelicio

infelicem illam abijcientes
lacernam, agros nonnun-
quam, ac vestes molles, pue-
ros quoque cincinnatos, nec
non instructas domus totas
emunt, Cratetis peræ, An-
tisthenis lacernæ, ac Dio-
genis dolio, longum vales-
re dicentes. Talia cum idio-
tæ cernunt, Philosophiam
iam conspuunt, omnesq; ta-
les esse arbitrantur, ac do-
ctrinam meam reprehenden-
re non desinunt, adeò ut lon-
go iam tempore impossibi-
le mihi fuerit vel unum ex
eis conciliare: sed planè Pe-
nelopes illud patior. etes-
nim quantum ego texo, tan-
tum rursus effusio dissol-
uitur. Ignorantia vero O-
mnium, cum opus no-
strum inextricabile, labo-
remq; gervunt inanem, mi-
nimè à risu temperant. Iva-
PIT. Proh, ô dei, qualia
nobis Philosophia ab exen-
crandis illis perpeffa est?
quapropter considerandi tẽ-
pus adest, quid faciendum.

quo pacto è medio sint tollendi. Cæterum fulmen eos

ἀπάγαμιξ' ὡληγῆ, καὶ ὁ θάνατος
 ταχὺς. ΑΠΟ. ἰδὼς δὲ, ὁ
 πατήρ τοῦ θεοῦ μου· μισῶν ἔρ
 καὶ αὐτὸς ἡδὴ τὸς ἀλαστονας,
 ἐμύσους ὄντας, καὶ τῶν Με-
 τῶν ἀγακτικῶν. ἔρσαντο μὲν
 ἔρ ἡ τῆς οὐκ ἀξίας οὐδ' ἀμῶς
 ἐκῆνοι ἀξιοί· τὸν Ἑρμῆ δ', αἰ
 φλοῦ, αὐτοκράτορα τῆς κοινῆς
 πρὸς καταπίμψαντος ἐπ' αὐ-
 τοῦ· ὅς ἐστι δὴ πρὶν λόγους ἐν
 καὶ καὶ αὐτὸς, τάχιστα ἔστι
 τοῦ τοῦ ὁρθῶς φιλοσοφου-
 ντας, καὶ τὸς μὴ· ἄτα τὸς μὲν
 ἡσανίσταται, ὡς τὸ ἀπὸς, οἱ δὲ
 κοινὰ ὄντα, ὅπως ἂν καὶ
 καὶ παρὰ τὸ κατὰ ὁρμὴν Ζῶς.
 καὶ λίγας, ὁ Αποκρίν· ἀπὸ καὶ
 πρὸν Ἑράκλει, ἀμα καὶ τὴν πρὸς
 κοινῶν αὐτῶν ἐχόντων ἀπὸ
 ὅς τάχιστα ἐστὶν ὁ βίος· πρὸς καὶ
 δικαῶν τοῦ ἀπορ· οἷς τῶν
 τοῦ οὐ μικρόν· καὶ τῶν, ἂν
 ἐκκόψης μισὰ ὅτω, καὶ ἀναι-
 σχωτα θηρία. Ἡρα. καὶ
 μὴν ἀμῶν καὶ, ὁ πατήρ, τὴν
 ἐπὶ καὶ ἐκκαθάσαι αὐτοῖς τὸ
 ἀδύνατον, καὶ τέτοις συμπερι-
 σταῖν.

iaculatione unica, morsque
 auferet cita. ΑΡΟ. Ega-
 tibi pater aurem vellam·
 nam & ipse iam arrogan-
 tes, & à Musis alienos, Mus-
 sarum gratia indignatus
 odi : fulmine siquidem aus-
 tua dextra minimè illi dis-
 gni sunt. Mercurium au-
 tem, si videtur, pœna exas-
 ctorem ad illos demittemus·
 is, tanquam qui & ipse in-
 ter disciplinas versatur, con-
 terrimè eos qui rectè philo-
 sophantur, & qui minùs, co-
 gnoscet : dein hi quidem,
 ut par est, laudabuntur,
 illi verò quemadmodum ex
 tempore videbitur, plecten-
 tur. I V P I T. Rectè dicis,
 Apollo : sed & tu Hercu-
 les, unà Philosophiam in-
 psam pariter ducentes, præ-
 periter in vitam abite : cer-
 tamenq; decimumtertium &
 stud. nec paruum, te absol-
 uere putato, si tam scelesti
 & impudentissima extirpa-
 ueris animalia. ΗΕΡ. At
 qui pater & Augie finium

repurgare præstaret, quàm cum talibus manus conferre.
 canus

ὅτι ἀπὸ τοῦ δ' ὁμοῦ. ΦΙ.
 ἔπειθ' ἡν, ἀπολεσθέντων δὲ
 κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.
 ΕΡ. κατὰ τοῦ, ὡς ἔχον ὁλίγους
 αὐτῶν ἐπιτείνωμαι σήμερον.
 πάλιν δ' ἔτι παρὶς, ὡς ΦΙ.
 πάλιν, σὺ γὰρ οἶδας, ὅπως ἀ-
 ρχὴν πρὸς δόξαν ὅτι τὸ τῆς Εὐα-
 ῖας ΦΙ. οὐδ' αὖτως, ἢ πάντως ὁλί-
 γους, ὅτι ὁρῶς ἐπιλοφῶσαι, ὡς
 ΕΡ. οὐδ' αὖτως οὐδ' αὖτως Αἰλικῶν
 πάλιν ἀκονταί, ἀλλ' ἐνθα πα-
 ρεχόμενος ἢ ἀργυρῶν ὁρῶς
 καὶ, καὶ πάλιν ἡγήτοιοι ἀσπὶς
 μὲν. ΕΡ. οὐκοῦν ἀπὸ τῆς
 ὁρῶς ἀπὸ τοῦ. ΗΡ. ἐν λί-
 γους, καὶ ἐν ἑκάστῳ γὰρ ἡμῖν τῆς
 ὁρῶς δόξα γὰρ τὰ ὁρῶν ἄ-
 παντα, συχναίς ἐπιδοῦν.
 καὶ μοι τὴν δὲ ἡδὴ παρὸν
 ΕΡ. ποίαν λίγους; ΗΡ. αὖ-
 τῶν, ὡς ΕΡ. καὶ Φιλοδοῖα,
 ἀλλ' ἡν ὁρῶς μίγνυται, καὶ ἑλ-
 λῶν ὁρῶν ἀπάντων; Αἰμός
 ΕΡ. τοῦ μᾶλλον, ἢ καταντικρὺ
 ἢ πάλιν, πάλιν δ' ἡ ποσὶς
 πάλιν, πάλιν, ὅτι
 τῶν

eamustamen. PHILO. In-
 uita quidem : ex patris ta-
 men sententia subsequendum
 est. MERC. Descenda-
 mus, quandoquidem haud
 paucos ex illis hodie con-
 teremus. Cæterum, ô Philo-
 sophia, quoniam tendere o-
 portet? tu enim ubi versan-
 tur, nosti : an perspicuum
 est quod in Græcia? PHI.
 Minime, nisi admodum pau-
 ci, qui recte, ô Mercuri, phi-
 losophantur. Illi verò Ata-
 tica haud indigent paupere-
 tate, sed ubi auri & argen-
 ti eruitur copia, ibi nobis
 sunt querendi. MERC. Nun-
 quid igitur confestim in
 Thraciam abeundi? HER.
 Bene dicis. ego vos in via
 deducam: nam cuncta Thra-
 cum, utpote qui sæpius il-
 luc accesserim, cognoui. &
 nunc huc mihi flectatis.
 MERC. Quoniam dicis?
 HER. Viderisne, Mercu-
 ri & Philosophia, mon-
 tes duos maximos, omnium-
 que pulcherrimos? maior Hæmus est, oppositus verò

Rhodope; ac campus interiectus, perquam fertilis, ab

τῶν πεπιδωρ ἱκατέρου δι-
 θύς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λό-
 φους τῆς πάλιν λαλῶς ἀνι-
 σηκώτας, ὅν ἀμὲρ φους τῶν τρα-
 χυτήτα, οἷον ἀπροπόλως ποτ-
 λὰς τῆς ἱπποκαμύγης πόλινως·
 καὶ ἡ πόλις ἥ ἥδῃ φαίνε-
 ται. Εἰρη. νὺ Δί', ὦ Ηρώ-
 κλας, μινύσι καὶ λαμίσσι ἀ-
 πασῶν. πόρρωθεν οὐκ ἀπλάμ-
 πατὸ λάμψ', καὶ τίς ποτα-
 μὸς μινύσι παραμάβιται,
 πάλιν ἐν ἧδ' ψαύων αὐτῆς.
 Ηῤα. Εὐρὺ μὲν οὐτ', ἡ
 δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἱκέ-
 νυ, καὶ ἡμῶς ἥδῃ πρόσχαροι καὶ
 ἱπποφίλοι, ὥς ἐπιδαίνωμιν
 ἀγαθὴν τύχην. Εἰρ. οὐτὼ γινύ-
 σθω. τίδ' οὐκ ἔχῃ ποιεῖν, ὅ-
 πως τὰ θεῖα ἐξίχνηται;
 Ηῤα. τοῦτο μὲν σὸν ἥδῃ ἔρ-
 γον, ὦ Εἰρημὺ· ἡρῶν δ' ἔσ' ἡ,
 ὥς οὐκ ἀνθρώποις ἐκρηθῶμεν.
 Εἰρ. οὐδὲρ τότο χαλκῶν, ἀλ-
 λὰ τάλῃ δυνάμει καὶ ἰσχυ-
 ραὶ αὐτ' οὐκ ὥς Φιλοβουλία,
 λίξη, οὗς τινὰς δορυμασίων,
 καὶ τὰ σημεῖα πέσειν. Φι-
 λος. οὐδ' αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ

ἔφ' ἐς,

profer. PHILOS. Sed neque ipsa manifeste quānam

vocens

utriusque confestim radice
 se pandens: & colles quos-
 dam tres perpulchros assur-
 gentes, minimè asperitate
 deformes, tanquam subie-
 ctæ ciuitatis arces varias: &
 iam vobis ipsa apparet. ME.
 Ita per Iouem, ô Hercules,
 maxima, & omnium for-
 mosissima: etenim à longè
 illius resplendet pulchritu-
 tudo. quin & fluuius quā-
 dam maximus præterlabi-
 tur, opportunè illam alluens.
 HE. Hebrus est, ciuitas
 verò Philippi illius opus:
 proin nos iam contege, ne
 bulæq; inuolue, vt bona des-
 scendamus fortuna. MBR.
 Ita fiet. Cæterùm quid fa-
 cere oportet vt animalia in-
 dagentur? HE. Hoc qui-
 dem tuum iam, Mercuri, o-
 pus: nam præco es. ne igitur
 præconium enunciare cun-
 cteris. MBR. Haud diffi-
 cile hoc, verùm illorum no-
 mina ignoro: tu igitur Phi-
 losophia, quo nomine sine
 appellandi, insuper & signa

Εφίς, οἱ τινος ὀνομάζοντα,
 ὅτι τὸ μὴ συγγενεῖν αὐτοῖς.
 ὅτι δ' οὐκ ἔστι ἐπιθυμία, ὡς
 ἔχουσιν ἀς τὰ κτήματα, ἐκ ἅρ
 ἀμάρτοις πεσοπαλῶν ἐτίσω-
 νας, ἢ ἐτησίπους, ἢ ἐτησι-
 κλίας, ἢ ἀκτήμενας, ἢ πολυ-
 κτήτες. Ερ. εἰ πύσας. ἀπὸ
 οὐδὲ ἀσιν, ἢ τί καὶ πύ-
 σασιν καὶ αὐτοῖς; μάλλον
 καὶ πύσας, καὶ τι καὶ
 ἐπιδόσιν βίλουςιν. ΑΥ. ἀρ' ἂν
 ἐχοιτὶ ἡμῖν, ὡς ἀνδρῶν, ἢ ἡμῶν,
 ἢ αὐτῶν βελτίσι, ἢ τινος τῆς
 γέρας ἅμα ἡδύς, καὶ τινος
 γυναικῶν καὶ καλῶν καλῶν
 αἰ τὸ λακωνικῶν, ἀρ' ἔγω-
 γον, καὶ ἡμοῖν ἀνδρῶν
 Φι. πᾶσι, τὰ ἡμῖν οὐ-
 τοῖς ἡμῖν. ΑΥ. πᾶσι τὰ ἡμῖν
 πᾶσι; δραπετῶν καὶ πᾶσι
 πάντων ἡμῶν, καὶ πᾶσι
 καὶ μάλιστα μίτῃ, ὡς δραπε-
 τῶν καὶ πᾶσι αὐτῶν. ἢ οὐδὲ
 καὶ, ὡς οὐδὲ καὶ αὐτῶν.
 Ερ. τὸ νῦν δὲ ἅμα ἐκρυ-
 βῶν, ἢ τινος ἀνδρῶν Πας-
 σαγονικῶν, τῶν δὲ Σινώ-
 πικῶν καὶ ἡμῶν, ὄνομα ἡμῶν,
 οἶον

vocentur noui, quoniam
 nullum mihi cum his cons-
 ortium. Ceterum non ab-
 errabis, si eos à possidendi
 desiderio, vel Possidomios,
 aut Possidipos, seu Possis-
 cleos, vel Possifundos, aut
 Possidoros nominaueris.
 MER. Bene dicis: sed
 quisnam hi sunt, qui & ipsi
 circumspectant? atqui ac-
 cedunt, & quid loqui vela-
 le videntur. VIR. Poten-
 stine, ó viri, vel tu optima,
 nobis indicare, num ternos
 pariter videritis prestigias
 tores, ac mulierem quandam
 Laconicè corpus ornatam,
 aspectu masculo, ac penè vi-
 rili? PHIL. Pape, hi no-
 sta querunt. VIR. Quo-
 modo vestra? etenim Fuga-
 tui illi omnes: nos vero præ-
 cipuè mulierem pro manci-
 pio ab eis abductam deside-
 ramus. Intellegitis autem,
 curnam ipsos queramus.
 MER. Igitur pariter es-
 nunciemus præconium. Nō
 quis mancipium Paphlago-
 nicum, ex Sinopensibus barbaris, nomine tale, quale &
 possesio

ἔστις ὁ λιανώτερον ἀπαντωρ·
 πῶς γοῶν τὴν ὁδὸν αὐτῷ ἡκί-
 α· καὶ μνησθῆναι ἐν πόντῳ. χαί-
 ρει, ὦ ἄνθρωπε, καὶ μουσικώτατε
 Ὀρφῆϊ, ἐκ πινυλῆσαι γὰρ πᾶ-
 ν Ἡρακλῆους. Ορ. νῦν καὶ ὑ-
 μέτε γὰρ φιλοσοφία καὶ Ἡρα-
 κλῆος καὶ Εὐρῆμ' ἄλλα καρδὴς
 ἐκδιδοῦσα τὰ μύθωντα, ὡς
 ἔλατ' ἀπὸν σαφῶς, ὅρ' ἵστα-
 ται, νῆδα. Ερ. οὐκοῦν δάξομαι,
 ὦ ἄνθρωπε Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ
 παρ' αὐτοῦ ἵδ' ἄνθρωπε, οἶμα, δὲ καὶ
 ἔστις ὁρ. Ορ. ἔστις ἔστις, ἔ-
 στις ὁ καὶ τὴν ῥῆν οἰκίαν δάξασθαι
 καὶ ἄνθρωπε, ἔνθα οἶμα, αὐ-
 τῷ ἄνθρωπε, ὡς μὴ λιανῶς ἀπὸ
 πῶς αὐτῷ· μισρὸς γὰρ ἄν-
 ὄνθρωπος, καὶ μόνον τοῦτο
 καὶ μισρὸς. Ερ. δάξομαι μὲν
 ἄνθρωπε. Ορ. αὐτὴ πᾶσι καὶ ἔνθα
 ἔστις ἄνθρωπε ὑμῖν ἡ πόλις, ὡς
 καὶ ἴδοιμι αὐτόν. Ερ. ἡ πό-
 λις, ὡς γινώσκεις ὅτι φωνή, ἔσ-
 ται δὲ καὶ τὴν ὁδὸν Ὀμήρου, Φι-
 λῶν Δία, ἀπὸ ἀνθρώπων ὅ, τι καὶ
 ἔστις.

Δρα.

omnium nautarum iucun-
 dissimus. Nam ad cantum
 suum remigantes, nullates
 nus laborabamus. Salve os-
 ptime & perquam canore
 Orpheu, qui nullibi vnquam
 Herculis oblitus es. O R-
 P H E. Nequaquam: sed &
 Philosophia, Hercules, &
 Mercuri saluete: sed tem-
 pus est vt mihi præmium in-
 dicij persoluatis: ego enim
 planè quemnam queratis,
 noui. M E R. Nonne igit-
 ur, Calliopes fili, vbi nam
 sis, monstrabis? cùm enim
 sapiens existas, minime vt
 arbitror, auro indiges. O R-
 P H E. Rectè dicis: proin-
 es go vobis domum quam in-
 habuistis, ostendero, ipsum
 verò minime, ne malè ab eo
 audire cogar. summe enim
 scelestus est, ac vni huic rei
 studet. M E R C. Osten-
 de solum. O R P H E. En
 proxima hæc: ego verò,
 ne ipsum videam, e pedibus
 vobis abeo. M E R C. At-

unde, an non mulieris vox est, Homeri quid connecten-

PHIL. Itaq; per Iouem: sed quidnam dicat, audiamus.

Ergo.

Δρα. Εχθρὸς γάρ μοι κἄνος
 ὁμῶς Αἰδᾶο πύλοισιν,
 Ος χρυσὸν πελιδνὸν ἐνὶ φρεσὶ
 σὺν ἄλλοις ἔπει.

Ερ. ἐκούω τὸν Κανθάρου βίαι
 σιγῆον, ὃς
 Πενδορόκωρ κακὰ ῥίξῃ, ὃ
 ἔσθ' ἐλότης ἁπλῶς.
 Υπο. πρὶ ἡμῶς ἔστω τὸ ἔπαινον,
 τῶν γυναικῶν

ἡρώδ' ἀπάγων, διότι αὐτὸν
 ὑπεδέξαμην. Δρα.

Οἰνοβρίης, λιπὼς ὄμματ' ἔ-
 χων ἐραδίῳ δ' ἐλάφῳ,
 Οὗτ' ἀνὶ πόλιν αὐτὸν βίβμιος,
 ὅτ' ἐνὶ βελῇ.

Θροῖτ' ἀκείτ' ἐμυθεῖ, κακῶρ
 πανάγιστος λοιοῖον,
 Μάψ, ἀτὰρ ἐ κατὰ κόσμον
 ἐστὶ μὲν βασιλεῦσι.

Δι. ἀκότως τοῦ κατὰ κράτος τὰ
 ἔργα.

Δρα. Πρόσθ' ἐλθὼν, ὅπως δὲ
 κίον, μίσησ' ἡμίμαρ,
 Διόνωρ ἀπηνείε, τείρε λυγρὸς
 ὁδὸς ἀγέης ὁρμῶν.

Υπο. οἱ μοι γυνῶν, ὃς πᾶσι
 θάσ' ἐπὶ λυγρῶν τοσούτων; φασ-
 σὶ δ' αὐτῶν καὶ ἑλθὼν ἀπ' αὐ-
 τῶν. Ερ. θάρρα, Κίρβιρόν
 ἰπσὶς concepisse ferunt. M

F V G. Non minus ille mihi
 est hostis, q̄ ianua Ditis,
 Aurum mente colēs, vera
 bis contraria sentit.

M E R C. Nonne igitur
 Cantharus tibi odio ha-
 bendus, qui

Praua gerēs hospes, quā-
 uis simularet amicum?

M A R. De me carmen hoc,
 cuius uxorem

Abduxit fugiens, fuerat
 qui acceptus amicē.

F V G. Ebrius, atque canis
 facie, sed pectore ceruus,

Consilio ignauus, sed lō-
 gē ignauior armis,

Thersites vecors, praua
 rumq̄ optima pica,

Regibus illicite & frus-
 tra contendere suctus.

D O M. Iure execrandi cara-
 mina haec.

F V G. Antē canis, retroq̄
 leo, medioq̄ chimæra,

Impetum exhalans gras-
 uiter triniticenis acris.

M A R I T. Hei mihi a-
 xor, qualia à tot perpeffa

es cambus? quin ipsam ex-
 ceperunt. M

E R. Confide, Cerberum
 tibi

τινα τίξεταιί Γοι, ἢ Γηρύονλω,
 ὡς ἔχουσι ὁ Ηρακλῆς οὐτ' αὖ-
 θις πόνορ' ἀπὸ καὶ πρῶσι-
 σιν, ὡς ἐδρῶ δὲ κόπην τῶν
 θύραρ. Δι. ἔχουσι, ὦ Κάνθα-
 ρ, νῦν σιωπᾷς; φ' ἔ, ἰδὼν αὖ
 τινά Γοι ἢ πῆρα ἔχῃ, θέρμους
 ἴσως, ἢ ἄρτε πρὶφ'. Ερ. οὐ
 μὰ Δία, ἀπὸ ἰώνω χυσίον.
 Ηρα. μὴ θαυμάσῃς κυνικὸς
 φ' ἴφασκον εἶναι τὸ πρόδον
 ἐπὶ τῆς Επαλλ', ἰνταῦθα δ'
 χυσίον φ' ἀπελθὼς ὕπαι, τοι
 γάρ μὲν Κλεάνθω δὲ αἰς μα-
 κρὰρ αὐτὸν ὄψα' ἐρμήσεται
 φ' ἄλ' ἢ πάγων', ἔτω μὲν
 φ' Δι. σὺ δ', ὦ κακί, ὦ Λη-
 κτίαν, οὐ μὲν θραπίτης τυγ-
 χάνης ὢν; ἔμψου αὖ φ', ὦ
 σὺ γέλωτ', ἄτα τί δὲ ἀρ' ἔχε-
 ροῖς; καὶ Ληκτίαν, ὡς ἔλεγε
 φ' Ερ. ὁ τεῖρ' αὖ οὐτ' αὖ
 ἀλίσποτ' ὑμῖν δαίρ; Δι.
 ἡμαῶς, ἀπ' ὁ ἀλίσποτης ἐγὼ
 αὖ φ' αὖ φ' αὖ φ' αὖ φ' αὖ φ' αὖ φ'
 Ερ. ὅτι τί; Δι. ὅτι δαυὼς
 ἐπὶ σάθρων δὲ, τὸ δ' ὄνομα
 Μυρό-

tibi quendam aut Geryo-
 nem pariet, ut Hercules il-
 le rursus alium habeat la-
 borem. Sed obviam pers-
 gunt, ita ut fores pulsare
 necesse non sit. D O M I.
 Teneo te Scarabee? siles
 iam, age videamus quid iu-
 bi pera contineat, lupinos
 forsitan, vel panis frusta.
 MER. Minime per Iouem,
 verum zonā auream. HER.
 Ne mireris. nam sub initium
 in Græcia se Cynicum es-
 se dicebat, hic autem plas-
 nè Chrysippeus est: igitur
 non diu posthac Cleanthem
 ipsum videbit. à barba etea-
 nim, cum tam scelestus sit,
 suspendetur. D O M I. Tu
 vero, ô scelerate, quidne Do-
 liolum fugitivus meus exis-
 stis? certe, non alius. prob-
 risu digna res. quid dehinc
 haud fiet? O Dolium
 quoque philosophatur ME.
 Nunquid tertius ille domi-
 no caret? D O M I. Mini-
 me: verum ego dominus
 sponte in rem malam ipsum dimisi. MER. Quamob-
 rem? D O M I. Quoniam teterrime fueret, nomine vero
 Odori

Μυρόπνου αὐτὸν ἱκαλῶμεν.
 Ερ. Ηρακλὸς ἀντίξυλον, ἀ-
 πύρας, ἱππὰτα πύρα καὶ βάκ-
 κρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν
 ζωαῖαν σὺ. Υπο. μηδὲ
 μῶς, οὐκ ἂν ἀφλάβοιμι βι-
 βλίον μοι τῶν παλαιῶν κνί-
 σθων. Ερ. πῶς βιβλίον; Υπο. ἴσ-
 τι, ὧ γὰρ, τριπάρανθρον βι-
 βλίον. Ερ. ἔδρ' αἴωρον, ἵπαι καὶ
 τριπάρανθρον τῶν κομικῶν ἴσ-
 ται. Δρα. σὸν, ὦ Ερμῆ, δικάστη
 τὸ μετα τοῦτο. Ερ. οὕτω μοι
 δοκεῖ, ταύτην μὲν, ἵνα μηδὲ
 τίρας, μηδὲ πολυκίφαλον τι-
 κῇ, οἷχθαι παρὰ τὸν ἄνδρα,
 ἐπίσθαι αἰς τὴν Εκάδα, τὰ δὲ
 δὲ τότε τὰ θρασιπύκων, πα-
 ραδοθέντι τῷ Διὶ Διωπύκων
 μανθάνειν, ὃ πρὸς τὸν ἄν-
 δρα πλῆναι τὰς ἐνστάδας τῶν
 θονῶν, τὸν Ληκυθίωνα, τὸν
 Μυρόπνον αὖθις ἀκῶν τῆς
 τῶν τὰ διερρηγόντων, μαλὰ
 καὶ πρότερον μαστιγώχοντα, ἵπ-
 τα καὶ τὸν παραδοθῆναι τοῖς
 πεντακταῖς, ὅς ἀπόλοιτο παρὰ
 τὸν Μυρόπνον τὰ πρῶτα, ἐνστά-
 σι πεσόντι, καὶ ζωαῖαν τὴν
 σὴν, ἣτα ἴσθαι Αἴμονα ἀνα-
 γένεσθαι

Odorispirum appellabamus.
 M E R. Hercules malorum
 depulsor, audisne? dem pera
 & baculum. Atqui tu vxo-
 rem recipe. M A R. Minu-
 me, quandoquidem nec se
 mihi libellum ex veteribus
 in vtero gestaret, reciperem.
 M E R. Quomodo libel-
 lum? M A R. Aliquid est,
 vir optime, triceps libellus.
 M E R. Haud absurdè, quā-
 doquidem ex Comicis tri-
 galeatus quidam. H E R.
 Ad dehinc tuum est iudica-
 re. M E R. Ita mihi viden-
 tur, mulierem hanc, ne mon-
 strum aut multicaput pariat,
 retrò in Græciam ad virum
 reuerti debere, & fugitiu-
 los hos duos dominis red-
 di, ut discant quæ antea Dolu-
 lum quidem sordidos ablu-
 re panniculos. Odorispirum
 autem rursus vestimenta re-
 sarcire lacera; malus tam
 prius flagellatum. Inde
 hunc picatoribus tradi, ut
 pereat, vulsus primo; insul-
 per pudenda pice inquinari
 postea in flammam sublatum

nudum

ῥοχτα θυμὸν, ἰπὶ τ' χιόνῳ
 μέγαρ συμπεριδυσσέον τὸ
 πόδι. Δρα. φῦ τ' λακῶν ὀφθαλμοῖς,
 παπαιπαιαδῆ. Δι. τί τὸ
 πρὸς τὴν τῶν τραγικῶν σὺ
 ἀπὸ λόγου ἀπ' ἀποδόσε παρὰ
 τὸς πρὸς τὸν ἥδου, ἀπὸ δὲ
 πρὸς τὸν πρὸς τὸν πρὸς τὸν
 πρὸς τὸν πρὸς τὸν πρὸς τὸν

nudum, pedibusque collis-
 gatum, in nive destitui.
 SCA. Heu malorum, ah, ah,
 papai, eheu. DOM. Quid
 hoc est? tragicas interseris
 voces? sed ad picatores
 iam sequere, prius tamen
 leoninam exue pellē, ut plas-
 nē asinus esse cognoscaris.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a SOCRATEM ab Anyto.] Socrates Atheniensis phi-
 losophus, Sophronici marmorarū & Phianaretæ obstetricis fi-
 lius, ab Atheniensibus in carcerem coniectus est, Anyto accu-
 sante, quod de dijs malè sentiret, cicutam porrectam hausit ino-
 tempide, neglecta quam ad patrociniū suæ salutis obtulerat
 Elysias, oratione. Horatius lib. 2:

Pythagoran: Anytiq; reum doctumq; Platona.

Pleræ annotavimus in his accusato, in Parasito, & in Ioue cō-
 fusato. b Eumolpus quidem.] Vir fuit Atheniensis, quem
 Suidas Musæi poetæ filiū fuisse scribit, & Pythiorum victorē:
 alij Orphei vatis filiū fuisse credunt, qui etiam ipso Homero
 versificator fuit antiquior. Ab hoc Eumolpo sacrorum quo-
 rundam præsides dictos voluit, quorum Aeschines in oratione
 contra Ctesiphontem meminit. Diodorus verò Eumolpum Aegy-
 ptii generis regē fuisse tradit, ab eoq; sacerdotes siue magistra-
 tus Athenienses dictos. c Sophistarum genus.] Isocrates in
 oratione contra Sophistas, in eos invehitur, ut qui præter qua-
 si nihil propositum habeant, & inantum pollicitationū ma-
 gis ostentia, non tantū imposturam faciant, sed & semet ipsas,
 & omnes eruditos in summum odium & invidiam adducant.
 In definitionibus Platonicijs quæ Xenocrati tribuuntur, sa-
 tis eorum describuntur atq; perstringuntur. d Antisthenes.]
 Hic quondam quadraginta stadys emensis, audiebat Socratem,
 & quæ tolerantiam addiscens, tranquillitatis quæ illius imitator
 effectus,

effectus, Cynicam prior sectam inchoauit, princepsq; in ea fuit, author Laërtius. e Crates.] Thebanus, Diogenis Cynici discipulus fuit, ὁ ὡς πρῶτος appellatus, quod in omnem ingrederetur domum, & hominum vitia corripere. Laërtius, Plutarch. & Erasmus in Apophtheg. f Ancoram nouissima.] Id est, extremam soluere. Adagium est apud Græcos celebratum, cum significant rem ed redactam esse, vt extremo conatum, summisq; viribus sit enitendum, & ad suprema confugiendum consilia, quibus si nihil proficiatur, iam nihil reliquum esse videatur, vnde subsidium sperare possis. translatum à nautis, qui maximam & validissimam ancoram sacram vocant, eamque tum demum mittunt, cum extremo laborant discrimine. Eo vsus est Lucianus rursus in Ioue Tragædo, & in Apologia g Augiæ.] Augeias cum immensa multitudine bouum abluere daret, simo bubulo Elidis partem ita compleuit, vt illi bona pars regni iaceret inculta. Cum Hercule igitur pactus est, promissa mercede, vt egesto simo terram purgaret, ratus id fore infimum laboris opus. Hercules verò arte vsus, Minyei fluminis cursum auersit, & in loca simo oppressa deriuauit. Ita breui temporis spacio, absque maiori labore à flumine simus ablutus, & terra repurgata est. Augeias verò Herculi poscenti mercedem, denegauit, dictitans eum Eriſtei mandato id fecisse, neq; magno labore, sed arte effecisse. Phileus filiorum Augeia natus maximus arbiter acceptus, intra patrem & Herculem, pronunciauit pro Hercule contra patrem. Lucianus quoq; hac prouerbiali allegoria vsus est in Pseudomante.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η

SYMPOSIUM

Λαπίθαι.

vel ^b Lapithæ.

Erasmo Roterodamo interprete.

ERASMVVS ROTERODAMVS

Ioanni Eutychio suo S. D.

Q Vanquam hic Luciani Dialogus, Eutycho doctissime, plurimum habeat artis, ob decorum mirè seruatum in personis tam multis, tamq;

tamq; diuersis: tamen aliquot reperi, qui dicerent
esse preiudicium, quod liberius ac velut *ἡ μάχη*
philosophorum omne genus laceret. At mihi vide-
tur iustius esse stomachandū in huius seculi mo-
res, quo videmus Philosophorum scholas multo
peruicacius etiam inter se dissidere, nec minus atro-
citer digladiari: tum inter sectarum professores
nihilominus cruentam esse pugnam, quā in eo
conuiuio fuisse Lucianus vel finxit, vel retulit.
Hunc igitur libellum, quoniam fortē *ἀδίσποτον* re-
peri, & tamen patrono videbatur egere, Eutychio
dicaui. Bene vale, καὶ ἀνύχιδ, vt planē sis quod dice-
ris. Antuerpiæ. An. M. D. XVII.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

[SYMPOSIUM.] Conuiuium. b Lapithæ.] *Thes-*
salia populi, sic fortasse dicti à Deucalionis & Pyrrha iactis la-
pidibus. Vnde versiculus:

Ex δὲ λίθων ἰσχυρότεροι βροτοὶ, λαοὶ δὲ καλεῖσθαι. *lās*, idem
quod λίθος, hinc λαός, & fortasse λαπίθης. Virg. 1. Georg.

Deucalion vacuum lapides iactauit in orbem,
Vnde homines nati, durum genus, &c.

Naturatur ab Ouid. lib. 12. Metamorph. quomodo à Lapithis
Centauri in nuptijs Pirrhoi & Hippodames profigati fuerunt,
cum vino & libidine iam astuantes, sponsa & reliqui feminis
vino inferre aggressi essent.

ARGUMENTVM.

Rursum depingit hoc loco philosophorum mores
& vitam Lucianus, atq; illa quę fictionibus ac fa-
bulis alibi de illis prodidit, hic nunc exemplo ac vero
facto comprobatur. Est autem historica quædā rei ge-
næ cōmemoratio, qua exponit quo pacto diuersarum
profes-

professionū Philosophi aliquot ab Aristæneto ad cœnam & nuptiarū celebritatem vocati, posteaquā vino incaluere, pro secta quisq; sua inter se verbis primò cōtenderint, mox ad manus quoque & ad vulnera venerint, adedò vt saucij nonnulli ac mutilati è conuiuio asportati fuerint. Rursum autē ex alijs qui vocati nō fuerant, quidā, Cynicus videlicet, vltro veniens, cœnanti-
bus sese obtruserit, magna præsentia & impudētia sua importunitate. Alius autem per literas cum Aristæneto expostulārit, tragicè propè in eum debacchatus, quod præteritus, & cæteris postpositus fuisset. Ex quo apparet, istud hominū genus quod foris virtutē prædicat, & specie religionis in se vulgi ora cōuertit, non hac ætate modò (quod tamen grauissimū est, quādo & Christus nōs esse pleriq; se, & alijs vitæ morumq; honestate perire profitētur) verū olim quoq; eadem simulatione iisdemq; præstigijs vsos esse, nimirum vt verbis quidā multa de pietate, de officijs, de vera viuendi ratione cōstitarent; cæterū ipsa re à virtute ac honestate quāquam lōgissimè abessent, libidini & gulæ & cæteris vitijs turpissimè interim seruientes. Et accidere sanè etiam nostra memoria huiusmodi quædā exempla, conuiuio huic nō admodum dissimilia, vbi isti in speciem grauissimi sanctissimiq; viri, vel pro leuibus ac puerilibus rebus acerbissimas sæpenuerò contentiones inceperunt: vel quia alicubi præteriti atq; neglecti viderentur, grauissima odia exercuere: vt non immeritò quispiā crediderit, philosophos illos veteres (quanquā indignū adedò est, tam venerabile nomen in tam turpibus personis hædere) in nostræ ætatis homines quosdā immigrasse. Vsq; eadē nostri isti à veteribus nō alia re, quā solo titulo ac nomine differūt. Cæterū tamen hæc omnia cum summa festiuitate pro ingenio atq; facundia sua tractet Lucianus: interim tamen seriò quoq; ac verè idem monet, nullum esse precium operæ, si quis disciplinas omnes p̄discat, nisi simul & vitæ rationes ad id quod optimum est, accommodet, eosq; illos qui solos

libros spectant, quiq; solitudine ac cura quam illi asferunt, perpetuò tenentur, à recta ratione, bonisq; institutis fermè abduci, &c. Inscribitur autem dialogus hic **CONVIVIUM**, vel **LAPITHÆ**, quorum prior titulus ab argumento & re ipsa sumptus est: alter à collatione, quodd ut hic Philosophi, ita à Poëtis Lapithæ & Centauri in nuptijs Pirithoi inter se funesto certamine congressi quoque feruntur.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ

Λυκίνου.

Οικίλω,
ὦ Λυκίνε,
ἀγαθὸν
φασί γε
ἄνδρες
μὴν χεῖς,

ἐν Λαίανίῳ, παρὰ τὸ δῆς
παιον, καὶ τινὰς φιλοσόφους
λόγους ἀρῶντα, καὶ ἑμὲ σμικρὰ
πρὸς σὺν ἑσὶ ἐπὶ αὐτοῖς, ἃ δὲ
μὴ ἐψάλλετο Χρῆστος, καὶ ἄλλαι
πραγματικῶν περὶ ἡμῶν τὰ
ἄλλα, καὶ τίλη, αἵματι δὲ
ἐκθλῶναι τὴν σωτηρίαν. Λυ.
ὦ πόθον, ὦ Φίλων, ἡ πόσις το
Χαρίνου ταῦτα; οὐ γὰρ σωτη-
ρίαν μὲν ἡμῶν. Φί. Διο-
νικός ἐφ' ἡμῶν ἀκούσας Διό-
νικον δὲ καὶ αὐτὸς οἶμαι, τῶν
σωτῆρων ὡν. Λυ. καὶ μὲν
λα, ὦ

PHILON, LY-

cianus.

Quā a quā-
dam & va-
riā disputa-
tionem,
Luciane,

vobis fuisse narrat super eae-
nam apud Aristanetum: tum
philosophicos quosdam ser-
mones dictos, ac super his
summam cōtentionem exor-
tam fuisse: quod mi mentia-
tus est Charinus, etiam ad
vulnera vsq; rem processisse:
deniq; sanguine conflictum
fuisse diremptū. LVC. Atqui
vndēnam, Philon, ista re-
sciuit Charinus? neque enim
is nobiscum aderat in con-
uiuio. PHIL. E' Dionico
medico aiebat audisse sese.

portò Dionicus etiam ipse
ē conuiuatum numero fuit opinor. LVC. Fuit maxi-

γγγγ 2

me:

ἀλλ' οὐ μὲν ἴξ' ἀρχῆς γινώσκουσιν
 τοὺς ἅπασιν πρὶν γένεσθαι, ἀλλὰ ὁ-
 ψὲς, μετὰ τὴν σχεδὸν ἡδὴ τῆς
 μάχης ἐπίσκη ὀλίγον πρὸ τῶν
 τραυματίων. ὥς θ' αὖ μάλα, εἴ
 τι θεοὶς ἐπαρ' ἰδιούατο, μὴ
 παρακολεσθῆς ἐκείνοις, ἀφ'
 ὧν ἀρξάμεν ἡμεῖς ἐς τὸ αἵματι-
 κούτσον αὐτοῖς ἢ ἐκλονεῖν.
 Φί. τοιγαρὲν, ὦ Λυκίε, καὶ ὁ
 Χαρὶν ὅτι αὐτὸς, εἰ βουλοίμην
 ἰάληθ' ἀκῆσαι, καὶ ὅπως ἐπράχ-
 θη ἔκαστα, πρὶν σὶ ἡμᾶς ἡκάρ-
 κειναι καὶ τὸν Διόνικον γὰρ
 αὐτὸν ἀπαρ', ὥς αὐτὸς μὲν οὐ
 παραγνοῖ τοὺς ἅπασιν, σὶ δ' ἂν
 πεῖθῃς ἀδελφεῖς τὰ γινώσκου-
 μεν, καὶ τοὺς λόγους αὐτὸς ἀπε-
 μνημονεύσαι, καὶ μὴ πρὶν ὥς
 τ' τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀ-
 κροώμενον. ὥς ἐκ ἂν φθάνοις
 ἐπὶ τῶν ἡμᾶς ἰδούτων ταύτων
 ἐρίσσειν, ἥς ἐκ οἷδ' ἂν τις ἡ-
 δίων ἡμεῖς γινώσκωμεν, ὅσῳ
 ἐκφυγόντων, ἐν ἑρπύλῃ καὶ ἀναιμω-
 τῇ,

me: verum ne is quidem ab
 initio rebus omnibus fuit
 praesens, sed serius aduen-
 rat, media ferme pugna,
 pauloq; ante vulnera. Pro-
 inde demiror si quid cōpera-
 ti certive referre potuit, qui
 non ordine spectārit illa ven-
 de inter illos nata lis, postea
 ad sanguinem usque deducta
 est. PHIL. Proinde, Lu-
 ciane, Charinus etiam ipse
 si rem compertius velle
 cognoscere, et quo singula
 modo sint gesta, doceri, re-
 adire iussit. nam Dionu-
 cum etiam ipsum fassum fu-
 isse, ne se quidem toti nego-
 cio praesentem adfuisse: te
 verò, quicquid esset actum,
 id omne compertio certoque
 scire: tum etiam quae dicta
 inter illos fuerint, memo-
 nisse: quippe qui eiusmodi
 non obiter neque neglectum
 audire, sed per ocium atque
 attentè auscultare sis solitus.

tus. ^b Proinde nunquam effugies, quin nos hoc suavis-
 sime accipias epulo: quo mihi quidem haud scio an ullum pos-
 sit accidere iucundius: praesertim quod sobrii per ocium
 iucundè ac citra sanguinem, ^c extraq; teli, quod aiunt, iactum
 consti-

τι, ἔξω βίβας ἱστασόμεθα, ἢ τι
 χίρον ἴδω παρ' ὧν ἄρ τι πα-
 ρὰ τὸ δάπνον, ἢ τι νίοι, ἢ πᾶρ
 τε, ὅθ' ἤκιστα ἐχθρῷ, ἀπὸ τοῦ
 ἀκράτου περὶ αὐτοῦ, καὶ πρὸς
 ἑα. Δν. νικητικὰ ἡμᾶς,
 ἢ φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταύ-
 τε περὶ τοὺς ποθοὺς, καὶ ἐπι-
 στρέψαι διηγεμένους πράγματα
 ἐν οἷνῳ καὶ μέθῃ γυνώμενα,
 ἢ ἡμῶν λάβειν σοιᾶσθαι αὐτῷ,
 ἢ νομίσειν ἱκανὰ πάντα θεοῦ
 ἔργα τῷ Διονύστῃ ἔσθαι, ὃς οὐκ
 ἐλάττω ἢ τινὰ τῶν αὐτῷ ὀργίων
 ἀνελίσσεται, καὶ ἀβελχῶτον πε-
 ρὶ αὐτοῦ. ὅρα ἔρ, μὴ κακοῦθαι
 τινῶν ἀνθρώπων ἢ, τὸ ἀπει-
 ρῶς τὰ θεῶν ἐξιστάμεν, ἀ-
 λατῶς ἔχειν ὡς συμποσίῳ
 καταλιπόντας ἀπαπατή-
 σαι. μισῶ γὰρ, φησὶ καὶ ὁ
 ῥηητικὸς λόγος, μυσάμενα
 ἀποπότην. καὶ οὐδ' ὁ Διόνυσος
 ἑρῶς ποιεῖν περὶ τῷ Χαρίτων
 αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πομπὴν
 τῶν ὠλοκρασιῶν κατασκευ-
 ἀσας ἀνθρώπων ἐλποσώφρων

constituti, sumus epulaturi,
 Siue senes aliquid
 Super cœnam sunt de-
 bacchati,

Siue etiam iuvenes
 d à mero compulsi sunt, quæ
 neuiquam faserat, tum dis-
 cere, tum facere. L V C.
 Iuuenilius tu quidem Phi-
 lon, atque inconsultius hæc
 nos iubes in vulgus efferre,
 eaque referre quæ inter por-
 cula ab ebrijs sunt acta,
 quum hæc magis oporteat
 obliuioni tradere, eaque o-
 mnia Baccho deo, velut
 auctori imputare, qui quis-
 dem haud scio an quenquam
 suis non afflatum Orgijs,
 & Bacchanalium exper-
 tem præterierit. Proinde
 vide ne hominis sit parum
 bene morati, eiusmodi ad
 amussim exquirere, quæ res
 etius erat in conuiuio relis-
 quisse, atque ita discedere.
 Siquidem e vadi (sicut in-
 quit versus Poëticus) me-

morem compotorem. Ne à Dionico quidem recte factum,
 quæ hæc apud Carinum effutiuerit, immodicamque
 prædianam dissiparit temulentiam hominum philosophos

ἐγὼ δὲ, ἄπαγε, ἐκ ἄρτι τοιού-
 τῳ ἔποιμι. Φί. θρῆνη ταύ-
 τα, ὦ Λυκῖνι, ἀπ' ὅτι περ
 ἐμὶ ὅτω ποιῶν ἰχθύων, ἀκείῳς
 γιγνώσκοντα πολὺ πλείον ἰπιο-
 θυμῶν ἅ σε ἀπῶν, ἢ ἐμὶ ἀκεί-
 οισι καὶ μοι δοκῶς, ἢ ἀπρὸς
 σῆς τῶν ἀκροβόλων, καὶ περ
 πῶς λίονα τινὰ ἢ πῶς ἀν-
 θρώπων ἡδύως ἄρ' περὶ θῶν,
 ἰχθύων πάλιν, αὐαίρων ἀμν-
 σι. ἢ γὰρ ἰθιλήσω ἀπακτάει-
 ομαι νῦν, ἐκ ἰάσεος με ἀνύκοον
 ἀπὸ λῆν, ἀπ' ἧς, καὶ παρὰ
 πολλοὺς ἄνθρωποι, καὶ δίκην. καὶ γὰρ
 θρῆνη μοι περὶ σὶ ἐρ' ὧ μίρα.
 καὶ ἧς δοκῶ, ἀπὸ μὲν ἄκου
 ὅτ' αὐτὰ πωρόμενοι, σὺ δὲ μὴ λεί-
 γῃ. Λυ. μηδὲν περ ἄρ' ἐλῶ.
 διηγύνομαι γὰρ, ἵνα περ οὕτω
 περὶ μὲν, ἀπ' ὅπως μὴ περ
 ποικίλους ἔρῃς. Φί. ἢ μὴ πάντ' αὖ
 πασιρ ἐγὼ ἱππὶ λησῶν Λυ-
 κῖνι, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιῶ-
 σαις αὐτὸ, καὶ φθάσεις ἀπὸρ
 ἀπασιρ, ὥς ὅτε ἐμὲ δίκην.

ἀπ'

rum. Ceterum ego, absit, ut
 istiusmodi quippiam sim dis-
 citurus. PHIL. Nugas a-
 git, Luciane, cum ista dicis.
 Quin haudquaquam oportet
 te ad istum modum apud
 me praesertim agere: ut qui
 certo sciam te multo cupidior
 rem esse narrandi, quam ego
 sim audiendi: adeo ut mihi
 videaris, si desint qui te audi-
 ant, vel ad columnam aliquam
 aut statuam libenter accessi-
 surus, quo cuncta pariter enu-
 ciomas. Quod si nunc coneris
 discedere, non sines, ne te
 prius audiero, abire: verum
 ultra aderis, consecretabere,
 rogabis. At tum ego te vi-
 cissim lusero. Iamque adeo, si
 ita vis, abimus, ex alio quo-
 quam haec eadem audituri.
 Tu vero ne dicito. LVC.
 Age ne quid succenseas. et
 quidem dicam, quandoquidem
 eadem usque adeo cupidus es
 audiendi: verum heus ea te-
 ge, ne passim in vulgus effe-

ras. PHIL. Ni prorsus ignoro
 Lucianum, tute isthuc pa-
 tius feceris. Nam prior ipse
 denarrabis omnibus, ut me
 quidem ad id nihil futurum sit
 opus. Sed illud mihi primo re-
 sponde.

ἄρ' οὐτ' ἔστιν Αἰσωνίτης, ἢ ἔστι
 τῷ Ζήνωνι. τῶν δ' ἄλλων τοῦ
 περὶ αὐτοῦ Κλειόδημου, οἷοτα
 τὸν Συμύλον, τὸν Ἰλιν, τὸν Κρόνον·
 ξίφος αὐτῶν οἱ μαθηταὶ καὶ λο-
 πίδα καλῶσιν· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπι-
 κύρας Ἐρμῶν παρ' αὐτῶν. καὶ αἱ
 σιγὰς αὐτῶν ὡς αὐτῶν ὡς αὐτῶν
 βλάπτουσιν οἱ Στωϊκοί, καὶ ἀπὸ τῶν
 φωνῶν καὶ δῆλοι ἔσονται, ὥστε
 τινὰ παρανοοῖαν καὶ ἵνα γινώ-
 σκωντο ἡμέτεροι. οὐδὲν μὲν Αἰ-
 σωνίτης αὐτῶν φίλοι, καὶ σωφ-
 ρονοὶ ὄντες, παρακίχλυνον ἐπὶ
 δῶνον, καὶ ξίφος αὐτῶν ὁ γραμ-
 ματικὸς Ἰσιᾶς, καὶ ὁ ῥήτωρ
 Διονυσόδωρος. δὲ δ' ἔτι νυμ-
 φῶν τὸν Χαρίαν, ἰσχυρὸν Πλα-
 τωνικὸς σιωπῶν, διδάσκα-
 λος αὐτῶν ὡς, σιμνός τις ἰδὼν,
 καὶ θεοπρεπὴς, καὶ πολὺν τὸ
 λόγον ἐπιφανῶν τῶν περὶ
 σόφου ἑαυτοῦ γινώσκοντες οἱ πολλοὶ
 ὀνομάζουσιν αὐτὸν, αἱ τὴν ὁρ-
 θότητα τῆς γνώμης ἀπεβλέπον-
 τος. καὶ ἐπὶ πρῶτον, ἐπὶ τῇ
 νύκτι

hic quidem quod esset Ze-
 noni Aristaneti filio præce-
 ptor. Deinde Peripateticæ
 factionis Cleodemus : nosti
 hominem, nempe dicacem
 illum et argutum, atque ad
 refellendum instructum. Di-
 scipuli gladium ac bipenne
 nominant. Quin et Hermon
 aderat Epicureus. Veniens
 hunc, quum ingrederetur
 Stoici toruis obtuebantur
 oculis, et auersabantur, per-
 lamque perinde quasi pat-
 cidam quempiam atque in-
 pium ac funestum detesta-
 bantur. Et hi quidem tan-
 quam Aristaneti ipsius ami-
 ci familiaresque fuerant ad
 cenam vocati, quos con-
 tabatur et Istius gramma-
 ticus, et Dionysidorus rhe-
 thor. Iam vero propter spon-
 sum Chaream una cum illo
 ad convivium accesserat Ioni-
 ille Platonicus, quod is iunior
 in præceptor esset, vir vene-
 randus aspectu, ac maiestatis

quiddam præ se ferens, multumque dignitatis ipso ostendens ore:
 unde nonnulli propter animi constantiam ac rectitudinem,
 regulam illum appellant. Huic simul ut ingrediebatur, as-

surgebant

πάντων αὐτῶν, καὶ ἰδι-
 οιωτῶς, ὥς τινα τῶν λεραπλό-
 γων. καὶ ὅλως, θεῶ ἐπιδημία τὸ
 πᾶν μαλ' ἰσχυρὸν ὁ θαυμαστὸς
 συμπαράρρητον ἦν ἡδὲ λατὰ.
 καὶ νῦν δὲ, ἀποπνυγνὸν σχεδὸν
 παρόντων. ἰσχυρὸν δὲ ἐξ ἰσχυ-
 ρῶν, αὐτῶν αὐτῶν ὅλως ἡδὲ
 καὶ ἐκείνων ἰσχυρῶν, ἐκ ὅ-
 ρων αὐτῶν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἡ νύμ-
 φη, πάντων ἀκριβῶς ἐκκαλυ-
 πτή, ἀπὸ τῶν γυναικῶν περι-
 τρυφῆ, ἰσχυρὸν δὲ τὸν ἀντίθετον ἡ
 καὶ πλεονέκτης, ὥς ἐκαστὸν ἀ-
 ρέτης ἔχει. καὶ ἀντικρὺ δὲ τῶν
 γυναικῶν, πρῶτον δὲ Εὐκεί-
 τος, ἔπειτα δὲ Λευκαίνης. ἔπειτα
 ἰσχυροτάτης, πότμον καὶ πρό-
 νητον Ζηνοθέμιον ἢ Στωϊκόν,
 καὶ τὸν γέροντα, ἢ Ερμῶνα τὸν
 Βυτινῶνα. ἰσχυρὸν δὲ καὶ
 τὸν ἀνακτορῶν καὶ τῶν τοῦ
 πατρὸς ἐν τῇ πόλει. ἀπὸ δὲ
 Ζηνοθέμιος τὴν ἀρετὴν ἔχον-
 τιν ἢ γάρ μιν, φασὶν, ὅτι Λευ-
 καίνης δυνάστητον ἄξιος Ερ-
 μῶν,

surgebant omnes, ac veluti
 præcipuum quendā ac pri-
 marium hominem comiter
 atque officiosè exceperunt:
 adēo ut planè numen ali-
 quod aduenire videretur,
 cūm adesset Ion admiran-
 dus ille. Tandem verò cūm
 iam omnes fermè conuiuæ
 præsentēs essent, tempus erat
 ut discumberetur. Itaque
 ad dextram ingressus, totā
 tam illam spondam mu-
 lieres (erant autem com-
 plures) occupabant. Inter
 quas erat et sponsa summo
 studio culta, hinc atq; hinc
 stipata facinoris. Porro ex
 aduerso ostij altera turba,
 pro cuiusque dignitate lo-
 cus distribuitur. Porro eregio-
 nè mulierum primo loco ac-
 cumberat Eucritus, secunda
 Aristænetus. Sub hæc ambi-
 gi cæptum, utrū altero prio-
 rem oporteret accumbere,
 Zenothemimne Stoicum,

quippe senem: an Hermonem Epicureum: nam hic erat Ca-
 storis ac Pollucis sacerdos: tum autem nobilissimæ inter ci-
 ues familiæ. Verum eam hesitationem sustulit Zenothemis:
 Sine, inquit, Aristanete, minoris ducis Hermone, vtro

μων Θ, τὸν δὲ τῷ ἀνδρὶ, ἵνα
 μηδὲν ἄλλο λαλῶν ἔπω, Επ-
 ικρεῖς, ἄπαμι, ὅλον βί το συμ-
 πόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα
 τὸν πῶδ' ἀκαθὰ, καὶ ἐξιδόντι
 ἰφκα, καὶ ὁ Ερμων, ἔχ' ἡμ', ὃ
 Ζῶσθ' ἐμι, τὰ πρῶτα, ἔφη. Ἄ-
 ρ' ἂν καὶ καὶ μηδὲν τι ἔτθον, ἰδὲ
 καὶ ἴντι ἡμ' ἐξιδὼς ἀκαθῶς ἔ-
 χον, ἂν καὶ τὸ Επικρεῖς πάνυ κα-
 ταπερρόνηκας. ἐγὼ δ' αὖ, ἴδ' ὃς
 ὁ Ζῶσθ' ἐμις, Επικρεῖς ὄν.
 ρία, καὶ ἅμα λίζωρ, καὶ ἰκλίσ-
 ριζ, καὶ μὲτ' αὐτὸν δ' ἔμως ὁ Ερ-
 μων, ἔτα Κασιόδημος ὁ πρῖπα
 τῆλ' ἰκδς, ἔτα ὁ ἰωρ, καὶ ἡμ' ἔ-
 κἄνον ὁ νῦμ' ὅς, ἔτ' ἐγὼ καὶ
 πᾶρ' ἐμὶς ὁ Δίφης, καὶ ἡμ' αὐτῷ
 Ζῶσθ' ὁ μαθητὴς, ἔτα ὁ ῥί-
 τωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμ-
 ματικὸς Ἰσιῶς. Φί. βαβὰ, ὃ
 Λυκῖν, μισθὸν τι τὸ συμπό-
 σιον διηγῆ ὥφωρ τ' ὡλέσθωρ
 ἀνδρῶν καὶ ἐγὼν τὸν Λευσάα
 νῶρ ἐπωανῶ, ὅτι πλὴν ὀκλῶ
 τάττω ἰορτῶν ἄγων, τὸς ὅ-
 ρωτά

videlicet isto, ut ne quid ali-
 liud mali dicam, Epicureo,
 discedo, totumq; conuiuium
 vobis relinquo. Et puerum
 protinus aduocat, discede-
 re parans. Tum Hermon
 Imò habeto, inquit, tibi
 priores partes, Zenothemi.
 Quauquam etiam si mihi
 aliud, vel hoc nomine par-
 erat mihi concedi, quid
 sacerdos sim, ut planè con-
 temnas Epicurum. Riden-
 inquit Zenothemis, sacer-
 dotem Epicureum. Simul
 que cum dicto accubebat.
 Post hunc Hermon.
 Deinde Cleodemus Peria-
 pateticus: ponè hunc Iona-
 proximè hunc sponsus, post
 eum ego, iuxta me Diphis-
 lus, huic assidebat Zenon
 discipulus, postremò rhe-
 tor Dionysidorus cū Istieo
 grammatico. PHIL. Pa-
 ρα, Luciane, Musarum con-
 uentum quendam mihi na-
 ras fuisse istud conuiuium,

quippe plurimis sapientibus ac doctis viris refertum. En-
 go verò laudo Aristanetum, qui quum opatissimam
 illam ac splendidissimam sollemnitatem celebraret, pro-

causa

ξουτός μοι ἴωνος, πολὺ πρό-
τερον αὐτὰ ἐκ πειρασῆς ἰο-
ρακῆς. ἅμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεό-
δημος ἔειπεν, καὶ ἰωσάφω-
σος ὁ Κωϊκὸς Ἀλκιδάμας ἄ-
κλυτος, ἐκάνον τὸ κοινοὶ ἐπιζῆ-
ειν τισάμνος, τὸν Μενέλαον
αὐτόματον ἤκοντα. οἷς ἤδη
ποποῖς ἀνάσχωντα ἰδόντα
πιοικηρῶν, καὶ ὑπερσορτὰ
πρωτότατα ὁ μὲν τὸ, ἀφραΐ-
σας Μενέλαον ὅδ'.

Ἀπ' οὗκ Ἀτρέϊδης Ἀγαμέμ-
νονι λῶδαν θυμῷ.
καὶ ἅπαντες δὲ καὶ ἑαυτὸν ὄντα
χαλὰ, τὸ χαλεπὸν ἀποδόνον ὀν-
των. ἐς μὲν οὖν τὸ φανερὸν ὄ-
ντας ἰτόλμα λίγην ἰδὲ δόκον.
ὅν γ' ἔτι Ἀλκιδάμαντα, βόλῳ
ἀτιχρῶς ὄντα, καὶ ἑρακλῆος
ταῶν Κωϊκῶν ἀπάντων, παρ'
ὃ καὶ ἀμείνων ἰδόντα, καὶ φο-
βήσασθαι ὡς ἅπαντες. ὃ δὲ Ἀ-
ειδάντες ἰωανῆς αὐτὸν,
ἐκίλωνι θρόνον τινα λαβόντα,
καθί-

verò nihil Ione monstratore
opus erat : quippe qui hæc
multò antè limis iam oculis
præuideram. Hæc simulat-
que dixisset Cleodemus, ira-
ruit in conuiuium ὁ Ἀλ-
cidamas Cynicus : atque
quidem inuocatus, vulgan-
tum illud festiuitatis gra-
tia præfatus de Menela-
qui ultro ad fratris conui-
uium accessisset. Itaque ple-
risq; turpiter atq; impuden-
ter visus est fecisse : ὃ quod
cuiq; tum fortè in mentem
veniebat, in eum torquebant;
alius illud:

Insanus Menelaë—.

Alius rursus,

Verum Agamemnoni

menti non ista placebant.

Ad hæc alia quæ pro tem-
pore falsè lepideq; dici so-
terant, in eum obmurmura-
bant. Nam palam nullus
audebat quicquam dicere
propterea quod metuerent.

Alcidamantē, utpote conuiciatorem egregium, vnumq; Cy-
nicis omnibus clamosissimum : quæ quidem re adeò visus est
reliquis antecellere, ut nulli non esset formidandus. At Ari-
stænetus collaudatum illum quòd inuocatus aduenisset, insit-

decepta

καθίσθαι παρὰ ἰσηρόν τε καὶ
 ἰσηρότατον. ὁ δὲ, ἄπαγε,
 ἔπειτα, καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι καὶ
 ἄλλοι, ἐπιθρόνους καθίσθαι ἢ
 ἀνίστασθαι, ὡς περ ὑμεῖς, ἐπὶ
 ἡλικίᾳ ταύτης ὄντες μικροὶ
 ἄνθρωποι καὶ ἀκαρῆφοι ἰσά=

μετροφειδίας ἐπιβλημίζ=

ετε. ἐγὼ δὲ καὶ ὀρθοτάτω
 ἵσταμαι, ἐμπειρωτῶν
 καὶ συμποσίῳ, εἰ δὲ καὶ
 ἡλικίᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ τὸν τρί=

τον ἀποβαλόντες, λέσσο=

μεν ἀγκῶν, οἷον Ἡρα=

κλῆς ῥάφουσιν. ἄτος, ἔφη, καὶ
 ἄτος, ὁ Αἰσάινος, εἰ ἂν
 ἦτορ καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐν ἡν=

ταύταις οὐκ ἂν Ἀλκιδάμας
 ἔμελλεν, ὡς περ οἱ Σκύθαι,
 οἱ καὶ ἀπογογίαν νομίζ=

ουσι καὶ ἀπογογίαν νομίζ=

ουσι τὰ ὄψα συμπενοσῶν.
 ἔπειτα τοι καὶ σιτῶν, ἐνερ=

γῶν, ἀρετῆς πέρι καὶ ἡλικίας
 καὶ ἐξ ἀντιθέτου, καὶ ἐν τὸν χρό=

νον καὶ τὸν ἀργυρον ἀποσώ=

ζει. ἄρτα γοῦν τὸν Αἰ=

σάινον, τί βούλομαι αὐτῷ αἰ=

ῶσαι;

accepta sella iuxta Istium
 ac Dionysidorum accumbe=

re. At ille: Apage, inquit, mu=

liebre quiddam ac molle dis=

cis, vii in scamno aut sella
 sedeam, quemadmodum fa=

citis vos, mollibus in stratis
 penè supini recumbētes, pur=

pura suffulti. Quin ego tibi
 vel stans cœnauero, in ipso
 interim cœuiuo etiam obam=

bulans. Quòd si defatigatus
 fuero, tum humi substrato
 pallio, cubito immixtus cubue=

ro: qualem videlicet Hercu=

lem pingunt. Ita fiat, inquit
 Aristænetus, siquidem isthuc
 mauis. Sub hæc Alcida=

mas in orbem conuiuium lu=

strans, cœnabat. Scytharum
 ritum ad vberiora pascua sub=

inde sese transferens, vnaq̃
 cum his qui inferebant ede=

lia, circumiens atque obam=

bulans, Atq̃ interim tamen
 dum cibum caperet, haud=

quaquā negotio vacabat, de
 virtute obiter, de vitio disse=

rens, tum in aurum atque ar=

gentum dicteria iaculans.

Atque Aristænetum percontabatur, quidnam sibi vellent

tam

ὧσαῦτα καὶ τηλικαῦτα ὡς
 λικῶν, τῶν λεβαριῶν ἴσα δυ-
 ναμύων. ἀπ' ἱκάνου μὴ ἡ-
 δὴ διγυνοχλοῦντα ἱπποσφῆς
 τὸ παρὸν Αἰσαίνιτο, ὧς
 παθεῖ νόσας, ὁμυγίθη σκυ-
 φον δαιῶν αὐτῷ, ἰσρότθον
 ἐγγίαντα. καὶ ἰδὼν δ' αἰεταί-
 νηνοκέραι, ἐκ αἰθέρος ὄσαν ἡ-
 κῶν ἀρχὴν ὁ σκυφῶ ἱκάνος
 ἐνδεδῶκε. παθὼν δ' ἅμα ὁ
 Αλκιδάμας, ἐίρησε μικρόν,
 καὶ ἰς τοῦ διαφῶ καταβαλὼν
 ἑαυτὸν, ἔκατο ἡμίθυμνῶ, ὧς
 πρὶν ἡσάλῃαι, πῆξας δ' ἀγκῶ-
 να ὀρθόν, ἔχωρ ἅμα τὸ σκυφόν
 ἐν τῇ λειγῇ, οἷο' ὁ παρὰ τῷ
 Φόλῳ Ηρακλῆς ὑπὸ τ' ἔρα-
 φῶν δαίκνυσθαι. ἦ δὲ καὶ ἰς
 τοὺς ἄλλους σιωχῶς πειρι-
 βῆτο ἡ λυγρὴ, καὶ φιλοκρίαι
 καὶ ὁμιλίαι, καὶ φῶτα εἰσιπ-
 νόμιστο. ἐν τούτῳ δ' ἐπὶ τὸν
 πρῶτον τῷ Κλειοδάμῳ πα-
 δα, οἰνοχόον ὄντα ὡρῶον, ἰ-
 δὼν ἑπομένῳ δαίῳ (καὶ γὰρ οἰ-
 μα,

tam multa, tam magna pota-
 cula, quum non minus vsui
 possent esse fictilia. Verum
 Aristanetus iam obiurgan-
 tem, molestumq; esse per-
 gentem, in praesens quidem
 compescuit, ministro in-
 nuens, ut ingentem calicem
 infuso meracissimo vino, il-
 li porrigeret. Atque id quo-
 dem visus est optimè ex-
 gitasse, nondum etiam in-
 telligens quantorum malon-
 rum is calix esset auctor fa-
 turus. Hunc igitur ut ac-
 cepisset Alcidas, aliquan-
 tiisper silentium agebat, et
 solo sternens sese cubans
 seminudus, quemadmodum
 facturum sese fuerat pol-
 licitus, cubito humi fixo
 nitens, simulque dextra scy-
 phum sustinens, qualem He-
 culum apud Pholum pictu-
 res effingunt. Iam vero
 inter alios calix assidue cir-
 cumagebatur: tum inuicem
 iunculae ad bibendum, et

confabulationes orae, demum et lucernae illatae. Interim
 ergo cum puerum qui iuxta Cleodemum adstabat (erat autem
 is pocillator egregie formosus) subridentem vidissem (nam

arbitror

μα, καὶ ὅσα παρρηγὰ τῆς
 ἰσχυρίας, ἡπῆρ, καὶ μαλιστα,
 ὅτι πρὸς τὸ γλαφυρότατον
 ἱππάρχῃ) μάλα ἥδην παρρηγὰ
 παῖτον ὅ,τι καὶ μαδιώσαι,
 καὶ μετὰ μικρόν. ὁ μὲν πρὸς ἄλ-
 λην, ὡς ἀπληψόμην. ὁ παρὰ
 τὸ Κλεοδήμον τὴν θιάλῃ, ὁ
 δὲ τὸν διὰ δολικυλοῦ ἀπὸ θλι-
 νύ. αὐτῇ, καὶ δραχμὰς δύο, οἱ
 παῖ, συνανέδρακον μετὰ τῆς
 θιάλης. ὁ πᾶς δὲ πρὸς μὲν τὸν
 δολικυλοῦ θλιβόμην αὐθις
 ἡμαθίαν, ὁ μὲν συνοῖδεν,
 οἶμα, τὸ νόμισμα, ὡς τε μὴ
 ἀφαιρέσει, φόρον αἱ δύο
 δραχμαὶ παρρηγοῦ ἐκπύου-
 σαι. καὶ ἀρνεύειται ἄμφω μά-
 λα ἄφῃ. ἡ πόρρον δὲ οἱ πη-
 σίον, οὐ τίνος ἢ τὰ νομίσμα-
 τα, ἢ μὲν παρὸς ἀρνησάμε-
 νον ἀρνησάμεναι, τὸ δὲ Κλεο-
 δήμον, λαβὼν ὁ φόρος ἐγγύ-
 ον. ὁ ποιοῦμενος τὴν ἀπόρρι-
 πτον ἐμὴν δὲ ἔρ, καὶ πρὸς
 αὐτὸ τοῦτο, οὐ πάλιν ποτὶ αὐ-
 τὸν

arbitror, quicquid obiter in-
 ter cœnandum obligit, com-
 memorari oportere, maxis-
 me si quid sit elegantius ac
 scite factum) iam admodum
 attētus observare cœpi quid-
 nam rei rideret. Ac paulò
 post accedebat puer tanquā
 calicem à Cleodemo rece-
 pturus. At ille simul & di-
 gitum illius substringebat,
 & drachmas puto duas va-
 nā cum calice tradebat. Por-
 rò puer ad substrictum di-
 gitum rursus arridebat, cæs-
 terum de pecunia, quum non
 sensisset opinor, eoque non
 reciperet, in terram dela-
 psis drachmis strepitus est
 concitatus, moxque ambo
 pariter rubore suffundeban-
 tur, idque ita palām, ut
 nemo non animadverteret.
 Ambigebatur igitur inter
 eos qui proxime sedebant,
 cuiusnam essent illi nummi,
 cum & puer negaret à se
 proiectos, & Cleodemos
 item, iuxta quem strepitus acciderat, sibi excidisse dissi-
 mularet. Verum ea res tum neglecta est, ac commuenter
 omiſſa, propterea quod id quod acciderat, non ita multi vi-
 diffent,

ἰδόνταρ, πῶλο μόνε, ὡς ἰμοὶ
 ἔδοξε, ἔπειτα δὲ μετῴσθη
 ὅτ' τὸν παῖδα μικρὸν ὕψωρ
 ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῷ
 Κλειδῆμω τινὰ παρασκῶμα
 διζύωσαι τῶν ἱερῶν ὅλην καὶ
 ἑβριῶν, ὁρεωκόμορ τινὰ ἢ
 ἱποκόμορ. καὶ τῷτο μὲν ὥδε
 πως ἐκίχοντο, μεγάλης δὲ
 σχώης αὐτίορ τῷ Κλειδῆμω
 γνῶντορ, αἱ ἔφθη δὲ φοιτῶ-
 ῶν αἱ ἀπανταί, ἀπὸ μὲν καὶ
 τίσθ' αὐτίκα, διζύωσαι πάντ' ἔ-
 πειτα δὲ τῶν παροινίαρ ἰ-
 νύκαντο. ὁ δὲ Λυκίος δὲ Ἀλκι-
 δάμας (ἱππῶν δὲ ἡδὴ) πρὸς
 θόμῳ, ἢ τίς ἢ γαμονμύνη
 πῶς λαοί, σιωπῶντες ὡς
 γήλας μεγάλη τῇ φωνῇ, ἀπὸ
 βλέψας αἰς τὰς γυναικας πρὸς
 πίνωσι, ἔφη, ὦ Κλειανθί, Ἡρα-
 κλῆς ἀρχηγίτης, ὡς δὲ ἰγίλας
 ἔρ' ἐπὶ τῷτο ἀπαντῶν ἰγί-
 λαῖσι, ἄνθρωποι, ὡς λαοὶ ματῶν, αἱ
 τῶν νόμων πρῶτον, ἐπὶ ἢ ἡμι-
 τῆρσι θείῳ Ἡρακλῆϊ, καὶ μὲν
 ἴδ' αἰδύσαι καὶ, ὡς μὲν καὶ λάβει
 παρ' ἰμοῦ τὸν σκύφορ, ὅποτε

ὧδε-

dissent, præter unum (ut
 mihi quidem visum est) Ar-
 ristænetum. Nam is paulo
 post puerum loco mouit
 clanculum ablegans, et alii
 cuidam innuit uti Cleodem-
 o pocillator assisteret, viz
 delictis ex exoletis illis ac
 robustis mulioni aut equis-
 si cuiquam. Ad hunc mor-
 dum ea res utique abiecit
 summum alioqui allatum
 pudorem Cleodemo, siquidem
 ad omnes permanisset
 ac non protinus occupans
 Aristænetus eam sopisset
 ciuilitate dextreque admodum
 inducitur temulentia. Ceterum
 Alcidas (iam enim
 potus erat) percõtatus quòd
 nam esset nomen puellæ nati-
 benti, tum clara voce in-
 dicto silentio, simul et ad
 fœminas conuerso vultu
 Præbibo, inquit, tibi Cle-
 anthi, Herculis Archege-
 tæ nomine. Sub hæc cum
 risissent omnes: Ridetis, in-
 quit, sacrilegi, quòd spon-
 se Herculis dei mei nomi-

ne propinauerim? Imò illud scito opus est, ni scyphum

ante

εἰς τὸ αὐτὸ ἄν ἦεν αὐτῷ γυνοῖτο,
 οἱ ἔγωγε, ἄπειπ' ὅς μ' ἀλλήλῳ,
 ἐκείνῳ δ' ἔτι γυνώμην, τὸ
 ἦμα δ' ἔτι καρτερὸς, καὶ ἄμα
 παρ' ἑμὸν αὐτὸν μάκρον,
 ἀλλ' ἔτι δ' αὖ σκιστὸν αὐθις ἐπὶ
 τῷδε ἐγγυλάσσον οἱ συμποταί,
 ἦ δὲ ἀνακλίσσας ἐπανίστατο,
 ἦ μιν καὶ παράφορον βλήπωρ,
 ἦ δὲ δ' ἔτι ἐκείνῳ ἐρλώμεν ἄ-
 γαν. τὰ γὰρ δ' ἄν τιν' ἔλα-
 βὴν τῇ βακχεύει, καὶ μὴ ἑλ-
 λειν αὐτὸν εἰς κικρόμειον ὡλάκεν
 ἀντιθέως, πρὸς δ' ὅν ἀπὸ βλεψας,
 ἡμῶν τὸν ἐγγυλόν, καὶ ἐλυσ-
 τὸν μὲν, καὶ ἐνι φορέῳ συμ-
 ποταίῳ, καὶ οἱ πλεῖστοι ἐμὲ θυον ἦ-
 λαν, καὶ βοῦς μισθὸν ἔτι τὸν συμ-
 ποταίῳ. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόθε-
 ρος, ὁ ἔκτωρ αὐτῶν, ῥήσας τινὰς
 ἐν μέρεσιν ἀνέστη, καὶ ἐπὶ πρῶ-
 τῳ τῶν κατόπιον ἐφείκει
 ὡς οἰκιστῶν. ὁ δ' ἱστῶν δ' ὁ
 ἑρμῆς ματρίκος ἐρραψάδ' ὕψ-
 ῳ, καὶ ἀκέρειον, καὶ ὡς ἐφεί-
 κει τὸ αὐτὸ τὰ Πινδαρεὺς καὶ
 Ησίο-

à me traditum accipiat, nun-
 quam futurum ut illi filius
 obtingat talis, qualis ego
 sum, virtute interritus, ani-
 mo liber, tum corpore adeò
 robusto. simulque cum di-
 eis sese magis etiam renuda-
 bat, etiam usque ad illa que
 sunt maxime pudenda. Ad ca-
 cum iterum arrisissent con-
 vivia, indignatus ille surre-
 xit, toruis ham atque efferam-
 tis obtuens oculis, vultuque
 ipso testans iam neque pac-
 cem neque quietem acturum
 amplius. Forsitan & bacu-
 lum illisisset ilicui, ni com-
 modum id temporis placens
 ita pręgrandis fuisset illata.
 Nam hanc simul atque con-
 spexit, lenior ac mitior esse
 cepit, ac stomachari desijt,
 obant ulans interim, ac
 placet amavidè vorans. Iam
 verò plerique temulenti esse
 se ceperant, & clamori-
 bus undique perstrepebat

Ἡσιόδῳ καὶ Ἀνακρέοντι, ὡς
ἐξ πάντων μίαν ὁδὸν παρ-
γίλοιον ἀποκτεῖναι, μάστιγι
δ' ἐκείνην, ὡς περ περμαντοῦ-
σιν τὰ μέλλοντα.

Συὸ δ' ἔβαλον ῥινός. καὶ

Εὐθα δ' ἄρ' οἶμαι τι, καὶ
ὠχολὴν ὥλην ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνοθέμις δ' ἀντιγίνωσκε,
παρὰ τῷ πατρὶος λαῶν λε-
πίσγραμμαρ τι βιβλίον δια-
κρινόντων δὲ ὀλίγον, ὡς περ
αἰῶθαι, τῶν παρὰ κομίζον-
των τὰ ὄψα, μηχανώμεντο
λεσάντων. αὐτοὶ δ' ἐκείνον
ἐτιρησκόντων λατῶν ἐν, μηχαν-
ὲς ἑσθόν, ἐκείνῳ τὸν γε-
λοῖον ποιοῦν, ἐκτελόντα γε-
γῆσθαι τι ἢ πρᾶξαι γέλοισιν, ὡς
ἔτι μάλλον οἱ συμποταὶ δια-
γυῖσθαι. καὶ παρῆλθεν ἄμορ-
φός τις ἐξυρμηγὸς τὴν λε-
φαλὴν, ὁλόγας ἐπὶ τῇ λεφαλῇ
ἐρίχας ὁρῶν ἐξ ἑσθῆς, οὗτος ὁρ-
χίσσάτο τι, κατακλῶν ἑσθλόν
καὶ διαγυῖσθαι, ὡς γελοῖ-
ος.

Mox ingressus deformis quidam, derafo capite, pauculos
capillos in vertice gestans, erisq̃ erisq̃ in morem erectos, hic
saltabat, atque inter saltandum, quò maiorem concitaret risu-
sum, rotatu sese circumagebat, distorquebatq̃. Tum cymbalo
concutit.

Hesiodi, & Anacreontis ca-
mina simul contexens atque
consarcinans: ita ut ex omni-
bus unam redderet canti-
lenam, oppidoq̃ ridiculam
in primis autem illa, perim-
de quasi vaticinans de his
quæ postea acciderunt:

Commisere simul clypeos
Tum illud quoq̃:

Tum verò clamorq̃
rūm lucisq̃ coortus.

At verò Zenothemis libe-
lulum quempiam pueri
conscriptum literulis, apud
ro acceptum legebat. Verum
quum ij quorum partes ex
edulia inferre, aliquantisper
ita ut solent, cessarent mori-
reniurq̃: Aristanetus se-
dulò curans ne vel id interea
temporis aut ociosum esset
aut voluptatis expers, accen-
situm intro morionem iussit
ridiculum aliquid vel dice-
re, vel facere, quò magis
etiam exhilararetur conviva.

καὶ φανή, καὶ ἀνάπαυ-
 σις κροτῶν διελθῶν, Αἰγυ-
 πτίων τῇ φωνῇ καὶ τῇ
 ἐπισκοπῇ ἐς τὸς παρόντας.
 οἱ μὲν οὖν ἄποιοι γίλων, ὅπως
 ἐκωφεῖσιν, ἐπὶ δὲ καὶ ἐς
 τὴν Αἰκιδάμαντα ὁμοίον
 παρρησίῃ, Μελιτῶν ὑ-
 πολίον περσάων αὐτόν, ἁ-
 γοακτίσας ἐκείνῳ (καὶ πά-
 ρος δὲ δῖλῳ τῷ φθονῶν αὐ-
 τῷ ὀδοκίμῳ, καὶ κατέχον-
 τας συμπόσιον) ἀπαρτίσας
 τὴν τρίβωνα, προκαλεῖτο οἱ
 παγκρατιάσαν, αἱ δὲ μὴ, κα-
 τὰ τὴν αὐτὴν ἔφη τὴν βακτη-
 ρίαν. ἔτι δὲ ὁ λαοδόμων
 ἐκτρέφει (τὸν γὰρ ὁ γίλωτο-
 ποιοῦς ἐκείνῳ) οὐκ ἐπαγα-
 γομένην τὴν τὸ πρᾶγμα περὶ
 αὐτοῦ τῷ, φιλόσοφῳ ἄνθρω-
 πῳ, ὡς ποιεῖ ἀνταρόμῳ, καὶ
 ἄλλῳ, καὶ παρόμῳ ἐν τῷ
 αὐτῷ. οἱ παρόντες δὲ, οἱ
 δὲ δὲ, οἱ δὲ γίλων, ἄχι
 ἀπογοῶσαι παρόμῳ ὁ Αλ-
 κιδάμας, πρὸ συγκροτημῆ-
 ρος ἀνθρώπων καταγωνι-
 σθῆς.

concusso, sonabat interim
 quiddam, linguam imitans
 Aegyptiorum. Postremò dis-
 cteria quædam iaculabatur
 in eos qui aderant. Ac reli-
 qui scommate tacti rides-
 bant: verum ubi in Alcis
 damantem simile quiddam
 torfisset, catulum illi^h Mes-
 litæum appellans, indignas-
 tus ille (iamdudum auem
 præ se ferebat quod inui-
 deret illi, dum probaretur,
 ac convuiarum oculos rea-
 tineret) abiectio pallio, et
 secum luctaretur prouoca-
 uit. Quod ni faceret, hunc,
 inquit, baculum tibi impins-
 gam. Atque ita miser il-
 le Satyrion (nam id erat
 morionis nomen) congressus
 cum eo, pancratio decerta-
 tabat. Erat id spectaculi
 multo iucundissimum, quip-
 pe cum videret hominē phi-
 losophum cū morione com-
 positum, cum ferire, tum vi-
 cissim feriri. Proinde qui
 aderant, partim pudore tan-

debantur, partim videbant: donec iam ietus Alcidas, pu-
 nam detrectaret, ac homuncione omnium plausu cōprobato

οἷς. γίλωε δὲ πολλὸς ἐξήχουθη
 ἐπ' αὐτοῖς. ἔνταυθα Διονύκῳ
 ἰπποκράτην ὁ ἰατρός, οὐ πολὺ
 κατόπιρ' ἄγων ἰδίβρα-
 δύκει δ', ὥς ἴφασκι, φρονίτιδι
 ἰαλωκότα θηραπώων Πολυ-
 πρίποντα τὸν αὐλητῶν, καὶ τι
 γιλοῖον διηγήσατο· ἔφη μὲν
 ᾧ ἔσιλθεῖν παρ' αὐτὸν, ὅκ' αἰ-
 δῶς ἐχόμενον ἦδη τῷ πάθει
 τὸ δὲ ταχέως ἀνασάντα, ἐπι-
 κλησάμεν τὴν θύραν, καὶ ξίφει
 διὸν σπασάμενον, ἀναδόντα
 αὐτῷ τὸς αὐλὸς, λιπώμεν αὐ-
 λῶν. ἔτα, ἐπεὶ μὴ δυνάμε-
 ναίην, σκῦτ' ἔχοντα ἐς ὑ-
 πῆρας τὰς ἡμέρας. τίλ' δὲ, ἵμ
 τοσούτω λιπώμεν ἐπινοήσας
 τοῖον δὲ ἐς αὐτὸν ᾧ προκα-
 λίσσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥήτῳ
 πλεονῶν ἀειθμῶν. καὶ πρῶ-
 τον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι ποιή-
 ρως, μετὰ δὲ παραδόντα τὸς
 αὐλὸς ἐκείνῳ, διέξασθαι παρ'
 αὐτοῦ τὸ σκῦτ', καὶ τὸ
 ξίφος ἐπιρρίψαι τάχι-
 σα δὲ τῆς φωνῆς ἐς τὸ
 νέναι· ἰδὲ ἐα lege, ut victus præscriptum certumque plaga-
 rum numerum acciperet. Ac sese priorem cecinisse, præ-
 atque imperitū : deinde traditis illi tibijs, scuticam ab illa
 recepisse : gladium autem ex templo per fenestras in arce-

certamine superatus. Hæc
 igitur cū essent non ma-
 diocri risu excepta: ibi tan-
 dem ingressus est Dionici-
 medicus, haud multo post
 peractam concertationem
 Aiebat autem in mora fuisse
 se Polyprepontem tibi-
 nem, dum hūc phrenesi con-
 reptum curandi gratia
 feret. Ac planè quiddam
 su dignum commemorabam
 Dicebat enim, in ædes illas
 venisse sese, ignatum etiam
 hominem iam eo morbo te-
 neri. At illum protinus sum-
 rexisse : foribusque oculis
 sis, ac nudato gladio, tibijs
 ipsas sibi tradidisse; hisque
 vii caneret iussisse. Deinde
 de ubi id non posset, illum
 percussisse scuticam suble-
 ta manu gestantem. Sed
 porrò in tanto periculo
 le quiddam fuisse commen-
 tum, nempe ad canendi cer-
 tamen prouocasse homi-

ἔπαυτο τῆς αὐλῆς, καὶ τὸ ἀπὸ
 τῆς, ἀσφαλίστορος ἡδονῆς
 πρὸς αὐτῶν, ἐπικαλεῖσθαι
 τοὺς γαυνῶντας. ὅφ' ἂν ἀνα-
 παύσας τὸ θυεῖον, σωθῇ
 καὶ αὐτόν. ἰδὲ κενὸν δὲ καὶ ση-
 μεῖον πλῆθος, καὶ ἀμυ-
 λῆτινας ἐπὶ τῷ πρὸς ὄπον. καὶ
 ἰδὲ Διονίῳ ὁ μῆτορ. ὁ δὲ
 κῆρυξ τῶν γαυνῶν ἐπὶ τῇ
 οὐκ ὄψει, πλῆθος τοῦ ἱστιάου
 παραδύσας αὐτόν, ἰδὲ
 ἀπὸ τῶν λοιπῶν, ἐκ ἄνω θεοῦ
 τῷ ὕμνῳ ἐπιπαρῶν, ἀπὸ
 καὶ πάντων χρίσιν τοῖς μι-
 τῶν τῶν γαυνῶν. παρ-
 ὅθεν γὰρ τις ἐς τὸ μῖσος
 οἰκίτης, παρ' Ἐτοιμοκλῆους
 ἐκ τῶν λειψῶν ἔστω, γραμ-
 ματίδιόν τι ἔχων, ἐκ τῶν
 οἰκίτης τὸν ἀσπότην ἐκ τῶν
 καὶ ἀναγνόντα, ἃς ἐπὶ
 τῶν ἁπασιν, ὁπίσω αὐτοῖς
 ἐκ τῶν λειψῶν. ἐκ τῶν
 λειψῶν, πρὸς τὸν πρὸς
 τῶν λειψῶν, ἀντιγινώσκων. Φί. ἔ
 σι, ὁ Διονίῳ, τῆς νύμφης ἐκ
 τῶν λειψῶν, ἢ ἐπὶ θαλάμῳ, οἷα
 ποτὶ

abiecisse. Dein cum minore
 iam discrimine cum illo lu-
 etaretur, auxilio aduocasse
 vicinos. Eos reuulsisse bel-
 luam, atque ita illorum ope-
 ra seruatum sese. Ostende-
 bat autem & plagarum ves-
 stigia quædam, nonnullaque
 in facie tubera liuentia. Er-
 go cum Dionicius ob huius-
 modi fabulam non minùs
 placuisset, quàm morio ipse:
 proximè Istiæum reclinans
 sese, de reliquijs cœnabat.
 Atq; hic quidem haud absq̃
 numine quodam nobis ad-
 uenerat, imò prorsum vsui
 futurus ad ea quæ postea
 contigerunt. Nam prodians
 in medium conuiuium puer
 quidam, quise ab Etamos-
 ele Stoico venire diceret,
 epistolium quoddam adfe-
 rens, quiebat ab hero sibi m-
 datum: ut eò palàm omni-
 bus audientibus perlecto,
 rursus domum sese recipe-
 ret. Hic igitur permittente
 Aristeneto, admotus ad lu-

crumam legebat. PHI. Num orationem, Luciane, in sponsæ
 laudem compositam, aut carmen nuptiale, quod genus

ποτὰ σοῖσιν; Λυ. ἀλλὰ,
 ἢ ἡμᾶς βιῶτον τι φάβη μῦ,
 ἀλλ' ὅδ' ἰγγὺς ῥωτότα· ἐνέχου
 γραπτοῦ γάρ· Ετοιμοκλῆς φι-
 λόσοφος Λεισαυνίτω. Οπῶς ἢ
 ἔχω πῶς δάπανα, ὃ παρὶ ληλυ-
 θῶς με βίῃ· ἅπας μαρτύειον
 ἄν γυνοῖο, ὅς γε ὁσμήραι
 ποτῶν ἐνοχλοῦντων, παρὰ
 πολὺν οὐδ' ἀποσιωπῶν, ὅμως ὁ-
 δὲ πῶποτε φέρων ἑμαυτὸν ἐ-
 πιδωκῶ, εἰδὼς τὸν ἐπὶ βίῃ
 συμποσίοις θορύβους ἢ παροι-
 νίας, ἐπὶ οὐδ' ἄλλαν ἐκτόως ἀ-
 γανκλῆσαι μοι δοκῶ, ὅς το-
 σῶτον χρόνον ἔτι ἐμῷ λιπαρῶς
 τυθεῖσθαι μένος, ὃν ἐξίωσας
 ἐναειθμῆσαι ἑαυτὸν βίῃ ἀποσι-
 ωλοῖς· ἀλλὰ μόνον ἐγὼ σοι
 ἄμοιρον, ἢ ταῦτα, ἐν γατό-
 νων οἰκῶν, ἀνιῶμαι ἐν ἐπὶ σοὶ
 τὸ πλεον, ὅπως ἀχαεῖς φασ-
 γήτι· ἐμοὶ γὰρ ἢ ὀδωμονία
 ἐκ ἐνὸς ἀχέει μοῖρα, ἢ λα-
 γωῦ, ἢ πλακύνωρ, ἀπαρ' ἄλλοις

permulta faciunt? LVC.
 Videlicet nos quoque tale
 quippiam existimabamus.
 Verum ne accedebat quidem
 ad id, ut aiunt. Ceterum in
 literis ita scriptum erat: E-
 toimocles philosophus Ari-
 staneto: Quam non mouet
 cōuiuijs, omnis antea cta an-
 ta mea fueris testis, qui quod-
 dem quā quotidie mihi con-
 plures ea causa molesti sum
 te multo ditiores, tamē haud
 vnquam illi morem gefas
 perpendens nimirum, quan-
 tum sit in eiusmodi compor-
 tationibus tumultus, quanto
 licentia petulantiāq; verius
 aduersus vnum te mihi in-
 deor meo iure stomachatur
 qui tantum temporis a me
 officiosissimē cultus et op-
 seruatus, tamen indignum
 habueris, quem vel inter re-
 liquos amicos tuos numeras
 res, sed solum ex omnibus
 praeferis, idē quā vi-

emus essem. Proinde tua causa magis discrucior, qui quod-
 dem te tam ingratum praeberis. Nam ipse felicitatem
 nequaquam in hoc statuo, si quis mihi impartiat vel suum
 syluestrem, vel leporem, vel placentam: quae mihi infatigabilem
 continet

καὶ ἀφ' ὧν ἀρχαῖα, τὰ
 καθέκοντα ἀλλοίωσιν. ἐπὶ καὶ
 συμπορίῳ παρὰ τῷ μαθητῇ
 Παμμηνεῖ διαπύσαι πολυ-
 κλίς, ὡς φασί, δῆπνον δι-
 νάμενος, ἐκ ἐπύψουσα ἐκτείνον-
 τας, σοὶ δ' ἀνὴρ ἱμαυτὸν
 ἐκτείνων. σὺ δ' ἡμᾶς παρὰ
 τῶν, ὅπως ὠχεῖς, ἀκότως·
 ὅτι δυνάσαι σκεῖναι τὸ
 πᾶν, ὅδ' ἐν κατὰ φύσιν
 αὐτῶν φαντασίαν ἔχει. ἀλλ'
 ὅσοι δα ὄντες μοι ταῦτα, πα-
 ρὰ τῶν λαμψάντων σου φε-
 ρόμενοι, Ζηνοθέμιδι καὶ κα-
 λυψίνθῳ, ὧν (ἀπείη δ' καὶ ἡ
 ἀφ' ἧς αὐτὰ) συμπορισμῶ ἐνὶ ἀ-
 ποφράξαι ἄν μοι τάχιστα δο-
 τῶν τὰ σώματα. ἢ ἡπάτω τις αὖ-
 τας, τίς τις φιλοσοφία, ἢ τὰ πᾶν
 αὐτὰ, τίς δ' ἐστὶν ἀρχή;
 ὡς, ἡ μὲν τ' ἀπὸ τῶν ἡμῶν,
 ἡ ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἢ ὁρεῖται,
 ἢ ἀκούεται λόγος. ἀλλὰ σὺ μὲν
 αὐτῶν, ἐγὼ δ' ὡς ἄν
 ἴδωμαι τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγε-
 μῶν

contingunt apud alios, qui
 officia norunt: quandoquidem
 etiam hodie, qui apud
 discipulum Pammenem cœ-
 nare mihi licuerit i opiparâ
 (ut vocant) cœnam, non an-
 nui tamen vehementer ob-
 secranti, tibi scilicet demens
 ego memetipsum referuans.
 At tu nobis prateritis, alios
 accipis conuiuio. Idq̃ meris
 id facis: neq̃ enim villo mo-
 do potes quid sit rectius dis-
 gnoscere, nec apprehensum
 illam phantasiâ ha-
 bes. Cæterum haud sum ne-
 scius vnde mihi ista sint pro-
 fecta: nempe ab egregijs istis
 philosophis tuis, Zenothe-
 mide ac Labyrintho: quibus
 equidem (absit inuidia di-
 cto) vel vnicui syllogismo
 mihi videor os protinus obs-
 turare posse. Alioqui res-
 spondeat istorum aliquis,
 quid sit philosophia, aut hæc
 quæ inter elementa traduntur

quid habitio differat ab habitu: ut ne quid interim de
 perplexis illis rogationibus proponam, quid sit syllogis-
 mus cornutus, quid acervialis, quid metens. Verum tu
 quidem istis fruaris licet. Nam ego qui solum in bonis ducam

μηδ' αὖ, οἷσα ῥαδίως τῶν
 ἀτιμίαι. καὶ τοι ὅπως μὲν
 ἐκένω ἐξ ἡς καταφύγειν
 τῶν ἀπλογίαι ὕπερον, ἐπιλα-
 θείσθαι λίαν ἐν τοσούτῳ θο-
 ρῶς καὶ πράγματι, αἷς σε
 τήμιρον πρηνόρουκα· καὶ
 ἐσθὲν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν
 τῷ ἀνακῶ θύοντα ὕπερον.
 ταῦτα ἰὼ τοῖς παρῶσιν ἀπ-
 λολόγημα, εἰ δὲ δαίμων ἐν κα-
 ῥγίσι δαί σοι δοκῶ, τὸ κα-
 τὰ τὸν Οἰνέα ἰννόησον· ὅψα
 γὰρ καὶ τῶν Ἀρτιμυρ ἀγανακ-
 τῶσαρ, ὅτι μόνω αὐτῶν ἐπα-
 ρέλαβεν ἐκένω ἐπὶ τῶν θυ-
 σίαι, τὸς ἄλλους θεοὺς ἐσθῶν.
 φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ομηρὸς
 φθίσας·

Ἡ δ' αὖτις, ἥ ἐκ ἰννόησιν, ἀ-
 ῥσας δ' ἐμὲ θυμῶ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδῶν δ' ἐκ ἐμὲ γαῖα πρὶ-
 ποτὶς χθονός,

Εὐ ἀντιπόρθμοις πεδί' ἐ-
 χθσας ἀδωάμονα.

quod sit honestum, facile tu-
 lero contumeliam. Atqui ne
 possis posthac ad istam ex-
 cusationem confugere, ut
 dicas te mei oblitum fuisse,
 nimirum in tanto rerum stre-
 pitu, tantisq; occupationis
 bus: biste hodie sum allos-
 cutus, primum manē domi
 tue: deinde rursum in Cam-
 storis ac Pollucis templo rem
 diuinam facientem. Ac his
 quidem de rebus hæc res-
 ponderim. Quod si tibi vi-
 deor cæne gratia succense-
 re, quid Oeneo acciderit co-
 gitato. Videbis nimirum
 ipsam etiam Dianam indi-
 gnantem, quod ille se solam
 non adhibuerit ad sacrifi-
 cium, cum reliquos deos om-
 neis acciperet conuiuio. Nā
 hac de re sic alicubi meminit
 Homerus:

Seu quia non norat, seu
 non succurrerat illi,

Acrius est offensa tamen.

Item Euripides:

Calydon quidem hæc Peloponj regio soli:
 Qua parte sæuam spectat aduersa fretum,
 Agros habens tum diuites, tum fertiles.

Penultima

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μίγιστον χυμὸν ἐκ
Οἴνως γένους

Αἰὲς Λητὸς πᾶς, ἐκ γένους
Ἰοῦ θεῆς.

Ταῦτά σοι ὅτ' ἐποικῶν ὀλίγα
παρεβίμην, ὅπως μάθῃ, οἶον

ἐνθά παραλιπὼν, Δίφιλον
ἵππας, καὶ τὸν ἡδὲν αὐτῷ παρα-

διδωκας, ἀκότας ἰδὺς γὰρ
αὐτῷ μαρτυρῶ, καὶ πῶς χά-

ρην αὐτῷ συνέτισται. ἅς δὲ μὴ αὖ-

τι μὲν ἴδῃ, καὶ λήγῃ τὰ τοιαῦ-

τά καὶ ἄρτι πείσθηκα, ὅπως
οὐ, ἂν θέλῃς, παρὰ Ζωπύρου

τὴν παλαιὰν γὰρ μάθοις ἂν ἂν
αὐτοῖς ὅτ' ἀπὸ τῆς ταραχῆς

ἐν γάμοις, οὐδὲ διαβάμην
ἐθέλων, καὶ μάλα σιγῶν οὐκ

ἀσχεῶς αὐτίκως. καὶ γὰρ ἂν
Δίφιλον ἄξιον, καὶ ἴδῃ

μαθητὰς μετ' ἐσθλάς, ἀπὸ
τῆς φιλοσοφίας αὐτῶν ἴ-

δῃ καὶ σιωπῆσομαι. πείσθη-
κα δὲ ὅτ' οἰκίτῃ τέτῳ, ἢν δι-

δῶς αὐτῷ μαῖράν τινα ἢ
ἐνὸς ἡμέρας, ἢ σὺν ἀμύνῃ,

Δίφιλος dignus in quem facerem, quippe qui duos iam
discipulos à me retraxerit : ego tamen ipsius philosophia

causa reiicebo. Porro famulo huic mandavi, vii si quam
partem dare velles vel apri, vel cerui, vel placentia, mibi

Rursum Sophocles:

Immanis apri triste mon-
strum in Oenei

Immisit agros gnata La-
tonæ dea,

Docta eminus missis feri-
re spiculis.

Hæc tibi è plurimis pauca
citavi, ut intelligeres cu-

iusmodi præterito viro, Di-
philum ad cœnam adhibeas,

cui ex ipsi filium commise-
rist tuum. Idquæ rectè. Est

enim iucundus adolescen-
ti, & ita cum eo vivit, ut

placeat, atque obsequas-
tur: atque adeo ni mihi tur-

pe dictu fuerat, addidissem
& aliud quiddam: quod

quidem tu, si libebit, è Zo-
pyrῳ eius pedagogo ve-

rum esse cognoscēs. Ver-
runt non conueniē obui-

bare in nuptijs, neque acce-
sare quenquam: præsertim

criminibus usque adeo scæ-
dis ac pudendis. Tametsi

Tametsi

depor.

ὡς ἰμοὶ ἀσχομίσαι, καὶ ἀντὶ
 τῷ δαίμνι ἀπλογία ἔχουτο,
 μὴ λαβῆναι, μὴ καὶ δόξωμαι ἐπὶ
 τούτῳ πεπομφέναι. Τέτάρῃ, ὃ
 ἱταῖροι, ἀναγινώσκοντές μου,
 μεταξὺ ἰδὼς τί μοι περικε-
 χῆτο ἡ αἰδέει καὶ τῷ δὲ τὸ
 τῷ νόμῳ, χανῶ μοι πλὴν γὰρ
 ἀνυπόμω, ὅρῳ τὸς παρόντας
 γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ, καὶ μά-
 λιστα, ὅσοι ἡδίστα μου Ετοί-
 μοκλία, πολλὸν ἀνθρώπων,
 καὶ σιμὸν εἰς δοκῦντα ἰθαύ-
 μαστον ἔρ' οἷον ὅν σφάλατοι
 αὐτὸς, ἑξαπαλόμενος ὡς πάντα
 θῶνι, καὶ τῇ τῷ πρὸς πάντας
 φα. ὃ γὰρ Λεωσάντι οἱ δό-
 κημοὶ ἐκ ἀμειλίχης παρὰ δὲ
 αὐτὸν, ἀπ' ὅπου ἄρ' ἐπι-
 στας ἀληθινὰ ἐπιγινώσκου, ἐδ'
 ἄν ἱμπαρῶν ἑαυτὸν
 τοῖς τινὲς, ὡς τὴν ἐδ' αὐτὸν ἀρ-
 χὴν παρὰ δὲ ἑξίου. ἱπὸ
 δ' ἔρ' ἐπαύσατο ποτὶ ὁ οἰκί-
 της ἀναγινώσκων, τὸ μὴ
 συμποσίον ἔπαρ' αἰς τὸς ἀμ-
 φὶ τὸν Ζεύονα καὶ Δίφίλον
 ἀπὸ

deportandam, ut isthoc pos-
 set te mihi de cœna purga-
 res, ne reciperet, ne ad hoc
 ipsum à nobis missus fuisse
 videatur. Hæc, amice, quum
 legerentur, sudor interim
 utiq; mihi manabat præ pu-
 dore, simulq; iam illud quod
 vulgò dici solitum est, op-
 tabam, ut terram mihi debi-
 sceret, quum viderem eos qui
 præsentēs aderant, ad sin-
 gulas epistolæ partes inter-
 se ridentes: potissimum au-
 tem hos qui nouerant Ete-
 moclem, virum canum, tan-
 tumq; seueritatis præ se fe-
 rentem. Admirabantur igitur,
 quòd eiusmodi vir esset,
 hætenus fugisse sese, barba-
 videlicet ac vultus austeritate
 deceptos. Caterum Aris-
 tænetus mihi quidem haud
 videbatur hominem cōtente-
 ptu negligentiāve præter-
 rixisse, verum quòd desperāse-
 set, si fuisset inuitatus, vniquā
 adduci posse ut annueret,

utq; ad eiusmodi res se morigerum præberet: eòq; ne tentan-
 dum quidem esse putasse. Ergo posteaquam puer iam legere
 desisset, vniuersum conuiuium in Diphiliu ac Zenonē torqueret

ἀπὸ βλαπῆς, διδοικέτας καὶ
 ἀχρίωντας, καὶ τῇ ἀφείας τῶν
 πεσόντων ἱσαληθόνως τὰ
 ὑπὸ τῷ Εὐτοιμοκλῆος κατηγο-
 ρηθέντα. ὁ Λευσάντης δὲ
 ἐπιτάρακτο, καὶ θορύβου μι-
 σὸς ἦν, ἐκίχονε δ' ὅμως πεί-
 ραν ἡμᾶς, καὶ ἱεράτο ἐν
 ἀγνότητά τοι γιγνόντος, ἵπε-
 μεδιῶν ἅμα. καὶ τὸν οἰκί-
 κῳ ἀπέμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐν
 πικρῇ σίτῳ τῶν μετ' ὀλί-
 γου δὲ, καὶ ὁ Ζεῶν ἡμετέραν
 ἀφανῶς, τῷ παιδιστῶν νό-
 σῳ ἀπαλλάττειν, ὡς ἐν-
 ἑσπῶν δὲ πατρός. ὁ Κλεό-
 δημος δὲ, καὶ πάλαι τινὸς ἀ-
 φερμῆς διόμου (ὁ δὲ ἐκί-
 πον συμπλακῶν τοῖς Στωί-
 κοῖς, καὶ διερρήγνυτο, ἐκ ἡ-
 γων ἀρχὴν ἔπαυον) τῶν δὲ
 τὸ ἐνδοσίμου παρασχέσης ἡ
 πιστολῆς, τοιαῦτα, ἔφη, ἔξε-
 ράξῃται ὁ καλὸς Χρύσιππος,
 καὶ Ζεῶν ὁ θαυμαστός, καὶ
 Κλεάνθης, ῥημάτων δὲ ἑλῶν,
 ἡρωτικῆς μόνον, καὶ σχήμα-
 τος πικροσόφου, τὰ δ' ἅλα,

bant oculos, quod hi iam
 metu trepidi federet, ac pal-
 lidi, ipsaq; vultus inconsistan-
 tia ac perplexitate crimen
 agnoscences ab Etamocle
 intentum. Porro Aristane-
 tus quanquam esset sanè per-
 turbatus, vehementerq; con-
 sternatus animo, tamen nos
 iubebat bibere, conans ni-
 mirum id quod euenarat,
 commodè vertere, subri-
 dens interim: ac puerum re-
 dire iussit, respondens ea si-
 bi curæ fore. Paulò autem
 post surgens, & Zeno clau-
 culum sese abduxit è conui-
 uio, submonitus à pædago-
 go, ut discederet, innuente,
 idq; tanquàm patris iussu. Ibi
 verò Cleodemus, qui iamdu-
 dum occasionem quaeritabat
 (nam gestiebat omnino cū
 Stoicis cōflictari, verum di-
 rumpebatur quòd non repe-
 rirēt causam ad id satis ido-
 neā) tum igitur ansam præ-
 bente epistola: Huiusmodi
 inquit, facit egregius ille Chrysippus, & Zenō ille mirabilis,
 neq; nō Cleanibes, verbula misera, neq; quicquam præter vo-
 cationunculas, & umbras duntaxat philosophorum: ceterum
 Etamocle

Ετοιμοκλῆς οἱ πλείοσι. καὶ αἱ
ἐπιστολαί, ὁρᾷτε ὅπως περιβυ-
τικά· καὶ τὸ τελευτῶν, οἷς
νῦν ἡ, Αἰσαίνῃ, Εὐμο-
κλῆς δὲ, Ἀρτιμῖς, Ἡράκλεις,
εὐφημα πάντα, καὶ ἰορτὴ πρί-
πον· καὶ Δί', ἔπειθ' ὁ Εὐρωπ
ὑπερκατακείμενος· ἀκηκόσθ
ἤρ' οἶμαι, ὡς τινα ἐσκωάσθαι
Αἰσαίνε' τ' οἷς τὸ δῆπνον, ὥς
τε ἐκ ἀκαρπορ ὦντο μινυ-
θῶν τῷ Καλυδωνίῳ· ἀλλὰ πρὸς
Εἰσίας, ὧ Αἰσαίνε, σέμπι
ὥς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ
καὶ φθάσῃ ὁ προσβύτης ὑπὸ
λεμῶ, ὥσπερ ὁ Μιλιάρῃ· ἀ-
πομαρανθείς. καὶ τοι οὐδὲρ
ἄρ' πάθοι δαυόν· ἀδιάρθο-
ρα ἤρ' ὁ Χρυσίππῃ τὰ τοις
αὐτὰ ἐγὰρ ἦν. Χρυσίππου
ἤρ' μινυθῶν ὑμῖς (ἔφη ὁ
Ζηρόθιμις, ἐπιγέρας ἑαυ-
τόν, καὶ φθιγγάμῃ· σάμ-
μινυθῶν) ἢ ἄφ' ἑνὸς ἀνδρός,
ἐκ ἐννόμως φιλοσοφούτῃ,
Εὐμοκλῆς ἢ γόη· μινυ-
τι τὸν Κλιάνθῳ καὶ Ζήνωνι,
σοφὸς

Etæmocles sunt plerique om-
nes. Videtis quàm & ipsæ
epistolæ graues sint ac se-
niles. Postremò Aristæne-
tus hic Oeneus est, Etæmo-
cles Diana. Dū boni, quàm
bene auspicata omnia, quāq;
congrua celebrandæ festi-
uitati. Ita per Iouem, inquit
Hermon, supra hunc ac-
cumbens: inaudierat autem,
ut opinor, aprum quendam
Aristaneto paratum, ut in
conuiuio proponeretur, eoque
putabat non intempestiue
factam mentionem apri il-
lius Calydomij: at per Laras
Aristanete, fac quamprimū
sacri partem mittas, ne se-
nex interim ille fame per-
reat, tanquam Meleager ta-
befactus. Tamei si nihil
queat acerbum accidere,
quandoquidem Chrysippus
hæc indifferentia censet ef-
se. Itane vos Chrysippum
nominatis? inquit Zeno-
themis, erigens sese, max-
imâ voce intonans: An ex

uno homine, qui non legitime philosophiam exerceat,
nempe præstigiatore isto Etæmoacle, Cleanthem ac Zenonem

σοφὸς ἄνθρωπος· οἱ τινὲς δὲ καὶ
 οὐτὼν ὑμῶς, ἐρεῖται ταῦτα, οὐ
 σὺ μὲν τῶν Διοσκύρων ἡδὴ,
 ὃ Ἑρμῶν, τὸς πολέμους πρὸς
 εὐκάρκας, χρυσὸς ὄντας, καὶ
 ἀλῆας δίκλιν, παραδοθὲς
 τῷ Δημίῳ· σὺ δὲ τῶν Σασσά-
 ρων γυναικῶν τῷ μαθητῇ ἑμοί-
 ζου, ὃ Κλειόδημι, καὶ ἑλπί-
 ληφθὲς τὰ ὄσχημα ἔπαυθον. ὃ
 σιγῇ σινοῦ ἔρ, τοιαῦτα σω-
 πιστὰ μὲν οἱ αὐτοῖς· ἀλλ' ὃ μα-
 ρωπὸς ἐξ ἧς τῆς ἑμῶν τοῦ γυν-
 ναικὸς, ἡδ' ὃς ὃ Κλειόδημι, ὃ
 ὁσπερ σὺ. ὃ δὲ τοῦ ξένου μαθη-
 τῷ λαδῶν τὸ φέδιον πάρε-
 λταθῆκας, ἔπατα ὁ μὲν ὁ
 ἑλπίλῃ τῆς πολιάδῃ μὴ εἰλη-
 φθῆναι. ὃ δὲ ἐπὶ τῇ παρσι δραχ-
 μῇ διανέσω, ὃ δὲ ἀγχοῦ τοῦ
 μαθητῆς, ὃ μὴ ἑλπίλῃ τῆς
 ἐλπίλῃ τοῖς μισθῇ ἀλλ' ἑλπί-
 λῃ, ἔφη ὃ Ζωόδημι, ὃ δὲ ἄρ-
 ἑλπίλῃ γυνόιο, μὴ ἐχὶ φάρ-
 μακον ἐλπίλῃ δόσα Κεῖτονι
 ἐλπίλῃ πατέρα, καὶ ἅμα ἔτυχε
 πένωρ, καὶ ὁπόσον ἔτι λοιπὸν

metimini, viros sapientes
 At qui tandem estis ipsi vos,
 qui hæc dicitis? annon tu
 Hermon Castoris & Pollu-
 cis casariam, quam habes
 bant auream, circumtondi-
 sti? Cuius quidem facti pæ-
 nam dabis, carnifici tradi-
 tus. Tu porro Cleodeme,
 nōnne Sostrati discipuli? Cui
 uxorem stuprasti? Nōnne in
 adulterio eo deprehensus,
 nefandissima passuses? An
 non igitur silebitis, cum hus-
 iusmodi dedecorum vobis
 sitis conscij? Atqui non
 sum mea ipsius uxoris lea-
 no, Cleodemus inquit, quem
 admodum tu: neque disci-
 puli diversantis apud me
 naticum sustuli, quod is de-
 posuerat, eoq; facto rapuiss=
 se me per Palladem deierans
 abnegavi: neque quaternis
 drachmis fœnero, neque di-
 scipulos obtorto collo in
 vincula duco nisi in tem-

ipore mercedem persolues-

runt. Verum illud, inquit Zenothemis, haudquaquam pos-
 si inficias ire, te Criوني venenum, quo patrem necaret,
 ministrasse. Atque interea fortè bibebat: quicquid autem
 erat

ἐν τῇ λύλικῃ, περὶ ἡμῶν σχι-
 δὸν, κατισκέδασεν αὐτοῖν
 ἀπὸ λαοῦ δὲ καὶ ὁ ἰσχυρὸς γατο-
 νίστας, ἐκ ἀνάξιοις ὧν. ὁ μὲν
 δὲ Εὐρωπὸν ἐπιβύβον ἐκ τῆς
 φιλῆς τὸν ἀκραῶν, πρυγνῶν
 πῶς, καὶ τὸς παρόντας ἱμαρτύν-
 ρις, οἷα ἐπιπόνθη. ὁ Κλειόδη-
 μος δὲ (οὐ γὰρ ἔχει λυλικά)
 ἱπποφάει πρὸς ἡμῶν τι τὸν
 Ζηνοθέμιν, καὶ τῇ ἀεισρατῇ τῇ
 πύγωνος λαβόμενος, ἱμελ-
 νει παύσασθαι κατὰ λόγους καὶ
 ἀπείκτανον αὐτὸν τὸν γέρον-
 τα, ἀλλὰ μὴ Λεισαίμωτος ἐπίσχε-
 τῶν χάρα. καὶ ἐπιβὰς τὴν
 νόθον, ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν
 κατεκλήθη, ὡς ἴσασιν, ἐπὶ
 ἴσταχίσματι αὐτῶν ἀρπύλλω
 ἄγοντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
 ἐγίνετο, ποικίλα, ὧ φίλων,
 ἐπὶ κατ' ἑαυτὸν ἐγνόον,
 τὸ πρόχρησθαι ἐκείνο, ὡς ὅτε
 ἔφην ὡς ἄρα ἐπίσχετα τὰ
 μαθήματα, ἀλλὰ τις ἄρα καὶ
 βίον ἐυθυμίαν πῶς τὸ βέλ-
 τισθαι. ἐκείνους γὰρ περὶ τὸν ὄν-
 τας

erat in calice reliquum (erat
 autem fermè semiplenus) in
 duos illos profundebat. Por-
 τὸ conspersus est pariter et
 Ion, idē premij tulit, quod
 illis vicinus accumberet, as-
 lioqui eo malo nō indignus.
 Hermon igitur demisso vere-
 tice merum ē capite abster-
 gebat, eos interim qui prae-
 sentes erant, attestans, quod
 id genus contumelijs esset
 affectus. Cleodemus autem
 cum non haberet calicem,
 inuadens primum conspuer-
 bat Zenothemin: deinde la-
 ua comprehensum à barba,
 plagam in tempus erat illi-
 surus: ac senem fortasse ne-
 casset, ni Aristanetus dex-
 tram sublatam retinuisse.
 Is mox transcurso Zenothe-
 mide, inter utrunq; medium
 affedit, ut eo veluti muro de-
 rempti, pacem inter ipsos re-
 gerent. Haec igitur dum ge-
 rebantur, Philon, equidem pa-
 ria meo cū animo voluebam.

Primum illud statim occurrebat, nullum esse opera precium,
 si quis disciplinas perdisceat, ni simul et vitae rationes adia-
 quod est optimū, accommodet atq; componat; cum videre illud

τας ἐν τοῖς λόγοις ἰσχυροὺς
 ῥητοὶ ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὡς
 φιλοκάνοντες. ἔπειτα δὲ
 εἶπα μὴ, μὴ ἄρα τὸ ἀπὸ πολλῶν
 ἡμῶν λογισμῶν ἀληθὲς ἔστι, καὶ
 τὸ πεπωδευμένον ἀπάγῃ τῶν
 ἄλλων λογισμῶν τὸς ἐς μόνον
 τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἱκανοῖς
 προαντίδας σωεχὲς ἀφορῶν
 τῶν τοσούτων γὰρ φιλοσόφων
 παρόντων, ὅθι καὶ αὐτὸς τῶν
 ἡμετέρων ἔξω ἀμαρτήματος
 ἔσθω, ἀπὸ οἱ μὴ ποιοῦν ἀσχεδόν,
 οἱ δὲ ἑλπίσαντες ἀσχεδόν. ὅθι γὰρ
 τῶν οἰσὺν ἔτι ἀναφύοντες
 καὶ τὰ γινόμενα, λογισμῶν
 οἱ αὖ ἐτοιμοκλῆς ἀσπῆκτος
 ἐπὶ τῶν ἀποδόντων ἡμετέρας. ἀνί-
 σταντο δὲ ἐν τῷ πράγματι, καὶ
 οἱ μὴ ἰδιώται κοσμίως πάντων
 ἀνθρώπων, ἐπὶ παροιστοῦ, ἐπὶ
 τῶν ἡμετέρων ἡμετέρας. ἀπὸ
 τῶν μόνων, καὶ κατιγίνωσκον
 αὐτὸ οἶμαι, ὅς γινώσκοντες
 αὐτοὺς, οἱ ὁμοῖοι τινες εἴναι
 τῶν σχημάτων. οἱ σοφοὶ δὲ
 οἱ οἱ

qui verbis alios antecelle-
 rent, quam factis ipsis sese ri-
 diculos exhiberent. Deinde
 et illud veniebat in men-
 tem, ne fortè verum esset
 quod vulgò pleriq; dictita-
 rent, videlicet eruditionem à
 recta ratione bonisq; insti-
 tutis abducere istos, qui so-
 los libros spectarent, quicq;
 solitudine curaq; quam il-
 li afferrent, perpetuò tene-
 rentur: quàdoquidem quum
 ibi tam multi præsentes es-
 sent philosophi, ne casu qui-
 dem ullū erat cernere à pec-
 cando immunem: verum alij
 faciebāt turpia, alij dicebant
 turpiora. Neq; enim iam po-
 teram eorū quæ fiebant. eula-
 pam vīto auctori imputare,
 mecu reputans cuiusmodi es-
 sent quæ Etæmocles neque
 cibo neque potu etiamdum
 gustato scripserat. Itarum
 vices præposteræ atq; inverte-
 se videbantur, siquidē vidisse

se idiotas illos summa cū modestia conuiuiū agentes, neq;
 petulantes, neq; indecorè sese gerētes: at ridebāt duntaxat
 et iam damnabant eos opinor, quos dudū suspexerant, ex
 habitu iudicantes eos alicuius esse precij. Contrà sapientes
 illi,

ἡσυχάζοντο, καὶ ἰλοιοδονῶντο, καὶ
 ὑπεργενήματα, καὶ ἰκτερά-
 γισαν, καὶ ἐς χάρας ἤσαν. ὁ
 θαυμάσιος ὅς Αλκιδάμας, καὶ
 ἐνέει ἐν τῷ μίση, ἀνὰ δὲ με-
 νει τὰς γυναικας, καὶ ἰμοὶ ἰ-
 δόκα, ὡς ἂν αἰετὰ τις ἀκά-
 σαεν, ὁμοιότατα ἐν τὰ ἐν
 συμποσίῳ, οἷς περὶ τῶν Εἰδῶν
 οἱ ποιητὰς διέχοντο, ὅς τῶν ἑλ-
 θῆσαν αὐτῶν ἐς τὴν Πηλῆως τὸν
 γάμον, εἶναι τὸ μῆλον ἐς τὸ
 σὺν δαπνον, ἀφ' οὗ ὁ δόστον
 πόλεμον ἐπ' Ἰλίου γυγνῆθαι.
 καὶ ὁ Ετομοκλῆς τοίνυν ἰδὼς
 καὶ μοι, τὴν ἐπιστολὴν ἰμβα-
 λῶν ἐς τὸ μίση, ὡς περὶ τὴν
 μῆλον, ὅς μὲν τῆς Ἰλίδος
 ἑκὰς ἐξήρασσαθα. οὐ γὰρ ἐ-
 παύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Τρωό-
 θιμον καὶ Κλεόδημον φρονέ-
 κωντων, ἐπὶ μίση αὐτῶν ὁ
 Αἰσάωντος ἐγχεῖτο; ἀπὸ
 τῶν μὲν ἔφη ὁ Κλεόδημος
 ἰκανόν, ἃ ἐλγχεθῆναι ἀμα-
 θῆς ἄντων, αὐτοὶ δὲ ἀμυν-
 ναι ἑμᾶς, ὅρ τινα καὶ χεῖ-
 ριονος faciebant Zenothemis ac Cleodemus: quanquam me-
 dius inter utrūq; intercesserat Aristænetus. Age, inquit Cleo-
 demus, impræsentiarum quidem sat est si literas nescire con-
 uincamini: sed crastino die vos vlciscar quibus conueni-

illi, & in libidinem fereban-
 tur, & conuiuijs certabant,
 & supra modum sese potu-
 cibus explebant: postremo
 vociferabantur, & ad man-
 nus vsq; conferendas rapie-
 bantur.^m Cæterum admirā-
 dus ille Alcidas, etiam
 meiebat sub oculis omnium,
 nihil reueritus scæminas. Ac
 mihi quidem, si quis hæc quæ
 in eo conuiuiο gerebantur,
 rectissime voluisset confer-
 re, simillima videbantur
 quæ de Eride dea poëta fa-
 bulantur: nempe hanc, quod
 non esset ad Pelei nuptias
 aduocata, malum in me-
 dium conuiuium abiecisse:
 ex quo tam ingens apud
 Troiam bellum fuerit ortū.
 Itidem Etæmocles mihi vi-
 sus est epistola illa quasi ma-
 lo quopiam in medium pro-
 iecta, non minùs malorum
 quàm Ilias habebat, excitat
 se. Neque enim finem cōtatu-
 modum

ἔγωγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημι, ἀπά-
 τωσαμ οὐτιν' ὧς ἔνικα ἡδονῆς
 κατηγορήσιν, αὐτοὶ ἡδίστα
 ὑπὲρ τοῦ ἀπὸς ἀξιοῦντο. ἔκ,
 ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ὅς ὁ Ζωόθις
 μιν, ἀπὶ, ὦ Κλεόδημι, καθ'
 ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἔχῃ τὸν
 πλοῦτον. ὑμνοῖω, ἀλλὰ σὺ.
 καὶ ἐπὶ πλοῦν τὸ τοῦτον ὡς,
 ἄχι δὲ ὁ ἰσχυρὸς ἐστὶς τὸ
 ἱμφανίστορον, παύσασθι, ἔ-
 φη. ἐγὼ γάρ, ἂν δοκῇ, λό-
 γων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων ἢ
 παύσεως, ἰορτῆς καταθέσω
 αἰς τὸ μῖσος. ὑμεῖς δὲ ἀφίλον
 νέκως ἔρατε, καὶ ἀκρίως, ὥς
 περ ἀμέλεια καὶ παρὰ τὸ ἡμιτέ-
 ρον Πλάτωνι ἐν λόγοις ἡ πλά-
 ση δὲ τριδὺς ἡγνέω. πάντ' ὧς
 πένυσαν οἱ παρόντες, καὶ μά-
 λιστα οἱ ἀμφὲς τὸν Λεισαίνιον
 τε καὶ Εὐκλείδην, ἀπαπάξα-
 θαι τῆς ἀνδρίας ὅττω γονὺ ἰλ-
 πίσαντο. καὶ μετῴθει τε ὁ Λε-
 ισαίνιος ὧς ἐπὶ τὸν αὐτὸ τό-
 πον, ἀρπύων γυνῆν ἡλπί-
 σας, καὶ ἅμα ἀεικλόμισθ' ἡ-
 μῖν τὸ ἐνταῦθα ὀνομαζόμενον

Διαννὴν

rem in locum sese recepit, iam partem esse pacem ratum
 Iamq; nobis inferebatur ea coniunx pars, absolutam carnem

Euge, Cleodeme, respon-
 deant, qua gratia damne-
 voluptatem, cum ipsi super
 ceteros omnes studeant vo-
 luptati. Quin magis, inquit
 Zenothemis, tu Cleodeme
 respondeo, quam obrem
 uitias inter indifferentia nu-
 meres. Imò tu potiùs. Atque
 hunc ad modum diuini
 altercatum, donec Ion capite
 te tandem in apertum pro-
 lato: Desistite, inquit. Ego
 libet, sermonum argumenta
 proponam in medium, con-
 uiuiο nuptijsq; digna. Por-
 ro porò circa contentiones
 vicissim & dicite, & auscul-
 tate: quemadmodum & apud
 Platonem nostrum
 ternis dicendi vicibus
 ut plurimum agitur. Id
 etiam probabant cum omnes
 qui aderant, tum in primis
 Aristanetus atq; Eucritus
 nimirum in spem erec-
 ti fore ut eo pacto ab odiosis
 contentionibus discedere
 posset. Et Aristanetus pro-

πῆρ, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας,
 ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι,
 ὅπόσοι μὴ κατὰ ταῦτα φιλο-
 σοφοῦσι, περὶ γάμων ἱρῶ τὰ
 εἰκότα. τὸ μὲν οὖν αἶψον ᾧ,
 μὴ δεῖδω γάμων, ἀλλὰ πα-
 θεμένους Πλάτωνι καὶ Σω-
 κράτη, παιδείας ἔμ· μόνοι
 γὰρ οἱ Διοῦτοι ἀρετὴν ἔχοντες
 ἄν περὶ ἀρετῶν. εἰ δὲ δὲ καὶ
 γυναικῶν γάμων κατὰ τὰ
 Πλάτωνι δοκουῦντα, κοινὰς
 εἶναι ἱκάνων τὰς γυναικας,
 ὥς ἔγωγε ἴκλον ἔκην. γίγνωσκω
 πρὸς τοῖς ἰσχυροῖς, ὥς οὐκ ἔστι
 ἡμετέροις λογισμένοις. Διονυσό-
 δωρ ὁ δὲ, ὅτε παύσῃ, ἔφη, βαρ-
 βαρικά ἡμῖν ἔδωκεν; ποῦ γὰρ
 ἄν ἐνείκοι τὸν ἴδιον ἐπὶ
 τούτοις, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ
 φθίγγῃς ἡ ἀθαρμα; ἔφη. οἶμαι
 καὶ ὁ Διονυσόδωρ ὁ ἀντι-
 λοιδορᾷ τὰ εἰκότα, ἀλλ' ὁ
 γραμματικὸς Ἰσῶς ὁ βέλ-
 τις, παύσασθαι, ἔφη. ἐγὼ
 γὰρ

stantis, deq; animi immor-
 talitate sermo haberetur: ve-
 rum ne mihi contradica-
 m, qui diuersam philosophi-
 sectam sequuntur, de nup-
 dicam ea quæ congruunt.
 Atq; illud quidem optatum
 fuerat futurum, si nuptiæ
 pus non haberemus, sed Pla-
 tonis ac Socratis dogma
 cuti, à fœminarum commu-
 cio nos penitus abdicar-
 mus. Etenim qui ita fecer-
 sent, ij demum ad absoluant
 illam virtutem peringeret
 potuissent. Quod si viris om-
 ninò ducendæ sint vxores,
 vt eas iuxta Platonice scien-
 tiam inter se communiter
 habeant, videlicet quòd
 lotypia vocemus. Hæc quæ
 essent risu excepta, vt
 nimis intempestiuè dicitur
 tur, tum Dionysodorus. Na-
 tu defines, inquit, barbari
 ista nobis occinere? Nam
 bi zelotypiam istam rep-
 rias, aut apud quem? At tu etiam hiscere audes, inquit
 sterquilinum? Ad hæc Dionysodorus, opinor, iam con-
 conuitia quæ conueniebat, regesturus, verum Gram-
 ticus Isticus vir optimus ille: Desinite, inquit, ego

ἢ ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀνα-
 γνῶσμαι, ἢ ἀρξάμενος ἀνι-
 στήσωμαι. ὡς δὲ ταῦτα, ἄγε,
 μνησθῆμαι, τὰ ἐλπίδα·

Ὡς ἰὼν ἄρ' ἔτι Λευσί-
 ππυος ἐμυζάροισ,

Δία Κλειανθίς, ἄνασσ' ἐ-
 φέρει' ἰνδονκίως,

Πρῶτον ὃ πασάων ἀλ-
 λήων παρθενικῶν,

Κρίσσωρ ἢ Κυθίρης, ἢ δ'
 αὐτῆς ἀνελώνε,

Νυμφίῃ καὶ σὺ δὲ γαῖρῃ,
 καρτερῶν ἱεράτισι ἐφύδων,

Κρίσσωρ Νηρῶς, ἢ Θί-
 κης ὃ πατρός.

Ἀμμοῦ δ' αὖθ' ὑμῖν ὅντι
 τὴν θαλαμικὴν ὕμνον

Εὐνὴν ἢ ἰσχυροτέρους
 πομπῆς ἀσπόμεθα.

Ἐπειδὴ οὖν ἰσχυροτέρους, ὡς γὰρ
 ἴσως, ἡγομένη, ἀρξάμενος ἢ

τὰ παρακάμψα ἴδα. καὶ
 ἡλόντο οἱ ἀμφὶ τὸν Λευσί-
 ππυον καὶ Εὐκλείην τὰ πρὸ

ἑαυτῶν ἰκάτερος, ἡ δὲ τὰ μὲν,
 ὃ Χαιρέας, ὅσα ἰκένομεν

ἑαυτῶν, καὶ ἡ ὁμοίως, καὶ ὃ
 Εὐκλείης, ὃ δὲ Διφίλος ἡ δὲ

Ζεῶνι ἡ δὲ ἀπὸντι
 Ἐπεδemos. Porro Diphilus etiam Zenonis digressi partem

bis epithalamion recitabo.
 simulq; cepit legere. erant
 autem Elegiaci versus hi, s;
 satis memini:

Nuper Aristaneti in a-
 dibus vnica summo

Nutrita est studio diua
 Cleanthis hera,

Virginibus cunctis relin-
 quis praestantior vna,

Vel potior Phoebe, vel
 potior Venere:

Salve & tu iuuenū valen-
 tissime sponse valentum,

Nereo prior, ac fortior
 Aeacida.

At rursum vobis hoc car-
 men saepius olim

Commune ambobus cō-
 iugiale canam.

Hac, ita ut est consentaneū,
 risus est consecutus. Reliquū

erat, ut cibi tolleretur. Iam-
 que tollebant Aristanetus

atque Eucritus ex his quae
 sibi fuerant proposita, suam

utroque partem. Tum ego
 quae mihi & Chareas uem

quae sibi erant proposita.
 Eundem ad modum Ion &

παρατιθέντα φέρονται, καὶ ἰ-
 λυσι μόνον παρατιθῶμαι οἱ
 αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς διακόνους
 ἱμάχιον, καὶ ἀντίσπον, τῆς
 ὀρνιθῆς ἀντιπαλημμένοι, ὡς
 περὶ τὸ Πατρόκλου νεκρὸν ἀν-
 θέλκοντες. καὶ τίλη ὁ ἐνικήθη,
 καὶ ἀφ᾽ ἧς, πολλὰ γέλωτα πα-
 ρασχῶν τοῖς συμπόταις, καὶ
 μάστιγι, ἐπὶ ἡγεμόνισιν μετὰ
 τῷτο, ὡς ἂν τὰ μίγισται ἡδίστη-
 μόν. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμῶνα
 καὶ Ζηνόθεμιον ἅμα κατέ-
 κενον, ὡς περὶ ἄρην, ὃ μὲν ἡγε-
 μόνος, ὃ Ζηνόθεμις ὃ δὲ ἡγε-
 μόνος, παρὶ καὶ αὐτοῖς τὰ ἅ-
 λιστα πάντα ἴσα, καὶ ἀναλιν-
 ῶν ἡγεμόνων. ἡ δὲ ὀρνις ἡ πρὸς τοῦ
 Ἑρμῶνος πικρὸν ἔσται, ἔσται,
 οἶμαι, τυχόν, ἔσται δὲ καὶ ταύ-
 ται ἀνταρῆσαι, τὴν ἰαυτὴν ἡ-
 γέμονον. ἐν τῷτο Ζηνῶν ὁ Ζη-
 νόθεμις, καὶ μοι, ὃ Φίλων,
 πάντων πρόσχεται ὅς, ὃ μὲν γὰρ
 ἱσμεν ἡδὲ τῷ Λεοφαιῶν τῶν
 παλαιῶν. ὃ δὲ Ζηνόθε-
 μις, φημί, τὴν παρ' αὐτὸν ἡ-
 γέμονον.

latulus erat, ibi Zenothemis (sed tu mihi nunc quammaximè
 fac animum aduertat: iam enim ad ipsum negotij caput per-
 uenimus) Zenothemis, inquam, omissa ea quæ sese spectabat,

tollere parabat, affirmans
 vni sibi ea fuisse propositas:
 atque hac de causâ cum mi-
 nistris dimicabat, ac vicif-
 sum inter sese trahebant, ma-
 nibus utrinque in auem in-
 iectis, non aliter quàm Pa-
 trocli cadaver hinc atque il-
 linc attrahere conantes. Por-
 restremò vicit ille, atque abs-
 tulit, plurimum interim ri-
 sum præbens conuiuiis: ma-
 ximè cùm eam ob rem postea
 grauiter stomacharetur, pe-
 rinde quasi atroci affectus
 iniuria. Iam verò Zenothe-
 mis atque Hermon, qui pas-
 riter, ut dictum est, accum-
 bebant, alter superius, pu-
 ta Zenothemis, alter infra
 hunc, reliqua quidem, quo-
 niam æqualia fuerant appo-
 sita, circa pugnam sustule-
 rant: ceterùm auis quæ iac-
 cebat ad Hermonis partem,
 erat altera paulò pinguior,
 idq; ita casu euenerat, opi-
 nor. Iamq; suam vterq; sub-
 lam

φὰς, τὴν περ Ἑρμῶν ἀνέ-
 λιθ. πιστὸν ἄρ' ὡς ἴφ' ἔω, δ' ἔρ.
 οἱ δ' ἀντιπικιδίῳ, καὶ ἐκ ἧα
 πικιόντα ἔρ'· βούλ' τὸ ἐπὶ ζυ-
 γοῖς, καὶ συμπίσυνον ἔπαυον
 ἀμύλητος τοῖς ὄρκοις αὐτοῖς
 αἱ τὰ πρόσωπα, καὶ τ' ὡς ἔ-
 νον· ἱππὸν μύρον, ἱππὸν ἀλ-
 ῶν βοήθειαν· ὁ δ' ἔκ' Κλειόδημον,
 ὁ Ἑρμῶν, ὁ δ' Ἰλίουθιμις Ἀλ-
 κιδάμαντα καὶ Δίφιλον, καὶ
 σιωπῶντο, οἱ μὲν ὡς τέτονον, οἱ
 δ' ὡς ἐκείνον, πηλὸν μόνον ζυ-
 γον· ἱκάνον δ' αἱ μίσησαν ἰα-
 νόν· ἱφύλακτον, οἱ δ' ἐμάχον-
 το συμπακύνον. καὶ ὁ μὲν
 Ἰλίουθιμις, σκύφορ ἀράμης
 ἔρ' ἀπ' αὐτῆς τραπίδος, καὶ μί-
 σον περ τοῦ Λεστανίου, ῥι-
 σὴν ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα, Κῆκλιν
 περ μὲν ἑμαρτι, παρ' ἧς οἱ ἱ-
 σον· ἄλλ'· διὰ δὲ τὸ ζυ-
 γον μόνον τὸ κρανίον ἐς δύο,
 καὶ μάλ' αἰ, καὶ βαθεῖα τρα-
 πίδα· βούλ' οὖν παρὰ τῶν γυ-
 ναικῶν ἰχθύνει, καὶ κατεπίδη-
 σεν τὸ μεταχμίου αὐτοῦ πο-
 τος, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ ζυ-
 γοῦρας

Itaque mulierum coorta vociferatio, quæ medium in præ-
 lio infliciebant: cum primis autem adolescentuli mater, cum

eam quæ ante Hermonē ia-
 cebat, tollere est aggressus:
 quæ quidē (vix iam diximus)
 erat pinguiuscula. At ille cō-
 trā nitens retinebat, haud si-
 nens ut ea in re potiores fer-
 ret. Inter hæc clamore coor-
 to, virique in alterū irruentes,
 ipsis auius facies mutuò cæ-
 debant, ac barbis inuicē præ-
 hensis auxilio aduocabant,
 hic quidē Cleodemum, pu-
 ta Hermon: ille verò, nempe
 Zenothemis, Alcida mantem
 ac Diphilum. Ac cæteri quis
 dē ad partes accesserūt, par-
 tim huius, partim illius, præ-
 ter vnū Ionem, qui sese neu-
 trum atque ancipitem serua-
 bat. Cæterum illi inuicem
 conferti pugnabant, ac Ze-
 nothemis quidē scyphū ē
 mensa sublatum, eum qui ca-
 ram Aristaneto stabat, abie-
 cit in Hermonem,

Atq; hunc haud tetigit,
 aliò sed flexus aberrat:

verum sponsi caput diffecuit
 alto grauissimòque vulnere,

μαρακίς, ἐπὶ τὸ σῶμα ἔειδ', καὶ
 ἡ νύμφη δὲ ἀντιπρόκει, φοβη-
 θῆσα περὶ αὐτῆς. ἦ τοσούτω δὲ
 ὁ Ἀλκιδάμας κείσων, ὥς Ζη-
 νοθέμιδι συμμαχῶν, καὶ πα-
 τάξας τῇ βακχεύῃ, τῷ Κλέος
 δῆμῳ μὲν τὸ ἑραινόν, ὥς Ερ-
 μων ὁ δὲ πᾶσι σιανδρὰ ἐπέ-
 τριψε, καὶ τῶν οἰκιστῶν ἐνὶ οὐ-
 βουθῆρ αὐτοῖς ἐπιχερδύντας
 λατρίσσωσαν· ἢ μὲν ἀπὸ τρυ-
 πονος ἐκείνοι, ἀπὸ δὲ μὲν Κλέος
 δῆμος, ὁρθῶς δὲ δακτύλῳ τὸν
 ὀφθαλμὸν τῷ Ζηνοθέμιδι ὅ-
 ἱξώρυσσε, καὶ πᾶσι εἶνα πρὸς οὐ-
 ἀπὸ τρυφῆς, ὁ δὲ Ερμων τὸν
 Διφίλον, ἐπὶ συμμαχίαν ἔ-
 ποσά τῷ Ζηνοθέμιδι, ἀφῆ-
 κεν ἐπὶ λιφάλλῳ ὅτ τὸ λινο-
 τῆρ ὅτ· ἱπρόθεν δὲ καὶ ἰσῶ ὅτ
 ὁ γραμματικὸς, δακτύλῳ αὐ-
 τοῖς ἐπιχερῶν, λαβὴ, οἶμαι,
 εἰς τοὺς ὀδόντας, ἐπὶ τῷ Κλέο-
 δῆμῳ, Διφίλον εἶναι οἰκιστῆ-
 ρα. ἐκείτω δὲ ὁ ἄθλιος κα-
 τὰ τὸ αὐτοῦ Ὀμηρον, Αἴμιον
 μέγαν. πᾶσι τράχυνε γὰρ, καὶ λα-
 κρῶν μέγα λῶ πάντας. καὶ αἰ-
 ρῇ γυναικὶς ἐκείνων, ὥς Χαι-

iam sanguinem eius aspexis-
 set: praterea & sponsa metu
 territa prosiliit. Inter hæc
 Alcidas strenuum virum
 præstitit, cum Zenothemidi
 ferret opem, & illiso suo bac-
 culo, Cleodemi quidem cal-
 uariam, Hermonis verò ma-
 xillam cōminuit: adhæc è fa-
 mulis aliquot opitulari parâ-
 tes vulneravit: quanquā illi ni-
 hil his rebus terræi cesserūt:
 verum Cleodemus intentato
 digito Zenothemidi oculum
 effodit: tum admotus narem
 mordicū auulsit. Porro Her-
 mon Diphilū Zenothemidi
 suppetias ferre conatū, è spō-
 da in terram præcipitem de-
 dit. Sauciatu est & Istieus
 grammaticus, dum interuen-
 tu suo studet eos dirimere:
 calice videlicet in dentes il-
 lius illiso, idque à Cleodemo,
 cum hunc Diphilum esse cre-
 didisset, non Istiæū. Iacebat
 igitur miser ille iuxta statum
 ipsius Homerum, sanguinem
 ab ore vomens. Praterea tu-
 multus atque lachrymarū plen-

na undique erant omnia: dum & mulieres eiularent Chæ-

ρίᾳ περιχυθῆσαι, οἱ δ' ἄλλοι
κατέπαυον. μέγιστον δὲ τῶν ἁ-
πάντων Λακῶν ὁ Ἀλκιδά-
μας, ἐπὶ ἅπασι τὸ καθ' ἑαυ-
τὸν ἐτρέψατο, παῖον τὸν
πρῶτον, καὶ ποιοὶ ἄρ, εὖ
ἐσθι, ἔπεισον, ἃ μὴ κατ' ἱαξί τῶν
βαλκυνείων· ἐγὼ δ' παρὰ τὸν
ἐχθρον ὀρθὸς ἐφισῶς, ἐφ' ὧν
ἔατο, οὐκ ἀναμειγνύς ἑμαυ-
τὸν, ἀπὸ τοῦ Ἰστιάου διδασθῆς
ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς ἐσθλύνειν
τὰ τριῶντα. Λαπίδας οὖν καὶ
Ἐφτακύρως ἔδωκ' ἄρ, τραπε-
ζας ἀνατριπομένης, καὶ ἄμα
ἡλεκχυμένης, καὶ σκύφους ῥι-
θυμύνης. τίλος δὲ ὁ Ἀλκιδά-
μας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον,
ἐπὶ τοῦ μέγα ποιήσει, καὶ τὸ
πρῶτον, ὡς τὸ ἀκὸς, μακρῶ
κατακλίτερον ἐγγύς ηντο. καὶ
ἐπὶ τῇ ἐκείνῃς ὠπότερ' ἄρ φη-
σὶν ἄπ' αὐτοῦ, ἀπ' αὐτοῦ ἑπ' αὐ-
τὸν καὶ θανάτῳ τῷ σκότῳ. καὶ
τὸ παρὼν τις λυχνίον ποτὶ
καθίστον, κατεκλίθη Ἀλκι-
δამας μὲν, τῶν αὐλητεῖδων
ἐκ τῶν μνησίων, καὶ πρὸς βίαν
σωσε.

rea spōsa circūfusa, dumq̃
aliq̃ has student compescere.
Porro maxima malorum o-
mnium pars erat Alcida-
mas, posteaquam semel ad
suū redisset ingenium, feriet
quicumq̃ forte in ipsum in-
cidisset. Neque verò pauci in
eo praelio cecidissent, scito,
ni baculum is fregisset. Ego
porro iuxta parietem erectus
assistens, spectabam omnia,
neque me ei negotio admis-
scebam, nimirum Istiaei iam
doctus exemplo, quā esset
periculosum eiusmodi con-
flictus velle dirimere. Lapi-
thas itaque Centaurosq̃ vi-
disses, euerit mensas, effundit
sanguinem, prouci scyphos.
Demum Alcidas subuersa
lucerna. magnas induxit
tenebras. Iamq̃ res, ut est
coniectu facile, atrocior es-
tiam multo esse cœpit, præ-
sertim cū haud esset pro-
clive luminis copiā alicunde
recuperare: sed multa inte-
rim ac sæua patrata sunt in

σωφροδύω αὐτῇ σπουδᾷ.
 ἰωρ Διονυσόδωρ & δ', ἔκτο
 τι χιλοῖον ἰφωράθῃ πωοικε
 πῶς σκύφος γὰρ ἱξίσιον ἐκ τῇ
 πόλιν, ἱφαναάντος αὐτῇ, ἄτ'
 ἀπολογέμενος, ἰωνα ἱφρᾷ ἀνις
 λόμφορ ἐκ τῇ παραχῇ, δύναι
 αὐτῷ, ὥπως μὴ ἀπόλοιτο· καὶ ὁ
 ἰωρ κηδεμονικῶς ἱλγὶ τὸτο
 πωοικεῖναι, ἐπὶ τῷ Διόνῳ.
 θητὸ συμπόσιον, τρωπῆσαν
 ἐκ τ' ἀκρύων αὐθις ἀς γίλω-
 τα, ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι καὶ τῷ
 Διονυσόδωρ καὶ ἰωνι. καὶ οἱ τε
 τρωματίας φοράδῳ ἱξίος
 μίλοντο, πονήρως ἱχοντες, καὶ
 μάστιγι οὐκ ἐπιδύτης Ζωόθι-
 μης ἀμφοτέρωθεν τῇ μὲν τῷ εἰς
 νός, τῇ δὲ τῷ ἀφ' ἀλμοῦ ἐπὶ
 νημυρ & δ' ὅσον ἀπὸ νηδαι
 ἱκ' ἀπὸ νηδαι, ὡς τε καὶ τ' Ερ-
 μωνας, καὶ πρὶ ἐκ πακοῖς ὄντα
 (δύο γὰρ ὁ δύντας ἱξίκοπτο)
 ἀγριμαρτύριαι λίγοντα,
 μινύσομεν τοι, ὦ Ζωόθιμι,
 ὡς ἐκ ἀδιάφορον ἱγὲ τὸν πρῶ-
 τον. καὶ ὁ νυμφίος δ', ἀκισαμὴ
 οὐ τὸ πρῶτον & Διονίκο, ἀπὸ
 γίλο, ἀς τῷ οἰκίᾳ, τανύας
 πατὴρ νημυρ τῷ κεφαλῇ,
 & Διονίκο curato, domū reuectus est fascijs reuincto capite,

cum illa congregi pugnant.
 Dionysodorus autem in alio
 quodā ridiculo facinore des-
 prehensus est. Nam ut surrea-
 xerat, scyphus ē sinu illius e-
 lapsus in solū decidit: postea
 excusans aiebat Ionem in tu-
 multu calicem sublatū sibi
 tradidisse, ne periret. Id ita
 factū, Ion admodū sollicitus
 quasi patronū agens assuee-
 rat. His rebus dimissū est
 cōuiuiū, à lachrymis denuo
 in ridiculū exitū conuersum,
 idē Alcidadāis, Dionyso-
 dori, atq; Ionis gratia. Por-
 ρὸ qui erat saucij, sublatis san-
 cine ritu forās deportaban-
 tur miseris affecti modis, ma-
 ximē senex ille Zenothemis,
 pariter tū oculo tū nare man-
 tilatus, enecari se p̄ crucia-
 tu clamitans: adeo ut Her-
 mon, quanquā ne ipse quidē
 expers malorū (nā huic duo-
 dentes fuerāt excussi) patrum
 attestaretur: Memineris, in-
 gens, ὦ Zenothemis, ne post-
 hac dolorē in medijs habedū
 ducas. At sponsus iā vulnere

CONVIVIUM, SEU LAPITH. 379

ἐπὶ τὸ ζυγὶ ὁ ἀνατιθᾶς, ἐφ' ὃ
 πῶς νύμφην ἀπάξῃ ἐμὴν
 ἄρ, πικρὸς ἄθλιος τὸς γάμους
 εὐορτάσας. καὶ τῶν ἄρκων δ' ὁ
 Διώνη ὁ ἐπιμυῖατο δὲ τὰ
 δαιμονία, καὶ καθωδίσοντων
 ἀπὸ γυναικῶν, ἐμοιῶν τὸν οἶνον ποιοῖ
 ἐν τοῖς ὁδοῖς. ὁ μὲν τοι Ἀλκι-
 μάδας αὐτῷ ἐμνησθ' ὃ γὰρ ἐς
 δυνάμεισιν ἐκβαλὼν τὸν ἀν-
 ἄρ, ἐπεὶ ἀπαξ καταβαλὼν ἐς
 αὐτὸν ἐπὶ τὴν κλίμην, πλεονέχως ἐς
 καθωδίσοντος σοι τέλειος, ὃ κα-
 λὲ Φίλων, ἐξήντο τὸ συμπο-
 σίον, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐ-
 κείνου ἀπὸ τοῦ Πτομαίου μορφῶν
 δαιμονίων. ποικίλ' ἂν εἴποι
 ὡς ἱερᾶν νομοθεσιῶν καὶ τὰ δο-
 κῶνται ἐκ ἐπιτελεσθῆναι ἀπὸ σοῦ
 γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπὸ θεῶν
 ἔσται. ἐκείνῳ τε μεμάνικα
 ἔσται, ὡς ἐκ ἀσφαλείας, ἀπράγ-
 ματα ὄντα σωσιπᾶσθαι
 θεοῦ τοις φίλοις
 σοφοῖς.

Rursum quæ certò sperâris,
 Ea frustratò non contingunt.

Siquidem ὁ hæc planè præter expectationem atq; inopinatò
 ceciderunt. Præterea ὁ illud iam didici, non esse tutum,
 cui non sit opus, cum eiusmodi philosophis
 agitare convivium.

eidem impositus vehiculo,
 quo sponsam fuerat abdu-
 cturus. Atque ita miser ille
 nuptias acerbis celebrârat.
 Deinde ὁ alijs item Dionis-
 cus pro sua virili remedium
 adhibuerat. Postremò postea
 quâ iam dormierant, aspor-
 tati sunt plerique medijs in-
 vijs vomentes. Caterùm Al-
 cidamas inibi remanebat,
 Neq; enim valebât hominem
 extrudere, posteaquâ semel
 sese in spondâ abiecerat, atq;
 ibi transuersus accubisset.
 Hic erat, ὁ bone Philon, eius
 exitus cōiuij, de quo rectis-
 simè illud dici possit, quod
 in fine Tragædiarum non
 nunquam accimitur:

Sunt fortunæ varij casus.

Plurima quæ haud spes-
 raveris vnquam,

Ea conficiunt numina di-
 uûm.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a NOVAM quandam.] Exordium ab admiratione & rei novitate. **b** Proinde nunquam.] Petitio. **c** Extraq; teli.] Hoc est, in tuto, citraq; periculum. **d** A'mero.] Excusatio. **e** Odi memorem.] Innuit poëta, non oportere meminisse eorum quæ in conuiuijs vel fiunt vel dicuntur. Ex institutione autem Lycurgi, qui natu maximus erat, stabat ad ostium, & ad publica conuiuia ingredientibus ostendebat fores, dicens: Per has nullus egreditur sermo: admonens, nihil effutendum si quid liberius dictum esset in conuiuijs. Horatius hoc quoque inter iucundi conuiuij commoditates commemorat:

—ne fidos inter amicos

Sit, qui dicta foras eliminet.

Huc pertinet ille Græcorum Senarius:

Τὸν γὰρ γυναικὸς ὄρεον ἂς εἶεν γράφω:

Inscribo vino, si quæ iurat fœmina:

Innuens, irrita esse solere quæcunque in comotationibus effusantur. Huc ascribendum, maiores Baccho simul & ferulam & obliuionem consecrassè: nimirum hoc innuentes, non oportere meminisse quid in conuiuijs peccatum sit, aut certè leuem admodum ac puerilem reprehensionem sufficere. Nam ferula pueros cedi solitos, vel Iuuenatis indicat:

Et nos ergo manum ferulæ subduximus—.

f Verùm Agamemnoniæ.] Αἰὲρ ἐκ ἀτρείδης, id est,

At non Atridæ sic est Agamemnoni visum.

Carmen est ex Iliados Homericæ libro primo sumptum: quod ceti proverbialiter vsurpatur, cum quis tyrannico more, sequitur non quod dicet equitas, sed quod animo collubitum sit. **g** Aristænetus.] γαλαπιδός. **h** Melitæum.] Melitæam catellam dicitur, quæ habetur in delicijs, ac lautius in ocio alitur ad vilipensiam, quàm ad usum. **i** Opiparam.] Olim cœnam summo apparatu & omnigenis lauticijs affatim instructam, opiparam vocabant. **k** Syllogismus cornutus.] Dialecticis cornutum appellant Syllogismum, dilemma, velut inexpugnabilem. **l** Optabam vitæ terra.] παροίμια, sumpta ex hoc hemistichio.

hemisſichio Homericæ Iliad. 4. τὸ τε μὲν ἄνθρωπος ἀφ' ἑαυτοῦ, id est, Tellus ipsa mihi tunc ampla dehiscat. m. Cæterum admirandus.] Hoc fortasse turpe & inuerecundum, petulans & obscœnum tunc etiam, sicut & hodie: quia in loco publico & in conspectu aliorum aut presentium, aut prateruentium fieret.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΜΕΤΡΙΚΟΙ.
λογεῖται. *retroquæ:*

Iacobo Micyllo interprete.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΟΝ.

VT in superioribus dialogis, breuioribus quidem illis, Lucianus cum superiorum tum inferiorum res irridet, sumpta, ut videtur, occasione partim ex Homero, & cæteris epicis, partim ex Tragœdiarum quoque scriptoribus: ita in hisce meretricum colloquijs, mulierum quoque vitia, amores, variamque lasciuia persequitur, idque accepta eius rei occasione atque materia ex Menandro, & eius ætatis comœdis. Eadem enim & illic argumenta tractata esse, ex Latinorum, Terentij ac Plauti conuersionibus cōiecturam facere licet. Quodd si autem in re non vsque adeo graui aut periculosa etiam diuinare licet, videtur Lucianus exercitadi quoque gratia huiusmodi iusurasse, quippe qui ipse quibus aliquando rhetoricam tum alibi, tum in Gallia quoque, professus est, huiusmodi quasi exempla quædam proposita voluerit. Ita enim accuratè hic vbique Atticam elegantiam ac proprietatem custodiuit, ut prorsus ad imitationem hæc composuisse videatur. Neque verò hoc loco crimini nobis verterit quispiam, quasi meretricia hæc, & infanda etiam nonnulla, Latina facta iuuentuti legenda proponamus. Nam præterquàm quodd incepto operi seruiendum fuit, etiam illud defendere nos debet, quodd ex sapientioribus quoque, dixisse quiddam fertur: Mala cognoscenda esse, non ut faciamus, sed ut facilius euitemus.

ΤΑΥΤΑ.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ

Θαίς.

GLYCERA ET

Thais.

GLYCERA.

Ορ σφατιβίτω
Θαί, ἡ Ἀκαρ-
νάνα, ὅς πάλαι
μὲν Ἀβρότονον
ἔχει, μετὰ ταῦτα δὲ ἑράσθη ἱ-
μοῦ, τὸν ἀπαρρυφομένη, ἡ
ἐν τῇ χλαμύδι, οἶδα αὐτὸν,
ἡ ἐπιλήθισαι τὸν ἀνθρώπου;
Θα. οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὃ Γλυ-
κίειον, ἡ σωίπις μεθ' ὑμῶν
πέρυσιν ἐν τοῖς ἀλώοις. τί δὲ
τῷτο; ἰώκεις γάρ τι περὶ αὐ-
τῷ διηγῆσθαι. Γλυ. Γοργόνα
αὐτὸν, ἡ παμπόνηρ ὅφελον
λοκοῦσα ἐν, ἀπέσπασεν ἀπ'
ἐμὲ παραγῶσα. Θα. καὶ νῦν
σοι μὲν ἐκῆνος ἐπρόσκει, Γορ-
γόναρ δὲ ἑταῖραν ποιόινται;
Γλυ. ναὶ ὃ Θαί, ἡ τὸ πρᾶγμα
οὐ μετρίως μου ἤψατο. Θα.
πονηρὸν μὲν, ὃ Γλυκίειον, ἐκ
ἐδόκητον δὲ, ἀλλὰ εἰσὸς γί-
γνισθαι ὑπ' ὑμῶν τῶν ἑταί-
ρων. ἔκτισον γὰρ ὅτι ἀνιᾶσθαι
ΤΗΑ. Malum quidem hoc est, Glycerium : haudqua-
quam novum aut mirum tamen, sed consuetum adeo
fieri à nobis meretricibus solitum. Promde neque mar-

Ilitem istum,
Thais, Acarna-
nanē, qui du-
dum quidem
Abrotanum habebat, post
autem me amavit, purpura-
tū istum dico, nostine ipsum,
an oblita es hominis? ΤΗ.
Quid ni nossem, Glyceriū?
nam ὅ potavit nobiscū su-
periori anno in festis Aru-
dibus. Sed quid istud? vidēs
ris enim nescio quid de illo
narratura esse. GL. Gorgo-
na ipsum, scelestissima i-
sta, quæ se amicā esse meam
simulabat, subductum ver-
bis à me abstraxit. ΤΗΑ.
Et nūc tibi quidem ille am-
plius non conuersatur, Gorgo-
nam autem amicam spi-
paravit? GLY. Ita est,
Thais : atq; hæc res non me
diocriter dolore me afficit.

ἔλαβον, ὅτι μεμψιδάει τῇ Γοργὸν· ὅδ' ἔρ' οἱ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότ' ὅρμιμι μψατο, καὶ εἰ φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκείνο θανούσα, τί κ' ἐπ' ἡνίοσθ' αὐτῆς ὁσπρωτίως οὐτ' ὅ, λητὸς ἂ μὴ παντ' ἀπασιν τυφλὸς ἴσιν, ὅς ἐξ ἰωράκεα τὰς μὲν τεύχας αὐτῶν ἀραιὰς ἔχουσαν καὶ ἱπιποῦσαν τὴν μετὰ πῦρ ἀπὸ γυμνάς· τὰ γὰρ ἔλαβον, περὶ δὲ καὶ νηπιόκα· καὶ τὰς ἀλφειὰς, καὶ ἐπὶ σκευαῖς ἐν αὐτῷ αἰφνιδίῳ, καὶ ἥτις μακρὰ ἐν μόνῳ, θυμὸν καὶ ἰσὶ καὶ ὀρθῇ, καὶ μεθ' ἧς πᾶσαν ἱπποπόνητον. Γλυ. οἴη γὰρ, ὅ, θαί, ὅ, κάκιστα ἐρῶναι τὸν Ἀκαρναντα; ἐν οἷδ' αἰσφραμαλὶς ἢ Χρυσάειον, ἢ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ὅδ' αἰσφραμαλὶς, καὶ τὴν σελήνῃ κατένευσε; φασὶ δ' αὐτῇ καὶ περὶ δὲ θνητὸς. ἐκείνη ἐξέστη τὸν ἄνθρωπον, πρὶν τὸν φαρμάκων ἐγγίῃσθαι, καὶ σὺ τὸν φάρμακον αὐτῇ. Θα. αἰσφραμαλὶς, Γλυκίον, ἄλλοι τὸν φάρμακον τούτου δ' αἰσφραμαλὶς. οὐκ ἔστιν ἄνθρωπον, φαρμακὸν ὅτι temperato, ac bibere dedit. ὅ, nunc vindemiant ipsum. THA. Tu quoq, Glycerium, alium aliquem vindemiabis, istum autem valere sine.

affici nimium decet, neque accusare Gorgonam. Neque enim tibi Abrotanum ob hoc prius succensuit, quanquam amica inter vos erat. Ceterum illud miror, quidnam adeo laudet in ea miles iste, nisi si omnino cecus est, qui non viderit capillitium illam rarum habere, & in multam usque frontem deductum: deinde & labia livida, atque emortua; cololum autem exile, & extantes in eo venas, longumq, nasum. Unum solum habet, quod procera est, & recta, & ridet admodum illecebrosum quiddam. GL. An tu putas, ὅ Thais, propter pulchritudinem amasse illam Acarnanem? an nescis quod venefica est Chrysarium, mater illius, ὅ Thessalas nescio quas incantationes sciens, ac lunā deducens? Asiunt autē ipsam volare quoq, noctu. Illa igitur in insaniam pergit hominem, pharmaco quodam ei temperato, ac bibere dedit. ὅ, nunc vindemiant ipsum. THA. Tu quoq, Glycerium, alium aliquem vindemiabis, istum autem valere sine.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

4 THESSALAS incantationes.] *Theffala* gens præter ceteras venificæ nomine notata est: id quod ex innumeris scriptoribus liquet. *Theffala* quoque venificam & præstigiatricem significat plerumque. unde Menander *Theffalam* cognominavit fabulam complexam, ambages fæminarum, lunam detrahentiū. Eidem Luciano Θισσαλαὶ φιδαί, & Horatio vox *Theffala*, & *Theffala* portenta, magicum murmur & cantiones sunt. Eam superstitionem in *Theffalos* à Medea profectam existimant, quæ illac cum fugeret, scriniolum magicis herbis plenum deiecit: eaque spersa suppullasse, Suidas in vocabulo Θισσαλὴ γυνὴ annotat. Lucanus in *Theffalia* solum, venenorum ferax, herbarūq; nocentes procreans, id confert.

MYRTION, ΠΑΜ-
ΦΙΛΟΝ & Δωρίς.

MYRTIVM, ΠΑΜ-
philus, & Doris.

MYRTIVM.

Πᾶσις, ὃ Πάμφιλι, τὴν
Φίλων & τοῦ ναυκλή-
ρον θυγατέρα; καὶ ἡ
ἀνδρὶ γυγαμηνέῳ φασίην. οἱ
τοσοῦτοι δὲ ὄρκοι, οὐδ' ὤμο-
σαι, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκα-
ρᾷ πάντα οἷχεται, καὶ ἰωιδί-
κῃσσι Μυρτίου νιῶ, καὶ ταῦ-
τα, ὃ Πάμφιλι, ἐπὶ πτε-
ρυγῶν ὁδοῖσιν ἤδη. τοῦτο
ζοῶν καὶ μόνον ἱπριάμην βῶ
σὲ ἔρωτ', ὅτι μου τιδικαῶ-
ν ἐὼν παρτοίχας τὴν γαστέρα,
καὶ

DVcísne, Pamphile,
Philonis nauclerii
stius filiam? Iame-
nim uxorem duxisse te aui-
Tot autem iuramenta quæ
iurásti, & lachrymæ istæ,
breui aded momento omnia
evanuerunt? & nunc Myrti
oblitus prorsum es? idæ ἐγὼ
Pamphile, cum octauū iam
mensem ex te prægnans sim.
Quippe hoc vel solum
tuo amore consecuta sum,
mihi tantū impleuisti & ἔτι,

καὶ μὲν τὰ μικρὸν παιδοτρο-
φῆν δίκην, πρᾶγμα ἰταύρα
βαρύντατον· οὐ γὰρ ἐκθήσω τὸ
τιχθῆν, καὶ μάστιγα, εἰ ἄρ' ἔτι
ἤκοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὄνο-
μάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παρα-
μύθιον τῷ ἔρωτι, σοὶ δ' ὄνα-
σθαι ποτὶ πεσιλθῶν' ἐκῆν·
ὅς ἄπιστος γιγνήσκει περὶ τῶν
ἐθελίων αὐτῷ μητέρα. γαμῆς
δ' οὐ καλῶν παρθένων· ἄθρο-
ν γὰρ αὐτῶν ἑναγχοῦς ἐν ὧς θύ-
μοφοίοις. μὲν τὰ τῆς μητρὸς,
οὐδ' ἔγωγε ἄδῃα, ὅτι δὲ αὐτῶν
οὐκ ἔτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ
σὺ δ' οὐκ πρότερον ἴδου αὐ-
τῶν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς
ὀφθαλμούς· ἴδου, μή σε ἀνιά-
τω, εἰ πάντῃ γλαυκὸν ἔχει αὐ-
τῆς, μηδ' ὅτι διὰ σποφοὶ ἔστι,
καὶ εἰ ἀπὸ τῆς ὀρεῖς· μάλλον
γὰρ τὸν Φίλωνα ἰδράκας τὴν πα-
τέρα τὴν νύμφης, τὸ πρόσωπον
αὐτῆς οἶδα, ὥστε οὐδ' ἔτι δει-
νὸν τῶν θυγατέρων ἴδῃν. Πάμ-
φιλον σου λεγόντος, ὃ Μύρτιον,
ἀκούομαι, παρθένος καὶ γά-
μος ναυκαλικὸς διεξιούσης.
ἵλλιος νοστί· quare nihil ampliùs opus erit filiam quoque vide-
re. P. A. M. Adhuc, Myrtium, nugantem te audio, vir-
gines, ac nuptias nescio quas nauticas commemorantem.

Et me non ita multò post li-
beros alere oportebit, rem
meretrici grauiissimam. Ne-
que enim exponam infantē,
Et maximè si masculus na-
scatur, sed Pamphilo ei no-
mine imposito, ego quidem
solamen quoddā amoris ha-
bebo: tibi verò exprobrabit
aliquando accedens ad te il-
le, quod perfidus fueris in
miseram ipsius matrem. Cæ-
terum Pamphile, haudqua-
quam formosam virginem
ducis. Vidi enim nuper ipsā
in Thesmophorijs unā cum
matre, nondum etiam sciens
quod propter ipsam Pam-
philum visura ampliùs non
essem. Proin tu quoque antea
ipsam cōtemplare, faciē-
que oculos ipsius vide, ne te
postea discruciet, quod cæ-
sios eos admodum habet: ne-
que etiam quod distorti sunt
et se mutuo aspiciunt. Imò
verò Philonem vidisti, pa-
trem puellæ. faciem igitur
Bbbb Egón

ἐγὼ δὲ ἢ σιμυλέω τινα ἢ πα-
 λὺν νύμφην εἶδα, ἢ ὅτι Φί-
 λων ὁ Αλωπεκῆς, οἶμαι ᾧ
 ἱκανὸν λίγην σέ, θυγατέρα
 ὅπως ἔχων ὠραίαρ ἥδην γάμους
 ἀπ' οὐδὲ φίλῳ ἐστὶν οὐτῷ
 ὦ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς
 πάλιν ἰδικάσαο περὶ συμ-
 βολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον
 γὰρ οἶμαι, ὃ φείλω ὦ πατρί
 οὐκ ἠθελὲν ἰκτίνην, ὃ δὲ πα-
 ρεῖ τοὺς ναυδίκας ἀπύγα-
 γην αὐτόν, καὶ μόλις ἐξέτισεν
 αὐτό, ὃ δὲ ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἐ-
 φασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμέην ἰδι-
 δοκτοί μοι, τὴν τῷ Δημῖν θυ-
 γατέρα, τὴν τῷ Πέρυσιν ἱσα-
 ληνκόλως ἀρεῖς, καὶ ταῦτα πῶς
 μνηστὴς ἐκτεφύλαξ οὐσα, τὴν
 Φίλωνος γάμους ἄρ' οὐ ᾗ πό-
 θον ταῦτα ἤκουσας, ἢ σωτὴς
 θηκας αὐτῇ, ὃ Μύρτιον, κω-
 νίας τινας ἱεροτυπίας σκίαν
 μαχοῦσα; Μύρ. οὐκ ἔρ' ὅ γα-
 μῆς, ὃ Πάμφιδι; Πάμ. μέμνη-
 νας, ὃ Μύρτιον, ἢ ἑραυπαλῆς.

καὶ

Egón' autem simam alia
 quam, aut formosam spon-
 sam noui? aut omnino quod
 Philon Alopecensis (illum
 enim opinor te dicere) fi-
 liam habet nubilem? At ne-
 que patri amicus ille est.

Memini enim de pacto nau-
 tico non multo ante iudicio
 illum cum illo contendere.
 Nam talentum, opinor, de-
 bens patri, exoluere nolebat.
 Pater autem apud eos qui
 controuersias nauticas dis-
 ceptant, accusauit illum: ac
 deoq; agrè tum exoluit il-
 lud, imò neque totum, ut pa-
 ter dicebat. Quod si autem
 uxorem ducere etiam decre-
 tum mihi esset, Dēmeæ scili-
 cet filia relicta, eius qui su-
 periore anno exercitum du-
 xit, idq; etiam cum conso-
 brina ea mihi sit, Philonis
 istam nescio quam uxorem
 ducerem? Tu verò unde
 ista audisti? an forte ipsa
 hoc effinxisti, nouas quas-

dam zelotypias meditando, & cum hys perinde ut cum umbris
 nequicquam digladiando? M I R. Proinde uxorem, Pam-
 phile, non ducēs? P A. Insanis, Myrtiū, aut certè temulēta es.

Aiqui

καὶ τοι χθὲς οὐ πάντ' ἐμυθύ-
 σην. Μύρ. ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐκ
 λυπησέ με· συμφορὰσα γὰρ ὡς
 ἔρια ἀνέστω μοι ἐπὶ τῶν γα-
 στέρα, καὶ ὄξυς τῇ λοχίᾳ ὡς
 ὑπὲρ ἐμῶ, Λισβία, ἔφη, ἐντυ-
 χῶσαν αὐτῇ. μάλλον δ' οὐ αὖτε
 ἔσθ' ὃ Δωρίς, λέγει, ἀπὸ ἀνέκο-
 ας, ἔγει, μὴ ἐπλάσω αὐτά. Δω-
 ρίς· ἐπιπρίβει, ὃ δὲ σπείνα,
 ἔτι ἐφ' ὁδῶν· ἐπὶ γὰρ κατὰ
 τὰ τὸ πρυτανεῖον ἐγχεύμεν,
 ἐντυχέ μοι ἡ Λισβία μεθ' ἑω-
 ρας, καὶ φησὶν, ὃ ἱρακὺς, ὃ μὲν
 ὃ Πάμφιλ' ὃ γὰρ καὶ τῶν Φί-
 λων' ὃ θυγατέρα. εἰ δ' ἀπὸ
 σοί, καὶ εἴδον με παρακύψας
 σαρῖς τὸν σφωπὸν ὃ μὲν,
 ἴδον πάντα καλῶς μεμψα, καὶ
 ἡλκιδας, καὶ θόρυβον, καὶ ὃ-
 μῳον ἔδοντας τινας. Πά-
 μφ. ἔδον, παρ' ἐκύψας, ὃ Δωρί-
 δας. καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἀπαν-
 τῶν, ὡς ἴφ. Πά. μανθάνω τῶν
 ἐκείνων, ὅτι πάντα ἡ Λισβία,
 Δωρίς, πῶς οἱ ἐφύσας, καὶ οὐ
 τῶν δὲ ἀπὸ γυναικας Μυρτίω.
 καὶ μάλιστα γὰρ ἀρχομένη

οὕτως

Atqui heri non ita multum
 inebriati fuimus. MYRT.
 Doris hæc maxime isto affe-
 cit me. Nam cum fortè mis-
 sa esset ut lanas coëmeret
 mihi ad vèctrem, & vota pro
 me faceret, Lesbià ait fortè
 conuenisse se. Quin potius
 ipsa huic, Dori narra quæ
 audieris, nisi tuta finxisti ea.
 DOR. At malè dispeream,
 hera, si quicquid mentita fui.
 Nam postquam eò loci ubi
 curia est, vèctram, obuiam
 fit mihi fortè Lesbia, subris-
 dens, atq; ait: Amator vester
 Pamphilus uxorem ducit,
 Philonis filiam. Ac si crederem
 nollem, iussit ut in angu-
 portum vestrū intrò aspicerem,
 ubi omnia corollis &
 fertis ornata essent: præterea
 & tibicinæ, & tumultus, &
 qui Hymenæū canerent, nō
 nulli. PAM. Quid igitur?
 aspexisti intrò? DOR. Atque
 admodum, viditq; omnia
 quæ illa dixit. PAM. Intela-
 ligo errorem, neque omnia

nibi Dori, mentita Lesbia est, & tu vera Myrtio quoque
 renunciasti, nisi quòd metu frustra ambæ territe estis.

οὐτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι.
 ἀλλὰ νῦν ἀνιμνήσω ἀκούσας
 τῆς μητρὸς, ἐπότε χθὲς ἀνι-
 στήσῃ παρ' ὑμῶν· ἔφη γὰρ,
 ὦ Πάμφιλι, ὃ μὲν ἡλικιώτης
 σοι Χαρμίδης, ὃ τὸ γάτον ὦ
 Αἰσωνίτης υἱὸς, γαμῆ ἦδ' ἡ, καὶ
 σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τιν' ὦ
 ἰταίρα σὺν ἑ, τοιαῦτα παρα-
 κέωρ αὐτῆς ὑπνον κατλήχ-
 θῶ, ἔτα ἰωθῶ περὶ λθοῦν ἀπὸ
 τῆς οἰκίας, ὥς οὐδὲν ἔδωρ,
 ὅρ' ἢ Δωρὶς ὑπερορ ἔδωρ. ἀ δὲ
 ἀπισεῖς, αὐθις ἀπὸ λθῶσα, ὦ
 Δωρὶ ἀκείῳς ἰδὲ, μὴ τὸρ σε
 ὑπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, πο-
 τίρα ἰσὶν ἢ κατισμυρῆν· ἵνα
 ρήσας γὰρ τὴν τῶν γατόνων.
 Μύρ. ἀπίσωνας, ὦ Πάμφιλι·
 ἀπὸ γὰρ γάμῳ γὰρ ἄν, ἢ τι τοῖς
 τοῖς γὰρ. Πάμ. ἀλλ' οὐκ ἄν
 ἰγνώσκῃς, μήδ' ἄνω μανέλω, ὥς
 ἐκλαβέσθαι Μυρτίς, καὶ ταῦ-
 τα, ἦδ' ἡ μοι κούσης
 παύειον.

na esse. MY. Seruasti me, Pamphile. Strangulasssem equidem
 me, si quicquam tale factum fuisset. PA. At factum non est,
 neque ita insaniero ego, ut Myrtin oblitus esse videar,
 praesertim iam iterum ex me
 ferentis.

Neque enim nuptiae illae apud
 nos fiunt. sed in mentem nūc
 venit mihi quod ex matre
 audiui quando à vobis heri
 domum reuersus fui. Nam
 illa mihi, Pamphile, inquit
 tū, aequalis hic quidem tuus
 Charmides, vicini huius As-
 ristanei filius, uxorem iam
 ducit, et resipiscit. Tu vero
 quousque tandem cum amica
 cōsuetudinem habebis? Tar-
 lix ego tum audiens, per ne-
 gligentiam trans mittebam,
 atque in somnum prolabebar.
 Deinde mane exurgens, do-
 mo statim exiui, ut nihil eos
 rū sciam quae Doris postea
 vidit. Quod si autem mihi
 non credis, denuò abiēs hinc
 Dori diligenter inspicere, non
 porticiū, sed ianuam ipsam,
 vtra coronis ac feris exor-
 nata sit. deprehendes enim
 non nostram illam, sed vicin-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a. IN Thesmophorijs.] Thesmophoria, sacra Cereris, Cerealia à Latinis dicta. Cerecem enim Græci *Ἰσμεφόρον* appellant, quasi legiferam : quo etiam epitheto à poetis insignitur. Virg. 4. Aen.

—maſtant lectas de mōre bidentes

Legiferæ Cereri—. Ouid. 5. Metam.

Prima dedit leges : Cereris sunt omnia munus.

eo die captiui ſolvebantur vinculis. Hermog.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ

Φίλινα.

MATER ET

Philinna.

MATER.

ΜΑΥΡΟΣ, ὁ Φίλινα, ἡ τί ἱπαθὴν
ἐν τῷ ξυμποσίῳ
χθίς : καὶ γὰρ

παρ' ἐμὲ Δίφιλῳ ἔσθι δια-
φύων, καὶ διηγύσατό μοι, ἃ
ἱπαθὴν ἔσθ' οὖ. μιμνήσκει
ἑρσι, καὶ ἐς τὸ μίσην ἀνα-
παύων ὀρχήσασθαι, αὐτὸν ἑξ-
απολύνει, καὶ μετὰ ταῦτα,
ἐλπίσαι Λαμπρίαν τὸν ἱτα-
λὸν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ ἑχαλίῃ
ἐλθοι, καταλιποῦσθαι αὐτὸν,
ἐκκεῖθεν πρὸς τὸν Λαμπρί-
αν, καὶ περιβαλεῖν ἑκείνον·
ταῦτά μ' ἄρεπνίζω, τοὺς
τοργιζομένους, ἐπὶ ὅτ' αὐτὸς
ὀνείδε, οἶμαι, σὺν ἀέθουδ' ἔ-
βας fierent. Sed neque noctu opinor concubuiſti cum eo,

Νσανάνε fuiſti,
Philinna, αὐτὸν
quid tibi acci-
dit tandem in

convivio heri & Venit enim
ad me Diphilus manē la-
chrumans, & narrauit mihi
ea quæ indignè à te paſſus
fuerit. Ebriam enim fuiſſe
te, & in medium progreſſa
ſam ſaltaſſe ait, ipſo probi-
bente, poſtea autem etiam
oſculatam fuiſſe Lampriam
ſodalem ſuum: ac poſtquam
ſuccenſuerit tibi, relictō i-
pſo ad Lampriam tranſyſ-
ſe, illumq; amplexatam eſſe.
Seſe verò diſperjiſſe cum
opinor concubuiſti cum eo,

Bbbb 3 relictio

καταλιπῶσα δὲ δακρυόοντα,
 μόνῃ, πρὶ τῷ πλησίον σκίμπος
 ὅς ἐστι παρὰ τὴν σκῆπτρον, καὶ λυ-
 πῶσα ἐκείνου. Φί. τὰ ὅτι αὐτῇ
 σοι, ὦ μήτηρ, ὅτι δὴν ἔχου οὐ
 γὰρ ἄν σιωπῇ, ὅρα δὲ αὐτῇ, ὅτι
 βεβῆκεν ὄντι, ὅτι ἐμὲ γὰρ ἀφί-
 κνους, ἐκονοποιοῦντα Θεῶν, τῇ
 Λαμπρίᾳ τῶντα, μηδὲ πῶς
 πᾶν παρόντος. ἐπὶ δὲ χαλ-
 πᾶν ἄνυσαν ἔδιδε, καὶ διγνώ-
 σα αὐτῇ, οἷα ποιεῖ, τῷ ὅτι
 ἄνθρωπος ἐφάπαρ, ἀνακλᾶ-
 σαι τὴν αὐτῇ Θεῶν, ἐφί-
 κνους ὅτι πᾶν ὄντος, ὅτι μὲν
 τις ἀπίστανται τὰ χεῖρα. ἔτ' ἐ-
 ρῶ μὲν ἰδὲ δακρυόοντα, ὅτι ἐκεί-
 νῃ πᾶν τῷ Θεῶν τῶντα πᾶν
 ὅτι ὅτι ἐκείνῃ, καὶ ἐμὲ δηλαδὴ.
 καὶ ἡ Θεῶν ἐμὲ δὲ, βλεπῶσα
 πᾶν ἐμὲ. ὅτι δὲ πᾶν ὄντος ὅ-
 τινος τῇ Λαμπρίᾳ, καὶ ἐκεί-
 νῃ ὄντος πᾶν φησὶν ὅτι ἀνί-
 κνους. ἐπὶ μὲν ὅτι παρὰ αὐτὸν
 κατεκλίβω, ὅτι μὲν καὶ τῷ πᾶ-
 ντα ὄντος ὅτι ἐμὲ. καὶ Θεῶν δὲ
 ἀνακλᾶσα, ὅτι ἐμὲ πᾶν.

ἀντι-
 νῇ

uenerunt Lampriam animad-
 uertebant, ac tandem mutuis osculationibus explêrant sese :
 ego quidem cum ipso tamē accubui, ut ne in posterum etiam
 hoc caussari posset. Thais autem exurgens, saltauit prima,
 nudatis

relieto autem lachrumante
 sola in proximo grabatulo
 iacuiſti, cantillans, atq; aggre-
 faciens illi. PHIL. At ea
 quæ ipse fecit, mater, haud
 quaquam narrauit tibi: neq;
 enim patrocinareris ipsi, con-
 tumelioſo adeò exiſtenti, qui
 me quidem dimiſſa, ſermo-
 nes ſubinde conferebat cum
 Thaide Lâpriæ amica, cum
 ille nondū adeſſet. Poſtquā
 autem videbat indignè ferre
 me, atq; ego nutu admone-
 bam hominem eorum quæ
 faciebat, ille ſumma auricu-
 la apprehenſam, & ceruicē
 ad ſe reclinatam Thaidem
 etiam oſculatus eſt, ita im-
 preſſo ore, ut vix inde labia
 retraheret. Proinde ego
 quidem lachrumabar, ille
 verò ridebat, ac Thaidi
 multa in aurem clām ſuſur-
 rabat, de me videlicet. Et
 Thais quoq; ad me aſpiciēs,
 ſubridebat. Vbi autem ad-

ἀλλ' οὐ μὲν ἄρα ἐπιπολὺν τὰ σφυ-
 ρὰ, ὥς μόνη καλὰ ἔχουσα· καὶ ἰ-
 παδὴν ἰπαύουσα, ὃ Λαμπρίας
 μὴ εἰσὶν αὖτις, καὶ ἔπειν ὁδόν, Δίφιλος
 δὲ ὑπερπῆν τὸ ὠρυθμόν
 καὶ τὸ λιχορυγμισμόν, καὶ ὅτι
 οὐκ ἔστι τὴν κιθάραν ὅπως, καὶ
 τὸ σφυρὸν, ὥς καλόν, καὶ ἁπλῶς
 μυνεία, καθάρως τὴν Καλὰ-
 μίδος Σωσάνδραν ἰπαινωρ,
 ἀλλ' ἐχὼ Θαιδὰ, καὶ καὶ σὺ οἶ-
 θα συγκατομήσω ἐμὴν, οἷά ἐ-
 σσι. Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἰσχυρῶς ἀ-
 θύς ἐς ἐμὴν; ἀλλὰ τίς, ἔφη, μὴ
 ἀσχεύεται λιπὴν ἔχουσα τὰ
 σκέλη, ὁρχίσσεται καὶ αὐτὴν ἐξα-
 φασάσα. τί ἄρ' ἔργοιμι, ὃ μὲν
 τίς ἀνέστω γάρ, καὶ ὁρχισά-
 μην. τί γὰρ ἔλα σοι ἄρ', ἀνα-
 σχίδι, καὶ ἰπαυθώδην τὸ σκῶμ-
 μα, καὶ τὴν Θαιδὰ ἐμὴν ὑρα-
 νῶν τὸ συμπόσιον; ΜΑ. φε-
 ρεῖς μοι τὸν ἥ, ὃ θύγατερ. ὁδὸν
 φρονεῖς ἴδμεν γὰρ ἔχον, λέγει δὲ ὁ-
 μος τὰ μετὰ ταῦτα. Φί. οἱ ἥ
 ὅρ' ἄν μοι ἰπαινωρ, ὃ Δίφιλος δὲ
 silentio scommma illud tacite confiteri? ac Thaidem permit-
 tere ita in convivio regnare? MAT. Aemulatio hæc qui-
 dem, filia, grauior paulo fuit. Nam ne curare quidem ista
 oportebat: sed tamen dic quæ post hæc consecuta sunt.
 PHIL. Cæteri quidem igitur laudabant, Diphilus autem

nudatis in multum usque talis,
 perinde ac si sola pulchros
 eos haberet: ac postquam
 desijt, Lamprias quidem ta-
 cebat, neque quicquam ver-
 bis addidit: Diphilus autem
 supra modum laudabat con-
 cinnitatem, ac gestus æqua-
 bilitatem, eò quod in nullo
 adeò defecisset, quodque aptè
 ad citharæ & motus & plā-
 ta respondissent, & alia infi-
 nita, perinde ac si Calamidis
 Sosandram laudaret, & nō
 Thaidem, quam tu quoque fac-
 tis nosti, cum nobiscū lauda-
 ret nuper, qualis sit. Ipsa au-
 tem Thais qualia in me stas-
 tim probrose dixit? Si quam
 enim, inquit, non pudet gra-
 cilium crurum quæ habet,
 exurgens saltet etiam ipsa.
 Hic tibi quid dicam, mater?
 surrexi equidem, atque salta-
 ui. Quid enim facere cōue-
 niebat? perferre scilicet, &
 solus,

μόν^Θ ὑπὸ κατὰ βαλὰν ἐς
αὐτ', ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβαι-
νον, ἄχρι δὲ καμῦσα ἵπαι-
σάμην. Μῆ. τὸ φιλεῖναι τὸν
Λαμπρίαν ἀληθὲς ἴσως, καὶ τὸ
μεταβάσαι περικλειῶν αὐ-
τῷ; τί σιγᾷ; οὐκ ἔτι γὰρ ταῦ-
τα συγγνώμης ἄξια. Φί. ἀν-
τιλυπεῖν ἐβδόμην αὐτόν.
Μῆ. ἔτα οὐδ' ὠκεῖα θάλασσαν,
ἀλλὰ καὶ ἡδονήν, ἐκείνου διακρύ-
οντες, οὐκ ἀσάφην, ὃ δούλιον,
ὅτι πτωχὴ ἰσχυρὰ, οὐδ' ἐμμένει-
σα, ὅσα παρ' αὐτῷ ἐλάβομεν,
καὶ οἷον δὲ τὸν πῦρ σιγῆς
να διακρύβωμεν ἄν, ἀλλὰ μὴ τὸ
ἡμῶν ἢ Ἀφροδίτην ἐπιμνή-
σκει. Φί. τί οὖν, ἀνέχομαι ὅτι τοῦ-
το, ὑβρίζομεν ἡμῶν αὐτῶ; Μῆ.
ὀργίζου μὲν, μὴ ἀνδύβεις, δι-
ὅτι οἶδα, ὅτι ὑβρίζομεν πάν-
ονται οἱ ἱρῶντες, καὶ ἐπιτιμῶ-
σιν ἑαυτοῖς, οὐδ' ἐπ' αὐτοῖς χαλῶ-
νται ἀλλὰ τῷ ἀνθρώπῳ γινώ-
σκει. καὶ ὅρα, μὴ κατὰ τὴν πα-
ροιμίαν, ἀπὸ ῥῆθ' ὅμως πάν-
τείνουσαι τὸ καλόν.

Διορ.

obiurgant? Tu verò omnino difficilis semper erga hominem
fuisi. Ac vide, ne iuxta proverbum, funiculum nimis inten-
dendo, abrumpamus aliquando.

solus, supinus in tergū iacēs,
ad lacunar sursum aspicie-
bat scilicet, donec saltando
defessa ego quievi. MAT.
Quid aut quòd Lampriam
osculata esse dicis, verum-
ne istud fuit? qd taces? Non
enim hoc quoq̃ venia dignū
est. PH. Atqui vicissim illi
agrè facere volebam. MA.
Deinde neq̃ cōcubivisti vnā
cum illo, sed etiam cantillā-
sti lachrumante illo. Annōn
intelligis, filia, quòd mendis-
ca atq̃ inopes sumus? neque
meministi quā multa ab il-
lo accepimus, aut quo pacto
superiore hyeme viuendum
nobis fuisset, nisi hunc nobis
ipsa adeò Venus obrulisset?
PHI. Quid tum igitur? an
ob id tolerarem hæc, & con-
tumelia ab ipso afficerer?
MAT. Irascere quidem, ne-
autem vicissim contumelio-
sa fueris. An nescis quòd cō-
tumelia affecti amatores, &
mare desinunt, & se ipsos

MEAITO

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ
Βακχίς.

MELISSA ET
Bacchis.

ΕΙ τίνα οἶδα, Βακχί,
γραῦν οἷα ποιοῦσι θεῖ-
τα πολλὰ λέγονται ἐπ' ἄδ-
σαι, καὶ ῥασμίους ποιεῖσαι, αἱ
καὶ πάντων μισομένη γυνὴ τυγ-
χάνοι, ἔτος ἔναος, παραλα-
βῶσα ἥκ' ἐμὴ. θοιμάτια γὰρ
ἔλα, καὶ τὰ χρυσία ταυτὶ πρῶ-
μῳ ἰδὲως, ἑμόνον ἰδοίμι
ἐπ' ἐμὴ αὐθις ἀναστρέψαι
Χαρίνον, μισήσαντα Σιμμί-
χῳ, ὡς νῦν ἐμὴ. Βακ. τί φέ-
εις ἐπ' ἐτὶ σωτήρι, ἀλλὰ παρὰ
τῷ Σιμμίχῳ, ὦ Μελίττα,
οἶχεται Χαρίν; Διὶ δὲ το-
σούτας ὀργὰς τῶν γονέων ἔ-
χουσι, εἰ βροχθεὶς τῷ πλουν-
σίῳ ἐκείνῳ γῆμαι, πρὸς
κακὸς τέλει, ὡς ἐλπίθω,
παραγομένη; μὲν νῦν καὶ
ταῦτά σου ἀκούσασα. Μελ. ἄ-
παρτα ἐκείνα οἶχεται, ὦ Βακ-
χί, καὶ πῶς ἂν ταῦτόν ἐμὴ
φανῇ; ἰδὲ παραδῶς αὐτόν.
ἀλλὰ πῶς σοι παρὰ τῷ σω-
τήρι;

SI quam fortè nosti, Bac-
chi, anum, quales muli-
ta^a Thessalæ perhiben-
tur esse incantatrices, & a-
mabiles videri facientes, ex-
tiam si qua prorsus odio di-
gna mulier existat, eam ac-
ceptam ad me adducas que-
so. ita tibi rebus tuis opta-
to frui liceat. Nam ego ve-
stes omnes, atque omne au-
rum hoc libenter amiserim,
si solum videam iterum ad
me reuerti Charinum, odia
Simmachem perinde habena-
tem, atque me nunc habet.
BAC. Quid ais, Melissa? nō
amplius tecum consuetudi-
nem habet, sed ad Symmichē
diuertit Charinus, cuius gra-
tia tantas iras parentum sus-
sinuit, cum diuitem illam vo-
xorem ducere negaret, quæ
quinque in dotem talenta,
ut dicebatur, illi allatus
erat? memini enim me in-
sta ex te audire. MELIS.

Cuncta hæc euenerunt, Bacchi, & iam quintus dies est,
ex quo illum prorsus ne vidi quidem; sed potant apud æqua-
lem

Bbbb s

φέτω Παμμύση αὐτός τε καὶ
 Σιμμίχη. Βακ. δανὰ, ὧ Μι-
 ρηπὰ σέπονθας, ἀπὸ τί καὶ
 ὑμᾶς διέσκησεν; ἵοικε γὰρ οὐ
 μικρὸν τῷτ' εἶναι. Μελ. τὸ
 ῥῶθ' ὅλον ὑδ' ἀπ' αὐτῶν ἔχω, πρότερον
 δ' ἀνελθὼν ἐν Πιραιῶσι· κα-
 τεκλήθη γὰρ, οἶμαι, καὶ
 τί ἀπαιτήσω, σέμψανθ' ὧ
 πατρὸς, ὅτι με προσέβλη-
 ψεν ἰσχυρὸν, ὅτε περὶ καλῶς,
 ὡς ἔθ' ὧ, περὶ θαμνοῦσα. ἀπ-
 σεσάμψ' ὧ δ' περὶ Πανακλῶα
 θέλουσα· ἀπὸι, φησὶ, πῶς
 τὸν ναύκληρον Ερμότιμον,
 ἢ τὰ ἐν τῷν ὀχθῶν γυμνα-
 σίᾳ ἐν τῷ ἑραμακῶ ἀνά-
 γωνι, ὅπως κατασηλίσσεται ὑ-
 μῶν τὰ ὀνόματ' α. τίνα Ερμό-
 τιμον, τίνα ἔφω, ἢ ποίαν ση-
 δω λέγεις; ὃ δ' ὑδ' ἀπεκινά-
 μψ' ὧ, ὅδ' ἀπηνέσας, ἐκάθως
 δὴν ἀπεραφάς. πόσα οἷα ἐ-
 σὶ τῷτορ μηχανῶνθαι με
 περὶ ἀπονοῦσα, ἱπποφου-
 σα, περὶ ἀπονοῦσα ἀπὸ ἀμφοτέρων
 τὸ

lem Pammenem ipse & Sim-
 miche. B A C. Acerba sandi-
 hac, Melissa, tibi accidunt.
 Sed quid adeò diffidiū hoc
 inter vos conciliauit? Vide-
 tur enim haudquaquam exi-
 guū istud esse. MEL. Quod
 ad summam rei attinet, pror-
 sum ne dicere quidem pos-
 sum. Paulò autem antè, cum
 ex Piræo rediret (descenden-
 rat enim opinor eò, ut debi-
 tum quoddam exigeret, &
 patre missus videlicet) neque
 me aspicere volebat ingres-
 sus, neque etiam recipiebat
 accurrentem me, uti consue-
 tum inter nos erat, sed res-
 pellens à se, amplexari vo-
 lentem: Abi, inquit, ad nau-
 cleum Hermotimum, aut
 ea quæ in parietibus in ^b Ce-
 ramico scripta sunt, lege, na-
 bi nomina vestra columnis
 incisa sunt. Tú ego: Quém
 nam, inquam, quem mihi
 Hermotimum narras? aut
 quas columnas dicis? Ille au-

tem nihil respondens, atq; etiam incenatus dormiebat, auer-
 sus à me iacens. Quàm multa hîc me putas machinatâ fuisse,
 amplectendo, conuertedo, atq; etiam osculando auersi illius
 cervicem

DIALOGI MERETRICII. 395

τὴ μεταφρῆσιν, ὁ δὲ ὅδε ὅ-
πως τοῦ ὑπερμαχάθην ἀπὸ
ἡμοί, φησὶν, ἐπὶ πλείον ὅ-
χλῆσας, ἀπαμὶ ἡδὴ, ἃ καὶ
μίσσαι νύκτωρ αἶσιν. ΒΑΚ. ὅ-
μως ἡδὲ τὸν Ερμότιμον,
Μελ. ἀπὸ με ἰδοίς, ὦ Βακ-
χί ἀθλιώτερον διαγυσαρ, ἢ
συῶ ἔχω, ἢ τινὰ ἐξ ὧ νούκλῆ-
ρον Ερμότιμον οἶδα. πάλιν
ἔκ, ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθα,
ὅν ἀλεκτρύνῃ ὄνους ἔσαν-
τῇ ἀνιγρόμεν, ἐγὼ δὲ ἔμε-
μένω, ὅτι κατὰ τοῖχον τι-
νὲς ἔλγῃ καταγγράφθαι τὸ
νομα ἐν κεραμακῷ, ἐπιμψα-
ν Ακίδα κατασκευομένη.
ἔκ, ἀπομὲν ὅδῃ εὔρε, ὅτο
ἑμόνον ἐπιγγραμμύρον ἐ-
σιντῶν ἐπὶ τὰ Δεξιά, πρὸς τῷ
Διπύλῳ, Μελίσσᾳ φιλεῖ Ερμός
τιμον, καὶ μικρὸν αὐθις ἔπο-
σάτω, ὁ νούκλῆρ Ερμός
τιμῇ φιλεῖ Μελίσσαν. ΒΑΚ.
ἂν τὰν πλείονων νουίσκων,
συγῆμι γάρ, ληπῶσά τις θεί-
σῃ τὸν Χαρίνον, ἐπὶ γρά-
φῃ, ἡρότητα οὐκ ἂν εἰδῶς. ὁ

ἢ αὐ-

cervicem? At ille ne villo
quidem pacto se deliniri passus
est: sed si mihi, inquit,
plus satis molesta fueris, abi-
bo hinc, etiam si nox intem-
pesta sit. B A C. Attamen nōs
ras Hermotimum? MEL.
At me videas, ὦ Bacchi, mi-
seriorem multo quam nunc
sum, degere, si vllum ego nau-
clerum Hermotimū vsquam
nouī: nisi quod ille quidem
summo mane à me abiit, sta-
tim ad galli cantum expe-
rectus, ego verò memine-
ram, quod in pariete quodā
in Ceramico scriptum aie-
bat nomen istud esse, atque
ob id misi statim Acidem,
quæ illud videret. Illa ve-
rò aliud quidem nihī re-
perit, nisi hoc solum inscri-
ptū ad dexteram ab ingres-
su supra Dipylum: Melissa
amat Hermotimum. Ὁ rur-
sum inferius paulò: Naucle-
rus Hermotimus amat Mes-
sissam. B A C. Ὁ adoles-

centes curiosos ac petulan-
tes. Intellego enim. Aegrè facere quispiam Charino volens,
inscripsit hæc, zelotypum videlicet ipsum esse sciens. Ille

autem

ἢ αὐτίκα ἐπίσῳσθην. ἢ δὲ πρὶς
 δοίμι αὐτῷ, ὁρῶντος μοι, ἅπας
 ῥός ἐστι καὶ πῶς ἐστὶ. Μέλ. πῶς δὲ
 ἄρ' ἰδοίς ἐκκῆνον, ὅς ἐκκλησά-
 ρησεν ἰαυτῷ, συνίστησι Σιμμί-
 χῳ. οἱ γονεῖς δὲ τίτι παρ' ἑμοῦ
 ἤλθον αὐτόν. ἀπ' ἑνὸς τινος εὖ-
 ροιμοῦ, ὃ βακχί, γράβῳ, ὡς ἐ-
 φησιν, ἀπὸ σῶσι γὰρ ἀνέστη.
 Βακ. ἔστιν, ὃ πελάτης, ὅτι γρη-
 σίμη φαρμακίς, Σύρα τὸ γένος
 ἐστὶν, ὃ μὴ ἐστὶν, καὶ συμπεπληγῆς,
 ἔμοι ποτὶ Φανίαν χαλκί-
 σοντα ἐκκῆνον ἀκῆ, ὃς περ
 Χαρίν ἐστι, διὰ πᾶσι μετὰ μέ-
 νας ὅλως τίσθρας, ὅτι ἐν ὃν
 ἔστιν ἀπὸ γλῶσσης, ὃ δὲ τῶν
 ἐπὶ δῶρον ἔκαστος αὐτοῖς ἐπ' ἑμὶ.
 Μέλ. τίς ἔπραξεν ἐν γράβῳ, ἔ-
 στὶν ἐπὶ μέμνησαι Βακ. λαμ-
 βάνειν, ὃ δὲ πολλῶν, ὃ Μελί-
 τας, ἢ μισθόν. ἀπὸ δὲ δραχμῶν
 καὶ ἄρτορ, καὶ ἐπιπλάσαι δὲ
 δὲ μετὰ τῶν ἀλῶν καὶ ὀβό-
 λος ἐπὶ δὲ, καὶ θυρὸν καὶ δαδῶ.
 ταῦτα δὲ ἢ γράβῳ λαμβάνειν,
 καὶ κρατῆρα λαμβάνειν δὲ,
 καὶ

lissa, sed drachmam, & panem: & impositos præterea o-
 portet cum sale obolos septem, & thyum, & facem. Ista
 uero anus accipit, & craterem quoque misceri illi oportet,
 bibereq;

autem statim ut legit, credi-
 dit. Quod sicubi igitur in-
 ipsum viderem, dicerem: Im-
 peritus rerū est, ac puer ads-
 huc. MEL. Vbi verò videas
 illum, qui cū Simmiche con-
 uersatur, se ipsum cum illa
 concludens? Parentes autem
 etiamnum apud me querunt
 ipsum. Sed si quam animum ha-
 bere, Bacchi, ut dixi, possim,
 ea apparēs fors seruaret me.
 BAC. Est quedam venefi-
 ca, meatu ad hanc rem ma-
 ximè idonea, Syra natione,
 cruda adhuc, & benè com-
 pacta, quæ mihi aliquando
 Phaniam, cū & ille mihi
 temerè ita succenseret, re-
 conciliauit, idq; post totos
 menses quatuor, cū ego iam
 planè desperāsssem. Ille au-
 tem incantationibus com-
 pulsus, rursus ad me redijt.
 MEL. Quid igitur posce-
 bat anus ea, si modò adhuc
 meministi? BAC. Non ma-
 gnā accepit mercedem, Me-

καὶ πῖναρ ἰκάνω μόνω, δά-
 σα δέ τι αὐτὸ ἢ ἀνδρὸς ἔργα,
 οὐκ ἰμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ οὐ-
 κίας ἢ πριχῶν, ἢ τὶ τῶν τοιού-
 των. Μὲν. ἔχω τὰς κρηπίδας
 αὐτοῦ. ΒΑΚ. ταύτας κρημά-
 σασα ἐκ παλαιᾶς, ποθυμιᾷ
 τοῦ θύου, πάλισσα καὶ τῶν ἀλῶν
 καὶ τὸ πῦρ, ἰπιδίχθ' ἀμφοῖν
 τὰ ὀνόμα' α, καὶ τοῦ ἰκάνου καὶ
 τὸ σόν. ἅτα ἐκ τοῦ λέλπε πρὸς
 κομίσασα ῥόμβον, ἰπισφίφει
 ἰπιδίχθ' τινά, λίχθ' ἰπιδό-
 ρον τὴν γλώσσην βαρβαρικὰ καὶ
 φεικᾶσθ' ὀνόμα' α. ταῦτα ἐ-
 ποίησεν τότε, καὶ μετ' οὐ πο-
 θύ Φανίας ἄμα, καὶ τῶν συμ-
 φάων ἰπιτιμωσάντων αὐ-
 τῷ, καὶ τῆς Φοιδίδος, ἢ συ-
 νῶν, πολλὰ αὐτόσους, ἐκεί μοι,
 τὸ πλῆρον ὑπὸ τῆς ἰπιδίχθ' ἄ-
 νδρ' α. ἔτι δὲ καὶ τοῦτό με
 προσέειπε κατὰ τῆς Φοιδίδος
 τὸ μισθόν ἰδιδάξας, τῆς
 φασσας τὸ ἔχον, ἰπιδρ ἄρ-
 χῆτοι, ἀμυρῶσασαν ἰπιδί-
 χθ' αὐτῇ ἀεὶσρῶ ἰκάνους τῆς
 φασσας δειδρ τοῦ δειξῶ δὲ τὸν
 ἀεὶσρ

bibereq; illam inde solam.
 Oportebit autem & ipsius
 viri aliquid adesse, uti vestē,
 aut crepidas, aut pauculos
 crines, aut id genus aliud
 quippiam. MEL. Habeo
 crepidas illius. BAC. His-
 ce igitur ex palo suspensis,
 infra suffitum thyo facit, &
 spersgens igni salem quoque.
 Pronunciat autem amborū
 nomina ad hæc, & illius vi-
 delicet, & tuum. Deinde est
 nu proferens rhombum, huc
 illuc conuertit, incantationē
 quandā dicens volubili lin-
 gua, barbara videlicet atque
 horrenda nomina. Hæc illa
 tum fecit, ac non multo post
 Phantias, cum illum pariter
 & æquales ob hoc reprehē-
 derent, & ipsa Phæbiū, qui
 cum rem habebat tum, mul-
 tum postularēt, venit mihi
 incantatione ista prorsum
 attractus. Præterea autem
 etiam odij conciliandi medi-
 camentum hoc contra Phæ-
 bidem docuit me, ut videlicet
 est vestigium ab illa impressum obseruarem, & in sinistra il-
 lus pede meo dextero insisterē, cōtrā autem in dexterā illius,
 sinistro

αἰετοὶ δὲ ἱμπαλιν, καὶ λίγαρ,
 ἐπιβίβηκαί σοι, καὶ ὑπεράνω αἰ-
 μί. καὶ ἰππίσσαι, ὡς πρὸς ταξί.
 Μίμ. μὴ μίμῃ, μὴ μίμῃ, ὦ
 Βακχί, μάλα ἥδη τὴν Σύραρ,
 σὺ δέ, ὦ Αἰ, τὸν Ἀρτορ καὶ τὸ
 θύορ, καὶ τὰ ἅπαντα πρὸς
 τὴν ἐπεδὴν ὠπρίπῃ.

sinistro meo, atque ita di-
 cerem: Conscendi tē, ac su-
 perior sum. feci q̄ ita vt illa-
 tum præcepit. MEL. Ne
 morare, Bacchi, ne morare,
 sed voca iam Syriam illam.
 Tu verò, Aci, panem & vira-
 benas, & cætera omnia ad-

incantationem quæ pertinent, appara.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a THESSALAE incantatrices.] Suprà in Glycera & Thaide iam annotauimus, Thessalam gentem præter cæteras venificij nomine notatā esse. Strepsiades apud Aristophanem in Nubibus consulit Socratem, an adhibenda sit Thessala incantatrix, quæ Lunam cælo detrahat, quò minus in Neomenia cogatur æs alienum reddere. Horatius Carminum libro primo Ode vigesima septima:

Quæ sagæ, quis te soluere Thessalis
 Magus venenis: quis poterit Deus?

b Ceramico.] Locus fuit Athenis, vbi meretrices habitabant: & alter, vbi bello cæsi sepeliebantur. Suidas & idem Lucianus in Scytha & Piscatore.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ CLOWARIVM ET Λαυκία. Leana.

ΚΑὶνὰ περὶ τοῦ ἀκού-
 ρου, ὦ Λαίνα, τὴν Λε-
 σβίαν Μίγῃαν, τὴν
 πλεοσίαν ἐργῶν σὺ, ὥσπερ ἄν-
 δρα, καὶ σωᾶναι, ὑμᾶς, οὐκ
 εἶδ

N Oua quadam de te
 audimus, Leana, Le-
 sbiam videlicet Ma-
 gillam diuitem illam ama-
 re te perinde vt virum: &
 coire vos, nescio quid mutuo
 vobis

οἷα, ὅ, τι ποιεῖσας μετ' ἀλ-
 λων. τι βύτο, ἡρθεῖσας;
 ἀπ' ἀπὲ, εἰ ἀληθῆ ταῦτα ἐ-
 σιν. Λίαι. ἀληθῆ, ὦ Κλωνά-
 εις, ἀσχωρόμαι δὲ, ἀπόκο-
 ῖον γὰρ τί ἔστιν. Κλων. πῶς δ'
 ὑποπόφει, τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί
 θελεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πρᾶτ-
 τει, ὅταν σωῇτε; ὁρᾷς, ὦ
 φίλῃς με; ὅ γ' ἂν ἀπικρύπτω
 τὰ βιαῦτα. Λί. φιλῶ μὲν, εἰ
 καὶ τίνα ἀπὸ λω. ἡ γυνὴ δὲ
 λανθῶς ἀνδρὶ καὶ ἔστιν. Κλων. ὅ
 μανθάνω, ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ
 μή τις ἰταίεισιν τυγχάνει δ-
 εῖα. βιαῦτα γὰρ ἐν Λίσσῃ
 ἔχουσι γυναικας, ἀπὸ ἀνδρῶν
 οὐκ ἐθελούσας αὐτὸ πά-
 ρειν, γυναικὶ δὲ αὐτὰς πλε-
 ονταίους, ὥστε ἀνδρας.
 Λί. βιοῦτό τι. Κλων. ἐκνοῶ,
 ἡ Λίαινα, βύτο αὐτὸ καὶ θή-
 γησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τὸ πρῶ-
 τον, ὅπως δὲ καὶ σωσιπέδης,
 καὶ τὰ μετὰ ταῦτα. Λί. πό-
 τερ τίνα συγκροῦσα αὐτὴ,

vobis facientes. Quid istud?
 erubisti? Sed dic mihi, ve-
 rane ista sunt? LEAN.
 Vera, Clonarium: pudet au-
 tem dicere. Alienum enim
 quiddam est. CLON. At
 per Cererem, quid hoc ne-
 gotij? aut quid sibi vult
 mulier? Quid autem etiam
 agitis, quando coitis? Vi-
 des, haudquaquam amas me:
 neque enim celares me tas-
 lia. LEAN. Amo equi-
 dem te, quantum ullam co-
 liam. Mulier autem illa, viri-
 lis supra modum est. CLON.
 Non intelligo quidnam e-
 tiā dicas, nisi si Tribas quæ-
 piam est. Tales enim in^a Les-
 sbo perhibent mulieres esse,
 quæ à viris quidem pati il-
 lud nolint, cum mulieribus
 autem ipsæ perinde ac vis-
 ri solent, cogrediantur.
 LEAN. Tale quippiam
 est. CLON. Proin me Lea-
 na, istud ipsum etiam expo-
 ne, quo pacto videlicet ab

hūio sollicitauerit te, quoq; modo etiam adduci te ut illi mo-
 rem gereres, passa fueris, & quæ deinceps consecuta sunt.
 LEAN. Compotatumculam quandam instituerant ipsa &
 Demonassa

καὶ Δημόνασσε ἡ Κορινθία,
 πλεσία δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμο-
 τηλον ἢ Μιγίλλα, παρελ-
 φασί με λιθαύξαν αὐταῖς. ἡ
 παὶ δὲ λιθαύσα, καὶ ἀσπὶς ἡ,
 καὶ ἴδα καθόδου, καὶ ἡμι-
 θυον, ἄχι δὲ, ἴφ, ὡς Λί-
 σα, ἡ Μιγίλλα, λοιμᾶσαι ἔρ-
 ἔδῃ καθόρ νταυθα καθόδου
 μεθ' ἡμῶν, μίση ἀμφοτέρ-
 ρων. Κλων. καθόδου, τὸ με-
 τὰ ταῦτα τί ἔργον; Λί. ἰφί-
 λην με τὸ πρῶτον, ὥσπερ οἱ
 ἀνδρῶν, ἐκ αὐτὰ μόνον πε-
 ριμόλυσαι τὰ χεῖλη, ἀπ' ὧν
 παυοῖσθαι τὸ σῶμα, καὶ πε-
 εἰσάχον, καὶ ζῶντας ἡ-
 θλιβον. ἡ Δημόνασσα δὲ
 καὶ ἴδακνι μεταξὺ κατα-
 ποῦσα· ἰγὰ δὲ οὐκ ἔχον ἡ-
 κάσαι δ, τι τὸ πρᾶγμα ἦν.
 χρόνῳ δὲ ἡ Μιγίλλα ἐπὶ θι-
 ρμῇ ἡ δὲ ἴδα, πλὴν πρὶν πλὴν
 πλὴν ἀφῆλτο τῆς λιθαύσης· ἡ
 πικρὸν δὲ πάντων ὁμοία καὶ
 προσφύνη, καὶ ἡ χεῖρ ὡ-
 φθη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφό-
 δρα

Demonassa Corinthia ista,
 diues ipsa quoque, & in ean-
 dem arte cum Megilla exera-
 citata, assumpserantq; me, ut
 cithara ipsis canerem. Postea
 quam autē satis cecineram,
 & iam intempesta nox erat,
 cubitumq; ire conueniebat,
 ipsæ autem iam ebriæ erant:
 tum Megilla: Age, inquit,
 Leana, iam enim dormire
 æquum est, hic nobiscum ve-
 na cuba, media inter vram-
 que. CLOÏ. Concubuiști-
 ne? Quid tū postea factum
 est? LEAN. Osculabantur
 me primò, perinde atque viri
 solent, non ipsa modo labia
 applicantes, sed os subape-
 rientes quoque. Deinde &
 amplexabantur, & papillas
 atterebant mihi. Demonas-
 sa autem etiam mordebat
 inter deosculandum. Ego ve-
 rò quidnam rei esset, haud-
 quaquam etiam coniectura
 consequi poteram. Cæterum
 parua iniecta mora, Me-

gilla cum iam incaluisset, comam, ut illam quidem ficti-
 ciam habebat, à capite reiecit, ipsa autem iacebat omni-
 nò similis atque equiparanda^b gladiatori alicui vehementer
 virili

ὅρα ἀνδρῶδους τῶν ἀθλητῶν,
ἐπεκκαρμύνει. καὶ ἐξὼ ἔτα-
ραχθῶ ἰδὼς ἡ δ', ὦ Λίαν-
να φησιν, ἰδὼς ἄρα καὶ οὐτῶ
καλὸν νανίσκον; ἀπὸ ἔχ-
ρῶ, ἔφω, ἐνταῦθα νανίσκον,
ὦ Μίγίλλα, μὴ καταθέλω
με, ἔφη. Μίγίλλα ὦ ἦ ἐξὼ λή-
γομαι, καὶ γὰρ ἄμυκα πρόπαλαι
ταῦτ' αὖ Δημόναστον, καὶ ἔτι
ἰμὶ γυνὴ ἐχέλας, ὦ Κλωνά-
ειον, ἐπὶ τότῳ, καὶ ἔφω οὐκοῦν
σὺ, ὦ Μίγίλλα, ἀνὴρ τις ὦν ἰδι-
αίτης ἡμῶς, καθάπερ τὸν Α-
χιλλεῖα φασὶ λυσιόμορον ἰμ-
ταῖς παρθέναις, καὶ τὸ ἀν-
δρῶν ἐκείνων ἔχεις, καὶ παῖς
τῶν Δημόναστον, ὅπως οἱ ἄν-
δρες; ἐκείνο μὲν, ἔφη, ὦ Λίαν-
να, ἐκείνο δὲ, ὡς οὐδὲ πά-
ρ' αὐτῶν ἰδιον δὲ τίνα πρό-
πορ ἰδίῳ πρᾶσι δὲ οὐκοῦν
ταῦτά μιν. ἀπὸ μὲν Εὐμαφρό-
διδος ἔστι, ἔφω, οἷοι ποταοὶ εἶναι
ἀγνοῦται, ἀμφοτέρω ἔχοντες; ἔ-
τι ἦ ἐγὼ νοῶμαι, ὦ Κλωνάειον, τὸ
πράγμα. ὦ φησιν, ἀπὸ τὸ πᾶν
ἀνὴρ

virili atque robusto, ad vi-
uum vsque cute detonsa. Ac
ego quidem ubi aspexi, pera-
territa sum. Illa verò, Leæ-
na, inquit, ecquem adolescē-
tem vnquam vidisti ita pul-
chrum? At non video, in-
quam ego, vllum hīc ado-
lescentem, Megilla. Tum il-
la, Ne me, inquit, effemines,
aut mulierem facias: Megil-
lus enim vocor ego, & iam
olim Demonassam hanc vx-
xorem duxi, estque ea vxor
mea. Risi equidem ad hæc,
Clonarium, atque, proinde
Megilla, latuisti, inquam, tu
nos, vir existens, & quemad-
modum Achillem aiunt in-
ter virgines absconditum la-
tuisse: habesq; virile illud,
ac Demonassæ facis idem
quod viri solent? Idem ego
Leæna, inquit, non habeo,
sed neque opus eo admodum
habeo. Peculiari autem mo-
do suavius aliquanto cons-
uersari me videbis. At num

Hermaphroditus es, inquam ego, quales multi perhibentur es-
se vtrunq; membrum habentes? (Adhuc enim, Clonarium, is-
psam rem ignorabam) Neque hoc, inquit illa, sed per omnia

ἀνὴρ ἔμειψεν, ἔφλω ἐγὼ, ἡ
 Βοιωτίας αὐληγρίδος Ἰσμήλο
 δώρας, διήρυξεν τὰ ἐφεί
 κρια παρ' αὐτοῖς, ὥς ᾔνοιτό
 τις ἐν Θέβαις ἐκ γυναικὸς ἀ
 νὴρ· ὃ δ' αὐτὸς καὶ μάλιστα
 εἰς Θ', οἶμαι, Τέρεσιος ὄνον
 μα, μὴ ὅρτι καὶ σὺ τοιοῦτο
 πονθας; ἔκρου, ὦ Λέαινα, ἔφη,
 ἀλλὰ ἐγγυὴν ὁμοία τῷ ἄλλ
 λους ὕμῳ, ἢ γυνώμην δέ, καὶ ἢ
 ἐπιθυμία, καὶ τὰ πάντα, ἀν
 δρὸς ἐστὶ μοι, καὶ ἰκανὴ γοῦ
 ῶ, ἔφλω, ἐπιθυμίας πάρεχε
 γοῦ, ὦ Λέαινα, ἢ ἀπιστῶς, ἔ
 φη, καὶ γυνώσκῃς ἄνδρα ἰσχυρ
 οῦ τ' ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀν
 τὶ τῷ ἀνδρείου. ἔλα πάρεχε,
 ὅψι γάρ, πρὶς ἄνδρα, ὦ Κλωνά
 ειορ, ἰκετεύσῃς ποτὶ αὐτὸν, καὶ
 ὁρμήν τινά μοι δώσῃς τῶν πο
 λυτελέων, καὶ ὁθόνας τῶν λι
 πῶν. ἔτα ἐγὼ μὲν ὥσπερ ἀν
 δρα περιελαμβανον. ἢ δ' ἐ
 ποίει, καὶ ἔπειθε, καὶ ἠδύνα
 ν, καὶ ἰδὼν μοι ἐπὶ πρὸς
 αὐτὸν ἠδύνα. Κλω, τί ἐποίη
 ὦ Λέαινα

vir sum. Tum ego : Audiui,
 inquam, ex Bœotia tibi cina
 quadam Ismenodora nomi
 ne, cum illa quæ Ephesiria
 apud ipsos dicuntur, enarra
 ret, fuisse Thebis quendam
 ex muliere virum factū, quid
 idem & vates optimus fue
 rit. Num igitur & tibi tale
 aliquid accidit? Haudqua
 quam Leæna, inquit, sed nam
 ta equidem sum similis θο
 bis alijs : sententia autem &
 lubido, ceteraq; omnia vir
 riliamihī sunt. Proinde suf
 ficiens tibi, inquam, lubido
 est? Tum illa : Præbe igitur,
 Leæna, inquit, & cognosces
 me nihilo inferiorem viris
 esse. Habeo enim quiddam
 aliud pro virili illo. Sed præ
 be: videbis enim. Præbui itaq;
 quæ, Clonarium, cum illa diu
 multumq; supplicaret, atque
 etiā monile daret ex precio
 sioribus illis quoddā, & ves
 lamina aliquot tenuiora. At
 que exinde ego quidē illā p
 inde ac virū cōplectebat. Illa

autem & faciebat, & osculabatur, & anhelabat, videbaturq;
 mihi supra modū adeo voluptate affici. C L. Quid faciebat,
 Leæna?

DIALOGI MERETRICII. 403

Ἡ Λίαννα, ἢ τίνα πρόσωπον; τῷ-
το ἦ μάλιστα αἶψά. Λί. μὲν
ἀνὰ κενὴν ἀκροῖαν; αἰσχρὰ ἦ
ἔστι μὰ τὸν Οὐρανὸν ἃ ἀρ-
ᾶσιν.

per Vraniam, haud facile dixero.

Leana? aut quo modo? hoc
enim quaeso ut maxime di-
cas. L E A N. Ne quae-
re accuratius omnia, turpia
enim sunt, quare equidem,

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a [IN Lesbo.] Lesbos in mari Aegeo insula, in qua My-
silena: vnde postea tota insula denominata. Strabo libro 13.

b [Gladiatori.] Lucianus hic ostendit, inter Athletas (qui
in promovenda corporis firmitudine studium omne ponebant)
qui viriliores erant, ad cutem vsque itondisse capillos. Viseba-
tur inquis Leana, cute tenus attonso capite, more athletarum,

qui ceteros robore antecunt. c Quemadmodum Achil-
lem aiunt.] Quum Thetis mater Achillis ab oraculis au-
disset, periturum filium in expeditione Troiana, si eo cum cae-

deris Graecis profiscisceretur: iactans adultum illum inter filias Li-
comedis (qui tum in Scyro insula imperitabat) furtim occu-
lavit. & ne factum proderetur, eum muliebri habitu indutum
in puellam transformavit. Vbi cum aliquandiu delinisset i-

gnotus, vnam earum quibus cum virgunculae more versabatur
puellam, Deianiram nomine, Regis filiam, clam inter sacra Bac-

chi corrumpit, fecitque gravidam: ex qua postea Pyrrhum susce-
pit. Qui, quod non raro solet vsu venire, imitator patrie virtu-

tis evasis admodum bellicosus. Graecis demum vehementi desi-
dero, ubinam esset Achilles requirentibus, negotium Ulyssse

& Diomedis datum est, ut quam maxima possent diligentia, de
absente perquirerent. Audierant enim, Troiam expugnari non

posse, nisi ipse adesset. Itaque Achilles ab Ulyssse actu comper-
tus est, in Scyro, muliebriter indutus: atque adeo ab eodem

persuadus, ut relictis mollibus & viro indecoris vestibus, vna
cum ceteris Graecis in bellum iret. Ceterum cum ipsi necesse es-

set muliebrum cultum exuere, & se virum faceri, volens inte-

rima consilium Deianira (qua iam ex se conceperat) Lyco-

ὅπως ἀπεψέφη; ὅτι δ' ἐκ-
 νῆσι, πάντα ὡς ἡμῖν ἰκα-
 νὰ ἐλάττωι φέ, καὶ μὴ ὡς ὄνο-
 μα αὐτῆς Περσῆ. καὶ πάν-
 τας δὲ ἀκούσας διομνυμῆ-
 νος, ἡ μὲν μὴ Φιλίνου μὴ
 τίτι ἐστὶν ἀπορροαλῆα. με-
 τὰ δὲ τὴν τελευτὴν, τὸ δὲ πρῶ-
 τον ἀποδομένης πυρῶνας,
 καὶ τὸ ἀκμονα καὶ σφύρα ἀπο-
 μνῶν, καὶ τῶν ἀνθρώπων
 ἄτα νῦν μὲν ὑφ' αὐτοῦ, νῦν
 δ' ἐρόκλῳ κατ' αὐτοῦ, ἡ δὲ σῆμ-
 να ἐλάττωι, ἐποειδόμεν τὰ
 στίχα μόλις. ἰδοὺ κορυβίστις, ὃ
 ἐλγασθαι, τὴν ἐλπίδα πει-
 μένου. Κό. τὴν μὲν λῆ-
 γας; Κρῶ. ἔκ, ἀλλὰ ἐλογι-
 μῶν, ὡς τηλικαῦτη ὕμνου,
 θρεψας ἡμῖν, οἷον τὴν ἐλ-
 τακοσμίαν ἐλάττωι, καὶ πλε-
 τῆρας, καὶ ἰδοὺ ἔξας ἀ-
 λουρῶν, καὶ ἐρασιῶν.
 Κό. πῶς ἔφης μῦθον, ἡ τί λῆ-
 γας; Κρῶ. συνοῦσα μὲν οἷς

εἰσὶν

ter tuus, pia memoria, des-
 functus est, an nescis quo pas-
 clo vitam egerimus? At quā-
 do ille adhuc vivebat, abun-
 dē nobis omnia suppetebant.
 Artem enim ferrariam ex-
 ercebat, magnūmque adeo
 nomen eius erat in Pyrao :
 ac plerosque audire licet den-
 ierantes, quod post Philiz-
 num ferrarius talis opifex
 alius ampliū non sit futu-
 rus. Post mortem autem ex-
 ius, principio quidem diuen-
 ditis forcipibus, & incude,
 & malleo, duabus minis, ex
 illis tum vitam sustentavi-
 mus. Postea autem, aliā qui-
 dem texendo, aliā autem
 tramam deducendo, intersu-
 dum etiam stamina nendo,
 egre victum parabam. Te
 verò, filia, enutriebam,
 spem expectans. COR. Min-
 nam istam dicis? C R O.
 Non, verum ita rationem
 inibam, quod cum ad istam

etatem pervenisses, & me facile alere postea, & te ipsam
 exornare posses, dives videlicet ipsa futura, & vestes ha-
 bitura purpureas, & ancillas pedisequas. COR. V.
 Quomodo hoc, mater? aut quid dicis? C R O. Si cum

νανίσκοις, καὶ συμπίνουσαν
 μὲν αὐτῶν, καὶ συγκαθώδου-
 σιν ἐνὶ μισθῷ. Κό. καθάπερ
 ἡ Δάφνις ὅτι θυγάτηρ, Λύρα,
 Κρω. ναί. Κό. ἀλλὰ ἱεὲς
 ἐστὶν ἡ Δάφνις. Κρω. ἴδμεν τοῦ-
 το δανόν· καὶ ὅτι πλουτὶς
 εἴη, ὡς ἱεὲς, καὶ πολλὰ ἐ-
 ρασαί ἔξῃ. τί δὲ κέρυσας, ὅ
 Κόρινθα; ἢ ὅτι, ὅπως, καὶ
 ὡς πεισπύλας ἴσιν ἐν ἰτα-
 ρα, καὶ ὅσα χεῖματα λαμβά-
 νουσι; τὴν Δάφνιν γὰρ ἐγὼ
 οἶδα, ἡ φίλη Ἀδράστια, ῥάκη,
 πρὶν αὐτὴν ἀκμάσαι τὴν ἄσ-
 ραν, πειβίβην μὲν ἀλλὰ
 οὐκ ὁρᾷς, οἷα πρόοι, χρυσοῖς,
 καὶ ἰοῦνται ἀναβῆς, καὶ θιρά-
 πωναι τίς ἔστω. Κό. πῶς
 ἂν ταῦτα ἐκτίθω ἐν Λύρα;
 Κρω. τὸ μὲν πρῶτον, κατα-
 κρημνίσαντα ἐν τῷ ὠκυμένῳ,
 καὶ ὡσαύτως ἔστω, καὶ φανερὰ
 πρὸς πάντας, οὐκ ἄξι τοῦ
 λαχέσθαι ῥαδίως, καθάπερ
 ἐν ἡμέρας, ἀλλὰ μεδιώσα
 ἔστω καὶ ἰσχυρὸν, ἔτα πρὸς
 ὅμι.

adolescentibus rem habea-
 res, & una potaras cum ipsis,
 & pro mercede concumberes.
 C O R. Quemadmodum
 Daphnidis filia Lyra? C R O.
 Ita. C O R I N. At illa meretrix est.
 C R O. Nihil graue hoc. Nam & tu
 perinde vi illa opulenta eris,
 multisq; amatores habebis.
 Quid lachrumaris, Corin-
 tha? An non vides quam
 multa sint, & ut ab omni-
 bus magno studio ambiantur
 meretrices? Deinde &
 quantum pecunie accipias?
 Daphnidem igitur, o chara
 Adrastia, noui ego, cum pas-
 nosa ac lacera incederet, pri-
 usquam videlicet illa ad ad-
 ultam aetatem peruenisset.
 At nunc vides qualis prodes-
 at, ut illi aurum, & vestes
 floride, & ancilla quatuor.
 C O R. Quo pacto autem
 hæc acquisiuit Lyra? C R O.
 Principio quidem exornan-
 do se ipsam eleganter, deinde
 facilem atque hilarem ge-
 vendo se erga cunctos, non eò quidem usque ut in cachin-
 num facile solueretur, quemadmodum tu soles, sed arriden-
 do suave

ἑμιλοῦσα διεξίω. καὶ μή-
 τι φρακίβουσα, ἢ τις πρὸς ἑλ-
 φοί, ἢ πρὸς ἑμῶν, μήτι αὐτὴ
 ἱπλάμβανόμενῃ τῷ ἀνδρὶ. λέ-
 γει ποτὶ καὶ ἀπὸ τῆς ἐπὶ δαίτην,
 καμνοῦσθαι μίσθωμα, οὐτὶ μὴ
 ὁδοῦσθαι. κατὰ γὰρ τὸν νόμον, καὶ
 μισθοῖσι οἱ ἀνδρὲς τὰς τοιαύ-
 τας, ὅτε περιμετροῦνται ὅ-
 φρα ἀπεροπάλως, ἀλλὰ πρὸς ὅ-
 σῃται μὴ ἀκροῖς τοῖς δακτύ-
 λοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις ἐκ-
 ἰσὶ ἀμφοτέρως παραβύττω
 τὰς χυάθους, πινὺ δὲ ἡμέρα, οὐ
 χανδρὸν, ἀλλὰ ἀναπαυομένη.
 Κό. λέγεις δὲ διψῶσθαι, ὦ μήτηρ,
 τίχῃ; Κρῶ. τότε μάστιγα, ὦ
 Κόριννα, καὶ οὐτὶ πλείον τοῦ
 δειντοῦ φθίγγεται, ὅτε ἀπὸ
 σκόπῃς ἴς τινα τῶν παρόντων,
 ἴς μόνον δὲ τὸν μισθὸν ἀμφο-
 βήσῃ. καὶ δὲ τοῦτο ἐκάνοι
 ἐμολοῦσθαι αὐτῷ. καὶ ἰσχυρὰ
 ἐμολοῦσθαι αὐτῷ, ἀλλὰ γὰρ ὁδὸν,
 ὅτι ἀμλὴς ἐκάνῃ ἄρτι ἐργά-
 σθαι, ἀλλὰ ἐξ ἀπαντοῦ ἐν τῇ
 ὁδοῦσθαι, ὡς παρὰ τοῖς,

καὶ

da suaue ac blandum quida-
 dam. Postea autem et con-
 uersando sapiēter ac dextrè,
 neq; decipiens si quis eam ac-
 cedit, aut accersit, neq; etiam
 obiurgans atq; increpans vi-
 ros. Ac si quando ad cœnam
 quoq; abit accepta mercede,
 neq; inebriat (ridiculū enim
 hoc, et oderunt viri tales)
 neq; ineptè ac rusticè opple-
 tur obsonio, sed attingit quia-
 dem summis digitis: tacitè
 autem edendo non obturat
 utranque maxillam ingestis
 buccellis. Præterea autem
 et bibit modestè, non affa-
 tum, et velut ore dehiscen-
 te, sed remisè ac placidè,
 COR. Etiam si fortè siti as-
 ficiatur, mater? CRO. Is-
 mō præcipuè tum, Corinna:
 et neque plus æquo loqui-
 tur, neque acerbè vllum ex
 his qui vna adsunt, perstrin-
 git. Ad solum autem eum à
 quo conducta est, aspicit.
 Et ob hoc illi amant ipsam.

Ac postquam cubitum eundum est, nihil neque petulans ni-
 mis, neque ineptum et incompositum facillè admittit, sed ex
 cunctis vnum hoc maxime obseruat, vt illum alliciat ad sese.

καὶ ἱρασιλὺ ποίησεν ἱκάνου
 ταῦτα ἢ αὐτὸν ἅπαντων ἰ-
 παυῶσιν. εἰ δὲ καὶ οὐ ταῦτα
 ἱκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς
 ἰσόμισθα. ἡ δὲ τὰ γὰρ ἄλλα πα-
 ραπολὺ αὐτῷ· ἄλλο ὅδῃ, ὃ τί-
 λη Ἀδράστια, φημι, ἰσὺς μό-
 νορ. Κό. εἰπέ μοι, ὃ μῦθς, οἱ
 μιθόμφοι πάλιν τοιοῦτοί
 εἰσιν, οἱ ὅτι Εὐκρίτης, μὲθ' οὗ
 ἦθες ἱκάθουδου. Κρω. ὅτι πάλ-
 ιν, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ
 δὲ καὶ ἡδὴ ἀνδρώδεις, οἱ δὲ καὶ
 οὐ πάνυ μορφῆς ἀφηνῶς ἔχον-
 τες. Κό. καὶ τοῖς οὖτοι συγκα-
 θύδαν δέχου; Κρω. μάλι-
 στα, ὃ τί, αἴψ. οὐδὲ μὲν τοι καὶ
 πλάονα διδούσιν· οἱ παρὸν
 οὐδ' ὁ μόνον, ἡλοὶ δίδουσι ἄ-
 ρου. καὶ οἱ δὲ μάλιστα ἀπὸ τοῦ
 πλούτου, εἰ θύλας ἐν βραχὺ
 διζαν ἀπάγες, ἐν δαξάγες οὐ
 ὅσον δακτύλῳ, ὃ ὅρως τὸν Κό-
 ρινναρ, τὸν τῆς Κρωβύλης θυ-
 γατήρα, ὡς ἑρπωδιστῆ, καὶ
 τρισωδάμονα ποιήκει τὸν
 μυτήρα; τί φής; ποιήσας
 ταῦτα

et amatorem sui faciat. Hoc
 enim nomine cuncti ipsam
 laudant. Quod si igitur et
 tu eadem hæc didiceris, bea-
 ta nos quoque erimus. Nam
 cætera quidem multò ipsa.
 Sed nihil, o chara Adrastia,
 addam ampliùs: viuas mo-
 dô. C O R. At dic mihi
 mater, ij qui mercede nos
 conducunt, omnesne tales
 sunt, qualis est hic Eucritus,
 cum quo heri concubui?
 C R O. Non omnes, sed alij
 quidem meliores, alij autem
 etiam duriores, magisque vi-
 riles: nonnulli verò nò aded
 liberali forma quoque præ-
 diti. C O R. Et cum hisce
 igitur concumbere oportea-
 bit? C R O. Maximè verò,
 filia. Nam hi quidem plura
 quoque dant: formosi autem
 hoc ipsum solum formosi vi-
 deri volunt. Tu verò eius
 quod plus est, rationem sem-
 per habeas, si breui cupis
 cunctas demonstrare digito
 te, ac dicere: An non vi-

des Corinnam Crobylæ filiam, ut excellenter diues est, et
 terque quaterque beatam matrem suam reddidit? Quid ais?
 faciēsne

ταῦτα· ποίῳσαι, οἶδα ἔγωγε,
καὶ πείξαις ἀπασῶν ῥαδιῶς.
οὐκ ἂν πῶθι λυθωμένη, ἀνεί-
κοιτο, καὶ τήμυρον τὸ μαρμα-
ριον ὃ Εὐκλειτῷ· ὑπισχνῆτο
γὰρ.

faciēsne ista? Facies, noui ex
go, facileq; adeo cunctis an-
teibis. Nunc autem abi ut la-
ues, si forte veniat etiam hō-
die adolescens ille Eucritus.
ita enim pollicitus est.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ

Μυσάρειον.

ΜΑΤΕΡ ΕΤ

Musarium.

ΑΝῆτι τοιοῦτον ἴρασι
ἐλὼ ἱέρωμιν, ὦ Μου-
σάρειον, οἶδ' ὅτι Χα-
ρίαις ἐστὶ. θυσοῦ μὲν τῇ πανδύ-
μῳ δάσσα λαλῶν μηκέτι δα,
τῇ ὀρανίᾳ δὲ καὶ τῇ ἱερικίῳις,
δογματικῇ κατ' ἑρμῆα, σεφάνῳ
σα δὲ καὶ τῷ πλουτολότῳ.
ραρ, καὶ ὅλως, μακάριαι καὶ
πρὶς ὡδὸν ἀμυνθ' ἰσόμινθα. οὐκ
ὄρεται γοῦν, παρὰ τῇ νιανίσκῳ
ἐλπίκα λαμβανόμενος ὁβολὸν
μὲν οὐδὲ πῶποτι σοι δίδω-
κειν, οὐκ ἰδοῦτα', οὐχ ἱποδῶ-
ματα οὐ μύρον, ἀλλὰ πείξαις
σαις ἀνὰ καὶ ἱποσχίσεις, καὶ
μαρμαρὶ ἱπιδίῳ, καὶ πολὺν τὸν
ἰδῶ

ERgo si talem amato-
rem posthac inuenias
mus, Musarium, quo-
lis Charea hic est. immola-
re oportebit nos, ² Publi-
ca quidem Veneri capram
candidam, Cælesti autem,
et ei quæ in hortis est, iu-
uencam utrique: seruis præ-
tereà coronare etiam opum
largitricem: et in summa,
beatæ ac ter felices erimus.
Quippe vides nunc ab adole-
scente isto quàm multa ac-
cipiamus, qui obolum qui-
dem nunquam ullum tibi de-
dit, neque vestem, neque so-
leas, neq; unguentum, sed ex-
cusationes apud illum sem-

per, et pollicitationes, et spes longe, et illud crebrum:

Cecce, Si

ἰὰν ὁ πατήρ, καὶ εἰ ἡδεῖ
 ἡνάματι τῶν πατρῶων, καὶ πάν-
 τα σά. αὐτὸ καὶ ὁ μαμωνάρας
 αὐτὸν φησὶ, ὅτι νόμος ἡ γαμὶς
 πλὴν ποιεῖσται. ΜΑ. ὁμοσεύς,
 ὡς μήτηρ, καὶ τὰ τῶν θεῶν καὶ
 Πωλιδάδῃ. ΜΑ. καὶ πιστὸς
 ἀληθῆς, καὶ ἀπὸ τῶν, πρὸς
 οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταβῆναι
 συμβολὴν, ἢ ἀκρίβειαν δι-
 δωκας, ἀγνοήσης ἑμοῦ· ὁ δὲ
 ἀπὸ δόμῃ, καὶ τῆς καὶ πα-
 ριτὰ διδοῦν πρὸς δόξα τὰ ἰο-
 νικά, ἔλκοντα ἐκείτην διδο-
 Δαρεκὸς, ἃ σοὶ ὁ Χίος Πρα-
 ξίας ὁ ναυκλῆρ ἰκόμενα,
 ποιησάμεν ἔνῃ Εφίση. ἰδὲ
 καὶ Χαίρας ἱερὰν οὐκ ἔφθ-
 βοις ἀπενεγκῆν· ὁ δὲ φησὶ
 καὶ χιτωνίσκος τί ἄν ἀγροί-
 μι; καὶ ὅπως. Ερμαιόμ τι ἡ-
 μῖν, καὶ μὴ αὐτῷ συμπί-
 πτωκεν οὗτῃ. ΜΟΝ. ἀλλὰ
 ἡλὸς καὶ ἀγρόν, καὶ φη-
 σὶν ἱερὰν, καὶ ἀκρίβειαν, καὶ δό-
 νομαχίης καὶ Λάχης ὅς
 ἐστὶ τῷ Ἀρεοπαγίτῃ, καὶ φησὶν
 ἡμᾶς

Si pater, & si dominus fiam
 paternarum possessionum,
 & omnia tua. Tu autem et-
 tiam iusiurandum dedisse is-
 psum ais, quod legibus ux-
 orem te sibi facturum sit. M V.
 Iuravit enim, mater, per Ce-
 rerem & Proserpinam, &
 Mineruam. M A T. Et cred-
 dis illi scilicet? & ob hoc
 paulò antè, cum non habea-
 ret unde daret symbolum,
 annulū dedisti illi, me igno-
 rante: ille verò vendito eo,
 potando absorbuit. Et rur-
 sum duo monilia ista Ionica,
 quorum utrunque pendebat
 duos Daricos, quæ tibi Chius
 ille nauclerus Praxia attu-
 lerat, Effessi commercatus.
 Debebat enim tum Cherea
 cœnam collatitiam unā cum
 adolescentibus equalibus de-
 pendere. Nam vela & tua-
 nicas quid attinet dicere?
 Et in summa, lucrum adeò
 quoddam nobis, & magna
 utilitas iste obueni scilicet.

M V S A R. At pulcher est

& imberbis, & amare se ait, & lachrymatur. Præter-
 ead & Dinomaches, Lachetisque filius est Areopagita
 illius.

ἡμῶν γὰρ ἀμύχανη καὶ μεγάλης
 ἐπιτάλας ἔχουσα παρ' αὐτῷ, ἢ
 ὁ γέρον μόνον καταμύσῃ.
 Μὴ οὐκοῦν, ὦ Μισσαέλου, ἰὰρ
 ἡποδὶς ἐσθὶ δίκη, καὶ ὁ σκνυβτό-
 μος αὐτῇ τὸ διδραχμοῦ, ἰρδ-
 μῃ πρὸς αὐτὸν, ἀργυρίου δὲ ἐκ
 ἔχουσα, οὐ δὲ τῶν ἐπιτάλων
 ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβει· καὶ
 πρὸς τὸν ἀπελθεπώλῳ τὰ αὐ-
 τῶν, ἢ τῇ νοίκιου αὐτῶμι-
 θῶ, περιμανοῦ, φήσας, ἔς-
 ὃν Λάχης ὁ Κολυπηὺς ἀπεθῆ-
 ναι· ἀπεδέδωκε γὰρ σοι μετὰ
 τῆς γάμου. ἐν αἰσχύνῃ, μόνῃ
 τῇ ἰταρῶν ἐκ παύσιον, οὐχ
 ἔμορ, ὁ παρατινιδίου ἔχου-
 σῃ μου. τί οὐκ, ὦ μῆτρ, ἰκῶ-
 ναι φτυχίσσαι με, καὶ ἐκλ-
 λους αἰσῖν; Μὴ. οὐκ, ἀλλὰ
 σιωπῶντα, καὶ ἰσχυρῶς ἰτα-
 ρῶν· οὐδὲ πωδίουσι ῥημα-
 ντοῖς, καὶ νηαύιστοις, ἐπ' ἀκρῶ
 τῇ γάλας τὸς ὄρκους ἔχουσι. οὐ
 δὲ ἢ πωδὶ καὶ ἐλάνθῃ,
 οὐδὲ πωδὶς ἀπορ τινὰ ποτὶ
 μὲ

illius, dicitq; uxorem me dus-
 cere velle se: denique mas-
 gnæ spes ab ipso nobis fa-
 ctæ sunt, si senex ille solum
 oculos clausisset. M A T.
 Proinde Musarium, ubi soa-
 leis aut crepidis opus erit,
 et sutor didrachmam pos-
 poscerit, dicemus et nos il-
 li: Argentum quidem non
 habemus, tu autem spes
 quasdam modicas à nobis
 accipe. Et rursum ad pin-
 storem eadem hæc. Et cum
 pensionem domus deposce-
 mur; expecta dicemus, vis
 delictum dum Laches Coly-
 tensis moriatur. Exoluemus
 enim tibi tum post nuptias.
 An non pudet te, quod so-
 la meretricum neque inau-
 reis habes, neque monile a-
 liquod, neque vestem Tar-
 rentinam? M V S. Quid is-
 gitur mater, fortunatiores
 ne illa me, et pulchriores
 sunt? M A T. Non, sed
 providentiores, noruntq; me-
 ritricari, neque credunt verbis modò, et adolescentulis, ^b in
 summis labris iussurandum gerentibus. Tu verò fidelis es,
 et amans viri, neque admittis alium quenquam, præter
 quam

μή μόνον Χαρίαν, κ' ἐπὶ ἑλῶ,
 ὅτι ὁ γαρρὸς ὁ Ἀκαρνάνης
 ἦκε, δύο μνάς κομίζων, ἀγέ-
 νησ' αὐτὸς, οἷν δ' ἐτιμῶ
 ἀπαλάφῃ, τοῦ πατρὸς πείμ-
 ψαντ'. σὺ δ' ἱκῆσθαι μὲν ἀ-
 πιμνηκίῃς, καθάδ' αὖτε δ' ἐμ-
 τὰ δ' Ἀδωνιδῆσ', Χαρίν. ΜΑ.
 τί οὖν, ἱκῶ Χαρίαν κατα-
 λήψασθαι, πρᾶξιξάσθαι τὸν
 ἐργάτῳ ἱκῆσθαι, ἐνθάδε ἀ-
 πόρῳ; λαὸς μοι, φασί, Χαρί-
 ας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνάνιος.
 ΜΑ. ἰὼ ἱκῆσθαι ἀγροῖκ', καὶ
 πονηρὸν ἀκηνᾶ, τί καὶ Ἀντι-
 φῶντα δ' Μενεκράτους, μὲν δ' ἄν-
 ῳσι γὰρ μὲν, ὅθ' ἐλθὼν ἰδὲ
 ξω; οὐ καθὼς ἴω καὶ ἀστῆσ',
 ἡλικιώτης Χαρίου; ΜΟΥ.
 ἀπὸ ἡπείλου Χαρίας ἀφ-
 ῳφάξῃ ἀμφοτέρους, ἢ λάβοι
 με ποτὶ μὲν αὐτῷ. ΜΑ. πόθι
 δ' ἢ καὶ ἄπ' οἱ ταῦτα ἀπαλῶσι;
 ἱκῶ ἀνέρας σὺν μὲν δ' ὅθ'
 τῷ, καὶ σφροσύνης. καθό-
 πρ' ἔχ' ἱκῶρα, τῆς δ' ὁδοῦ
 πόρῳ ἱκῶταις οὐκ. ἰὼ τᾶν-
 χα,

quam solūm hūc Chaream.
 Ac nuper quando agricola
 ille Acarnēsis veniebat duas
 minas ad te afferens, imber-
 bis ipse quoq; (vini autē pre-
 cium hoc retulerat, à patre
 ad id missus) tu verò etiam
 subsannāsti hominem: dor-
 mis autem cum Adonide sci-
 licet isto tuo Cherea. ΜΥ-
 ΣΑ. Quid igitur? An des-
 cebat relicto Cherea reci-
 pere me operarium istū fa-
 tidum, atq; hircum olentem?
 Levis mihi, ut aiunt, Chae-
 rea, σ porcellus Atarnan-
 nius. ΜΑΤ. At ego sanè il-
 le agrestis, σ malè oleat,
 quid autem? Cur neq; Anti-
 phontem Menecratis filium,
 nimiam tibi pollicentem, re-
 cipere voluisti? An non for-
 mosus erat σ urbanus, æqua-
 lis Cherea? ΜΥΣ. At in-
 terminatus fuerat Cherea,
 ambos nos iugulaturum esse
 se, si me cū illo unquā depre-
 henderet. ΜΑ. Quàm multi
 autem σ alij eadem hæc mis-

natur. An tu igitur sine amatorib. ob hoc manebis? σ pudicè
 ages, perinde ac si non meretrix, sed Cereris sacerdos quæpiā
 foret?

κα, σύ μιν ἄλλω αὖτις, τί δὲ
 σοι δίδωκεν ἐς τὴν ἰορτὴν;
 Μ. ἐκ ἑξῆς, ὧ μαννάειορ. Μ. ἰ-
 μόν τ' οὐτ' ὅτι τέχνην εὔρη-
 κεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἶκί
 τὴν λαβὴν ἐξαπατῶντα,
 ἐκ ἧς τ' μητρὸς ἤτησεν, ἔπει-
 λήσας ὁρῶντας ἑαυτὸν ἀπα-
 τῶσθαι, εἰ μὴ λάβοι ἄλλο
 ἢ λαβήναι, ἡμᾶς ἰππὶν ἔχον,
 μέτε αὐτὸς διδόντα, μέτε παρὰ
 τῶν διδόντων ἱερὰ λαμβά-
 νει. σὺ δ' οἶσ', ὧ Μισάειορ, ὅτι
 τοιαῦτα αἰτῶν ἀπ' ἑσέως, ἢ
 τὰ αὐτὰ φρονέων Χαρίαν,
 ὅταν πλεῖν μὲν αὐτὸς, ἢ δ' ἡμέ-
 τερ γάμορ πολυτέλειαν ἔχον
 ἐκ αὐτῶν; μνηστέον, οἶδ', ὅτι
 τ' ἀκρὺν ἢ τ' ἐλκεῖν ἡμῶν, ἢ
 τῶν ὀρεων, πρὸς ἑσέως τέλειαν
 ταπεινὸς βλήτων. Μ. μνη-
 στέον, ἡμῶν ἡμῶν, ὡς
 εἰ νῦν γὰρ ἡμῶν, ἀλλὰ ἡμῶν
 τανκὺ καὶ ἡμῶν ἢ βίαιος

ν

fores? Ac cetera omitto, hoc
 die verò Aloa sunt: quid tibi
 igitur dedit, quin celebra-
 tatem hanc perageres? M. V-
 S. A. Ah. non habet, mater
 mea. M. T. Quid? an son-
 lus iste artem nullam aduer-
 sus perem inuenire potest?
 non seruum immittere, qui
 illum decipiat? non a matre
 ipse postulare, minitando
 se in militiam hinc nauigan-
 turum esse, nisi accipiat?
 Verum sedet nos atterens,
 ac vana spe producens, ne-
 que ipse quicquam dans, ne-
 que a dantibus accipere sin-
 nens. Tu verò, ὦ Musae-
 rium, an putas te octodeca
 cum annorum semper fore,
 aut eodem animo futurum
 Chaream? Quando ipse
 quidem diues erit, mater
 autem opimas aliquas ac be-
 ne dotatas nuptias ipsi in-
 ueniet, an ille tum, putas,

meminerit lachrymarum istarum? aut suauiorum, aut et-
 iam iurifurandi alicuius, cum dotem quinque fortassis
 talentorum aspiciet? M. V. S. Meminerit ille: cuius rei ar-
 gumentum illud utique, quod neque nunc uxorem duxit,
 sed cum a patre cogeretur, ac vim prope pateretur, tamen
 negauit

ἐπὶ ἱπποκράτῳ. Μά. ἤτοι
 μὴ ψάδισθαι, ἀναμύνω δὲ
 εἰ, ὦ Μυσαίου,
 τότ'.
 negavit ducere. MAT.
 Vinam non decipiaris: sed
 tamen admonebo te, Musa-
 rium, aliquando horum.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES:

a PUBLICAE quidem.] τῇ πανδήμῳ, ἢ τῇ ἑραβίᾳ; ἢ
 τῇ ἐκ κηποις: Cognomenta autem Veneris sunt, Pandemus, V-
 rania, & Hortensis. primum eiymon reddit Pausanias cum ali-
 bi, tum praecipue in Bæoticis & Atticis. Apollodorus in lib. de
 Deis, Athenis ait πανδήμῳ vocatā, quod ad forum antiquum
 posita esset, in quo soleret πᾶν δῆμον, hoc est, vniuersus popu-
 lus ad cōciones confluere, quas ἀγορὰς vocant. Nicander in ter-
 tio Colophoniacōn apud Athenæum ait, Solonem πανδήμῳ ἰ-
 γοῦ, id est, eadem dea Veneris constituisse ex prostitutarum po-
 cunia. qua de re leguntur carmina comici Philemonis. ἑγὼν
 quidam sic appellari autumant, ab ἑγὼν, id est, cælo, quod de
 cælo semen igneum cecidisse in mare dicitur, ac natam è spuma
 Venerem, coniunctione ignis & humoris. Alij potius ex puri &
 sinceri amoris, quasi cœlestis, & à corporis illecebris alienis si-
 gnificatione distam volunt. Theocritus in epigrammate simul
 meminit huius Pandemi & Vranie, de Chrysozona oblatio-
 ne: ἡ κύπρις ἐκ πανδήμου, ἰλασσε τὴν ἱδὸν ἐκ τῶν ἑραβίῳ, ἀγγὺς
 αὐτῆς χυσοζῶνας: id est, Hæc Venus haud Pandemus di-
 nam dicitur placans Vraniam, castæ oblatio Chrysozonæ. Pau-
 sanias in Atticis ait, Venerem de loco qui dicitur Horti, Hor-
 tensem cognominatam: hoc est (vt ipse loquitur) ἐκ κηποις ἀ-
 γοδῆται: eiusque apud scriptores frequentem mentionem fieri,
 sed sibi huius nominis causam nō constare. Ego putauerim ideo
 Venerem eam habuisse cognominis rationem, quod (vt ait in
 primo de Re rustica Varro) Venus sit hortis præposita, propter
 generationem. Quin & Neuius, vt est apud Festum, Venerem
 pro oleribus posuit, vt Cererem pro pane, Neptunum pro pisci-
 bus, dicens coquus, Edi Nepinnum, Cererem, Venerem. b In
 sumptis

summis labris iusiurandum gerentibus.] De amatoribus loquitur, qui Venerem iurant iusiurandum, nō ex animo. Idem in Rhetorum præceptore: καὶ ὅτε ἐπ' ἀκροῖς ἀπὸ τοῖς χαλκοῖς id est, Et semper in labijs summis periurium.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ
Χρυσις.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΕΤ
Chrysis.

ΕΙ τις δέ, ὦ Χρῦσι, μὴτε
ζηλοτυπῇ, μὴτε ὀργί-
ται, μὴτε ἐρράπισε, πο-
τε, ἢ πτερίκαρπῳ, ἢ τὰ ἱμάτια
πρίσχιον, ἔτι ἱρασὺς ἱκῶ-
νός ἐστι; Χρυ. οὐκοῦν ταῦ-
τα μόνον ἐρῶντ' ὦ Ἀμπε-
λί, δάγματα; Αμ. ναί, ταῦτ'
ἀνέρος θερμῷ πρὸς τὰ πᾶσι, τι-
μήματα καὶ δακρυὰ καὶ ὀρ-
χοί, καὶ τὸ πομπανιστῆκαρ, ἀρ-
χομένην ἔρωτ' ὁ σημαῖον, καὶ
φυσμῆς ἔστι. τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ
τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε, ἢ καὶ
σι, ὡς φῆς, ὁ Γοργίας ῥαπίσθι,
καὶ ζηλοτυπῇ, καὶ ἔτι ἱκῶνι,
καὶ ὄνυχον ἀπὸ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.
Χρυ. τὰ αὐτὰ; τί λέγεις;
ἀπὸ ῥαπίσθου μὲν; Αμ. οὐχί,
ἀπὸ ἀνιᾶσθαι, ἀπὸ μὴ πρὸς μό-
νον αὐτὸν βλέπειν. ἐπεὶ ἀπὸ
ἐρῆ

SI quis, ὦ Chrysi, neque
zelotypus est, neque
irascitur, neque ala-
pas inflixit aliquando, aut
capillos conscidit, aut vestes
laceravit, pro amatorēne ad-
huc habendus videtur? CH.
Proinde ista sola amantis,
Ampeli, indicia? AMPB.
Maximè: siquidem hæc viri
feruentis sunt. Nam cætera
illa, oscula, & lachrymæ,
& iusiurandum, & crebro
ventitare, incipientis & ad-
huc crescentis amoris signa.
Ceterum totus hic ignis zea-
lotypia constat. Quare si te,
quemadmodum dicis, Gorgi-
as alapis cædit, & zelotypus
est, bene speres licet, os-
ptesq; ut eadē semper faciat.
CHR. Eadem autem? quid

ais? ut ille me semper percutiat alapis? AM. Non, sed ut sem-
per illi ægrè sit si non ad solum ipsum aspicias; quoniā certè
nisi

ἴρῃ, τί ἄρ' ἔτι ὀργίσει, ἢ
 εὔτινα ἱτέρορ ἱρακὺν ἔχοις;
 Χρυ. ἀπ' ὅδ' ἔχω ἔγωγε, ὅδε
 μάτῳ ἡμίλαβι τὸν πλεσιόρ
 με ἴρῃ, διότι ἄλλως ἱμνημέ
 σωσά ποτε αὐτοῦ. Αμ. καὶ
 τὸν ἰδὺν, τὸ ἐπὶ πλεσιόρ οἶ-
 σθα σπεδάζωσά σι· ἔτω γὰρ
 ἀνιάσται μάκρορ, καὶ εἰλοῖ-
 μέσται, ὅς μὴ ὑπερβαλοῖν-
 το αὐτὸρ οἱ ἀντιφασά. Χρυ.
 καὶ μὴ οὐτό γε μένον ὀργί-
 σται, καὶ ῥαπίδ', διδωσι δ' οὐ-
 δὲν. Αμ. ἀπὸ δόσα ἱγλός
 τυποὶ γὰρ καὶ μάστιγι λυγρὴν
 ἔχουσι. Χρυ. οὐκ οἶδ', ὅπως
 ῥαυίσματα λαμβάνειν βόλῃ
 μί, ὃ Ἀμπιλίδιορ. Αμ. οὐκ,
 ἀπ', ὥς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτον
 γίγνοντα, καὶ ἂν πύθοιτο ἀμα-
 λήσῃ· εἰ δὲ πικρῶσαι μόνον
 ἔχῃ, ἀπ' μαρμαίνται ὅς ἢ
 ἐπιθυμία. [αὐτὰ λέγω πρὸς σί,
 ἄκοισιν ὅλοις ἔττειν ἰταίει-
 &, σὺ δ' ὅκτω καὶ δέκα ἔτης, οἶ-
 μαι,

nisi amaret te, cur quæso
 irasceretur etiam si quem
 alium amatorem habeastu?
 C H R. At equidem non
 habeo, ille verò nequicus
 quam suspicatus est diuis-
 tem istum me amare, ex eo
 quòd mentionem eius for-
 tē aliquando feci. A M P.
 Atque hoc suaue sanè est,
 putare illum à diuitibus ob-
 seruari ac colite. Ita enim
 maiori dolore afficietur,
 magisq; æmulabitur & cons-
 tendet, ne potiores ipso as-
 pud te sint riuales. C H R.
 At verò ille quidem solùm
 irascitur, & alapis cedit,
 nihil autem dat. A M P. At
 dabit postea. Nam zelo-
 typi vel maximè dolore, af-
 ficiuntur. C H R. Nesciò
 quo pacto alapas accipere
 me vis, ὦ mea Ampeli. A M.
 Haudquaquam ego: sed, ut
 arbitror, maximi amores in-
 de nascuntur, etiam si aus-

diat se negligi. Quòd si autem persuasum illi fuerit, se so-
 lum habere te, elanguescet nescio quomodo libido illa. At-
 que hæc tibi dico, quæ iam annos viginti totos mere-
 triciū quæstum exercui. Tu verò annos, ut arbitror,
 decem

μαι, ἔλαλλον δὲ τυγχάνεις.
 ἀβόλα δὲ, καὶ διημέροια, ἃ
 ἐπαθὸρ πόλιν, οὐ πάντ' ἐπολ-
 λῶν ἔτι. ἤρα μὲν Δημόφαν-
 τος ὁ διαγεγὼς, ὁ κατόπιρ οἱ-
 κῶν τ' Ποικίλης, οὗτος δὲ πῶ-
 ποτι πλῖον πέντε δραχμῶν
 δίδωκε, καὶ ἡμίον δ' ἐσπώ-
 της ἔναι. ἤρα δὲ, ἢ Χρυσ-
 σί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, ὅ-
 τι ὑποσφῶν οὐτε διακρύψω,
 ἔτι ἀπὸ πρᾶξι γινώσκω, ὅτι
 τὰς θύρας, ἀπ' αὐτὸ μόνον,
 σωκράτους μοι ἐνίστη, καὶ τῶ-
 ν δὲ μακρῶν. ἐπεὶ δὲ ἐλθόν-
 τα ποτὶ ἀπέκλειε, Καλλι-
 αδης ἥ ὁ γραφεὺς ἐνδορῶν,
 δίκαια δραχμὰς πειρομένης, τὸ
 πρῶτον ἀπέδωκε μοι λοιδορη-
 σάμενος. ἔπειτα δὲ περὶ αὐ-
 τοῦ ἐλθόντος ἡμέρας, ἐν ᾧ δὲ πῶ-
 σις ἔμπορος, ὁ Καλλιὰδης ἔν-
 δορῶν αὐτίς, ὑποθρυμάνομε-
 νος ἦδη τότε ὁ Δημόφαντος,
 καὶ αὐτὸς ἀναφύζοντα εἰς τὸ
 πῶμα, καὶ ἰωσῆς ποτι, ἀνι-
 στρῶν τὴν ἑστῶσαν τὴν θύραν,
 ἔλαυνεν, ἔτυπεν, ἀπέλκε φονέ-
 σιν, πρὶν ἔρρηξεν τὴν ἰσθμίδα,
 ἀπανε-

decem et octo nata es, aut
 pauciores etiam. Quod si
 autem vis, narrabo etiam
 que mihi acciderunt aliqua-
 do, non adeo multos ante
 annos. Amabat me Demos-
 phantus, sœnerator ille, mon-
 mentaneo ac leui quodam
 amore, neque ingemiscens, ne-
 que lachrumans, neque etiam
 intempestiuè ac sera nocte
 ad fores veniens, sed illud
 solum, interdum dormiens
 mecum, idque etiam post lon-
 gum intervallum. Postea-
 quam autem venientem alia
 quando exclusi (nam tum
 Calliades pictor intus erat,
 datis decem drachmis) prin-
 cipio quidem abiit, verbis
 me infectatus. Postquam au-
 tem multæ dies iam transis-
 issent, neque ego ad illum
 mitterem (rursus autem tum
 Calliades intus erat) incal-
 scens tum tandè Demophan-
 tus, etiam ipse ad rem in-
 flammatur. Atque adstans alia
 quando, cum ianuam obser-
 uasset apertam, flebat, per-
 cutiebat, minabatur se occisurum esse, lacerabat vestem,
 D d d d omniaque

ἅπαντα ἰσοίᾳ καὶ τέλει, τὰ
 δανῶν δούς, μὲν δ' ἔχον ὁκ-
 τὰ ὅλης μῶας. ἡ γὰρ δὲ αὐ-
 τῷ πᾶσι ἅπαντας ἔλιπον, ὥς ὅ-
 τι φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐ-
 τόν· τὸ δ' ἔτι ἄρα ζήλοτυπία,
 τὸ φάρμακον ὥς, ὃ Χρυσί, καὶ
 σὺ καὶ ἐπὶ τῇ Γοργίᾳ τῷ αὐ-
 τῷ φαρμάκῳ, πᾶσι δ' ὁ
 νιανίσκῳ ἔστω, ὡς τι ὁ πατὴρ
 αὐτῷ πάσῃ.

tulus hic erit, si quando patrem ipse mori contingeret.

Δ Ο Ρ Κ Λ Σ, Π Α Ν-
 τυχῆς, Φιλόστρατος καὶ
 Πολέμων.

D O R C A S, P A N-
 nychis, Philostratus,
 Polemon.

Α Πολέμων, ὃς ἡγε-
 τημένη, ἀφελῶς =
 μῃ. ὁ Πολέμων ἀπ-
 οὐ τῆς στρατείας ἀνίσταται πλε-
 ον, ὥς φασιν. ἡ δὲ ἀκαθάρ-
 τος αὐτὸν, ἰφισείδεια πριπόρ-
 φυρον ἱμπεριπορφυρόν, καὶ
 ἀκολεθερῶμα ποικίλῃ οἱ ἐλ-
 λοι, ὥς ἔδωκε, σὺν ἑαυτῷ ἐπὶ
 αὐτὸν, ἀσπαρόμβοι. ἐν το-
 τούτῳ δὲ τὸν θεωροῦντα ἐ-
 δοῦσα, κατόπιρ ἰώμι-
 ρον, ὃς σὺν ἀποδεδημῆκα
 μετ'

P Eriymus, ὃ heras, pe-
 rijmus. Polemon ex
 militia reuersus est,
 diuitijs onustus, ut aiunt.
 Vidi autem & ego ipsum
 sagis purpura prætecto
 fibulato induum, & seruos
 pedisequos vnâ cum eo mul-
 tos. Ac amici ut aspexerunt,
 concurrebant ad ipsum, sa-
 lutaturi videlicet. Inter
 rea autem seruum con-
 spicata à tergo sequentem,
 cum qui cum ipso profectus
 fuerat,

μὴ αὐτὸ ἡρόμην, καὶ ἀπὸ μοι,
 ἔφην, ὃ Παρμενίων, ἀπαθε-
 μένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἔ-
 μιν ἰπράξατε, καὶ ἢ τι ἄξιον
 τῶν ποδῶν ἔχοντός ἱππαν-
 τήν θάλασσαν. Παν. οὐκ ἔδδ' ἔ-
 σθ' ὁδὸς, ἀπ' ἱκάνῃ, ὅτι μὴ
 ἴσθ' ἔστι, ποτὶ γὰρ τοῖς
 τοῖς, καὶ μάλιστα ὅς ἐξήφ'
 Αἰ, καὶ Αθλῶς σρατήρ. ἡ δὲ
 ποῖνα δὲ ἰπποθάντο ἀά, τί
 πράττοιτε, καὶ ἴνθα ἦντι. εἰ δὲ
 καὶ τὸτο πεσέθηκα, ὡς καὶ
 ἰδάνην, καὶ ἀά ἐμὴ μνηστὴρ
 ἰμῶν, ὅ, ἄμνητον ὡς παρ-
 ποτὶ. Δόρ. πεσέτον ὁδὸς
 ἢ ἀρξὴ ἅπαντα, πῶς δὲ σὶ
 ἢ ἄρ ἔπον, ἀπὸ ἀ ἡκου, ἰ-
 σθ' ἡμῶς πῶς. ἰπὸ πρὸς γὰρ
 Παρμενίονα ἔτος ἡρξάμην, ἡ
 καὶ, ὃ Παρμενίων, ἰδόμενός τὰ
 ἑταυμῖν' ἀά γὰρ ἐμὴ μνηστοῖ
 καὶ ἡμῶς μετὰ δακρυόσιν, καὶ
 μάλιστα, ἢ τις ἐληλυθὲς ἐκ τῆς
 μάχης, καὶ ποτὶ τὴν θάλασσαν
 ἰκάνον, ἰσπάρῃ τὸν τὰς
 ἀμάς, καὶ τὰ σῖνα ἰπποθάντο,
 καὶ

fuerat, interrogabam, ac, Dic mihi Parmeno, inqueiebam, salutato prius ipse, quo pacto nobis egestis? & nunquod operæ precium bellorum cōsecuti, huc reuersi estis? P. A. Non decebat hoc statim, sed illa primū, Quod quidem seruati estis, multa dijs gratia, & in primis Ioui hospitali, & Minervæ militari. Cæterū heræ semper rogitare solebat quidnā ageretur, & ubi essetis. Quod si autem etiam hoc addidisset, quod & lachrumaretur, & mentionem Polemonis faceret semper, satius id fuerat muliō. D. O. R. Præfata equidē sum statim à principio cuncta hæc: ad te autem non putavi opus esse, verū illa dicere volui, quæ audiui. Nam ad Parmenonem certè ita incepti: Ecce ubi, Parmeno, tinnierunt vobis aures. Semper enim reminiscebatur vestri heræ cū lachrymis, & maxime si quan-

do ex pugna venerat quispiam, multiq; mortui esse dicebantur, euellere tum crines, & pectus percutiebat, & lugebat

καὶ ἐπύθη πρὸς τὸν ἀγγε-
 νίαν ἰκασίω. Παν. ἔργε, ὃ
 Δορκᾶς, οὐτως ἔχελω. Δορ.
 ἔτα ἔξῃς, μετ' ὃ πολὺ ἐρόμεω
 ἱκᾶνα, ὃ δέ, πάλιν λαμπρῶς,
 φησιν, ἀντιρρῖψαμην. Παν.
 οὐτὰ ἱκᾶν, οὐδὲν περ
 πᾶν, ὡς ἐμὶ μνητό με ὁ Πολέ-
 μων, ἢ ἐπὶ ὅθι, ἢ ἔνθα ἴδω
 ἱκᾶθα λαβῆν; Δορ. καὶ μάλα
 ποτὰ βιαυτὰ ἔλγε. τὸ γοῦν
 ἐιπάλαον ἐξέγγαλι, πηδῶν
 πολλῶν, χρυσῶν, ἰσθῆτα, ἀκοῶ-
 θες, ἱλίσπαντα· τὸ μὲν γὰρ ἀρ-
 γυρίων μὴ δ' αἰεθμῶ ἄγαν αὐ-
 τὸν, ἀπὸ μὲν δὲ μιν, ἀπὸ μιν
 πρὸς μιν ποτὸν μιν δὲ μιν.
 ἔχει δ' καὶ αὐτὸς Παρμενῶν
 διακτύλιον ἐν ᾧ μικρῶ δια-
 τύλῃ, μίγιστον, πολλῶν, καὶ
 ψῆφ' ἐν βίβλῃ τ' τεχνῶ-
 μων, ἐρυθρά τε λῶν ἐπιπολῆς.
 ἔασα δ' οὐκ αὐτὸν ἐβίβλῃ ἅ-
 μοι διηγῆσθαι, ὡς τὸν Αἰλῶν
 διέβη, καὶ ὡς ἀπὸ κταναν
 Τηειδάταρ ἵνα, καὶ ὡς δὲ ἐπὶ
 ψψ

ad unumquodque nuncium,
 PAN. Recte Dorcas. Ita
 decebat. DOR. Deinde
 non multò post interrogat
 bam illa quoque ordine. Illi
 autem: Admodum splendi-
 de, inquit, reuersi sumus.
 PAN. Ita autem etiam ille
 le, nihil prefatus quòd me-
 minerit mei Polemon, aut
 desiderio affectus fuerit, aut
 optauerit saluam atque in-
 columem me iterum depre-
 hendere? DOR. Atque
 adeò multa huiusmodi di-
 cebat. Quod igitur caput
 rei est, narrauit diuitias mul-
 tas, aurum, vestes, seruos,
 ebur. Nam argentum quid-
 dem asferre ipsum dicebat
 non ad numerum, sed ad
 mensuram, multos videlicet
 medimnos plenos. Habebat
 autem & ipse Parmeno an-
 nulum in digito paruo maxi-
 mum, ac multangulum, lac-
 pillusq; incrustatus in eo erat
 ex tricoloribus illis quidam,

rubebatq; superné. Reliqui autem ipsum, cum adhuc para-
 ret mihi dicere quo pacto. Alyn transissent, & ut occi-
 dissent Tiridatem quendam, & quomodo versatus ipse
 Polemon

ΠΟΛΙΜΩΝ ἰσχυρῶς ΠΙ-
 ΣΙΔΑΣ μάχη, καὶ ἀπώθεσθαι
 οὐ θέλω, ἀλλὰ καὶ ἀποδοῦναι, ὥς
 ἐν τῇ πάντων σκίψῳ.
 ΠΙΣΙΔΑΣ. ἔλθω, ὁ ΠΟΛΙΜΩΝ, καὶ
 πάντως, ἀποδοῦναι τὸς
 γνωίμους, ἀναπνέου, καὶ
 φέρει ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΝ ἔνδοξον παρ'
 ἡμῶν, τί οἶα ποιεῖσθαι αὐτόν;
 ΠΑΝ. ἐξωείσω, ὁ ΔΟΡ-
 ΚΑΣ, ἐν τῇ πύλῃ σου στυ-
 γοῦ, ὅτι καὶ τὸν ἀπώθε-
 σθαι, καλὸν, ἰσχυρὸν ἱναχὸς
 ἀδικία, καὶ τὰ καὶ ἔμφο-
 ρον ὄντα, καὶ πολλὰ ἱπποχρύ-
 σον, ὅτι ΠΟΛΙΜΩΝ τοιού-
 τῳ ἀνέκοντα, καὶ σίμω, καὶ
 παραδίδωμι. ΠΙΣΙΔΑΣ. ἔλ-
 θω, ἰσχυρὸς δὲ, ὅς καὶ
 ἀπώθεσθαι, ὅτι πολλὸν ἀφ' ὧν
 ἐκείνῳ, ὅτι καὶ ἄνθρωπος πο-
 λὺς; ΔΟΡ. ἀλλὰ καὶ πείρε-
 σθαι. ΠΑΝ. ἐκδοῦμαι, ὁ ΔΟΡ-
 ΚΑΣ, ὡς πᾶς ἀπείας, καὶ πεί-
 ρω. ΔΟΡ. ἀλλὰ καὶ ΦΙΛΟΣΤΡΑ-
 ΤΟΝ πείρεσθαι. ΠΑΝ. τίς γὰρ
 μὴ; πᾶς ἄνθρωπος καὶ καταπί-
 ρει.

Polemon in pugna contra
 Pisidas esset: accurrere do-
 mum, ut hæc tibi renuncia-
 rem, ut quid de omnibus re-
 bus faceres, deliberares ipsa
 tecum. Nam si veniens Po-
 lemon (veniet enim haudu-
 biè postquam à se notos ac
 salutantes illos amouerit)
 ac resciscens, deprehende-
 rit Philostratum apud nos
 intus, quid putas quæso fa-
 cturum ipsum esse? P A N.
 Inueniamus Dorcas ex re
 præsentis tuum consilium, at-
 que salutem aliquam. Nam
 neque hunc ablegare hone-
 stum fuerit, ut qui talentum
 nuper dederit, et præterea
 mercator quoque est, et mul-
 ta pollicitus: neque rursum
 vile, Polemonem talem ac
 tantum redeuntem non re-
 cipere. Nam præter hæc et
 tiam zelotypus est: et cum
 pauper adhuc intolerabilis
 adeo fuerit, quid nunc
 non pates illum facturum?

D O R. At etiam accedit. P A N. Deficio, ô Dorcas, consi-
 dero inopia, ac tremo. D O R. Sed et Philostratus accedit.

P A. Quæ igitur fiam? quomodo me autem terra absorbeat?

ΦΙ. τί οὐ πίνωμεν, ὦ Παννυχί;
 Παν. ἀνθρώποι, ἀπληθείας
 μὲν οὐδ' ἔχωσι Πολέμων, καὶ οὐ
 νηὶ φάνεις. Πο. οὐτ' οὐ
 τίς δαίμων πείσων ὑμῖν; οἷον
 πᾶσι; εὐγε οἶχες, ὦ Παννυχί, ἐ-
 γὼ δὲ περὶ τοῦτο ἐν Πυλῶν
 δεικνύω, ἐπαρόμενος ὡς τοι-
 αῦτόν γε γινώσκω. καὶ δίκαια μὲν
 τοι κέποινα, καὶ τοι χάριν ἔ-
 χω· ἐκ γὰρ ἐγὼ ἀρπαδύωμαι
 παρ' σοῦ. ΦΙ. οὐδὲ τίς ἐστίν, ὦ
 βέλτιστε; Πο. ὅτι Πολέμων ὁ
 Στρεψυγῆς, Πανδίου τοῦ φυλῆος,
 ἀκούσας, χιλιάρχος τὸ πρῶ-
 τον, νυνὶ δὲ ἐξαναστῆσας πρυ-
 τανισχιδίαν ἀσπίδα, ἐρασθεὶς
 Παννυχίᾳ, ὅτι ὥμιλ' ἐτι
 ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτόν.
 ΦΙ. ἀλλὰ τὰ νυνὶ, ὦ ξένε,
 Παννυχίς ἐμὴ δαίμων, καὶ τάλαν-
 τον ἔλαβες· ἀφ' ἧς δὲ ἡδὴ
 καὶ ἔτινον, ἵσθ' ὅτι τὰ φο-
 ρτὰ δέξωμεθα. καὶ νυνὶ ἀπο-
 λύβ' μοι, ὦ Παννυχί, τὸ δὲ παρ' Ὀδρύσας
 χιλιάρχον ἔα.

Δορ.

PHIL. Quid? cur non po-
 tamus, Pannychi? PAN.
 Perdidisti me, ô homo. Tu
 verò salve Polemon, posse
 longum adeò oculis oblatum
 iterum meis. POL. Hic
 ce igitur quisnam est, qui
 huc ad nos accedit? tace.
 Euge abi, ô Pannychi. Ego
 verò ex Pylis intra quintum
 diem huc aduolaui, appropin-
 querans videlicet ad talem
 mulierem. Ac merito sane
 hæc mihi accidunt, tibi quoque
 adeò gratiam habeo: neque enim
 posthac amplius abste-
 diripiar. PHIL. Tu verò
 quisnam es, bone vir? POL.
 LEM. Nimirum audis, quid
 Polemon ego, Stericiensis tri-
 bule, ex tribu Pandionis, quæ
 Tribunus militum à prin-
 cipio fui, nunc autem totius
 dux legionis, amator Pan-
 nychidis, cum eam adhuc
 humana sapere putarem.
 PHI. At nunc, Tribune, Pan-
 nychis hæc mea est, talen-

tumq; à me accepit. Accipiet autem et alterum iam, ubi o-
 nera seu merces distraxerimus. Ac nunc, Pannychi, sequi
 te me, istum autem apud Odrysas Tribunatum gerere sin-

Do

Δορ. ἐλευθέρᾳ μὲν ὄντι, καὶ
 ἀπολυθῆσα, ἢ ῥ' ἐθέλη, Παν. τί
 σοὶ τὸ Δορκάς; **Δορ.** εἰσέξω
 ἄνθρωπον, ὁργισμένον ἔχ' οἶον
 ἵνα πρᾶναι Πολέμονι, καὶ μά-
 λιστα ἐπιταθῆσιν τὰς [ηλο]υπῶν.
Παν. εἰ θέλεις, εἰσίομεν. **Πο.**
 ἀλλὰ πῶς ἐγὼ ὤμιρ, ὅτι τὸ ὕ-
 ψος αὐτοῦ οὐκ ἐστὶν ἐμὸν, καὶ μά-
 λιστα ἐγὼ τοῖς φόνοις ἐγγί-
 νησασμαι ὅτι πάρα μοι. τὸς
 Θράκας, ὃ Παρμένον. **Παν.**
 παλαιοὶ ἦσαν, ἐμφράξαν-
 τες τὸν ἐφ' ὧν τὴν φάλαγγιν.
Πο. ἐπὶ μετέωρῳ μὲν τὸ ὄπλι-
 στικόν, παρ' ἐκάστου οἱ σφω-
 δονῆται καὶ ζήσονται, οἱ δ' ἄλ-
 λοι κατὰ πῦρ. **Φι.** ὡς βριση-
 νοῖς ταῦτα, ὃ μισοφόνος ἦμιρ
 γὰρ ἐστὶς, καὶ μορμολύνῃς. οὐ γὰρ
 ἀλλ' ἐκρυβὼν πᾶσι τοῖς ἀπὸ τα-
 ραχῆς, καὶ πόλεμον ἔδωκεν; ἐν μά-
 χῃ μὲν ἐφ' ὧν ἐστὶς, ταῖς αἰμοσίαι-
 σιν ὤν, ἵνα καὶ τὸ πῶς χαί-
 νεται ᾖ. **Πο.** καὶ μὴδ' ἔστι μὴ
 ἴσθις ἵνα παρὰ τὸν πρῶτοντας
 ἡμᾶς

DOR. *Libera hac quidem
 est, sequeturque non, nisi volet.*
PAN. *Quid faciam Dor-
 cas?* **DOR.** *Intrō ire mea-
 lius. Nam Polemoni adesse
 irato, haudquaquam facile
 aut tutum est, & magis in-
 cendetur emulando.* **PAN.**
Si placet, eamus intrō. **PO.**
*At prædico vobis, quod ho-
 die postremum potabitis, aut
 ego frustra adsum, tantis cæ-
 dibus exercitatus. Thrakas
 huc Parmeno.* **PAN.** *Ar-
 mati adsunt, cingentes an-
 giporium phalange. Ac in
 fronte quidē, qui gravis ar-
 maturæ sunt, in viroque au-
 tem latere funditores & sa-
 gittarii, cæteri à tergo loca-
 ti.* **PHIL.** *Tanquam insane-
 tibus nobis hæc, ὃ stipendia-
 rie, mimitaris, ac larvis nec
 quicquam nos territas. An
 tu verò vnquam gallum ali-
 quem gallinaccum occidisti?
 aut etiā bellum vidisti? Ca-
 stellū, ut multū, præsidio ten-
 uisti, fortasse dux manipularis
 quispiam, ut tibi hoc interim
 gratificando concedam.* **POL.** *At verò scies paulo post,
 ubi nos acie in dextrum conuersa
 aduentare spectabis, armis
 D d d d 4 resplen-*

ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ βιάσῃ, σὺ δὲ
 τὰς ὡς ὅπλοις. Φί. ἔκτε μόνον
 συσκασάμενοι· ἐγὼ δέ,
 καὶ Τίβυς οὗτος, μόνος ἔρ
 οὔτος ἐπιταί μοι, βάλλοντός
 ἡμᾶς λίθοις τε καὶ ὀστέοις,
 οὕτω διασπιδάμεν, ὥς μὴ
 ὁποιοὶ ἀχοιωδεῖ, ἔχοιτε ἡδύνα.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ

καὶ Δροσί.

Οὕτως ποιεῖ παρὰ
 σὲ, ὦ Δροσί, τὸ μα-
 ρακίον ὁ Κλινίας; ἔ
 ἔρ ἰώραπα πολὺς ἡδὺ καὶ
 οὗτος αὐτὸν παρ' ὑμῖν. Δρο.
 ἔκτε, ὦ Χελιδόνιον· ὁ ἔρ Δι-
 δάσκαλος αὐτὸν ἔρξε μὲν τι
 μοι πεσιγῆναι. Χί. τίς οὗτος;
 μέν τι τὸν παιδοτρέβην Διότι
 μον λέγεις, ἢ πᾶ ἱκανός γε γί-
 νησθαι μοι. Δρο. ἔκ, ἀπὸ ὁ ἑλ-
 κισα πελοσόφων ἀπλόμενος
 Αἰσαίνων. Χί. ἔ σκυθρα-
 πόρ λέγεις, τὸν Δασυὶ, τὸν
 βαθυπύγωνα, ὃς ἔσθι μετὰ τῷ
 μακράκιον πεισιπᾶν ἐν τῇ
 ποικίλῃ. Δρο. ἑκάνον φημι
 τὸν

resplendentes. PHIL. Ada-
 uentate modo conferti atque
 instructi. Ego verò & Ti-
 bys iste (nam hic solus me
 sequitur) iaciendo cum sa-
 xis, tum testis ostraceis, ita
 dispergemus vos, ut neque qua-
 vertamini, scire tum positis.

CHELIDONIUM

& Drose.

Non amplius venis
 tat ad te, Drose.
 adolescentulus ille
 Clinias? Non enim vidi lon-
 go iam tempore apud vos ip-
 sum. DRO. Non am-
 plius, Chelidonium. Nam
 praeceptor prohibuit ipsum
 amplius ad me accedere.
 CHE. Quisnam iste? num
 exercitorem istum puerorum
 Diotimum dicis? Nam is cer-
 te amicus mihi est. DRO.
 Non, sed perditissimus iste
 philosophorum Aristenetas.
 CHELID. Tetricum
 stum dicis & hirsutum, pro-
 funda barba, qui cum ado-
 lescentibus cōsuevit deambulare in porticu picta? DRO. Ille

τὸν ἀλαφρόνα, ὃν ῥάκιον ἐπί-
 ῥοιμι ἀφρόνιστον, ἰκρόμενον
 ἔκαστος ἐπὶ δὲ καὶ Χι. τί
 παθὼν δ' ἔκην; ῥαὶ αὐτὰ ἔ-
 πασεν τὸν Κληδόνιον; ΔΡΟ. οὐκ
 εἶδα, ὦ Χελιδόνιον, ἀλλὰ μὴ
 ἀποτι ἀπόκοιτός μιν ὕνομ-
 νος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλῶν ἤρ-
 ξατο, πρῶτον δ' ὠμίλησέ μοι.
 οὐδ' ἔτι τὸν ἐξ ἡμετέρων, ὅ-
 δ' ἐπεσθῆκε ὡς ἐν παλαιῇ. ἔπει-
 δ' ἐλπίσας, ἐκ οἷός τε, ὅπως
 τί ἐπαθούρι αὐτῷ, ἐπὶ μὲν
 πλὴν Νουρίδα, πειστικῶς ἐ-
 πὶ αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διαπρί-
 βοντα, ἢ ἐν παιδικῇ. ἢ δ' ἐπει-
 παλαιῶτα, ἐφ' ἡδονῆς, μετὰ
 ἑλπίσιν, νύστα πόρρω,
 ἐκείνου δ' ἐρυθεία, ἔπειτα
 τὰ ὅρα, καὶ μὴ ἐτι παρρη-
 σίαν ἔφασκεν. ἔπειτα ἔβλε-
 πον ἅμα ἐν πλὴν πόλει. ἢ δ' ἐ-
 πὶ τῇ Διπύλῳ ἀπολαύσας,
 ἔπειτα μὲν ὅπως ἐπιστάτης, ἐ-
 παύσας, οὐδὲν σαφὲς ἀ-
 παύσας.

lum equidem, vanum iactan-
 torem, quem ultimam pessimè
 perire videam, barba tractū
 à carnifice. C H E. Quid
 autem accidit illi, cur talia
 persuaderet Clinia? D R O.
 Nescio, Chelidomium. Sed
 cū antea nunquam ullam
 noctem intermiserit quin me-
 cum dormiret, ex quo rem
 cum muliere habere cepit
 (primū autem mecum has
 bere cepit) tribus istis die-
 bus proximis ad angipor-
 tum hoc ne unquam access-
 sit quidem. Postquam au-
 tem ex eo contristari cepi
 (nam nescio quo pacto mi-
 hi agrè quiddam ob illum
 accidit) Neuridem nisi, quæ
 illum circumspiceret, aut
 in foro commorantem ali-
 cubi, aut in palastra. Ea
 autem rediens, deambulan-
 tem vidisse se ait eum Ari-
 staneto, atque innuisse illi à
 longè. Illum autem erubus-

isse, deiectis in terram oculis, neque aspicere ampliùs ad i-
 psam voluisse. Atque exinde ambos ad urbem isse. Ipsa
 verò ad Dipylum usque secuta, cū ille prorsus neq. conuer-
 teret sese, domum rediit, nihil planum aut certum habere

Quid s. quid

παρῆλαι ἔχουσα. πῶς με οἷα
 διάγῃ τὸ μετὰ ταῦτα οὐκ
 ἔχουσα ἀκούσαι, ὃ, τι μοι πῖ-
 πονθῇ ὁ μαρακίσκος; ἀλλὰ
 μὴ ἰλησῇσά τι αὐτόν, ἔλε-
 γον· ἢ τινὲς ἄλλης ἡρώδης,
 μισήσας ἐμὴ, ἀπὸ πατὴρ
 ἀνέκλυσεν αὐτόν. πομπὰ
 τοιαῦτα ἔστινον. ἤδη δὲ
 περὶ δάκλῳ ὀφίαν ἦκον ὁ
 Δρόμων, τὸ γραμματίον
 τουτὶ παρ' αὐτοῦ κομίζον. ἄ-
 νάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδό-
 νιον· οἶδα γὰρ δῆπον γράμ-
 ματα. Χι. φέρ' ἰδῶμεν τὰ
 γράμματα, οὐ πῶνυ ἔφθ,
 ἀπὸ ἐπιστευρύμης, δουλοῦς
 ταῖς παρ' ἐμὴ τινὰ τῷ γράφο-
 τῷ. λίγα δὲ, πῶς μὴ ἰδέσθαι
 σέοι, ὦ Δροσὴ, τὸς θεὸς ποιῶ-
 μαι μάρτυρας. Δρο. αἶ, αἶ,
 τάλαρ, ὅθι τὸ χάριον πῶς
 γράφει. Χι. καὶ νῦν δὲ κατὰ
 μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην
 ἀείπωμαί σε· ὁ πατὴρ γὰρ Δει-
 σάνειτα παρ' ἡμετέροις ἐπέ-
 σεν

quod renunciaret. Quo me
 igitur pacto post illa tum
 affectam putas? quæ conie-
 cturam facere nusquam po-
 teram, quidnam esset quod
 adolescenti huic accidisset:
 sed ita mecum dicebam:
 Numnam ægrè illi aliquid
 feci? aut num quam aliam
 amat, me perosus? aut num
 pater vetuit ipsum? Mula-
 ta adeò huiusmodi mecum
 ipsa voluebam. Porro an-
 tem circa multam vespere-
 ram venit Dromo, literas
 has ab alio afferens. Acci-
 pe Chelidonium, ac lege.
 Scis enim literas videlicet.
 CHE. Age videamus. Ac
 literæ quidem ipsæ non ad-
 modum plane scriptæ, sed
 incompositæ, et male con-
 agmentatæ, properantiam
 quandam scribentis indicant.
 Sic autem sonant: Quo
 quidem pacto amarum te,
 mea Droste, testes facio
 deos: DRO. Va va mi-

seræ mihi, neque salutationem à principio adscripsit. CHE.
 Et nunc autem non odio aliquo, sed necessitate coactus
 defero te. Nam me pater Aristancto tradidit, ut philoso-
 sophia

φῆρ αὐτῷ, ἡ κἀνός, ἔμαθες ἤ
τὰ καὶ ἡμᾶς ἅπαντα, πάνυ
πολλὰ ἐπιτίμησέ μοι, ἀπειπὶς
ἴσως ἡζῶν ἰταῖρα συνῆναι,
Ἀρχιτέλους καὶ Ερασικλείας
φῆρ ὄντα· πολὺν γὰρ ἄμνηρον
ἴσως, πλὴν ἀρετῶν πετιμῆρ θ
ἡδονῆς. ΔΡΟ. μὴ ὥρουσιν ἱ=
κοιτῶ δὲ ἤρ' ὅτι κἀν' ὅ, ὡσαύ=
τα παιδῶν τὸ μαράκιον.
ΧΕ. ὥς ἀνάγκη πάθει αὐ=
τῷ παρακολληθῆ ἢ ἀπειθῶς
παραφυλάσσω. καὶ ὅπως, ὅτι
πεσθλίσαν ἄπο ὁδῶν ἔξ=
ιστρ, ὅτι μὴ κἀν' ὅ. ἀ δὲ σωφρο=
νοῖμι, καὶ πάντα παθεῖν
αὐτῷ, πεισθῆναι πάνυ ὁδοῦ=
μονα ἰσθλῶς, καὶ ἐν ἀρετῶν
κατασθῆναι, ὡς πόνοις πε=
ρὶ γυμνασμῶν. ταῦτά σοι μὲ
ν ἔγραψα, ἐπιτέλειέ μοι.
ἴσως. αὐ δὲ μοι ὠτὶ γὰρ, καὶ μὴ
ῥησθ Κλεονίου. ΔΡΟ. τί σοι
δοκεῖ ἐπιστῆναι, ὅ Χελιδόνιον;
ΧΕ. τὰ μὲν ἄλλα, ἀ ὅτι
Σκν.

sophiæ dem apud illum om=
peram. Atque ille (cognom=
uit enim cuncta quæ ad nos
pertinent) multis admodum
obiurgavit me, inhonestum
esse dicentem, cum meret=
ricam rem habere me, Archim=
telis ὅ Erasicleæ filium.
Longè enim melius esse,
virtutem anteponeere volun=
ptati. D R O. Ut nunquam
ad maturitatem perveniat
nugator ille, qui talibus a=
dolescentem instituit. C H E.
Quamobrem necesse mihi
est patère illi. Assequitur e=
nim me, diligenter ubique
observans: ὅ in summa, ne
aspicere quidē alium quen=
quam præter ipsum solum
mihi licet. Quòd si verò
temperanter ὅ pudicè vi=
uam, ipsiq; per omnia ob=
temperem, pollicetur prors=
us beatum fore, præclarum=
que ac fortem me redditurum
esse, laboribus ad hoc

ante præexercitatum. Hæc tibi vix adeò scripsi, me ipsum
suffuratus paululum. Tu verò feliciter mihi vale, ὅ mes=
mineris Clinia. D R O. Quid igitur videtur tibi epistola
hæc, Chelidonium? C H E. Quod ad cætera quidem attinet,
* Scythi-

Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δ' ἐμὲ μνησθ
 Κλάνιν, ἔχῃ τινα ὑπολοιπὸν
 ἰλιπιδά. Δρο. ἡγὰρ μοι οὕτως
 ἔδοξε· ἀπόπνυμα δ' οὐκ ἔστι
 τῷ ἔρωι. ὁ μὲν τοι Δρόμων
 ἔφασκε παθῆσθαι τινά. ἔπει-
 ραὶ τὸν Αἰεσαίνετον, καὶ ἐπὶ
 πρῶτον τῶν μαθημάτων,
 σωῆναι ὥς ὑπαικούσας τῶν
 νύκτων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖν
 πρὸς τὸν Κλάνιν, ὑποσχίσας
 τινὰς πεισχυόμενον, ὡς ἰσό-
 θιον ἀφ' ἑαυτοῦ. ἀπὸ δ' ἡ
 ἀναγιγνώσκῃ μιν αὐτῷ ἔρω-
 τικὰς τινὰς λόγους τῶν πα-
 λαιῶν φιλοσόφων πρὸς τῆς
 θυτᾶς, καὶ ὅλως, περὶ τὸ μα-
 ρακίον ἔχει, ἀπᾶν δ' καὶ ὡς
 παρὶ τοῦ Κλάνινου καταρῶν
 ταῦτα. Χι. ἔχῃ, ὦ Δρο-
 σὲ, γαστρίᾳ τὸν Δρόμωνα.
 Δρο. ἔγασρι, καὶ ὅπως δὲ
 τύτῃ ἐμός ἐστι· ἐκνύσας ἦ
 ἡγὰρ οὐκ ἔστι Νευρίδ. Χι.
 θάρρα, πάντα ἔσται καλῶς. ἔ-
 γὼ δ' ἡ περὶ γράψῃ μοι δοκῶ
 ἐπὶ

^a Scythica, ut aiunt, oratio:
 illud autem, memineris Cli-
 nia, spem quandam adhuc
 reliquam præ se fert. D R.
 Etiam mihi ita videtur. Pro-
 inde pereō amore. Cates-
 rium Dromo dicebat etiam
 pæderastem quendam esse
 Aristanetum, & prætextu
 doctrinæ consuetudinem ha-
 bere cum pueris venustissi-
 mis, & priuatim oratio-
 nem habere cum Clinia, pol-
 licitationes quasdam faci-
 endo, quod videlicet dijs
 similem illum redditurus
 sit. Quin & amatorios
 quosdam sermones philo-
 sophorum veterum ad disci-
 cipulos suos idem, inquit,
 cum illo legit, & in sum-
 ma, totus circa adolescen-
 tem est. Interminatus au-
 tem etiam est, patri Cli-
 nia ista se dicturum esse.
 C H B. Oportebat, Drosē,
 Dromonem ipsum inescare,
 ac lautius paulo accipere.

D R O. Inescavi hominem, & præter hoc autem etiam
 meus est. Nam & ille gustavit Neuridem. C H. Bonum ani-
 mum habet: omnia recte fiunt. Ego verò etiam inscribere in
 pariete

DIALOGI MERETRICII. 429

ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμικῷ,
ἐνθα ὁ Ἀρχιτέλης ἐπορεύετο
πατὴρ, Λεωσάνειτο ὁ Σαφθίας
ἐν Κλανίᾳ, ὥστε καὶ ἐκ τούτου
τι σκωδραμῆν τῇ παρὰ τοῦ
Δρόμωνος ὁ Σαβόλῃ. Δρο.
πῶς δ' ἂν λάβοις ἐπιγράψασ-
σαι; Χι. τῶς νυκτός, ὃ Δρο-
μῇ, ἀνθρακα ποθὲν λαβοῦσθαι.
Δρο. ἐν γὰρ συσφατῶνι μόνον,
ὃ Χελιδόνιον, κατὰ τὴν ἀλα-
ζόναν Ἀρσένειτον.

pariete volo in Ceramico,
ubi Architeles deambulare
solet: Aristanetus corrup-
pit Cliniam, ut ex hoc quom-
que aliquid concurrat ac fas-
ciat ad delationem Dromo-
nis. D R O. At quomodo
id clam facies, ne deprehens-
daris? C H E. Noctu, Drom-
se, carbone alicunde sumpto.
D R O. Rectè sanè. Com-
mita modò, atq; auxiliare,
mea Chelidonium, aduersus

arrogantem ac vanum istum Aristanetum.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

[a SCYTHICA vt aiunt.] ἡ γὰρ Σκυθία ῥῆσις, id est,
Scytharum oratio. eo autem prouerby vice vtitur Lucianus,
cum hic tum alijs aliquot locis: Et Aelianus in epistolis, Gra-
eci autem quicquid agreste, quicquid barbarum ac sauum in-
telligi volunt, id Scythicum appellant. Diogenes Laërtius in Vi-
tis philosophorum, putat hoc prouerbum natum esse ab Ana-
stharidis asperitate. Nam is Scythia natus, inter celebres phi-
losophos habitus est Athenis. Sentit autem Lucianus hic in
calce literarum, fuisse quiddam mitius dictum,
reliqua nihil præ se ferro hu-
manitati.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ
Χαρμίδης.

ΤΡΥΦΗΛΕΝ, &
Charmides.

Ε Τούτων δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δὸς, καθύβησεν ἀπεραφὲς, διαπύων καὶ σφύων; ἀπ' οὗτε πύων καὶ ἡδύων, οἶμας, οὗτε διαπύων μόνον ἡδύων. ἔκλεψεν δὲ καὶ παρὰ τὸ δειπνον, ἑρῶν ἑρ' καὶ νύκτι οὐ διαλείπων ἀποδύων, ὥστε βρέφει ταύτα οὐδ', ὦ Χαρμίδη, τίς μὲν ἐνικα ποιεῖ; μὴ ἀκριβὲς με, ὡς ἂν τοῦτο ἀποκρίσῃς πᾶσι νυκτὸς, ἀγρυπνῆσαι μετὰ σοῦ. Χαρ. ἔρως με ἀπόπνυσιν, ὦ Τρυφάνα, καὶ οὐκ ἐντρέχω πρὸς τὸ δεινόν. Τρυφ. ἀπ' οὗτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἔρως, δεινόν οὐ ἔρ' ἂν ἔχωρ με ἡμίλειας, καὶ ἀπώθου με, πεισθίκεσθαι θέλουσιν. καὶ τίς, ἀντιέχισθαι τὸ μετὰ σοῦ μῶν

A Mica autem quispiam accepta, & quinque drachmarum mercede data, avertens dormit, lachrumans ac gemens? Sed neque potest tanti lubenti animo, opinor neque cenare solus voluisti. Flebas autem etiam inter cœnandum. aspiciēbam enim. & nunc autem non desinis ululare, perinde atque infans aliquis. Ista igitur, ὦ Charmide, cuius gratia facis? Ne quiesco me celes, ut vel hac parte consequar aliquid ex nocte hac, quam totam hucusque tecum vigilaui. CHARMID. Amor me perdit, Tryphæna, neque malum hoc amplius sustinere possum. ΤΡΥΦΗ. At quod me quidem non ames, manifestum est: neque enim ita negligeres me, cum

probè habeas, atque abs te repelleres, quoties amplextar te volo; denique etiam quasi quodam septo interposita veste inter-

μᾶλλον ὡς ἱματίῳ, διδιδῶς μὴ
 φάσσαι μὲ σου. τίς δὲ ὁ
 μὲς ἱκάνη. δὲν, εἰπὶ. τὰ-
 χα ᾧ ἂν τι καὶ σωτηρίῃσαι-
 μι πῶς τὸν ἔρωτα· οἶδα ᾧ
 ὡς καὶ τὰ τοιαῦτα ἀγκονῶ-
 ῶσαι. Χαρ. καὶ μὴ οἶδα
 καὶ πᾶν ἀκέρως αὐτῶν, ἡ-
 κάνη σὲ· οὐ γὰρ ἀφανὲς ἐ-
 ποῦρά δειν. Τρυ. εἰπὶ τοῦ-
 νομα, ὦ Χαρμίδη. Χα. Φι-
 ληματίον, ὦ Τρυφᾶνα.
 Τρυ. ὁποῖράν λίσσας; ἀδο-
 ῶν εἰσι, πλὴν ἐκ Περαιῶς, πλὴν
 ἔστι ἀγκυρορυσφύλῳ, ἡς ἐ-
 ρᾷ Δάμνην, ὁ γὰρ νυνὶ στρα-
 γουῶντος ἡγός· ἢ πλὴν ἱππῶν,
 ἐκ Παγίδα ἐπικαλῶσιν; Χαρ.
 ἡνὶ πλὴν, καὶ ἀλῶνα ὁ λαοδο-
 μῆς, καὶ σωλέημενα πῶς
 ποῦς. Τρυ. οὐκοῦν ἀνέ-
 κων ἐκλασθ; Χαρ. καὶ μά-
 λιστα. Τρυ. πολλὸς δὲ χρόνος ἐ-
 στί ἱππῶντι, ἢ νωτοῖς τίς ἔ-
 χαρ. ἢ νωτοῖς, ἀπὸ μὲν
 οὐκ ἐχθρῶν ἀπὸ Διονυσίου,
 ὅτι

intercluderes, metuens viden
 licet ne te tangam. Sed ta-
 men quænam illa est, dic
 mihi. Fortassis enim etiam
 ipsa nonnihil ad amorem
 istum tibi contulero. Scio
 enim quo pacto concuciat
 huiusmodi res administra-
 re. CHA. At verò nosti
 atque admodum probè im-
 psam, & rursum illa te quo-
 que: neq; enim obscura adeò
 meretrix est. TRYPH. At
 nomen mihi cedo, Chara-
 mide. CHARMID. Phi-
 lematium, ὁ Tryphæna.
 TRYPH. Viram dicis?
 duæ siquidem sunt. Illamne
 ex Piræo, quæ nuper adeò
 mulier facta est, quam Dæ-
 myllus amat, eius qui nunc
 exercitum ducit, filius: an
 alteram, quam cognomento
 decipulam vocant? CHA.
 Illam equidem, atque adeò
 captus ab ea & compres-
 hensus miser sum. TRYPH.
 Ob illam itaque plorabas?

CHA. Atque admodum. TRYPH. Multum autem
 temporis amâsti illam, an nuper adeò cœpisti? CHA. Haud
 nuper adeò, sed menses propè septem sunt, à Dionysio
 usque

ὅτι πρῶτον ἔδωκε αὐτῷ. Τρ. ἔδωκε δὲ ὅλῳ ἀκρεβῶς, ἢ τὸ πρόσπορον μόνον, καὶ ὅτι τοῦ σώματος φανερὰ, ἃ ἔδωκε φιληματίῳ, καὶ ὡς ἐγγὺς γυναικα πότι καὶ τελευτῶντα ἔτι γιγνόμενον ἦδη. Χαρ. καὶ μὲν ἐπὶ μυντα, αὐτο καὶ ἔκτισιν ἂν τὸν ἰσομόρον ἰλαφύβοι διὰ τὰ τελέσθαι. Τρ. σὺ δὲ πότι ποτὶς πεισώσας ἄν, ὅτις ἐπείνοις ὄρκοις, ἢ τοῖς σιαντὲς ὀφθαλμοῖς ἐπισκεψάμενος ἀκρεβῶς, ἐποβήσας ποτὲ τὸς κροτάφους αὐτῆς, ἐνθα μόνον τὰς αὐτῆς τεύχας ἔχῃ, τὰ δὲ ἄλλα, φρονέει βλάβῃ. πρὶ δὲ τοὺς κροτάφους, ὅπως αὐτῶν ἐπὶ φάρμακον, ὃ βλάπτειται, ἐπολύνειν τὰ πόματα. καὶ τοι τί τοῦτο, καὶ σὺ ποτὶ καὶ γυναικὶ ἰδῆναι. Χαρ. οὐδὲ πάσι μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν. Τρ. ἡ πότις ἡπίστως ἢ μὴ γὰρ ἐπὶ τὸν σὺν τὰς αὐτῆς λαοῦ κας,

usque videlicet, ex quo primum illam vidi. T R Y P. Vidistine autē totam ipsam diligenter, an faciem solum, easq; corporis partes quæ in aperto sunt? & quæ vidisti, Philematij ne erant, atque ita uti conueniebat esse mulierem quinque & quadraginta annos iam natam?

C H A R. At verò deierat illa, secundum supra vigesimum modò ad proximum Decembrem completurā esse se.

T R Y P. Tu verò verum credis iurjurando illius, an proprijs oculis? Contemplare enim diligenter, suspiciens aliquando ad tempora illius, quo loco solo suos crines habet: nam cetera, impostura mera. Circa tempora autem quoties medicamentum quo infici solet, languescit, ac vim suam remittit, albescit plerumque.

Quaquam quid hoc attinet? Coge aliquando ut nu-

dam quoque spectandam se tibi exhibeat. C H A R M I D. At nunquam mihi in hoc consentire voluit. T R Y P. Merito sanè. Sciebat enim abominaturum esse te canos ipsius capillos.

πὰς, ὅλη δ' ἀπὸ τῆ αὐχρῆς ἔς
τὰ γόνατα παρδάλα ἵσικον,
ἀπὸ δὲ ἰδάλκρου, τοιαύτη μὴ
σιωπῶν, ἢ πετᾶσα ἢ ἐλύπεσε,
ἢ ὑπὲρ ῥά; Χα. νῶ, ὦ Τρύ-
φαινα, καὶ τοῖς αὐτὰ παρ' ἱ-
μῶ λαμβάνουσα. ἢ νῦν ἰπιδὴν
χιλίας αὐτὸς ἐν ἑχορ διδόν-
ουσα ῥαδίως, ἄτι ὑπὸ πατρὶ φε-
δομένην τριφύλλῳ, Μοσχί-
ωνα ἰσδιξαμένη, ἀπέκλεσε με,
ἀνθ' ὅν λυπῆσαι ἢ αὐτὸς θέ-
λων αὐτῷ, σὲ παρέληφα.
Τρύ. μὰ τὴν Ἀφροδίτῳ ἐν
ἔρῳ ἤκορ, εἴ μοι πεῖπέ τις, ὡς
ἐπὶ τέλει παραλαμβανοίμην
λυπῆσαι ἄλλῳ, ἢ ταῦτα, Φι-
ληματίον τὴν σορόν. ἀπὸ ἄ-
πειμι καὶ ἢ ἡδὴ τρίτον τῶν
ἡσόν ἀνικητῶν. Χαρ. μὴ
σύ γε ἔτω παχέως, ὦ Τρύ-
φαινα· εἴ ἢ ἀληθὲς ἔειπ, ἃ
φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν
φυσικῶν, καὶ ὅτι βάνηται,
ἢ τὸ τῶν ἀλφῶν, ὅδ' ἐπεσθλή-
παιρ ἄρ' ἴτι διωαίμην αὐτῇ.

Τρύ.

capillos. Caterum tota à
collo ad gēua vsque Para-
dali similis est. At tu lachry-
mabaris, quòd cum tali non
coires? Fortassis autem etiā
agrè tibi faciebat, & su-
perbā gerebat sese. CHAR.
Sanè verò, Tryphēna: &
hoc quamuis tam multa à
me acciperet. Ac nunc quis-
dem postquam mille peten-
ti, facile ac statim dare non
potui, utpote qui patrem
habeam parcum & tena-
cem, Moschione intrò ad se
recepto, me exclusit. Ob-
quæ, dum illi vicissim agrè
facere volo, te assumpsi.
TRYP. Atego, per Vene-
rem, haudquaquā venissem,
si quis prædixisset mihi, ob
id solum assumptam esse me,
ut alteri agrè facerem, præ-
sertim Philematio huic, cas-
pulo videlicet. Verum abeo.
Iam enim tertium hoc cecia-
nit gallus. CHAR. Ne tu vi-
tique tam statim, mea Try-

phēna. Nam si vera ista sunt quæ de Philematio dicis,
coma videlicet supposititia, & quòd tingitur, & vi-
cilignes illæ, ne aspicere quidem ampliùs illam potuero.

Eccc

TRYP.

Τρύ. ἰρὲ πλὴν μητέρα, ἢ πο-
 τι λήλουται μὲν αὐτῆς περὶ
 τῶν ἱστορῶν ἡδὲ ὁ πάππῳ
 διηγήσεται σοι, ἢ γὰρ ἔτι.
 Χαρ. οὐκοῦν ἐπαδὴ βιαύτη
 ἐκείνη, ἀφ' ἧς ὁδῷ μὲν ἦλθ' τὸ
 ἐστατήρισμα, περὶ δ' ἀπὸ μὲν δὲ
 ἀπὸ μὲν, καὶ φιλοῦ μὲν, καὶ ἀ-
 ληθῶς σωτῶ μὲν, Φιλεμάτιον
 δὲ ποτὶ ἀχαρίτω.

TRYP. Interroga matrem,
 si quando cum illa lauit for-
 te. Nam de annis etiam annus
 narrare tibi poterit, si modò
 viuit etiamnum. CHAR.
 Proinde postquam talis illa
 est, auferatur quidem iam è
 medio septum hoc, amplexa-
 mur autem mutuò, atque o-
 sculemur nos, ac tandem ve-
 rè coëamus, Philematium autem longè valeat.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ
 καὶ Λυσίας.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥ-
 thias, & Lysias.

Θ Ρυπὴ, ὦ Λυσία,
 πῶς ἐμὲ; καὶ ἡ-
 λῶς, ὅτι μὲν ἀρ-
 γύριον ὡς ποτὲ ἔτῃσά σοι,
 μὲν, ἀπὸ κλησάμενοντα, ἔν-
 δορον ἔτιρῳ, ἀπὸ δ' αὖ μὲν πα-
 ραλογοῖσάμενον τὸν πατρί-
 ρα, ἢ ὑφ' ἐκείνου τῆς μητρὸς,
 λῶς γὰρ αὖ μοι τι κομίσαι,
 ὅποια αὖ αἶμαι ποιοῦσιν.
 ἀπὸ δ' αὖ ἐξ ἀρχῆς ἀμφοτέρω,
 ἀξύνβολον ἀσχεδὸν ἀμύνω. οἷ-
 οδα, ὅσους ἱρασὰς παρεκίμ-
 ψάμην; Ἠθοκλῆα τὸν πρῦτα.
 Nostine quàm multos amatores reiecerim? Ethoclem vides
 licet,

Ι Nsolestis igitur, ὦ Ly-
 sia, aduersum me? Et re-
 spondet sane, quando quidem
 neque argentum vnquam
 abs te poposci: neque ve-
 nientem exclusi, alterum in-
 tus esse diclitans, neq. dece-
 pro patre, aut ex matris re-
 bus aliquo subtracto, coëgi
 te mihi afferre quippiam,
 perinde atq. aliæ facere so-
 lent: sed statim ab initio in-
 de, nulla data mercede, atq.
 asymbolum recepi te intro.

θάοντα νυν, καὶ Πασσίωνα τὴν
 ναύκληρον, καὶ τὸν σωίφην ὅσον
 σὺ Μελισσον, καὶ τοὺς ἑταίρους
 ἀφ' ὧν οὐδὲν τῶ πατρὸς, καὶ
 ἡμῶν αὐτῶν ὄντα τῆς εὐχίας.
 ἔγωγε δὲ σὺ, τὸν Φάωνα μόνον
 ἔχω, ὅτι τινὰ περὶ ἡλικίας
 ἔτιρον, ὅτι περὶ ἐμῆς, ὅτι μὴ
 οἶ. ὦ μω, ὅτι ἡ ἀνέγκη ἀληθὴς
 εἴη, ἢ ὡμυνοῦ, καὶ οἷα τὸ τό σοι
 περὶ ἡλικίας, ὡς περὶ ἡ Πρωτοκρίτου
 πη, ἡσυχρόνιστον, ἐπιβουλήν
 τῆς μητρὸς, καὶ περὶ τὰς ἐλ-
 λας ἐκκαλέσθης. σὺ δὲ, ἐπεὶ περὶ
 ἔμαθες, ἡποχάειον ἔχω με,
 τιτηνῶν ἐπὶ σοὶ, ὅρτι μὴ
 Λυκαῖνῃ περὶ πατρὸς, ἡμεῖς
 ὁρώσῃς, ὡς λυποῖν ἐμὲ ἄρ-
 τι δὲ σὺ ἡμεῖς κατακείμε-
 νος, ἐπὶ νῆας Μαγίδιον πῶ
 ψάλλοις. ἔγωγε δὲ ἐπὶ τῶν
 διακρίνω, καὶ σωίημι ὑβρι-
 σμῶν. πρῶτον δὲ, ὅποτε
 σωίημι, ὁρώσω καὶ σὺ
 καὶ Δίφιλος, παρῆσθαι καὶ
 ἡ ἀδελφὴ Κυμβάλιον, καὶ
 Πυραλλίς

istam videlicet. Ego verò ob hæc lachrymor, & sentio cons-
 tumeliā. Paulò autem antè, quando compotabatis Thraso
 & tu & Diphilus, aderant & tibicina Cymbalium, &
 Eccc 2 Pyralis,

licet, eum qui nunc inter se-
 natores est, Passionem nau-
 clerum, & coequalē tuum
 Melissum: quanquam etiam
 nuper adeò pater eius mors
 tuus esset, ac dominus ipse
 factus bonorum omnium.
 Ego verò te, Phaonem scilicet
 meum, solum habebam,
 neq; aspiciens neque admit-
 tens alium quēquam præ-
 ter te. Arbitrabar enim stul-
 ta ac demens, vera illa esse
 quæ iurabas: & ob hoc ani-
 mum tibi aduertens, perim-
 de ac Penelope illa, pudicè
 ac castè agebam, clamante
 atq; increpante ob hoc ma-
 tre, & apud amicas accu-
 sante me. Tu verò posteaquā
 intellexisti me obnoxiam ha-
 bere te, vti quæ iam ex te pe-
 perissem, nunc quidem ad
 Lycænam alludebas intuen-
 te me, nimirum ut ægrè mi-
 hi faceres: nunc autem iux-
 ta me accumbens, Magis-
 dium laudabas, psalteriam

Πυρακίς, ἰχθρὰ ὅσα ἐμοί. σὺ
 δὲ τῶν ἁδῶς, τὸν Κυμβάλιον
 μὲν, ὃ μοι πᾶν ἐμίλησεν, ὅτι
 πρῶτακίς ἐβλήσας· σιαντὸν
 ἦν ὑβρίζον, ζωάντων φίλων.
 Πυρακίδα δ' ὅσον ἔνους, καὶ
 πῶν ἄν, ἐκέννη μὲν ἀπὸ δαξας
 τὸ ποτύχιον, ἀπὸ δὲ δὲ ὡ
 πωδὶ, πρὸς τὸ δὲ ἐκίλῳ, εἰ
 μὴ Πυρακίς αὐτῶς, μὴ ἄν
 ἀπὸ ἰχθρῶν. τί γὰρ, τὸ μὲν
 ἀπὸ δακῶν, ὅπότε δ' Δίφιλον
 εἶδον ἀσχολεῖν, ἐλάλει ἦ
 Θράσωνι, πρὸς ὅπως, ὅν
 εὖ πως πρὸς κόντισας ἐς τὸν
 λόγον αὐτῆς, ἐκ λαθῶν γὰρ
 πρὸς μὲν ὅτι ἐμὶ· ἢ δὲ φίλῶσα.
 σα, μὲν γὰρ τῶν ματῶν ὑπὸ ὡ
 ἀπὸ δὲ σμῶ παρὶ δὲ σα. ταῦτα
 οὐκ ἔτιν ὅτι ἐν κα ποίῃς, τί σε
 δὲ μὲν ἢ μικρὸν ἠδίκησα,
 ἢ διελύπηκα ἐγὼ; τίνα ἔτι
 ρον εἶδον, οὐ πρὸς μόνον σὲ
 ἦν δὲ μὲν, ὃ Λυσία, τὸς ποί
 ῃς, ζωάων ἀθλιον λυπῶν,
 μὲν γὰρ

igitur cuius gratia facis? Quae autem siue magna siue
 parua iniuria affecti, aut etiam offendi ego? quem alium
 cunque intuitus sum? annon ad unius ingenium & morem
 tuum vivo? Haud sane praeclarum aut magnum hoc, Lysia,
 facis, miseram mulierculam, & in te infanientem, merore
 implis

Pyrallis, ea quae inimica mi-
 hi est. Tu vero cum hoc
 scires; Cymbalium quidem
 quinquies osculatus es: id
 quod non admodum curae
 mihi erat, (teipsum enim
 afficiebas contumelia, tas-
 tem osculando) Pyrallidi
 autem quam multa innues-
 bas, ac bibens illi quidem
 poculum commonstrabas,
 puero autem reddens, in aus-
 rem iubebas, ut nihil Py-
 rallis id postulatet, alien-
 ri nemini infunderet. Por-
 ro stremon autem etiam demors-
 so malo, quando Diphiz-
 lum alias res agere vide-
 bas (loquebatur enim cum
 Thrasone tum) inclinans te
 quodammodo, collimate a-
 deo iaculabaris illud in sinu
 ipsius, ne latere quidem me
 cupiens. Illa autem exoscu-
 lata, inter macmillas sub fa-
 scia infertabat illud. ista

μνηνός ἐπὶ σοί. ἔτι τις θύει, ἢ
 Ἀδράστω, ἢ τὰ βιαῦτα ὄρε.
 οὐ δὲ ποιεῖς λυπῆσαι, τάχα ἄν
 ἀκούσῃς τι περὶ ἐμῶ, ἡδυσμένω
 μὲν, ἥτοι βρόχῳ ἐμαντῶν ἀπὸ
 πνίξασσιν, ἢ ἐς τὸ φρίκαρ ἐπὶ
 ἡφαλίῳ ἐμπύσσων, ἢ ἔνα
 γὰρ τινα τρόπον ἐνρήσω θανά-
 τος, ὡς μηκέτ' ἐνοχλοῖω βλά-
 πομένη, πομπάσας τότε, ὡς
 μέγα, ἢ λαμπρὸν ἔργον ἐρ-
 γασάμεν. τί με ἐποβλή-
 πας, καὶ πρὶν τὰς ὁδόντας; ἢ
 γὰρ τι ἐγκαλέας, ἀπὲρ Πυθιάς
 ἐμὴν αὐτῇ δικασάτω. τί τῷδε,
 ἢ δὲ ἀπὸ κενῶν ἀπέρχῃ ἡσ-
 ταλιπάρ μιν, ὄρε, ὦ Πυθιάς,
 οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίῃ; Πυ-
 θιά τῆς ἀγέρτης, τὸ δὲ μὴ
 ἐπικλαδῶσαι διακρούσης,
 λίθῳ, ἢ ἀνθρώπῳ δει. πλὴν
 ἀπ' ἡγῆ καὶ τῶν ἄλλων ἐπ' αὐ-
 τὴν ὡς ἰσχυρὰ, διέφθαρτας αὐ-
 τὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τῷτο
 ἐμφαίνουσα. ἐγὼ δὲ μὴ πά-
 νεν αὐτὸν ἡγουμένη πειρόμενα
 ἢ ἀδανόμοι γίνονται.

implicans. Est dea utiq; ali-
 qua Adrastia, ac talia vi-
 det. Tu verò aliquando me-
 rore afficeris, ubi fortasse
 audieris de me aliquid, quòd
 iaceam videlicet aut la-
 queo à me ipsa suffocata,
 aut in puteum præcipita-
 ta, aut quemcunque tan-
 dem mortis modum inuene-
 ro, dum ne amplius ita co-
 ram & ob aliorum oculos
 molestiis afficiar. Actum
 pompam utique duces tu,
 perinde ac re magna splen-
 dida q; peracta. Quid me
 toruè aspectas, ac dentibus
 infrendis? Nam si quicquam
 est cur me accuses, dicas li-
 cet. Pythias hæc inter nos
 iudicet. Quid hoc? ne respō-
 so quidem dato abis hinc,
 me relicta? Vides, mea Py-
 thias, qualia patiar à Ly-
 sia. P Y T. O feritatem.
 Nā quòd nullis neq; lachry-
 mis flectitur, lapis sanè, non
 homo est. Quanquam si utique veritatem conuenit dicere,
 tute Ioëssa perdidisti ipsum, quæ supra modum amāsti ho-
 minem, id q; etiam palam fecisti illi. Oportebat autem non
 nimis emulari ipsum. Insolentes enim fiunt cū hoc sentiunt.

πῶς ὦ τάλαινα λακρύουσα,
 καὶ ὧ μοι πᾶσι, ἄπαξ ἢ δις
 ἀπόκλησον ἰθὺντα· ὅψα
 γὰρ ἀνακαίρομαι αὐτὸν πᾶ-
 ρον, καὶ ἀντιμνηνόμενα ἀλη-
 θῆς. ἰό. ἀλλὰ μὴδ' ἐπης, ἄ-
 παρ, ἀπὸ κλέσσω Λυσία; ἔ-
 θι μὴ αὐτὸς ἀρσησιν φθά-
 σας. Πυ. ἀπ' ἐπ' ἀνέρχεται
 αὐτίς. ἰό. ἀπὸ κλέσσω ἡμᾶς,
 ὦ Πυθιάς, ἡκρόαταί σε ἴσως,
 ἀπόκλησον λεγούσης. Λυ.
 ἔχ' ἰταύτης ἐννεον, ὦ Πυθιάς,
 ἐπ' ἀνέχουσα, ὧ οὐδ' ἔσ-
 βλίσσωμι ἔτι τοιαύτῳ οὐ-
 σαρ, ἀλλὰ σὺ σε, ὥς μὴ κα-
 ταγινώσκας ἑμοῦ, καὶ λίσ-
 γης ἄρ, ἔγκοτ' ὃ Λυσίας
 ἐστίν. Πυ. ἀμείλα καὶ ἔλκρον,
 ὦ Λυσία. Λυ. φέρειν οὐκ ἔ-
 θις, ὦ Πυθιάς, ἰόδου
 τῶν νῦν λακρύουσα, αὐτὸν
 ἐπιστάντα αὐτῇ, ποτε μετὰ
 πᾶσι καθωδίσκη, ἑμοῦ ἀρ-
 σάσης; Πυ. Λυσία, τὸ μὲν ὁ-
 ρον, ἐτῶρά δ' ἐστίν. ποτὶ δ' οὐκ
 κατὰ καθῶ αὐτὸς συγκαθώ-
 δοντας; Λυ. ἐκ τῶν σχι-
 δόν

Ah desine lacrymari mise-
 ra : & si me audies , semel
 atque iterum exclude ve-
 nientem. Videbis enim in-
 flammari ipsum denique pror-
 sus , & vicissim insanire
 vero pacto. IOES. At ne
 dixeris quidem , apage. Ut
 ego excludam Lysiam ? V-
 tinam ne ipse à me desis-
 ciat modò PYT. At rursus
 huc reuertitur. IOES.
 Perdidisti nos, Pythias : for-
 tassis audijt te de exclu-
 sione verba facientem. LY.
 Non huius causa , Pythias,
 huc reuersus sum , ut quam
 ne aspexero quidem am-
 pliùs , talis cum sit : sed tua
 gratia , ut ne damnares me , ac
 diceres fortè , Irrecòciliabi-
 lis hic Lysias est. PYT. Atq.
 equidè dixissem, Lysia. LY.
 Ferre igitur me vis Pythias
 Ioëssam hanc, quæ nunc la-
 chrymatur , cum ipse super-
 uenerim ei aliquando cum
 adolescente concumbenti,
 & à me desciscienti? PYTH.

Lysia, in vniuersum quidem meretrix est. Cæterum quan-
 do veròprehendisti ipsos concumbentes? LYS, Sex-
 tus

Δὴν τῶν τῶν ἡμέραν, νῦν Δ',
 ἔκτελε γὰρ δευτέρῃ ἡμέρᾳ, τὸ
 πέμπτῃ ἡμέρᾳ ἐστὶν. ὁ πα-
 τὴρ ἀδελφῆς, ὡς πάλαι ἐρῶν
 ταυτησί τῆς χηρῆς, ἐνέκλεισ-
 με, παραγγέλλας ὅθ' οὐρανό-
 μιν ἀνοίξαι· ἐγὼ δέ, ὅτ' ἐφεί-
 πορ μὴ ἐχέσω αὐτῇ, τὸν
 Δρόμονα ἐκείλωσα παρακύ-
 ψαντα ὅθ' οὐρανό τῆς ἀδελφῆς, ὅ-
 ταπενότατον ἔω, ἀναδέξα-
 σθαι μὲν ἐπὶ τῶν νόμων· ὅτ' οὐ-
 γὰρ ὅτως ἀναδέσσειν ἐμὲ πορ.
 τί ἄρ' μακρὰ λέγοιμι; περὶ
 βίω, ἡκορ, πῶν αὐτίον ἐ-
 πορ ἀπὸ κληρονομίας ἐπιμα-
 λῶς. μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν·
 οὐκ ἐκοίμην οὐδ', ἀλλ' ἐπα-
 ρας ἤρξαμην τὴν θύραν, ἥδη
 δὲ καὶ ἄποτε ἐπιποιήκαμ αὐ-
 τὸ, παραγγέλλων τὸν σφοδρῶς,
 παρῆλθον ἀφορητῇ, ἐκείθεν
 πορ δὲ πάντες. ἔτα ἱπαφῶ-
 ρον τοῦ τοίχου, ἐφίσημαι τῇ
 ἐλύνῃ. τί ἔρως, ὅθ' ἀμαρτῆς;
 ἀγωνίῳ γὰρ. Λν. ἱπαφῇ δὲ
 οὐκ ἐβάρη τὸ ἄσθμα ἐμ'.

τὸ

to pariete (ut fit in tenebris) super lectum adstiti. IOB.
 Quid narras, ὦ Ceres? prope enim deficio. Lys. Post-
 quam autem animadvertebam non unum esse anhelitum:

Ecce 4 princi-

tus, ni fallor, dies hic est, per
 Iouem, sextus utique. fuit e-
 nim secunda mensis incis-
 pientis, hodie verò eiusdem
 septima est. Pater igitur cum
 sciret me iam olim amare,
 probam hanc scilicet, con-
 clusu me domi, dato ianitori
 mandato, ne aperiret. Ego
 verò (non enim ferebam ab
 huius congressu prohiberi
 me) Dromonem iussi, accli-
 nantem muro atrij, qua para-
 te humillimus erat, in tergum
 recipere me. Nam hoc pa-
 elo minore negotio ascen-
 surus eram. quid multis opus
 est? transcendi, veni, atrium
 offendi occlusum diligenter.
 Iam enim nox erat media.
 Itaque neq; pulsavi tum, sed
 attollens sensim ianuam (iam
 autem & antea idem alis
 quoties feceram) transuera-
 sum atq; cardine, tacite ac
 sine tumultu ingressus sum.
 Dormiebant autem omnes,

atque ego exinde contrefla-

τὸ μὲν πρῶτον ὥμῳ τῶν Λυ-
 δῶν αὐτῇ συγκαθώδην, τὸ δ'
 ἐκ τῶν Πυθιάδων, ἀπὸ ἱφαιψά-
 μης ὁ ἕρπον ἀγχιμόρ τινα,
 πάννυ ἀπαλόν, ἐν ἧ ὥ ἡλικαρ-
 μύρον, μύρῳ καὶ αὐτὸν ὄφρα
 πνίουσα. Ἦ δὲ Ἰάδων, αἱ δὲ ξί-
 φος ἔχων ἄλθον, ἐκ ἧς ὠκνη-
 σα, εὐὶ ἐν, τί γιγᾶται, ὦ Πυθιάς;
 γέλωτ' ἄξια δὲ καὶ σοὶ διη-
 γᾶσθαι. Ἰό. τὸτό σι, ὦ Λυσία,
 ἡλύπηκας; ἡ Πυθιάς αὐτῇ
 μὲν σωκράθουσι. Πυ. μὴ λέγε
 Ἰόδοα, πῶς αὐτόν. Ἰό. τί μὴ
 λέγω; Πυθιάς τῶν φίλων, μι-
 τακλήθῃσα ἐπ' ἐμῶν, ὡς ἔμα-
 θαθώδω μὲν. ἐλνυμένῳ γὰρ,
 σὶ μὴ ἔχουσα. Λυ. Πυθιάς, ὁ
 ἐν ἧ ὥ ἡλικαρμύς, ἔτα δι-
 ἔκτης ἡμέρας ἀνιόμηναι ὁ-
 σαύτῳ λόμῳ; Ἰό. ὅτι ἔνός
 ἐξυρῆσατο. ὦ Λυσία, ἐπὶ ῥῆτον
 γὰρ αὐτῇ αἱ πρίχον, νῦν δ'
 καὶ τῶν πλύνῃν ἐπὶ θεῶ. Δῆ-
 ξον, ὦ Πυθιάς, Δῆξον ὅπως
 ὁρῶ, πᾶσιν αὐτόν. Ἰάδων, τὸ μα-
 τὴν ὡς καὶ detonsus; atque exinde intra sex dies hosce tantam
 iterum produxit comam? I O. Ex eo cum morbo laboravit,
 tonsa est, Lysia, defluxerant enim illi tum crines, nunc au-
 tem fictitiam comam imposuit. Ostende Pythias, ostende
 ita rem habere se, ac fidem illi fac. Ecce tibi adolescentulum

principio quidem putabam
 Lyden cum ipsa una dormi-
 re, ceterum aliter multo res
 erat, Pythias. Nam ubi con-
 trectare coepi, deprehen-
 di imberbem quendam, ad-
 modum tenerum, ad cu-
 tem usque detonsum, una
 guenta etiam ipsum olen-
 tem. Hoc ubi sensi, si qui-
 dem et gladium veniens
 mecum attulisset, non ita
 quiessem tum, sat scitote.
 Quid ridetis Pythias? an ven-
 ro risu digna dicere vobis
 videor? IOES. Hæcne
 igitur, Lysia, acerbum adeo
 tibi fuit? Pythias hæc mecum
 dormiebat. P Y T. Ne di-
 cas illi, Ioëssa, IOES. Cum
 non dicam? Pythias erat, ὁ
 charissime, à me accersita
 tum, ut una mecum dormia-
 ret. Aegre enim erat mihi,
 quod te non habebam. LY.
 Pythias autem? ille ad cus-
 istum

ῥάκιον, ὃ μοιχὸς, ὃν ἰζηλοτύ-
 πας. Λυ. ἐκ ἡλῶ οὐδ', ὦ Ιόισ-
 σα, καὶ ταῦτα, ἐρῶντα, ἰφας
 ψάμφορ αὐτόν; Ιό. ἐκοῦν σὺ
 ῥῶ ἥδη πῶπασαι. Βόλη δ', ἀν-
 τιλυπῆσαι σε καὶ αὐτὴ, ὁργίσο-
 μένη δίκαιος ἐν ᾧ μίρα;
 Λυ. μηδαιμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν
 ἥδη, καὶ Πυθιάς μισθ' ἡμῶν.
 ἄξιον γὰρ αὐτῶν παρῆνα τοῖς
 σπονδαῖς. Ιό. παρῆσα. οἶα πῶ-
 πονθα δὲ σὶ, ὦ γυναιότατι
 ριανίσκωρ, Πυθιάς; Πο. ἀλλὰ
 καὶ δίκαια εἰς ὑμᾶς ὁ αὐτὸς,
 ὥς μή μοι χαλῖπαινε, πῶλιν
 τὸ δαῖνα ὄρα, ὦ Λυγία, μή τι νι-
 εῖπες τὸ περὶ τῆς λόμης.

istum mæchum, quem zelom-
 typia prosequeris. L Y.
 Quid igitur? annon conue-
 niebat hoc? præsertim amā-
 tem, & qui ipse contrectauē-
 rat? I O. Proinde tu quidem
 iam persuasus es ut credas.
 Vis autem & ipsa vicissim
 tibi ægrè faciam, ut quæ me-
 ritò vicissim irascat tibi?
 L Y. Nequaquam, sed biba-
 mus iam, Pythiasq; hæc vnā
 nobiscum. Aequum enim est
 adesse ipsam reconciliationi
 faciundæ. I O. Aderit. Qua-
 lia autem propter te passa
 sum, ὁ generosissime adule-
 scentum Pythias? P Y T. At

idem ipse reconciliaui quoq; vos: quare non est cur mihi suc-
 censeas, ni istud quaeso vide, Lysia, ne cui de coma quicquam
 dixeris.

ΛΕΟΝΤΙΚΟΣ, ΧΗ-
 νιδας καὶ Ὑμνίς,

LEONTICHVS,
 Chenidas, & Hymnis.

ΕΝ δὲ τῇ πρὸς τῆς Γαλά-
 τας μάχῃ, ἐπὶ ᾧ Χη-
 νίδα, ὅπως μὴ περὶ ξύ-
 λασσα τῶν ἄλλων ἰππέων ἐπὶ
 τοῦ ἵππου τοῦ Λωκοῦ, ὅπως
 δὲ οἱ Γαλάται, καὶ τοῖς ἄλλοις
 αἱμοὶ ὄντες, ἔτρεσαν ὄντες.

IN pugna autem contra
 Galatas, die Chenida,
 quo pacto ipse quidē ante
 ceteros equites cursu p̄uectus
 fuerim, equo insidēs cādido:
 Galatæ autē, tametsi fortes
 alioqui bellatores, trepidā-
 rint cōtinuò ὅντι aspiciébæ.
 Eeee s me,

ὡς ἄδὸρμι, καὶ ὁδὸς ἔτι ἀπεί-
 σι. τότε βίνω ἐγὼ, πλὴν λόγ-
 χῶ ἀκοντίσας, διέπαρε τὸν
 ἱππαρχὸν αὐτῶν, καὶ τὸν ἱπ-
 πον. ἐπὶ δὲ τὸ σιωπηλὸς ἔτι
 αὐτῶν (ἥσαν γὰρ τινος, οἱ
 ἔμφορ, ἐξαλύσαντες μὲν πλὴν
 φάλαγγα, ἐς πλάσιον δὲ συ-
 ναγαζόντες αὐτὸς) ἐπὶ τότε
 ἐγὼ σπασάμην τὴν σπά-
 θλῶν, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπιλά-
 σας, ἀνατρέπων μὲν, ὅσον ἤλα,
 τοὺς περὶ αὐτῶν τῆ ἱμ-
 βολῇ τοῦ ἵππου. ὡς ξίφος δὲ
 κατακτείνων, διέτιμον τῶν
 λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο πλὴν
 λεφανίδου αὐτῷ ἑράνα. ὑμεῖς
 δὲ, ὦ Χλιδά, μετ' ὀλίγον ἱ-
 πίστητι, ἥδη φωνόντων. Χη.
 ὅτι γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Πα-
 φλαγονίαν ἱμονομάχηςας
 τῷ σατράπῃ, οὐ μὲν ἀλλὰ ἐπε-
 δάξω καὶ τότε. Λε. καλῶς
 ἐπὶ μνησας, ὅτι ἀγρονοῦς αὐτὸς
 ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ
 σατράπης μάλιστα ὢν, ὁ
 πλομάχων αἰεὶ δολοῦν ἔ-
 να,

me, ne quisquam amplius
 subsistere sustinuerit. Ibi igitur
 tum ego lancea quidem
 emissâ transfixi præfectum
 alæ ipsorum, unâ cum equo.
 Contra eos autem qui con-
 ferti adhuc resistebant (erant
 enim nonnulli qui persiste-
 bant, phalange quidem so-
 luta, in quadrangulam au-
 tem aciem aggregatis ip-
 sis) progressus, arrepto gla-
 dio, ac totis animis factio in
 illos impetu, in fugam quidē
 conuerto circâ septem eo-
 rum qui in prima acie pus-
 gnabant, equi incurfu: gla-
 dio autē impacto, manipula-
 rij unius ducis caput in duas
 partes diffeco, unâ cum ipsa
 galea. Vos autem, Chenida,
 paulò post superuenistis, fu-
 gientibus iam illis. CHB.
 Nam cum, Leontiche, circa
 Paphlagoniâ singulari præ-
 lio cum satrapa illo con-
 gressus es, annon tum quoq;
 præclarum facinus ac ma-
 gnum edidisti? LEO. Pul-

chrè commonuisti facinoris, haudquaquâ etiam illius inge-
 nerosi. Nam satrapæ ipse cum corpore quidem esset maximus,

inter

να, καὶ ἀφρονήσας ἤ Εἰλω-
 κῆ, πεπηδίνας ἐς τὸ μίσον,
 προκαλῶ, ἢ τις ἐθέλοι αὐτῷ
 μονομαχῆσαι. οἱ μὲν ὅν ἄπο
 καὶ πεπληγόμενα, οἱ λοχαγοὶ
 καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν
 αὐτὸς, καὶ τοὶ οὐκ ἀγνοῦντες
 ἀνθρώπων ὧν. Αἰεσσαχμος ἦρ
 ἡγεμὼν ἡγεῖτο, Αἰτωλὸς, ἀκον-
 τιστὴς αἰεὶς. ἐγὼ δὲ ἰχθυό-
 χου ἐτι. ὁ δὲ μῦθος δὲ ὅμως,
 καὶ τὸς ἑταίρους ἐπιλαμβανο-
 μένους ἀποφασάμεν. ἰδὲ δό-
 κισαν ἦρ ἡγεμὼν, ὁρῶντων
 ἀπείλονται μὲν τὸν βάρβα-
 ρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέ-
 γαν τι, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν
 λόφον, καὶ κραδαινόντα τὸν
 λόγχην. Χη. καὶ τὸ ἴδιον
 τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶδα
 ὡς εἰχόμενός σου, δρόμον
 μὴ πεκινδυνώσας. ἀδίων
 να ἦρ ὡς μοι, σοῦ ἀρθρα-
 νόον. Λε. ἀπὸ ἐγὼ το-
 μέσας,

inter grauis autem armatu-
 ra milites pugnator habe-
 retur optimus, contemptis
 videlicet Græcis, in medium
 profiliebat, ac prouocabat
 si quis cū ipso singulari præ-
 lio decertare vellet. Ibi igitur
 tum ceteri quidem per-
 culsi atque perterriti erant,
 Manipularij videlicet, Præ-
 fecti, & Centuriones, &
 ipse etiam Imperator, quan-
 quam homo esset minimè as-
 lioquī ingenerosus aut igna-
 uus. nam Aristarchus tum
 imperator exercitum duce-
 bat, Aetolus, idemq̃ iacula-
 tor optimus. Ego verò tri-
 bunatum adhuc tum gere-
 bam: sed tamen nihilominus
 fidens animo, & dimotis à
 me socijs, qui me increpando
 retinebant: metuebant enim
 mihi, aspicientes Barbarum
 quidem ipsum resplendentē
 armis inauratis, magnā autē

atq̃ terribilem indutum galeam, & præterea lanceam quo-
 que vi multa librantem. C H E. Nimirum ego quoque
 tum metui, Leontiche, & scis quo pacto instabam tibi præ-
 cando, ne præ alijs periculo committere te velles. Nam mi-
 hi vita hæc ingrata futura erat, te morte amisso. L E. At ego
 tum

μίσας, παρ' ἄλλοις τὸ μίσος,
 ἔχ' αἶρον τῷ Παφλαγόνος ὀ-
 πλισμένῳ, ἀπὸ πάγχυθ' ὅ-
 κω αὐτός. ὥς βοὴ αὐτοῦ ἐξ-
 υἷο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν
 βαρβάρων· ἐγὼ εἰσάμμι γὰρ
 ἑξ' αἰῶνι δρόντον, ἀπὸ τῶν
 τῆς μάχης, καὶ τῶν φαλά-
 ρων, καὶ τῶν λόφου. ἔπειθ' ὧ
 Χλιδά, τί νι μὴ πάντων τότε ἔκα-
 ζον; Χη. τί νι δὲ ἄλλο, ἢ Ἀχιλ-
 λῆς, οὐ Δία, ὧς Θέτιδος καὶ Πη-
 λῆος; ὅπως ἔπειτα μὲν σοὶ ἢ
 ἑόρτῃ, ἢ φοινίκῃ δὲ ἐπ' αὐτῇ,
 καὶ ἢ πύλῃ ἡμάρμαρυν. Δι.
 ἔπειθ' ὧ σὺν ἡμῖν, ὁ βαρβαρὸς
 πρότερον τιπὼσέ με, ὀλί-
 γον ὅσον ἐπιψάσας ὧ δό-
 ρα, μικρὸν ἔπειτα τὸ γόνυ ἐ-
 γὼθ' ἀνιδάσας τὴν ἀσπίδα τῇ
 σαείῃ, πᾶσι δὲ μὲν αὖτε τὸ
 εἶρον, ἔτ' ἐπιδραμὼν, ἀπὸ
 ἀγροτόμῃσιν τῇ σπάθῃ ῥα-
 δίως καὶ τὰ ὅπλα ἔχων, ἐπα-
 νῆλθον, ἅμα καὶ τὴν ἑφ' αὐτῇ
 ἐπὶ τῇ σαείῃσιν πηγῶν ἑ-
 μίσον, λυγμένῳ ὧ φόνῳ.
 Υμ. ἄπαγε, ὧ Λιόντιχ', μίαν

εἰ

tum præ ceteris ausus, pro-
 cessi in medium, non prius
 neque ipse Paphlagone illo
 armatus, sed totus adeò au-
 ro collucens. Quare clamor
 statim coortus est ὅ ἀνο-
 στρα parte, ὅ ἀ barbaris.
 Agnoscebant enim etiam illi
 me videntes, ὅ maxime ex
 pelta, ὅ phaleris, ὅ cri-
 stis. Dic quaeso Chenida, cuius
 nam me tum omnes asimis
 labant? CHE. Cui autem
 alteri, quàm Achilli, per Io-
 uem, Thetidis ὅ Pelei filios?
 Ita decebat quidem te ga-
 lea, efflorebat autem pur-
 pura: pelta verò etiā fulgu-
 ris modo coruscabat. LE.
 Postquam autem ad manus
 ventum est, Barbarus ille
 prior vulnerat me modicè,
 quasi perstringēs hasta palu-
 lum supra genu. Ego verò
 adacta per clypeū læcea, to-
 tum vtrinque pectus illius trās-
 uerbero: atq; exinde accur-
 rens, cervicem quoq; gladio
 amputo facile, armaq; illius
 referens inde redeo, caput quoq; vna summa fixū lancea por-
 tans, eadē videlicet lotus at madens. H. x. Apage, Leontiche,
 fæda

ρὰ ταῦτα καὶ φοβερὰ πρὸς αὐτὸν
 τὸ διηγῆσθαι, καὶ ἐν ᾧ ἔτι σὺ εἶ
 πρὸς ἡμᾶς τις, ἔτι χαίροντα
 τὸ λυθρὸν, καὶ ὅπως συμπίοι, καὶ
 συγκοιμηθοίη. ἔγνω οὖν ἁ-
 παμι. Λι. διπλάσιον ἀπόλα-
 βῆ τὸ μίσθωμα. Υμ. ἐν ᾧ
 ὑπομένωμι ἀνδροφόνου συγ-
 καθόλου. Λι. μὴ διδιδίχθαι, ὦ
 Υμνί, ἐν Παφλαγονίᾳ ἱκανὰ
 πεπρακτὰ, γυνὴ ἁρπύλλῳ
 ἄγα. Υμ. ἀπ' ἐναγῆς ἀνδρὸς
 πρὸς αὐτὴν, καὶ τὰ ἄλλα κατέσχε-
 σεν ἅπλως ἐν φανερῇ τὸ βαρ-
 βάρη, καὶ ἔφειδεν ἐπὶ τῇ σαρ-
 κί. ἔτι ἐν τῷ τοῦτον ἀνδρὶ πρὸς
 εὐδαλῶν, καὶ φιλήσας, καὶ, ὡς
 Χάριτες, γυνοῖτο, εἰς τὸ οὐ-
 τὸ ἀμείνων τοῦ Δημίου.
 Λι. καὶ μὴδ' ἔμεν εἶδον ἐν
 τοῖς ὅπλοις. καὶ οἶδα, ἡρώδης
 ἔμεν. Υμ. ἀκούσα μόνον, ὦ
 Λιόντιχη, ναυτιῶν, καὶ φείδω,
 καὶ τὰς σκίας μοι δοκῶ ὁ-
 ρᾶν, καὶ τὰ ἄλλα τῶν πρὸς
 φονευσμῶν, καὶ μάστιγι, τὸ
 ἀθλὸς λοχαγεῖ, ἐς δύο τῶν ἐν
 φανερῇ

facta scelerataq; hæc, atque
 adeò horribilia de te ipso
 narras : neque verò te am-
 pliùs ne aspexerit quidem a-
 liquis, cruore ac tabo ita
 gaudentem, nedum bibat
 tecum, aut concumbat. E-
 go certè igitur hinc abeo.
 LEON. Quin duplicem acci-
 pe mercedem. HYM. Non
 potero cum viro cædibus
 polluto concumbere. LEON.
 Ne metuas, Hymni. Nam il-
 latum in Paphlagonia ge-
 stasunt, nunc autem pacem
 hinc ago. HYM. At homo de-
 uotus & execrabilis es, &
 cruor ex capite Barbari il-
 lius quod in lancea fixum
 portabas, in te destillabat.
 Egone igitur ut talem vi-
 rum amplectar & osculer?
 absit, ô Charites. neque en-
 nim iste talis carnifice me-
 lior. LEON. At verò si
 me vidisses in armis, sat
 scio, amâsses, Hymni. HYM.
 Audiēs solum hæc, Leōtiche,
 nauseo, atq; horreo, ipsarūq;

illarū umbras videre mihi videor & simulachra occisorum,
 & præcipuè miseri illius manipularij præfecti, cuius tu
 caput

φαλὼν διερρημύς. τί οἶα, τὸ
 ἔργον αὐτὸ, καὶ τὸ αἶμα ἀθια-
 σοάμην, καὶ χαμῆνους τοὺς νε-
 κρῆς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ,
 ὅδ' ἀδικητὴν ὄνα πάποτε φο-
 νασόμενον ἔειδον. Λε. ὅτως ἀ-
 γνῶνός, ὦ Υμνί, καὶ μικρόψυ-
 χος εἶ; ἐγὼ δὲ ὥμην ἐκδύσει-
 ῶδά σε ἀπέεσαν. Υμ. ἀπὸ
 τέρας τοῖς διηγήμασι τέλεις,
 αἵ τινες Λημνιάδας ἢ Δαναί-
 δας ἔνθοις; ἐγὼ δ' ἀπ' ἑλκῶ
 παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι
 ἡμέτερα ἴδην. ἔπου καὶ σὺ, ὦ
 Γραμμὴ, σὺ γ' ἔρρωσο χιλιάρ-
 χων αἶεσι, καὶ φονεῦ, ὅπως
 σαρπνὸν ἐθίλῃς. Λε. μένον,
 ὦ Υμνί, μένον. ἀπὸ κλύ-
 θι. Χη. σὺ γάρ, ὦ Λιόντιχη,
 ἀφελὴ παυδίσκην κατεφό-
 βησας, ἐπιστάην λόφους,
 καὶ ἀπιθάνους ἀεισέας δι-
 ξιδόν. ἐγὼ δ' ἵέμενον ὄνθης, ὅπως
 κλωρὰ ἐγνώτο, ἔτι σε τὰ κα-
 τὰ τὸν λοχαγὸν ἐκείνα διη-
 γημύς, καὶ σιωπῶσα τὸ πρό-
 σωπον, καὶ ὑπὸ φαιφν, ἐπὶ

caput in duas partes disse-
 cuisti. Quid putas igitur si
 ipsum opus aspicerem, &
 cruorem manantem, & ia-
 centium cadauera? Emori-
 tura certè mihi videor, ut
 quæ nunquàm ne gallum quis-
 dem gallinaceum occidi vi-
 derim. LEON. Adeone
 autem ingenerosa Hymni-
 es, & pusillanimis? Ego ve-
 rò oblectatum iri te puta-
 bam audiendis istis. HYM.
 At huiusmodi narrationibus
 oblecta, si quas Lemniades
 inueneris, aut Danaides.
 Ego autem hinc ad matrem
 curriculò abibo, dum adhuc
 dies est. Sequere & tu Græ-
 me. Tu verò vale, Tribuno-
 rû optime, & occisor, quot
 quot etiam volueris. LEO.
 Mane quæso, Hymni, mane.
 Abiit. CHEN. Nempe
 Leontiche, puellam simpli-
 cem territasti, concutiendo
 cristas, & incredibilia quæ-
 dam præclarè facta comme-
 morando. Ego verò statim videbam quo pacto expalles-
 scebat, cum tu adhuc illa quæ circa manipularium facta es-
 sent, narrares: contrahebatq; vultum, & exhorrebat aliquan-
 tum,

καὶ δακρύσας τὴν κεφαλὴν
 ἔφη. ΛΕ. ὦ μὲν ἱρασμιώτης
 ρ' αὐτῇ φανῆσθαι. ἀπὸ δὲ σὺ
 με ποσὸν πολὺν ἔχοντα,
 ἡ δὲ Χλωὶδα, τὸ μονομάχιον ὑποδα-
 λῶν. Χη. ὅτι δὲ ἔγωγε σωτηρί-
 φ' ἀνδραγαθὸς σοι, ὁρῶντα τὴν
 αὐτίαν τῆς ἀλαστονίας; οὐ δὲ
 πολλὸν φοβερὸν αὐτὸ ἰποι-
 σαι. ἔγωγε γάρ, ἀπ' ἐμὸν τὸ κα-
 ποδωμόνος Παφλαγόνος τὴν
 κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας
 αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαείσης, ὥς
 οὐ κατὰ ῥῆθ' ἔγωγε, ἀλλὰ τὸ
 ῥῆθ' ἔγωγε ὡς ἀληθῶς, ὡς Χλωί-
 δα, ἐπὶ τὰ γὰρ ἄλλα οὐ κακῶς
 σωτηρίαν ἔχοντα. ἀπὸ δὲ οὐκ, καὶ
 πῶς αὐτὴν συγκαθάρσας
 σουσαν. Χη. λίγος οὐκ, ὡς ἐ-
 ψώσω ἅπαντα, γυναικ' αὐ-
 τῇ δόξαι βελόνην; ΛΕ. αἰ-
 σχρόν, ὡς Χλωὶδα. Χη. καὶ μὲν
 ἐν ἄλλοις ἀείκοιτο. ἔγωγε δὲ
 ἑαυτὸν, ἢ μισῶμαι ἀει-
 κλῆς ἂν δόκω, ἢ καθό-
 λην μὲν ὕμνῳ ἔγωγε ἔψωμαι
 ὁμοίως

tum, postquam etiam disse-
 cuisse te caput illius dice-
 bas. LEON. At ego me illi
 amabiliore eò visum iri pu-
 tabam. Sed tu me perdis-
 disti, Chenida, qui vltra hæc
 etiam de singulari certami-
 ne submonuisti. CHEN.
 An non decebat me quoque
 mentiri tecum, quando cau-
 sam arrogantiae istius vide-
 bam? Tu verò longè terri-
 biliora omnia fecisti. Esto
 enim amputaris infelicitis in-
 stius Paphlagonis caput, cur
 idem etiam lanceæ affixisti,
 ita ut cruor in te destillaret?
 LEON. Vnū hoc impurum
 ac detestabile re vera, Che-
 nida. Nam cætera quidem
 non omnino malè conficta
 fuerant. Abi igitur, ac per-
 suade illi ut redeat, mecumque
 dormiat. CHEN. Quid i-
 gitur? dicamne quòd omnia
 ista mentitus fueris, dum ge-
 nerosus ipsi videri affectas?
 LE. Turpe hoc, Chenida.

CH. At verò alio pacto non redibit facile. Proinde alterum
 ex his elige, ut vel odio habearis, dum præclarus bellator vi-
 deri cupis: vel mentitū esse te ista confitearis, & cū Hymnide
 dormias.

ὁμολογῶν. Λε. χαλεπὰ μὲν
ἄρρω. ἀρῶμαι δ' ὅπως πλὺν
Υμνίδα ἀπιθί οὐδ', ἢ δέγῃ, ὧ
Χλῠίδα; ἐψεύδαται μὲν
μὲ πάντα
Λε.

dormias. LEON. Difficile
sanè utrunq; est; sed tamen
Hymnidem habere malo.
Abi itaque, ac dic illi, Che-
nida, mentitum quidem esse
me, non tamen omnia.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a DANAIDES.] Danaus, cum essent ei quinquaginta filii
& Aegypto totidē mares responsum accepit, se à genero interfe-
ctum iri. quapropter ut nuptias recusaret fratris, secessit Argos.
Tandem cum ad hoc cogeretur, filia monitis patris coniuges no-
ctu omnes interfecerunt, præterquam Hyperminestra, quæ Li-
no viro pepercit; à quo Danaus; postquam annos regnasset
quinquaginta, interfectus est. Danaïdes verò dare criminis
penas apud inferos dicuntur, aquis implere fracta dolia co-
acti. De quibus Bologninus ex 4. Metamorph. Ovid.

Implebuntq; suas nequicquam Belides urnas,
Imperio patris, quæ secūdere viros.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ

Μυρτιάη.

DORIO ET

Myrtale.

NΥΡ ΜΕ ΑΡΧΛΑΪΑΣ, ὧ
Μυρτιάη; νυν, ὅτε
πρὸς ἐξουμῶν δὲ
οἷ; ὅτε δὲ σοι τὰ ἑσχαῦτα ἐνό-
μισον, ἐρῶ μιν. Ὁ, ἀνὴρ, Λεσπός
της, πάντ' ἔω. ἐπὶ δ' ἐγὼ
ἢ αὐτῷ ἢ ἄλλ' ἀκρεβῶς, σὺ δ'
τὸ Βιθυνὸν ἐμποροῦν ἐρεχας
siccus planè iam, tu verò Bithynū istum mercatorē inuenisti,

Nunc me excludis sci-
licet Myrtale? nunc
quando ad inopiam
perueni propter te? At quādo
tam multa ad te afferebā: as-
mator, vir, dominus, denique
nihil nō erā. Posteaquā igitur
ego quidem exhaustus ac
qui

ἱρασίδω, ἀρκηόμαι ἢ ἐγὼ, καὶ
 πῶς τ' ἐν ἑαυτῇ ἐκαστὴ διακρύπτω,
 ὅτι τ' ἐν νυκτὶ περιῆται, μίον ὅ
 ἔνδορ ὄν, καὶ ἢ παννυχίσῃ,
 καὶ λυγρῇ φῆς ἀπ' αὐτῆς. ΜΥΡ.
 ταῦτά με ἀρκυίῃ Δωείων,
 καὶ μάστιγι, ὅπόταν λήγῃς, ὡς
 ποτὶ ἑσθλας, καὶ σφύγῃς γυγι-
 νισαὶ δι' ἐμὲ. λόγισα γὰρ ἄ-
 παντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐ-
 κόμισθες. ΔΩΡ. ἔγωγε, ὦ ΜΥΡ-
 τάλη, λογισώμεθα. ἔποδ' ἔμα-
 τα ἐκ Σικυῶν ὅ τὸ πρῶτον
 δύο δραχμῶν. τίς δ' δύο δραχ-
 μάς. ΜΥΡ. ἀπὸ κοιμήσεως νύ-
 κτας δύο. ΔΩΡ. καὶ ὅποτε ἤκου
 ἐκ Συείας, ἀλάβαστρον μύρ-
 κιν Φοινίκης, δύο καὶ ἑτο δραχ-
 μῶν, καὶ τ' Ποσειδῶ. ΜΥΡ. ἐγὼ
 δὲ τοὶ ἐκ Πάριον, τὸ μικρὸν ἐ-
 κ ἄνο χιτῶνιον, τὸ μέγιστον καὶ
 ῥῶν, ὡς ἔχουσιν ἐν ἑαυτῇ, Εὐπύρ-
 ος τὸ πρῶτον ἐκλαδομένης αὐτὸ
 παρ' ἡμῖν, ὅποτε ἐκ Ἀθηνῶν
 παρ' ἐμοί. ΔΩΡ. ἀπὸ λαβὴν αὐ-
 τὸ γυνώσκεις ὁ Εὐπύρως πάλιν
 ἐν

qui te amet, ego quidem ex-
 cludor, & ante fores sto la-
 chrumans: ille autē tota no-
 cte osculatur, & solus intus
 est, & quasi quoddam sacrum
 pervigilium tecum peragit,
 iamque etiam prægnantem ex
 eo esse te ais. MYR. Ista me
 enecant, Dorio, & maximè
 quādo dicis quod multa de-
 deris mihi, & ad inopiam
 propter me redactus sis. Ra-
 tionem igitur subduc quæso
 omnium eorum quæ iam in-
 de à principio ad me attulisti.
 DOR. Rectè sanè, Myr-
 tale, subducamus rationem.
 Principiò igitur calceos at-
 tuli tibi Si yonios, duarum
 drachmarum precio, pone
 duas drachmas. MYR. At
 concubuiſti quoque noctes
 duas DOR. Et quando ex
 Syria veniebam, alabastrum
 unguenti ex Phœnicia, dua-
 rum etiam drachmarum, ita
 me seruet Neptuneus. MYR.

At ego tibi, cū hinc nauigares, paruam illam tuniculam
 dedi ad femora usque demissam, quo remigando vtereris,
 quam Epiurus proreta, quando dormierat mecum, per obli-
 uionem hīc intus reliquerat. DOR. Verū cognitam illam

ἐν Σάμῳ, μετὰ πολλῆς γέ, ὧ
 θι οἱ, ὃ μᾶλλον. ἐρόμυνα δ' ἐκ
 Κύπρου, καὶ ἑπείρας πέντε, καὶ
 περὶ τὸς ἑπείρας, ὅπου κατὰ
 πλοῦσα μὲν ἐκ Βοσπόρου, ἐκ νόμι-
 σαι βί. τί δ' ἐν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ
 ναυτικούς, ἐν γυργάθῳ ξυρὸς,
 καὶ ἰσχαδῶν βίκορ ἐκ Καείας,
 καὶ ὕπερρον ἐκ Πατάρων σαν-
 δάλια ἰπὶ χυρῶν, ὧ ἀχάειν, καὶ
 τυρόν ποτε μίμνημαι ὃ μί-
 γαρ ἐκ Γυθίου. ΜΥΡ. πέντε ἰ-
 σως δραχμῶν, ὧ Δωείων,
 ταῦτα πάντα. ΔΩΡ. Μυρτά-
 λη, ὅσα ναυτὴς ἀνδρῶν ὧ ἐκ
 Λωιάμω, μισθοῦ ἰπὶ πλῆω.
 νῦν γὰρ ἡδὴ τοῖον ἄρχω βῶ
 δειξιῶν, καὶ σὺ ἡμῶν πειρο-
 ρῆς; πρὶν δ' ἐκ, ὅπου Ἀφρο-
 δίσια λῶ, ἐκ δραχμῶν ἑθνηκα
 πέντε βῶν ποδοῖν Ἀφροδίτης,
 βῶ ἑνὶ κερ, ἀργυρῶν; καὶ πᾶ-
 λιν τῇ μικρῇ εἰς ἑπιδύματα
 δύο δραχμας, καὶ Λυδῶν τῶν-
 τε ποταμῶν εἰς πλῶν χῆρα,
 νῦν μὲν δύο, νῦν δ' ἐπείρας
 ὀβολοὺς; ταῦτα πάντα σωτὴς
 θύγα, ὅσα ναυτὴ ἀνδρὸς λῶ.

ΜΥΡ.

huic in manū aliquoties nunc duos, nūc quatuor obolos. Hæc
 omnia in vnum cōputata, substantia certē viri navita fuerūt.

ΜΥΡ.

in Samo nuper à me rursum
 abstulit Epiurus, nō sine mul-
 to (prò dñ) certamine. Ces-
 pas autē ex Cypro, & sape-
 das quinque, & percas qua-
 tuor, quando ex Bosporo na-
 uigauimus, attuli tibi quoq̃.
 Quid ergo? etiam panes ο-
 κτο nauticos in camistro, sic-
 cos, & cortinam caricis ple-
 nā ex ^a Caria, & postea ^b ex
 Pataris sandalia inaurata,
 ὀ ingrata. Etiam caseum a-
 liquando memini afferre me
 tibi ex Gythio. ΜΥΡΤ.
 Quinq̃ fortassis drachma-
 rum, Dorio, omnia hæc.
 ΔΩΡ. Ο' Myrtale, quantū
 equidem potui, homo nauta,
 & mercede operam nauibus
 locans. Nunc enim etiam la-
 teri præfectus sum dextro, &
 tu nos contemnis? Nuper au-
 tem quando Aphrodisia ces-
 lebrabatur, annon drachmā
 quoq̃ ante pedes Veneris pro
 te posui aureā? & rursum ma-
 tri pro calceamentiis drach-
 mas numeravi duas, et Lydæ

ΜΥΡ. τὰ ἐρόμυνα, καὶ οἱ ὅτι
 πέρδω, ὡ δὲ ὡς, Δωρ. ναὶ, ὅ
 ἔρ' ἔχον πλεῖον ἐρόμιναν· ὅ
 ἀμύρητον, ἔστι πλεονέκτην
 χανον. τῇ μὲν ἵ' ἐδ' ἐκφαλίσ
 δα μίαρ σφοδρόδου ἐκόμεσα
 πώποτι. ἡ δὲ ὡς δ' ἀνέμαθον,
 ἃ τινὰς ὅτι παρὰ τ' βιβλῶν τὰ
 δῶρα. ΜΥΡ. ταῦτα πρῶτον ὁρᾷς
 τὸ χιτάνιον; ἔκ' ἐν' ἐπείαδ.
 καὶ τὸν ὄρμον τ' παχύτερον.
 Δωρ. ἔκ' ἐν' ἐπείαδ; ἡ δὲ ἔχον
 πλεῖον ἐχουσα. ΜΥΡ. ἀπ' ὅ
 ἔδ' αἰς, πολὺν ἀπὸ τῆς ὡς, καὶ
 σμαράγδους ἐκ ἔχον, καὶ ἐκ
 βία ταῦτα, καὶ δάπεδα. καὶ
 πρῶτον δύο μᾶς, καὶ τὸ ἐνοί
 κιον ἐκτίθεσθαι ἐπὶ ἡμῶν, ὅ
 σάνδ' αἰα Παταρικά, καὶ τυρὸν
 Γυθιακόν, καὶ φλιβάφους. Δω.
 ἀπὸ ἐκ' ἐν' ἐπείαδ, οἷον ὄντι
 συγκαθίσθαι αὐτῶν; ἔχον
 ἐπὶ τὰ πρῶτον πάντα,
 ἀναφαιλάντας, καὶ τὴν χειρὰν
 οἷον ἐκ' ἐν' ἐπείαδ. ὅτι τὸς ὅ
 τας αὐτῶν ὁρᾷς; αἱ μὲν γὰρ Χά
 ειτὸν, ὡ δὲ ὡς, ποικίλα, καὶ
 μάλα ἐκ' ἐν' ἐπείαδ, καὶ ἃ
 βρὸς

re similis carabo. Neq; etiā dentes illius vides? Nā gratia qdē,
 ὅ Diofcuri, illius multae, & præcipue quoties cantat, & de-

MYR. Cepæ illæ videlicet,
 & saperdæ, Dorio? DOR.

Ita cetiæ. Neque enim plura
 aut maiora ferre potui. Non
 enim remis locarem operā,
 si diues forem. Caterūm maz
 tri meæ ne caput quidem va
 num allij vnquam attuli. Lis
 benter autē scirem, quāenam
 tibi à Bithyno isto dona da
 rentur. MYR. Principiō in
 nicam hanc vides? eam ille
 emit, & monile hoc crassius.

DOR. Illēne? An non ego
 te iam olim habere noram?

MYR. At quod tu noras,
 multò tenuius erat, neq; vllos
 smaragdos habebat. Deim
 de & in aureis has, & tape
 tem. Nuper autem etiā duas
 minas. Et pensionem domus
 quoq; pro nobis exoluit, non
 sandalia Patarica, & caseū
 Gythiacum, & id genus num
 gas. DOR. At illud non dis
 cis, cū quali ipso cōcumbas,
 q annos omninò supra quina
 quaginta natus uxorem dux
 it, caluus videlicet, & colo
 rit

βρὲς αὐτῶν θύλας, ὅν τ' αὐτοὺν-
εἶσιν, φασίην. ἀλλὰ ὄναο αὐτῶν,
ἀξία γὰρ ἔσα, καὶ ἡβούλῳ ὑμῖν
παιδίον ὁμοίου ὧ πατερί. ἔ-
γὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἐνρύσω Διὶ
ῥέδω, ἢ Κυμβάριον τινα τῶν
κατ' ἐμὴ, ἢ πλὴν γάτονα ὑμῶν
πλὴν ἀνλητέϊδα, ἢ πάντως τι-
νός. Δάπιδας δὲ καὶ ὄρνυς, καὶ
διμυῖα μιθῶματ' αὐτῶν
ἔχομεν. Μυρ. ὧ μακαρία ἱκέ-
στι, ἢ τίς ἐρατὴν σὶ, ὧ Δωείω.
ἔφα. ἐρόμυνα ἦ αὐτῇ οἶσας
ἐν Κύπρῳ, καὶ τυρὸν, ὅταν ἐν
Τυβίς καταπλήξῃ.

bebit, Dorio. Cepas siquidem illi feras ex Cypro, & caseum
scilicet quando ex Gythio nauigabis.

licationior paulò esse cupit, as-
mus ad byram, ut dici solet.
Sed tu frueri eo, digna utiq;
existens, ac puer vobis nam
scatur patri similis. Ego ve-
rò etiam ipse inueniam Del-
phidem, aut Cymbalium ali-
quam, meæ cōditionis, aut
etiam vicinam vestram hāc
tibicinā, aut omnino ullam
aliquam. Tapetas autem, &
monilia, & duarū minarum
mercedem non omnes habem-
us. MYR. Beatam igitur
illam, quæ te amatorem has-

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a CARIA.] *Asiae minoris regio inter Lyciam & Ioniam.*
Dicta est Caria à Chava rege, qui primus, ut fertur, a-
nium Auguria inuenit. Populi Cariae meminit Virgil. 8. Aen.

Hic Lelegas Carasq; sagittiferosq; Gelones.

b Ex Pataris.] *Vrbs Lyciae, ubi sex hyemalibus mensibus*
Apollo responsa dabat. Dicta à Pataro Apollinis filio ex Lycia
Xanthi filia: vel ab alio Pataro Lapeonis filio. Hinc Patargus
adiectum. Ouid. 1. Metam.

—mihi Delphica tellus,
Et Claros & Tenedos, Patarae regia seruit.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ

Parthenis.

C O C H L I S E T

Parthenis.

ΤΙ δακρύεις, ὦ Παρθενί;
ἢ πόθεν καταγόμενος
τὸς αὐλὸς φέρεις; Παρ.

ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς, ὁ μί-
νας, ὁ Κροκάλης ἱρῶν, ἱρῶ-
πισί με, ἀλλήσας ἐν ἱρῶν πα-
ρὰ τῇ Κροκῇ, ἀπὸ τῆ ἀντιρα-
σῆ ἀπὸ τῆ Γόργου μιμνῶμεν, ὡς
τὸς τὴν αὐλὸς με συνίτευσε,
καὶ τὴν πρᾶξι μου μεταξὺ δια-
πύοντων ἀντίπρην, καὶ τῆ Κρα-
τῆρα ἐξίχην ἱπποσπᾶσας. καὶ
τὸν μὲν ἀγροῖον ἱππῶν τὸν
Γόργον, ἀπὸ τοῦ συμποσίου κα-
τασπᾶσας τῶν τριῶν, ἱπποσπᾶ-
σας πάντων αὐτὸς τὴν ὁ στρα-
τιώτης, Δανόμαχος (οἶμαι)
καλεῖται, καὶ ὁ συστρατιώτης
αὐτῶν. ὡς ἐκ οἶδα, ἀβιβῶνται
ὁ ἄνθρωπος, ὁ Κοχλὶ αἰμά-
τι τῇ ἐρῶν πολλὴ ἀπὸ τῶν ῥι-
νῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον
ἐξ ὀδύνης αὐτῇ, καὶ πικρὸν ὄν-
ειρ. Κοχλὶ μάνη ὁ ἄνθρωπος,
ἢ μὲν τις ὡς ἡ παροιμία, τὸ
πρᾶγμα; Παρ. ἡλοτυπία τις,
ὁ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἐκ τῆς, ἢ
Κροκά-

Κροκά-

QUid ploras, Parthe-
ni? aut unde fractas
hasce tibias affers?

P A R. Miles Aetolus iste ma-
gnus, qui Crocalen amat, a
lapis cecidit me, cū deprehē-
disset canentē apud Croca-
len, à riuale suo Gorgo con-
ductam : idemq; tibias hasce
fregit mihi, ac mensam inter
cœnandū evertit, cratremq;
effudit quoq; irrumpens : in-
psum autem agrestem illum
Gorgū ex symposio capillis
abstractum, verberârunt cir-
cumstâtes, ipse miles (Dino-
macho, opinor, nomē illi est)
et commilitonū ipsius alter
quidā. Quare equidem ne-
scio an superuicturus etiam
homo sit. Nam illi pariter
et cruor multus è naribus
manabat, et tota facies ei-
us intumuerat, ac liuida e-
rat. **C O C H.** Quid? insa-
nūtns homo, an hæc temu-
lentia quædam fuit, et ex
ebrietate insolentia? **P A R.**

Zelotypia quædam, Cochli, fuit, amorque adeò enormis.

Ffff 3

Crocale

Κροκάλη ὅ, οἶμαι, δύο τάλαν-
τα αὐτίσα, ἢ βέλῃται μόνος
ἔχειν αὐτὴν, ἵνα μὴ εἰδῇ ὁ
Δινόμαχος, ἵνα νῦν ἀπὶ
πλευρῶν ἡκούσῃ, πεσάρρ' ἄξας
σαυγὴ αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐ-
λίσσετο. ὁ Γόργος δ' Οἰνοῖα,
τὴν ἀγῶνιστον ἀπορομένην, ἐκ πο-
τῆς ἱερῶν, καὶ χερσὶν ἀνθρώ-
πων πεσιμένην, ἔπινε μετ' αὐ-
τῷ, καὶ μὴ παρέλαβεν αὐλίσου-
σαν παρ' αὐτοῖς. ἦ δὲ καὶ πε-
χωρεῖν, ὅτι πότε, ἐν τῷ ἡμί-
κροκότι τῷ Λυδίων, ὁ γῶρ-
γος δ' ἦ δὲ ἀνίστατο ὀρχησόμε-
νος, ἢ Κροκάλη δ' ἐκρότα, καὶ
πάντα ἡ δὲ ἡδύα, ἱερὸς οὗτος δ'
κετύνη, ἢ κύνες, καὶ βοῦν, καὶ ἢ
αὐλὴ, ἢ ῥάσσας, καὶ μετὰ μὴ
πρὸς ἐπιστήπῃσιν ὅσον ὁ κτῶ
μυανίσκοι μάλα καρτεροί, καὶ
ὁ Μιγαρήν ἐν αὐτοῖς. ἀνθὺς
ἐν ἀντίπαρῳ πάντῃ, καὶ ὁ
Γόργος, ὡς ἴφλω, ἱππῶν,
καὶ πατάτο, χαμαὶ καί μιν.

ἢ Κρο-

Crocale autem duo, opinor,
talenta poposcerat ab eo, si
se solam habere vellet. Ea
igitur postquam Dinoma-
chus non dabat, ipsum quis-
dem venientem exclusit, illi-
sa illi etiam ianuā, quemade-
modum ferebatur: Gorgum
autē, Oenoënsē quendam
agricolam prædiuitem, iam
diu ipsam amantem, homi-
nem videlicet facilem, ac
probum, intromittens, pota-
bat cum eo: me quoque as-
sumpta, ut tibia canerem apud
ipso. Ceterum cum iam
procederet conuiuium, ego
quidem personare cœpi car-
men quoddam² Lydij gene-
ris ac toni: rusticus autem il-
le surgebat iam ut saltaret,
et Crocale autem etiam ma-
nibus applaudebat, omniā
que ad eā iucunda ac suauis
erant. Interea verò strepitus
exauditur, et clamor quidā,
ianuāque domus exterior ef-

fringitur. Nec multò post irruerunt adolescentes quasi octo,
admodū robusti ac validi, et Megarensis ille vnā inter ipso.
Illic igitur eueriebantur omnia: et Gorgus, quemadmodū dī
xi, verberabatur, humi iacens etiā pedibus proculcābatur.

Crocale

ἡ Κροκάλη δ', ἐκ οἷο' ὅπως ἔ-
 φθην ὑπεκφυγῶσα παρὰ πλὴν
 γάτονα Θεσπιάδα, ἡ μὲν δ' ῥα-
 πίσας ὁ Δανόμαχος, ἐκφθά-
 ρε, φησί, ἀντιγότας μοι τὰς
 αὐλὰς πεσεῖσθαι. καὶ νῦν ἔφ-
 ῥίχῃ φράσας ταῦτα ὧς δὲ
 σπότην. ἀπέρχεται ἡ ὃ γιωρ-
 γὸς, ἀφ' ὁμοῦ τινος εἴλως τῶν
 ἀστειῶν, οἱ παραδιδόντες τοῖς
 πρυτανεῦσι τὴν Μεγαρίαν. Κοχ-
 ταῦτ' ὅτε ἀρξαῖσθαι τὴν στρα-
 τιωτικῶν τέτων ἰρώτων, πλη-
 γὰς ἡ δίκας. τὰ δ' ἄλλα, ἡ γι-
 μόνον ἂν ἡ χιλιάρχοι λήγοντα
 τῶν. ὡς τὶ δύναι δὲ, πείμα-
 νορ, φασί, πλὴν σῶταξιμ, ἔς
 ἂν ἀρξαῖσθαι τὴν μισθοφορίας, ἡ
 ποιήσω πάντῃ. ἐπιτελέσει δ'
 ἔν, ἀλαζόνον ὄντων. ἔγω γ' ἔν
 ἂν ποιῶ, μὴ πεσεῖσθαι αὐτὸς
 τὸ παρὰ πᾶν. ἀλλ' ὡς τις ἡμοῖ
 ἡγοῖτο, ἡ ναύτης ἡ γιωργὸς ἡ-
 σπότημ, ἡ λολακῶν ἀδῶς
 μικρὰ, καὶ κομίζων ποικίλ. οἱ
 δ' τὸς λόφους ἐπισείοντων οὐ-
 τοι, καὶ μάχας διηγέμενοι,
 ψόφοι, ὃ Παρθένι.

adulari sciat parum, & afferat multum. Cristas autem con-
 cutescentes isti, & praelia commemorantes, nihil aliud, Parthe-
 ni, quam manes crepitus.

Crocale autē nescio quo pa-
 cto clam subduxerat sese, &
 ad vicinam Thespiadem es-
 fugerat. Mihi verò Dinoma-
 chus inflictis alapis, Dispe-
 reas, inquit, & simul tibias cō-
 fractas abiecit. Et nunc cur-
 rens abeo, ut hæc dicam he-
 ro meo. Abit autem & agri-
 cola, circūspecturus amicos
 quospiam in urbe, qui Mega-
 rensem illum magistratibus
 tradant. C O C. Hoc nimirū
 est frui militaribus istis amo-
 ribus, plagas & actiones su-
 stinere: ceterā verò, Duces
 esse se & Tribunos iactant:
 & si quid dandum sit: Expe-
 cta, aiunt, dum tributum con-
 feratur, dumq; ipse stipendiū
 accipiam, atque omnia tibi
 conficiam. Pereant itaq; ar-
 rogātes isti iactatores. Nam
 ego certè rectè facio, quæ in
 ipsos penitus nō admitto. Pis-
 cator mihi quispiam obues-
 niat, aut nauita, aut agrico-
 la, æqualis conditionis, qui

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a LYDII generis.] Inter tonos & modos musices, Lydia in primis est. Lydia enim gens eam harmoniam maxime usurpauit, quæ ex sexta diapason specie nascitur. Nostra ætas penè omnem Lydij cantum in Ionicum mutat. ita cognita sunt natura horum modorum systemata. Huic furorem tribuit idem Lucianus in Harmoniæ, de quatuor modis & Harmoniæ proprietate agens.

NOTHI DIALOGI.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, Η PHILOPATRIS.
Διδασκόμενος. seu qui docetur.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

Lucianine sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentū attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. pariter enim & gentilium deos, & Christianorum religionem, ut sæpe aliàs, incescere videtur. Phrasis autem & tota aded compositio, cæteris illis scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo propè toto corpore longior? aut quid aded grande & affectuosum sequitur, quod tragico isti exordio respōdeat? Sed de his doctiores iudicent. Cæterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Cæsari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos qui per id tempus siue ipsi vrbis siue alteri alicui loco (nā patriam solum vocat) pericula & clades præfagebant: quos ipse à principio sophistas appellat: ad finem tamē ita describit, ut propemodum Christianos intelligere videatur. Eò enim pertinet qd in fine de Persico supercilio, de Sufis, & de tota Arabum regione meminuit. Omnia enim illa à Traiano deuicta, in pop. Rom. potestatem illis tum temporibus rediēre, ut apud Dionem

nem & Eutropiū & ceteros, qui eius ætatis historiam scripserunt, videre est. Et hinc alterius tituli causa est, quo Philopatris dialogus hic inscribitur. Quod aut ad didascomenū pertinet, fingitur is, qui patriæ fortunæ ac prosperitati tantopere studet, tum ab eo qui cū sermonē habet, de deo vero & religione recta informari: tum ab ijs qui patriæ malè ominabantur, eiusdem institutionis causa in cōmunem cœrū ac societatem introductus fuisse, vnde & catechumenus in ipso dialogo infrā vocatur: quo nomine Christiani vocare soliti aliquando fuere eos, quos pietate & religione sua informare nuper cœpissent. Porro scribit in quadā epistola Ponticus Virunius, Lucianum etiam Euāgelium Ioannis infectatum alibi fuisse: quod si est, non immeritò de hoc Dialogo intelligi potest. Ita enim hic de luce, de verbo, & ceteris quibuidā meminit, vt ex principio Euāgelij illius sumpta videri queāt. Nisi si quod aliud eius generis scriptum ab hoc editum fuit, quod ad nostram ætatē non peruenit. Quod autem ad versionem attinet, quanquam fortassis referret huiusmodi scripta, quæ vel cōtemptum religionis aliquem pātere possent, vel alioqui impietatem præ se ferunt, omnino non verti: tamē quia argumento operis seruiendum fuit, rursus hīc lectorem oratū volo, vt si quid minus perspicuè, aut aliter quā debuit, conuersum deprehendet, veniam hāc exemplari nostro det, quod in quibusdam locis ita deprauatum fuit, vt nescias vtrum de industria obscurata quædam fuerint, an libreriorum vitio alia corrupta, aliaq; omīssa.

ΤΡΙΕΦΩΝΤΟΣ, ΚΡΙ-
τις καὶ Κλεολάου.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙ-
τις, Κλεολάου.

Ἰ τὸτο, ὃ Κρι-
τις, ὁλορ σκε
αὐτὸν ἐποίη-
σας, καὶ τὰς ὁ-

Vid hoc, &
Critia? totum
te ipsum im-
mutasti, & su-
percis

Ffff s

φρὲς ἡάτω σωφρονέας, μύ-
 χιον ἢ βυσσοδομώεις, ἄνω καὶ
 ἡάτω πειπολῶν, κερδαλιό-
 φρονι τοικῶς, ἡάτ' αὖ τὸν ποικι-
 λῶν, ὅχρος τί σὺ ἔτι παρδάσι
 μή ποτε τρικάρλιον τιθῆσαι,
 ἢ Ἐκάτω ἐξ Ἀδῦ ἰακλυθῆαι,
 ἢ ἡαί τινι θεῷ ἐκ τενορίας
 σωλῶτης; ἔδ' ἔγω γάρ σε
 ζωῶντα ἀκὸς παθεῖν, αὐτὸν αὖ-
 τὸν ἰκηκόας, οἶμαι, τὸν κόσ-
 μων ἰακλυῶν, ὥσπερ ἐπὶ τῷ
 Δωκαλίονος, σοὶ λέγω, ὃ ἡα-
 δι Κριτία, ἐκ αἰῶς ἐμοῦ ἐπι-
 βοωμένης τὰ ποικίλα, καὶ ἐς βρα-
 χὺ γαυνιάσαντος; Δυσχερῶς
 θαλαβ' ὑμῶν, ἢ ἐκκλήφω-
 σαι, ἢ καὶ τῆς χερὸς παλαιῆς
 σονταῖς ἐπιμέναι; Κρ. ὦ Τεα-
 φῶν, μὴ γάρ τινα, καὶ ἵποκ-
 μύρον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολ-
 λῶς ὁδοῖς διερρημυμένον, καὶ
 ἔτι ἀνατιμᾶσαι τὰς ὕβλους, καὶ
 τὰς ἀκοὰς ἀπεφράσσω, μή πο-
 ἔτι ἀκούσῃμι ταῦτα, καὶ ἀπ' ὕ-
 ψ' ἐκμανῆς, καὶ μύθος ὢς ποικι-
 λῶς γνήσομαι, ὥς καὶ Νιόβη τὸ
 φων, magnum quēdam & admirabilem audiui sermonem,
 multisq; vñs tractatum. Ac nugas istas adhuc memoria repe-
 to, auresq; obturo, nec ubi etiam amplius audiam talia, & in-
 sania nimia dirigeam, hancq; poetis fabula, perinde ut Niobe
 olim,

percilia deorsum contraxia-
 sti: profundum autem quipa-
 piā, & quasi in intimo pectus-
 ris recessu tecum ipse cogi-
 tas, sursum atq; deorsum in-
 ambulās, astutias & vafra
 mēta meditantī similis, quē-
 admodū poeta ait: pallorq;
 genas tibi cepit. Num alicui-
 bi Cerberum aspexisti, aut
 Hecatē ab inferis huc egres-
 sam? aut etiam deorū alicui
 ex prouidentia quadam oc-
 curristi? Nondū enim talia
 tibi accidere conueniebat, et-
 tiam si ipsum audiuiſſes mū-
 dū aquis obrutum iri, quem-
 admodū Deucalionis tēpore
 factū est. Tibi dico, heus o
 ptime Critia, an nō audis me
 tantopere inlāmāte, & bre-
 ui adeò appropinquante? v-
 trū indignatione aliqua ad-
 uersum nos percitus es, an
 obsurdisti, an verò etiam
 expectas dum te elata manu
 impellam? C R I. O' Trier-
 phon, magnum quēdam & admirabilem audiui sermonem,
 multisq; vñs tractatum. Ac nugas istas adhuc memoria repe-
 to, auresq; obturo, nec ubi etiam amplius audiam talia, & in-
 sania nimia dirigeam, hancq; poetis fabula, perinde ut Niobe
 olim,

πρὶν ἀπὸ κατὰ κρημνὸν ὠ-
 θέμῳ ἀρ' ἐπὶ κίφασσιν σκοῶς
 θινύσας, ἢ μὴ ἐπιπραξάς μοι
 ὁ τῶν, καὶ τὸ τῷ Κληομβρότῳ
 πῶδ' ἡμᾶς ἔ' Αμβρακιώτῳ ἱμν-
 θῶντι ἐπ' ἱμοί. Τρ. Ἡράκλεις
 ἔ' θαυμασίῳ ἱκάνῳ φασ-
 μάτῳ, ἢ ἀνοσμάτων, ἅπτερ
 Κεῖται μ' ἐξίπληξαι. πόσοι γὰρ
 ἱμβρόντι τοῖ ποιητῶν, καὶ τῶν
 τοιοῦται φιλοσόφων ἐκ ἐξέ-
 σπληξᾶν σε τῶν διανοισι, ἀλλ'
 ἀ λῆρος πάντῃ γίγονεν ἐπὶ
 σοί; Κρ. ὡς παυσσοῖς μικρὸν,
 καὶ μηκέτι παρρησιάζῃς, ὅ
 Τριφῶν ὅ γ' ἔ' παροπλῆος ἢ ἀ-
 μνηστῆρος ἡρώσῃ παρ' ἡμῶν. Τρ.
 οἶδ' ὅτι ἔ' μικρὸν οὐδ' ὄψα
 ταφρόντων πρᾶγμα ἀνακν-
 αλῆς, ἀλλὰ καὶ ἡλία μ' ἀπορρή-
 των. ὁ γὰρ ἡρώς, καὶ τὸ ταυρη-
 δὸν ἐπιβλήπαι, καὶ τὸ ἄσπασμα
 ἔ' βάσιως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω
 πρὶς πολὺν, ἀείνων ὅρσι κα-
 θέσσοι. ἀπ' ἁμυνωσσοῦ τοῦ
 θανῶ, ἐξέμειλιν τὰς ὕδρας, μὴ
 τι κακὸν παθῆς. Κρ. οὐ μὲν, ὅ
 Τριφῶν, ὅσοι πῆλιν θορὸν ἀνά-
 δραμ

olim. Quin per præcipitium
 in caput deuoluerer alicubi,
 veluti vertigine quadam æ-
 stus, nisi, ὁ amice, in clamaf-
 ses mihi, adeoq; & Cleoma-
 broti saltus, Ambraciote il-
 lius, de me fabula ferretur.
 TRI. Παρὰ, quàm mirabi-
 les istæ apparitiones siue au-
 scultationes fuere, scilicet
 quæ Critiā adeo perculere?
 Quot enim astomiti poætæ,
 & præstigiatores philoso-
 phi, percellere mentem tuam
 non potuere, sed nugæ tibi
 fuere omnia? CRI. Desine
 paulisper, ὁ Triephton, neque
 molestus amplius sis. Neque
 enim contemnendus aut ne-
 gligendus mihi eris. TRI.
 Scio equidē, quod neq; par-
 uam, neq; cōtemptu facilem
 rem apud te voluis, sed ad-
 modum etiam arcanā. Nam
 & color, quod taurinū quid-
 dam tueris, quodq; pedibus
 consistere nequis, sed sursum
 atq; deorsum in ambulas, cō-
 spiciū te facit. Verūm enim

respira aliquātulū à malis, & nugas istas euome, ne quid fors
 patiare mali. CRI. Tu quidē, ὁ Triephō, quantū iugeri spa-
 cium

δραμὶ ἀπ' ἐμῶ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦ
 μα ἐξάρξῃ, καὶ πιδάρσῃ·
 τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς, καὶ
 πονεῖ κατὰ πρὸς Τριφῶντος
 πῖλα· ἡ λαλοῦμαι, ὡς
 καὶ Ἰκαρὸς τὸ πρῶτον. ἂν γὰρ ἀ-
 κήκοα τήμιτον παρὰ τὴν
 σκαταράτων ἰκάνων σφοδ-
 ρῶν, μὴ γὰρ ἐξήκωσά μου
 πλὴν νηδῶν. Τρ. ἰδὼ μὴ ἀνα-
 δραμῶμαι, ὁπόσον καὶ βέλῃ,
 σὺ δὲ ἄμπνυσσον τὸ θανά. Κυ.
 φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τὸ ὄθλων ἰκάν-
 ων. ἰδὲ, ἰδὲ, ἰδὲ, ἰδὲ, τὸ ὄθλων βε-
 βούματων. ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, τὴν
 ὄθλων ἰκάνων. Τρ. βαβὼ τοῦ
 ἀναφυσήματός, ὡς τὰς νήφας
 καὶ διήσρηψι. ἰφύρος γὰρ ἐκ
 πινύοντες ἄνθρωποι, καὶ τοῖς λύ-
 μασι ἐπιποθίσοντες, βορέων
 ἄνθρωποι πλὴν Προποντίδα κί-
 κινκας, ὡς ὅτι πάλιν αἱ ὄλ-
 κὰς τὴν βύβινον πόντον εἰ-
 χήσονται, τῶν λυμάτων ἐπι-
 κυλινδρῶντων ἐκ τῶν φυνήμα-
 τος. ὅσον οἱ δὲ μαλὶς ἐγκά-
 λω ἐνὶ κλέ, πόσος κορυφῶ-
 μος καὶ λένων πλὴν γαστέρα
 σου σιωτάρασσι; πολλῶν
 τῶν σιωτῶν ἀναπίνων, τῶν αὐτῶν ἀκχοῶς, ὡς καὶ κατὰ τὸ
 τιρατῶν, καὶ ὅτι τῶν ὀνύχων ἰκάνους. Κρ. οὐ παρὰ

cium extenditur, tātum à me
 hinc curriculum abi, ne te spi-
 ritus in sublime attollat, &
 supra terrā elatus plerisque
 appareas, atq; alicubi etiam
 decidēs Triephōtēum pelas-
 gus de te nominari facias,
 quēadmodū Icarus de se I-
 cariū olim. Nam quæ audiui
 hodie à ter execrabilib. istis
 sophistis, maximopere mihi
 stomachū cōmouerūt. T R.
 At ego quidem retrò cursu
 abibo, quantum etiam voles.
 Tu verò respira à malis istis.
 C R I. Phy, phy, phy, phy,
 nugas illas. Heu, heu, heu,
 heu, consultationes malas.
 Væ, væ, væ, væ, spei inani.
 T R. Papæ, qualis euaporas-
 tio, quātus tumor in intestinis
 latuit? Quātus autē tumultus,
 quātāq; agitatio ventris con-
 cussit tibi? Auritum sanè
 quàm te ipsum ostēdis fuisse,
 qui tam multa audieris, adeò
 ut etiā iuxta monstrosū il-
 lud, p̄ vngues exaudisse vi-
 dearis. C R I. Atqui mira-

δοξίον

bile non est, ô Triephon, per
vngues audisse, quâdo & ti-
biam ventrem spectâsti esse,
& caput parere: & virilem
naturam in muliebrem effe-
ctu trāsire, deinde & ex mu-
lieribus aues transformari:
& in summa, prodigiosa vi-
ta ipsa est, si potis credere
voles. Sed quia te primū of-
fendi hocce loco, abeamus,
si vis, eò vbi platani Solem
abarcant, lusciniæ autem &
hirundines canora perstres-
punt, quò videlicet auium
concentus aures exhilarans,
& aqua leniter susurrans, a-
nimos demulceat. TRI. Ea-
mus sanè, Critia. Verùm il-
lud metuo, ne fors incanta-
tio quædam sit id quod au-
disti, & me pistillū, aut por-
tarum obicem aliquem, aut
simile quiddam rerum ina-
nimatarum efficiat præcla-
ra ista tua cōsternatio. CR.
Ita me amet cœlestis Lupi-
ter, vt nihil tale in te fiet.
TR. Ampliùs etiam terre-
Quid enim ille poteris oliscisci
ansgrediari? Arbitror enim
neque

οὐ μὴ ἀγνοῇ περὶ τοῦ Διὸς
 οὐ. Κεῖ. τί λήθεις; ὃ διωήσι-
 ται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀπ-
 ῆμψαι; ἢ ἀγνοῇς, ὥς τὸς θεοὺς
 πάντας ἀπὲρ ῥέψῃν ἀπὸ τῆς
 σπείσας βουλῆς, καὶ τὴν Σαλμωνίαν
 ἀντιβροῦντα πρὸς ἡμᾶς
 κεραῖν ὦσε, καὶ τοὺς ἀσπληγ-
 εῖς ἔτι καὶ νῦν; παρὰ δὲ τῇ
 ποιετῶν Τιτανοκράτωρ καὶ
 γιγαντοκίτης ἀννυμνῆται, ὥς
 καὶ παρ' Ὀμήρῳ. Τεῖ. σὺ μὲν
 ὦ Κεῖτριά, πάντα παρέδραμῃς
 τὰ τῷ Διὶ· ἀπὸ δ' αἰσὶ φιλορ,
 ἄκσι, οὐχὶ λυκνὸς ὄτος ἰγνί-
 ζ, καὶ Σάτυρος δι' ἀσέλγηδαν,
 ἀπὸ καὶ ταῦρ; καὶ ἂ μὴ τὸ
 πορνίδιον καὶ τὰ χίως ἐ-
 πωμόσατο, καὶ διέφυγε δὲ τῇ
 πλάγους, τὰχ' ἄρ' ἡσπορία,
 ἐντυχὰρ γηπὸν, ὃ βροντῶ-
 ποιοὺς καὶ κεραυνοβόλ' ἔσθ' οὖν
 Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τῷ κεραυνοβό-
 λῳ, πρὸς βασιλῆϊ κατεκιντάν-
 οντο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι σιω-
 σωχῆσθαι, ἀνδράσι μιλιαν-
 τίοις, καὶ τῷ ὄψιρ ἰσοφω-
 μένοις,

neque te de Ioue isto tuo I-
 gnorare. C R I. Quid ais?
 an nō poterit Iupiter in tar-
 tarum præcipitare me? An
 ignoras quodd deos omnes de
 iecit à diuino illo ætheris pa-
 uimento? & Salmoneum,
 qui contrà tonare ausus fue-
 rat, paulò antè fulmine præ-
 cipitauit, & ut petulantissi-
 mus quisq; est, etiam nunc?
 A poetis autem & Titanum
 victor, & Gigantum inter-
 fector, carminibus celebra-
 tur, quemadmodum & apud
 Homerum. T R I. Tu quis-
 dem Critia, omnia ea per-
 curristi quæ Ioui tribuuntur:
 sed si tibi ingratum non est,
 ausculta. An nō Cygnus ille
 fuit, & Satyrus, ob petulan-
 tiam, imò & Taurus? Ac nisi
 scortillum illud celeriter in
 humeros sustulisset, & per
 pelagus effugisset, fortassis
 araret etiam nunc, ubi in as-
 gricolam aliquem fortè im-
 cidisset iste tuus tonitrua fa-
 ciens, & fulmina iactans Iupiter:
 & pro eo quodd nūc fulmina
 iaculari dicitur, stimulo impelleretur.
 Illud autè quodd cum
 Aethiopibus conuiuatur, hominibus nigricantibus, & vulum
 obscu.

μύοις, καὶ ἐς δ' ὧδε χ' ἡλίου
μὴ ἀφίστασθαι, ἀπ' ὑποβρυγ-
μῶν ὁ καθοδεῖσθαι παρ' αὐ-
τοῖς, πῶς θάνα τιλικούτορ ἐ-
χωρ, οὐκ αὖσχυὺς ἄξια; τὰ
δὲ τοῦ ἀντοῦ καὶ τῆς Ἰδης, καὶ
τὸ λευκορῆρ καθ' ὅλου τοῦ
σώματι, ὡς χαῖνόμεναι καὶ λή-
γαν. Κρι. μῶρ τὸν Ἀπόλλων
θα γ' ἐπομοσύνεθα ὅς περ ἡ-
της ἄρις, καὶ ἰκπρὸς, ὦ γὰρ
θεῖ; Τει. τὸν ψευδόμεντιν
λήγας, τὸν Κροῖσον πρῶτον
δισολωκώτα, καὶ μετ' αὐτὸν
Σαλαμινίους, καὶ ἑτέρας μυ-
ρίους, ἀμφιλόξα πᾶσι μαν-
τουόμενον. Κρι. τὸν Ποσειδῶ-
να δὲ τί, ὅς τριάναν ἔν τῶν
χερῶν ἑρατῶν, καὶ διάκτορόν
τί καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ ἔν
ᾧ πολέμῳ, ὅσον ἰνυάχιλοι
ἀνδρῶν ἢ δεινὰχιλοι, ἀπὸ καὶ
σεσίχθων, ὧ Τριεφῶν, ἰππο-
μάσττας; Τει. τὸν μοιχὸν λή-
γας, ὅς πλὴν ἑ Σαλμωνίως πᾶ
δα, πλὴν Τυρῶ, πρῶτον διέφθρεν,
καὶ ἔτι ἐπιμοιχῶν, καὶ ῥύ-
σῃς

obscuratis, & in duodeci-
mum usq; solem ab illis non
discedit, sed apud ipsos vino
madefactus desidet, idq; cum
barbam tantam habeat, an-
non quæso pudore dignum
fuerit? Quod autē ad aquila-
m attinet, & ad Idam, &
quod imprægnari per totum
adeò corpus solet, etiam dis-
cere erubescō. C R I. Quid
igitur? num Apollinem deie-
rabimus, ut qui vates opti-
mus sit, & præterea medi-
cus quoque? T R I. Vanum
atq; mendacem istum vati-
cinatorem dicis, qui Cræ-
sum paulò antè perdidit, &
post ipsum etiam Salami-
nios, aliosq; innumeros, ob-
liqua atque ambigua omnis
bus illis respondendo? C R.
Neptunum autem quid? qui
& tridentem manu tenet,
& in bellis immensum atque
terribile quiddam clamat,
quantum alijs viri mille, aut
etiam decies mille: præterdē

& Sifichthon, hoc est, terræ tremefactor, ô Triephton, ap-
pellatur? T R I. Adulterum istum dicis, qui Salmonei fi-
liam ^b Tyro paulò antè vitiauit, & adhuc etiam mæchas-
tur,

σης καὶ Διμαγωγὸς τῶν τοιού-
των ἐστὶ· τὸν γὰρ Ἀρῶν ὑπὸ
Δισμοῦ περιζόμενον, καὶ Δί-
μοις ἀλύτοις μετὰ τῇ Ἀφρο-
δίτης ἐνζόμενον, πάντων τε
τῶν θεῶν, καὶ τῶν μοιχῶν,
καὶ ἀσχημάτων σιωπῶντων, ὃ
ἵππος Ποσειδῶν ἐκλυσε δι-
κρυρόμενος, ὥσπερ τὰ βριφύλ-
λια τοῦ Διδασκάλου δι' διότα,
καὶ ὥσπερ αἱ γράφαι ἑώρας ἐξα-
παύσασαι. ἐπὶ καὶ τῷ Ἡρώεω
κῦσαι τὸν Ἀρῶν. τὸ δὲ ἀμφί-
χωλον τοῦτο Δαιμόνιον, οἷ-
τάραν τὸν προσβύτιον θεόν,
τὸν Ἀρῶν ἀπκλωθεῖν ὡς· ὥς
τε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὥς μοιχὸς
διασώζων. Κρι. Ερμείαν δὲ
τί; Τει. μὴ μοι τὸν κακὸν
λοῦν τοῦ ἀσκληπιάτου Διός,
καὶ τὸν ἀσκλημανοῦντα ἐ-
πιζῶς μοιχικοῖς. Κρι. Ἀρῶν
δὲ καὶ Ἀφροδίτῃ οἶδα μὴ πα-
ραδίχουδαι σὲ, καὶ τὸ πᾶσι
βληθῆναι πρῶτον παρὰ σέ. ὥς
τε ἰάσασθαι τοὺς. τῆς Ἀθην-
αῆς ἐστὶ ἐπιμνησέσομαι, τῆς
παρθένου, τῇ ἐνόπλις καὶ λατα-

σλη-

impetiti fuerint. Quapropter missos et hos faciamus. Miner-
uae aut adhuc metionem faciā, virginis videlicet armatae, et
terris

tur, liberatorque et patronus
huiusmodi vitiorum est?
Nam Martem, cum vinculis
premeretur, et nodis quibus-
dam insolubilibus arctas-
retur, ceteris diis omnibus
præ pudore silentibus, eques-
tris iste Neptunus exoluit,
in lachrymas profusus scilicet,
perinde ut pueruli mag-
gistros formidantes, aut quæ-
admodum ancule puellas
decipientes. Instabat autem
precibus Vulcano, ut solue-
ret Martem. Ac claudicans
iste deus, misertus videlicet
dei senioris et vetusti, libe-
rauit Martem: quare et mæ-
chus est, ut qui mæchos con-
seruet. CRIT. Quid igitur?
Mercurium? TRIB. Apage mihi
veteratorem istum, improbum Iouis libi-
dinosissimi seruum, ipsum
quoque libidine insanientem
in adulteria. CRIT. Pro-
inde neque Martem, aut Vene-
rem, recepturum esse te scio, ut
qui iam antea abs te calūnijs

πληκτικῆς θεᾶς, ἢ καὶ τὴν τῆς
Γοργόνης λεγαντὴν ἐν τῷ σῆ-
θι περιάπτεται, τὴν Γιγαν-
τέστιν θεόν· οὐ γὰρ ἔχεις τι
λίαν περὶ αὐτῆς. Τρι. ἐρῶ
σοι καὶ περὶ ταύτης, ὡς μοι
ἀπεκρίνη. Κρι. λίγῃ δ', τι γὰρ
βούληται. Τρι. ἤτι μοι, ὦ Κρι-
τία, τί τὸ χήσιμον τῆς Γορ-
γόνος, καὶ τί τῷ σῆθι τοῦτο ἢ
θεᾶ ἐπιφύεται; Κρι. ὡς φο-
βερὸν τι θέαμα, καὶ ἀπει-
σικὸν τῶν δανῶν. ἀλλὰ καὶ
καταπλήσσει τὸς πολέμους, καὶ
ἰσχυρά τὴν νίκην ποιεῖ,
ὅπου γὰρ βούληται. Τρι. μὴ
καὶ δὴ τὸ ἢ γλαυκῶπις ἀκασ-
ταμάχητος; Κρι. καὶ μάλα.
Τρι. καὶ δὴ τί οὐ τοῖς σάξιν
δυναμύνοισι, ἀλλὰ τοῖς σωλο-
μύνοισι μνηεῖα λαοῖσιν ταύ-
ρων, καὶ ἀγῶν, ὡς ἡμεῖς ἀ-
καταμάχητος ἐργάζωνται, ὡ-
σπερ τὴν Αθλέαν; Κρι. ἀλλ'
οὐ οἱ δυνάμεις γὰρ πόρρωθεν
ἐπιβοηθεῖν, ὡσπερ τοῖς θεοῖς,
ἀλλ' ἢ τις αὐτὴν ἐπιφύεται.

Τρι.

rum, ut nos quoque insuperabiles atque invictos reddant, perim-
de atque Mimeruam? CRI. Atqui ipsi potestas non est à lon-
ge auxiliari, perinde ut dñs: sed solum si quis ipsam gestat.

Gggg

TRIE.

terribilis dea, quæ & Gor-
gonis caput pectori appli-
catum habet, deam Gigan-
tum interfectricem. Non e-
nim, opinor, habes quod de
ipsa dicas. TRIEPH.
At dicam tibi etiam de ista,
si mihi respondere voles.

CRIT. Dic quicquid vo-
lueris. TRIEP. Dic mihi
igitur Critia, quæ Gorgonis
huius utilitas est? & cur pe-
ctori gestamen hoc dea ap-
plicatum habet? CRIT.
Vti terribile quoddam spes-
taculum, & quod mala a-
vertere possit. Sed & hostes
perterrefacit, & victoriam
utroque inclinantem, quos-
cunque ipsa vult, aduertit.

TRIEP. Num ob hoc ipsa
quoque Glaucopis inuicta at-
que insuperabilis est? CR.
Atque admodum. TRIE.
Cur igitur non illis potius
qui servare possunt, quam
qui servantur, femora ados-

lemus taurorum atque capras

Τρι. καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἰδεῖσθαι
 γὰρ περὶ οὗ ἀδύναμι, ὡς ἴξουσ
 ρημύς τὰ βλαύτα, καὶ ἐς μά-
 λιαν λαφωρθακότος. ἀγνοῶ
 γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτῶν,
 πᾶσι γὰρ τὸ ὄνομα. Κρ.
 αὐτὴ ἡ κόρη ἔρχετο ὀπριπὴς
 καὶ ἱπέρσους. Περσέως δὲ
 ταύτῃ δόλῳ ἀποδεδωμέν-
 σάντες, ἀνδρὸς γυναικί, καὶ ἐς
 μαγικῶν ἀφημερύν, ἱππο-
 δίστας ταύτῃ περιφθάναντες,
 ἄλλοι οἱ θεοὶ ταύτῃ ἰσχί-
 κασι. Τρ. ταῦτ' μ' ἰλάνθανε
 ποτὶ τὸ λαλῶν, ὡς ἀνθρώπων
 θεοὶ ἰνδῆς ἴσιν, ἴσους δὲ τί τὸ
 κήσιν; προσπαύειν ἐς
 πανδοχῆον, ἢ κρυφίως σιωπῶ
 θάρτε, καὶ κόρῃ αὐτῇ ἱππο-
 μάχῃ; Κρ. νὴ τ' ἄγνοσον ἐν Α-
 θήναις, παρθένος δὲ μὲν με-
 λει τ' ἀποδύμε. Τρ. καὶ ἂν τις
 παρθένον καραφλομένην, ἴσῃ
 τὸ γυρίον φόβητορ ὧς πολ-
 λῶς οἷδ' αὖ γὰρ μυρίας θάμν-
 λῶσι τμηθεῖσας νήσῳ ἐν ἁμ-
 φιρύνῃ, Κρήτῃ δὲ μὴν κα-
 λήσιν.

virgini caput amputauerit, terriculamentum hoc ipsum
 eris multitudini. Noui enim innumeras membratim &
 per partes dissectas insula in circumflua, Cretam illam no-
 mine

TRI. Et quidnā hoc ipsum
 est? Volo enim ex te scire, uti
 qui inueneris talia, & quā-
 maximè perfectè affectus
 sis. Ignoro enim omnia quæ
 de ipsa feruntur, præterquā
 nomen. CRI. Ipsa quā-
 dem puella fuit elegans &
 amabilis. Perscus autē cū
 huic dolo caput amputāset,
 utpote vir generosus, & qui
 in arte magica laudatus, car-
 minibus illam quibusdā in-
 cantāset, in præsidium &
 quasi quoddam propugnac-
 culum dñi sibi ipsam retinue-
 runt. TRI. Hoc igitur
 præclarum tandem me las-
 tuit, quòd dñi hominū quoq;
 indigent. Quæ autem viuē-
 tis uilitas fuit? meretrica-
 batur nimirum per caupor-
 nas, aut latenter uitiabatur,
 deinde se ipsam virginē ap-
 pellabat. CRI. Non per
 ignotum Athenis: sed virgo
 permansit usque ad decolla-
 tionem. TRI. Ergo si quis

ἀνδρῶν. καὶ ἂ τοῦτο ἰγνώ-
σκουσιν, ὃ καὶ Κριτία, πόσας
Γοργόνας σοι ἀνέγαγον ἐκ
Κρήτης, καὶ σε σπᾶν ἐπὶ τῷ ἀ-
παταμάχῳ ἀποκατήσῃσα.
ποικταὶ δὲ καὶ ῥήτορες κατὰ
πολύ μιν Περσέως δίκεινάρ,
ὡς πλείονας γοργόνας ἔφα-
ρκεῖν. ἀπ' ἧτι ἀνεμνήσθω
τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τὰ φρονι-
θεύοντες μοι τῷ Διὶ σε, καὶ
τὰ τῶν μητέρα θρήνητα δόχ-
μια, ὡς ἀσφαλῆς αἱ δόχμοι
αὐτῶν ὄφθιντο. Κρ. ἀπ' οὐκ
ἰγνώσκον τὴν ἐποδὴν καὶ τὰ
ῥήματα. Τρ. ἂ ταῦτα, ὃ Κριτία,
ἐξ ἐποδῆς ἰγνῶσκῃς, τὰ δ' ἄρ' ἢ
ἐκ νεκρῶν ἐλπίσιν ἄρ, ἢ
ἐκ τοῦ γηκύντα δὲ φάσιν ἀνέ-
γαγον. ἀπ' ἀλλῶν δ' ἐπαινῶν
τι καὶ μῦθοι, παρὰ τὴν ποικίλιν
τετραλογίαν. ὡς ἴασον
καὶ ταῦτα. Κρ. Ἡραρ δὲ, τὴν
Διὶς γαμήτιον καὶ πασίγνω-
στον, ἐπαρᾶσθαι. Τρ. σίγα,
ἐπεὶ καὶ τῆς ἑταίρας μίσηται,
καὶ

mine dicunt. Quod si igitur
cognouissem hoc, ô optime
Critia, quàm multas tibi
Gorgonas ex Creta huc at-
tulissem, teq̃ ducem inuictū
et insuperabilem reddidis-
sem. Poëta autem et orato-
res multò me Persco ante-
posuissent, ut qui plures Gor-
gonas inuenissem. Verùm
quoniam in Cretæ mentio-
nem incidi, adhuc memini
qui mihi sepulchrum Iouis
tui istius demonstrabant, et
occultas valles, quæ matrem
eius enutrierant, quanquam
adhuc viridia ipsa ea arbus-
ta essent. C R I. At ne-
sciebas incantationem et sa-
crificia quibus utèdum fuis-
set. T R I T. Si hæc, ô
Critia, per incantationes fa-
cta sunt, fortassis etiam ab
inferis excitasset illam, et
in lucem dulcissimam redur-
xisset. Sed nugæ ista, ac lus-
dicta et fabulæ sunt, à poë-
tis præstigiōse cōficta. Qua-

propter et hanc omitte. C R I. Iunonem autem, ux-
orem Iouis, et sororem eandem, annon recipis? T R I T.
Tace obsecro, propter intemperantissimum concubi-

καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν καὶ χροῖν
ἐκταμῆναι παράδραμε.
Κρ. καὶ τίνα ἵπομόωσμαι γι;
Τρ. ὑψιμύδοντα θύον, μί-
ζαν, ἄμβροτον, οὐρανίωνα,
ἡδὺν πατρός, πνεῦμα ἐκ πα-
τρός ἐκ πορωόμενον, ἢ ἐκ τρι-
ῶν, ἢ ἐξ ἑνὸς τρία ταῦτα νό-
μιζε, Ζεῦ αὖ τόν δ' ἐξ οὗ θύον.
Κρ. ἀριθμίσαν με διδάσκας,
καὶ ὅρκος ἢ ἀριθμητικὴ· καὶ
ἢ ἀριθμίας, ὡς Νικόμαχ·
ὁ Γερασένος. οὐκ οἶδα ἢ τί
λεγέας, ἢ τρία, ἢ ἑξ ἢ πλὴν
τῆς ἀληθείας φῆς πλὴν Πυθαγό-
ρου, ἢ πλὴν ὁμοδόδα καὶ τρια-
κάδα; Τρ. οἶσθα τὰ ἐν ἑνί, καὶ
τὰ σιγῆς ἄξια. οὐκ ἴδ' ἄδ' ἢ
μὴ τῶν τὰ ψυχῶν ἴχνη· ἐξ ὧν
γὰρ σὶ διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ
τίς ὁ πᾶν πάντων, καὶ τί τὸ
σύνεμα τῷ παντός. καὶ γὰρ
πᾶν λέγεται ταῦτα ἵπασχον,
ἅπιν σὺν, ὡς ἵκα δὲ μοι Γαλι-
λαῖ· ὅτι ἐντυχῶν, ἀναφαν-
τίας, ἐπὶ ῥῖν· ἢ ἐκ πῖτον
οὐρανὸν ἀερόβαλίσας, καὶ τὰ
λάμπει

quæ item constitutio, quòdve corpus vniuersi. Quando au-
tem me Galilæus ille conuenit, recaluaster, naso aquilo, qui
in tertium vsq; cælum per aërem ingressus est, quæq; optima
atque

tum, & istam ex manibus
pedibusque extentam, cur-
su præteruehe. CRIBPH.
Quémnam igitur tibi iuras
bo? TRIT. Deum alie
regnantem, magnum, æthe-
rium, atq; æternum, Filium
Patris, Spiritum ex Patre
procedentem, vnum ex tri-
bus, & ex vno tria. Hæc tu
Iouem puta, hunc existima
Deum. CRI. Numerare
me doces, & iusiurandum
arithmetica tibi est. Nam
& numeras, perinde ut Ni-
comachus ille Gerasenus.
Neque enim intelligo quid
dicas: Vnū tria, tria vnum:
num quaternionem dicis Py-
thagoricum illum, an octer-
nionem, an numerum ex tri-
ginta constantem? TRIT.
Tace ea quæ infra sunt, quæ-
quæ silentio digna. Non li-
cet hoc pacto metiri puli-
cum vestigia. Ego enim do-
cebo te quid sit vniuersum,
& quis fuerit ante omnia, &

καταστα ἐκμεταδεκῆς, δι' ὅ-
 παρ' ἡμῶν ἀνικάνισον, ἵς
 τὰ τῶν μακάρων ἵχνια παρ-
 ασώδωσι, καὶ ἐκ τῶν ἀσιδῶν
 χώρων ἡμῶν ἐλντροῦσα. καὶ
 σποίνσω, ὡς με ἀκούης, ἐπ'
 ἀληθείας ἀνθρώπων. Κρ. λῖ-
 γι, ὡς πολυμαθὶς τῆς Τριφῶν.
 ὅθεν φόβος γὰρ ἔρχομαι. Τρ. ἀ-
 νιγνωκῆς ποτι τὰ τῶν Αἰσος
 φάνους τῶν θραμαζοποιῶν ὄρνι-
 θας, ποιημάτων; Κρ. καὶ μά-
 λα. Τρ. ἐκ ἐχάρακται παρ'
 αὐτῶν ὁ λόγος. Χά. ὡς καὶ νῦν,
 ἔριβός τε μέλας πρῶτον, καὶ
 Τάβλαρος ὡρὺς, καὶ δ', οὐδ'
 οὐρανὸς ὡς. Κρ. καὶ λῖγος. ἄτα
 τί ὡς; Τρ. ὡς φῶς ἀφθιτορ,
 ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λυγ-
 ρὸ σκότος, καὶ πλὴν ἀκοσμίαν
 ταύτην ἀπέλασεν, λόγος μόνος
 ῥηθύνει πρὸ αὐτῶν, ὡς ὁ βραδύ-
 γλωσσος ἀπὸ γράψατο. καὶ
 ἐπηξεν ἐπ' ὅθασιν, οὐρανὸν
 ἐγέννησεν, ἀστράς ἐμόρφω-
 σεν ἀπλανῆς, θρόνον διέτα-
 ξας, ὅς σὺ σίβη θύς. καὶ ὅτις
 ἀνθρώποις

admodum tardilinguis iste descripsit: Terram firmavit sus-
 per aquas, cælum explanavit, stellas formavit fixas, cur-
 sum ordinavit, quas tu veneraris ut deos. Terram autem

atque pulcherrima sunt, in-
 de didicit, per aquam nos
 renouavit, in beatorum ves-
 stigia insistere fecit, & ex
 impiorum regionibus nos
 redemit. Ac te faciam, si
 me audieris, verè hominem.

CRI. Dic quæso, doctissi-
 me Triephon: timore enim
 quodam iam correptus sum.

TRI. Legistine aliquan-
 do Aristophanis Comici poë-
 tæ fabulam, Aues? CRI.
 Atque admodum. TRI.
 Scriptū ab eo tale quippiam
 ibi est:

A' principio chaos, & nox,
 & tenebræ nigrae erant,
 & tartarus altus,

Nulla autem terra, nec aër,
 aut sol' nullus adhuc, &c.

CRI. Rectè dicis: quid au-
 tem postea? TRI. Erat
 lux incorruptibilis, inuisibi-
 lis, incomprehensibilis, quæ
 dissoluit tenebras, & infor-
 mitatem istam abegit, ver-
 bo solo dicto ab ipsa, quem-

ἀνθιστρίκα καὶ ἄπιστον, ἀνθρο-
πορικὰ μὴ ὄντων ἰς τὸ εἶναι
παράλογον. καὶ ἴστω ἰσὺς οὐρα-
νῶ βλάπτων δικαίους τε καὶ
δίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πρά-
ξεις ἀπογραφόμενον. ἀνταπο-
διδόν δὲ πᾶσιν, ὡς ἡμῖν αὖ
αὐτὸς ἐν ταύτῃ. Κρ. τὰ δὲ τ
μοιρῶν ἐπινοήματα ἰς αὐ-
τὰς, ἡγαράσθης γὰρ καὶ
ταῦτα. Τρ. τὰ ποῖα; Κρ. τὰ
τῆς ἐμαρμένης. Τρ. τίς, ὦ
καλὲ Κεῖτια, περὶ τῶν Μοι-
ρῶν ἰσὺς δὲ μαθητιῶν ἀκού-
σωμι περὶ σὺ. Κρ. ὃς Ὀμηρος
ὁ ἀοιδὸς τοῦ ποιητῆς ἄρην;

Μοῖραν δ' ὅτιν' ἀφ' ἡμῖν πε-
φυγμένον ἔμμεναι ἀνθρώπων.
ἐπὶ δὲ τὸ μέγα λος Ἡρακλῆος.

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρας
κλήν φύγει ἡμῶν,

ὅς περ φιλεῖται τοῖς Διὶ
Κρονίῳνι ἀνακτὶ,

Ἀλλὰ ἡ μοῖρ' ἰδία μασσέει, καὶ
ἄρ' ἀλλ' ὅτιν' ἀφ' ἡμῶν.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον λαβὲ
μαρτυρεῖται, καὶ τὰς ἐν τούτῳ μέγας
βολὰς, ἐνθα δ' ἴπταται.

Πάσεται,

Quin et totam vitam, omnesque in ea mutationes, fato consti-
tutas atque ordinatas esse idem innuit, cum ait :

et floribus exornavit, ho-
minem ex nihilo ad essen-
tiam produxit. Estque in cœ-
lo aspiciens iustos pariter et
iniustos, et in libris descri-
bens cuiusque res et actiones.
Rependet autem omnibus,
* quam diem ipse præcepit.

CRI. Quæ autem à Par-
cis agglomerata cunctis sunt,
etiâmnne illa inscribunt?

TRI. Qualiânam? CRI.
Ea quæ ad fatum pertinent.

TRIT. Dic mihi, ὁ optime
Cruia, de Parcibus. Ego verò
discere gestiens, de te liben-
ter audierim. CRI. An
non Homerus poeta cele-
bris ait :

At fatum effugit nemo
(mihi crede) virorum.

De magno autem Hercule
idem ait :

Nec vis Herculeæ Parcibus
vitavit amaram,

Quamquæ dñs charus fo-
ret, et Iovis incluta proles.

Sed fato, atque ira domi-
tus Iunonis iniquæ est.

Πάσσειται, ἄσσα οἱ ἄσα,
πατακλῶθις τε βαρεῖαι
Γιγνομένη νήσαντο λίνω,
ὅτι μιν τέκε μήτηρ,
καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἱποχὰς ἀπ'
ἐκάνης γίνεσθαι,

Ἡδ' ὡς Αἰόλορ ἰκόμεθ',
ὅς με πρόφρων ἐπιδέκετο,
καὶ πεμπ', οὐδέ πω οἶσ'
θα φίλῳ ἐς πατρίδ' ἐκί-
σθαι,

ὣς τε πάντ' ἀπὸ τῶν μοιρῶν
γίνεσθαι ὁ ποιητὴς μιμαρ-
τύρκει, τὸν δ' Δία μὴ θιγῆσαι
τὸν ὑπὸ Θανάτῳ λυσσέει
ἐξανασταῖ, ἀπὸ μάτορ
Αἰματώσας ψιάδας παρ
τῆς αὐτῆς ἱεράς,

Πᾶσι δὲ φίλον τιμῶν, τὸν
οἱ Πάτροκλ' ἐμμελεῖ
Φθίσαν ἐν Τροίῃ.

ὣς τε, ὃ Τειρεΐδῃ, δὴ τὸ μὴ
εὐδῶναι περὶ τῶν μοι-
ρῶν ἐθελήσας, ἢ καὶ τάχα πε-
λάρσιος ἐγγόνος μὴ δ' ἐπι-
δάσκων, καὶ τὰ ἀπόρρητα
ἐμνήσας. Τρ. καὶ πῶς ὁ αὐ-
τὸς ποιεῖται, ὃ καλὴ Κριτία,
διτλῶ ἐπιτίθει τὴν ἑμαρ-
μένην καὶ ἀμφίβολον, ὡς τό-
τε

—ubi ille deinde

Illā ferat, quæcunque
Deus, Parca'q; malignæ
Neuerunt genito, cū ma-
tris prodijt aluo.

Etiā in peregrino solo res-
tentiones ab eadem illa fies-
ri, ut cū Vlysses ait:

Atque uti susceptum pla-
cido rex Aeolus ore,

Miserit in patriam, sed
nondum fata sinebant.

Quare omnia à Parcīs fieri
poëta testatus est: Iouem aus-
tem neq; filium voluisse ab
infanda defendere morte,
sed potius

Sanguineas cælo guttas
diffudit ab alto

Ob natum, quem Patro-
clus prope mania Troiæ

Occisurus erat—.

Quamobrem, Triephton, ob
hæc nihil amplius addere de
Parcis volueris, etiā si for-
tassis in sublime sublatus fu-
isses vnâ cum præceptore, &
arcanis illis initiatus. TRI.

Et quomodo ipse ille poëta,
ὁ optime Critia, duplex al-
legat fatum, & ambiguum,

Gggg 4 ut qui

Δι μὲν τι πράξαντι, βίῳ δὲ
τίλῃ συγκύρῃ, βίον δὲ ποίη-
σαντι, ἰτίρῳ τίλῃ ἐντυχῇ,
ὅς ἐπ' Ἀχιλλεύῃ.

Διχθασίας κῆρας φθίμῃ
θανάτῳ τίλῃ δὲ.

Εἰ μὲν ἔ' αὐθι μύρω Τρω-
ων πόλιν ἀμφιμάχωμα,
ὡλλῶ μὲν μοι νόσῃ, ἀ-
τὰρ κλέῃ ἄφθιτον ἔσοι.

Εἰ δὲ ἐν οἴκῳ ἴκομαι,
ὡλλτό μοι κλέῃ ἰωδόν,
ἐπὶ Διὶ δὲ μοι αὐτῷ Εσ-
σεται.

Ἄλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχλώρῃ.

Ὅς ῥ' ἐν ἡδῶς κῆρ' ὀλοῦν,
ἐπὶ νηὶ ἔβαιν.

Πολλάκι γάρ οἱ ἔαπε γί-
ρων ἀγαθὸς Πολύιδῃ,

Νέσθ' ἢ ἀργαλὴ φθιῶν
οἷς ἐν μεγάροισιν,

Ἡ μετ' Ἀχαιῶν ἐνυσίῃ, ὅ-
τ' ὀ Τρῶισι δαμύω.

Οὐχὶ παρ' Ομήρῳ ταῦτα γί-
γρασθαι; ἢ ἀμφίβον δὲ αὐτῇ,

ἢ ἀμφίρῃ μιν ἀπάτη; ἢ δὲ
βόλῃ καὶ τῷ Διὶ ἐπιθύσω σοι

ἢ λόγῳ, ὅχι μὲν Ἀλκιῶν ἄρη-
κε,

qua hæc, atque adeò anceps deceptio? Quod si placet, et

tiam Iouis orationem tibi addam. Annón Aegistho dixit

ut qui hoc quidem fecerit,
talem exitū sortiatur: aliud
autem faciens, in alium eues-
tum incidat: ut de Achille,
cūm dicit:

Nam me mater ait, mīueis
Thetis inclyta plantis,

Sortitum geminas obeū-
da ad funera leges:

Nam si hīc persistam, pu-
gnemq; ad mœnia Troiæ,

Eripitur reditus mihi,
at inclyta fama sequetur.

Sim autem patriam repe-
tam, charosq; penates,

Fama perit, verūm in lōs
gum mihi ducitur ætas.

Sed & de Euchenore ait:

Qui non ignarus fati,
conscenderat aquor.

Nanque huic sæpe senex
Polyidus dixerat antè,

Aut morbo in patria per-
riturum, atque inter ami-

cos,

Aut manibus Teucrorū,
atque inter Dorica castra.

Annón apud Homerū hæc
scripta sunt? aut non ambi-

guum quod

κῶ, ὡς ἀποχομίζω μὲν τῆς
 μοι χείρας, καὶ τὸν Ἀγαμέμ-
 νον ὁ ἐπιβουλῆς, ἤν ἡ βαθεί-
 μαρζον πολὺν χρόνον, ἐπι-
 βαπομίζω ὅ τὰ ταῦτα πράττει,
 ἔλαθυσεν θανάτου; Τρ. τῷ-
 το ἡγὰρ πομπῆς πρὸς μαν-
 τωσάμην, ἰὰν ἡτάνης τὸν
 πλησίον, θανάτῳ θύσῃ παρὰ
 τῆς Δίης· εἰ δὲ γὰρ μὴ ὧντο
 πράττει, βίωσῃ ἡλαῶς, ἔδ' ὅ-
 ὦκα θίμης τίλῃ θανάτοιο
 ληχῇ. ἔχ' ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθω-
 τα τὰ τῶν ποικιλῶν, καὶ ἀμ-
 ελοῖα, καὶ μινδύω ἡδυνῶ-
 μύα; ὡς τι ἴασον ἀπαντα,
 ὡς καὶ οἱ ἐν ταῖς ἰπυρανίσις
 βίβλοισι τῶν ἀγαθῶν ἀπυρά-
 ψωνται. Κεῖτ. εἰ πάντα ἀνα-
 κυκλῆς, ὧ Τριφῶν, ἀπὸ μοι
 τόδ' ἔστι, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυ-
 θῶν ἐν τῷ ὕδατι ἰχθυόσιν.
 Τρ. πάντα, ἀτύχοι γὰρ
 χησὸς καὶ ἐν ἰθυσί. Κρ. πο-
 λὺς γὰρ γραφίας φησὶ ἐν τῷ ὕδα-
 τι. ὡς ἀπαντα ἀπυράφωται.
 Τετ. ἀνύμνη καὶ μινδύ ἔστις
 Scytharum res in cælo describuntur? TRIE. Omnes, si
 quidem ὁ inter gentes Chrestus fuerit. CRIT. Multos
 sanè scribas in cælo narras, quando cuncta describuntur.
 TRIE. Bona verba, Critia, neque quicquam contempnium

quod si ab adulterio ὁ in-
 dijs Agamemnonis sese con-
 tineret, fato illi constitutum
 esse ut in longum tempus vi-
 ueret: si verò in animum in-
 duceret facere ista, mortem
 effugere non posse? Atque
 ad eum modum ego quoque
 vaticinatus sæpè sum: Si
 occideris proximum, mors
 si condemnaberis iudicio. si
 verò hoc non feceris, vi-
 ues rectè:

Nec te fas adeò festinam
 incurrere mortem.

An non vides quàm minimè
 correcta aut emendata sunt
 quæ à poetis dicuntur? quan-
 quam item ambigua ὁ obli-
 qua, neque vnquam certa ac
 liqua sede stabilita? Quæ
 re omnia isthæc missa fac,
 ut ὁ te in cælestibus bono-
 rû libris inscribant. CRIT.
 Benè omnia reuoluis ac re-
 petis, Triephton, sed mihi
 illud responde: Virum ὁ

φησὶ ὁ τοῦ διξιού, ἀ-
 λὰ κατηγάμην· πᾶσι παρ'
 ἑμοῦ, ἔπειθ' ἔρχεσθαι εἰς τὸν
 οὐρανόν· ὡς διέ-
 ρην ἐξήκωσι, γὰρ δὲ ἐφ' ἧς
 διατ' ἐπῆξεν, ἀσέρας ἰμῶς
 φωσεν, ἀνθρωπομικτὸν
 παρήγαγε, τί παράδοξον,
 καὶ τὰς πράξεις πάν-
 τος ὑπογράφει· καὶ ἦ
 οἱ οἰκτίδιοι κατασπῆσαν-
 τι, οἰκτίδας δὲ καὶ οἰκτίας
 ἐν αὐτῷ σπασαγόντι, οὐκ
 ἔστιν οἱ διέλαθε ζώτων
 πράξεις ἀπόδηγτος, πόσῳ
 μᾶλλον τὸν πάντα ποιῶν
 πῶτα θεὸς, ἐχ' ἅπαντα ἐν ὧ
 κοιλίᾳ διαθραμῆν ἰκᾶσθαι
 πρᾶ-
 ξιν καὶ ἰννοιας· οἱ γὰρ οὐ
 θεοὶ, λόφασθαι τοῖς ἡ
 ὁδοῖσιν ἡρώδους. Κεῖν. πάν-
 τος γίγας, καὶ μὴ ἀντισφῶς
 τῆς Νιόβης παθεῖν. ἐκ σήλης
 γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφηνε.
 ὥς τε τῷ τὸν πεσπῶσι,
 μὴ λαχόντι παθεῖν παρ' ἑμῶ.

Text.

aut vile de Deo dextero lo-
quaris, sed Catechumenus
existens, persuaderi à me ti-
bi sine, si modò viuere cu-
pis in æuum. Nam si cœ-
lum explanauit ut pellem,
terram autem firmavit su-
per aquas, stellas formauit,
hominemque ex nihilo, ut
esset, in lucem produxit: quid
mirum adeò, si res quoque
omnium ibi describantur?
Nā & tu si domunculam a-
liquam ædificāsses, ancillas
autem & seruos in ea multos
congregasses, nunquā te la-
teret quicquam eorum quæ
ab illis gererentur, quā-
uis abiectum & vile. quā-
tò igitur magis probabile
est, cum qui omnia creauit,
Deum, cuncta expedite ac
facile percurrere, & vniusi-
cuiusque consilia & actio-
nes animaduertere? Nam tui
dij pro Cottabis, ab ijs qui
rectè sapiunt, habentur.

C R I T. Rectè omnino di-
cis, & mihi nunc diuersum accidit, ^e atque Niobæ olim.
ex statua enim in hominem conuersus sum. Quare iam deum
istum tibi appono, & iuro quòd mali à me nihil pati.

TRIT.

ΤΕΤ. Ἐπὶ ἐκ καρδίας μ' ὄν-
τως φιλῆς, μὴ ἱτερόν τι
ποιήσης ἐν ἐμοί, Καὶ ἱτερον
μὲν, λόγους ἐνὶ φρεσίν, ἀπο-
θῆ ἔπης. ἀπ' αὐτῶν δὲ, τὸ θαυ-
μάσιον ἐκείνο ἀκρομάτιον
ἔκασον, ὅπως ἐφ' ἡ κατὰ
χρεία, καὶ ὅπως ἀποιωθῶ,
καὶ ὅς ὡς ἐν Νιόβῃ ἀπαυδύσω,
ἀπ' ὡς ἀνδρῶν ὄροντο γυναι-
κομαι, καὶ τὴν θαυμασίαν οὐ
ἐκπληξίην κατ' ἀνθρώπων λα-
μῶνα ἐκ παραδύσω. Κρ. νῦν
τὸν ἦδ' ὅν τὸν ἐκ πατρὸς, ὃ ὅ-
το γυνύσται. ΤΕΤ. λίγῃ, πα-
ρὰ τὴν πρῶτον, ὅς δὲ αὐτὴν
λόγους λαβὼν, ἐπὶ δὲ καθιδή-
μαι, Διγμῶν ὅς Αἰακίδῳ, ὅς
πότε λήξῃ ἀείδων. ΚΕΤ. ἀ-
πὸς ἐπὶ τὴν πρῶτον, ὡς
γυνύσται, καὶ τὰ χαλεπὰ.
καὶ δὲ ὅς ὅτι πρῶτον ὅς ἀμύ-
νη, ἐπὶ τὸ ὅς ψιθυρίζοντας, ἐ-
πὶ δὲ τὸ ἀπὸ ἐφ' ἡ τὸ ὅς χεί-
ρισιν. ἐπὶ δὲ παρὰ τὴν ἐπὶ
ἐκπληξίην, καὶ τὴν χάρ᾽ ὅς
βλεψά-

TRIT. Si modò ex corde
me diligis, ne quid alienum
aut nouum in me facias:

Nève aliud celes animis,
aliudq; loquaris.

Verùm age mirabilem illam
auscultationem tuam tan-
dem profer nobis, vt & ego
expalleſcam, & proſus im-
muter, & non quemadmo-
dum Niobe, obmutescam,
ſed vii f Philomela in auis-
culam conuertar, & mira-
bilem iſtam conſternationem
tuam in prato viridi tra-
gico quodam modo decana-
tem. CRIT. Ita per filium
ex patre haudquaquā iſtud
fiet. TRIT. Dic modò, à
ſpiritu poteſtatem ac vim di-
cendi accipiens. Ego verò
ſedebo:

Aeacidem expeſtans, dū
cantum finiat ille.

CRIT. Abieram in viam
publicam, empturus vides
licet ea, quibus maximè o-
pus habebam: atque ibi vi-

deo multitudinem admodum magnam in aurem mutuo
ſufurrantes: audiendi autem ſtudio etiam labijs inhære-
bant. Ego verò oculos per cunctos circumferens, &
manum

Βλεφάροις περιάμφας, ἐς
σκοπίαζον ὀξυδερκέα, ἃ
πρὶς τινα τῶν φίλων διάσω-
μαι. ὁρῶ ἢ Κράτωνα τὸν πο-
λιτικόν, παιδόθεν φίλον ὄν-
τα, καὶ συμποτικόν. Τετ. αὖ-
τις ὄνομα ἔστω, τὸν ἱξισω-
τὴν ἢ ἄρκας, ἅτα τί; Κεῖτ.
καὶ δὲ πομπὸς παρασκευ-
σάμεν, ἕκον ἐς τὰ πρόσω,
καὶ τὸ ἰωθινὸν χαῖρι ἅπαρ, ἱ-
χέουσαν ὡς αὐτόν. ἀνθρωπίν-
ον δὲ τίς, τὸνομα Χαρί-
κην, σισυμμέον γιρόνα-
τιον, ῥίγχορ τῇ ἰκίδητι μύ-
χιον, ἱχέμελλτο ἱπισουρμίν-
ον. ὁ δὲ πύκλ' ἐναντί-
ον θανάτῳ, ἅτα ἤρξατο ἱπ-
πὸς γλῶσσι κατισχυμμέον. οὐ-
τος, ὡς πᾶσι, ἔντι τῶν ἱξί-
σων καταλέπει ἱλασμοὺς,
καὶ τὰ χεῖρα τοῖς δακτυλοῖς ἀ-
ποδύσας, καὶ τὰ τὶ ὀνειρία
πάντα, καὶ τὰ δημόσια καὶ
τὰς ἀραμάγας δέξεται, μὴ
ἱξιάζων τὴν τέχνην, καὶ κατ-

φλῶρα

manum supercilij incuruam
supernè obducens, inspecta-
bam quam acutissime sicubi
amicorum aliquem contem-
plarer. Video autem Cra-
tonem Politicum illum, qui
mihi à puero usque amicus
fuit, & in conuiuijs vnà con-
suetus. TRIT. Intelligo
quem dicis, inspectorem vi-
delicet illum. sed quid po-
stea? CRIT. Multis itas
que opposito cubito dimo-
tis, in anteriorem partem pe-
netraui, & matutinum illud
Aue præfatus, accedebà ad
ipsum. Ceterum homuncio
quidam nomine Charice-
nus, vetulus, emarcidus, &
naso stridens, tussiebat pri-
mò intimum quiddam, ex-
creabatq; languidum & in-
conditum. Erat autem spus-
tum morte ipsa liuidum ma-
gis. Deinde cœpit loqui vo-
ce attenuata & exili admos-
dum. Hic, ut antè dixi, inspe-

& debita sœnatoribus reddet, & pensiones omnes tam
priuatas quàm publicas: præterea & aramangas capiet,
non inquirens aut perpendens cuiusque artem. Atque etiam
amariora

φλυάρα ἔτι πικρότερα, οἱ πε-
ρὶ αὐτὸν δὲ ἄδοντες τοῖς λό-
γοις, καὶ ὡς λευκῶ τῶν ἀκου-
σμάτων πεσέκεντο. ἔτιρ' ὃ
τὸνομα Χλωόχαρμος, τει-
βάνιον ἔχων πολύσαθρον,
ἀνυπόδητος τε καὶ ἄσκητος,
μιτιάει, ὥς ὁδῶσιν ἐπιπρο-
τῶν, ὡς ἐπιδείξατό μοι τις
κακοεῖμων, ἐξ ὁρίων παρα-
γνόμῃ, λεκαρμῆς τὴν
κόμην, ἐν ὡς θιάτρῳ ἀναγί-
γραμμῶν ὄνομα ἱερογλυ-
φικοῖς γράμμασιν, ὡς οὗτος
ὡς χυρῶ ἐπικλύσει τὴν λεω-
φόρον. ὡς δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν
τὰ Λευσάνδρου καὶ Ἀρτεμι-
δίου, ὃ καλῶς ἀπεδείκνυται.
ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν,
ἀλλὰ οἱ μὲν τὰ χεῖρα πλεονε-
κτεῖναι ἀναλόγως τῆς ἀπεδεί-
ξεως, οὗτος δὲ ἐπὶ πολλὸν ὥς
ὁδοῦ γε διεκτεῖναι, ὡς πολ-
λοῦ χυρῶ ἀπορρηκῶς. καὶ ἔ-
μοι γε δοκεῖ, ἐπὶ Λωκά-
δα πῖπτον, καὶ δῆμον ὀνά-
ρων καταδαρθεύειν, τοσαῦ-
τα ὀναροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς
νυκτὸς

amatoria his nugabatur. Illi
autem qui circa ipsum erāt,
delectabantur verbis hisce,
et nouitati eorum quæ au-
diebant aduertebant ani-
mum. Alius autem quidam,
cui nomen Chleuocharmus,
pallium habens admodū pu-
tre, sine calceis et tegmine
capitis incedens, interloques-
batur, dentibus applaudens:
ut demonstrauit mihi male
vestitus quidam, qui ex mon-
tibus aduenerat, detonsa cor-
ma, in theatro perscriptum
nomen literis hieroglyphic-
is (hoc est, sacris et arcan-
nis notis) quod iste auro inu-
daturus esset viam publi-
cam. Ego verò inquam: At
iuxta et Aristandri et Arce-
midori præcepta non ita bo-
num euentum habebunt hæc
inter vos somnia, sed tibi
quidem debita multiplica-
buntur secundum proportio-
nem pensiomis: iste autē quam-
plurimum obolo etiam care-
bit, tanquam qui multo auro
tam diues fuerit. Ac mihi quidem videmini super Leucadem
petram et somniorū populum cōsopiti, tam multa somnare,
nocte

οὐκ ὅς τις. οἱ δ' ἀνικάχα-
 σαν ἅπαντες, ὡς ἀπνιγνύτου
 ὑπὸ τοῦ γιγῶτος ὧ καὶ τῆς ἀμα-
 θίας με καταγινώσκον. ὡς δ'
 ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, μὲν κα-
 πῶς πάντα ἐξηρίνισα, ἵν' ἂν
 πῶ τί ἐποικισάμην, καὶ ὁ
 κατὰ Λείωνδρον τὸν Τελμι-
 σία, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ε-
 φήσιον ἐξηγώσατο τοῖς ὄνεί-
 σιν, ἃς ὁς, σίγα, ὦ Κεῖτια, αἱ
 ἐχθυεῖς, μισαγωγίῃ σι τὰ
 κάμιστα, καὶ τὰ νῦν γρηγό-
 ρη. οὐ γὰρ ὄντοί τ' αἱ-
 σίον, ἀλλ' ἀληθεῖς, ἐκδέσονται
 αἱ ἐς μελῶα μισοῦ. ταῦτα ἀ-
 κηκῶς παρὰ τοῦ Κράτωνος,
 καὶ τὸ ὀλιωρὸν τῆς ὀφνοίας
 αὐτῶν καταγινώκως ἠρυθεία-
 σα, καὶ σκυθρωπάζων ἱπο-
 ρώμεν, ποτὰ τὸν Κράτω-
 να ἐπιμυρόμεν. εἰς δ' ὄρι-
 μὴν καὶ Τίταν ὄντι νιδῶν, θρα-
 ξάμενός μου τὸ λῶπες, ἐσπάζ-
 ραξί, ῥήτρην ποιήσασθαι πε-
 θόμενός τε, καὶ παρανυφόμε-
 νος παρὰ τοῦ πεπρωμένου
 ἐκάνον Δαυμονίου. αἱς λό-
 γους ὅ ταῦτα παρικτάναντος,
 πάθαι

rato illo numine instigatus. verbis autē hęc extendendo, pers-
 suadet

nocte quasi in puncto existen-
 te. Illi verò cachinnos sustu-
 lerunt vniuersi, ita ut risu
 propè suffocarentur, meque
 ignorantiae condemnarunt.
 At ego ad Cratonem conuer-
 sus inquam: Num perperam
 omnia ἐξηρίνισα, ut comico
 modo dicam aliquid, & non
 iuxta Aristandrum Telmi-
 sensem, & Artemidorum E-
 phesiū inuestigauī somnia?
 Tum ille: Tace, inquit, Cris-
 tia. Si enim silentium ages,
 edocebo te sacrorum pul-
 cherrima, & quae nunc fu-
 tura sunt. Non somnia hęc
 sunt, sed res ipsa. Euentum
 autem capient in mensem quā
 dicitur Mesori. Hęc post-
 quam audissem à Cratone,
 & lubricam ipforum men-
 tem cognouissem, erubui, &
 tristitiam prae me ferēs abij-
 multis Cratonem incusanti
 do. Vnus autem illorū acers-
 bum & Titanicum quiddam
 obtuens, arreptum me velle
 vellicabat, conuentionem fe-
 cisse & credēs, & ab inuicta
 suadet

πείθει μὲν ἡ Λαοδοαίμονα ἀς
 ζήντας ἀνθρώπους παραγνῆς
 θάη· ἢ ἀπφράδι, τὸ δὲ λυό-
 μνον, ἡμῖνα συκνυῖσαι· ἔ-
 πασκει ἢ πάντα ἐξ αὐτῶν μν
 παγωγθῆναι. καὶ δὲ δικάζου-
 μιν Σιδονίας τὴν πύλας, καὶ
 χαλκίους ὑδῆς, ἀναβάθρας δὲ
 πλείους περικνηκωσάμενοι, ἵε
 χευσόροφον οἶκον ἀνέκθον,·
 οἶον Ομηρῷ τὸν Μεγαλῶν
 φησί. καὶ δὲ ἅπαντα ἱσκο-
 πίαζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεί-
 νῳ· νησιῶν δὲ οὐκ
 ἔλυνε, μὲν δὲ, ἀπὸ ἀνδρας
 ἐπικνηκυστάς καὶ κατοχίω-
 μένους. οἱ δὲ ἰδιόρτηδ' ἐκείνη-
 σαν, καὶ ἐξηναντίας παρι-
 στήνους. ἔπασκον γὰρ, ὡς εἰ τι-
 να λυγρὰ ἀγγελίαν ἀγγαγοί-
 μιν. ἐφάπνοντο ἢ οὗτοι, ὡς τὰ
 ἐκείναι ἀνθρώποι, καὶ ἔχουρον
 ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὡς πρὸς αἰωοί-
 νοποιοὶ ἐπὶ θάλαττα. τὰς ἐκπα-
 λὰς δὲ ἀρχισχόντους, ἐψιθύει-
 ζον. μετὰ δὲ τὰ κροντό μιν,
 τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι
 τοῖς πέλις, καὶ τοῖς ἄλλοις; χευσὶς
 γὰρ

suadet mihi infelici, ut ad
 prestigiatōres istos homines
 accederē, & in diem atram,
 quod dici solet, incurrerem.
 Dicebat enim se omnia ex
 ipsis, quæ ad sacra & arcana
 pertinerent, edoctum esse.
 Atque ita pertransiimus fer-
 reasque portas, & ærea limi-
 na. Multis autem superatis
 scalis, in domum aurato fa-
 stigio insignem ascendimus,
 qualem Homerus Menelai
 fingit esse. Atque ipse qui-
 dem omnia illa contempla-
 bar, quæ insularis ille adole-
 scens. Video autem non He-
 lenen mehercle, sed viros in
 faciem inclinatos, & palle-
 scentes. Illi autem ubi me cō-
 spexerunt, gausi sunt, & ex-
 aduerso ad nos accesserunt.
 Dicebant enim, num quod
 triste nuncium afferremus?
 Nam videbantur isti quàm
 pessima optare, gaudebantq;
 tristibus & malis, perinde at-
 que in theatro furie. Capita
 autem inter se iuncta tenen-

tes confusurrabant. Postea interrogabant me:

Quisnam hominū, aut vnde es, quæ patria, quique parentes

Sunt

ῥαγδαίους ὑπὲς ἐκπέμψουσιν,
 εἰ νικῶντων πολλὰ ἰσχυρὰν-
 συοὶ τῇ γῇ; χάλασαν δὲ καὶ ἱερὺς
 σίβω εἰ κατὰ ξυστοι, λοιμὸν καὶ
 λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν; εἰ τὸ ἐν
 ραυνοδόκον ἀγγέον ἀπὸ γιμνῶ-
 νων, καὶ τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον
 ἀνεμυσεῖται; οἱ δὲ, ὡς ἅπαντα
 κατὰ ὁρθωκότων, κατὰ φλυαρίων
 τὰ αὐτῶν ἱράσματα, ὡς μεταπαι-
 γῶσι τὰ πράγματα, ἀταξία
 δὲ καὶ τῶν πάλιν πόλιν κα-
 ταλύουσιν, τὰ στρατόπεδα
 πῆλονα τῶν ἐναντίων γυνόν-
 ται. τὸ δὲ κταραχθεὶς, καὶ ὡς
 περ πρὶν ὁ καὶ οἱ δὲ
 θῆς, διαδωρὸν ἀνέβη, ὃ δὲ
 μόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα
 βλάστησιν, θύζοντες ὁ δὲ
 τας καὶ ἀνδρῶν θυμοκλόν-
 των, πνεύοντων δόρυ καὶ λόγ-
 γας, καὶ πωλοφόρους τριφασ-
 λείας ἀπὸ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κα-
 φαλῶν κατὰ βέβαιον, ὡς πάλιν
 πατεῖδα ὑμῶν κατὰ τρυφίαν
 οὐδ' ἔρ' αἰσθησάμενοι τὰ ταῦτα
 ἀκηκόητε, ὃ πάλιν πολυάσχολον
 μαθη-

uias impetuosas ac vehemē-
 tes demittent? num densa
 niue terram insternent, grā-
 dinem autem & rubiginem
 deuoluent? Num pestem ac
 famem immittent? num vas
 illud fulminiferum exun-
 dat, & tonitruificum rece-
 ptaculum repletū est? At il-
 li, quasi cunctis præclarè ge-
 stis, deblaterabant sua ista
 amabilia, quod videlicet res
 statim immutandæ essent,
 perturbationes autem & tur-
 multus ciuitatem inuasuræ,
 & exercitus ab hostibus
 mox superandi. Ob hæc
 itaque animo conturbatus,
 & quemadmodum illex in-
 censa, intumescens, magna
 voce exclamaui: O misera-
 ri hominum, ne vana ad-
 eò loquacitate efferamini,
 acuentes dentes aduersus
 viros leonum animos
 præ se ferentes, spirantes
 hastam & lanceas, &
 candicantes cristis galeas:
 sed ista in vestrum caput

conuertantur, quando ita patriam vestram deprimitis. Non
 enim in aëre gradientes ista audiuiſtis, neque negociosam

H h h h

mathez

μαθηματικὴν καταρθεῖσθαι.
 εἰ δὲ γε μανθῆσαι καὶ γουήσασθαι
 μάς παρίστανε, διωλὼν τὸ
 ἄμαθιας γυναικῶν ἢ ἰσχύ-
 ματα ταῦτα γρη῏διαρ, καὶ παύ-
 ρναι. ἐπὶ πολὺν ἢ τὰ τοιαῦτα
 αἱ γυναικῶν ἐπίνοιαι μετρί-
 χονται. Τρ. τί δὲ πῶς ταῦτα
 ἐφύγε, ὡς καὶ Κεῖτια, οἱ κί-
 παρμενοὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν
 διάνοιαν; Κρ. ἅπαντα ταῦτα
 παρίστανον, αἱ ἐπίνοιαι τε-
 τιχρασμένην καταπεφυγό-
 τω. ἔλθον ἢ, ἄλλο δέκα ἄσ-
 ῶι δισμύμω, καὶ ἐπὶ παννύ-
 χους ὑμνοδίας ἐπαρρηνῶν-
 τω, ἀναρῶσθαι τὰ ῶαῦτα.
 Τρ. σὺ δὲ τί πῶς αὐτὸς ἔρη-
 πας, μὴ γὰρ ἐφύγε καὶ διη-
 πορημένος. Κρ. θαύραδ, ἢ ἄ-
 γνης. ἀντήπον ἢ τὰ καλ-
 λισα. τὰ ἢ παρὰ τῶν ἀσ-
 πῶν θρυπέμω ἐφωπεῖν ὑ-
 μῶν, ὅποταρ ὄναροπολεῖται, τὰ
 ῶαῦτα πῶ παρασάγονται. οἱ
 σιγηρὸς ἐπομαδιῶντες, ἔξω

mathematicam perfectē as-
 sedū affectui estis. Quod se-
 verō vaticina vos & prae-
 stigiae huc induxerunt, dum
 plex ignorantiae nomen sus-
 stinetis. Nam haec mulierum
 atq; anicularum inuēta sunt,
 & ludicra. plerunque enim
 huiusmodi res muliebres
 curae prosequuntur. T R I T.
 Quid autem ad haec respon-
 derunt, ὁ optime Crinia, isti
 mente pariter & sententijs
 detonsi? C R I T. Cum haec
 haec praeterierunt, ad cogi-
 tationes illas à se inuentas
 & exercitatas confugien-
 tes. Dicebant enim, Soles de-
 cem ieiunii & absque ciba
 perseuerabimus, & ad hyme-
 nos tota nocte decantandos
 vigilantes, talia somniamus.
 T R I T. Tu verō quid ad
 ipsos dixisti? Magnum enim
 & attonitum quiddam re-
 sponderant. C R I T. Con-
 fide, nihil ignaum. Con-
 tra enim respondi pulcher-

rimē. Nam quae vulgò ab urbanis, inquam, de vobis id-
 estantur, quando somniatis, huiusmodi scilicet proferun-
 tur. Illi autem quasi quiddam caninum subridentes, exera-
 lectulunt.

πρὸς ἔρχονται ἢ ἐλινιδίου.
 ὡς δ' ἐγὼ, ἢ ἀληθεῖς εἰσι ταῦ-
 τα, ὡς αὐθιγίοι, οὐκ ἄρ' ποτε
 ἀσφαλῆς τὰ μέλλοντα ἐξι-
 γνῶσθαι, ἀλλὰ καταπαύσθαι
 τοῦ κατὰ αὐτῶν, ληρέσκει τὰ
 μὴ ὄντα, μηδὲ γνῶσθαι. ἀλλὰ
 τὰ ταῦτα μὲν, οὐκ οἶδ', ὅπως
 ληρέει, ὅθεν οἱσι πιστεύουσιν,
 καὶ τὰ ἐσθλὰ βελλυσθῆναι
 τοῖς δὲ πονηροῖς ἔσθλῳ, μηδὲν
 ὁ νόμος τῷ βελλυσθῆναι, ὡς
 τὴν ἰσχύος τὰς ἀποκότους ταύ-
 τας φαντασίας, καὶ τὰ πονη-
 ρὰ βελλῶματα, καὶ μανθῶμα-
 τα, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐς ἑώρα-
 κας βάλοι, εἴτε τὸ τῇ πατρίδι
 ἰσχυρᾶσθαι, καὶ λόγους ἐκδίδ-
 δους ἐπισημίσαν. οὗτοι δ' ἄ-
 παντες ἵνα θυμὸν ἔχοντες,
 ἡμεῖς ποτὶ κατεμύμενον. καὶ
 ἡ βύλα, καὶ τὰ πρὸς πρῶτον
 εἰ, ἃ τινὲς καὶ ὡς σήλω ἄν-
 κυλον ἐθῆκαν, μέχρις ἂν ἡ
 ἡγεμονία λαλῇ διδόντων ἀν-
 δρῶν, καὶ ἀνθρώπων ἀπικατέ-
 σθαι. Τρ. σίζα, ὡς Κετρία, καὶ
 μὴ

lectulum aliquantum pro-
 grediuntur. Ego verò, si ve-
 ra sunt, inquam, talia, ὁ αἰ-
 therij, haud unquam sanè tua
 τὸ ea quæ futura sunt, inue-
 stigabitis, sed persuasi ab is-
 psis nugabimini quæ neque
 sunt, neque futura sunt. Ve-
 rum hæc quidem nescio quo
 pacto nugamini, somnijs cre-
 dentes, & quæ optima sunt,
 abominamini : malis autem
 delectamini, haud sanè quic-
 quid abominatione ista pro-
 mouentes. Quamobrem mis-
 sas facite alienas istas ima-
 ginationes, & praua con-
 filia vaticiniaq̃, necubi deus
 vos in malam rem hinc eij-
 ciat, eò quòd patriæ mala
 imprecamini, & verbis adu-
 lterinis ac perditis illam af-
 famini. At isti vnum eun-
 demq̃ omnes animū haben-
 tes, me multum increpabant.
 Ac, si placet, ista quoque tibi
 addam, quæ me etiam perim-
 de ut stauam, elingue ac mu-
 tum reddiderunt, donec me frangi ista tua loquela, cum iam
 propè in lapidem conuersus essem, resoluit, & in hominem
 rursus restituit. T R I T. Tace Critia, neque mugas istas
 Hhhh 2 longius

μὴ ἐπιρρίψῃς τὸς ὕβρις. ὁ
 ρᾶς γὰρ, ὡς ἐξήκωτα μὲν ἡ
 δὴς, καὶ ὡς ὑποφορῶν ἰδέα
 θλω γὰρ τοῖς παρὰ σὺ λόγοις,
 ὡς ἀπὸ κυνὸς λυφῶντος, καὶ
 αἰ μὴ φαρμακονηθῇ δανὸν
 ἡμιπῶν ἡρεμῶν, αὐτὴ ἡ μὴ
 μὴ οἰκιστὴς ἐν ἡμοῖς, μέγα κα
 κὸν ἐργάσεται. ὡς τὴν ἑαυτοῦ
 τὸν; τὴν ὡχλὺν ἀπὸ πατρὸς
 ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυάνυ
 μορ ὁδὸν ἐς τὴν ἑπὶ θάλασσαν.
 ἀπὸ τῆς ἑλπίδος Κλεόλαος οὗ
 τὸς δὲ, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ
 βιβάς; σπυδῶν ἡ κατὰ
 χιται, μὲν ἐπιφανέμενος αὐ
 τῶν; Κρ. καὶ μάλα. Τρ. Κλεόλαος
 μὴ τι πρὸς ἡμῶν γὰρ ποσὶ, μὴ
 δὲ πρὸς ἡμῶν, ἀπὸ ἡμῶν καὶ
 ρων, αἱ γὰρ μὲν φέρεις.
 Κλ. χαίρει ἄμφω, ὡς καὶ ἐν
 νοῖς. Τρ. τίς ἡ σπυδῶν; ἀπὸ
 μῶν καὶ ἐπὶ πολλῶν, μὲν τι
 καὶ ἀπὸ πρὸς πρὸς; Κλ. πρὸς
 καὶ ὁ φέρεις ἡ πρὸς βοῶνται

Περ-

nos: sed accede lætus, si quidem nuncium aliquod affers.
 CLB. Saluete ambo, ὁ πρæclarum par amicorum. TRI.
 Quæ autem est festinatio ista? permultum enim anhelas.
 num nouum aliquid gestum est? CLB.

Cecidit supercilium illud olim Persidis

longius extenderis. Vides
 enim quomodo intumuerit
 mihi venter, & quasi im-
 pregnatus eam. morsus es
 nim sum verbis à te modo
 dictis, perinde ut à cane
 rabiosa: ac nisi medica-
 mentum aliquod obliui-
 nem inducens hausero, at-
 que ita conquiescam, me-
 moria hæc mecum cohabi-
 tans, & quasi domi apud me
 residens, magnum aliquod
 malum procreabit. Quam-
 obrem missos istos facito,
 precationem à patre inci-
 piens, & celebre illud car-
 men ad finem apponens. Sed
 quid hoc? annon Cleolaus
 hic est, is qui pedibus long-
 gum adeò incedit? serio au-
 tem venit & accedit. Num
 alloquemur ipsum? CRI.
 atque admodum. TRI.
 Cleolæ, ne quid cursu præ-
 teruehare, neque præterea-

ξιοθεύμεν τοῖς τε ἑράτεος ἡμί-
μοσι ἡνιωδαι τὸς δὲ λοιποὺς
ἡνῆρ ἰάμεν, ἀρκιόμεν
ἡνῆρ αὐτῶν ἀπῆν, τὸ, Οὐ
φροντίς ἱπποκλῆδης, ἡσ
τὰ τῶν παροι-
μῶν.

digni facti fuerimus huius
modi potestati atque virtuti
subiecti esse. Reliquos autem
istos nugari sinamus, conten-
ti pro ipsis dicere notum il-
lud, quod proverbio dici so-
let: Nō est cura Hippocliidi.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a SALMONEVM] Salmoneus Elidis rex, quum Iouis
fulmen mentiretur, ac propterea crederetur Deus, ab ipso Ioue
fulminatus est. Manianus:

Sic quoq; delusus curru Iouis æmulus alto,
Flammiferumq; rotans Alpheia per oppida fulmē
Occidit, & casu Elzam perterrita urbem.

De eo Lucianus in Timone & in Tragopodagra. Item Virgil.
Æneid. 6. b Tyro.] Tyro formosissima fuit nympha, Sal-
monei filia, ab Enipeo Thessalia fluuio adamata, & à Neptuno
compressa, peperit Peliam & Neleum, teste Hom. Odyss. 11. de
qua superius in dialogis Deorum, & libro 2. Histor. verarum.

c Veneratorem istum.] Is creditur fures, excubitores, ex-
ploratores, omnesq; id genus homines adiuvare, qui rem qua-
piam latenter atq; occultò aggredi moliuntur, πομπὸς & ἡγε-
μῶν & cognominatus. Aristoph. in Pluto. d Victoriā vi-
troq; inclinantem.] Homerus locis aliquot appellat ἐπὶ νῆ-
κία νικῶν: id est, victoriā alternatim nunc his, nunc illis con-
tingentem. Est enim dubia victoria & incerta. Hinc Homerus
idem alibi ἀμφήκεσαν νικῶ etiam vocat. Dicitur & eadem vi-
ctionis ἐπὶ νῆκας & ἐπὶ νῆκας. Aristoteles lib. Rhet. 2. νῆκας
ἀπὸ μὲν ἑστέων ἀδράς: id est, Nunc his, nunc illis contingit
vincere. Servius lib. 11. Æn. super ea verba,

In mediosq; focos, & dis communibus aras:
Dei, inquit, communes sunt Mars, Bellona, Victoria: quod in
bello virique possunt parti favere. Arist. eod. lib. & Lucianus
necesse

noſter in libello de Calumnia ex Homeric. Iliad. σ. hanc ſenten-
tiam prouerbialem citant:

Ξυλὸς ἐννάλιος, καὶ τε κενὶόν τε καὶ τέκε. id eſt,

Communis Mars, inq; vicem perimit perimētem.
Quod carmen incertum ac varium belli euentum notat. e At-
que Niobe.] Niobe Tantali filia, vxor Amphionis, regis The-
banorum, ſex filias, totidemq; filios peperit: ideo animo elato
Latona ſeſe præferre non dubitauit. Quamobrem indignata
dea, Apollinis & Diana ſagittis liberos eius ad vnum omnes
interficiendos curauit, Niobenq; ipſam turbine venti in Aſiam
rapuit, & in ſaxum transformauit. f Philomela in auicu-
lam.] Luſciniam: de qua eſt fabula in Metamorph. Ouid.
Queritur autem maxime, quando incubat oua: tunc enim totam
noctem canere fertur. g Ariſtandri.] Ariſtander & Ar-
temidorus ἀραγεπῶλοι, id eſt, ſomniorum coniectores.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ

ἢ ἐκείνου
λῆς.

CHARIDEMVS,

ſive de Pulchritu-
dine.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

NEq; hic dialogus Luciani videtur eſſe: id quod Al-
dus quoq; annotauit, & cū ex ſtylo, quanquam
is multò ſimplicior hic, quā in ſuperiore eſt, tum ex
reliquo totius corporis cōtextu apparet. Continet au-
tem encomium pulchritudinis ſeu formæ, tribus ora-
tionibus diuiſum, vtpote à tribus perſonis in conuiui-
tractatum, quarum priores duæ præſtantiam ac digni-
tatem pulchritudinis commendant, multis ad hoc deo-
rum pariter & hominum adhibitis exemplis. Poſtrema
autem etiam vim & effectum illius ex mutua collatio-
ne reliquarum virtutum, & eorum quæ vulgò in-
ter bona recensentur. Cætera

plana ſunt.

H h h h +

ΕΡΜΙΝ.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ
Χαριδήμου.

HERMIPPVS ET
Charidemus.

Εἰσαὐτὸς
ἔτυχον
χθίς, ὧ
Χαρίδης =
μὲ, ποιεῖ
μὲν ὁ ἐν

ὧ πρᾶσι, ἅμα μὲν καὶ τῆς
παρὰ τὸ ἀγρῶν χάριν πρᾶσι
νῆς, ἅμα δὲ ἔτυχον γὰρ τι μὲν
αὐτῷ, καὶ δὲ μὲν ὁ συχίας. ἐν
τυγχάνω δὲ Προξένω ὧ ἐπι-
κράτης. πρᾶσι δὲ, ὧς πρᾶ
ἐκείνῳ, ἡρώτων, ὅθεν τὴ πορᾶ-
σι, καὶ ὅποι βασιλεῖς. ὁ δὲ ἡκίμ
ἢ ἴφρι καὶ αὐτὸς ἐκ παραμυ-
θίας χάριν, ἡκίμ ἐκείνῳ πρᾶ
τὴν ὅψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν,
ἀπλᾶσων δὲ καὶ τὴ τῆς ἐπι-
πνύσεως ἀπράτης καὶ ἐκείνης αὐ-
ρας, ἀπὸ συμποσίου μὲν τοῖ
κακίσιον γινόντῳ ἐν Πλα-
ρωῇ, ἐν Ἀνδροκλῆς τὸ ἐπιχά-
ρει, τὰ ἐπινίκια τιθυκόντῳ
Ερμῇ, ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνῶς,
ἐνίμωσθαι ἐν Διασίσις, ἴφρι
οὐκ

ris filium, qui ob partam victoriam Mercurio sacrificasset.
Vicisse autem ipsum ^a in Diasis, libro quodā recitato. Com-
memorabat autem cum alia multa quae ibi acta essent urbana

Eambula-
bam fortē
heri in sub-
urbio, Cha-
rideme, si-

mul ut ex agrorum aspectu
me aliquantulum reficerem,
simul etiam quietis et oculi
gratia: fortē enim tum me-
ditabar quippiam. Obuiam
igitur mihi sit Proxenus, Es-
picratis filius. Allocutus au-
tem ipsum, quemadmodum
consueveram, interrogabam
vnde veniret scilicet, et quō
iturus esset. Tum ille, venire
se quidem etiam ipsum re-
spōdit huc oblectationis gra-
tia, quam ex agrorum aspec-
tu percipere consueuisset:
refici autem velle etiam tem-
perata ac leni aura quae il-
los afflaret. Ceterum redire
se à conuiuio, quod pulcher-
rimū peractū fuisset in Pirae-
eo apud Androclē Epicha-

οὐκ δὲ ἀπὸ τῆς πολλῆς γένηται
 αἰσῆα καὶ χαίρειντα, καὶ δὲ
 καὶ ἡδοναὶς ἐκλήμια ἐρῶσαι
 τοῖς ἀνθρώποις, ἃ ἐκείνων μὴ
 μὴ διώσασθαι εἴπωρ, ἐπὶ γὰρ γή=
 ρως ἐπιτελευτήσας, ἅπας τὴν
 ἡ καὶ ἐκ τῶν πολλῶν λόγων μετὰ
 σχηκότες οἱ δὲ ἄνθρωποι εἰς
 πῆρ, ἅτε καὶ αὐτὴ ἐκκλησιακό=
 τα, καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ὅλον τὸ
 συμπόσιον περὶ σχηκότες τὸν
 νόμον. Χαίρειντα ταῦτα, ὡς ἐρ=
 μίπτει. ὁ μὲν ὅτι καὶ ἐμοὶ ῥα=
 θιον ἐπ' ἀκρεβείας ἀπαντὰ δι=
 ετίθει. ὅτι οἱ ὅτι καὶ πᾶσι
 ἀνθρώποις, θορύβος πολλὴ γινόμε=
 νος, καὶ τῆς διακονῆς μὲν, καὶ τῆς
 πωμῆς, ἅπας τὴν καὶ τὴν δυσ=
 χρίτων ὅτι, μεμνηθεὶς λόγους
 ἐν συμποσίῳ γένηται. οἶδα
 γὰρ ὡς ἐπιτελευτήσας ποιεῖ,
 καὶ τὸς λίαν μνημονικωτά=
 τος. πᾶσι ἀπὸ σὺν χάριτι,
 ὡς ἄν οἶός τε ὡς, τὴν διὰ γή=
 σιν παρὰ ἑαυτοῦ ποιεῖσαι, με=
 δὲν παραλείπων, ὡς ἄν ἐνθυ=
 μεθῶ. Ερ. τότε γὰρ καὶ δὲ ἐν κ=

οἶδα

festiua, tum verò et pul=
 chritudinis encomia à viris
 dicta aiebat, quæ ipsum qui=
 dem non posse referre, obs=
 litum eorum præ senectute
 videlicet: deinde etiam alios
 qui non ita multum circa or=
 rationes dicendas versatum.
 Te verò facile commemo=

raturum, ut qui et ipse en=

comium dixisses, et ceteris
 per totum conuiuium ani=

gratiam

οὐδ' αὖ σοι χάειν. ἀπ' ἧ μοι τῶν
 πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ὅπ-
 ροίης, ὅ, τι τὸ λῶ, ὅπρ' ἀνέγνω
 βιβλίον Ἀνδρόκλῆς, τίνα τὴν
 νινίαν, καὶ τίνας ὑμᾶς αἰς τὸ
 συμπόσιον ἐκλήκειν, οὕτως
 ἀνικανὸν καταθεῖο τὸν χά-
 ει. Χα. τὸ μὲν δὲ βιβλίον, λῶ
 ἐγκώμιον Ἡρακλῆος, ἔκ τιν' ὅ-
 νειάρας, ὡς ἔλγει, ποιημῆ-
 νορ αὐτοῦ. νινίαν δὲ Διότι-
 μον ἢ Μεγαρόθεν, ἀνταγωνί-
 σάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀπὸ
 χύμα, μάλλον δὲ περὶ τὸ δόξης.
 Ερ. τί δὲ λῶ, ὃ ἐκάνος ἀνέγνω,
 βιβλίον; Χα. ἐγκώμιον τοῦ
 Διοσκύρου· ἔφασι δὲ καὶ αὐ-
 τοῖς ἐκ μεγάλων κινδύνων καὶ
 ἐκάνων σισασμένῳ, ταῦτά τε
 αὐτοῖς καταθέσθαι τὸν χάειν,
 ἅπας τὴν καὶ ἐκάνων πρᾶ-
 κτικὴν μὲν, ἐκ ἀπροις ἰσ-
 οῖς ἐν τοῖς ἰσχυροῖς κινδύ-
 νοις φανεῖσθαι. πρῆσαν μὲν
 τοῖς συμπόσιον καὶ ἄπο πολλοῖς,
 οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτοῦ, οἱ δὲ
 καὶ ἄλλοι αὐτῷ· οἱ δὲ λόγους τὴν
 ἄξιον,

gratiam tibi habeo. Verum
 enim si mihi totam à prin-
 cipio narrationem repetiue-
 ris, puta & quis liber fuerit
 quē recitauerat Androcles,
 & quem recitato eo supera-
 uerit, postremò & quosnam
 vos ad conuiuium vocâris,
 ita demum plenam apud me
 gratiam inibis. CHAR. Is-
 pse quidem liber ^b encomiis
 Herculis erat, ex ^cfortuio
 quodam, ceu dicebat, ab ipso
 compositum. Vicit autem
 Diotimum Megarensē il-
 lum, pro spiciis, imò verò
 pro gloria cum eo certans.
 HERM. Quid autem li-
 bri erat quod ille recitauit?
 CHAR. Encomium ^cCa-
 storis & Pollucis. Dicebat
 autem se quoque ex magnis
 periculis ab illis seruatum,
 hanc illis quasi quandā gra-
 tiam perfoluisse: præsertim
 cum ab illis etiam confir-
 matus fuisset, de summis na-
 uium velis in extremo disci-
 mine ipsi apparentibus. Ade-

rant autem in conuiuio & alij multi, partim cognati ipsius,
 partim alijs familiaritate iuncti: qui verò memoratu digni
 sunt.

ἄξιοι, τό, τι συμπόσιον ὅλον
 ἐκκοσμηκότου, καὶ κάπνους ἐγ-
 κώμια διελθόντων, Φίλων τὴ
 λῶ ὁ Δανίου, καὶ Αἰσίπῳ ὁ
 Αἰαδοφύου, καὶ τέτῳ αὐτός.
 συγκατέλειπε ἡμῖν καὶ Κλεώ-
 νυμος ὁ καλὸς, ὁ Ἐνδροκλῆος
 ἀδελφεὸς, μαρτύριον ἀπα-
 λόν τι καὶ τεθυμμένον. νῦν
 μὲν τοι γὰρ ἐδόξα ἔχειν πάν-
 τῳ πεθυμῶς ἡγοῦν τῶν λό-
 γων. πρῶτῳ δὲ ὁ Φίλων πει-
 ρὴ τὸν κάπνους ἤρξατο λέγειν,
 περὶ μισαίνων ἔτι. Εἰ. μη-
 δαμῶς, ὦ ἰταῖρε, μὴ πρὶν τῶν
 ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν μοι
 καὶ τὴν αἰτίαν ἀρδῶς, ὑφ'
 ἧς εἰς τοὺς πελάγηται τὰς
 νόρους. Χα. ἀλλ' ἀπαρτίβας
 ἡμᾶς ὦ γαῖε, πολλοὺς διω-
 μένους τὸν ἀπαντα λόγον
 διελθόντας ἀπαπαυλῶσαι.
 πολλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χά-
 ρει, ὅποτε εἴλῃ τις ὅν βιά-
 ζοιτο. ἀνάγκη γὰρ ὑπέσθαι
 πᾶν ὁτιῦν. λῶ δὲ ζητᾶς αἰ-
 τίαν τῷ λόγῳ, αὐτὸς δὲ λῶ Κλεώ-
 νυμῳ

sunt, quicquid totum conuiuium
 cohonestarunt, laudesque pul-
 chritudinis verbis persecuti
 sunt, Philo erat Dinia filius,
 et Aristippus Agasthenis,
 tertiusque ipse. Accumbebat
 autem nobiscum et Cleo-
 nymus formosus ille, Andro-
 clis nepos, adolescentulus tea-
 ner et delicatus, qui men-
 tem tum habere utique vide-
 batur. Admodum enim at-
 tentē auscultabat. quæ dice-
 bantur. Primus itaque Philo
 de pulchritudine incipiebat
 dicere, factio in hunc modum
 exordio. HERM. Nequa-
 quam, amice, ne mihi prius
 ipsa encomia exordiare,
 quam causam quoque expo-
 fueris, qua adducti ad hoc
 argumentum tractandū pro-
 cesseritis. CHAR. Præter
 rem moraris nos, o optime,
 qui tibi iamdudum potuiss-
 semus vniuersa oratione ex-
 posita iterum hinc abire. Ve-
 runtamen quid agas quando
 quispiam amicus existens tantopere urgeat? Necesse enim est
 quidvis etiam amici causa perpeti. Causa igitur, quam qua-
 ris, qua ad hoc argumentum compulsi sumus, ipse Cleonymus
 formosus

ουμ^ο ὁ καλός. καθήμενος γὰρ
 αὐτὸς μεταξὺ μὲν τε, καὶ Ἀνδρο-
 κλῆς τε θείας, πολλὸς ἰνὶ το-
 λό^ο· ὧς ἰδιώτας πρὶ αὐ-
 τῷ, ἀφελήεις τε αἰς αὐτόν, καὶ
 περιεπιπληγμένοις τὸ δαλ-
 λ^ο. σχεδὸν δὲ πάντων ὄλι-
 γοῦντων, καθέλω δὲ διελόν-
 τος ἁμῖα τῷ μαρακίῳ. ἀ-
 γαστόν δὲ ἡμῶς τῶν ἀν-
 δρῶν τὴν φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα
 ἱπαννί^οντων αὐτὸς, ἀργίας
 τὴν πολλὴν εἶναι ὑπολαβόντες,
 λόγοις ἀπλάττω τῶν ἰδιώ-
 των, περὶ τῶν καθίστων, ὧ
 μόνον ἴτερον οἰόμεθα περὶ χεί-
 ρος δὲ ἡμέτερος τῶν περὶ
 καθέως λόγων. ἰδοὺ γὰρ ἔ-
 μιν, ἐκ ὀνομαστικῶν ἱππο-
 νομῶν ποιητός· ἐγὼ δὲ ἔχων
 καθῶς· ἡμετέρον γὰρ αὐτόν
 αἰς πλείονα τυφλὸν, ἀπὸ οὐδὲ
 μὲν, ὥσπερ ἱππῶν, ἔτ^ο ἀ-
 τάκτως, ὅπως ἔκαστος τῶν
 λείων, ἀπὸ ἑκάστος ἀπὸ ἰδία,
 ὅς ἂν ἀμνημονώοι περὶ τῶν
 πεπραγμένων. καὶ δὲ ἀρξάμενος
 ὁ Φί-

formosus ille fuit. Cum es-
 nim medius inter me & Ans-
 droclem, cuius nepos erat,
 sederet, multus ab idiotis
 sermo de eo fiebat, qui &
 respiciebant ad ipsum, & ad
 formam eius plus quam ob-
 stupecebant. Propemodum
 igitur ceteris omnibus post-
 positus, sedebant encomia ad-
 olescentis persequentem. Nos
 autem admirati illorum et-
 ga pulchritudinem amorem
 ac studium, & simul col-
 laudatis ipsis, segnitiam
 quandam arbitrati sumus
 esse verbis ab idiotis supe-
 rari, præcipuè de pulcher-
 rimis dicendo, quo solo
 nos illis præstare putarem-
 mus. Atque ita de pulchris-
 tudine verba facere cæpi-
 mus. Visum igitur nobis est
 haud nominatim dicere lau-
 des pueri (neque enim hone-
 stum fore: nam hoc pacto
 præcipituros nos ipsum in
 maiorem insolentiam esse)
 sed tamen neque illas incom-

positè adeò, & ut cuique fortè succurrisset, sed seorsim sin-
 gulos quæcunque de re proposita commemorassent. Atque ita

Philo

ὁ Φίλων πρῶτος, οὕτως αὖτε τὸν
 λόγον ποιῶντο. Ὡς ἔτι δὲ λέγων,
 αἱ πόλεις, ὅτι προσήκουσιν ἐκασ-
 τῆς ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν
 ποιούμεθα πλὴν σπουδῶν, αὐτὸς
 δὲ τὸ καλὸν ἐδίδαξε ποιησέ-
 μεθα λόγον, ἀπὸ οὕτω λαθι-
 δέμεθα σιγή, ὥσπερ διδουμένη
 τὸν μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς,
 ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν ἢ ἅπαν-
 τα χρονον ἀπώντον. καὶ τοι
 οὗ τις ἂν χεῖρα πρὶν
 τὰς τοῖς λόγοις, αἱ περὶ τῶν
 μαθητῶν ἀξίων σπουδάζων, πε-
 ρὶ ἢ κακίης σιγῇ ἢ ὅντων
 ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λόγοις καλὸν
 σῶσις καλῶν μαθητῶν, ἢ
 πάντα τὰ κατὰ πρῶτον, πε-
 ρὶ αὐτῶν λέγειν τὸ τίς τις ἡμᾶς
 τῶν ἐκαστοῦ προσήκουσιν;
 ἀπὸ ἵνα μὴ δόξω λέγειν ἢ ὡς
 γὰρ περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀδελ-
 φῶν. ἀπὸ δὲ μηδὲν ἐπί-
 σταν περὶ αὐτῶν, ὡς οἶόν τε, βρα-
 χία περὶ τούτου πρὸς ἡμᾶς δι-
 δάσκει. καὶ πάλιν γὰρ δὲ πάντες μὲν
 ἵπτι=

Philo primus exorsus, in hūc
 modum verba fecit. Quam
 indignum verò est, quòd
 cūm quæcunque in singulos
 dies agimus, pro ijs tanquam
 pulchris omnem operam ac
 diligentiam adhibeamus, de
 ipso pulchro sermonem nul-
 lum habemus, sed perinde
 silentes ac taciti sedemus, ac
 si metuamus, ne fortè ver-
 bum aliquod de ijs pro quib-
 us tantopere laboramus,
 vel imprudentibus nobis ex-
 cidat? Atqui vbi nam ali-
 quis oratione meritò viatur,
 si, cūm de illis quæ nullius
 precij sunt, tantopere con-
 tendat, de eo quòd om-
 nium pulcherrimum est, pla-
 nè conticescat? Aut quo-
 modo id quod in verbis pul-
 chrum est, rectius quàm om-
 nia alia seruari poterit, si
 de ipso fine eorum quæ quo-
 tidie aguntur, dicere præ-
 termittamus? Verùm ne vi-
 dear monere quidem si re
 quo pacto oporteat nos circa pulchrum affectos esse, dicere
 autem ipse de eo nihil posse: quo ad fieri potest, de eo breuiter
 commemorare conabor. Nam pulchritudine omnes quidem
 cupierunt

ἐπιθυμῶν τυχεῖν, πάντες δ'
 ἐξίωθον ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ
 ταύτας ἱτυχοῦν τῆς δωρεᾶς, ὁ-
 δασμοῦ ἰσχυροῦ πάντων ἰδοῦσα
 γινώσκω, καὶ πρὸς θεῶν,
 καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ ἐ-
 κότα τι τιμῆμενοι. τιμῆμενοι
 γάρ, τῶν γὰρ θεῶν ἱξίωθον γινώ-
 σκοντες, Ἡρακλῆς τὴν δὲ οὐ
 Διὸς, καὶ Διόσκουροι, καὶ Εὐφύη
 ἄρ' ὁ μὲν, ἀνδρείας ἔνκα τὰν-
 τῆς λήγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς,
 Εὐφύη γάρ, καὶ χάρις χάριν, αὐ-
 τῶν τε μεταβαλεῖν αἰς θεῶν, καὶ
 τοῖς Διοσκούροις αὐτὰ ἡρώ-
 οντα, πρὶν αὐτῶν αἰς ἑρᾶν
 ἀνελθεῖν, τοῖς ὑπὸ γλῶσσοι
 ἔκτασμενοι. ἀλλὰ μὲν ὅς τις
 ἀνθρώπων ἱξίωθον τοῖς θεοῖς
 ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστιν ἑρᾶν, πολλὸν
 ὅθι μετισταλέσκει καὶ καλῶς. Πρὸς
 λοιπὸν τὴν γὰρ τῶν χάριν τοῖς θεοῖς
 ἀμβροσίας μετισταλέσκει, καὶ Γανυ-
 μέδης ὁ τῷ Δαρδάνει ἔστω καὶ
 κρατηχρῶν λήγεται τῶ πάν-
 των

cupierunt potiri: pauci au-
 tem omnino fuerunt qui il-
 lam assecuti fuissent. Quis
 verò donum hoc fortè ade-
 pti fuere, illi omnium beatis-
 simi fuisse visi sunt, & apud
 deos & apud homines meri-
 tò honore affecti. Atque huius
 rei argumentum tale fu-
 erit. ^d Nam eorum qui ex
 Heroibus in numerum deo-
 rum recepti sunt, Hercules,
 & Dioscuri, ^e & Helena,
 Iouis filij sunt: quorum illa
 quidem fortitudinis causa
 honorem hunc consecutus
 esse dicitur, Helena autem
 pulchritudinis gratia cum se
 ipsam in deam mutasset, tum
 fratribus Dioscuris causa
 fuisse ut ante ipsam in cœ-
 lum ascenderent, his quibus
 ceteri vita funclī sub ter-
 ra obnoxij premuntur, exor-
 luti. Quanquam etiam qui-
 cunque hominum dignus uno
 quam iudicatus fuit, ut deo-

rum consuetudine frueretur, alium reperire non licet, quam
 qui pulchritudinis particeps fuisset. Nam & Pelops eadem
 hac causa cum dijs Ambrosiæ particeps fuit, & Ganyme-
 des ille Dardani hoc pacto misuisse necesse dicitur om-

τῶν ἡρώων θεῶν, ὧς τ' αὐτὸν
 ἐκ ἀνασχίδωι συμμετασχῆν
 αὐτῷ τινὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἢ
 θήρας ἢ παιδικῶν ἀπ' αὐτῷ
 μόνῳ πρὶς ἑρ ἡγεμόνῳ ἔ-
 σαι, ἀς Γάργαρον κατακλάν-
 τα τῆς Ἰδῆς, ἀναγαγῆν ἐκῆσιν
 τὰ παιδικά, ὅπως σωείσθωι
 τὸν ἅπαντα ἑμιχέρονον. ὁ-
 σαύτῳ δ' ἐπιμίλασθαι ἀπὸ
 ποίγηται τῶν καλῶν, ὡς τ' οὐ
 μόνον αὐτῷς ἡξίωσιν τῶν ἑρα-
 γίων, ἀναγαγῶν ἐκῆσιν, ἀλλὰ
 καὶ αὐτὰς ἐπιγῆς ὅ, τι τύχοι
 γινόμενῳ, σωλῶν ἐκείσθαι
 τοῖς ἑρωμένοις. καὶ τοῦτο μὲν
 γινόμενῳ ἔλκεν, σωλῶν
 οὐτο Λήδα· τοῦτο δ' ἐν ἑλῇ
 ταύρῳ τῷ Εὐρώπῳ ἀρπάξαι,
 ἀκαθὰς δ' Ἀμφιτρύωνι, γυν-
 νῆ τὸν Ἡρακλῆα. καὶ ποικί-
 λαις ἄρ' ἑχοίλῃσιν τεχνάσμα-
 τα τῷ Διὶ, ὅπως ἄρ' οἷς ἐπιβ-
 ῆναι, συγγένῳ μηχανωμένον.
 τὸ δ' οὐ μείζον, ἢ οἷον ἄρ' ἵε-
 θαυμάσαι· ὁμιλῶν γὰρ τοῖς
 θεοῖς

nium summo deorum, quas
 re etiam ipsum neque ullum
 deorum ceterorum alium
 voluisse secum venationis
 huius, amorum suorum vi-
 delicet participem fieri: sed
 sibi soli decorum arbitra-
 ri esse in Gargarum Idae
 deuolare, atque inde ama-
 suum suum in eum locum v-
 bi per omne tempus cum il-
 lo consuetudinem haberet,
 subducere. Tantam autem
 curam ille semper habuit
 pulchrorum, ut non solum
 caelo dignatus eos fuerit, il-
 luc ipsos attollens: sed et i-
 pse in terram, quocumque fors
 tulit, descenderit, ut cum a-
 matis singulis locis congre-
 deretur. Ac eam quidem ob-
 rem in cygnum conuersus,
 cum Leda rem habuit: ob
 eandem autem et tauri fa-
 cie Europam rapuit. Affis-
 milatus autem Amphitryo-
 ni, procreauit Herculem.
 multa quoque alia Iouis vaframen-

ta enumerare quispiam possit, quibus ille eorum congressu
 quorum desiderio tenebatur, potitus fuit. Quod autem ma-
 ximum est, quodque merito aliquis admirari possit, cum ille

cum

θῆσθ' (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γένε-
 σις, πλὴν ἢ μὴ τοῖς καλοῖς)
 ἐν δ' ἔρ' τοῖς ἀμνηστοῖς,
 ἔτω ποιήσῃ ὁδὸς ὧς ἴ-
 σῃ τῶν ἐκλήων ποιητῆ, καὶ
 θρασὺς καὶ καταπληκτικὸς,
 ὡς τ' ἐν μὲν τῇ περὶ ἑρμῆ
 γοῖα τὴν Ἑρμῆ, καὶ τοι πρό-
 τερον πάντ' ἠεὶ θῆσθ' ἐπιτι-
 μῆν αὐτῷ, ὅμως δ' αὐτὸν οὐ-
 τ' ἐφ' ὀφθαλμῶν, ὡς τ' ἤρκεισιν
 αὐτῇ τὸ μὲν παθεῖν, ἀλλὰ
 μέλει λόγων εἶναι τὴν ὁρ-
 γῆν ὧς Διὶ. τὸς δ' ἅπαντας
 θεὸς ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάντων οὐχ
 ἔστιν ἐκτίσθαι φοβηθῆναι,
 γὰρ ἀνασπάσσει αὐτοῖς ἀν-
 θρώποι καὶ θάλασσαν ἀπηλάν-
 ῃς. μένων δ' ἐσώσεται κα-
 λοῖς, οὕτω γίγνεται πρῶτον
 καὶ ἡμῖν, τὴν τοῖς πα-
 σιν ἐπισημῶς, ὡς τε πρὸς
 ἅπασιν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ αὐ-
 τὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλι-
 πῶν, ὅπως μὴ φαίνοιτο
 τοῖς πωλετικοῖς ἀνθρώποις, ἐν-
 ρον τινὲς ἐκπρίνεται σχῆ-
 μα, καὶ τοῦτον ἐκπρίνεται, καὶ
 οἷον

cum dijs versaretur (neque
 enim hominum ulli conuers-
 satus est praterquam pul-
 chris) quoties inter illos con-
 cionem aliquam habuit, ita
 austerus fingitur à com-
 muni Græcorum poetâ, ut
 in priore quidem oratione
 Junonem, quanquam illa
 antea ubique increpare in-
 ipsum consueuisset, nihilo
 minus tamen ita perterruerit,
 ut ea satis habuerit quod
 nihil grauius pateretur, &
 intra verba duntaxat, illius
 ira consisteret. In postero-
 re autem deos omnes non
 minore terrore affecerit, ter-
 ram enim cum ipsis homini-
 bus, & mare quoque in sub-
 lime sublatum sese minas-
 tus. At verò quoties cum
 pulchris congressurus esset,
 ita mansuetus & blandus
 omnibusque æquabilis red-
 ditur, ut apud omnes alios
 etiam ipso eo quod Iupiter
 est depositus, videlicet ne mo-
 lestus aut ingratus cuiquam
 eorum quos amat, videatur.

alienam aliquam formam induit, eamque pulcherrimam.

οἷον τὸν ὀρώντα πρῶτα ἀγα-
 θὰ· ὧς δὲ αἰδοῦς καὶ τιμῆς
 παρίχεται ὡς ἡλικία, καὶ ἐκ
 οὗ Ζεὺς οὕτω μόνον ἰάλω·
 ἡλικία, τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲς
 θιῶν, ἵνα μάκρον ἔχον δοκῇ
 ταῦτα καταγοῖαν· Διὸς δὲ
 ὑπὲρ ἡλικίας ἀρῶδα, ἀπὸ
 οὗ τις ἀκείδῃς ἰδιότης σκο-
 πῶν, πάντας ἀνθρώποις θιούε
 ταῦτα πικροῦσθαι δὲ, οἷον
 τὸν μὲν Ποσειδῶν, τὸν Πέλοπ
 ἡ Πηλεΐδην, Υακίνθου δὲ, τὸν
 Ἀπόλλων, τὸν Ερμῆν δὲ, ἡ Κρό-
 νος, καὶ θιῶν δὲ ἡλικίας ἐκ αἰ-
 σχιώνται φανόμηναι τούτων,
 ἀπὸ ὧσιν φιλοτιμία ἀν-
 τὸς ἔχον δοκῇ, τὸ δὲ ἀνὴρ σὺν-
 γνομνίῃ καλῶ διηγῶνται,
 παρὶς ἡλικίας τοῖς ἀνθρώποις.
 ἔτι δὲ, τὸν μὲν ἄλλων ἀποκτείνων
 ἡλικία πρῶτος δὲ, ἐκ ἡλικίας
 ἀμειβόμεναι, πρὸς ὧν ἄρχαι,
 ἀπὸ Ἀθλῶν δὲ, τοῖς ἀνθρώποις
 ἀγνοοῦναι τὰς πολέμους, πρὸς
 Ἀρτι-

qua maxime putat in-
 tuentem allici posse. Tan-
 tum reuerentiae et honoris
 pulchritudini exhibet. Ac
 non solum ipse quidem Iu-
 piter ita pulchritudine ca-
 ptus est, ceterorum autem
 deorum nullus, ut haec ma-
 gis accusationem Iouis con-
 timere videantur, quam pro
 pulchritudine dicta esse. Sed
 si quis diligenter considera-
 re volet, omnibus etiam dijs
 eadem haec accidisse vide-
 licet, deprehendet: ut vers
 bi gratia Neptunum Pelopis
 forma captum fuisse, Hyacinthi
 autem Apollinem, et Mercurium
 et Cadmi. Præterea neque deas
 pulchritudine superatas
 ac captas videri, sed hanc
 quasi æmulationem quan-
 dam honoris inter se ha-
 bent: puta eam quæ cum
 pulchro aliquo rem habuit,
 narrare posse, hominibus

se se dedisse. Iam verò cum ex ceteris omnibus vnaquæque
 suæ ac certæ rei præses sit, de ijs quibus quæque præest,
 nulla cum altera contendit, sed Minerva quidem cum ho-
 minibus ad bella gerenda præit, haudquaquam cum Diana

Ἀρτεμιρ οὐ δῆμάχεται πε-
 ρὶ θήρας, ὥς δ' αὐτῷ Λθυ-
 νᾷ ἡχάειν παραχωρεῖ τῶν
 πολυμικῶν τῶν δ' ἰωμῶν
 Ἡρ' Ἀφροδίτη, οὐδ' αὐτὴ πρὸς
 αὐτῆς ἰνοχλαμύνη, περὶ ἧν ἴ-
 φροῦσα. ἐκαστὴ δ' ἐπὶ ἡλικίᾳ
 ὡστὶς φρονεῖ, καὶ παύσας ἑ-
 περβάλλουσα δοκεῖ, ὥς τε καὶ
 ἢ εἰς αὐτὰς ἀπλήτως ἐκπο-
 θεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν
 ἄλλο προὔβαλλεν αὐταῖς, ἢ
 ἡλικίαν, οὕτως οἰομένη ῥα-
 δίως, ὅπως ἥθελι, καταστή-
 σαι, ὁρθῶς καὶ φρονίμως ὅσα
 το λογιζομένη. σκέψατο δ'
 ἄρτις ἐντιυθῶν τὴν τῷ ἡλ-
 λους περιουσίαν· ὥς ᾗ ἡλ-
 βοντὸ τῷ μέλει, καὶ τὴν ἰωίρα-
 φὴν ἀνελίξαντο, ἐκαστῆς αὖ-
 τῆς ὑπολάβουσης εἶναι τὸ μὴ-
 λορ. μηδ' ἐμὶας δὲ ὁλημύνης
 τὴν ψῆφον καθ' αὐτὴν ἐνιχῶν,
 ὥς ἂν ἀσχετοτέρα τῆς ἰτίρας
 εἴη τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται πα-
 ρὰ τῇ πατέρει, καὶ δ' ἀδελ-
 φόρ τε καὶ ἀμφοτέρω, Δία, ἰωί-
 πρὶψουσα τὴν δίκην αὐτῶν. ἴ-

χωρ

dem patrem, illius autem etiam fratrem & coniugem, deo
 ueniunt, litem hanc illi disceptandam committentes. Ille
 autem

de venatione pugnat: eodem-
 que modo & illa Minerva
 de re militari concedit: de
 nuptijs autem Iuno Veneri,
 neq; hæc illi molestæ est ob
 ea quibus illa præsidet. At
 contra singulæ ob formam
 & pulchritudinem eò usque
 animo efferuntur, omnesque
 alias excellere sibi videntur,
 ut cum^k Eris ipsas inter se
 mutuo discordes & inimicas
 reddere vellet, nihil aliud
 obiecerit illis, quàm pulchræ
 tudinem: rata hoc pacto fa-
 cillimè sese hoc quod vo-
 lebat, effecturam esse. Ac
 prudenter sanè hoc excogi-
 tauit: animaduertentibus vel
 inde aliquis pulchritudinis
 potestatem. Nam postquam
 pomum illud accepissent,
 & inscriptionem legissent,
 cum vnaqueque sum illud
 esse censeret, neque tamen
 vlla contra seipsam suffra-
 gium ferre sustineret, quod
 videlicet altera turpior es-
 set, ad Iouem, harum quin-

ἄνθρωποι δὲ καὶ αὐτοὶ, καὶ τίς οὖν, ἀν-
 ποφύλακτα, καὶ πάλιν, καὶ ποτὶ-
 λῶν ἀνδράων ὄντων, καὶ σο-
 φῶν καὶ φρονίμων, ἔν τε Εὐ-
 λαδί καὶ καὶ βαρβαροῖ, ὅς τ' ἐπι-
 στήται τῶν λέειν Πάριδι τῷ
 Πριάμῳ, ψῦφον ἰναργῆ καὶ κα-
 θαρὰν ἐξήντηκῶν, ὅτι καὶ φρο-
 νήσιος καὶ σοφίας καὶ ῥάμης
 ὑπέρειχε τὸ καλόν. τοσαύ-
 τῶν δ' ἐπιμύλων ἀνὰ πηλοῖν
 ται καὶ σπυρίδων ἀκίαν εἶναι
 καλὰ, ὥς καὶ τὸν ἡρώων τὴ
 ἑορμήζοντα, καὶ θῶν ποικίλῶν
 ἐκ ἄποθεν ποθεῖν, καὶ παρὰ τῷ
 κάλλος πωλεῖσιν ὀνομα-
 ζῶν. καὶ διορ ἄρ' ἐν ἀκῶσα, λω-
 πέλκος ἢ Ἡρα, καὶ πρίσθα θιά,
 θυγάτηρ μεγάλης Κρόνου. Α-
 θλῶ δ' ἐν ἄρ' βυλκθῆν Τελ-
 γῆα τῷ τῷ γλαυκῶπις κα-
 λῶσαι. Αφροδίτῃ τὴ τιμῆσαι
 τ' ἄρ' τῷ παντός, καλῶσαι
 χρυσῶν. ἄπειρ' ἄπαντ' ἄς κάλλος
 εἶναι. καὶ τοι ταῦτα οὐ μόνον
 ἀπό-

autem cum & per se ipse sen-
 tentiam, quānam earum pul-
 cherrima foret, proferre
 posset, & multi fortes &
 sapientes & prudentes cum
 in Græcia tum inter Bar-
 baros essent, quibus eadem
 causa delegari potuisset: iu-
 dicium hoc Paridi Priami
 filio commisit, manifestum
 adeò calculum ferens, quòd
 & prudentiam & sapien-
 tiam & vires pulchritudo
 anteiret. Porro tanto sem-
 per studio tantæque cura
 formosæ audire expetiūe-
 re, ut & heroum pariter
 & deorum ¹ exornatori
 poëta persuaserint, non a-
 liunde magis quàm à pul-
 chritudine sese appellare.
 Proinde libentiùs audierit
² λωπέλκος (hoc est, nia-
 ueis lacertis (Iuno, quàm
 πρίσθα θιά, & θυγάτηρ με-
 γάλης Κρόνου (hoc est, an-
 tiqua dea, & Saturni ma-

gni filia) ³ Minerva autem neq; Tritogenia, quàm Glauco-
 pis vocari maluerit. Et Venus vniuerso etiam redemerit no-
 minari χρυσῶν, hoc est, aurea. Quæ cuncta ad pulchritudinem
 pertinent. Atqui hæc non modò argumento atq; indicio sunt,

ἀπόδεξις ἔχῃ, πῶς οἱ κρείττους
 ἔχουσιν περὶ τοῦ, ἀλλὰ καὶ μαρ-
 τυριὸν δεῖν ἀφ' αὐτοῦ, καὶ κρείτ-
 τον εἶναι πάντων τῶν ἀνθρώπων.
 ἐκδὲν Ἀθλῶν καὶ ἀνδρείας ἅμα
 καὶ φρονήσεως πλείονα ἐπιψα-
 φίσαν· ἀμφοτέρων γὰρ πλείονα
 τίτλων. Ἡρα δ' ἀπάσης ἀρ-
 χῆς καὶ δυναστείας αὐριχότερον
 ἀπφαίνει, σωτηροῦντ' αὐτῷ
 καὶ τὴν Δίαν παραλαβὼσα. καὶ τοί-
 νυν ἔτω καὶ θεῶν καὶ σιμῶν τὸ
 κράτος· οὗ δὲν, ἔτω δ' ὠφισπύ-
 λαστον τοῖς θεοῖς, πῶς ἂν καὶ
 μὴν ἔχοι κράτος, καὶ καὶ αὐτὸς
 μιμημένος τοῖς θεοῖς, ἔρχῃ· τί καὶ
 λόγῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν, σωαί-
 ρισθαι τῷ κράτει; ταῦτα μὲν ὁ
 Φίλων περὶ τοῦ κράτους ἔειπεν,
 ἐπιθεὶς τῷ τῷ τελευτῇ, ὡς καὶ
 πλείονα δ' ἂν τῶν ἀνθρώπων, καὶ
 μὴ τὸ μακρολογεῖν ὑπιστάτο
 τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ.
 μὴ τ' ἔκτανον δ' ὁ δὲν Αἰσίπ-
 πος ἔπειτα τῶν λόγων πομπὰ
 πρότερον πρᾶκτικῆς ὑπ' Ἀν-
 δροῦ

quo pacto illi qui potiores
 habentur, circa hanc se ges-
 rant: sed & testimoniū per-
 hibent neutiquam falsum,
 quòd ceteris omnibus prae-
 stantior eadem sit. Proinde
 Minerva quidem fortitudi-
 ne pariter & prudentia prae-
 stare illam suffragatur: ut
 trique enim harum praestet
 ipsa. Iuno autē vniuersa do-
 minatione atq; potentia ex-
 petendam magis esse, sen-
 tentia sua declarat, in par-
 tem etiam Ioue tanquam pa-
 trono aduocato. Quòd si in-
 gitur diuina adeò res & ve-
 neranda pulchritudo est, de-
 inde & dijs tantopere ama-
 bita & affectata: quomoda-
 tandem honestum nobis fue-
 rit, si non & ipsi deos imi-
 tantes, cum rebus tum ver-
 bis, quibuscunq; modis poter-
 rimus, pulchritudini patro-
 cinemur? Atq; haec quidem
 Philo de pulchritudine per-
 orauit, hoc quoq; ad finē ad-
 dens, quòd etiam plura hic dicturus fuisset, nisi sciret verbosi-
 tatem in conuiujs longiorem improbari. Caterum post illa
 statim Aristippus verba facere coepit, multis antea ab An-
 drocle

φροκλῆς· ἔφ' ἰδέσθαι λέγει, τὸ μετα Φίλων ὠλαβέμεν λέγει. ἤρξατο δ' ἐπ' αὐτοῦ Πολυποταμίαις ἀνθρώποι τὸ περιτῶν βελίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων ἀφ' ἑαυτῶν λέγει, ἐφ' ἑτέρας πυνὰς ὥρμητον ποθεῖς, ἀφ' ὧν αὐτοῖς ἡ δοκῶσι δόξαν περᾶν, τοῖς δ' ἀπροαγῶς τὰς λόγους ἐδιδρυσις τιλόντας ποιεῖν, καὶ διελκυσθαι οἱ δ' ἡμεῖς περὶ τῶν αὐτῶν ἑξῆς ἰόντων ἀπὸ τοῖς, οἱ δ' διηγούμενοι τὰ ἐκ ὄντα, ἑτέροι δ', περὶ τ' ἐλαμῶς ἀναγκάων λογοποιούντες, ὅς ἐχρῶν ταῦτα πάντα λατρεῖν, ὅπως τὶ βέλτιον τυχεύωμεν ἀπὸντων, σκοπεῖν, ὅς νυνὶ ἐκ περὶ τ' ὄντων ὅν ὕγιος ἐγνωκῆναι νομίζω, ἅμως τε, καὶ τὸ ἴνῳ ἀγνοίας τ' βελτίστον λατρεῖν, ὅπως αὐτοῖς περὶ πᾶσι, καὶ ὡς ἐκ τῶν οἰόμενος εἶναι πάντα, τὸ αὐτὸν νοσεῖν ἅπαντα, καὶ λατρεῖν

slw

uisse existimo, & alioqui autem etiam aliorum ignorantiam de rebus optimis, reprehendentem, in eadem vitia incurrere, omnino stultitiæ cuiusdam esse puto, idem argumentum orationis utilissimum atque pulcherrimum

drocle inuitatus. Neque enim volebat primò, veritus proximo post Philonē loco discere. Exorsus autē inde est: Multi sæpe homines (inquit) omittentes de rebus optimis & nobis conducentibus discere, ad alia nescio quæ argumenta abripi consueverē, ex quibus sibi quidem famam comparaturos se putant, auditores autem verbis nihil conferentibus obtundunt. Ac dicere solent alij quidem de ijsdem rebus inter se verbis contendentes: alij autem ea quæ non existunt, commemorantes, alij etiam de ijs de quibus minime necesse est, verba facientes. Quos sanè decebat omnibus hisce relictis, quo pacto conducibile aliquid dicere fortè possint, apud animum cogitare. Hos igitur quando nunc ego de ijs quæ existunt, nihil sani cognov-

εἰω τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν
 ποιᾶσθαι τῶν λόγων, καὶ ἔρ-
 πας, ὁσσοῦν ἂν, φάινεσθαι
 ἂν ἔχον ἀκέραιον καὶ ἁπλοῦς. ἂν
 ἔρπυλλον πρὸς τινος ἰτίαν τοῦς
 ἰσχυροὺς ἰποῦσθαι νῦν, ἀλλὰ μὴ
 πρὸς ἁπλούς, ἥρως ἂν ἡ-
 μῖν ἀκρόασις ἵκνῃται ὡς ἔστιν,
 ἀποκρίσθαι πρὸς αὐτῶν. τῶν δὲ
 ἄρα ὡσαύτως ἀφρονίαν πρὸς
 χεῖρας τοῖς βολομένοις ἀπὸ
 τῶν πρὸς τὸν λόγον, ὡς τ' οὐκ,
 ἀλλὰ κατ' ἀξίαν τὸς ἰσχυροὺς
 τῶν λόγων, νομίζοντες ἀνυπακού-
 οντες, ὡς ἂν πρὸς ποταμὸν ἄνθρω-
 πους ἰσχυροὺς τὸς ἰσχυροὺς ἀμεί-
 σθαι, οἷον πρὸς τὸν ἰσχυρὸν
 τὸν ἰσχυρὸν ἔτι μᾶλλον, ὡς
 πρὸς τοῖς ἀνθρώποις ὅσοι καὶ
 πρὸς ἁπλούς, πρὸς τοῖς
 ἰσχυροὺς οὐκ ἔστιν ἰσχυρὸς, καὶ
 οἷον μὴ ἂν παρ' αὐτῶν, παρὰ πάν-
 των σπουδαζομένων, ἡν δὲ ἀ-
 νίσταται, μισοῦμεν, καὶ οὐκ
 πρὸς

auditoribus proponē, quodā-
 que omnis quicumque etiam
 fuerit, fatebitur scio, dignif-
 simum esse quod pulcherris-
 mum quoque vocetur. Quod
 si igitur de alia aliqua re
 verba faceremus, & non de
 pulchritudine, satis fuisset
 unum aliquem dicentem au-
 disse, & exinde argumento
 eo relicto ad alia transisse:
 nunc autem præsens hoc tā-
 tam dicendi copiam præbet
 hīs qui de eo orationem in-
 stituunt, ut haudquaquam si
 quis pro dignitate ipsum nō
 tractārit, ob id infelicitē
 sibi successisse rem arbitrari
 debeat: sed si post multos al-
 ios nonnihil ad priores lau-
 des etiam ipse conferre po-
 tuerit, benigniorem fortunam
 experiri putetur. Nam
 quod manifestē ad eōdē a su-
 perioribus in honore habi-
 tum semper est, ab homini-
 bus autem ita pro re divina
 & operæ precio digna exis-

stimatum, omnibusq; quicumque viuunt, peculiare ornamen-
 tum existit: præterea & eos quibus adest, ab omnibus a-
 mari & coli, illos autem quibus abest, odio haberi, neque dis-
 gnos

πρὸς ἡμᾶς ἀξιωματικῶς, τίς
 ἂν εἴη τοῦτο ἰσχυρὸν μὴ
 τισι καὶ ὡς τ' ἰσχυρὸς
 πρὸς ἀξίαν ἀρκεῖται; οὐ μὲν
 ἀλλ' ἰσχυρὸς οὕτω πολλοῦ
 αὐτῷ δὲ τῶν ἰσχυρῶν
 σόντων, ὡς τε μόνος ἂν τῶν
 ἀξίων τυχεῖν, οὐδὲν ἀσπῆκτος,
 καὶ ἡμᾶς ἰσχυρῶν τι λήσῃ
 περὶ αὐτῷ, μέλλονταί γε μὴ
 τὰ φίλων ποιῶντα τὸν λό-
 γον. οὕτω δὲ σιμύοντα καὶ
 θαύματα τῶντων ὅτι, ὡς τε
 ἴν', ὅτι οἱ καλὸς τιτιμήκα-
 νται, παραλάσσει ἀλλ' οὐκ ἐν
 τοῖς ἀνω γένοισι, ἐκ Διὸς Εὐρί-
 νη ἡνωμένη οὕτως θαυμάσια
 παρὰ πάντων ἀνθρώποις, ὡς
 ἔτι τ' ἡλικίας ὅτι ἐν τῷ, κα-
 τά τινα γένην Πιλοπόνη-
 σθαι ἡμᾶς ὅτι Θεσπύς, οὕτω
 τ' ὡς ἰσχυρὸς ἀσπῆκτος, ὡς οὐ-
 σης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφα-
 λιστάς; καὶ λόγους ὅτι τῶν
 ἡμῶν, ὅμως οὐκ ὥντο βία τὸν
 αὐτῷ,

gnos adeò quos aspicias, vi-
 deri facit : quānam dicen-
 di facultate præditus tan-
 ta fuerit, ut id pro eo ac
 dignum est, laudare suffi-
 ciat? Veruntamen quoniam
 ita multis ipsi opus est lauda-
 toribus, ut vix unquam pro
 dignitate tractari queat, ni-
 hil alienum aut indecorum
 fuerit etiam nos aliquid de
 eo dicere conari, quanquam
 verentes nonnihil verba fa-
 cere post Philonem. Adeò
 autem omnium quæ sunt,
 veneratione dignissima, ma-
 ximèque diuina res pulchris-
 tudo est, ut etiam si o-
 mittamus dicere quibus ho-
 noribus Dii pulchros as-
 fecere : superioribus certè
 temporibus illis Helena ex
 Ioue nata, in tanta apud o-
 mnes homines admiratione
 fuit, ut cùm adhuc intra
 ætatem esset, Theseus ob al-
 liam quandam rem in Pe-

loponnesum profectus, conspecta illius forma, in tantam
 admirationem ipsius venerit, ut cùm & regnum haberet
 maximè tutum, & gloria excelleret, nequaquam vul-
 gari, nihilominus tamen putarit sibi vitam vitalem, ut

αὐτῷ, ταύτης ἐνιργησέω,
 παρὶλθέω δ' πάντας ὄντα.
 μονίᾳ, ἀ ταύτῳ αὐτῷ γήοι-
 ζο σιωοικῶν. οὕτω δ' ὁσένοη-
 θῆς, τὸ δ' παρὰ τ' πατρὸς λα-
 βῶν ἀπαπῶν· μὴ γὰρ αὐ-
 τῷ αὐτῷ ἐκδύναμις μῆπα ἡλι-
 κίας ἡμυγίλῳ, τῷ δ' ἐρχλῶν
 ὑπερφρονῆς ἐλάνου, καὶ παει-
 δῶν, ὁλιγορήθης δ' καὶ τῶν
 ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δια-
 σῶν, λοιπὸν αὐτῷ τῆς ἀρ-
 παγῆς καὶ Παιδῶν παραλα-
 βῶν, βίᾳ λαβῶν αὐτῷ τ' πα-
 τρὸς, ἡς Ἀφιδναρ ἐκόμεισι τῆς
 Ἀφικῆς. καὶ τοσαύτῳ ἰσχυ-
 ράειν αὐτῷ τῆς συμμαχίας
 ταυτοῖς, ὥδ' ὅτῃς ἐλάνου τ'
 ἀπαντα χόνορ, ὥν καὶ τοῖς
 ἐπιγνομήοις παραδιδύμα
 γήοια, τῷ Θεσίῳ καὶ Πα-
 εῖου φιλίᾳ. ἐπὶ δὲ τ' ἰδὲ ἡφῆ-
 κῶν ἐν Ἀφιδναρ γήοια, τῷ
 Διμπερὸς μνηστέρῳ ἐν ἡ-
 ρῳ, ἐπὶ δὲ ποτὶ παραπῶν,
 οὐκ ἡδυνῆθ' αὐτῷ αὐτῷ
 τῆς πέρας ἀποχρῆσθαι κατὰ,
 πᾶσαι,

ille ait, non esse, si illa ca-
 rere deberet: rursus autem
 se omnes alios felicitate su-
 pergressurum esse, si secum
 illam cohabitare contingeret.
 Atque hoc modo cum
 apud sese animatus esset, à
 patre quidem ipsius accipe-
 re illam desperavit. neque
 enim elocaturum ipsum illa,
 cum nondum ad iustam æta-
 tem peruenisset. cæterum im-
 perio illius contempto at-
 que despecto, spretisq; insu-
 per etiam omnibus qui tum
 in Peloponneso agebant po-
 tentibus, assumpto Piriithoo,
 qui ipsi in raptu adesset, à
 patre vi abreptam in Aphid-
 nam Atticæ regionis oppi-
 dum asportavit. Tantam au-
 tem gratiam habuit Piri-
 thoo pro hoc auxilio præ-
 stito, vi ipsum per omne des-
 inde tempus ita amavit, ut
 etiam posteris in exemplum
 abierit Thesei & Piriithoi
 amicitia. At postquam etiam
 illum oportebat ad Plutonis

proficisci regnum, ambientem filiam Cereris Proserpinam,
 postquam multis ipsum dehortatus à proposito ne quid tale
 tentat-

πᾶσα, σωηκομένησιν αὐτῷ,
 ταύτῃ προέβουτο οἰόμενος
 αὐτῷ καταθέσθαι τὴν χάριν
 πρὶ τῇ ψυχῇ, πρὶ αὐτῷ λιν-
 διωῦσαι. ἰπανελθόντων δ' ἄς
 Ἀργεῖοι, αὐτοῖς ἀπλημῶντες
 αὐτῇ, ἐπεὶ καὶ ἄρα μὴ γά-
 μωρ, καὶ ἑστὶν ἐχθρότης καλὰ-
 τι, καὶ ὡς γιγνόμενα ἐκ τῆς Εὐ-
 λκιδῆος, σφίσι αὐτοῖς ἄγε-
 νται γυναικας, οἱ τῇ Εὐκιδῆ
 βασιλῆς. καὶ σωηθῶντος ἱμ-
 νησάμενος ταύτῃ, τὰς ἄλλας
 ἁπᾶς ἐπειδόκους, ὅς φη-
 σιότας γινόντων δ', ὅτι πρὸς
 μάχῃ ἔσται, καὶ δάσαν-
 τος, μὴ πόλεμος ἦν ἡταιρῇ
 Εὐκιδῆ, μαχομένης πρὸς ἑλ-
 λήδας, ὁ μαμόκασιν ὄρκον τε-
 λόντι ψέφῃ κοινῇ, καὶ μὴ ἐπικ-
 ρέσθαι τῷ ταύτης ἀξιώματι,
 μὴ δ' ἐπιτρέψαι, μὴ τις ἄλλος
 παρ' ἰγχαρή· ἔκαστος οἰόμε-
 νος ταύτῃ αὐτῷ τὴν συμμα-
 χίαν παρασκάψαι. καὶ ὅτε
 Ἰλίας γυνώμης ἀπ' αὐτοῦ πάν-
 τος,

tentaret, auertere non potuit
 una cum ipso profectus est,
 arbitratus debere se hanc il-
 li referre gratiam, ut pro eo
 etiam animam in periculum
 poneret. Caterum ubi hoc
 profectio peregre, illa Argos
 mox redisset, postquam a-
 tate nubilus facta est, quan-
 quam principes Græciæ et
 formosas alias, et ex paren-
 tibus præclaris natas, ex to-
 ta ea terra ducere uxores
 sibi possent: nihilominus ta-
 men conuenientes, huius
 proci facti sunt, cæteris om-
 nibus perinde ut vilioribus
 contemptis. Scientes au-
 tem quod non absque cer-
 tamine ab uno aliquo du-
 cenda esset, metuentesque ne
 pugnantibus inter se aliquibus
 bellum inde toti Græ-
 ciæ oriretur, de communi
 sententia in hæc verba iur-
 rârunt, quod omnes auxi-
 lium ferre vellent ei, quicum-

que uxorem hanc ducere dignatus fuisset: neque cuiquam con-
 cedere, qui iniuria aliqua afficere illum aggressus esset: exi-
 stimantes videlicet quisque sibi auxilium et societatem hanc
 parari. Propria quidem igitur sententia frustrati omnes

ἰατρῶν ἔχον, ἀπαμειβ-
 ῶσα τῶν ἐκ πολέμου, καὶ στρα-
 τίας δυσχερῶν, οἳ δ' ἐκ ἀδελ-
 φείης ἀμφοτέρω, ἐκ ἑκαστοῦ
 τινὸς ἐκ τῆς ἐξ ἑαυτοῦ ἀφορμῆς
 ἡσυχίᾳ πολέμου, περὶ ἧς ἀπε-
 θανόντες, καὶ θύοι δὲ τὸς αὐτῶν
 παῖδας ὡς αὐτοὶ ἀδελφοὶ ἀπε-
 θανόντες ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ
 ἀπὸ τῆς αὐτῆς μάχης, ἀλλ' ἐκ
 γὰρ αὐτῶν, ἐκ ἡλικίας δόξ-
 ῃ αὐτοῖς οἰόμενοι φέρον, ἃ
 θύοι παῖδας ἡλικίας, τὸ μαχο-
 μένους περὶ Εὐφύης ἀπεθανόν.
 καὶ τί λίγαν τὸς αὐτῶν παῖ-
 δας; αὐτοὶ πῶς αὐτοὺς μά-
 ζον, καὶ δαυόντορον ἐν τῇ ἐν-
 τῇ τοῦ πῶς Γίγαντας αὐ-
 τοῖς γινόμενῳ πολέμῳ ἐν ἡλικί-
 ᾳ ἧς μετ' ἀδελφῶν, ἐν ταῖς
 θαρσύναις μάχοντο πῶς ἀδελφῶν.
 οὐ τί ἡβόλ' ἄν ἐν ἀργυρίῳ
 δῶμα, ὅσοι ἀνθρώπων ἀ-
 πάντων ἐπὶ τὴν τὸν ἡλικίαν
 παρ' ἀθανάτων καὶ αὐτῶν; ὅταν

ἢ

permittentes, omnibus illis
 difficultatibus quæ ex bel-
 lo & expeditionibus percipi-
 untur, liberari: neutri con-
 sulere sibi ipsi voluerunt, ra-
 ti non aliam pulchriorē bel-
 li causam ob quam moreren-
 tur, inuenire se posse. Iam
 verò & dij cum certō scis-
 rent liberos suos in eodem
 bello perituros esse, haud
 quaquam illos ab eo abster-
 ruerunt, sed ad id ultro
 proficisci fecerunt: rati non
 minorem illi gloriam con-
 secuturos eos esse si pro Hes-
 lena mortem obijssent, quàm
 quòd deorum filij procrea-
 ti essent. Et quid attinet
 de filijs deorum dicere, cum
 ipsi dij maiore grauiorque
 certamine inter se eodem bel-
 lo congressi fuerint, quàm
 tunc cum contra Gigantes
 bellum gessere? Nam
 in illo contra Gigantes con-
 tumibus ac mutuis auxilijs

dimicârunt: hic autem ipsi contra seipsos arma tuler-
 runt. Quo sanè argumento, quòdnam aliud manifestius
 aut clarius esse potest, quanto et iam ipsis dijs iudicibus, cæ-
 ras mortalium res omnes antecellat pulchritudo? Nam cum
 pro

ἥ ἱπὶρ μὲν τῶν ἄλλων ὁμοῦς
 πάντων ὁδοῦ τὸ πρᾶπαν
 φαίνονται διερχόμενοι, ἱπὶρ
 δὲ καὶ πᾶσι, ὁ μόνον τὰς ἑοῦς
 ἐπιδιδακτόν, ἀπὸ ἧς καὶ
 ἀπᾶσι ἐναντία προσημῶ-
 νόσιν, ἔνιοι δὲ καὶ προσημῶν,
 πᾶσι οὐχ ἀπάσι ψῆφος πε-
 τιμῶσιν πάντων τὸ καὶ πᾶσι
 ἀπὸ ἵνα μὴ δόξῃ μὲν ἀρεῖα
 τῶν περὶ καὶ πᾶσι λόγον, περὶ
 ταῦτα διαγρίβειν ἀπὸ ἑῶν
 ὅσον βύλομα μὴ ἀβλῶσα, ὁ δὲ
 μὲν ἑλπίον ὅν, ὅσον δὲ ξῶ-
 πλῶν καὶ πᾶσι ἀξίαν, τῶν προ-
 τερῶν ἀρεμῶν, πλῶν Ἀρκᾶς
 δὲ Ἱπποδάμιας Οἰνομάου.
 ὅσον τὸ ταύτης καὶ πᾶσι ἀλόν-
 τας, μὲν ὅσον ἀρεμῶν ἀπὸ
 φωνῆς ἀρεμῶν, ἡ ταύτης
 διωκισμῶν, τὸν ἑλπίον πε-
 ῶν. ὡς ἥ ἑλπίον τῆς ἑλ-
 πίας ἡ πᾶσι, καὶ τὰς ἑλπίας ὁ
 πατὴρ οὐ ποτὶ ὅσον μὲν πα-
 ρεμῶν καὶ ἑλπίας, τῆς ἑλπίας
 πᾶσι ἀλόν. τοῦτον ἥ πᾶσι
 πᾶσι.

pro aliarum quidem rerum
 nunquam vlla vllō modo in-
 ter sese discordes fuerint,
 pro pulchritudine autem nō
 solum filios suos in mortem
 obtulerint, sed ipsi inter se
 dimicârint, nonnulli autem
 etiam vulnerati fuerint:
 an non omnibus adeò cal-
 culis censuerunt pulchritu-
 dinem ceteris rebus vniuer-
 sis anteponendam esse? At-
 enim ne penuria quadam
 de pulchritudine dicendi,
 circa hunc locum commo-
 rari diutius videamur, ad
 alium hinc transire volo,
 haudquaquam his quæ antè
 dicta sunt, ad comprobân-
 dam pulchritudinis digni-
 tatem, inferiorem, nempe
 ad Hippodamiam Arcæ-
 dis illius Oenomai filiam.
 Quàm multos enim ille pul-
 chritudine huius captos os-
 tendit mortem subire vo-
 luisse potiùs, quàm ab hac
 dissociatos, lucem intueri?

Nam postquam adultam ætatem attigit puella, illamque
 pater non paruo intervallo ceteras omnes anteire con-
 spexit, ipse quoque forma illius captus est. Tanta enim hæc
 in illa

πικρὸν, ὥς τι καὶ τὸν γένη-
 κόθ' ἡγήσατο παρὰ φύσιν.
 καὶ οἷα τὸτ' ἀξιώσιν αὐτὸν ἔ-
 χαρ παρ' ἑαυτοῦ, βόλιον δ'
 ἐκδιδόναι πλατύνει· αὐ-
 τὸν δ' αὐτῆς ἀξίον, ἵας παρ'
 ἀνθρώπων φύσιν αἰτίας,
 μηχανῶν τινα μηχανᾶται·
 ἐπιθυμίας ἀδικητέρας, ἢ τὴν
 ὧν ῥαδίως, ὅπως ἰδόντες, κα-
 τὰ τὴν φύσιν, ὅπως ἔρματι, ὥς
 αἰὶν τι μάστιγι, ἅς τοι-
 χ'· ὅπως τῆς τέχνης ἐξαρτα-
 μέν, τοὺς ἐν Ἀρκადίᾳ ἰσ-
 ξας ἐν τῷ τότε ταχίσους ἱπ-
 πους, ἑμιμῆστο πρὸς τὸς μνη-
 στῆρας· ἑλόντες, ἀθλοῦν· τὴν νίκης
 παρελθόντας, αὐτοῖς αὐτὸν
 πετιθεῖς, ἢ ἐπὶ τῇ τῆς λεφα-
 δῆς ἡγεμονίας, ἢ ἡξίον δ' αὐ-
 τὸν αὐτοῖς σιωπαθῶν· τὸ
 ἔρμα, ὅπως ἀπὸ σχολῆς πρὸ
 πάντων, ἀμυλῶν τῆς ἱππικῆς.
 οἱ δ', ἀπὸ τυχόντος τῆς πρώτης
 ἀψαμῆς τῆς θρόνου, ἢ τὴν ἑλόντες
 ἐκπύοντες· μὲν τὸν ἵππον, τὸ

μῦ

in illa excellebat, ut etiam
 eum à quo nata fuerat, præ-
 ter naturam illexerit. Pro-
 inde cum ipse quidem illam
 apud sese retinere cuperet,
 elocare autem velle ei qui
 dignus illa feret, simularet,
 ut hominum accusationem
 puta euitaret: technam quā-
 dam machinatur cupiditate
 sua multò iniustiorē, per
 quam putabat, id quod ani-
 mo intendebat, facillimè se-
 se conficere posse. Nam cur-
 rui, quem quoad fieri maxi-
 mē potuerat, ad celeritatem
 arte compararat, equis, qui
 ea tum ætate in Arcadia o-
 mnium velocissimi erāt, iun-
 ctis, cum procis puella au-
 rigatione certabat, ei vide-
 licet qui certamine superāse-
 set, sponsam illam propo-
 nens: qui verò victus esset,
 illum capite priuandum en-
 dicens. Iubebat autem etiam
 ipsam vnā cōscendere currū,
 quò videlicet illi dū vultu in

illam defixi haerent, interea aurigandi currus obliuiscerentur.
 Cæterum cum qui primus certamen hoc iniisset, successu
 caruisset, præterquam quod à puella, etiā à vita excidisset,
 reliqui

μὲν ἀπενέσσει πρὸς τὸν ἀγῶ-
 να, ἡ μεταβῆναι τὴν βίβυ-
 λουμένην, μαρκασιῶδους εἶναι
 ὑπολαβόντων, πλὴν δ' ὁμότη-
 τα μισήσαντων Οἰνομάου,
 ἄλλοι ἄλλοι ἔφθανεν ἀ-
 θησκάου, ὥσπερ διὰ δολικῶς,
 μὴ τὸ τιθῆναι περὶ τῆς λό-
 ρης ἀμάρτης, καὶ περὶ δὲ γι-
 μίχει τεισκαίδικα νέωρ ὁ
 φόνος, θιοὶ δ' ἱκάνον τῆς
 πονηρίας μισήσαντων ταυτη-
 σι, τὸς τε τιθῆναι ἅμα καὶ
 πλὴν λόρῳ ἱκάνων, τὸς μὲν,
 ὅτι κατὰματ' ἀπειρίωνται
 τοῖς τε, πλὴν λόρῳ δ', ὅτι τῆς
 ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀ-
 λαύοι, ἐκ δὲ μοῖροι τε τὸ νῦν, ὅ-
 σις ἱμῖναι (Πίλοψ δ' ἡ οὐδὲ
 τὸ) ἀγωνισθῶν, ἄρμα τε χα-
 εῖσονται τότῃ, κατὰ μίον τε χυψ-
 ποιημένην, ἱππὺς τε ἀθανά-
 τος, δι' ὧν ἱμῖναι δ' ἡ λόρῳ κα-
 εῖσονται ἢ γιγνόντι γι, δ' ἐκ δὲ
 εἰς ἱππὶς τέρμασι δ' νίκης ἀ-
 πικλόντες. ἔτω γοὶ δ' ἀνάμνη-
 μα,

reliqui cum ad certamen ob-
 eundum cunctari, & eo-
 rum quæ semel decrevis-
 sent, quicquam detrectare, futile
 ac iuvenile quiddam esse
 censerent, rursus autem cru-
 delitatem Oenomai detea-
 starentur, alius alium præ-
 uertit moriendo, perinde
 ac si metuerent ne non pro-
 puella illa mori possent.
 Ac processit cædes ea, dos
 nec tredecim eorum iuue-
 num interficerentur. At dii
 cum illum ob prauitatem
 hanc odio haberent, paris-
 ter autem & eos qui mortui
 fuerant, & puellam mise-
 rarentur: alteros videlicet
 quòd tantæ rei possessione
 priuati essent: puellam aus-
 tem, quòd forma sua per æ-
 tatem frui non posset: pro
 iuvene eo quicumq; mox cer-
 taturus esset (erat autem in
 Pelops) curam aduertentes,
 & currum illi donant pul-
 chriorem arte factum, &

equos immortales, quorum ope puella potiturus, ac dominus
 illius futurus esset. Et sanè factus quoq; est, sôcero ad metan-
 & terminos victoriæ occiso. Adeò pulchritudo ipsa cum

hominis

μα, ἀνθρώποις τὸ θεῶν εἶνα
 δοκᾷ, καὶ τιμῶμεν τὸ πάν-
 των, καὶ θεοῖς ἰστέλλασαι πολ-
 λαχόσι, διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἄν
 ἔχοι τίς μίμνεσθαι δικαίως,
 πρῶτον λογιστέοις, τὸ ταῦ-
 τα πρὶν λέγειν ἀντιθέμεν. ἔ-
 τα μὲν δὴ καὶ Αἰετῶν καὶ Λιγνῶν
 θετὸν λόγον. Ερ. σὺ δὲ λοιπὸς
 εἰ Χαερίδην, ὅπως δὲ ὤσπερ
 Κορωνίδα τὸν λέγοντα. Χα. μηδὲ
 μὲν, ὡς περὶ θεῶν, περὶ αὐτῶν
 περὶ αὐτῶν μετὰ βιάσιν ἵκανα ἔ-
 δηλῶσαι τὴν σωσσίαν καὶ τὰ
 μὲν ἀρμενία, ὥσπερ τὸ οὐδὲ
 ὅτι περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι μνημονώου-
 σα ἔσθω ἥ ἀντὶς μνημονώου-
 σα ἑτέρους ἀρμενίων, καὶ τῶν
 αὐτῶν. Ερ. ταῦτα μὲν δὲ εἶπες,
 ἔτι εἰς ἀρχὴν ἐπιθυμῶμεν ἐπι-
 τυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τοσούτοις ἔ-
 μῖν τῶν λόγων ἐκείνων, ὅσον
 ἐμίλησεν τῶν σῶν ἀκούσαι. ὥς
 ἔμ

hominibus diuinum quid-
 dam esse videtur, & ab om-
 nibus coli consuevit, tum
 à dijs quoque saepenumero
 cum summo studio observa-
 ta est. Quam ob rem neque
 nos quispiam reprehendere
 merito poterit, quòd qua-
 si quoddam operæ precium
 putamus hæc de pulchris
 tudine differuisse. Atque ad
 hunc modum & Aristip-
 pus orationem suam pete-
 git. H E R. At tu iam re-
 stas Charideme : quare fac
 ut quasi quandam coronam
 imponas oratione tua
 pulchris hisce de pulchritu-
 dine dictis. C H A R. Ne
 quaquam, per deos quæso,
 ulterius progredi me cogas.
 Satis enim sit indicasse tibi,
 & quo pacto conuersati fue-
 rimus, & hæc quæ modo di-
 xi : præsertim cum ne illa
 quidem satis adhuc memi-

nerim, quæ modo commemoravi. Multò enim facilius
 ea memoria repetiueris, quæ ab alijs dicta sunt, quam
 quæ ipse dixisti. H E R. Hoc igitur illud videlicet quod
 ab initio consequi me cupiebam. Neque enim mihi tan-
 to opere orationes aliorum ac tuam audire, cura fuit. Quare

ἢ τῶν ἀπειρήσας, καὶ ἡ
 σάματ' ἴσην πονηκῶς. ἀλ-
 λὰ πρὸς Ἑρμῆ, τὸν ἄπαντα λό-
 γον, ὡς περ ἡσυχίας ἐξ ἀρχῆς,
 ἀπόδ' Ὁ. Χα. βελτιομένην ὡς,
 τέτοις ἀπαλλάτταμι, τῶν
 ἀσχηρῶν ἀγαπῶντα. ἐπὶ δ'
 οὕτω πρὸς μὲν καὶ τῶν ἡμετέ-
 ρων ἀπόδοσι λόγον, καὶ τῶν
 ἡμετέρων ἀνάγκη, ὅδε δὲ ἴδω
 καὶ αὐτὸς ἐποιήσάμεν τὸν λό-
 γον. Εἰ μὲν πρῶτον αὐτὸς ἔρ-
 χον περὶ τοῦ καλῶς λέγειν,
 πεποιμίωρ ἂν ἰδιόμην συ-
 χνῶν. ἐπὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχο-
 μαι πρότερον ἀρκεσίν ἑρῶν,
 ὅδε ἀπὸ τοῦ, τοῖς ἡμετέροις
 ἡμετέρον ὡς πεποιμένοις, ἐπι-
 φέρειν ἑξῆς τὸν λόγον, ὅπως
 ἔδ' ἰτέρως τῶν λόγων γί-
 νομένην, ἀπ' ἐνταῦθα, καὶ
 πρὸς αὐτὸς ἡμέρας, ὡς ἐν ἡ-
 συχίᾳ καὶ τὸς παρόντας παθεῖν,
 ὡς ἂν ἔχ' ἑκάς ὁ ἰδιόλογος
 ποιῶν, ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἑκά-
 σ' ἐπὶ μέρους διελκίζονται
 λόγον.

si me hac priuaueris, etiam
 illa frustra laborasse te scias.
 Sed per Mercurium quaeso,
 totam adeò orationē quem-
 admodum à principio ex-
 orsus fueris, mihi recita.
 C H. Satiùs quidem fue-
 rat, contentum his quae dixi,
 à difficilioribus abstinere
 me : attamen quando ita
 cupis & nostram audire
 orationem, in hoc quoque
 morem tibi gerere necesse
 est. Proinde hoc pacto ipse
 quoque verba feci. Si
 primus ipse cœpisset de pul-
 chritudine dicere, procemijs
 fortasse frequētibus & den-
 sis opus haberem : nunc autem
 quando post multos alios
 qui ante me verba fecerunt,
 dicturus sum, nihil alienum
 puto fuerit, si illorum ante
 dictis, perinde ac procemijs
 quibusdam usus, sequentem
 orationem subiungam, praesertim
 cum non alio loco, sed hoc in con-

uio, eodemq; die, orationes istae habeantur, ita ut liceat ex-
 praesentes latere nos, perinde ac si non quisque priuatus
 ue. ua faceret, sed eandem singuli per vires prosequantur.

oratio

λόγον. ἰτίρω μὲν ὅτι ἤρκα γ' ἄν τις ἀνθρώπου, ἄπειρ ὑμῶν ἔκαστος ἔτυχεν ἀπὸν περὶ τῶν ἁπάντων ἰδίων, τίτω δὲ τοσούτων περὶ τῶν, ὡς καὶ τοῖς ἐπιγινώσκουσιν, ἔξω τὴν αὐτὴν ἡμεῶν, ὅτι ἄνθρωπος τὸν αὐτόν. πλεονάζει ποταχόθεν, αὐτὰ πλεονάζει δὲ ἡμεῶν ἔκαστος, ὁ δὲ ξαν παύσεισιν, ὡς περ ἀνθρώπων ἐντυγχάνει λαμῶνι, ἀπὸ τὸν φωνομένων ἄρτι, πλεονάζεισιν. ἔξω δὲ ἡμεῶν ἁπάντων ἔκαστος, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπὼν, ἢ ἔξω δὲ βραχίων, ὅπως ὅτι ἡμεῶν τὰ γινώσκοντα ἀπὸ δόξα, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν παραλιπὼν, ὅπως ἡμεῶν ἁπάντων. τοῖς μὲν ἔτι δὲ ἀνθρώπων, ἡμεῶν ἰτίρω τινὰ τῶν ἀρετῶν ὑμῶν περὶ τῶν δοκῶν, ἢ μὴ ὅτι ἡμεῶν ποιῶν ἐν, ἀναγκάσειν ἡμεῶν ἐν αὐτοῖς ἀγκάσαι, βασκαίνομεν

orationem. Proinde alteri quidem sufficerent ad laudem utique comparandam, ea quæ vestrum unusquisque seorsim de pulchritudine dixit. At verò hîc adhuc tantum superest, ut & ijs qui post nos venturi sunt, extra ea quæ nûc dicta sunt, satis laudum ad prædicandam illam suppetat. Plurima enim undique circumstant, quæ & ipsa eam de se opinionem præbent, quæ si singula eorum primo loco dici debeant, non aliter atq; in prato aliquo floribus fecundo, ubi semper ea quæ nouissimè apparent, carpentes potissimum alligant. Ego verò ex omnibus illis delectis, quæ mihi videbuntur minimè prætereunda fuisse, quàm brevissimè potero dicam, ut & pulchritudini debitum suum reddā, & vobis ommissa vera

borum prolixitate morem geram. Proinde illi quidem qui vel ob fortitudinem, vel ob aliam aliquam virtutem præstare nobis videntur, si non quotidie honestis actionibus beneuolentiam sibi concilient, & nos quodammodo ad amandū

νομὴν μάλλον, ἢ ἂν τ' ἄρ' ἔ
καλῶς αὐτοῖς, τὰ πράγματα
πράττομεν, σχολίῃ. καλὸς δ' ἔ
μόνον ἔ φθονῶμεν τῆς ὥρας,
ἀπ' αὐθῦς τε ἰδόντες ἀλίσκο-
μεθα, ὑπεργαπῶμεν τε, ἔδ'
ἀφρονῶμεν, ὥσπερ ἱερέεσι
ἔσορ' ἂν ἡμῖν ἔξῃ· δολόου-
τες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν ἔρ' ὑπα-
κῶσαι τῆς ὥρας ἀντυχῆσθαι, ἢ
πρὸς αὐτῆς ὥς μὴ βιούτω. καὶ
πάλιν χάριν ἂν εἰδῶν ὥ
πολλὰ πρὸς αὐτῶν μάλλον,
ἢ ὥς μὲν ὅτι ἔρ' ὑπαγχαίνο-
νται. καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγα-
θῶν, ὧν ἂν ἰνδιδῶμεν, οὐ
παρατίρω σπουδάζομεν τοῦ
τυχεῖν· καὶ μὲν δ' ἡμῶν οὐ-
δὲς ἔσθ' ὥς ποτε γέγονε λό-
γος. ἀπ' ἑάντι· Ἀχαιοῖς, ἢ
εἰς Ἰλιον ποτὶ σιναναβάντα
τοῖς Ἀχαιοῖς, ἢ ἂν θ' Ὑάκιν-
θον τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λακί-
δαμόνιον Νάρκισσον κατὰ
νικῶμεν, ἢ ἀρκῶν ἡμῖν δο-
κῶμεν, ἀπὸ δολοιῶν, μὴ
πάσων τοῖς ἐπιγιγνομένοις.

vois

formosum illum, siue etiam Lacedæmonium Narcissum
pulchritudine superemus, tamen nobis ipsi minime sa-
tisfacimus, sed semper timemus ne forte videamur apud po-
steros

se cogant, inuidemus illis
magis: undecunque etiam eis
negocia quæ geruntur, mi-
nus bene procedunt. Pulchris
autem non modò non inui-
demus formam suam, sed
statim etiam ubi aspeximus
tantum, capimur, & plus
quàm amamus eos, neq; gra-
uiamur, tanquam superioribus,
quantum nobis licuit
fuerit, & seruire quod illis.
Libentius igitur quispiam
obedierit formoso alicui,
quàm imperauerit ei qui ta-
lis non est: maioremq; gra-
tiam habuerit formoso mul-
ta iubenti, quàm si nihil quis-
quam precipiat. Accetero-
rum quidem bonòrum qui-
buscunque caremus, ulterio-
rem assequendi curam nul-
lam gerimus: at pulchritu-
dinis nulla unquam nobis sa-
tietas oboritur: sed siue A-
glaiæ filium illum, qui cum
Achiuis ad Troiam profe-
ctus fuit: siue P Hyacinthum

ποιῶν, καὶ ἀποκρίναντες ἑαυτοὺς
 πολλῶν, οὐκ ἔστι δ' ἄς ἀπ' αὐτῶν,
 πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις
 πραγμάτων, ὥσπερ κοινὸν
 παράδειγμα, τὸ καὶ ἡμεῖς ἴσμεν.
 καὶ ὅτι στρατηγοῖς ἄς καὶ ἡμεῖς
 ἡμιληῖται τὰ στρατηματὰ σιω-
 τᾶσθαι, ὅτι ῥήτορες τὸς λό-
 γους σιωπῇ φέροντες, ὅτι μὴ γρά-
 φῶσι τὰς ἀρχὰς γράφει-
 ναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω, ἅν
 τὸ καὶ ἡμεῖς ἴσμεν; ἅν γὰρ
 ἄς χεῖρας ἡκοῦν ἀναγκάσας,
 οὐκ ἐκείνοισιν οὐδὲν σπευδῶς,
 ἄς ὅσον ἴξαι καὶ μῖση κατὰ
 σκοπᾶσαν. ὡς γὰρ Μενελάω ὁ
 τοσοῦτον ἐμίλησεν τῆς χεῖρας
 τοῦ ἑαυτοῦ, ὅσον τὸς ἀντιχρῆ-
 νος ἐκπλήττει, καὶ ὅτι τὸ ὅτι
 πολυτελεστάτους ἅμα καὶ
 σκοπᾶσαι καὶ κατὰ τῆς
 γυναικὸς ὅτι ἡμαρτεν. ὁ γὰρ ὅς
 εὐσεβὲς ὅπως ἀγαθῶς αἰ-
 γύεται τέλει, κατὰ πᾶσαν τὴν
 πατρίδα ἄς αὐτὸν ἀφίγμιν-
 ναι,

steros ab alijs superati fuisse.
 se. Propemodum autem om-
 nium eorum quæ inter ho-
 mines geruntur, ut ita di-
 cam, quasi quoddam com-
 mune exemplum pulchri-
 tudo proposita est. Nam ne-
 que duces negligunt ad pul-
 chritudinem exercitus suos
 instruere, atque oratores ad
 eandem orationes suas com-
 ponere, neque etiam picto-
 res imagines ac tabulas suas
 secundum illam depingen-
 re. Et quid attinet ista re-
 censere, quorum finis quo-
 que pulchritudo est? Quin
 illa quoque quibus necessa-
 rio utimur, haudquaquam
 prætermittimus quin omnia
 quammaximè fieri potest,
 cum summo studio quam-
 pulcherrimè apparemus. Nā
 Menelaus quidem non tan-
 tum curauit, vsum & ne-
 cessitatem ædium, quan-
 tum ut pulchritudine eas

suum ingredientibus quasi attonitos redderet: & ob hoc sum-
 ptuosissimas pariter & pulcherrimas eas ædificauit. Neque
 etiam sententia falsus est. Nam & Ulyssis filius ita admiratus
 est, cum ad percontandum de patre eo loci vec-

ὦτ' ἀπὲρ Παισιράτῳ
 ὡς Νικείδῃ, Ζηνὸς πατρὶδι
 γ' Ολυμπίῳ ἔνδοθεν αὐτῇ. αὐ-
 τὸς θ' ὁ τῷ μαρκαίῳ πατὴρ ἐκ
 ἄλλης τῷ χάειρμιλῷ παρῆς ἦ-
 γει τὰς ναῦς, συστρωτόν τε
 ὡς Εὐχαιοὶ ἐπὶ Τροίᾳ, ἡ δὲ
 πρὸς ὀρῶντας ἐκπλήτταρ ἔχῃ. καὶ
 σχεδὸν, ἅ τις ἐκείνῳ ἱστᾷ-
 ζαμ βούλῃται τῶν τεχνῶν,
 εὐρήσῃ πάσας ἐς τὸ ἑλάνθῃ
 ὀρώσας, καὶ τέττε τυγχάνειν
 τῷ πάντες τιθιμύχας. τοσού-
 τον δὲ τὸ ἑλάνθῃ τῶν ἄλ-
 λων πάντων ὑπέρτατον δο-
 καῖ, ὥς τῶν μὴ ἡ δικαιοσύ-
 νης ἢ σοφίας ἢ ἀνδρείας μι-
 τηρόντων, ποσά τις ἄν ὕψι
 ροὶ τιμῶμεθα μάλλον, τῶν
 δὲ ταύτης τῆς ἰδίας ἐκκοινων-
 οῦντων βέλτιόν τι εὐρεῖν
 ὅδῃ ὥσπερ δὴ καὶ τὸς μὴ με-
 τασχηκότων ἀτιμότερον ὕ-
 δειν. μόνες γὰρ τὸς μὴ καλὰς
 οὐδ' ἀξίους ἀσχεδὸς, ὡς ὅδῃ
 ὁρᾷ,

nisset, ut ad Pisistratum Ne-
 floridem in hunc modum di-
 xerit:

Talis ὦ ætherij forsan
 Iouis aula renidet.

Et ipse adolescentis pater
 non aliam ob causam mi-
 nio infectas duxit naues,
 cum vnâ cum Græcis ad
 Troiâ proficisceretur, quàm
 ut aspicientes earum aspe-
 ctu obstupescere posset. Et
 fermè si quis singulas artes
 perpendere volet, reperiet
 omnes eas ad pulchritudinis
 nem tendere, eamq; conse-
 qui, pro summo ducere. A-
 deo autem pulchritudo cæ-
 teras res cunctas excellere
 videtur, ut his quæ vel cum
 iustitia, vel sapientia, vel
 fortitudine aliqua sunt,
 multa alia inuenias maiori
 precio vel existimatione dis-
 gna cenferi: at verò quæ
 cum hac specie commune aliquid
 habent, his nihil quic-

quam melius inuenire licet: ut rursum ὦ illis quibus hæc cō-
 iuncta nō est, nihil quicquid inhonestius atq; indignius. Quip-
 pe solos eos qui pulchri non sunt, turpes vocamus: perinde
 quasi pro nihilo habendum sit, quicquid tandem aliquis ha-
 buerit.

ὅν, ἢ τι τις ἔχων τύχοι πλὴς
 ἐκλήματ' ἄλλω, καὶ πῶς ἴσως
 ῥέμεν. τὸν μὲν οὖν ἢ ἀγα-
 μοκρατονμένοισι τὰ κοινὰ
 διοικῶντας, ἢ τυράννοις ἵππο-
 τιταγμένους, τὰς μὲν δημα-
 γογούς, τοὺς δὲ κόλακας κα-
 λῶμεν. μόνους δὲ τοὺς ἀπὸ τῶν
 τῆ τῆ δαυάμα γυνομένοισι
 θαυμάζομεν τι, φιλοπόνους
 τι καὶ φιλοπάλους ὀνομάζο-
 μεν, καὶ κοινὸς νομίζομεν ἀνι-
 γέτας, τοὺς τῶν καλῶν ἱμα-
 μελητάς. ὅτι ζῶντι ἔτι μὲν
 σιμὸν τὸ καλόν, ὅτι οὐκ ἔστι
 τὸ δὲ τοῖς πᾶσι καὶ ὡς μί-
 ρα τυχεῖν, ἐν δὲ τῷ τι νομίζ-
 ομεν τὸ τούτῳ τι εὐκονῆσαι
 δαυηθῆναι, πῶς ἡμᾶς ἀκόπως
 ἐκ ἄντις ἐμὲ ψαῖ, ἢ τοσού-
 τῳ ἔχοντων ἐν δὲ τῷ καλῷ
 ναι. ἔκαστος ἰκοντὶ πειρίμ-
 θα, μὴ δὲ αὐτὸ τῷ αὐθιγῶν
 δαυηθῆναι, ὅτι ἡμῶν μὲν
 τοσούτον μὲν δὲ καὶ τὸν
 λόγον ἐποιήσασκεν, ποτὶ δὲ
 τῶν ἐνόντων μοι περὶ καλ-
 λος

buerit in quo ceteros antes
 cellat, si idem pulchritudi-
 ne careat. Proinde & eos
 quidem qui vel in republi-
 ca de gentibus Imperio præ-
 sunt, vel tyrannorum po-
 testati subiecti viuunt, alte-
 ros quidem populares voca-
 re solemus, alteros autem a-
 dulatores. Solos autē eos qui
 huic potestati subiecti sunt,
 & admiramur videlicet, &
 cum philoponos tum philo-
 calos nominamus, adeoq; cō-
 munes benefactores cense-
 mus esse eos, qui pulchrorum
 quasi quidam procuratores
 sunt. Quando igitur ita
 venerabilis res pulchritudo
 est, ita autem ab omnibus et-
 iam votis expetiitur, & quasi
 pro lucro putatur huic mini-
 strare saltem aliquid potnis-
 se: quomodo non meritò re-
 prehenderit nos quispiam,
 quod cum tantū lucrum lus-
 crificare possimus, vltro il-
 lud prodamus, ne hoc ipsum
 quidem verentes damnium,

videlicet quod mox accipiemus? Ac tantam quidem ego
 quoque orationem habui, multis quæ mihi de pulchritudine

δὲς ἂπ᾽ αὐτῶν ἰπαδὺ τὴν
 φωνοσίαν ἱππολὺν παρὰ τὰς
 νομίσαντες ἰσώρων. Ερ. ὦ δαίμο-
 νες γὰρ, οἱ ἱερῶντες ἀφ' ἡλίου-
 κατὶ τῆς σωβορίας· οὐδὲν
 δ' ἤδη καὶ τὸ ἴδιον ἱκανοὶ ὑ-
 μῶν ἰσχυρὰ δὲ σί.

non minus voluptatis quàm vos, per te videlicet, accepi.

amplius dicere licebat, om-
 missis, postquam conuersa-
 tionem hanc mi longum adeo
 progressam videbam. Heu,
 Felices sanè vos, quibus ta-
 li conuersatione frui licuit.
 Fermè autem iam etiam ego

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

A Vthor huius Dialogi quisquis fuit, postremam par-
 tem Isocraticæ orationis de Helenes encomio amu-
 latus est, conatu maiore, si doctis credimus q̄ successu.

a IN Diasijs.] Festa Iouis Milesij fuere Athenis, Diasia,
 ἡ δὲ τὸ Δίαφυεῖν αὐτὸς Διχαῖς τὰς αἰσας, ut Suidas ait, ap-
 pellata. Meminit & Aristophanes & Hesychius. **b** Enco-
 mium Herculis.] Cùm Sophista quispiam appararet recita-
 re librum, & Antalcidas percontanti quod esset argumentum
 respondisset, Herculis encomium: Quis, inquit, illum vniuperat
 supernacaneum existimans, in eo laudando sumere operam, quæ
 vno ore predicarent omnes. Hercules autè apud Spartanos re-
 ligiosissimè colebatur. **c** Castoris & Pollucis.] Extat The-
 criti eidyllion & hymnus de laudibus Dioscurorum, id est, ge-
 minorum, Castoris & Pollucis, quo beneficia illorum conuer-
 rat in tempestatibus maris, & certaminibus equestribus. Is est
 in genere Demonstratiuo encomiastico. Ac primùm pugnam
 inter Pollucem & Amycum Bebryciarum principem comemo-
 rat, deinde alteram pugnam inter Castorem & Pollucem & Lyncæ-
 ceam, de quibus prolixius egimus in dialogo Apollinis & Mercurij,
 Deorum. **d** Nam eorum qui ex Heroibus.] Lucianus
 in Menippo, Amphilocho & Trophonio, definit Heroem, ex deo
 & homine compositum. Heroum autem cultum sacrosanctum fuisse
 legimus apud Philostratum. Athenus in undecimo, eorum quidam
 declarat terribilem: sed magis nocturnum, quàm interdiu.

chus in Romanis dicit, Græcos in nouilunio dñs supplicasse primo loco, secundas preces concepisse heroibus & demonibus: ita primū poculum fuisse deorum, secundū heroum. De origine vocis, Grammatici varīe tradunt. alij dñt ñs iēgēs, id est, ñs, à terra, κατ' ἰσοχλῶ: quia excellentiores alijs. aut à terra: quia supra eam degerint. Alij dñt τῷ ἀίε: quia ipsorū animæ in meliores spiritus transformarentur. Alij dñt ñs iēgōws, alij, dñt ñs apētñs & amore eius quā excellāt. Vnde ἡρώων huiusmodi virtus, excellētiōr, quā pro cōditione & natura communi hominum: de qua Aristos. lib. 7. Ethicorum. Heroēs igitur vocātur virtute præstātes, & ea super conditionē humanā proximē accedentes ad diuinitatis excellentiam, οἱ δ' ἀπετñs ἰσέγοχλῶ θεοί.

e Et Helena.] Helene pulchritudinis mirū enconium. Filia fuit Iouis ex Leda, Tyndari Laconig regis vxore, quæ à Ioue in cygni formā transmutato cōpressa; duo peperit oia: ex quorum altero Pollux & Helena, ex altero Castor & Clytemnestra exclusi fuerūt. Ex his Helena, cū ceteris suæ ætatis fœminis formæ elegantia præstaret, à Theseo rapta est adhuc virguncula: non multum tamē pōst, Castori & Polluci fratribus eam repetentibus citra iniuriam restituta est. f Amphitryoni.] Alcmenę Herculis matris coniugi, cuius imagine sumpta, toto trinoctio cū ea concubuit. quæ quamuis antea ex viro grauida esset, insuper tamen ex Ioue concepit, eodemq; tempore Iouis Herculis, Amphitryoni Iphyclum peperit: Amphitryonē interfecit, ut erat Hercules, nisi Minerva prohibuisset: quæ lapide quē Sophronēstera vocabant, eum percussit: à qua plaga sopitus est, & per somnum statim resipuit, atq; ad sese redijt. Hæc sunt apud Pausaniam in Bæoticis. g Cadmi.] Thebarum conditoris, qui Martis & Veneris filiam in vxorē duxit. Vnde illud Ouidij:

Iam stabant Thebæ, poteras iam Cadme videri
Exilio fœlix: soceri tibi Marsq; Venusq;
Contigerat, &c.

h Sed Minerua quidē cum.] Minerva & Mars militari disciplinæ præsent, illa etiam sapientiæ & disciplinis: Diana, venationi & virginitati: Iuno, nuptijs atq; diuitijs. i Diana de venatione.] Diana Iouis filia, ex Latona eodem partu cum Apolline nata dicitur, quæ virginitatis studio hominē

consortia fugiens, sylvas incolebat, venationi intenta: quare cum arcu & pharetra illam incessisse, poëta scribunt. *Virg.*

—illa pharetram Fert humero—

[*Εris*.] *Rixarum Dea in Theidis & Pelei nuptijs elegantissimum pomum in mensam discumbentium proiecit, cum hac inscriptione: Desur pulchriori. Vide supra in dialogis Deorum, Marinorum & Lapithis: item poëma illud De raptu Helenes, quod Colutho Lycopolitæ Thebano ascribitur. l. Exotnaton poëtæ.] Homerum intelligit, qui regibus gloriam peperit, ut inquit Theocritus in Dioscuribus, carmine celebrans urbē Priami, & naues Græcorum, & praelia Iliaca, & Achillem, turrim belli. *μ. Λακώλει &.*] *Λακώλει & ηγε*, Iuno cognominata, quod albas vlnas, & albos haberet lacertos. quo epitheto vsus est etiam Hesiodus in Theogonia. *n. Μινερυα* autem *αργυροεις*.] *Mineruse epitheton, eò quod Ogygis temporibus, circa Tritonidem Africæ paludem virginali facie dicatur apparuisse: vel quod è Iouis capite prognata fuerit. αργυρα enim Bætorum lingua, caput notat. Eadem ab Homero peculiari epitheto γλαυκώπις dicitur, à glauco oculorum colore, vnde & Cæsam nostri cognominant. • Præter Menelaum.] Menelaus, rex Sparte, Helenam uxorem habuit, cui & Hermionen filiam peperit. posthac forma pulchritudinis eius illectus Paris, contractis aliquot nauibus, in Græciam sese contulit. vbi à Menelao hospino susceptus, clam se in amorem Helenæ insinuauit: tandemque absente hospite, Helenam rapuit, & in patriam abduxit. Quæ tam insigni iniuria commoti Græcorum principes, de bello Troiano inferendo coniurârunt. *p. Hyacinthum formatum.] Nereum intelligit, quem Charopus ex Aglaia suscepit: quo pulchrior alter non venit ad Troiam, ut Homerus ait Iliad. 2. De Hyacintho, annotauimus superius in Dialogis deorum. vbi etiâ de Narcisso aliquid, qui Cefisphi fluminis ex Lyriope nymphe filius fuit, admodum formosus, qui cum à multis nymphis amaretur, & omnes contemneret, tandem cum se in fonte conspiciat* *us esset, sua ipsius forma contabuit, & in florem purpureum sui nominis mutatus est. q. Vlyssis filius.] Telemachus ex Penelope.***

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

Totus hic dialogus, cuiuscunq; tandem est (nam Luciani esse neq; asseri puto posse, neq; prorsus negari) quasi quædam in Neronem inuectiua est, qua potissimum dementia illius exagitur, quæ cum in Isthmo fo-
diendo, à quo & tituli ratio sumpta est, tum in obeun-
dis scenicis certaminibus imperator Romanus exer-
cuit. Estq; veluti perpetua facti commemoratio, paucis
quibusdam & cæterorū ipsius facinorum exemplis am-
plificandi causa adiectis, quæ tota Musonio philoso-
pho tribuitur, qui Tusculus genere, vt Tacitus ait, cum
studia iuuenum præceptis sapientiæ foueret, à Nerone
postremo, cum in omnes bonos & claros æquæ grassa-
retur, ob linguæ libertatem, vt Suidas addit, intersectus
fuit. Huius & alij meminere, & Gell. lib. 16. cap. 1. Cæte-
rum fuerūt & in hoc dialogo multa ex coniectura ma-
gis quàm ex fide, ob exemplaris, velut apparebat, vi-
tiositatem vertenda: quam ob rem, vt in postremo ope-
ris, eam saltem à lectoribus veniam postulo, quæ cæte-
ris hæcenus in claris & manifestis etiam impingenti-
bus, data fuit: præsertim cum in nullo hæcenus, quod
equidem sciam, legentium fidem fefellerim, ubiq; cum
hoc loco, tum in superioribus, eo circa quod vel igno-
rantia, quam & ipsam agnosco, vel alia aliqua de causa
hæsitassim, aut asterisco, aut annotatiuncula aliqua si-
gnato. Qui si nihil aliud, illud certè tamen existi-
mo, occasionem, & quasi quandam an-
sam ad vltiora ac veriora in-
daga-
ganda alijs me tradi-
disse.

Kkkk 5

MENE.

MENEKRATOUS
ἢ Μυσωνία.

Ορουχὴ τῇ ἰσθμῷ
μὲ καὶ σοὶ Μυσωνίᾳ
σάνιν δὲ χα-
ρὸς, ὥς φασί,
χιγόνῃα τῷ τυράννῳ, νομῶ
ἄλλῃ Εὐκλῶα. Μου. ἴδι ὧ
Μενεκράτου καὶ Βιλιτίῳ ἰν-
τιθυμῖδου Νίρωνα τὰς γῆ-
ραιβόλας τῆς Πελοποννή-
σου, τὰς ὑπὲρ Μαλίας, ξυ-
νύρα ὧς θαλάσσιον μέγιστον
ποσιπιδίον τῇ ἰσθμῷ ῥύμα-
τι. Μι. τοῦτο δ' ἄρ καὶ τὰς
ἐμπορίας ὤνῃσι, καὶ τὰς ἐπὶ
θαλάσῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν
τῇ μεσογείᾳ, καὶ γῆ δὲ καὶ κη-
ναὶς ἀρχαῖον ὁ οἶκος καρπὸς,
ἔρ τὰ ἐπιθαλάσσια ἔν πρώτῃ
τῇ ταῦτα δὲ διέξιλθε Μου-
σάνιν βουλευμένοις ἡμῖν ἀ-
ποάσασθαι πᾶσιν, ἀ μὲν τι
σπουδᾶσαι ἴσθῃον ἔτιρον.
Μου. Διὰ μὲν βουλευμένοις ἔν
γῆ οἷδ' ὅτι χαλεοίμην ἄρ
μᾶλ-

MENEKRATES
ἢ Μυσωνίος.

T Isthmi foso
fio, qua in ma-
nu adeo, ut a-
iunt, tyrannus

fuit, et tibi Musoni men-
tem habere Græcam vide-
batur. MVS O. Scito Men-
ecrates, etiam meliora cogi-
tasse Neronem. Nam et
circuitus Peloponnesi illos
supra Maleam, tollere na-
uigantibus volebat, Isthmo
ad viginti stadia interrup-
pto. MENE C. Hoc au-
tem et emporijs profutu-
rum erat videlicet, et ci-
uitatibus cum maritimis,
tum etiam illis quæ in me-
diterraneis sitæ sunt. Nam
si maritima loca bene ha-
beant, etiam illis quæ in-
teriora sunt, domesticus
agrorum prouentus sus-
ficiet. Sed hæc narraque-
so Musoni nobis: om-
nes enim audiendi cupids

sumus, nisi si quid aliud feriat rei forte est cui tu nunc incum-
bere cogitas. MVS O. Narrabo, quandoquidem vultis. Nam

μάλλον τοῖς γὰρ ἀριμύθοις ἢ
 ἀηδὲς ἔτα φροντισήσεσθαι
 ἢ σποδάζειν. Νέρον αὖτε ἰδὼν
 ἢ Ἀχαιοὺς ὠδῶν ἔχον, καὶ τὸ
 σφόδρα αὐτὸν πεπαιγμένον, μή-
 ν' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλει-
 ναι ἢ διον, ἐβόητο ἢ καὶ τὰ Οὐ-
 λυμπία, τὸν συννικώτατον
 τῶν ἀνθρώπων, σφαιρῶν καὶ
 δίσκων τὰ ἢ Πύθια τέτων μὴ
 ἰσχύοντι τῶν μάλλον, ἢ ἢ
 Ἀπόλλωνι· μή ἢ ἂν μὴ
 ἐκείνῳ ἰσχυρῶς αὐτὸν κα-
 θάραι τὴν καὶ ὠδῶν θύειν.
 ὁ δὲ ἰδὼς ἐν τῶν ἀποδῶν αὐ-
 τὸν βυβλάοντων, ἀπ' ἐντυ-
 χῶν τῶν φῶσιν τῶν τύπων, μεγα-
 λυρῆας ἡρώων, τὸν τε βασι-
 λῆα τῶν ἐπὶ τῶν Τροίαν ποτὶ
 Ἀχαιοὺς ἐν θυμῷ, ὡς τῶν
 Εὐβοίων καὶ Βοιωτῶν ἀπὸ τῶν
 μὴ Εὐείων, ὡς περὶ τῶν Χα-
 κιδῶν. ἔτι γὰρ μὴ καὶ τὸν Δα-
 ρίον, ὡς ὁ Βόσπονός ἐστι
 πρὸς τὸν

scio quod plus etiam gra-
 tificabor, ijs utique qui ad
 iniucundam adeo curarum
 (ut ita dicam) officinam
 hanc studendi causa vene-
 runt.^a Neronem igitur in As-
 chaiam via ducebat, et ille
 lud item, quod sibi ipsi ve-
 hementer persuaserat ne
 Musas quidem dulcius mo-
 dulari. Volebat autem et
 Olympijs (quod certamen
 omnium maxime exercitijs
 frequentatur) cantando cos-
 ronari. Nam quæ in Pythijs
 aguntur, eorum pleraque ad
 se magis quam ad Apollio-
 nem pertinere putabat. Nes-
 que enim neque illum ad-
 uersus se citharam aut cara-
 men aliquod mouere aude-
 re. Cæterum Isthmus haud-
 quaquam ex illis erat de qui-
 bus hic diu aut longè antè
 cogitasset, sed cùm fortè nas-
 turam loci conspexisset, ma-
 gnificum opus hoc animo

concepit, Achiuorum videlicet regem, eorum qui ad Tro-
 iam olim profecti fuere, animo proponens, qui ipse Euro-
 botam quoque à Bæotia refecuit, medio circa Chalcidem Euro-
 ripo immisso. Deinde autem et Dariū: ut à qua et Bosphorus
 ponte

φερῶθι αὐτῷ ἐπὶ τῆς Σκύθας.
τὰ δ' Ἐρξου καὶ πρὸ τέταρτος
ἐννόησι, μέγιστα τῶν μεγάλων
λαγνῶν ὄντα καὶ πρὸς τέτοις,
τὸ δὲ ὀλίγῳ ἀπὸ τοῖς ἐπιμέ-
ξαι πάντας ἔσται τὴν Ἑλλά-
δα, λαμπρῶς ἐπαύσατο ὁ δὲ ἔξ-
αυθεν αἱ γὰρ τύραννοι φύσας
μεθύουσι μὲν, ψάλλουσι δὲ πᾶσι
καὶ ἀκούουσι τοῦτο φθιγγα.
περιλθὼν ἡ τῆς σκωτῆς ὕμνον
μὲν Ἀμφιτρίτης τὴν καὶ Πο-
σειδάωνος ἦσεν, καὶ ἔσται οὐ
μέγιστα, Μελικέρτης δὲ καὶ Λω-
κοθίας. ὁρίξαντο δ' αὐτῷ
χρυσῷ δίκτυον, καὶ τὴν
Ἑλλάδα ἐπιπροσώσαντο, ἐπὶ
τὴν ὀρυκτὴν ἔξεν, λαοτοῦμα
νόστι καὶ ἀλόμην, καὶ λα-
θυκόμην τῆς γῆς, τῆς οἰ-
μας. τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πε-
πισωμένοις παρακλιθεῖ-
σιν ἐνυμνῶντες ἀπὸ τοῦ τῷ
ἔργου, ἀντία αἱ τὴν Κό-
ρινθον, τὰ Ἡρακλίουσιν ἀποκῶν
ἐπιβιβάζοντες πάντα. οἱ μὲν
δὲ

ponte iunctus fuerit cum is
contra Scythas proficisce-
retur. Nam Xerxis factum
etiam ante ista fortassis ani-
mo cogitabat, quod magni-
ficentissimum operum ma-
gnificorum omnium fuit.
Supra omnia autem hæc etiā
illud putabat, Græciam per
hoc quod brevi adeo omnes
inter se misceri possent, con-
tra exteros splendide adeo
stabilitum iri. Nam trans-
norum ingenia ebria qui-
dem sunt, tanguntur autem
alicubi ubi vocem hanc au-
diunt. Porro progressus in
scenam, hymnum quidem
Amphitrites & Neptuni ce-
cinit, & cantum quoda-
dam non magnum Melicer-
ta & Leucothea. Cum autē
aureum ipsi ligonē porrexif-
sent, Græciamq; tanquam in-
tutelam commendassent, ad
fodiendum profectus est,
plausu cantuq; prosequen-
tibus illū tum omnibus. Atq;

ubi terram ter, opinor, tetigisset, deinde & quibus præfectu-
re atq; imperia credita erat, opus unā capessere iussisset, Cor-
inthum rediit, Elerculis adeo res gestas omnes sibi visus fuisse
perasse.

ὅς τ' ἐκείνης νύκτ' ἐπ' ὁρῶν, ὅς
 νομαῖ' αὐτῷ βινδαῖ, ἀπ' ἀνα-
 γγῆς Ἐλλάδος τὴν καὶ ἰσθμὸν Νι-
 ρωνῆα, ψυχρῶς γινώσκοντες
 τὰς τῶν θαλάσσης ἰσο-
 γαίας τὴν καὶ ἰσοπέδους οἰκίαν.
 φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ πρὸ τῆς Ρώ-
 μης ὀλιγαίναντες ἄλγ' καὶ ἰσο-
 διδόναι, τὸ τὴν αὐτῷ χθὺς ἴσ-
 κούσας τὴν περὶ αἰῶνα ὅτι
 κινῶντα. Μὲν γὰρ φωνὴ δὲ, Μουσῶ-
 νος, δὲ καὶ μυσσομανῆ, καὶ τῶν
 Ολυμπιάδων τὴν καὶ Πυθιά-
 δων ἱερῶν, πῶς ἔχοντες τὴν
 νύκτ' ἢ καὶ πῶς περὶ αἰῶνα
 οἱ μὲν θάνατον, οἱ δὲ καὶ
 γένεσιν. Μὲν γὰρ καὶ αὐτὸς γι-
 γνῶντας, ὅτι θάνατος, ὅτι αὐτὸς
 γένεσις ἢ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμεί-
 νως τὴν καὶ μίσην ἔρμην.
 φθίγγεται δὲ καὶ ὁλοῦν, καὶ φύ-
 σις, καὶ βαρὺν, ἔχοντες αὐ-
 τῷ τῶν φάρυγγος, μίση δ' ἔτι
 καὶ σκωασμὸς βουβῶντος.
 οἱ δὲ γὰρ τόνοι τῶν φθόγων
 ἀπὸ αἰῶνος τοῦτο, ἵνα μὴ
 θάρρῃ

dam, nō naturā tamē, & graue, impendente atq; urgente ho-
 gutture: ac carmina quidem hoc pacto accurata quodammodo
 do etiā personat. Voculationes autem sonorū leuigant huius-

qui illas nunc excitat & in-
 cendit (Vindex autem non
 men ipsi est) reuocauit ex
 Græcia & ab Isthmo Ne-
 ronem, frigide adeo maria
 dimensum. Nam æquē aliē
 à terra utrunque assurgere,
 eandemq; superficiem ha-
 bere scio. Aiunt autem ipsi
 & Romanas res paulatim
 iam labi & declinare. id
 quod & ipsi ex Tribuno he-
 ri, qui impegerat, audistis.
 M E N. At vox, Musoni,
 propter quā in Musas ita de-
 perit, & Olympiadas pari-
 ter & Pythiadas amat, qua-
 lis nam tyranno est? Nam eu-
 rum qui ad Lemnī nauibus
 veniebant, alij quidem admi-
 rabantur ipsum, alij autem
 etiam deridebant. M V S.
 At ille, quod ad vocem attle-
 net, neque admiratione di-
 gnus, neq; risu est. Nam ip-
 sum natura inculpabilem,
 atq; adeo mediocrē forma-
 uit. Sonat autē concavi quidē

θαρεῖν αὐτῷ, χρομάτων δὲ φαν-
 λανθρωπία, καὶ μιλοποία δὲ α-
 γώγῃ μὲν δὲ, καὶ λιθαροδία
 ἀνταλῆ, καὶ οὐ λιταρὸς βαδία-
 σαι, καὶ εἰλωα καὶ μεταεἰλωα, καὶ
 τὸ νῦμα ἐφομοῖωσαι ὥς με-
 λισιν, αἰσχυῖλιν ἔχοντι· μό-
 ρον τῷ βασιλείᾳ δοκῆν, ἀκτι-
 βῶν ταῦτα. ἂν δὲ μιμοῖτο τοὺς
 ἐρείφοντας, ψαῦ γιλατῶ, ὡς
 πολὺς τὸ θεωμῶν ἐκπῆσθαι,
 καὶ τοὶ μνῆων φέβων ἐκπῆ-
 τημῶν, ἂν τις ἐπ' αὐτῷ γι-
 λῶν ἂν νόσῃ μὲν γὰρ τῷ μετρίῳ
 πλῖον, ξυάγων τὸ πνῦμα,
 ἐπ' ἀπρῶν δεικνύοντων πο-
 δῶν ἀνακλῶν· ὥσπερ
 οἱ ἐπὶ τῷ προχοῦ. φύσιν δὲ ἐκ
 θυρὸς ὦν, ἐρωθεῖ μακρῶν,
 ἐμπιπραμῆς αὐτῷ τῷ πρὸς ὁ-
 σιν. τὸ δὲ πνῦμα, ἐλίσσον, καὶ
 ἐκ ἀποσχῶν ποδῶν. Μῆ. οἱ δὲ
 ἐκ ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πᾶς
 ἐκείνων, ὃ Μουσῶνι; τί-
 λην γὰρ ποιεῖσιν. Μουσ.
 τίχην μὲν, ὥσπερ οἱ ἵππο-
 ποιῶντες, ἀπὸ ἰνθυμῆθης.

ὃ Μενε-

postquam sibi ipsi non con-
 fidit: Chromatum verò hu-
 manitate & modulatione
 facili quidem illa, & ad-
 tharæ cantum accommoda-
 ta, & ubi tempus est, ire &
 stare, & de loco transire, de-
 inde & nutum cum mem-
 bris exæquare, hæc accuras-
 se facere eius est qui pudore
 solo eo afficitur, quòd rex
 videtur. At rursum si imites-
 tur superiores, hui quàm
 multis spectatoribus risus
 excidit quanquam infinito
 adeò metu impendete, si quis
 ipsius causa rideat. Nutat es-
 nim plus æquo, & cùm spi-
 ritum attrahit, stat summis
 pedibus distentus & refra-
 ctus, perinde ut qui rotam
 circumagunt. Iam verò na-
 tura rubicundus existens,
 multò magis etiam rubescit
 cùm ipsi facies incenditur.
 Spiritus autem modicus,
 & ægrè alicubi sufficiens.

MBN. Qui verò certamine

cum ipso conferuntur, Musoni, quo pacto se gerunt? Nam
 arti gratificantur scilicet. MVS O. Arii quidem Muso-
 ni, quemadmodum & qui luctando subseruiunt; sed cogita,

Mene

ὁ Μενέκρατες, τὸν τ' ἄλλοι
 διὰς ἰσθμίων, ὡς ἰσθμίοι ἀ-
 π' ἔθανον. ἴσοι γὰρ ἰσθμίων καὶ
 περὶ τὰς τέχνας, ἢ ἐπιτάνω-
 σιν οἱ τεχνάζοντες. Μ. καὶ τί
 τὸτο Μουσόνι; σφόδρα γὰρ ἀ-
 νήκοι τὸ λόγος. Μ. ἀλλὰ δὴ
 λόγος ἀτάκτος μὲν, ὅφθαλμοις
 δὲ ἐκλύωνται πρὸς αὐτόν. ἰσθ-
 μίοι γὰρ νόμον λαμβάνουσι, καὶ τε
 κωμῶδιαν ἀγωνίζονται καὶ
 τραγῳδίαν, ἰδούκα Νέρων
 τραγῳδὸς νικᾷ. καὶ παρ' ἡλ-
 θον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην
 πλέουσιν μὲν, ὃ δὲ Ἡπείρατος,
 αἰεὶ φωνῆς ἔχων, ὠδοκί-
 μῶν δ' ἐπ' αὐτῶν, καὶ θαυμά-
 ζοντες, λαμπρότερα τῶν αἰ-
 θότων ἐπιδείκνυντο, καὶ τοῦ σι-
 φάνου ἱερᾶν, καὶ μὴ δὲ ἀνέ-
 σταν πρότερον, καὶ δὴ κατὰ λαν-
 τα δύναν οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς
 νίκης. ὃ δὲ ἀγείωνε τε, καὶ μά-
 νικῶς ἔχε. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡ
 προῶν ἀπὸ τῆς ἀκλῆς, ἐπ' αὐ-
 τῷ δὴ τὰ γὰρ. βόωντα δὲ
 τῶν ἐκλύων ἐπὶ τῷ Ἡπεί-
 ρῳτι,

Menecrates, tragicum his-
 trionem illum, quo pacto in
 Isthmijs perierit. Paria enim
 pericula & circa artes sunt,
 si qui in ijs ostentandis im-
 pendio elaborant. M E N.
 Quid hoc autem Musonius
 admodum enim ignarus eius
 sum quod dicis, M V S O.
 Audi igitur rem absurdam
 quidem & insolentem; at
 tamen in conspectu Græcorum
 ætiam. Nam cum in
 Isthmijs lex esset, ut neq; com-
 œdia certaret quispiam,
 neq; tragœdia: Neroni pla-
 cuit tragœdos superare. Ac
 prodierunt ad hoc certamen
 plures quidem: Epirota au-
 tem ille, ut qui voce optime
 valeret, & ob eam artem
 etiam celebraretur, & in
 admiratione esset, clarius so-
 lito fingeat & coronam
 mare se, & nihil de studio
 remittere velle priusquam
 Nerone decem talenta pro
 victoria acciperet. At illi
 exasperabatur, simul &

sani more ferebatur: nam & auditus iam sub scena fuerat
 in ipso videlicet certamine. Acclamantibus autem Græcis

Epirota

φῶτι, τίμπεδ' ἡ γραμματία,
 λιλούων ὑφ᾿ αὐτῷ τῷτορ.
 αὐτὸς ἡ πρῶτοντος τὸ φθίγ-
 μα, καὶ δημοτικῶς εἰς ὄν[τ],
 ἀσπίμαδ Νέρων ἐπ' ὀκνεύαν-
 των τὸς ἰαυτῷ ποικιλᾶς, οἷον
 πεσόντων τὴν πρᾶγματι.
 καὶ γὰρ δὴ καὶ δῖοιτες ἰδιφάν-
 τινες καὶ διθύρρες πεθεβλημῆ-
 νοι αὐτὰς, ὡς περ' ἰγχεῖδ[ε]ς,
 καὶ τὸν Ἡπαράτων ἀναστήσαν-
 τον περὶ τὸν ἀρχὴν ἑλίου, κα-
 τὰ ξανθὸν αὐτῷ τῷ φάρυγγα,
 πᾶσι τοῖς ὀρθῶς τοῖς δῖοις.
 Μυσ. τραγῳδίαρ δὲ ἰνίαρ Με-
 σώντι, μιὰρὸν ἔτω πᾶσι τοῖς
 ὀφθαλμοῖς τῶν ἑλίου καὶ ἰ-
 γασάμ[ε]ν τοῖς Μεσωνάδ[ε]ς ταῦ-
 τα νανίᾳ τῷ μητροκτονέσαν-
 τι. Μυσ. ἂν δὲ τραγῳδίας ἱπο-
 κριτῶν ἀπὸ τῆς ἀντι-
 αὐτῷ τὸ φθίγμα, τί γὰρ θα-
 μάξῃ, καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυ-
 θικὸν σύμιον, πᾶρ' οὐδ' αὖ ὁμ-
 φῶν ἰνίανον, ἀπὸ τῆς ἀντι-
 μισον, ὡς μὲν τῷ Ἀπόλλων-
 τι φωνὴ ἔν. καὶ τοῖς Πυθί-
 καταξίαν[τ] αὐτὸν εἰς τοῖς

Ορίσας

obturare conatus fuerit, ut videlicet neque Apollini vox
 aliqua esset? quanquam ipso Pythio recensente eum inter

Epirota mittit scribam, qui
 iuberet hunc submittere sibi
 sese. Sed pergente eo, et sua
 pra modum attollente vo-
 cem, populariterq; ac libes-
 re cum ipso contendente, im-
 mittit Nero in pulpita suos
 histriones, tanquam qui ad
 hoc negotium pertimerent.
 Nam et libellos elephantis
 nos et duplices habebant,
 quibus prae se intentis, veluti
 pugionibus utebantur. Atque
 hi Epirotam ad proximam
 columnam erigentes, guttur
 ipsius fregerunt, cadentes
 obuersis in rectum libellis.

MEN. Tragœdia autem vi-
 cit, Musoni, sceleratum a-
 deo facinus in oculis Græco-
 rum missus? MVS. Quid
 putas? ludus hic adolescen-
 ti fuit, qui matrem occidit
 quoque. MEN. Si verò in-
 ter tragœdias histrionē oc-
 cidit, execta illius voce, quid
 adeo attinet demirari, quan-
 do et Pythicum os, unde
 voces inspirare solebant,

Ορέσας τὴ καὶ Ἀλκμαίωνας,
οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ λό-
γον τινα δουλείας ἰδῶκεν, ἐ-
πειδὴ πάτρασιν ἐτιμώρησαν.
Μυσ. ὁ δὲ μηδ' αὖτως ἀπ' αὐτῶν
χρὴ ὅτ' ἐτιμώρησαν, ὑβρίδι
ἐπὶ τοῦ θεοῦ ὧς, πρῶτα δὲ
ἀληθῶς ἀκούειν. ἀλλὰ μεταξὺ
λόγων, τίς ἔπεισέ σε ναῦς;
ὡς ἐπάγειν τὴ ἀγαθὸν οἰκῆν
ἐσφάνωνται γὰρ τὰς λιφάλας,
ὥσπερ χορὸς ὠφημος, καὶ τις
πρώτας πεταίνα τὴν χεῖρα,
παρὰ κλονόμῳ ὅτ' ἡμῖν θαρ-
ρῆναι καὶ χαίρειν, βοᾷτε, ἃ
μὴ παρακῶ, Νέριον αὖτε οἰχέσθαι.
Μυσ. βοᾷ γὰρ, Μουσὸν καὶ σα-
φιστόν γε, ὅσ' αὖ τῆς γῆς ἀπ' αὐ-
τῆς. Μυσ. εἴ γε, ὦ θεοί. Μυσ. ἀλλ'
λὰ μὴ ἐπωχέμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς
λεμέροισι. ὅ φασι
δῆν.

et gaudere: clamatq̄, nisi non satis rectè percipio, Neronem
perussisse. MEN. Clamat enim Musoni, et manifestius utique
quo propius terram contigit. M v s. Euge, ô dii.

MEN. Sed ne gloriemur. ^b Nam
mortuis, ut aiunt, non de-
cet conuitiari.

Orestas et Alcmaeones, quibus id quod matres occiderent, etiam laudis aliquam famam prae-
buit, postquam in ultionem patrum fecerant.
M v s. Hic autem cum nullum modo dicere posset, quoniam
nam ultius esset, continuatur à Deo affectum sese putabat, cum tamen mitiora quam
ritas exigebat, audisset. Sed interea dum sermones redi-
mus, quoniam navis ista est quae huc propinquat? Ut au-
tem boni aliquid afferre vis-
detur? Nam coronati capi-
tibus omnes sunt, perinde ut
chorus quispiam, qui fau-
stum aliquid nunciaturus in-
greditur. Et quidam ex pro-
ra manum protendit quo-
que, iubens et confidere nos.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a NERONEM igitur.] Neronem in primis musice studio-
sum fuisse testis est Tranquillus, adeo ut prae se Apollinem com-
temneret, quæ ut citharadum pingebant pictores. Talis in thea-
tro sæpè visus est Nero: qui etiam statuas suas citharadico cul-
tu posuit. Cuius natiuitatem poëticè describit Seneca in ludo de
Claudij Caesaris morte. **b** Nam mortuis non decet.] Sunt
enim iam interfecti nullis omnino conuiuijs aspergendi, nec in-
fectandi: ne cum laruis iuxta proverbium, pugnare videamur.
Vnde Chilon ille Lacedæmonius verabat de mortuis etiam ma-
le loqui, quod nihil ingenuo viro indignius crederet, quàm eos
incessere lingua, qui respondere non possent, ac turpe esset cum
vmbriis luctari. Huc præterea & illud Aristotelis referendum
est, qui in Rhetoricis citat Platonem ex Politia, qui scripserit,
eos qui mortuos allatarent, videri similes catellis, qui lapides
dactos morderent, ipsos autem qui læsissent non attingerent.

PALINVRVS.

ARGVMENTVM.

DVo hi Dialogi sequentes, Luciani non sunt, neque
Græcè scripti, etiam: sed quia & doctis Italiæ cum
Lucianicis eodem titulo cõiunctos accepimus: nec ho-
rum quidem lectione fraudare quenquam volumus,
præsertim cum ad exemplum Lucianicorũ aliquo mo-
do efficti & ipsi essent.

PALINVRVS, CHARON.

Bsecro te, ô Charon, sine me ut iam nauim
conscendam. **CHAR.** Quis me appellas?

PAL. Ego nauita quondam illius, quem nu-
per viuentem transuectasti, Aeneæ Troiani.

CHA. Tunc ille es, qui apud portus Velinos inhumatus iam
cebas? **PAL.** Ille ipse sum. Sed crede cœlestium nutu fieri ut

LIII 2 transuectam

transuehar, quorum prodigijs longè lateq; acta finitima
tes, & ossa mea iam expiauerunt, & tumultum mihi, tum
insuper solennia statuerunt. Quare te oro, ô iustissime
ron, patere tandem vt ingrediar. sic prospera semper sit
gatio tua, sit solida nauis tua atque inconcussa. C H A.
iustam petis, Palinure, ingredi vt libet. Vos verò tam
fertæ umbræ, quid fatigatis me precibus? quid fatigatis
nam hæc vis desiderij? Expectate tantisper, dum trans
hûc porto: regrediar quamprimum. P A L. Habeo
ron, immortales gratias, qui me his tandem eripuisti.
qui me dira hac tandem qua detinebar transfretandæ
ne liberâsti. C H A. Amo te equidem, Palinure, & præ
Aeneam regem, quem mihi nominâsti, qui & super omnes
quos vnquam viderim mortales, visus est mihi singulari qua
dam præditus pietate: tum propter meum etiam, quod
commune fuit tibi, magisterium. par enim sibi quisque par
affectat, delectatq; magis quæ inter pares sit vel cõsultatio
vel vitæ actio. Afficiebar porrò non modico dolore, quod
videbam iamdudum te in² citiore hac ripa errare, in ce
tumq; sedis tuæ. Neq; licebat mihi succurrere, propter legem
mihi datam, ne quenquam nisi humato prius corpore trans
portem. Sum enim ego minimus inter infernos habitatores
subiectusq; alienæ potestati, cui parere non tam pulchrum
mihi, quam aliàs necesse sit. Gaudeo autem nunc & letor
quod ea aliquando se fors tibi obrulerit, qua & tuum
desiderium, & meum releuare dolorem salua lege officij
possum. P A L. Imò ego non minùs propter te dolebam
Charon, quia perspiciebam tot te graues assiduosq; labores
perferentem, sine vlla relaxatione. Neque enim me
quot quantisque vexari malis solent nauium gubernatores
nihil aliud in vita quam nauigationem exercui; atque

exercui, ut nihil illa grauius, nihil periclitatius contingere mortalibus pūtem: propter quod credibile magis tibi videri potest, si angebat me vtiq̃ue fatigatio tua, repetentem a nimo antiquas, quas iuuenis etiam sustinebam, nauticas fatigationes meas: quarum experientia iam edoctus sciebam probè pari malo tuo condolare. CHA. Frustra propter me dolebas, Palinure: nam nihil molesta mihi est ars mea. PAL. Quid ais? CHA. Aio gratam me habere & iucundam artem meam. Vides ut cruda viridisque senectus est mihi? Memini haud vnquam ab ipsa, quæ iam omnium annos supero, longæua ætate mea pertæsum me esse laboris mei, qui quotidie insto alacrior atque valentior. Sed intelligo cur tu aliter tibi persuadeas. Est enim communis hic morbus mortalium, ut sortis suæ quenque distædeat semper, viuâtque contentus nemo studijs suis, laudent verò longè, ac beatiore existiment omnes qui diuersas à se artes atque actiones sequuntur: verum falluntur maximè opinione sua. Nam si rectè intueri velint, cognoscent perspicuè, nullum esse in vita eorum statum qui non magnis scateat miserijs, quem non magnæ grauesque perturbent vndique molestiæ & vexationes. Et si quando aliquando ut alter in alterius studia transferatur, quàm videas tunc sua cuique leuia videri, quæ prius præ grauitate accusabat: contraque ea grauiora, quæ prius leuia videbantur? Itaque si benè consideres, Palinure, non est ita grauis mea conditio ut censes, neque propterea quòd nauclerus sim, sum eo miserabilior. Sed tu (ut video) sequeris vanos errores mortalium, ego verò integritatem tantum, iudicijsq̃ veri lucem secutus, dego contentus ac lætus sorte mea, neque adscribo mihi calamitatem, quòd desudem quotidie nauigando, & defaiger. Neque ob hoc arbitror quempiam horum, qui mecum simul vltimas

sedes colunt, me esse beatiorem, non ipsos iudices, Minos, Rhadamanthum & Aeacum, quanquam magna omnes emineant potestate: non ipsum Ditem, quanquam sceptro potens sit, atque regna ista moderetur. Sunt namque & illis sui labores, suæque molestiæ, & maiores fortè, quo & maiore regiminis sarcina premuntur. P A L. Potes de te tibi, Charon, persuadere ut libet: mihi enim de me nunquam persuadere poteris, quin ars nostra sine ulla comparatione ceteras laboribus & periculis excedat. quod liquidò tibi probarem, nisi quòd vereor ne tædio te afficeret fortasse longior narratio nostra. C H A R. Imò summa me afficeret recte dicerem. Nam & delectat me tecum sermocinari, & namque etiam magnam animorum refocillationem afferre solent huiusmodi confabulationes. P A L. Quando igitur non est tibi iniucundum, prosequar suscepti sermonis nostri rationem, ut intelligamus, non esse duriores ullam, quam navitarum sortem: quod tibi facile persuadebo, si animadverteras, quos aestus & frigora tolerare eos, quos perhorrescere tonitrus & fulgura, quibus perfundi umbris, quæ ventorum rabie agitari quotidie necesse sit. Si cognoscas quoties eos torqueri fame & siti, quoties squalore etiam teterissimo consumi contingat, si attendas habitationem eorum in istarum carceris, suppellectilem vel nullam, vel sordidissimam, strata dura, cibaria aspera, potum immundissimum, indumenta spurca, incommoditatem rerum omnium, noctes insomnes, & sub diuo semper, & inquietas. taceo perpetuum alioqui quoddam eorum exilium. quos patriæ eorum exiliosos, profugos, vagos, palantes, ignaros quietis, privatos omni (quo nihil est in vita dulcius) coniugis, sobolisque societate ac iucunditate, quis non abiectissimos, longèque omnium mortalium miserrimos esse iudicabit. Prætereo Sc

lam, Charybdim, Syrtes, Symplegades, tot infesta nauigan-
 bus maris pericula. Omitto tempestates, quibus nec visu quic-
 quam est tristius, nec horribilius, quibus & ad summum vitæ
 &que discrimen quotidie iactantur, quatiuntur, & (quod sæ-
 pè accidit) submersi tandem obruuntur. In qua re nemo est
 qui idoneus magis quàm ego, testis adhiberi queat: qui cùm
 multis fuerim quassatus tempestatibus, tum ea maxime, quæ
 me ex Sicilia in Italiam nauigantem inuasit, tam sæua at-
 que horrens, vt horrore sit adhuc mihi eius recordatio. Non
 possum certè vt par esset, explicare tibi acerbitatē illius tem-
 pestatis, sed quanta extiterit, ex hoc facile coniecturam fa-
 cere potes, quòd Aeneam ducem, cuius summa constantia
 & animi fortitudo vbique decantatur, vidi ego contremen-
 tem grauius, atque ingementem, extensisque ad cælum ma-
 nibus, beatos longè inclamantem eos, quibus ad Troiam
 oppetere contigisset, lamentantēque pari ab eorum mor-
 te, ac fortissima, à Diomedis gladio se ereptum exiitisse,
 crudelem equidem diem illuxisse omnibus vltimum: neque
 ex numero nostro quenquam putavi euasurum, non ipsum
 Aeneam, non Ilioneum, non Achatem, non Abantem, gran-
 deūmp̃ Alethem, quorum naves longè disiectas, ad sum-
 mūque penè exitium adductas, nescio quæ vis illa nisi di-
 uina liberauit. CHAR. Non incognita mihi narras: hæc
 ea ipsa die rescui. PAL. Quo id modo? CHAR. Quo
 id modo, rogas? An acrem illum fidumq; Orontem ignoras,
 ductorem Lyciæ nauis? Is quidem tunc submersus conces-
 sit ad me illicò, exponens mihi ex ordine omnia quæ tu dis-
 seruisti, implorans deinde opem, rogitansq; multum vt se vl-
 teriore in ripa sisterem: quod nunquam passus fui, quū inters
 fluctus adhuc corpus suum sine sepulchri honore iactaretur.
 Nunc agit sese circum hæc stagna mæstus atque errabun-

dus vidisti illum? PALIN. Et tum vidi, & unicum meo-
 rum solatium habui, dum tantisper in ripa moratus, par-
 cum eo detinebar infelicitate. Nec enim falsa de tristi eius
 incertū retulisti, cuius adhuc imago subit mihi, dum excus-
 sum è puppi, contortūque ter eum atque circumactū
 (horrendum) à fluctu, rapidus tandem æquore vortax ab-
 sorpsit. Sanè quod ad me pertinet, nihil edisseram: qui licet
 eam euaserim tempestatem, amarum tandem aliquando es-
 tiam vitæ meæ finem inueni, excussus & ipse pariter atque
 iactatus inter vndas: quod deerat, insuper ferro præterea
 obtruncatus. Ex quo nec tantum mihi timui, quam æne-
 meo, ne tantiis vndis surgentibus spoliata magistrandis der-
 ficeret. Hæcine eorum delicia, opes, tranquillitas? sic il-
 lis viuitur, sic moritur. Tui nunc & aliorum defende studia
 & artes, contendēque, si libet, maiorem esse etiam eorum
 miseriam & calamitatem, qui patrias incolentes suas, vxor-
 rumq; ac filiorum societate beati quiescunt, gaudent, ludunt,
 hortantur, amicitias colunt, exercentur commodè, habi-
 tant magnificè, vestiuntur cultè, conuiuantur lætè, cubant
 molliter, iucundos suos ac geniales agunt dies. Adde, qui
 in urbibus optimates & primarij magnam sibi vendicant au-
 thoritatem, habenturque summo in precio atque honore,
 qui ius dicunt, qui causas agunt aliorum, qui fasces gerunt,
 qui ducunt exercitus, qui vel assistunt principibus, vel prin-
 cipes ipsi magni illustresq; sunt: quibus nec optabilius quie-
 quam in vita esse video, neque beatius. CHAR. Palleris
 longè, Palinure: nam quos beatiore esse arbitraris, misere-
 res illi sunt vlla sine dubitatione. Neque enim negauerim
 sortem subiectam esse nautarum magnis malis: sed ita subie-
 ctam, ut comparatione aliarum, quæ maioribus etiam gra-
 uantur incommodis, minùs certe misera iudicanda sit. Qui-
 bus enim?

enim tristius, ut ad tuos veniam qui patrias suas colunt, quid miserabilius, quam domi suæ agere, & ita agere, ut iucundior rem aliquando quam vitam mortem optes? Quæ vlla maior calamitas, quam circumdari urbem hostibus, ingruere bellum, volitare tela, stringi enses, perfodi muros, fremere tormentis, saxo dirui, domos tremefieri & concuti? quemque fame sitiq; deficere, corrumpi aërem, occupari mœnia, spoliari templa, diripi patrimonia, publicari bona, incendia parari, malos exultare, bonos torqueri, affici conuiuijs, expelli domibus, vulnerari, carcerari, relegari, deportari, trucidari filios ante parietum ora, vim pati uxores, stuprari gnatas? Videntur an hæc tibi mala, Palinure, & an his quæ tu meministi, vlla ex parte comparanda? P A L. Quam vera narras, ô Charon, quam nunc vel audiens ista perhorresco? Venit enim mihi in mentem grauis illa & deploranda patriæ meæ^b desolatio: Troiæ inquam, tam præpotentis olim atque prædiuitis, cuius euersione nihil credo referri posse crudelius aut lachrymabilius: tantaq; fuit calamitatis eius magnitudo, ut longè plura etiam atq; tristiora quam tu supra memoraueris, sibi contigerint: quæ si videris, omnia tibi, ut rem certius agnoscas, explicabo. C H A. Haud opus est, Palinure, quoniam & tempus non patitur, & ego hæc omnia non secus ac tu nota atq; comperta habeo. Nam & mihi renunciauerunt ut quæq; aduentabant animæ ex illo bello profectæ. Nihil certè, ut nunc tu dixisti, peruenit ad aures meas crudelius aut lachrymabilius. P A L. Paxo ut iubeas: sed aduertas, Charon, grauissima licet hæc sint, rariora tamen contingere, quam ea nautarum quæ supra exposui. C H A. Referam ergo alia frequentiora, & ex ipsis quidem met ciuitatibus, quarum relatio augebit etiam earum miseriam. Vade oro, & per ciuitatem, plateas, porticusq; discurs-

re; quid aliud offendes, quàm oblatrantium maledicta, insimulationes pestilentissimas, optimi cuiusque dilacerationem, quid non? exploratorum insidias, invidentiumq; venena. Diuerte modò gressum, & artificum mercatorumq; tabernas ac conuentus pete: quid aliud deprehendes, quàm sermonum nebulas, fucos, mendacia, deceptionesq; manifestas? Transfer dehinc te in fora publica, sedesq; iudicarias: quid aliud audis quàm vndique omnia magno strepitu ac clamore miseri? Quid intelliges aliud, quàm cædes, hominum compilationes, furta, grassationes, conspirationes, prodiciones? Quæ alia occurrent tibi, nisi litigatorum iurgia & contentiones, testium periurationes, causidicorum prauaricationes, iudicum corruptiones, præsidum ambitiones ac rapinæ? Quos ibi alios obuiam tibi habebis, quàm exultantes improbos, lugentes bonos, oppressas viduas, proculcatos pupillos, egentes prostratos? Attolle postea altius oculos, & atria principum perscrutare, quam non videbis ibi assentatorum exaltationem, speculatorum acceptionem, militum audaciam, scæneratorum voracitatem, quæstorum improbitatem, quam non potentum hominum in tenuiores vim atque insolentiam? Quas non concussiones? quas non populationes? quos non innocentes accusari, criminari, carcerari, proscribi? P A L. Grauiâ hæc nimis ac miserabilia. C H A. At restant alia, quæ non minùs tibi grauiora & miserabiliora videbuntur. P A L. Perge. C H A. Quæ fortassis etiam grauiora & miserabiliora iudicabis, quoniam domestica ac frequens magna est eorum pestis. P A L. Fere. C H A. Nolo tibi, Palinure, asferre in medium graues longosq; artificum & negociatorum labores: non eos quibus afficiuntur agrorum cultores, non quibus milites, non quibus causidici, cæterarûq; disciplinarum sectatores, æstus, algores,

algores, inedia, peregrinationes, anxietates vel pericula, vulnera, cades, districtas habitationes, infinitaq; agendi, cubandi, vescendi incommoda vel fastidia, lassitudines, vigiliæ, sollicitudines, odia, & infamationes. Nam si completi cuncta sermone meo atque exequi voluerim, tot tantaq; dicenda se offerent, ut præ longitudine malorum ac mole, cius nauigatio nostra quam oratio finem possit inuenire. Omittam itaque, & commemorabo tantum quas inter domesticos parietes, tum seruorum, tum vxorum ac filiorum molestias ac turbationes pessimas perferre solent, qui gubernationi præsumt rei familiaris. Quam si ita ut naualem expertus esses, facile quicquid dicturus sum, me etiam tacente & intelligeres & approbares. Nam seruorum primò in dominos semper prompta maledicta, furta, impositiones, fugas, arrogantiam, negligentiam rerum dominorum, temulentia, edacitatem, somnolentiam, tarditatem, ignauiam, nemo est qui non videat magnam afferre his qui patiuntur, infelicitatem. Deinde filios, quorum amore nihil dulcius esse fertur, quanta animi cum amaritudine aspiciant parentes vel ægrotares, vel mortem obire, quod frequenter admodum fit, satis existimo etiam te intelligere. Quam verò grauem & anxiam credis esse eorum vel parturitionem, vel educationem, vel institutionem? Quoties pro eis bonos parentes gemere, suspirare, dolere, torqueri? Quanta etiam putas perturbatione affici, dum quos progenuerunt, immensaq; adeò cura aluerunt, vel parùm sibi audientes, vel rebelles ac infestos postea habere contingat? quam doleat eos ferre arbitraris dum insani & recordes sunt, dum hebetis & crassi ingenij, dum effæminati & molles, dum dilapidant & euertunt patrimonium, dum nulli bono operi & studio intendunt, dum per præcipitia vitiorum omnium vitam ducunt suam?

Quid

Quid de vxoribus loquar, quas dos tumidas, genus insolentes, forma suspectas, deformitas reddit inuisas? quarum lingua nihil perniciosius, quarum audacia nihil prodigiosius, quarum improbitate nihil execrabilius. Quæ iurgijs semper & contentionibus obtundunt viros, quæ semper conqueruntur, semper exprobrant, semper insidiantur. Quibus quum desint cætera, nunquam tamen lachrymæ, gemitus & suspiria. Quæ cæca sua (qua tantum ardent) ornamentorum ambitione exhauriunt opes, labefactant domos, cogunt maritos in malos quæstus, in dira scelera. Non refero turpissima adulteria, quibus nec punitur minus, nec peccatur magis quicquam. Ea quanto dolore afficiant bonos coniuges, nemo satis vnquam meo iudicio enarrare posset: sed magnum doloris argumentum præstant, & grauissimas cædes, & ingentia quæ sæpe propter corruptas vxores bella exarserunt.

PAL. Hoc plus quam vellem, scio: nam arduum illud quod ego vidi Græcorum & Troianorum bellum ^b propter Helenæ raptum, in eam excreuit rabiem, quam nulla mundi regio ignorauit. CHA. Quæ toti Mundo manifesta sunt, ea tantum nosti, Palmure: at si singula, quorum nihil me latet, intelligeres, adducereris in tantum stuporem, ut stupefescens etiam præ miseratione conjugalem vitam lachrymares.

PAL. Hui quid narras? CHA. Narro quæ quotidie video & pertracto. PAL. Ergo connubia putas polluta & coïnquinata? CHA. Minime: id nunquam dixerim.

PAL. Atqui multas memini me vidisse ea præditas honestate, ea religione, ac vitæ integritate, ut diuinum quiddam magis quam humanum redolere viderentur. CHA. Et multas utique eiusmodi esse confiteor, sed eas quidem, quæ optimis honestissimisque ortæ parentibus, ebiberunt à primis annis sobrios & castos mores: quæ sanctis parentum suorum exemplis educatæ.

educatæ, vitam instituerunt, peccare castigatæ, sapienter ad mansuetudinem edoctæ, ad pietatem, ad fidem, ad diuinum cultum, ad rectũ compositumq; regimen rei familiaris. Quæ se à thýasis, saltibus, iocis: quæ se à spectaculis, ab immodestiore cultu, ab licentiore colloquio abdicârunt. Caterum quæ contra sanctitatem, quæ malis institutis, peruersisq; parentum exemplis imbutæ, molliter vixerint, assuesactæ delictijs atque turpi ocio, quæ nihil nisi saltare, canere, fides pulsare didicerunt, quæ præterea oculis suis hauserunt, matrum præsertim obscœnitates & immunditias: hæc quæ fide & integritate esse putas erga maritos? Illabuntur siquidem tanquam venena tenellis mentibus parentum exempla: inde rarior etiam quàm reris, est hymenalis honestas, quo qui eas vel emendatis instituunt moribus, vel sancto inuitent exemplo, parentes simul rariores habeantur. Prodeunt postea in publicum quæque etiam procaciores, aperta fronte, directo gressu, quasi pudicitiam ipsæ consecrassæ videantur. Et quæ secretum intra cubile probra gesserunt, cùm vestem induerint, illa contexisse atque occultasse existimant. Vosq; ea, vanum vulgus, ita vt cernitis, vera ducentes esse arbitramini. At ego nihil quàm quod res habet, de eis iudico, nuda enim hic omnia atque aperta sunt. Non veste hic teguntur maculæ, non pallio obnubuntur scelera. exteros omnes ac nudatos, rerumq; omnium vacuos prorsus huc ingredi oportet. Quicquid in vita malè tentatum, malèq; ælium est, hic fronte coram ipsa demum gestatur, despoliatur, ostentatur. Quare non mirum tibi videatur, si quorumcunque nota habeo crimina, qui quorumcunque etiam nudas, ita vt prædixi, transueho umbras. Quàm proinde ingentem video earum turbam, quæ cùm impudicitiam longè apertam ostendant suam, pudicissimæ tamen in vita habeantur: Quantas secum

in m40

in maritos fraudes gerunt, quot simulationes, quot proditio-
 nes, quantam hypocrisim, quot aliorum obscænos amores,
 quot pollutiones, quot supposititios partus, quot mentitas e-
 nutritiones, quot alieni seminis susceptas messes? At, quod
 ridiculum magis est, lugent postea ignari mariti hasce sibi
 extinctas uxores. Laudant inter cætus & prædicant quasi
 pudicitiae principes: statuunt mausolea: plurimi quoque epi-
 grammata condi, orationes scribi & pronunciari curant, in
 laudem ac memoriam castitatis fidei& earum sempiternam.
 An hæc tristitia & amara esse censes, Palinure? Et an com-
 parationem ullam habere putas cum his nautarum, quæ ea
 seueritate & acrimonia recensuisti, ut cætera læta, fausta,
 deliciarum& plena (si tibi fides daretur) existimanda es-
 sent? PAL. Haud equidem tanta in ciuitatibus priuatis&
 domibus, quanta modo enumerasti, mala regnare credidisti
 sem. CHA. Ita proficit, inexpertos sermonem aliquan-
 do inire cum his qui multarum rerum vsum atque experien-
 tiam habent. PAL. Ita fit. CHA. Quod si animad-
 uertas, labores quos perferunt nautæ, corpori magis quam
 animo infensos ire, concedes amplius etiam sentetiam meam.
 Nam huiusmodi res duræ assiduo quodam vfu & assuefac-
 tione mitiores sunt, & quodammodo domantur: quas verò
 ego memoraui, cum animum magis affligunt, non ita vfu
 & assuefactio mitigare atque edomare potest. PAL. Con-
 sentio tibi iam, gaudeo& in eam lucem te illustrante perue-
 nisse, ut intelligam tam magnam aliorum & maiorem etiam
 quam nautarum miseriam. Sed illud non possum intelli-
 gere, quoniam principes saltem ac magni viri, non dicam nau-
 tis, sed cæteris insuper quibuscunque mortalibus beatiorem
 sint. CHA. Cur? PAL. Quoniam omnibus abunde
 dent atque affluant bonis. CHA. Quibus? PAL. Ho-

nore, gloria, opibus, delicijs, amicis, potentatu, imperio.
 CHA. Hisce? PAL. Hisce, & multò pluribus. CHA.
 Erras. PAL. Errorem hunc optàssem in vita mihi. CHA.
 Deliras. PAL. Maluisssem ita delirare, quàm tua cum sen-
 tentia sapere. CHA. Quid si nihil illis miseriùs? PAL.
 Quid si nihil beatiùs? CHA. Haud vnquam hoc mihi de-
 monstrabis. PAL. Non tibi ij beati videntur, qui quicquid
 ad explendas voluptates optari potest, assequuntur? quibus
 conuiuandi, cubandi, vnguendi, lauandi, ludendi, venandi,
 aucupandi, ad omnem nitorem atque satietatem semper fas-
 cultas sit? Quibus quotquot velint concubitus fœminarum,
 quotquot velint arua, equi, canes: quibus tot sunt serui, tot
 exculta palatia, tot munitæ arces, oppida? Qui tantum pos-
 sident auri, gemarû, vestium, supell. Etis: Quibus audiant
 omnes, assurgant, inclinent? Quos populi vereantur, timeant,
 laudent, decantent? Qui leges dicant, mandent, exerceant,
 proscribant, puniant, extollant amicos, vindicent inimicos,
 trucident rebelles? CHA. ð Non est tam magna vt existis
 mas, Palinure, eorum beatitudo. Nam parit certè fastidium
 tanta bonorû continuatio, tantæq; affluentia, neq; sapit tan-
 tum, quæ non aliquando intermititur voluptas. Præterea
 quomodo eos tu beatos iudicare potes, qui tantis opibus atq;
 delicijs suis nunquam fruuntur cum iucunditate, nunquã cum
 gaudio? qui in tanta rerum copia nunquã exilarent se, nun-
 quam releuent animû, nunquã exultent? Qui tanta licet bo-
 norum vbertate redundantes, tristitia tamen semper obduc-
 cantur, solitudine premantur, anxietate torqueantur? Non
 tibi multò optabilior videtur priuatorû conditio, quorum &
 vita securior, & voluptates etiam, si mentem intendes, ma-
 iores sunt? quos summa semper cõdit hilaritas, mulcet festi-
 vitas, explet alacritas? Quantã putas asferre delectationem,
 quæ

quæ communis cum vxoribus & filijs vita exigitur, dum cu-
 bant iucè, vescuntur lætè, iocantur modestè? Quàm dule-
 cem esse arbitraris amicorum inter se & æqualium parem
 vitam, domesticum vsum, frequentem conuentum? Quid
 eorum amore suauius, confabulatione gratius, curis melius
 atque commodius? Quantum credis lætitiæ & exultatio-
 nis habeant eorum conuiuia, ludi, cantus, saltationes? quan-
 tum dilatent animos & permulceant? quantum emanet mel-
 lis? cuius nec stillam principum aliquis degustauit. P A L.
 Flaud intelligo, Charon, hanc quam refers regum tristitiam
 atque anxietatem, qui inter risus tantum, blanditijs iocosq;
 versentur, quibus semper psallatur, canatur, plaudatur, &
 quicquid ad transigendam hilarem vitam excogitari potest,
 exhibeatur. C H A. Etiam, vt video, iudicas, Palinure, quæ
 oculis tantum patent: quo errore decepti mortales, plurimū
 seduci solent: sed quod certum afferre possunt iudicium ex-
 teriora corporis, quæ velamenta quædam magis sunt veritas
 eis? At quid certi promittere & ostentare potest? frons hos
 minum, quæ plures quàm Proteus species mentiri, atq; in plus
 res mutari queat? Considerandæ sunt secretæ animi fibræ:
 perscrutandæ sunt interiores mentis latebræ: quas si perui-
 dere ita vt frontem posses, proh dolor, quantam ibi malorum
 turbam, quantam formidinum atq; strepitationum aciem in-
 trospiceres, quot angores, sollicitudines, suspiciones? quot pes-
 stilentes morbos & perturbationes? quæta aperirentur vlce-
 ra, quot plagæ & cædes, quot insidiæ, quot enses, & telorum
 infinita genera? quæ nec somnos eorū quietos, nec cibos pla-
 cidos, nec opulentiam dulcem, nec imperium iucundum, nec
 delicias iocosq; letos esse permittant. P A L. Nesciebam ad-
 huc hæc eorum qui dominantur mala: sed cur illis contig-
 ant tanta, non capio. C H A. Contingunt tanta propter
 graues

graues inimicitias, acerbaq; odia quæ continuè cum finitimis ciuitatibus, cum subditis sibi populis, cum semet ipsis etiam gerunt: quo fit vt ingrauescentibus odijs, increfcentibusq; iniurijs, quibus quotidie afficiunt quemque, necesse sit illos torqueri & affligi grauiter, confidere nemini, suspicari omnia. Possunt extimere muscas etiam (vt aiunt) volantes, gaudere & letari nunquam, tristitia & mœrore detineri semper. P A L. Adducis me faciliè vt credam suspectas eos habere finitimas ciuitates, cum quibus & inferfa odia confiteor, propter continua quæ exercentur bella, & dominandi libidinem, qua plurimum incenduntur. Cum suis verò quibus imperant populis, nihil accipere possum nisi amorem, & dulcissimam pacem. Porro si cum finitimis sint inimicitie, si oriantur bella, sic demum etiam augentur imperia, subducuntur oppida, profligantur acies, spoliuntur & captiuantur hostes, populationes fiunt, trophæis decoratur patria, victorijs celebratur, triumphis extollitur. Ob quæ & principum gloria, & vrbiurn ornatus, & inimicorum timor, & populorum inter se lætitia, atque erga principes fides & amor crescit. C H A. At tantum narras quæ prospera sunt & læta, ac quæ frequentius accidunt aduersa & tristia prætermittis, quasi semper eos putes debellare hostes, potiri victoria, triumphis exultare, nunquam verò vinci, prosterni, agros suos populari, bona sua diripi, & è suis se oppidis deijci. Sed maiora hæc prætereamus, de minoribus tantum dicatur. Quippe si conseras quas strages suorum & cædes sustinent, comperies longè maiore damno quàm lucro partas eorū victorias constare, discussaq; ratione decessisse plus illis, quàm accessisse. His adijcias, vt populorum etiam suorum odia, nedum finitimorum intelligas, quòd ad inferenda bella & persequendos hostes opus illis est ingenti & munito exercitu, multo nauis

gio, longa armorum & machinarum præparatione: quæ quum magno & inestimabili constent sumptu, nec propriis suppeditent redditus, necesse est nouis vectigalibus vexare populos, nouas indicare præstationes, nouas angarias: augere tributa, multiplicare onera, exhaurire æs omnium, eradere marsupia, imò viscera pauperum, paruos atq; magnos diripere, spoliare, conculcare. Inde fit, ut quum inuisos manifestè se cunctis intelligant, suspectum tum sibi incipiant habere quemque: nullius fidei, nullius amicitie credere, coniectare omnia in malam partem. Habet enim hoc in se pessimum malefactorum conscientia, ut quos iniuria affecit, nunquam reuocari in amicitiam, nunquam mitigari, & ad veniam moueri posse putet: proinde magis insurgitur, grauiores itur in iniurias. hunc proscribunt, illum carcere includunt: quorundam patrimonia publicant, alios iugulari aut strangulari iubent. Voluntate pro ratione utuntur. Eorum quoq; quos tantis læserunt malis, cognatos, affines, amicos, socios, seruos, quasi fidei suæ diffidentes, persequuntur. Tum ceteri qui chariores etiam videbantur, exempla aliorum proponunt sibi, acuumtq; ipsi non minùs odia. Nam non minùs rebus suis ac saluti suæ timent. Ita pedetentim ciuitas omnis indignatur, obmurmurat, rapitur ira, odijs incenditur, coquit nouas cogitationes, noua consilia molitur. Mox eò deueniunt, ut hæc intelligentes videant quantæ ruinæ quantoq; præcipitio subiaceant, quam tenuissimo quasi quodam filo pèdeant imperia sua. Tunc cernas eos pallere, tristari, consumi, expauescere omnia, torqueri scelerum suorum conscientia (quæ prima est pœnarum omnium) timere hostium insidias, ciuium conspirationes, domesticorum prodiones, oppressorum vindictas. Tunc securum nihil existimare, nisi quod vi ac ferro tueantur. Propterea non credunt se turò cuiquam, non ministris,

stris, non necessarijs, non germanis, quorum maiorem etiam
 quam aliorum auctoritatem magis formidant. Arcent se ab
 aspectu & praesentia omnium, cingūt se fossis & aggeribus,
 claudunt se arcibus, quasi ad perpetuos damnati carceres.
 Custodibus etiam tanquam ad expeditionem belli paratis, ut
 obsideri eos putes, circumvallantur. Nihil illis dulce, nihil
 apertum, nihil iucundum. Dormiunt cum magna inquietus-
 dine, cum maiore etiam vigilant. Terret illos conuentus ho-
 minum, angit solitudo: timent colloquia, timent salutatio-
 nes, timent dona. Suspecti illis aditus, suspectae sella, suspec-
 ti cibus & potus, qui nec etiam nisi prae gustati sumuntur.
 Suspecti pellicum & item vxorum tori: quibus mirum est
 cur sine cuiusquam prae gustatione congregiantur. Ipsos ve-
 rò quorum se custodia commiserunt non minus extimescūt,
 quibus quum carere nequeant ob tutelam suam, eò magis au-
 getur eorum timor & miseria, quò armatos pro firmiore illos
 praesidio esse necesse sit. Quare alieni genas & barbaros
 homines, atque abiectissimos quosq; sibi deligunt, eosq; fre-
 quentiùs comitantur. Deiciunt saepiùs ac exterminant, quò
 salui suae, si non alia, at saltem hac via consulere possint.
 Quid foedius & ignauius dici queat, quàm hominib; imma-
 nibus ac flagitiosis se committere: suos verò, prudentes, so-
 brios, iustos spernere atque deuitare? Quanta ista tyranno-
 rum felicitas, quos continuus & ingēs semper angore afficit
 metus, quò nò modò animi grauiter excruciantur, sed cuncta
 insuper dulcia mundi dona fugantur & dissipantur? Quan-
 ta ista eorū delicia: quanta gaudia, qui tranquillitatem nū-
 quam & pacem sibi, ne dicam populis suis aut hostibus con-
 cesserint, expertes omnino tam sanctissimi atq; omnium dul-
 cissimi boni? Quae nam vbertas ista bonorum, quae distracti
 aliunde, neque sciunt, neque vident, neque pertractant, neque

gustent unquam? Quanta ista imperij bona, quæ quum ipsi videre & attrectare non possint, committant necesse est aliorum curæ & gubernationi? ignari rerum suarum, nescij omnium ferme quæ sub se geruntur, fraudati quotidie & decepti, ab his præsertim, quos præ cæteris auxerunt: quibus tamē quum se credant, quot innocentium criminationes, quot facinorosorum falsas commendationes audiunt? Quoties eorum fidem sequuti, bonos pro malis, malos pro bonis ducunt, atque hos beneficijs, illos pœnis afficiunt? Quodq; gravius est, quoties ipsis etiam videntibus, hi quos tantum extulerunt, pro sententia sua in foro quosque lædunt, concutunt, opprimunt, atque dilaniant? Quid mirum si exarscunt postea populorum odia? si labefactatur postea eorum status atque desolatur? Quanta ista, quamq; optanda imperia, cum quibus & seruitutē pessimam degant? subiecti tantis perturbationibus, tantis insidijs: subiecti ipsis etiā quos sibi subiecerunt: constricti quasi quibusdam regni compedibus: clausi intra arces, quasi magni alicuius criminis rei: coarctati instar ferarum: exclusi ab omni quæ foris capitur recreatione, & priuati libertate: quod est tam dulce & omnibus optabile bonum, non hominibus modò, sed cæteris insuper quibuscunque animantibus: cuius priuatione quid est quod tristius aut infelicius contingere possit? PAL. Non credis Charon bonos aliquos, mitisq; & moderatæ naturæ Tyrannos esse? CHA. Imò multos credo: sed tanta est dominandi libido, tantus ardor, tanta nescio quæ pestis ingemita, ut quos semel inuasit, sint summa quamuis bonitate præstantes, ad id illiciat eos, illiciensq; deprauet, ut vita potius quam imperio quod iam occupauerunt, carere possint. Vel ad conservandū, vel ad amplificandum contendunt unguibus dentibusq;: ac propterea nemo est tam bonus tyrannus, cui non confert

conseruationis amplificationisq; suæ gratia, multis magnas inferre iniurias, atque ob eas illatas non plurimum timere, plurimàsve pati anxietates contingat. P A L. Miror cur tantis in malis, quæ planè ita vt narrâsti, vera esse puto, appetant tantopere mortales imperium, nisi id fortasse faciunt cupidine honoris & gloriæ: quod nimirum tam præstans atque excellens bonum, tolerabiliores reddit tantas quas modo exposuisti misérias. Dulce quippe est mandare alijs, præferri omnibus, eminere, præcellere, venerari, timeri, suppliciter exorari, assurgere sibi, via decedi, inclinari ceruicem, flecti genua, audire laudes suas, & rerum bene gestarum decantationes. Quæ quum & diuina numina plurimum capiant, facile intelligi potest, quantum & his quoque mortaliū mentes capiantur. C H A. Quæ tanta capere potest Tyrannos illos honoris aut gloriæ exhibitio, qui se certò inuisos omnibus esse sciunt? A quibus si laudentur, si audiantur, si sibi assurgatur atque incuruetur, intelligunt palàm vel assentationis vel timoris causa id fieri. Quare non est ita dulcis vt putas, huiusmodi honoris & gloriæ extersio magis quàm exhibitio. At verò dulciór is est, qui in priuatos homines ab amicis & beneuolís honor exhibetur propter aliquod eorū egregium facinus, aut excellentem virtutem. Vera ista gloria, verus iste honor, ac dignus quidem quo & diuina numina capiātur. P A L. Nullam ergo video causam cur tantopere imperia desiderentur, desideratâq; conseruentur: nisi quòd habedi cupido, qua tantum trahitur humanum genus, in his maxime expletur. Quò enim quisque plus auri, agrorum, ædificiorum, oppidorum acquirere possit, nullo parciat labori, quantumuis magno & intolerabili: neque vllus tam amarus labor, quin propter questum & maiorem rerum cumulationem dulcescat. Ita quum tyranni super omnes plus

possideant, super omnes etiam beatiore videntur, licet cætera eis tristitia sint atque peracerba. CHA. Neq̃ istud quidē affert ullam beatiudinem. Nam in primis non efficit diuitem maior abundantia, sed minor cupiditas. Qui enim paruo contentus est, id tantum cupit, quod necessitati vitæ sufficiat. Is abunde est locuples, propter honestū, quod facilius implere potest, desiderium: quod quum & impleuerit, liberatus est ab omni qua alij rapiuntur habendi anxietate. Qui verò quantumlibet diues plura concupiscit, pluribus indiget: quia perseuerante acquirendi insatietate efficitur minus voti compos. Quò enim magis crescit multarum rerum possessio, magis etiam cupiditas: neque finem vnquam habet vorago illa cupiditatis. Deinde non est iudicandus quisque vel locuples multitudine, vel pauper paucitate diuitiarum: sed vel rerū magis implemento, vel necessitate. Nam si multitudinem excedunt sumptus, quomodo potest is credi diues, qui minus habet quàm necesse esset? Quare quum necessitatem sapiūs magnam patiantur qui tantam imperij molem administrant, indigentiores etiam putandi sunt priuatis hominibus: quibus licet tenues sint opes, an necessitatibus saltem suis vel pares sunt, vel superiores. Taceamus graues quas quotidie expilationes vel rapinas perferunt à quæstoribus suis, & ab his maxime quorum fidei magis credunt: qui quò maiora etiam nati sunt imperia, eò maiora vitæq̃ furta, maioremq̃ proinde rerum suarum diminutionem patiuntur, à quibus priuatos saltem homines liberos esse constat, qui & diligentius patrimonia sua ipsi per se curare, & attentius omnia intueri possunt. Dicamus verò curas & labores quos in administrandis tantis opibus, gubernandoq̃ tanto potentatu tolerare eos oportet, quorum fortiores quàm Hercules humeros esse necesse est ad sustentandam tantam molem:
plura

plures etiam quàm Argi oculos ad tantam rerum varietatem peruidendam atque distribuendam: plura quoque quàm Iani aut Vertumni capita, ad intelligenda examinandaque tot ac tanta cùm hostium tum populorum suorum quæ illis negocia deferuntur. Quæ tanti animi vis, quæ non debilitetur? quæ tanta soliditas, quæ non concutitur? quæ tanta promptitudo, quæ non remittatur? Cuius est tanta valetudo tantum robur, qui se tam vasto curarum pondere parem audeat polliceri? Cuius est adeo æquabilis & moderatus animus, adeo perseverans, quin tam multis tamque cōtinuis laboribus non defatigari, non quassari, nunquam quoque confringi possit? Omittamus mortales: de nobis tantum, qui hæc ultima loca colimus, loquamur. Vtrum putas, Palinure, beatorem esse, vel me, qui pauperrimus sum omnium, qui nihil præter hanc quam cernis pusillam lintrem possideo: vel Plutonium, tam lati tamque immensi regni tyrannum? Intellico, etsi taceas, quale de hoc sis iudiciū prolaturus. Crede mihi, minimè meum cum suo statu commutarem. PAL. Quare? CHA. Quia letus ago, & summa cū quiete. Non ullius rei ullam gero, nisi transuehendi hæc huc descendentes animas, & consequendi incolumem hunc faselum meum, sollicitudinem: in quo dicam tibi quicquid est quod me grauet. Quum enim propter vetustatem fatiscat aliquando rimis, curare me oportet ut restituatur integritati suæ. quare eum consuo sæpius, & obstruo si quid rimarum est. hæc omnis mea cura est, hic omnis labor. At Pluto cum tantis diuitijs suis, ac regno tanto, nunquam letatur, nunquam quiescit: tot curis carpitur, quot repletur hic umbris locus. Impletum semper habet ubique animum. hinc fertur, illinc rapitur, omnibus intentus locis, omnibus occupatus ministris. huic mandat, illum terret, alios acciri iubet. Metum illi om-

nia incutiunt : nunc terræ hiatus, nunc motus formidat. Sæpe illum trepidare cogit lampas Phœbi, ne vlla ex parte irradiet regno suo. Sæpe & fulmen magni fratris, ne penetree Auerna atq; labefactet. Quoties vidi ego illum, dum rebus suis timet, inuectum summo curru peragrarè omnem hanc regionem, lustrare fines, scrutari omnia diligenter, ascendere etiam in superum orbem, circumire terras, peruestigare quodcunque periculum perferre posset, nihil omnino incauti & inexplorati relinquere : quæ quum multis in locis, tum maxime ea solet efficere in terris Siciliæ, quæ magis etiam tum terrent, propter magnas reluctationes Typhœi gigantis, quibus totam conquassat illam patriam. Nam postquam ipse ausus fuit bella inferre cælo, iniecere superi eius corpori Trinacriam, sub qua ab omnibus undique montibus pressus & grauatus, conatur sæpe se attollere, impositaq; sibi reuicere : proindeq; magnos concitat motus, ac tantos quidem, ut hæc loca nostra concutias grauitè & tremefaciat. Cogita nunc quàm leta & optanda sit fors huius inferni tyranni, cuius tot diuiditur animus curis, tot propellitur tumultuationibus : quem tot oporteat præcauere pericula, tot dispensare ministeria, omnia percensere, omnia corrigere, omnia vel ipsum gubernare, vel alijs gubernanda committere. Attende rogo, & vel ex hoc vno collige eius felicitatem. Nam si me deficeret contingeret huic nauiculario ministerio, quod ita necessarium est ut vides, necesse esse eum vices meas subire : ne alios quàm deficiente portitore, regno suo malè succederet. P. A. L. Hoc profectò non modò verum esse video : sed manibus etiam ipsis (ut aiunt) tango. Nam ea nocte qua aliàs somno grauatus è puppi in mare excussus fui, id continuò sensit Aeneas meus, qui errantem sine magistro nauem intelligens, gubernauit eam tota ipsa nocte, non indignatus quòd quæ

sceptum

sceptrum gestare solebant, remum etiam manus attrectarent. CHAR. De magno eius germano nihil loquor. non me latet, quantos & ille labores ac curas sustinet: sed id præcipue scio, quum temeritate Phaëthontis totus penè orbis conflagrasset, quantum tunc regno suo timuit, quantum tota cæli mœnia circuit, & ne quid labefactatum viribus ignis corrueret, explorauit. Prætereo tertium fratrem, moderatorem undarum, cuius plurimæ etiam ac maximæ curæ non facile explicari possent, sed præsertim quæ sub illa quoque Phaëthontea conflagratione ad summum penè usque exitium cum toto regno suo eum affecerunt. PALIN. De hoc possum, quod oculis meis vidi, afferre testimonium. Vidi eam quidem tempore illius quam supra retuli, horridæ apud Siciliam tempestatis, commotum grauius Neptunum, & ex alto prospicientem vocasse ad se Eurum & Zephyrum, & increpatis acriter eis pro tanta suscitata tempestate, placasse ocyus omnia, atque tranquilla reddidisse. Quod argumentum præstat mihi euidentis plurimarum, vt inquis, ac maximarum, quod omnia in latissimo imperio suo paria sint, curarum suarum. CHAR. Dic oro, Palinure, putasne iam beatam esse tyrannorum vitam? PALIN. Minimè. CHAR. Optaresne viuens eorum sortem? PALIN. Vt quid optarem, in quo nihil omnino optandum esse manifestè intelligo? CHAR. Ergo certè eos arbitraris miseros? PALIN. Non miseros modò, sed omnium etiam miserrimos. CHAR. Mirum quod modò eos tanta frui beatitudine predicabas. PAL. Quid mirum, si cæcus laudet tenebras, quas postea luci restitutus damnet? CHAR. Vis vt & alia eorum mala tibi referam? PALIN. Restant item alia? CHAR. Et alia, & grauiora. PAL. Quid audio grauiora? haud vnquam istud credam, posse his quæ modò dixisti, grauius aliquid

addi. CHAR. Credes quum audieris. PAL. Dic ergo. CHAR. Vides ut appropinquamus iam ripæ. non possum longiora tecum iam facere verba. PAL. Rogo te, mi Charon, ne fallas avidissimam expectationem meam. CHAR. an cæterarum umbrarum quas in littore reliqui, avidissimam etiam expectationem vis ut fallam? PALIN. Non diu moraberis, perge, o mi Charon. CHAR. Imò diutius quàm soleo, demoratus sum: sed lentus etiam nauigavi propter te, cuius confabulatione delectabar. PALIN. Age, ergo, ut facis, lentiozem protrahe nauigationem, ut quæ reliquæ sunt dicenda, prosequi possis. CHAR. Ea tandem est tibi audiendi cupiditas? PALIN. Tanta. CHAR. Morem tibi geram: qua in re illud te scire velim, quòd ^h plurimùm miseram reddit mortalium vitam instabilitas scilicet, & ruina rerum. Nam certum nihil & permanens in vita quisquam sibi polliceri queat. Quomodo is beatus censbitur, cuius summam quantumvis & plenā beatitudinem minima omnis disturbance violare & auferre potest? Sanè quum omnia apud mortales infirma atque mutabilia sint, nulla tamen infirmior fors est atque mutabilior, quàm tyrannorum, quorum etiam quò maior sit exaltatio, & sublimata magis status altitudo, magis est proinde, quum mutari eos contingit, casus & ruina. Inde tantæ tyrannorum proditiones, euersiones, strucidationes, ut nemo eorum ferè vnquam euaserit, qui non vel regno depulsus, vel veneno necatus, vel cruenta aliqua & pessima morte casus vel peremptus sit. Quis talem eorum vitam optârît, quæ pro modici temporis felicitate (si tamen illa felicitas appellanda sit) tam tristi postea tamq; amaro sine consumatur? Horret animus dicere. Nam ne credas hys tantum mortales subiectos malis esse, sensimus & horum magnam partem aliquâdo nos inferi, licet tam valida nobis &

munita sit ciuitas, tam firma & præpotens, atque omnibus
 undique præsidijs circumsepta. Non possum sine dolore me-
 minisse illius diei, qua Hercules heros ille fortissimus hæc
 regna penetrauit: perfregit fores, inuasit regem, exterruit
 reginam, quam & antè socij eius rapere adorti erant, ab-
 traxit Cerberum, vinctumq; cum catena tum magnâ vi in or-
 bem duxit, concussit loca omnia, trepidare omnes vmbraſ at-
 que ipsos iudices fecit: me quoque non modicum læsit, quem
 erepta cymba conto hoc meo percussit, impulsuq; graui-
 ter in medium paludem exturbauit. Timui equidem tunc de-
 solatum iri barathrum totum. Credidi tunc supremum Plus-
 toni finem aduenisse regni sui: neque minùs illum cum coniu-
 ge in prædam duci ad superos, quàm tartareum canem: sed
 paulò humaniùs cum eo actum est, quàm opinabar. Nam tam-
 dem sibi ac regno suo benè consultum est: neque tamen ita
 consultum est, quin tricipiti custode suo, qui tam perneceſe
 sarius erat, spoliaretur. Quòd si opinionem meam, quæ com-
 munis erat, fata coæquassent: tunc cernere fuisset, vtrum bea-
 tior vel meus vel Plutonis tanti regis status esset. Ego quidè
 nihil ambigo, priuatus fuiſſem hac nauicula: hoc enim ha-
 beo tantũ quod adiri mihi possit. priuatus etiam fuiſſem re-
 ge meo: sed quotquot alios voluiſſem reges, proculdubio in-
 ueniſſem, qui ministerio meo indigentes, seruitium meũ per-
 libenter sibi delegiſſent: & fortasse hoc lucri feciſſem, quòd
 pro vetusto & attrito, qualem hunc intueris, nouum mihi
 & magis solidum lembum acquisiſſem. At Plato quantas
 opes, quantos honores, quantum regnum amiſſet? quan-
 tam in egestatem, quantam in calamitatem decidiſſet? Qui
 neque par aliud regnum, vti parem ego vel meliorem nauimz
 neq; parem alium famulum, vti parem ego vel meliorem do-
 minum inueniſſet. Excedo iam modum dicendi: sed si tem-
 pus ſit

pus sineret, narrarem & quibus olim curis vexatus, quantum
 que timore perculsus propter bella Gigantum fuit summus
 Olympi rector: cuius narratio maiorem etiam augetur eo-
 rum quæ supra dixi, malorum confirmationem. P A L I N.
 Haud opus est exemplis mihi. Nam nemo mortalium fuit, qui
 maiora quam ego vnquam viderit eorum malorum exempla.
 Quid enim exitit his temporibus Troiano rege maius? quid
 opibus suis cumulatius? quid operibus munitius & pulchrius?
 & quid demum exitu tantorum bonorum tristius? quid cru-
 delius? quid flebilius? Vidit infelix pater tam arduū & lon-
 gum bellum, tot cruentas mortes natorū suorum. Vidit euere-
 sam funditus & incensam urbem. Vidit latrantem coniugem,
 captiuas nurus & filias, populationem tantarum di-
 uitiarum: ipse quoque, quod vltimum restabat illi senectu-
 tis suæ solatium, Pyrrhi ense confossus, & crudelissima mor-
 te consumptus est. C H A R. Quis melius me hæc nouit, qui
 cunctos hac scapha transuexi? A quibus & omnem calamita-
 tem suam seriatim perdidici. Notus est mihi abunde Prias-
 mus, cuius cognito acerbo casu non potui non dolere. Notus
 est Troilus, noti Hector & Deiphobus, nota est cætera tot
 filiorum ac nepotum turba: noti innumerabiles qui illo bello
 perierunt Troiani pariter & Graj duces. Nota est infinita
 quæ tunc occidit populorum manus. Nullo memini tempore
 longiorem interfectorū multitudinem huc descendisse, quam
 illo: quo ita lassatus fui, ut præ multitudine omnibus trans-
 uehendis minimè hæc cymba sufficeret planè. Quid opus est
 tibi monitore ad aperiendas eorum miseras, quas tu subie-
 ctas oculis tuis habuisti? Quod si pro angustia temporis li-
 ceret (iam enim video propius nos applicare ripæ) narrarem
 & millia aliorum tyrannorum, ex quibus cresceret etiam ma-
 gis tibi opinio eorum calamitatis. Nam illud possum quod
 certo

certo scio, tibi verum confirmare, nullum ferè me vidisse unquam tyrannorū huc descendentium (descendunt porro omnes) qui non vel alicuius veneni infectionem, vel magnas ulcerum cicatrices, & sanguinolentæ alicuius mortis horrida signa præ se ferret. Ita mirum est videre tot ac tantos necatos, confossos, cruentatos, trucidatos. P A L. Quis nunc se tantis in malis tyrannum unquam esse optabit? quis imperia assequi quærēt, quæ iam certius certo cognosco magis fugienda esse, quàm Medusæum caput? C H A R. Audisti quibus apud superos tyranni malis torquentur: sed si intelligeres quæ hîc apud inferos grauiora etiam illis parantur, perhorresceres & longè magis eorum sortem. P A L. Ergo & alia hîc tyrannis parantur? C H A R. Credis, Palinure, scelera quæ patrant mortales, hîc aliquando impunita esse? P A L. Hoc modò animaduvertebam. C H A R. Animaduertendum est igitur tibi, quodcunq; in vita peccatur, pari demùm post mortem & respondente peccatis pœna puniri. Nā vt capias quod dico: si tu, Palinure, artem tuam nauiculariam viuens malè exercueris, si in domum tuam mali quicquam vel cogitaueris, vel commiseris, si inaudiens dicto suo extiteris, inuenies hîc tibi præparatas his quæ deliqueris, similes pœnas. P A L. Nihil profectò, Charon, scio quod malè egerim, vel in domum meum peccauerim, nisi somnolentam illam dormitationem meam, qua negligentius certò quàm debebam, me gessi. Nam magno in periculo nauim simul & dominum quem ves hebat meum reliqui, nisi vigilantior ipse & cautior melius sibi consulisset: sed pœnarum satis tum ob hoc crassum peccatum meum etiam in vita recepi. C H A R. Recipies etiam in morte. Ibis enim quum è naui te dimisero, ad seueros iudices nostros, qui examinant & censent delicta omnium. Ducent quoque te in examinationem, scrutabunturque crimina tua.

tua. Videor verò videre quali te iudicabunt pœne subijcienda
 dum. PAL. Quali? CHAR. Parem peccato tuo tibi pœ-
 nam statuent. Nam quum somno peccaueris, æterno etiam te
 somno damnabunt. PALIN. Dormiam ergo in æternum?
 CHAR. Ita puto: nisi grauius sit aliud peccatū tibi. PAL.
 Sic mites habeam iudices, vt non sit grauius aliud mihi.
 CHAR. Nullam ergo nisi somni pœnam patieris. PAL.
 Non hæc grauis pœna mihi videtur. CHAR. Neque asinis
 etiam & bobus: at magnis & excellenti aliqua virtute præ-
 ditis viris grauissima existimatur. PAL. Quas verò, dic,
 pœnas perferent tyranni? CHAR. Audis tot clamantes &
 lamentantes voces? tot horribiles planctus? tantum stridorem
 ferri? tot tractus catenarum? PAL. Delectabat me adde-
 sermocinatio tua, vt his minime animū intenderem. Sed quid
 audio tam triste atque horrendum, quod præ horrore pœne
 aures meae sustinere non possunt? CHAR. Sunt hæc quæ
 audis, tormenta tyrannorum. Nam quum illi in vita carcere
 quenquam incluserint, spoliauerint, flagellauerint, trucidas-
 uerint, in summum luctum, in summam egestatem & calami-
 tatem deduxerint, damnati sunt etiam ab incorruptis iudiciis
 ad perferendas pares pœnas. Ideò teterrimis quoque car-
 ceribus inclusi, spoliati, flagellati, rotati, cæsi membratim,
 ac mille atrocissimis mortibus cruentati, tantos edunt quanta
 tos audis gemitus, tantum luctum, tot ac tantos reboatus, cla-
 mores atque eiulatus. PAL. Dic etiam mihi, Charon, an
 his pœnis plectuntur qui magni atque primarij tyrannis assis-
 stūt? CHAR. Prorsus iisdem: nam suasu & consilio eorum
 maximè committunt tyranni scelera sua. PAL. An & in vi-
 ta illi beati? CHAR. Non secus ac tyranni quibus assistūt:
 nam iisdem quoque malis subiecti sunt. eadem enim sunt in
 eos populorum odia, maiora etiam inter se, eadem curæ, ead-
 dem pœ-

dem pericula: & quod miserabilius est, deiciuntur sæpè à tyrannis suis, & vel carcere, vel morte aliquando pessima afficiuntur. PAL. Tanta est ergo, tamq̃ generalis omnium calamitas. Vllam verò prorsus esse putas hominũ sortem, quæ beata duci possit? CHAR. Imò beatos aliquos non nego fuisse mortales, sed perraros tamen. PAL. Quos perraros? CHAR. Qui amore virtutis & literarum contempserunt cætera Mundi bona: qui se innocuos, puros, castos, integros, incorruptos conseruantes, extulerunt animum altiùs ad gustandam diuinam excellentiam, humana quasi sordida & abiecta relinquentes. Nam virtus per se tam dulcis tamq̃ iucunda res est, vt incredibiles amatoribus suis afferat voluptates. Tam nobilis & præstans est eius possessio, vt summa quadam vbertate ditet possessores suos. quam qui verè est assequutus, nihil præter literarum studia dulce, nihil præter Dei cognitionem habet amabile. Quæ tantum prædulcia sibi bona stabilia, perpetua, incorrupta præligit, custodit, amplectitur. Reliqua verò mundi, supremo tandem gustu amara, infirma, momentanea, corruptibilia fucō, mendaciora hilo, inaniora hila, ieiuniora papis volantibus, fugit, contemnit, abiicit, conculcat: contentusq̃ seipso, ac honestissimis suauissimisque studiis suis, totum nihili mundum ducit, ruentem etiam non formidat. In his recreatur, refocillatur, lætam & incundam agit vitam, ridet tantas hominum, tamq̃ stultas, & vltro sibi quæsitus anxietates, tot ineptias, tot cassos labores, tot inanes curas. Nemini nocet, nemini molestus est. Laudant eum omnes, prædicant, admirantur, beneuolentia complectuntur, fauore prosequuntur. Quam verè hic beatus est, qui conscientia sue innocentia & integritate fruitur? Quod primum est, & dulcius omnibus, bonus securusq̃ sui, nullo timore angitur, nulla angustia torquetur,

non

non timet largas (quibus caret , quasq̃ nihili facit) diuitias sibi à potentioribus eripi . Non timet à quocunq̃ se lædi , qui nec quenquam se læsisse certò intelligat . Quàm verè hic felix est , qui tot tantisq̃ semotus curis & periculis , tantarum vacuus perturbationum , sibi semper alijsq̃ iucundus , lætetur semper , & omnibus quotquot sunt mundi honestis , & his etiam quæ calibum communes sunt , perfruatur voluptatibus : qui humanioribus sanctioribusq̃ deditus studijs , contemnat omnia , contemnensq̃ omnia possideat . Nam is possidere omnia videtur , non qui omnibus abundet , sed cui nihil deficiat . Porro illi nihil deficit , qui nihil concupiscit . Concupiscens autem nihil , contemnit omnia : contemnensque ita id assequitur quod desiderat . Desiderio verò suo frui , ea demùm vera & sola beatitudo , beatorumq̃ omnium plenitudo est . P A L . Hi ergo quum nihil mali egerint , pœnarum etiam nihil patiuntur . C H A R . Nihil prorsus , imò propter transfactam benè vitam , meritum magnum assequuntur . P A L . Quod ? C H A R . Vel cœli sunt incolæ , communicantq̃ æternùm illis cœlestibus bonis : vel si huc descendunt , mittuntur in Elysium : qui locus est quietis ac deliciarum , ubi sedes fortunatæ , campi aperti , læti , omnium omnino pœnarum expertes . P A L . O si mihi ad mortales redire aliquando cōzingeret , inclamarem quàm magna possem voce , admonerem de suo quemque officio & dignitate , accusarem tantam laborum frustrationem , tantam curarum vanitatem , tot corruptas opiniones , peruersaq̃ iudicia : sed quàm maxime increparem , qui vel magistratu quopiam magno vel imperio cæteros antecedunt : ostenderem tanta quæ antea ignorabam . sed te docente nunc intelligo , mala eorum grauissima , dictu horribilia : reuocarem omnes à vitijs , ab inferendis iniurijs , ad meliorem victum , à superflua agendarum rerum cura : incenderem

derem desiderio virtutis, laudarem innocentiam, prædicarem frugalitatem, exhortarer cunctos ad bene, grauitè, castigateq; viuendum, ad se cognoscendum, ad contemnendum tot caduca, & somni cuiusdam vel vmbrae magis similia munda bona: inuitarem ad honestas artes, ad ingenuas exercitationes, ad studia literarum, ad spem ac contemplationem diuinæ bonitatis. CHA. Et rectè sanè: sed vides nos ripam attigisse, egredere iam. PA. Et iam egressus sum. Ad iudices eo. Placidam opto tibi semper nauigationem. Salue, ô Charon, & vale. CH. Et ego ad reliquas vmbas redeo. Placidus opto tibi semper iudices. Salue Palinure, & vale.

GILBERTI COGNATI ANNOTATIONES.

a CITERIORE hac ripa errantem.] Secus inferorum amnium ripas eos vagari alibi docuimus, qui sepultura carerent. b Desolatio Troiæ.] De ipsa Troia atq; eius excidio annotauimus quædam in libro de Sacrificijs. c Propter Helenæ raptum.] Helena publica pestis Asiae & Græciæ, ut cuius gratia tam atrox & diuturnum bellum cum tanta hominū & rerum impensa pugnatum sit. d Non est tam magna vt existimas, Palinure, eorum beatitudo.] Commendationem vitæ priuatae ac mediocris, quæ omnium maximè tuta est, cum regum & diuitum vita sit contra plena miseriarum, metus, timoris, curarum & insidiarum hic habes, tum apud Euripidem in Iphigenia, & in Aulide. Multi enim ex principibus foris ac intussecus beati apparent, sed reuera non sunt, imò miserius ætatem agunt, quàm etiam infimi quique. e Quàm dulcem esse arbitraris amicorum inter se, & æqualium parem vitam.] Cicero 1. Officiorum: Nihil amabilius, nec copulatius, quàm morum similitudo bonorum. in quibus enim eadem studia sunt, eadem voluntates, in his fit, vt æquè quisque altero delectetur, ac seipso, efficiturque id, quod Pythagoras vltimum in amicitia putauit, vt vnus æquè fiat ex pluribus. Hæc autem

necessitudines sunt communes eorum utriq; , quibus vterq; cum altero æquè desincitur. Idem Cicero in lib. de Amicitia Latine: Recordatione nostræ amicitia sic fruor, vt beatè vixisse videar, quia cum Scipione vixerim, quo cum mihi coniuncta cura de rep. & de priuata fuit, quo cum domus fuit & militia communis, & id in quo est omnis vis amicitia, voluntatum, ac studiorum summa consensio. f Frons hominum.] Monemur hic non temerè fidem habendam, nec fronti, nec blandiloquentia. Sæpe enim hæc duo fraudis & insidiarum tegumenta, & incircumspectis ac nimiam credulis grauium malorum causa existunt. g Priuati libertate.] Quamuis innatum sit omnibus hominibus libertatis desiderium, tamen adeò libertas dulcis est, vt olim legati Spartanorum præfecto Persarum dederint hoc responsum dignissimum memoratu: Seruus tu quidam esse nosti, libertatem autem nondum expertus es, virum sit dulcis, an non: quæ si tibi experta foret, non vt hastis, sed vt securibus pro ea dimicaremus, nobis suaderes. Veteres Romani coluerunt deam Libertatem, vt Cicero lib. 2. de Natura deorum scribit, & authore Lilio lib. 24. Sempronius Gracchus pater in Auentino ex mulctatitia pecunia adẽ Libertatis faciendã curauit, dicitq; . Lucianus nosser in Encomio Demosthenis, sub finẽ: Seruitutẽ accipiens abiectã libertate, in qua mori est honestissimũ. Idem in Gymnasiis: Quia in se comprehensim vniuersam hominum felicitatem complectatur, nempe libertatem dico. Idem de Mercede conductis: Voluptas quæ ex libertate percipitur, multò suauior est. Erasmus nosser in ea declamatione qua Lucianica respondet: Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quàm libertas? h Plurimum miseram reddit mortalium vitam instabilitas.] De instabilitate rerum humanarum, iterum Lucianus in Icaromenippo, circa initium. Hospitalius in epist. ad Franciscum Lotaringum:

Annibal, & Pompeius item, duo lumina, gentis
 Quisq; suæ, multas bello retulere coronas,
 Collatis ausi toties decernere signis:
 Victus vterq; fuit documẽto, quàm nihil vsquam
 Perpetuum solet in terris fixumq; manere,
 Humanis quàm nulla subest constantia rebus.

i Deipho

i Deiphobus.] Priami filius ex Hecuba : hic, Paride in-
terempto, Helenam duxit uxorem : cuius dolo & proditiōe à
Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromisit, fuit inter-
fectus, de quo Virg. 6. Aen.

Atq; hic Priamidem laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ora:
Ora, manusq; ambas, &c.

VIRTUS DE A.

ARGVMENTVM.

Hic Virtus à Fortuna malè habita describitur, lace-
ra & mœrens, & quæ nec ad Iouis aspectum admitte-
retur: quæ profectò virtutis species nostræ ætati conue-
nire videtur, vt etiam hi ferendi sint, qui peregrino eam
habitu effinxêre. Ea apud Mercurium queritur, atque
ait: Quum pro me dicere vellet Plato, expulsus est. Ci-
ceroni pro me dicere incipienti, M. Antonius grauissi-
mum colaphum in os intulit: destituor itaq; ab omni-
bus amicis, armatorum vim impetumq; timescentibus:
atq; ita relicta, pugnis cæsa, calcibusq; sum conculcata:
atq; vt vides, à Fortuna dilacerata. Adij Iouem, vt iniu-
rias apud eum exponerem: mense toto non sum admis-
sa, roganti mihi deos exeuntes, causam dixerunt, Io-
uem vacare vt tempore cucurbitæ florescant, aut papi-
lionibus alæ concinnè sint pictæ. Rogatq; tandem Mer-
curium, vt causam suscipiat. nam sibi despectæ nudæq;
latitandum esse.

Interlocutores.

MERCVRIVS. VIRTVS.

VIRTVS dea per epistolas orauit modò, vt
ad se irem. Eo, vt perconter quidnam me ves-
lit, illicò ad Iouem redibo. VIR. Salue,
Mercuri: ago tibi gratias, quandoquidem tua

Nnnn 2 in me

in me pietas atque benignitas, effici vt non penitus desper-
 eta ab omni cœtu deorum sim. M E R. Expecto quid
 narres: tu modò perbreues narrationes facio. nam edixit,
 vt confestim ad se redirem, Iupiter. V I R. Etiâmetes-
 cum nobis non licebit nostras ærumnas exponere? Quos
 igitur habebo vltiores iniuriarum, si non modò apud ipsum
 maximum Iouem, verùm & apud te, quem semper in fratris
 locum habui, colui, obseruavi, condolendi facultas nega-
 tur? O me miseram, ad quos confugiam? vnde auxilium
 petam? Me quidem, cùm ita despiciar, malo esse truncum
 aliquem, quàm deam. M E R. Tandem effare, dum præ-
 beo operam. V I R. Viden' quàm sum nuda & fida? Hoc
 ita vt sum, efficit Fortuna deæ impietas atque iniuria. At ea-
 ram sanè ornata apud Elysios campos, inter veteres illos æ-
 micos, Platonem scilicet, Socratem, Demosthenem, Cices-
 ronem, Archimedem, Polycratem, Praxitelem, & eius-
 modi viros doctos, qui me, dum vitam agebant, piissimè
 atque religiosissimè coluère. Interea loci cùm iam non pau-
 ci salutatum ad nos aduolâssent, euestigiò Fortuna dea inso-
 lens, audax, temulenta, procax, maxima armatorum turba
 consepata atque stipata, properans ad nos, iactabunda: En,
 inquit, plebeia, tunc maioribus dijs aduentantibus non vltrò
 cedis? Dolui iniuriam nobis immeritis eo pacto fieri: ac
 nonnihil ira concitata, inquam: Neque tu maxima dea his
 verbis me plebeiam efficies: neque si maioribus cedendum
 est, tibi turpiter cedendum censeo. Illa verò illicò in con-
 uitium sese effert aduersum me. Prætereo hîc, quas contum-
 elias in me primùm, dum hæc inter nos geruntur, effuderit:
 idcirco Plato philosophus cepit contra eam, nonnulla de
 deorũ officijs disputare. Illa excandescens: Apagite hinc ver-
 basî, inquit. Non enim decet seruos deorum causam suscipere.

Cæperat

Cæperat & Cicero. orator plura velle suadere. at ex turba armatorum erupit, Mercuri, Antonius præpotens, latera illa sua gladiatoria ostendens, grauissimumque pugnum in os Ciceronis iniecit. hinc cæteri mei amici perculsi metu, fuga sibi properè consuluère. neque enim Polycletus peniculo, aut Phidias scalpro, aut Archimedes horoscopo, aut cæteri inermes aduersus audacissimos armatos, eosq; prædis atque homicidijs suetos, bello ad sese tuendos valebant. Ergo me infelicissimam, ab ipsis dijs omnibus qui tum aderant, atq; hominibus desertam, pugnis ac calcibus totam confregère, vestes meas diripuère, in lutum prostratam reliquère, demum abière ouantes. Ego verò ita confecta, cum primum licuit, conscendi huc vt Iouem opt. max. his de rebus facerem certiore. Iam quidem mihi vt intronittar expectanti, mensis elapsus est: dumq; id vt impetrem, omnes deos exeuntes atque redeuntes precor, nouas semper aliquas excusationes audio. Aut enim deos aiunt vacare vt in tempore cucurbitæ florescant, aut curare vt papilionibus alæ perpulchrè pictæ adsint. Quid? igiturne verò aliquid semper habebunt negocij, quo nos exclusas teneant ac floccipendant? Tum etiam & villicus suscepit curam dudum, ne cucurbitæ siti pereant: nos tamen neq; dijs neq; hominibus cordi sumus. Has ob res te iterum atq; iterum precor obtestorq;, Mercuri, qui semper apud deos ipsos interpretes extitisti, vt causam hanc meam iustissimam atq; pijsimam suscipias. Ad te confugio, te supplex oro. In te omnis mea sita est spes atque expectatio. Da quæso operâ, ne dum à vobis excludor, ipsis quoq; mortalibus sim ludibrio. Nam erit quidem dedecus deorum ordini, vbi homunculi me tamen infirmam deam floccipendant. M E R. Audiui: doleo. verùm pro vetere nostra amicitia vnū admoneo, duram nimis atque difficilem causam te aduersus Fortunâ sus-

scepisse. Nam & Iupiter ipse, ut ceteros omittam deos, cum se ob accepta beneficia nimium Fortunæ debere sentiat, illius vires atque potentiam veretur. Ea enim ad cælum diu ascensum præstitit: atque ubi velit, valens sua armatorum manu eiciet. Qua de re, si sapias, inter plebeios deos ignota, quoad Fortunæ odium extinctum sit, latebis. VIR. Aeternum latitandum est. Ego & nuda & despecta abeo.

EPIGRAMMATA

LUCIANI.

Λυκιανὸς εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

Λυκιανὸς ταύτ' ἔγραψεν, ἡ παλαιά τε μωρὰ τε ἀλῶς.

Μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις ἢ τὰ δοκῶντα ὧραι

Οὐδὲ γὰρ ἀνθρώποισι διακρίνοντα νόημα.

Ἀλλ' ὃν θαυμάζεις, τῷ ἑτέρῳ γίγνεται.

Lucianus in suum ipsius librum.

Iacobus Micyllus.

Lucianus scripsi hæc, antiqua quæ stulta quæ doctus:

Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.

Nil homini certum est, nec voto vivitur uno:

Sed ridens, eadem, hic eleuat, ille probat.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a πηλαιά.] Non solum antiqua significat, sed etiam fabulosa, fatua, leuia, qualia sunt quæ nimis vetustate obsoleta sunt, quo sensu hic accipitur hæc vox: sic & apud Aristotelem sæpe. Hoc epigramma sic vertit Alcianus:

Stulta quidem in speciem lusi, sapientia quando

Nil humana aliud quam mera stultitia est.

Haudquaquam est homini certæ perfectio mētis.

Approbet hæc aliquis, rideat hæc alius.

Εἰς ἀσώτην αὐτὴν.

Τὸν πατρικὸν πληθὸν νῦν ὦν ἂν θάρσῃς ὁ μεγάλων.

Αἰσχρὸς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεν διαπόνας.

Ἀπὸ μιᾶς ὀγκύμων πατριπὸς εἰς ὅς ἐνέοσεν

Ηδη κεφαλή τρέμουν πύλη,

Καὶ μιν διακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν

Θῆκε θυγατρὸς ὁ ἴσς, πόλιν ἐπιμέλεια δὲς.

Αὐτὰρ ἐπεὶ θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἤλυθε πλοῦτος·

Αὐτίκα τοὺς αὐτοὺς ἐπέφθι' ἐν Σαπάλναις,

Γαστήρ χειρόν ὁ παῖς χείρ ὁ κατὰ κόσμον.

Τῇ θ' ὑπὸ πλὴν μιᾶς γαστέρας ἐμψυχοῦνται.

Οὕτω μὲν θάρωνα τὸ δαύτῳ ἀμφεκάλυψεν,

Ὁὐλομένης δ' πρῆνις ἑὺμα παλιρ' ῥόθιον.

Εὐαγγέλιον δ' ἰσχυρὸν τὸ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ὅτι ἐκείνου.

Ἀπὸ θυγατρὸς ἱῶς πρῶτα τε καὶ θάλαμον.

Ἔγνω δὲ ὡς ἔστι κακῶς ἐκτεταμένον ἄνδρα

Τοῖς ἐιδίοις, ^{αὐ} ἐν πρὸς ἐν ἀποτέοις.

In Theronem prodigum. Eiusdem.

Luscinius.

Quum iuuenis Theron bona, filius ille Menippi,

Patria inexhausta perderet in gluuie:

Diues opum quidam dolet hinc accedere duram

Pauperiem, patri iunctus amicitia.

Et miserum lachrymis sic consolatur abortis:

Sume animum, dos est en tibi summa gener.

Ille ubi iam præter spem partas, sorte nouata,

Sensit opes, priscum concipit ingenium.

Omnis in hoc labor est, ventri ut famuletur inertī.

Per phas atq; nephas, sic periſſe iuuat.

Hinc inopem rursus socer arguit, omnia retrò

Dum fluitare videt, forte æ lapsa simul.

*Iamq̄ madent genæ, & luctu miser omnia complet,
Nec Theron, sed dos iam dolet, & soboles.
Fleu nimium serò didicisse iuuat, alijs non
Esse bonum, quisquis non fuit ipse sibi.*

ANNOTATIONES.

Dementem esse, qui frugi sibi eum futurum spondet, à quo res familiaris per summum dedecus iam olim profusa est. Velut cum innumeris, tum maximè hoc præsentis exemplo discamus licebit diuitis, qui filiam cum amplissima dote, perduto iuueni elocauerat. Magno nimirum suo malo discens, quanto periculo perfidio fidamus.

a ἡρώ.] Thero, Menippi filius. b εἴς.] Sua. c περιουσία.] venereæ libidini, quæ gula turpior ac sedior est. d πρίν κῆρυγ.] à naufragijs translatus. e ἰδίῳ.] bonis.

εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, ἢ πάντα ^a πρὶν ἔρχεται ἡμῶς.

ἢ μὴ μὲν, ἀλλ' ἡμῶς αὐτὰ παρέρχονται.

In vitam humanam.

Venatorius.

Omnia nos fugiunt, nil non mortale tenemus:

Et si non fugiunt, nos tamen hæc fugimus.

ANNOTATIONES.

Indicat parum cordatos esse, qui se credant caducis ijs rebus, quæ nobis sensim, nolentibus aliquando eripiuntur, sicut nos tandem mors vicissim illis subducit.

a παρέρχεται.] cum mortales omnes simus.

εἰς ἀνθρώπειαν.

Ὡς τὸ θνητόν ἐστι, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυσις.

ὥς ὁ βιωσόμενος, φέδω σῶν κτεάνων.

Εἰ δ' ἂν ἄνθρωπος οὐτ' ὅς, ὅς ἄμφοι ταῦτα νοήσει,

φείδοι ἢ διαπάνη μίσηρον ἐφηρμόζετο.

In sufficientiam.

Venatorius.

*Vtere diuitijs, veluti iamiam moriturus:**Ceus sis victurus, tu quoq; parce tuis.**Ille sapit verè, qui res perpendit vitasque:**Parcus erit certo tempore, largus erit.*

A N N O T A T I O N E S.

Huius epigrammatis priores duos versus vertit Ausonius, apud quem Menandro adscribitur. Quo docemur, in dispensandis opibus, & mortis certissimæ futuræ, & vitæ in incertum producendæ habendam esse rationem: ne videlicet tenacius conseruemus, aliquando post mortē relinquenda: aut inconsulto profundamus, futuris vsibus conseruanda. Nam id posterius etiā Paulus prospiciendum admonet 2. Corinth. cap. 8. dum ait: Benefaciendum esse alijs, non vt illis sit relaxatio, dantibus autem angustia. Isocrates ad Dominicum: *ὁ δὲ τὸν πλεῖστον παροικίως ἡγάπη, ὡς ἡγήλας μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς θνητὸς, ἐπιμελείτω ὃ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἀθάνατος:* id est, neq; immodica diuitiarū cupiditate tenebatur, sed præsentibus fruebatur, vt mortalis: parta verò cōseruabat, vt immortalis. *Φάδο* flexū habet Ionicū imperatiui in voce passiuā, loco cuius cōmunis lingua habet *φάδω*.

*Τοῖσι μὴ εἴη ἀπὸ πλεονίας, ὡς ὁ βίῃ βραχὺς ἐστίν.**Τοῖς δὲ κακῶς, μὴ ἐξ ἀπαιτίας ἐστὶ χρόνῳ.*

Vitus Amerp.

*Felici brevis est etiam longissima vita,**Nox ingens miseris temporis vna mora est.*

A N N O T A T I O N E S.

Versiculi apti & verissimi. Qui vitæ huius delicijs ita fruūtur, vt nulla intercidat calamitas, breuissimè omniū viuunt. Rursus qui in ærumnis degūt, diutissimè, vt verū sit quod ait ille: *Ὁ nox quàm longa es, quæ facis vna senem.* Et Comicus senex, quem moræ impatientia plurimū torquebat: *Dum molimur, inquit, dum comūtur, annus est.*

Nnnn 5 Oix

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδικᾷ μισρόπων γῶθ', ἀπ' ἀπολάσις
 Τυχᾶς ἀνθρώπων ἰδ' ὁ ἔρως πρόφασις.

Venatorius.

Non amor innodat mentes hominum, sed amorem

Criminis accusant, mens quibus est misera.

Distichon clarum, nihilq; habens difficultatis.

Ὁ καὶ χάετις, λυκὸς ἔτρει. ἢ ὃ βραδυῶν,

Πᾶς χάετις ἐστὶν, μὴ ὃ λυγροῦ χάετις.

Ausonius in Epigrammatis expressit.

Luscinus.

Munificus gratare citò, quò dulcior adsit

Gratia: nam longa mox perit illa mora.

ANNOTATIONES.

Erasmus meus in adagio, Bis dat qui citò dat, distichum planum facit.

Gratissimum est officium, quod præstatur in tempore. Contrà intempestivum officium plerumq; molestū esse solet. Igitur qui gratificari vult amico, ne differat beneficium. Non enim de nihilo dicitur, Bis dat, qui citò dat. Est enim (authore Seneca) ingratum beneficiū, quod diu inter manus dantis hæsit. Plautus:

Nihil differt ab inimicitia, intempestiva benevolentia.

De cessatoribus amicis extat elegantissimus apologus Aesopi apud Gcl. lib. 2. cap. 29.

Φαῦλ' ἂν ἦρ, πῖθ' ὅτι τεπημύθ', αἰς ὅρ' ἀπάγε

Ανθρώπων τὰς χάετας, αἰς ἐνδὸρ ἱερίαις.

Luscinus.

Rimarum plenus perdit tua dona scelestus

Si sapias, integro vina reconde cado.

ANNOTATIONES.

Innuat hoc distichò, nō aliter perire omne beneficiū, quod in hominē improbum & ingratiū confertur, atq; si in vas perforatum effunderes. Planū fit ab Erasmo in Proverbijs, cribro aquam haurire, & inexplēbile doliū.

Α' 786

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως κήσας ἄδπόρτι ποίησας.

Οὐ κήσας δ' οὐδὲ ἐκλογιζόμενος.

Bergius.

Improbe mortales quamvis tua crimina celes,

Fallere cælestes non potes ipse deos.

ANNOTATIONES.

Quamlibet tandem homines improbè & sceleratè agendo fecellerimus, Deos tamen ne cogitatione quidem fallere possumus.

Οὐδὲν ἔν ἀνθρώποισι φθισις χαλεπώτερον ἔργον

Ἀνθρώπων, καθάρᾳ^a ψυχομύτης ἐκίλω.

Οὐ γὰρ ἔσ' ὥς ἐχθρόν πεφυλασμένον, ἀλλ' ἀγαπῶντις

ὧς φίλον, ἔν τὸ τοῦ πλείονα βλαπτόμεθα.

Obsopæus.

Nil homine inuenit natura nocentius illo,

Quàm qui synceram fingit amicitiam.

Non hostis vobis vltra, sed habetur amicus,

Talis: & hac ista lædimur arte crebrò,

ANNOTATIONES.

Fucato amico, & amicitiam simulante, nihil est vscquam pestilentius ac nocentius. Alia enim mala priusquam lædant, non nihil minantur, veluti prognostica illa vulgaria tempestatum. Domus culturæ, crepitu futuram prænunciant cladem. Canes prius latratum edunt quàm mordeant. Sagittæ per aëra strident antequàm feriant. Scorpiones ante ictum lambunt. Serpentes sibilant. Ab aperto inimico cauere potest, at mentiens amicitiam cauere non potest.

a ψυχομύτης.] *simulantis.* b ἐν τέρῳ.] *hoc pacto.*

εἰς μυστήριον.

Ἀρρῦτον ἰπὶ αὐτῷ γλῶσση σφραγίς ἰπὶ κἀδῶ.

Κραδῶν γὰρ μύθων, ἢ κ' ἰσχυρῶν φυλακῶν.

Obso-

Obsopæus.

*Pac arcana premat tacitæ custodia linguae,
Sermonum custos est mihi maior opum.*

ANNOTATIONES.

Linguae petulantia non parùm multis certum attulit exitum, proinde moderanda est, & audienda nobis Minerva apud Sophoclẽ Vlyssẽ sapienter & salubriter admonens. Silendõ nemo peccat, loquendo persæpe. Xenocrates interrogatus, quur solus linguam suam cohiberet? Quia dixisse me, inquit, aliquando pœnituit, tacuisse nunquam. Ab hoc epigrammate non discrepat Hesiodi sententia:

Γλώσσης τοι, θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος.
Φιδωλὴς πλείστη ἡ χάρις καὶ μέγας ἰσχύς. id est,
Optimus est homini linguae thesaurus, & ingens
Gratia quæ parvis mensurat singula verbis.

Πλὴν τοῦ τῆς ψυχῆς, πλὴν τοῦ μόνου δὲ ἀληθῆς,
Τῆς ἀπαθῆς ἔχου αὐτῶν ἡ πλείονα τῶν ἐπιγινώσκοντων.
Τόνδε πολυκτίανον, καὶ πλεσιόν δὲ δίκαιον
Κλίβανον, ὃς καὶ τοῖς ἀγαθοῖς δώματα,
Εἰ τίς τις ἐν ψυχαῖς κατατίκτεται, ἀπορρίπτει.
Σωρὸν δὲ καὶ πλεονεχίαν ὁρῶν.
Οὐτὸν δὲ ὁποῖα μίλινα πολυτράχυν ἐνὶ σύμβολοις
Μοχθήσας, ἐτίρωρ δεψομένω, τὸ μίλι.

Sleidanus.

*Nobilis est animi thesaurus, nobilis ille
Postrema quisquis parte locabit opes.
Diues erit verè, qui fidos inter amicos
Largiter effundit parta labore bona.
Sed genium quisquís defraudat, opesq; tenacem
Congerit in testam, quo numerare queat,*

Qualis

*Qualis apes, frustra studio complebit avaro
Vascula, mox fuco diripiente fauos.*

ANNOTATIONES.

Animi diuitias veras esse: & cū rectè dici diuitē, qui verum diuitiarum vsum norit, hoc epigramma innuit.

a ἔχει αὐτῶν.] virtutes, præcipuè αὐταρξεία & frugalitas.
b πλείονα τῶν κλεινῶν.] quæ possessionibus & facultatibus copiosiores potioresq; sunt. c δὲ ψήφοις.] calculis, rationibus.
d ὅποια.] veluti. e ἑτέρων.] hæredum, furum plerumq; & eorum qui testamenta subijciunt.

Ἀγρὸς ἀχαιμενίδου γνώμῳ ποτὶ νοῦν δὲ μνηστῆρα.

Καὶ πάλην ἔξ ἑτέρου, βιάσμαι εἰς ἔσθον,

Καὶ ᾧ ἐκείνῳ ἔχθρ' ἐμὴ πότ' ἂν ᾖ, ἢ πάλην οὐτ'.

Οἷται αἰμί δ' ὅλως ὑδανός, ἀλλὰ τύχης.

Vrsinus Velius.

Fundus Achæmenidæ fueram, nunc cedo Menippo,

Mox alium rursus, mox aliumq; sequar.

Vtq; suum hic credit, sic me prius ille putauit:

Sed me fortune sum, quia nullus habet.

ANNOTATIONES.

Nulli certam esse vllius rei possessionem, sed omnia esse fortunæ, probat agello quodam Achæmenidis, cuius subinde alius atq; alius erat possessor. Ager, inquit, fui quondam Achæmenidis, nunc me possidet Menippus. Mox hoc relicto, alium quæram dominum. Achæmenides me suū esse putabat, idem credebat & Menippus, proprietatem nemo vendicabit, nam pro fortunæ arbitrio nunc hunc nunc alium sortior dominum.

a ᾧ.] putabat. b ὅλως ὑδανός.] Natura quidem nulli patriam esse, nec domum, nec agrum, ostendit Πίνταρχος in commentario de Exilio.

Μὴ πλάω, φίλ' ὦ θνητοῖς, φίλ' ὦ μακάριοι,
 Καὶ σὺν ῥηϊδίῳ αἰκλυνὸν ὀξυμήνους.

Ἄν' πλάωης, ὀδύεις ἔτι σοι φίλ' ὦ, ἀπ' ἅμα πάντα
 Ἐλθρά, τυχὴς τὴν ῥωαῖς συμμιγὰ βασιόμηναι.

Vitus Amerpach.

Si non delinques, tibi dñq hominesq fauebunt:

Præstabunt faciles, quæq precatus eris:

Ast ubi peccaris, cessat fauor, omnia plena.

Sunt odij, facta & fors aliena tibi est.

ANNOTATIONES.

Felicib. amicos esse innuit & deos & homines: cōtra infelicib., & impingētib. in aliq infortuniū seu damnu, nullos. Hoc. n. est πλάω, labi & impingere in dānū aliq.

a ἐκλυνον.] audiunt dñ. b αὐ πλάωης.] Theognis: ὅς ποτ' ἔχοντο ἐμὲ πολλοὶ φίλοι. Ovidius: Si fueris felix. τυχὴς τὴν ῥωαῖς.] hic aut illuc inclinantis.

Ἡ βραδυπὺς βυλὴ, μὲν' ἀμείνων. ἢ ταχέα,

Αἶψα ἢ ἐφελκομένη πλὴν μετάνοιαν ἔχει.

Sleidanus.

Sit mora consilij. Nam si moderamine trañter,

Profunt: ut stultè præcipitata nocent.

ANNOTATIONES.

Meditatū & lentū consiliū, celeri & præcipitata in cogitantia esse præstabilius: hāc comes sequitur poenitudo:

a ἐφελκομένη.] eam statim à tergo sequentem.

Ἐξ ὥραι μόχθοις ἰκανώταται αἰ δ' αὖτ' αὐτὰς

Γράμμασι δεικνύμενα.] ἢ θι κίχουσι βροτοῖς.

Volaterrantus.

Sex horæ tantum rebus tribuuntur agendis,

Vivēs post illas, litera sibi monet.

ANNOTATIONES.

Luciano hoc distichon in Græco Epigrammatū codice vetustissimo tribuitur, quod ita Max. Planudes exponit. Ad sextam, inquit, dici horam operari & laborare

reder-

re decet, post hanc ad cibum procedere, quod etiā manifestatur per notas & literas horologii. Nam si Græcas literas, quæ septimam, octauam, nonam & decimā horam significant, hoc est, ζ, η, θ, ι. coniungas, verbum ζῆν exprimis, quod viue significat Latine, ac si dicas, edas vt viuas, hoc est, vt ille ait, φάγε ἵνα ζῷ ἔχης. Vel id potius innuit, ad sextam vsq; horam laborandum, quæ & propterea melior diei pars esse videtur. Vnde & Paulus Iureconsultus lib. 1. ad edictum scribit, cuiusq; diei maior pars horarum est septem, primarum diei non supremarum, quæ verba habentur in Pandectis, titulo de verborum & rerum significatione. Iuxta hanc sententiam & quidam Virgilianum illud esse existimant:

Nunc adeo melior quoniam pars a Æta diei est. Martialis de his vulgaribus horis loquens, prima diei parte, quæ melior à Virgilio dicitur, solitos Romanos serijs rebus vacare ostendit. Sexta, inquit, quies lassis, septima finis erit.

Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν, καὶ πρὸς ὁρόμον ἀμβλὺς ἰμάρης,
Τοῖς ποσὶ σὲ τρώγῃ, καὶ τρέχῃ τὸ σῶματι.

Luscinius.

*Dum pedibus piger es, cursu superabere: si non
Busca vorax tibi iam currat, edantq; pedes.*

ANNOTATIONES.

Cursorum citò comedentem, & tardè currentē hortatur, vt deinceps pedibus edat, & ore currat, vt in Olympico certamine victor esse possit.

εἰς ἀστυάτων.

Εἰς τί μάτῳ νίκης δέμας ἰνδικῶν, ἴσχει ἔχης,
Οὐ δυνάσαι δυοφθὺν νύκτα καθηλίξαι.

Sleidanus.

*Aethiopem quid stulte lauas? Nam splendida nunquam
Nox fuerit, lumen Sole negante suum.*

ANNOTATIONES.

In frustra laborantem, & impossibilia aggredientem. Quicquid enim natium, id haud faciliè mutatur. Κατε-
κατηλιγμένη, pprie significat, sole illustrare, eis

εἰς Δυσώδεις

Οὐτὶ χίμαιρα βιῶντο ἔπειτα κακὸν ἢ καθ' ὄμμερον,
 Οὐκ ἀγέλη ταύρων, ὡς ὁ λόγ' ὅτ' πνεῖνους,
 Οὐδ' ἀλῆμιν ὅτ' σύμπας ἔχ' ἀρπηῶν τὰ πεισά,
 Οὐδ' ὁ φιλοκτῆτος πῶς ἀρσηπόμην ὅτ',
 Ὡς τίς ἐ παμφύφει νικᾷ τιλίσσι χαμῶρας,
 Σηπιδόνας, ταύρους, ὄρνεα, λευκασίδας.

Baptista Pius.

*Meonides non tale malum spirasse chimæram
 Trigeminam, aut tauros credidit igniuomos:
 Non omnem Lemmon, volucrum excrementa fororum,
 Aut Philoctetæ vulnere dira pedis.
 Indicio quare populi Telephilla chimæram
 Vince, boues, sanies, Lemniadas volucres.*

ANNOTATIONES.

Nec chimæram Homericā, nec tauros igniuomos (de quibus Apol. in 3. Arg.) nec totā Lemnū, nec Harpyias, nec putridum pedem Philoctetæ ita mase olere dicit, ac Telephillam. De Chimæra vide Homerum Iliad. ζ. & η.

a ἔλῆμιν ὅτ' σύμπας.] non Lemniarum oris fætor. b ἔχ' ἀρπηῶν τὰ πεισά.] Palephatus in Phineo, Harpyiæ in Phineo mensam inuolantes, cibos partim corripiebant, partim cum ingluuiem saginassent, fæda contrectatione inquinabant, virulentioque afflatu polluebant. c παμφύφει.] id est, omnium calculis, vel iudicio.

Ποτὰ τὸ δαιμόνιον διώταται, ἢ παρὰ δόξα :

Τὸς μικρὸς ἀνὰ δ', τὸς μεγάλους κατὰ γα.

Καὶ σὺ πῶ ὄφρυν, καὶ τὸν τυφόν καταπαύσῃ,

Κᾶρ ποταμὸς χυρὸς νάματα βίβει χη.

Οὐ θρόνον, ἢ μαλάχην ἀνιμῶ ποτὶ, τὰς δὲ μεγίστας
 ἢ θύρας, ἢ πλατάνους, οἶδε χαμῶ κατὰ γα.

Io. Sleidanus.

*Multa potest Fortuna, vel insperata, potentes
 Deijcit, ac tenues subuehit illa viros.*

Illa

*Illa supercilium tibi protinus auferet, & si
Aurifero madeat flumine tota domus.
Ventus enim malua, limosaq; abstinet plua,
Sed veteres ornos exagitare solet.*

A N N O T A T I O N E S.

Hoc epigrammate perquam venusto, minatur superbis & arrogantibus, ne fortunę indulgentia abutantur, ne, quod plerumque vsuuenire solet, in altum sublatis, ab eadem grauiore casu delapsi præcipitentur. Multa, inquit, fortuna potest, tametsi sint inusitata & inaudita. Paruos sursum ducit, magnos autem deorsum trahit. Etiam tuum supercilium & fastum sedabit: id est, compescet, etsi fluuius auri fluenta tibi exhibeat: non iuncum, non maluam ventus vnquā, maximas autem aut quercus, aut platanos nouit in terram prosternere.

εις Βρέφη.

Παῖδά μὲ πρῶταίτηρον ἀκηδία θυμὸν ἔχοντα,
Νηλεὺς αἰδὴς ἤρπασε Καλὶμαχον.
Ἄλγε μὲ μὴ ληαίοις. καὶ γὰρ βίοτοιο μίττοχον
Παῦρος, καὶ παύρων τῶν βίοτοιο λακῶν.

Vrf. Velius.

*Quinquennem rapuit puerum immiserabilis Orcus,
Curatum vacuum nomine Callimachum.
Sed me flere caue. nam paucos, ut breuis, annos
Vixi, sic vitę pauca sinistra tuli.*

A N N O T A T I O N E S.

Vitam humanā plenā esse lachrymis & calamitatibus, quotidianis experimentis verū esse discimus. Bene igitur actū videri cū ijs, q̄ præmaturo in iuuetā subducuntur fato. Nulla enim gustauerunt vitę incommoda.

ἔπειτα ναυάγων.

Γλαῦκος, καὶ Νηρῆς, καὶ Ἴνοϊ, καὶ Μελικέρτης,
ᾧ καὶ βυθίῳ ἑρπονίδης ὁ καὶ Σαμὸθρηξί θεοῖς,

Ο ο ο ο

Σ ο ο

Σωθῆς ἐκ πολλῶν Λαπίται, ὧδ' ἐκάρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ λιπαρῆς: ἄπο γὰρ ἰδὲν ἔχω.

Vrf. Velius.

Glauce, tibi & Nereo, Inoq; tibi & Melicertæ,
Et Neptune tibi, & quos Samothracei habent;
Seruatus pelago Lucillius, hanc ego tonsus,
Nil aliud quum sit, dedico cæsariem.

ANNOTATIONES.

a κ' βυθίῳ.] Neptuno Saturni filio maris deo. b κ' Σαμῶ
Ἰρηι θεοῖς.] Cabiris. Horum meminit Herodot. in Emterp. V
ro lib. de Ling. Lat. 4. Pausanias in Boeoticis.

ὑπὸ γυναικῶν.

Ἐπ' ἄδ' ἀνίκησα & ἐκέρβιορ^a ἀσπίδα μὲδωρ,
Λαῖς θῆκεν ἰὼ λιπαρῇ, b ληιδίλῳ.

Μένω ἐνίκησθ' ὑπὸ γυναικῶν, καὶ τὸν ἑλεγχον
Ἄνθιτό Γεωφίῳ, τὸν νιότητι φίλον.

Ἡς γὰρ ἰδὲν συγία ποιεῖς παναληθεῖα μορφῆς,
Τῆς c δ' ὁμοειχθαίρεσσι σκιοῦσθαι τύπον.

Ad huius imitationem confinxit Latinum
tetrastichon Aufonius.

Lais anus Veneri speculum dico, dignum habeat se
Aeterna aeternum forma ministerium.

At mihi nullus in hoc usus: quia cernere talem

Qualis sum, nolo: qualis eram, nequeo.

a ἀσπίδα μὲδων.] apud Salaminā insulā, & Plateas Boeotie
urbem. b ληιδίλῳ.] in predā. c κ' σκιοῦσθαι τύπον.] imaginē.

εἰς ἄλ' αλμα ἀφροδίτης, ἢ ἐν κνίδω.

Τὴν Παφίλῳ γυμνὴν ἰδὲν ἰδὲν, εἰ δ' εἰς τις ἔδωκεν,
Οὐτ' & ὁ τὴν γυμνὴν σεσάμην & Παφίλῳ.

Cornarius.

Nemo unquam Venerem vidit: si quis tamen unquam
Vidit, erit nudam hic qui Venerem stauit.

εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκε τιῆς πεικαλῆς ἀγαλμα
Κύπρι, τιῆς μορφῆς φέρτερον ἔδην ἔχωρ.

Cornarius.

*Ipse decus formæ posui tibi pulchra Dione
Hac cum nil sola gravior ipse habeam.*

εἰς ἀγαλμα ἤχῃς παρὰ τῷ πᾶνός.

Ἡ δὲ περὶ σῶς ὁρᾷ φίλιν πᾶνός ἐτάρην,
Κυτίτυπον φθογῶν ἑμπαλιν ἄσομῆτον.
Πανδύων σμάτων πλάγον ἀκόντα ποιμίσιρ ἡδὲ
Παύσιον, ὅσῃ λίγας, ταῦτα λυῶν ἄπιθι.

Cornarius.

En Echo in petris habitans ego, Panos amica,

Comparibusq̃ sonis omnia quæ recito.

Oris imago loquens cuiusvis, agricolis sum

Deliciæ, audis quæ tu loqueris abiens.

εἰς ἀγωνίστας.

Οἱ σιωπῶντες τὸν πυγμαχὸν ἐνθάδ' ἂν ἴδῃκαρ

Ἄπιρ, ὃ ἔδρα γὰρ πᾶσι τ' ἐτραυμάτισεν.

*De Apide Pygmacho, qui neminem aduersariorum
unquam vulneravit.*

*a ἴσησαν.] Statim posuerunt. b ἔδρα.] Imbellem A-
pim mordet.*

εἰς τὸ αὐτό.

Πᾶσαν δόλῳ ἔκλωσεν ἀγνοοῦσιν ἄμιτταν

Πυγμῆς, ἀνδρόλως πᾶσαν ἀγωνισάμην.

a ἔσχον δ' ἢ ἐν πείσῃ μὲν ἐν ὀπίῳ. ἐν δ' ὀπίῳ πᾶσι,

Ἐν βλίφαρον, πυθοῖ δ' ἄπνοσ' ἐκφίρομαι.

Δαμοκλῆς δ' ὁ πατὴρ ἐκορύσσει σὺν πολιίταις,

Ἐρᾷ μ' ἐκ πείῳ ἢ ἐκ πείῳ, ἢ ἐκ πείῳ.

Οοοο 2

Andre-

Androleus de se loquitur. Omne certamen, inquit, quodcunque Græci constituunt, pugillatus, ego Androleos decertavi. Retinui in Pisa vnam auriculam. In Plateis autem (quæ est ciuitas Bæotix, vbi sunt sepulchra & trophæa virorū fortium, qui Græciam liberauerunt) vnum supercilium. A Pythico autem, scilicet certamine, ἄπινος, exanimis efferebat. Damoteles itaque pater cum ciuibus armavit, id est, instruxit se, vt me tolleret à stadio, aut mortuum, aut mutilum.

a ῥῆον.] Fix retinui. b ἐν πύσῃ.] Olympia. c ἐκ πορεύσεως.] Ad hoc.

εἰς γραμματικῆς.

Ἰλαθὶ γραμματικῇ^a φουσίῳ, ἴλαθι μῦσα,
b φάρμακον ἱερομενῶν c μῶν ἄειδ' ἰδ'.

Εἰλῶ καὶ ὧς σπείκατ' ἰα δαμῆσαι δα,
καὶ βωμὸν^d θυῶν μή ποτε δαυόμην.

• καὶ ῥ' ὧς μισαὶ μὴ ὀδοί, μισὴ δ' ὀδοί,
καὶ ἡμῶν πάντων λείψια γραμματικῆς.

ANNOTATIONES.

Hic precatur Grammaticam, vt ei sit propitia, dignamque putat cui templum condatur, & ara, &c.

a φουσίῳ.] Victui hodie omnibus necessaria suppeditans.

b φάρμακον.] Inopia. c μῶν ἄειδ' ἰδ'.] Homeri prelectionem. d θυῶν.] Sacrificiorum. e καὶ ῥ' ὧς μισαί.] Aluisse his verbis ad illud quod est in principio Arati de Ioue: μισαί δ' ἰδ' ὧς μισαί, πᾶσι δ' αἰθρῶν ἀγροί, μισαί δ' ἰδ' ὧς μισαί. Quod imitatus Virgilius dixit: — Iouis omnia plena. Porro in ultimo carmine pro λείψια dicax, melius legitur δεικτῆρα susceptrix. Sic enim in vetustis legitur exemplaribus.

εἰς Διὸς ὕδεις.

a Δαίμονα ποτὶ δαυόμην b ἰσομῶν c ἰσομῶν,

Εἰ δ' ἂν ἔχ' ὄρκον, ἀλλὰ λῶπρον δαυάμα.

a δαίμονα.] De quodam exorcista, os fatidum habente, qui demonem eiecit, nō coniurationibus, sed oris fatidi purulentia, quā sine fine multa garrires. b ἰσομῶν.] Os fatidū habens.

45 τῷ.

εἰς τύχην.

Θεὸς μὲν ἱκτός, ἑδᾶς ἀντυχῆ Βροτός.

εἰς λεπίδας.

Τὴν μικρὴν παύσασιν ἱρώτιον, ἔρπασιν ἑλόνωψ,

Ἡ δέ, τί φκισιν; δὴ ζῆν πάτερ, ἔμ' ἰδέσας.

Τῷ πατρὶ θυμῷ θᾶς Διονύσιον μάρκε' ὁ μικρός,

Πυρρὴν σήσας, αὐτὸν ἀπηγ' ἰχόνισιν.

Εὐλαλάμω πῆξας ἀθίρα στρατόνικ' ὁ λιπὸς,

Καὶ τριχὺς ἰκθῆσας αὐτὸν, ἀπηγ' ἰχόνισιν.

Καὶ τί γ' ἔχῃ ἑλὼν βρῖσιν βαρὺς, ἀπ' ὑπὲρ αὐτῶν

Νλωμίας ὕσης, νικρὸς ἄνω πῆταλαι.

Γαῖ' ἰκπνῶσας τὸ παννύχιον ἰχθῆς ὁ λιπὸς,

Εἰς τὴν ἰκκομίδην ἑλὼν ἀφ' ἑκ' ὅλων.

Καὶ σῆρας ἄς αἰδῶν καταβάς οἱ' ὅτι' ἔστιν,

Τῶν ἐπὶ γλῶσσι σκιαιτῶν λιπότερ' ὅτι' ἔστιν.

Τὴν δ' ἑλὼν λιγύλιν οἱ φράτορον ἔραρον ἐπ' ὤμων,

Εἰρηράφαντον ἄνω· Γαῖ' ἰκφίρειται.

Τῶν ἰκπέρων ἀτόμων ποτὶ μάρκε' ὁ μικρός,

Τῇ λιφαλῇ τήσας, ἄς τὸ μῖσον δίδω.

Εἰς σάλπινγ' ἑλὼν πνῶσιν ὅσον βραχὺ μάρκε' ὁ λιπὸς

Καὶ κατατὸ τῆς λιφαλῆς ὄνους ἀπῆλθεν ἑλὼν.

ἔρως δραπέτης Λακκιανῶ.

Αὐτῆς τὸν ἱρώτα τὸν ἡγία μακρὸν ἰδέσας,

Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανήμωρον ἔδωκεν Εὐρώα,

ἢ Δρακτιδᾶς ἑμὸς θυγῆρ· ὁ μανντᾶς, γῆρας ἔξῃ

Μισθός τ' οἱ τὸ θέλαμα τὸ λιπρὸν· ἡ δ' ἀγάπης ἑνὶ,

ὁ οὐ γυνὸν τὸ θέλαμα τ' οἱ δ' ἄλ' ἑξῆς, ἡ καὶ πλῆθυν' ἔξῃ.

Εἴ δ' ὅπως ὁ πνείσας μ' ἐν ἡ ἀκόσι πᾶσι μάθοις νῆρ.

Χρῶτα μὲν ἑλόντες, πνέξῃ δ' ἡ κελ' ὁμμαῖα δ' αὐτῷ

Oscula: captiuum si quisquam adduxerit, illi
 Mox aliquid gaudens vltra dabit oscula mater,
 Quod reperire queas puerum, bis dena dabuntur.
 Signa tibi, cautus memori quæ mente recondes.
 Huic non candor inest: rubor igneus inficit omne
 Corpus, & ardescunt acri contenta nitore
 Lumina, nec dulces sequitur mens subdola voces.
 Quippe Hyblea sonus vincit dulcedine mella,
 Sed malè fallaci respondent pectore sensus.
 Feruidus accensa si quando exæstuat ira,
 Indomitos animos gerit, immanisuctaq; corda
 Seducit verbis, nec vera fatebitur vnquam
 Est puer ille quidem, magno sed prouidus astus:
 Ludit & interdum, sed ludens seria tentat.
 Dependent humeris crispis certo ordine crines,
 Nec pudor audaci, nec inest reuerentia vultu.
 Sunt illi paruaq; manus, paruiq; lacerti.
 Sed tamen exiguos longos de corpore iactus
 Dirigit: ima ferum telo sub tartara Ditem
 Perculit, & regem manes sensere subactum,
 Candida cum stygio raptæ est Proserpina curru,
 Corpora nuda gerit, nullo velamine tectus:
 Verum animus vario prudens ornatur amictu.
 Præterea aligero suspendens membra volatu,
 Hinc Nymphas petit, inde viros, vltroq; receptus:
 Visceribus sedem sibi ponit, & ossibus imis.
 Est brevis huic arcus, sed quo fatalis arundo
 Vsq; sub astra suum seruat propulsa tenorem.
 Auratam cernes humero pendere pharetram,
 Pestiferosq; intus calamos, quibus impius ille
 Ipsi sæpè mihi lethalia vulnera fecit.

Omnia saeva quidem, sed cunctis saevius illud:
 Dextra facem vibrat, miseratq; inuecta medullas
 Pascitur: hæc ipsum solem succenderet æstu.
 Hunc si nexilibus poteris constringere nodis,
 β Duc arcē vinctum, neu tu miserare precantis:
 Quamuis aspicias manantia lumina fletu,
 Decipiāre caue: neu si ridentia cernas
 Ora, γ graui iubeas laxari vincula nexu.
 Quod si te blandis inuitet ad oscula verbis,
 Effuge: nam labris certum est habitare venenum.
 Si vcrò facili promittet vulnera vultu,
 Telāq; Gnosiacosq; arcus, pictamq; pharetram,
 Noxia dona time: quicquid tetigere, perurunt.

ANNOTATIONES.

Angelus Politianus elegatissimè transtulit hæc longè elegantissimum carmē, quod Moscho bucolicorum scriptori tribuit.

a Δοριτιάδης.] Doricē, pro δοριτιάδης. i. fugitiuus, sicut
 μαντιῶν pro μαντιῶν, index vnde sunt μαντιῶν & μαντιῶν,
 præmia quæ dantur indici, seu delatori. b ὁ μαντιῶν.] in-
 dex. c ἑν.] ipsum. d ὁ γυνὴν.] i. non solū. e δὲ.] i. de-
 dero. f ἡ πόλις.] concubitum. g ἀεισιμῶν.] ἀεισιμῶν,
 insignis. h εἰς.] Obsopaus legit εἰς εἰς, inter viginti. ut
 sit sensus, posito numero pro numero, non difficulter eum nosce-
 re poteris, etiam inter multos. His omnibus signis. i. χαλῶν.]
 χαλῶν. k ἐμπύκνωται.] Stricta, densata est. i. mens ei sapit,
 & prudens est. l ἐπὶ σπλάγχνοις.] hominū. m ἐντὶν.] pro
 εἰς Doricē, i. sunt. n τὸν ἄλκον.] Apollinem, qui Branchi &
 Daphnes pulchritudine arsit.

α VERV' MANIMUS.] Multis delicijs inuolutus, ac velu-
 ti cataphractus. β Duc arcē vinctum.] Coherce eum, ne
 tibi domineatur. γ Graui.] Arctius vincula adstringito.

TOMI QVARTI

OPERV M LVCIANI

I N D E X.

A

A CAMAS 122	Æaci rerum apud infe-
Acarnates	ros existentium cōs-
miles 382	memoratio 41
Achilles cur	Æacum cæcutientes
mortem Patrocli ge-	fuscipere 306
muerit 240. cur inter	Æmilij Probi de falta-
filias Lycomedis de-	tionē locus 153
lituerit 403. Theti-	Ænigma quid 36
dis & Pelei fili ⁹ 444.	Æolus rex 471
in expeditione Tro-	Æoli in ventos impe-
iana illum periturum	rium 126
oraculo prædictum	Æthiopem lauare, pro-
403	uerb. 575
Actæon à canibus dis-	Æthiopum in bellū in-
cerptus 269	gressus 106
Admetus Thessalię rex	Ætoles miles Crocalis
265	amator 453
Adrastia 406	Agenor Europæ pater
Adrastus Argiuorum	25. rex Phœnicum
rex ibid.	27.28
Adulterium Veneris	Alabastrum vnguēti
242. Iouis 9	Phaoni à Venere pro-
Æacus 38. inferorum	trāsuectione datū 36.
iudex 534	Alcestis Protefilai co-
	Oooo 5 gnata

I N D E X.

- gnata 49
 Alcibiades 202. eius a-
 mator Socrates 233.
 234
 Alcidas catul⁹ me-
 litæus appellat⁹ 355.
 cynicus, & conuitia-
 tor egregius 348
 Alcidas mātis cum Mo-
 rione cōcertatio 355.
 in conuiuio inmode-
 stia 349
Am' in ἀντίδω, etc. Home-
 ri vers⁹ explicatio 380
 Amatores contumelia
 affecti amare desinūt
 392. inæquales 408.
 qui dicendi 415
 Amatoria amicitia 231
 Ambitionis descriptio
 Ambrosia 56 (267
 Amicitia inter Pyladē
 & Orestem 232
 Amicitiz affectus 213
 Amicitiz amor 230
 Amici ficti 67
 Amor deus vetustissi-
 mus 98
 Amor duplex de⁹ 219.
 • erga senes orbos di-
 uites frequens 34
 Amor in iuuenes pers-
 uersus 201. in mulie-
 res 170. in pueros
 170. 171. masculus
 commune virtutis &
 voluptatis opus 211.
 militaris 455. mor-
 tuorum 47. in pueris
 qualis requiratur 234
 Amoris gradus 238.
 239. nimij incōmoda
 437. vis 430
 Amorem geminos ef-
 flare spiritus 220
 de Amore puerorū do-
 ctrina Socratis 233
 Amyci & Pollucis pu-
 gna 518
 Anacharsis Scythæ 429
 Ancora nouissima na-
 uigantibus sacra di-
 cta 319
 Ancoram nouissimam
 soluere, prouerbij ex-
 plicatio 336. 337
 Ancyle 156
 Androcles Epicharis
 F. 488
 Animum non posse su-
 stinere continua stu-
 dia 171
 Animæ

INDEX.

Animalia nulla maris	forma captus	497
congressum appetere	Aqua Lethea	48
199.200	in Aqua scribere, pro-	
in Animatibus peruer-	uerbium	79
sa affectatione caren-	Ara Iouis in Gargaro	4
tibus, naturæ saluale-	Arbiter intra patrem &	
gislatura	Herculem acceptus	
199	336	
Antigonus rex vnocu-	Arcadia fabularum ple-	
lus	na	126.127
157	Argonautas ad cantum	
Antiochiæ ciues salta-	Orphei remigasse	331
tionem omnibus alijs	Aristænetus	337. 338.
exercitijs antepone	Cliniæ præceptor	
142	424. pæderastes	428
ab Antiochenfibus sal-	ab Aristæneto, philoso-	
tatores qui reprehens-	phi ad cœnam & nu-	
si	ptiarum celebritatem	
ibid.	vocati	337
Antisthenes diligens	Aristander	δυναστών
Socratis auditor	476.477.478.	
335.	Aristippus Agasthenis	
Cynicæ sectæ author	F.	491
ibid. Protei præcep-	Aristippi de pulchritu-	
ptor	dine oratio	500
271	Aristarchus Imperator	
Antrum Dictæum	443	(469)
27	Aristophanis loc ⁹	155.
Anus Thessalæ incan-	Aristotelis locus	519
tatrices	in Armis saltandi con-	
393	suetudo	99.
Aphidna opp.	Artemi-	
504		
Apollo & vates, & me-		
dicus		
463. Zephyri ri-		
ualis		
125. eius aduer-		
sus Cræsum simulas		
258. eius ambigua re-		
sponsa		
463. Hyacinthi		

I N D E X.

Artemidorus <i>ὀνειροπόλος</i>	Aureæ virgæ Mercurij
477.478.487	effectus 151
Arx sophistarum male-	Ausonij tetraſtichon
dicentia 321	578.
Arualia feſta 382	B
in Aſia fabularum co-	Bacchanalia 341
pia 128	Bacchica ſaltatio 108
Aſiana menſa 36	144. Satyra dicta ibi.
Aſiaticis quibuſdam o-	Baccho ferula & obli-
mnia communia 277	uio cur ſimul confe-
Aſinus Cumanus Æ-	cratæ 380
fopi 319	à Baccho ſaltandi arte
Aſinus ad lyram, pro-	qui ſubiugati 109
uerb. 452	Bacidis oraculum de
Aspasia meretrix 111.	Proteo 293
Mileſia pellex 156.	Bagoas eunuchus 162.
Periclis Athenienſis	170. eius cum Diocle
ſcortum 242	philopho concer-
ex Aſpectu naſci amō-	tatio ibid.
rem 332	Barbam nō facere phi-
Lucian. cur dict⁹	loſophum 166
244	Barbari à Nerone peti-
Attica paupertas, pro-	tio 134
uerb. 327	Barbari primū à phi-
in Aues mulieres trās-	loſophia inſtituti 314
formatæ 53	Barbari ſuper ſaltatore
Augeias 326	teſtimonium 133.
Augię ſinum repurga-	135
re, prouerb. ibid.	Baſiatio tertius gradus
Auro non indigere ſa-	in amore 239
pientes 331	Beatorum inſulæ 262
	Bithynia

I N D E X.

Bithynia	37	Calliades pictor	417
Boni in hac vita infinitis malis impliciti	261	Callicratides Atheniensis	181. eius insana exclamatio 187. eius serui imberbes 182
Boni honore, mali supplicia afficiendi	263	Callimachi versus	234.
Bonos facile bona iudicare	30		241
Bonum inuitus facies, an honore dignus	263	Calui apud inferos, ite simi	44
Bos arator Herculi immolatus	242	Calydonius aper	364
Bosphorus	450. 523	Candorem sine rubore in puellis non commendari	21
Bouimanduco Hercules cognominatus	ibid.	Canes domus custodes	321
Brachmanes	289	Canum erga heros amor	ibid.
Brachmanes felix hominum genus	314.	Cantus Lydius	456
Nechreis & Oxydracis finitimi	ibid.	Cantare & saltare Romanæ turpe	153
<i>Βελονας</i>	242.	Capillorum in mulieribus curiosa textura	22 223
C		Caria	36. 37
CAcozelia	90	à Carione Glycerium Megapentis pellex subacta	68
Cadmus Europæ frater	28. 519.	à Carione Megapenthes mortuus quomodo tractatus	ibid.
Cædes à Megapenthe perpetrata	85	Carmina salaria quæ	155
Cælij Rhodigini de salutatione locus	153		Carya
Calchas	119		

I N D E X.

Caryatiffare	101	Chio	36
Castoris & Pollucis en-		Chirifophi	137
comium	490	Chleuocharmus	477
Casus fortunæ varij		Chrestus	473
	379	Christus à Luciano im-	
Catechumeni Christia-		postor appellat⁹	277.
ni appellati	457	in Palæstina crucifi-	
Catellus melitæus	380	xus	275 (383)
Centauri à Lapithis in-		Chrysarium venefica	
nuptijs Pyrrhoi &		Chorea siderum	98
Hippodames cur p-		Chorea Romanorum	
fligati	337.	cum veterum compa-	
inutilia verba audire		ratio	153
Cerberus	41 (97)	Chrysippus	363
Certamen decimūter-		Ciceronis locus	37
tium Herculi imposi-		Circes dictum	151
tum	326	ad Cicutam bibendam	
Charicles Corinthius		philosophi à sophistis	
adolescēs formæ stu-		cur traditi	317
diosus	181.216	Claudiani versus	89.
Chariclis domus mu-			157
lieribus referta	182.	Cleanthes	363
insana & furibūda ex-		Cleocritus	65.98
clamatio	186.192	Cleodemus Peripate-	
Charon minimis inter		ticus, argutus, & di-	
infernos habitatores		cax	344.363
	532	Cleodemi & Pocilla-	
Charops Æginetes ma-		toris in conuiuio phi-	
scula Venere infamis		losophico contentio	
260. matrem fame ne-			351.352
cavit	261	inter Cleodemū & Ze-	
		nothe.	

I N D E X.

nothemim contentio	gædijs plures fœmi-
365.366	nas,quam viros intro-
à Cleodemo Softrati	duci 114
vxor stuprata 365	Concubitus Veneris
Cleonymus Androclis	cùm Marte 17
nepos 491	Confabulationes nau-
Codri in patriam pie-	gantibus gratæ 534
tas 37. mors, genus	Cōgressus cum mulie-
ibid.	ribus 206
Cœna opipara q̄ 380	Coniugio omnibus es-
ante Cognitionem nō	se vacandum 236
esse reprehēdendum	de Coniugio malo Me-
95	nandri versus 226
Cognomenta Veneris	Contentio in cōuiui
414	philosophico vnde
Colias promontorium	orta 368 (220
Atticæ 243	Contentionum genera
Comastæ, seu Comes-	de Conuersatione cum
satores apud Græcos	mulieribus Prouidē-
qui dicti 241	tia lex 199
Comburi sacro in loco,	Conuiuiū philosophi-
res grauis & præcla-	cum initio tacitum &
ra 286	quietum 347
Comicorum & Tragi-	Conuiuij philosophici
corum fabulæ desal-	finis 378
tandæ oblatæ 152	in Conuiuium philoso-
de Comœdiarū & Tra-	phicū cur accersitus
gœdiarum palnario,	Morio 356
certamina poëtis pro-	in Conuiuiio philoso-
posita 92	phico confabulatio-
in, Comœdijs & Tra-	nes 350
	ad

I N D E X.

- ad bibendum inuitationes 350
in Conuiuio quę fiunt, non diuulganda 380
in Cōuiujs longa verboritas molesta 500
Cordaca saltationis genus 112
Cornices ad sepulchrū Hesiōdi aduolasse 303
Cornices nec inter columbas, nec inter coruos numerari 165
Corybātes 14. 98. Cybeles sacerdotes 154
Corybantū insania 14
Crates Theban⁹, Digenis Cynici discipulus 336. cur *ὀυρανόνομος* appellatus ibid.
Creta 155
Cretam multa habere ad saltationem pertinentia 127
Cretenses saltatores pstantissimi 99
Cræsus 41
Cumanus asinus leonina pelle indut⁹ 320
Cupido arcanorum sacerdos 212. amicitiaefautor ibid. etiam leonib. familiaris 15.
Ganymedis collusor 6
Cupido Thespiciensis 184
Cupidinis in mortales & deos improbitas 13. pictura 16. in solem & lunam vis 14
Curetę 98
Cursor citò comedere, & tardè currere debet 575
Cybesteterę Hom. quidicti 103
Cyniscus in Beatorum insulis inter optimos locatus 83
Cyniscus philosophus 77. 81
Cynisci cicatrices obliteratę 82
Cynisci contra Megapenthē accusatio 84.
eius in deos impietas 253. qualis mors ei decreta 62. maculas animi sapientię studio eū absterfisse 83
Cyrus

I N D E X.

Cyrus 40.41.

D

Dædalus 103.127

Δαμόνιον quid apud
Hebræos significet

155

Danaus à Lino interfe-
ctus 448

Danaides, & Danaidū
pœnæ apud inferos
ibid.

Dearum de aureo Eri-
dis pomo contentio

29

Δικτια pro λικτια, susce-
ptrix 580

Deiphobus 563

Deliciæ Siculorum 36

in Delo sine saltatione
nulla sacra peracta

105

Deianira ab Achille stu-
prata 403.404

Demetrius artificiosa
saltatione exhilaratus

133

Demetrius Cynic⁹ ib.
eius exclamatio ibid.

Democriti risus 306

Demophatus fœnera-
tor 417

Detur pulchriori, in-
scriptio pomi Eridis

520

Deucalion 337

Deus καρδιονόμος 474

Deum bonos non ne-
gligere 485

Diana venationis &
virginitatis p̄ses 519.

Iouis filia ibid.

Diaſta feſta Iouis Mili-
chij 518. vnde dicta

ibid.

Dij æquē ac homines
Parcarū imperio sub-

iecti 251

Dij Parcarum famuli
255.256

Dij ſororum fatalium
aſciæ & terebra 256.

hominū conſerui 251

Deorū marinorū prin-
ceps Neptunus 23

Dijs ab hominibus cur
ſacra ſiant 251

Dijs omnibus nō parē
eſſe felicitatem 252

de Dioſcuris Theocri-
ti Eidyllion 518

Deos non decere ira-
ſci 258

Pppp Deos

I N D E X.

Deos ob oracula etiam & diuinationem esse colendos 257	371. 372. 373	
Deos olim apud homi- nes seruos extitisse 253	Disciplinas omnes per- discere, nec eas ad vi- tæ rationes accõmo- dare, nullũ esse opẽ reprecium 338	
Dialog⁹ Philopatris in Traiani Cæsaris gra- tiam conscriptus 456	Diuitiarũ sectatores vi- tam pessimam agere 54. mortẽ grauissimã animo pati ibid.	
Dialogi meretricij cur Latini facti 381	Docti apud inferos 42	
Dictæum antrum 27	Doctori turpẽ cũ culpa redarguit ipsum 367	
Dies prior posterioris magister 215	Dodonæa fagus, puero- rum amores prædia- cat 211. 243	
in Diem atram incurre- re, prouerb. 479	Dodonæũ, puerb. 242	
Dilemma 380	Dormire cum pulchris suaue 7	
Diocles senex conten- tiosus 162	Draco aurei fructus custos 129.	
Diogenes 280	E	
Diogenis dolium 325	Echo garrula 22	
Dionicus medic⁹ phi- losophorum conuiuia 339. 356. à Polypre- ponte tibiçine vulne- ratus 356	Elementa mudi quæ 195	
Dionysiaca 108	Eleusinia sacra 80	
Dionysidorus Rhetor 344	Elidis pars magna fimo bubulæ cõpleta 336	
Diphilus cognomine Labyrinthus 343.	Elysius campus 564	
	immodica saltationis ge- nus 112. 146	
	Empedoc	

I N D E X.

Empedocles à monte	Epiurus præreta	449.
Ætna semicoctus		450
Empedoclis interitus	Eraf. Roterod ad Iohā-	
268	nem Eutyrium e-	
Empedoclem in Sicilia	pistola	336 337
in crateras insiliisse	Eridis aureū pomū	29.
311	eiusdē inscriptio	30
Empusa in varias rerū	Eridis deæ pomū	368.
formas mutata	488. 498. 520	
107	Erinnys	81
Empusa spectrum	Ethocles Ioëssæ ama-	
155	tor	434. cōiuiio phi-
de Empusa Aristopha-	losophorum exclu-	
nis versus	sus	358
ibid.	Etæmocles Stoic⁹	357
Encomiū Herculis, itē	Etæmocles ad Aristæ-	
Castoris & Pollucis	netum epistola per	
490 Polyphemi	puerū transmissa	357
20	Etæmoclis epistola E-	
Epaphroditus Neroni	ridis pomo assimilata	
familiaris	368	
308.	Eucritus	408. numula-
Romæ seruiuit	rius	343
ibid.	Eumenidibus templū	
Ephebi cur amādi	ab Atheniēsisibus cō-	
229	structum	265
Ephefiæ Dianæ tem-	Eumolpus cunēta di-	
plum cur igne deletū	uina à philosophia e-	
787	doctus	316. cur à phi-
Epictetus ex Hierapoli	losophia in Græciam	
Phrygiæ vrbe oriun-	missus	ibid.
dus	Pppp	3
308	Eus	
Epigrammata Luciani		
566		
Epithalamiū in conui-		
uio philosophico ab		
Istīæo Grāmatico re-		
citatum		
372. 373		

I N D E X.

Eumolpi & Orphei cū philosophia congres- sus 316	Euridice Orphei vxor 49
Eunuchus animal var- rium & anceps 165.	Euripidis Medea 51
vtrū debeat aut pos- sit philosophum age- re 158. 163. 165. neq; virum esse, neq; mu- lierem 163. monstrū ab hominum natura specieque alienum ibid.	Euripidis locus 309.
Eunuchorum conditio quā spadonum vi- lior 165	379
Eunuchos adolescenti- bus erudiendis esse i- doneos 166	Exercitia vetera neces- saria 217
Europa Agenoris filia 24. à Ioue in antrum Dictæi abducta 25.	Expostulatio Gany- medis cum Ioue 4
27. Cadmi soror 28	Expostulatio Iunonis cum Ioue propter a- dulterium 9.
Europa tertia mundi pars ibid.	F
Europa Theocriti ibid.	Æ Abula quot constet partibus 135
Eufopavnde dicta ibi.	à Fabis abstinuisse Py- thagoram 42
Europæ raptus 25. ex Europa Ioui qui nati filij 28	Fabulosæ formarū trāf- formationes 129
<i>Εὐρωπιδæ</i> 37	Facinorosis maculæ in- ustæ 89
	Fagus Dodonea 243
	Familiaritas Cupidinis cum leonibus 15
	Fatum duplex 471
	Fati & fortunæ poten- tia 247
	Fati necessitas 244
	de Fato & Parcis Ho- meri & Hesiodi sen- tentia 245. 246
	Felici-

Fe
7.
Fæ
nis
Fœt
lob
16
Fem
go
Feru
cho
crat
Festa
ad F
hil
Form
Form
tute
dan
Fortu
Fortu
379
Fortu
vsq
247
Fruct
ne d
cano
quir
Funic
tend

I N D E X.

Felicitas humana quæ	prouerb.	392
74	Furiæ	41.
Fœmina genitalis femi-	G	
nis receptaculum 196	G Alatæ ab Leonticho	
Fœminis etiam cū phi-	in fugam conuersi	
losophia commerciū	442	
164	Galatæ fortes bellato-	
Femur aureum Pytha-	res	441
goræ	Galatea Polyphemo a-	
42	mata 20. cur 21	
Ferula & obliuio Bac-	Ganymedes condoræ	
cho simul cur conse-	miēti patri molest⁹	7
cratæ	380	
Festa Arualia	382	
ad Formam genus ni-	Ganymedes Cupidi-	
hil prodesse	nis coætaneus 6. col-	
19	lusor	ibid.
Formæ Iouis variæ	16	
Formositatem sine vir-	Ganymedes cur à Ioue	
tute non esse laudan-	in cœlum perlatus	8
dam	201	
Fortuna dea	564	
Fortunæ varij casus	Ganymedes effœmi-	
379	natus 11. in forma a-	
Fortuna & Fato nihil	quilæ à Ioue raptus 3.	
vspiam esse potentius	inter deos relatus	5
247	Ganymedes Trois re-	
Fructus ex inuocatio-	gis Dardanorū fil.	8
ne deorum & sacrifi-	Ganymedis officium	6
candi studio quis re-	Ganymedis osculatio	
quiratur	Ioui omni nectare	
249.	suauior	10
Funiculus nimium in-	in Gargara Iouis ara	4
tendendo frangitur,	Genetyllis	243
	Genus nihil prodesse	
	ad formam	19
	Pppp 3	Gene

INDEX.

Genere proximos lege
in hæreditatē vocari

75

Gloria, labore & sudore
paranda 307

Gloriæ sitim magnis viris
plerūq; inhærere 300

Glyceriū meretrix 383.
à Carione Megapenthis
famulo subacta 68

in Gnido Veneris templum 183

Gniphofœnerator 75

Gorgus pedibus procul-
tatur 455

Gradus in amore qui 238

Græci plorare quos iuss-
erint 36

Græcorum dii ab Asia-
ticis abnegati, con-
tēpti 277. ab iisdē cru-
cifixus adoratur ibid.

Gymnosophistæ 315.

H

Hædera Baccho sacra 180. 242. lau-
rus Phœbo sacra 242

Hæmus mons Thraciæ
327. 334

Hæres Polystrati Phry-
gius adolescens 35

in Hæreditatem qui vocan-
centur 75

Halys fluv. 266

Hebe deorū pincerna
8. cur à Ioue ab offi-
cio amota ibid. Iuno-
nis filia 8. 13

Hebræ Thraciæ fl. 328

Hector 48. 50

Helena Asiæ & Græciæ,
publica pestis 561.

adhuc virguncula à

Theseo raptā 519.

Menelai vxor 520. à

Paride raptā ibid.

Helenæ pulchritudo
519

Hecates corna 62

Heptaphonus porticus
302

Hercules Archegeta
352. Bopar. 175. cur
Budoivas cognominas-
tus 242. cur inter

deos relatus 494

Hercules malorum de-
pulsor 334. Bouimā

duco vocatur 242.
heros fortissim⁹ 555.

apud

I N D E X.

apud Spartanos cultus	518	positi	518	
Herculis encomium	518. pictura	349	Heroës in numerum deorum recepti	494
Herculi bos arator im-	molatus 242. decimus tertium certamē		Heroica vita	197
impositum	326		ad Hesiodi sepulchrum cornices aduolasse	303
Herculi quę placuerint sacrificia	175	ἱερογλυφικὰ γράμματα	486	
Herculem bis integrū bouem deuorasse	241.	Hieroglyphicæ literæ	477	
Herculem etiam postquam inter deos relatus fuisset, inexplibilis edacitatis fuisse	242	Hippodamia	508	
Hermaphroditus	401.	Hircus calcatus Pani sacrificatus 4. trienis precium redemptionis pro Ganymede	5	
480		Hircū olens, prouerb.	23	
Hermias eunuchus	166	Hircum, si prolixa barba faceret philosophum, cæteros omnes antecellere	166	
Hermione Menelai fil.	520	Histriones in Comædijs	113	
Hermion Castoris & Pollucis sacerdos	345	Homerus vates Chius dictus	36	
Hermion Epicureus	344. 345	Homerus veritatis interpretes	201	
Hermioni duo dētes in conuiuio excussi	378	Homeri & Hesiodi de Fato & Parcis sententia	246	
Heroës vnde dicti	519.	Pppp	4	Home.
ex deo & homine cō-				

I N D E X.

Homeri locus de Fato	Horatij locus
94. 103. 110. 169. 170.	153. 335.
246. 360. 380. 381.	337
470. 471. 472. 487	Hormus saltadi genus
Homerica fabula	102
132	Hortensis Venus cur
Homo vile & malum a-	dicta
nimal	414
200	Hymenæū canere
Homini ingenuo quæ	387
fugienda	Hyperinnestra Danaï
92. nihil	filia
certum	448
567	Hyporchemata
Hominem ingenuū nō	105.
decere turpi incum-	1
bere spectaculo	[Carus
153	127. 460
Homines cur dijs po-	Icarium pelagus
tiores habendi	460
252.	ab Idiotis philosophia
cur dijs sacrificent	cur cōtemnatur
251. ex lapidibus p-	325
gnati	Idomeneus
121. 337	41. 46
Homines prisci & no-	igne ignem non extin-
biliores apud inferos	gui
qui	173
41	Iliaca historia copiosa
Homines qui primū	& multiplex
philosophari cœpe-	125
rint	Imperij amici, ac tem-
310	pori seruiētes qui
Hominum vita rudis &	67
indocta	Incantatione Phantias
213	Bacchidi reconcilia-
Hominiſbus felicia quæ	tus
videantur	397
74.	Indi, gens maxima
Homines impios male-	314
factorum pœnas dare	Indorum mane & ve-
286	speri cū saltatione so-
	lem salutandi consue-
	tudo
	156
	Indorum precatio
	195
	chori,

I N D E X.

chori, sacrificiū ibid.
Inferorum iudices 67
apud Inferos homines
nobiliores qui 41.
omnes calui & simi
44

apud Inferos paria om-
nia & eiusdem colo-
ris 80. rerum existen-
tium commemoratio
41

Ingenuum hominē nō
decere turpi incum-
bere spectaculo 153

Initiandi cum rhythmo
& saltatione consue-
tudo 104

Inscribo vino, &c. Se-
narij explicatio 380

Inscriptio pomi Eridis
29

Interrogationes laby-
rintheæ sophistarum
317

Inutilibus non studen-
dum 90

Iocasta Creontis The-
bani filia 265

Ioëssa meretrix 435

Ion Platonius Regu-
la cur dictus 344

Ioni quid Poëtæ tri-
buant 265. 266

ab Ione argumenta de
nuptijs pposita 370

Ionicus cantus 456

Iupiter à Cynisco men-
dax reprehensus 254

Iupiter amatorius 25

Iupiter cōtentioni dea-
rum seipsum interpo-
nit 30. cur taurus fa-
ctus 25. 462. frater
Neptuni 26. hospita-
lis 178

Iupiter in cygnum cō-
uersus 495

Iupiter ὀμβροῦ à Græ-
cis veneratus 8. om-
nium deorum rex 3.
Saturni fil. 157

Iupiter volucris quana-
do apparuerit 3. vxor-
re legitima relicta, in
terra adulteria exer-
cet 9

Iouis ara in Gargaro 4

Iouis & Titanum bel-
lum 157

Iouis formæ variæ 16.
petulantia 462. rostrū
aduncum, vngues a-
Pppp 5 cuti,

cuti, & alæ 3. transformatio ibid. vaframentum innumerabilia 495
 à Ioue in forma aquilæ raptus Ganymedes 3
 Iphiclus pater Proteſilai 47
 Iſinenodora tibicina 402
 Iſthmi ſoſſio 522
 Iſtiæus Grammaticus 344. 353. 372
 Iſtiæus in conuiuio ſauciatus 376
 ab Italis ſaltatores vocari Pantomimos 135
 Iudex formarum Paris 30
 Iudices infernales qui 89. 266
 Iudiciũ ſuper duobus philoſophis contentibus 170
 Iurio Iouis ſoror & cõiunx 467. 498
 Iunonis cum Ioue propter adulterium expostulatio 9. 10
 Iurio zelotypa 31
 Iuuenalis locus 380.

L
 Labdacus rex Thebarum 265
 Labyrinthæ ſophiſtarum interrogationes 317. abſurdę reſponſiones ibid.
 Lacedæmonij Græcorum præſtatiſſimi habiti 101
 Lacedæmoniorũ præliandi mos ibid. eorundem victoria ibid.
 Laius à filio ſecundum oraculum interfectus 257. 258
 λαός, λαοί 337
 ex Lapidibus homines prognati 121. 337
 Lapithæ Theſſaliæ populi 337. vnde ſic dicti ibid.
 à Lapithis Cẽtauri cur proſtigati ibid.
 λᾱς, λίθ ̃ ibid.
 cum Laruis pugnare, prouerb. 531
 Laus in ſaltatoribꝫ præcipua 140. nimia nocens 492
 in Lemno res geſte 128
 inter

I N D E X.

inter Leontichum & satrapā singulare prælium	442	uangelij Ioannis in- sectator	457
ab Leonticho Galatæ in fugā conuerſi ibid.		Lucianus in dialogis Meretricijs quid tra- ctet 381. professor Rhetorices ibid. re- rum turpium specta- tor	91
Lesbonax Mitylenæus Timocratis discipu- lus	137	Lucianus ſapientior ex theatro regressus 94. turpium laudator i- bidem	
Lesbos inſula	403	Luna Protei necis ſpe- ctatrix	310
Lethæa aqua	48	Lycaonis filiꝝ transfor- matio	52
Libertatis ædes ex mul- ctatitia pecunia con- ficitur	562	Lycia	453
Libidinis incontinen- tia	84. 197. 309	Lydia	36
Liburni, gens ad Ioniū ſinum habitans	178.	Lydius cantus	456
quibus uſi nauigijs ibid.		Lynceus	50.
Licum conuoluere, p- verb.	318	M	
Lindorum ritus & con- ſuetudo	242	Macrobij locus de ſaltatione	153
Lis inter duos eiufdem ſectæ philoſophos	159	Maledicentia ſophiſta- rum arx	321
Lotophagi	93	Malum inuitus faciēs, an puniendus	263
Lucianus arrogantiæ in- ſectator 266. cur ætios uocatus 244. philoſo- phorum oſor 306. E-		Mala cur cognoscenda	381
		Mali in hac uita felices	261

Mali

I N D E X.

Mali supplicio, boni
honore remunerandi

263

Manuarius artifex 255

Mantuani versus 486

ex Mari effigiem nullā

posse reddi, Seruij

sententia 23

Marinorū deorū prin-

ceps Neptunus ibid,

Mars cū Venere quo-

modo à Vulcano de-

prehensus 17

Mars deus bellicosissi-

mus 107

Martis & Veneris con-

cubitus 19

Martialis versus 242

Masculus amor cōmu-

ne virtutis ac volu-

ptatis opus 211

Masculum non posse

præbere delectatio-

nem muliebre 207

Mastiche 36

Medea Euripidis 51

Medicamentū odij cō-

ciliandi 397

Medij inter philoso-

phantes & multitudi-

nem qui dicti 312

Megades Megapēthis
consobrinus 64

Megapenthes à Cyni-

scō accusatus 84. La-

cydæ fil. 63. malo ad-

strictus 70. qua pœ-

na à Rhadamantho

affectus 88

Megapenthis statuæ e-

rutæ 67. stupra & a-

dulteria 86

Megapenthis vxor à

Mida stuprata 66

Megapenthi fons obli-

uionis interdictus 88

à Megapenthe noua

supplicia inuenta 85

Megillæ meretricis co-

ma fictitia 400

Megillus 80. 401

Meleager 364

Meletus Socratis accu-

sator capitis damna-

tus 266

Melissa amat Hermoti-

um inscriptum pa-

rieri in Ceramicō

395

Melitæus catellus 380

Memoriam promptam

& expeditam in saltu-

torē

I N D E X.

tore requiri	119	stabilis	448
Menandri fabula cur		Meretricum dolus	382
Theſſala inſcripta	384	Meretricij dialogi cur	
Menandri verſus	226	Latini facti	381
Menelaus belli Troiani		Merion ſaltator clarus	
cauſa	38		99
Menelao à Paride ra-		Micylli promptus è vi-	
pta coniunx	ibid.	ta diſceſſus	74
Menippi pera	42	Midas	41
Menſa Aſiana	36	à Midavxor Megapen-	
Menſæ Sicularum	32.	this ſtuprata	66
Syracuſanæ	36	Mileſij ſermones	172
Mercurius captus for-		Militaris amor	455
ma Cadmi	497	Mimis & hiſtrionibus	
Mercurius <i>ἑρμῆς</i>	89.	priora ſecula floruiſſe	
furum præſes	ibid.		152
Mercurius præco	81.	Minerua bellatrix	497
328. vmbra- rum dux		Minerua Glaucopis	
55. 60. artis furandi		465-499. è Iouis capi-	
profefſor	55. pœnæ	te prognata	520
exactor	326	Minerua <i>μινέρω</i> cur	
Mercurij lamétatio	78.	dicta	ibid.
virgæ aureæ effectus		Minos Cretenſis infe-	
	151	rorum iudex	89. 262.
Mercurium quoque in-			266
ter diſciplinæ verſari		Mollicies omnis mali	
	326	magiſtra	198. 199
Meretrix quibus mori-		Monetam ab ipſis no-	
bus debeat eſſe præ-		tis facilè agnoſci	84
dicta	407	Morio in conuiuium	
Meretricum amor in-		philophicū cur ac-	
		cerſitus	

I N D E X.

cerſitus	354	plerunque manè de-	
Morionis cum Alcida-		formes	201. 221.
mante pugna	355	quædã in aues trans-	
Mors omnibus com-		formatae	52
munis	305	Mulierum aliena atque	
Mors per ignem illata		ascititia impoſtura	
cur velocior & prope-			221
rantior	286	Mulierum curioſa ca-	
Mortis contemptores		pillorũ textura	222.
qui	54	ornatus exquisitus	
Mortem vltro adueni-			224
re	305	Mulierum cũ viris cõ-	
Mortalibus breue tem-		uerſatio	196. enco-
pus viuendi fato præ-		mium	205
ſtitutum	196	Mulierum ſtatus cur	
Mortuorum amor	47	optimus	50
Mortuos ex obliuionis		Mulieres viris domi-	
fonte bibere	88. qui	nari	51
allatrant, quibus ſimi-		Mulieribus perfectã &	
les	531	ſolidam virtutem nõ	
Mortuis non eſſe con-		innasci	236
uitiandum	530	de Mulieribus lex Pla-	
Morum dexteritas do-		tonica	323
ctrina præſtãtior	162	à Mulieribus Orpheus	
Mulierem fallere, non		dilaniatus	128
magna gloria	436	Mundi elementa quæ	
Mulieres cur & quan-			195
do amandæ	204	Muſcus & Orpheus o-	
Mulieres, genus ſcele-		primi ſaltatores	104
ſtum	226	Muſarum encomium	
Mulieres gulofæ	225.	110. ſaltatio	ibid.
		Muſicam	

I N D E X.

Muscam in homine
commendari 97

Myrtus Veneri sacra
242

Myfia 37.

N

Natura duplex in v-
noquoque gene-
re 196

Nauium gubernatores
grauibus laboribus
subiecti 532

Nazianzeni locus
242

Nectar, potus deorum
613.56

Neoptolemus Achillis
fil. 100

Neoptolemus admo-
dum adolescens ad
bellum Troianum ad-
ductus 154. ob saltan-
di peritiam Pyrrhi-
chie dictus 100

Neoptolemus Pyrrhici
tripudij generis inue-
tor 154

Neptunus deorū ma-
rinorum princeps 23.
frater Iouis 26. Pelos

pis forma captus

497

Neptunus Sifichthon
appellatus 463. mœ-
chus ibid. pro pisci-
bus ponitur 414

Nero Musicæ studio-
sissimus 531

Nireus Græcorum ad
Troiam nauigantium
excepto Hercule for-
mosiss. 37. debilis
ibid.

νίκη ἱεροκλίου 446

Niobes liberi ad vnum
omnes interfecti
487

Niobe Amphionis v-
xor in saxum trans-
formata ibid.

Nomen venerabile in
turpibus personis he-
rere indignum 338

Nō est curæ Hippocli-
di, prouerb. 486

Nosce teipsum, verbū
Delphicum 147

Nuptiæ res utilis &
beata 236

in Nuptijs nemo per-
turbandus 361.

Obscu-

I N D E X.

- O
- O**bscura allegoria 36.
ante Obitum bea-
tum dicendū esse ne-
minem 74
- O**di memorem cōpo-
torem, prouerb. 341
- O**dij conciliandi medi-
camentum 397
- O**fficium Ganymedis
6. quod gratissimum
570
- O**lea Mineræ sacræ
242
- O**lympiarum primi æ-
thletæ 126
- i**n Olympijs circa Pro-
teum quæ acciderint
309
- O**edipus Laium patrē
interficit 265. matrē
in vxorem ducit ibid.
- O**nesicritus classis A-
lexandrinæ guberna-
tor 289
- O**pes Polystrato vnde
prouenerint 33
- O**restes furijs exagita-
tus 231
- O**racula deorum obli-
qua & ambigua 258
- O**rationē singula per-
sequendo extendere
absurdum 118
- O**rchestice 157. orgia
104. 341
- O**rpheus Argonautarū
iucundissimus 331. à
mulieribus dilaniatus
128. à philosophia
cur in Græciam mis-
sus 316. Argos nau-
gat 330. 331
- O**rpheus Calliopis fil.
331
- O**rpheus & Eumolpus
cū philosophis con-
gressi 316
- O**rpheus & Musæus
optimi saltatores 104
- O**rphei caput loquens
128
- O**sculatio Ganymedis
Ioni ipso nectare sua-
uior 10
- O**uidij vers⁹ 170. 519.
P
- P**alinurus 531
- P**aphyllus sinus 179
- P**anos descriptio 34
- P**ani oleatus hircus sa-
crificatus 4
- P**anope

I N D E X.

- Panope** 31
Pantomimi ab Italis sal-
tatores dicti 135
Parca omnium rerum
causa 264
Parcæ Noctis filiæ se-
cundum Hesiodum
247. tres ibid. rerum
dominæ 251. ab Athe-
nienſib⁹ Eumenides
appellatæ 265
Parcas parum fauente
& propitiò fato in lu-
cem eſſe editas 264
Paris arbiter trium dea-
rum conſtitutus 30.
author belli Troiani
38 520. elegantiæ ſtu-
dioſus Priami fil. 30
Patroclus 471. ab A-
chille cur amat⁹ 240
Patrocli cadauer 374
Pauperum & regū vitā
perpédiculo inter ſe
diſtare 71
Pauperum quàm diu-
tum mors facilior
71. 73
Paupertatem artes exi-
gere 214
Pecunias in tertio bo-

- norum genere eſſe
ponendas, Peripate-
ticorum decretū 261
Pelopis elephantinus
humerus 128. carnea
depaſtio ibid.
Pella Thracica 156
Penelope 435
Pentheus Actæonis cō-
ſobrinus à Bacchis
diſcerptus 269
Per has nullus egre-
diatur ſermo, Lycurgi
inſtitutio 380
Peregrinus à principio
Chriſtian⁹ cur in O-
lympijs ſeiſum in i-
gnē coniecerit 267.
nouis Socrates di-
ctus 276. philoſoph⁹
Stoicus 267. quo tē-
pore vixerit ibid. quā-
do & à quo liber di-
miſſus 278
Peregrini ambitio 206.
cum Muſonio, Dio-
ne & Epicteto con-
ſuetudo 282. 283
Peregrini in Græciam
profeſſio ibid. in Ita-
liam profeſſio 283.

Q q q q eiuf.

- eiusdem in Ægyptū
 peregrinatio ad Aga-
 thobulum 282. ne
 se in ignem conijce-
 ret, dolus irritus 296
 Peregrini in Elienses
 probrosa dicta 283
 Peregrini vltima vox
 299
 Peregrino cur nullæ o-
 pes missæ 277
 in Peregrino Luciani
 sapientiæ simulatæ i-
 mago 306
 Perse circa Salaminem
 nauali prælio supera-
 ti 237
 Perse cur in crucē sub-
 acti 261
 Perseus magnus 466
 Personis in scenam p-
 ductis quæ seruanda
 134
 in Personis turpibus ve-
 nerabile nomen hæ-
 rere turpe 338
 Phæaci saturatione oble-
 ctati 103
 Phalaridis taurus 286
 Phanareta obstetrix So-
 cratis mater 335
 Phanius Bacchi filius quo-
 modo reconciliatus
 396
 Phaon à Venere iuuen-
 tuti restitutus 36.
 cur Venerem è Chio
 transuexerit 33
 Phaon Ioëssæ amator
 435. quomodo for-
 mosus effectus 36
 Phaoni à Venere vn-
 guenti alabastrum p-
 transuersione datum
 ibid.
 Philaureia 306
 Phileus Augeiæ fil. 336
 Philippi Thraciæ ciui-
 tas 328
 Philo Alopecësis 386.
 Dinæ fil. 491
 Philonis de pulchritu-
 dine encomium ibid.
 Philomela in auem mu-
 tata 52
 Philopatris dialogus
 cur compositus 456
 Philosophia à Ioue nū-
 in terras demissa 309.
 318
 Philosophia à Sophis-
 tis iniuria affecta .
 312.

I N D E X.

312. 317. cur ab I-	Philosophos litigare, ri-
diosis contēpta 325.	diculum 159
Iouis filia 313. 314	inter Philosophos con-
Philosophię septem di-	tentio exorta 339
scipuli 316. viatica	Phocion vir sanctus &
319	iustus 260
Philosophię nullum cū	Phoenix avis Indica
Sophistis cōsortium	291
328. 329	Phrygia minoris Asię
ad Philosophiam eunu-	regio 36. 37
chus an admittatur	Phrygius adolescentus
165	lus Polystrati hęres
ad Philosophiam qui-	constitutus 35
dam a seruis progres-	Phryne 80. famosum
si 309	scortum 156
Philosophi curā Sophi-	Phryx plagis sit melior,
stis ad cicutam biben-	prouerb. 37
dam traditi 317. ple-	Phryges pro barbaris
runque arrogantes &	habiti ibid.
glorię cupidi 268	Pictura Cupidinis 16
Philosophi fauciję con-	Pindari versus 158
uiuio asportati 338	Plagiarius 48
Philosophorum conui-	Platanus arbor Socra-
uium 339. mores	ticorum sermonum
337	auscultator 211
Philosophorum recen-	Platonis lex de mulie-
tiorum vitia & mores	ribus 323
309	Platonis locus de salta-
Philosophis ab Impe-	tione 89. 118
ratore constitutum sa-	Plorare iussi, phrasıs
larium 160	explicatio 34
	Qqqq 2 Plus

I N D E X.

Plutarchilocus	519	nera deportata	33
Pœnæ impijs destina-		Polystrati hæres Phry-	
tæ	262	gius adolescens	35
Polemō zelotyp⁹	421.	Pomum aureum Eri-	
tribunus militū	422.	dis	29
Pannychidis amator		Pomi Erides inscriptio	
ibid.		520	
Pollucis & Cast. enco-		Populus alba Herculi	
mium	490	sacra	242
inter Pollucē & Amy-		Porticus Heptaphon⁹	
cum Bebriciorū pu-		302	
gna	518	Possifundi, Possido-	
Polycletus nobilis sta-		nij, &c. sophistæ cur	
tuarius	158	appellati	329
Polyphemus canendi		Posterior dies prioris	
peritus 21. hospitum		discipulus	215
maçtator 23. Neptuni		Præconis munus	81
pater 19. Galatæa a-		Præstigiæ mulierū &	
mator 20. vnoculus		anicularum inuenta	
19. hispidus atque a-		482	
grestis	20	Praxitelis industria	
Polyphemi vox asini-		189	
na 21. lyra	ibid.	Precatio de osculata	
Polypi ingenium	157	manu qualis	105
Polyprepō tibicē phre-		Precium redemptionis	
nesi correptus	356	pro Ganymede raptō	
Polystratus in summa		hircus triennis	5
senectute ab optima-		Priapus 156. deus bel-	
tibus amatus.	33	licosus 108. saltator	
Polystrati ætas	ibid.	ibid.	
ad Polystrati fores mu-		Prometheus in crucē	
		actus	

I N D E X.

- actus 252. mulierum
 fabricator 226
 Proserpina cum stygio
 curru rapta 583
 Prothesilaus Iphidifil.
 47. primus Græcorū
 interfectus 40
 Proteus Ægyptius exi-
 mius saltator 106. in
 varias rerum facies
 trāsmutatus ibid. in
 carcerem coniectus
 275. 270. ex vrbe
 Roma eiectus ibid.
 Protei fabula 106. 154.
 vita imprudenter in-
 stituta 300
 Proteum omnia pro-
 pter gloriam & homi-
 num laudem aucu-
 pandam & fecisse &
 dixisse 303. 304
 de Proteo narratio 270
 Prouidentiae lex, de cō-
 uersatione cum mu-
 lieribus 199
 sine Prouidentia res hu-
 manas administrari,
 sophistarum garruli-
 tas 250 (488)
 Proxenus Epieratis F.
 Pueri concinnati 325
 Puerorum amatores à
 Lacedæmonibus in-
 fames habiti 243
 Pueros amare quomo-
 do conueniat 234. a-
 mare, solis philoso-
 phis relinquendum
 236
 in Pueris animus non
 corpus amandus 243
 Pugna inter Satyrionē
 Morionem & Alci-
 damantem, in conui-
 uio philosophico 355
 Pulchritudo sine virtu-
 te cōtempnibilis 201.
 202
 Pulchritudinis omnes
 cupidi 494
 Pulchritudinis pote-
 stas 498
 Pyladis & Orestis ami-
 citia 231
 Pyriphlegeton 41. 46
 Pyrrhus patriæ virtu-
 tis imitator 403
 Pythagoræ aureum fe-
 mur 42
 Pythag. à fabis absti-
 nuisse ibid.
 Qqqq 3 Quere

I N D E X.

Q^uercus Ioui sacra 242
 Quercuum fructus primorum hominum vitus 214.

R^aptus Europæ 25.
 qualis ibid.

Reliqui terram, & vox vulturis 303

Reprehendere res incognitas turpe 90

Res humanæ ab Homero in duo tantum diuisæ 109

Regum & pauperum vitam perpendiculo inter se distare 71.

Rhadamanthus à Cyniseo accusatus 54.
 inferiorum iudex 89.
 534

Rhea 16. saltandi artificio oblectata 98

Risus Democraticus 273

Rhodope mons Thraciæ 327

Rhodus 179. 180

Romanorum saltatio 107

Rubor in mulieribus circa

ca genas fucatus 224.

S^acræ à Musæo & Orpheo instituta cum saltatione 156

Sacrificia hominum superuacanea 250

Sacrilegi & patricidarum cur coburendi 288.
 289

circa Salaminam Persæ nauali prælio superati 237

Salarium ab Imperatore philosophis constitutum 160

Salij Martis sacerdotes 107. 155. eorundem sacra 155. 156

Salmonæus 462. rex Eliadis cur à Ioue fulminatus 486

Saltandi ars comprehensu difficilis 118. à Luciano defenditur 89

Saltandi studium apud veteres ibid.

inter Saltandum canendum mos 102

Saltantibus cur succinatur 115

Saltantibus

I N D E X.

Saltandi in armis con-
fuetudo 99

Saltatio ab Homero lau-
data 109. à Socrate
laudata 111

Saltatio affectata 149.
bacchica 144. in Ionia
& Pôto celebris ibid.
cū mūdi ac omniū re-
rum generatione nata
98. imitatrix 130

Saltatio inuentū vetus
98. inultarū deliciarū
extremā comes 153.
quæ contineat 136.
quantis de rebus ho-
mines admoneat 96.
res friuola & mulie-
bris 90

Saltationis exercitium
in Thessalia quale
104. habitus decens
& modestus 114. vti-
litas 90. 139. laus, &
origo 153

Saltationi & oculorum
& aurium iudicium
præstò esse 143

Saltationē bonum esse
multiplicis ornatus
& scientiæ 98

citra Saltationem vete-
res nullas celebrasse
festiuitates 104

de Saltatione libelli cō-
scripti 116

in Saltatione præsentē
& singularem requiri
memoriam 119

Saltatione solē cōsalu-
tare qui soliti 105

Saltationum cur nulla
sint certamina 115.
genera 108. species
numero comprehen-
sa 116

Saltator corpore & ani-
mo qualis esse debeat
119. 141. 146

Saltatoris laus præpua
quæ 120 (tandā 147

Saltatori cacozelia cui-
Saltatori cuidam à Bar-
baro quale datum tes-
timonium 133

Saltatores ab Atheniē-
sibus qui reprehensi
142. olim simul & ca-
nere & saltare soliti
114. Lésbonaci Mi-
tylenæo chirisophi
dicti 137. 158

Qqqq 4 in

I N D E X.

Similis simili gaudet

452

Simile simili charum

532

Simi omnes apud inferos

44

Simulachrum Veneris artificiosè ex Pario marmore confectum

185

Simultas Apollinis aduersus Cræsum

258

Sirenes nauigio prætereunti cera aures occludendæ

93

Sisichthon Neptunus appellatus

463

Sisyphus & Theseo Atheniensium rege cur interfectus

266

Socrates adolefcetum corruptor 166. **Sophonischi marmorarij, & Phanaretæ F.**

335

Socrates vndecimuiris traditus 261. **eius de amore puerorum iudicium** 233. **in Alcibiadem amor** 240. **peruerfa oratio** 200.

eius socij in carcere depicti 300. **illum salutationem discere non erubuisse** 111. **vnum hoc scire quòd nihil sciret**

45

de Socrate post mortē quæ existimatio ibid.

Solon

43

σοφιστῆς ἀντισκοποισμῶς

Christus à Luciano dictus

207

Sophistæ 316. **ab Isocrate perstricti** 335. **cur Possidonij appellati** 329. **genus hominum seruale ac mercenarium** 318. **philosophorum redargutionum contemptores ibid.** **puerorū corruptores, & mulierū** 322. **quibus dediti exercitijs** 318. **illorū absurdæ respōsiones** 317. **labyrinthæ interrogationes ibi arx, maledicētia** 321. **garulitas, res humanas nulla prouidentia administrari** 250. **mo-**

Qqqq. 5

res

I N D E X.

res in conuiujs 323.
 ob res lenissimas iræ
 uehementia 324. pe-
 tacitas ibid. persuasio
 316. vita & mors 320.
 inde illorū vitam non
 cum doctrina con-
 gruere 323
 Sophistas ab extrā ca-
 stos & seueros appa-
 rere 322. præter que-
 stum nihil curare 335
 Sophocles & Æschy-
 les tragicædiarum scri-
 ptores 270
 Sophoclis locus 361
 Sophroniscus marmo-
 rarius Socrætis pater
 335
 Sorte sua nemo contē-
 tus 533
 Sostratus Cleodemi
 discipulus 365. eius
 vxor à Cleodemo
 stuprata ibid.
 Spectaculorum utili-
 tas 94
 Statua Veneris mar-
 morea ab Charicle
 deosculata 187
 Supplicia noua à Me-

gapenthe inuenta
 85
 Syllogisinus cornutus
 359. acerualis, me-
 tens ibid.
 Symposium 337
 Syracusanæ mensæ 36
 Syracusanos conuiuio-
 rum luxui nimium in-
 dulxisse ibid.

T

Tactus secundus gra-
 dus amoris 138.
 139
 Tantalus 238. 262
 Tauriuorus Hercules
 175
 Telemachus 520
 Telephilla 210. 242
 Telephillæ teterrimus o-
 dor 576
 Tempus nihil relin-
 quere intentatum
 216
 Tempori seruientes, &
 imperij amici qui di-
 cantur 67
 Thaidis saltatio 390
 Thales 525
 Theagenes 271. Pere-
 grini discipulus 288.
 præ

I N D E X.

pre amoris impatien-
tia mortem sibi con-
scivit 61
Theano Pythagoricæ
doctrinæ filia 210
Theocriti Europa 28
Theocriti locus 414
Thersites 332
Theseus Atheniensem
rex 266
Thesillam armatam cō-
tra Spartanos proces-
sisse 210
Thessalæ gens veneficij
nomine notata 384
393. 398
Θεσσαλὶα 384
Thessalia saltationi quæ
subministret 128
Thetis mater Achillis
31. 403
Θητις 384
in Thracia multa sal-
tanti necessaria inque-
niri 127
Tibys 424
Timocrates Lesbona-
cis Mitylenæi præce-
ptor 137
Tiresias vates Theba-
nus 52. in scæminam

ex mare mutatus 53.
visu à Iunone priua-
tus ibid.
à Ioue vaticinandi ar-
te donatus ibi-
dem
Titani & Iouis bellum
157
Tragicorum & comi-
corum fabulæ desal-
tandæ oblatae 152
Tragœdia iniucundum
spectaculum 114
Traiani victoria 456
Tramam vertere, pro-
verb. 318
Transformatio Iouis 3
πρω 520
πρωτογενῆς cur appellata
ibid.
Transformationes for-
marum fabulosæ
129
Tribas 399
Triephon 463
Triephonteum pela-
gus 460
Troia prouincia 37
Troiam absente Achil-
le expugnari non po-
tuisse 403
Troia

I N D E X.

Troianum bellum vn-
de ortum 368.540
Typhœus gigas 552
Tyrannorum ingenia
ebria 524. vita an bea-
ta 553
Tyro ab Enipeo Theſ-
ſaliæ fluuiio adamata
486
Tyro Salmonæi filia à
Neptuno vitiata 463.

V

VAframenta Iouis in-
numerabilia 495
Vates plerunq; menda-
cia proferre 52.53
Venus amatoriorū ſer-
monum germana ma-
ter 195
Venus cum Marte in
adulterio dijs exhibi-
ta 17.18.19.242. cur
à Phaone è Chio trāſ-
uecta 33. è ſpuma ma-
ris nata 414. mulierū
patrona 195
Venus ~~gvgi~~ 499.
pro oleribus ponitur
414

Venus pro Cupidine
ſollicita 14.15
Veneris cum fil. Cu-
pidine. expoſtulatione
14
Veneris cognōmenta
414
Veneris ſimulachrum
ab adolescente quo-
dam adamatum 189.
190. ex Pariο marmo-
re confectum 189.
adulterium 242
Veneris templum in
Cnido 183. 184. mi-
tibus ac frugiferis ar-
boribus ſœcundum
184
Venerius iactus quis
242
Verboſitatem in con-
uiuijs improbari 500
Verecūdia ambigua &
anceps dea 220
Victoria dubia & in-
certa 486
Virgilij loca 157. 337.
520
Virum ex viro naſci nō
poſſe 197
Viroꝝ cum mulierib-
us

I N D E X.

bus conuersatio 196.

197

Viris dominari mulie-
res 51

Virtus formositate præ-
stantior. 201. volupta-
ti anteponenda 427

Virtutis studiosos mor-
tem contemnere 54

Visus primus gradus
amoris 238

Vita Heroica 197

Vita hominum rudis
& indocta 213

Vita mulierum cur po-
tior habenda 50. 51

Vita senibus molesta
32

Vitium plantatio facta
ab Icaro 122

Vlysses ab Homero
qualis fingatur 37.

laborum patientissi-
mus ibid.

cum Vmbris luctari
turpe 531

Voluptas naturæ vio-
latrix 197

Voluptatis audacia i-
bidem

Voluptatis superuaca-

nei & supposititij mo-
di 198

ex Voluptate parua
quanta mala proue-
niant ibid.

Voluptates quæ potio-
res habendæ 203

Voluptatum mutui at-
que alterni affectus
205

Vrania cur cognomi-
nata Venus 414

Vulcanus deorum fa-
ber 252.

claudus ibid.

Vxoris animus aman-
dus, non corpus 243.

Z

Zarmanochegæ In-
dus, cur seipsum

cremârit 308

Zarmanochegæ epita-
phium ibid.

Zenon Aristæneti fil.
343

Zenonis de conuiuio
discessus 363

Zenotheris vxoris sue
leno 365. 368. oculo

& nare in conuiuio
mutila-

I N D E X.

mutilatus	378.	stoi-	stia	349
cus	343.	eius cum	Zephyrus Apollinis ri-	
Cleodemo	conten-	ualis	27.125	
tio	365.	in	Zopyrus pædagogus	
conuiuio	immode-	361.		

QVARTI TOMI INDICIS

F I N I S.

B A S I L E Æ,
P E R S E B A S T I A N V M
H E N R I C P E T R I

Anno

M. D C L I.

Mense Septembri.

